

C O R P U S
S C R I P T O R U M H I S T O R I A E
B Y Z A N T I N A E.

E D I T I O E M E N D A T I O R E T C O M P O S I O R ,

C O N S I E C I O

B. G. NIEBUHRII C. F.

I N S T I T U T A ,

A U C T O R I T A T E

A C A D E M I A E L I T T E R A R U M R E G I A E

B O R U S S I C A E

C O N T I N U A T A .

D U C A S .

B O N N A E

I M P E N S I S E D. W E B E R I

M D C C C X X X , I V .

DUCAE

750

C82

S

v. 20

MICHAELIS DUCAE NEPOTIS

MAII.

HISTORIA BYZANTINA.

RECOGNOVIT

ET INTERPRETE ITALO ADDITO SUPPLEVIT

IMMANUEL BEKKERUS.

BONNAE

IMPENSIS ED. WEBERI

MDCCCXXXIV.

IMMANUELIS BEKKERI PRAEFATIO.

Ducas qui dicitur, a Bullialdo ex uno codice editus est. nec mihi aut plurium codicum copia fuit, aut coniecturae, quae codicum operae vicaria supponeretur, fiducia: quippe codices praeter Parisiensem vix ullos superesse compereram, coniecturam videbam non satis tutam capi ex eo scriptore qui polluto degeneris aevi sermoni innutritus, quicquid fere de verbis flectendis struendis intelligendis praecipitur solet, adeo aut ignoravit aut neglexit ut linguae Graecae non meliorem tum cum scriberet quam rei publicae fuisse conditionem arguat. Barbarum perditorum temporum testem sordibus suis relinquebam neque ultra orthographiam aut interpunctionem emendabam, cum insperatam ei lucem attulit gratissimum Leopoldi Rankii munus. is enim cum Venetiis non suae tantum Musae operaretur, summisit nobis Italicam illam Ducae versionem, quam scriptoriae aetati supparem laudarunt olim Morellius et Mustoxydes. haec cum multa habeat quae edito co-

dici defuerunt, codici debetur pleniori, homini autem, nisi fallor, Veneto, clerico, Latini quam aut Graeci aut sui sermonis peritiori, si quidem Venetorum vel civis vel cliens fuerit necesse est, qui Senatum Populumque Venetum nunquam nisi honorificentissime appellat, turpia eius facta aut silet aut oratione tegit (p. 450), magistratus Ducae obiter memoratos diserte nominat (408), Genuensibus maledicit (432), sacerdos autem et bibliis Latinis assiduus, qui sententias inde decerptas ultra modum producit et sermonem Italicum Latinis subinde particulis et locutionibus distinguit. idem si Graece et Italice probe nosset, nec tot locos aut prave accepisset aut ridiculum in modum pervertisset (vide modo p. 446 et 508), nec Graeci exemplaris barbariem suis idiotismis acquasset.

Scrib. Berolini Id. Iun. a. 1833.

BULLIALDI EPISTOLA.

EMINENTISSIMO AC ILLUSTRISSIMO

I U L I O

S. R. E. CARDINALI

M A Z A R I N O.

Ad te, CARDINALIS EMINENTISSIME, hoc Ducae opus historicum animique mei in edendo illo qualemcumque setum afferro; apud quem Musis earumque mystis amicum tenellus ille et infirmus feliciter adolescere et virium incrementum suscipere possit, quibus iniurias invidorumque calumnias propellere queat. Aliud equidem tutius nobilisque patrocinium eligere non habui; et genium iam habere liber victurusque mihi videtur, quod clientelae tuae se crediderit, Tuque, CARDINALIS EMINENTISSIME, eum admiseris. Inscriptum celeberrimum nomen tuum, ceu ornamentum dignitate ac splendore conspicuum, in fronte cum gestet; quodque inter ceteros libros adnumerandus etiam sit, quibus artium scientiarumque omnium officinam, bibliothecam tuam superbissimam ac magnificentissimam *ψυχῆς ἰατρειῶν* exornas, magnum inde decus ipsi accessurum spero. Nomen auctoris, cum maiores Byzantii olim regnarunt, ab oblivione vindicabitur, inscriptum illi bibliothecae amplitudine sua omnia complectenti, cuius structura famae tuae perpetuitati in omne aevum

consuluisti. Ita equidem est, **CARDINALIS EMINENTISSIME**, per ora virorum tamdiu nomen feretur tuum, quamdiu terras genus humanum incolet. Veram stabilemque hanc esse laudem, non fictam aut fluxam, Ptolemaei Philadelphi Aegypti regis post bis mille annos asserit probatque notissima fama; quam non gestamina regia sceptrum vel diadema, non rerum bello gestarum claritudo illustrem ad nostra etiamnum tempora transmisere, sed regio cultu ac sumptu pluribus librorum myriadibus instructa bibliotheca. Diceris aliis, qui ceteras virtutes tuas digne praedicare possunt: attonitus illas admirabundusque suspicio, simulque moestus, quod facundia ac eloquentia me deficiant, quibus illas meritis laudibus efferre possim. Perge quod facis, **CARDINALIS EMINENTISSIME**, litteratorum votis et otio favere, eorumque studia benignitate tua fovere. Vale.

BULLIALDI PRAEFATIO.

Benevole Lector, ad operis Regii ac magnifici structuram ex Regia bibliotheca materias sine furto alio non transferendas, cum potuerim, comportare debui. illi equidem, quo Byzantina historia huc et illuc sparsa ac velut inter rudera iacens in superbi aedificii molem ac compagem adurgit, operam nostram utcumque navavisse, et particulae nomen nostrum inscripsisse, aliquantam laudem nobis allaturum spero, Sostratus siquidem Gnidius architectus Alexandriae Pharum Ptolemaeo aedificans nominis sui ac famae perpetuitati, structurae illud permittente rege inscribendo, prospexit. ex bibliothecae igitur Regiae manu scripto codice opus transcriptum affero, stili quidem elegantia haud ornatum et comptum: barbarum potius, impolitum ac rude dixero; sed rerum momento ac gravitate eximium, earumque narratione prudenti gratum. infelici saeculo, quo Graecia aerumnis claudibusque continuis attrita Turcorumque tyrannide oppressa ultimos ducebat spiritus, stili barbaries adscribenda est; quae totam illam gentem tam late pervaserat, ut paucissimos venustatem illam antiquam leporemque sermonis suis circumdare scriptis sineret. noster idcirco auctor, qui rebus etiam agendis expediendisque negotiis potius quam evolvendis libris operam suam impendebat, barbaris non solum vocibus utitur;

quod et anteriorum saeculorum castigatiores auctores, quique sermonis nitorem affectaverunt, fecere; sed etiam Graeca verba absurda constructione seu soloecismo perturbat ac permiscet. inter vepres tamen spinasque illas flos quidam non ineruditi ingenii se explicat: legerat quippe sacros libros aliquosque historiarum auctores, ita ut linguam Graecam antiquam calluisse, verum scribendi usu ac peritia destitutus fuisse mihi videatur. criticum propterea agere nolui, vel de verbis litem illi movere, qui grammatices deserto foro ad alienum peregrinumque se transtulit. satis mihi visum fuit sensum verborum adsequi, et qua potui bona fide ac diligentia in Latinum sermonem convertere, in gratiam illorum qui linguam Graecam aut penitus ignorant aut imperfecte didicerunt.

Byzantini imperii res ad interitum festinantes, et postremorum imperatorum Christianorum tempora describere aggressus, rerum usu peritum ac sapientia politica instructum se approbat, dum causas et principia exquirat et investigat eorum quae acciderant Graecorumque rebus ultimam perniciem attulere. trium equidem novissimorum imperatorum auspicio res gestas enarrare ipsi propositum fuit, urbisque et imperii excidium scriptis mandare. quamobrem Turcorum, qui illud debellarunt, mentionem ubique facere non solum oportuit: sed ab annis pluribus iam elapsis narratio repetenda fuit, et Iohannis Cantacuzeni Iohannisque Palaeologi bella civilia discordiaeque domesticae in memoriam revocandae fuerunt, quae Turcis in Europam traiciendi occasionem tum primum praebuere, cum inauspicato ac tristi consilio Turcos in Europam Graeci insanientes accersiverunt, sibi et aliis gentibus Christianis, cur perirent funditus, auctores extitere. Manuelis Palaeologi eiusque filiorum Iohannis ac Constantini res ad captam urbem deinceps persequitur. ad Turcorum statum quantum spectat, in Asia qualis fuerit sub Androni-

co seniore, paucis indicat, suspensoque pede Othmanidarum principum seriem ad Baiazitem primum percurrit, breviterque de Othmane Orchane et Morate primo disserit. Baiazitis, gesta tam adversus Turcorum regulos et Temyrem, quam vulgus Tamerlanem vocat, quam Christianos principes prolixius enarrat. Lanienam caedesque mutuas liberorum Baiazitis, Isae nimirum, Musulmani, Mosis, Mustaphae ac Mehemetis exponit. Cineitis, qui Ioniae imperium aliquando sibi adrogaverat, variam fortunam, fraudulentum versutumque ingenium, modo ad has modo ad illas propendens, eiusque tandem eversionem ac ruinam describit. Moratis denique secundi Mehemetisque itidem secundi cum contra Turcos et Christianos in Asia, tum in Europa contra Graecos, Hungaros, Venetos, Servios, Walachos, Genuenses Rhodiorumque equitum collegium praecipuas res gestas enarrat. omnia momenta adnotat, quibus Byzantinum imperium a Turcis sabinde labefactatum Christianis tandem ereptum est. Othmanicorum principum, quibus occasio propagandi fines imperii vix unquam neglecta aut omissa est, artes, curas acres assiduumque laborem in debellandis nationibus indicat. neque etiam illa praetermisit, quae ad religionem tam nostram Christianam quam Musulmanicam pertinent. concilii Florentini ab Eugenio papa celebrati, cui Iohannes Palaeologus imperator, Iosephus patriarcha Cpolititanus et Graeci ceteri interfuerunt, historiam breviter contexuit. novam vero sectam, quae inter Turcos a quodam Bercligia Mustapha inventa est statimque deleta, intactam non reliquit. ad captam a Turcis Cpolim historiam solummodo perducere sibi proposuerat: verum spe ductus futurae aliquando eversionis potentiae Turcae, gentemque Graecam in pristini splendoris statum reduendam fore ratus, post urbis captae annum narrationem produxit. hunc porro auctorem Laonico et Phranzi multum praestare propterea censeo, quod rerum principia et causas diligentius

investiget, narrationisque filum parcius interrumpat. **Laonicus** enim dum de rebus Turcorum confusam saepe narrationem instituit, ad describendas, imperite ut plurimum, **Occidentalium** regnorum politeias digreditur. **Phranzes** autem praeter rem et nullius momenti multa suis inseruit, nec accurate et diligenter, praeter **Cpolitanam** obsidionem, quam recte instituit et persequitur, res gestas narrat. cum **Turcorum** **Annalibus** et **Historia** a **Leonclavio** acerrimi iudicii viro editis noster admodum sentit; quo nomine magni faciendus mihi videtur. in illis quae ad **Iohannem** utrumque, **Cantacuzenum** et **Palaeologum**, pertinent, ab ipso **Cantacuzeno** non valde dissentit, quamvis temporum seriem interturbasse alicubi deprehendatur. nec silentio transmittendus est consensus, qui inter ipsum ac **Leonardum** **Chiensem** intercedit in **Cpoleos** obsidione ac expugnatione describenda. quae quidem diversorum scriptorum concordia historiae fidem conciliat, et quae vera quaeve falsa sint, discernendi copiam facit. in rebus porro **Hungaricis** imperitum se prodit, statumque regni illius a morte **Sigismundi** imperatoris ignorasse.

De auctoris huius historiae, quam sub manu habemus, nomine et genere paucissima dicenda occurrunt. et nisi avi sui paterni nomen capite 5 edidisset, anonymus liber proditurus erat. verum cum ab antiquis illis **Ducis**, qui **Cpoli** regnarunt, se ortum dicat et **Michaelem** **Ducam** avum suum appellet, **Historiae** titulum inscripturi, avi nomen proprium ac gentilicium repetitum praefiximus, ut auctoris proprium nomen nobis ignotum tali circumstantia determinaretur. **Christianae** pietatis tenacissimum et **Catholicae** ecclesiae communionis studiosissimum se ubique approbat. **Graecis** levitatem malamque fidem obiicit, qui fecte ac simulate cum **Romana** ecclesia concordiam inierant, nec alio animo pacem composuerant quam ut a principibus **Occidentalibus**, papa praecipue, auxilia contra **Turcos** consequerentur. institutum vitae

quale fuerit, ex ipso discere possumus, qui se politicis rebus ac negotiis tractandis occupatum fuisse tradit: apud Galeatios Lebi principes vitae partem transegit, fide ac gratia valuit; ab illisque ad Sultanum Mehemetem secundum post urbem captam legatus missus est. Rerum quarundam, quas narrat, spectator fuit; cumque principibus istis Lesbii operam navaverit, in Asia res gestas, in qua ipsum natum fuisse verisimile est, vel in Lesbo, accuratius novisse potuit, atque de Duca eiusque scribendi ratione hactenus.

Quae vero in hoc edendo libro ipsi praestiterimus, deinceps exponenda sunt. unico codice bibliothecae Regiae usi sumus. operis finis in eo desideratur; nec scriptura eius castigata et emendata est, at pronunciationis hodiernae vitio, confusione nimirum s tenuis cum *ai* diphthongo, Iotacismo etiam continuo corrupta, ita ut saepe vocalis una pro alia, diphthongus pro vocali, ac vice versa succedant. textus illius continuus est, non sectionibus aut capitibus distinctus, cui marginales notulae indices quibusdam locis appositae sunt. faciliorem lectionem ut redderemus, textum in capita dividere visum est; marginibus etiam notulas apponere indices eorum, quae in textu narrantur. cumque temporum, quibus res gestae sunt, epochae omnino necessariae sint, ut clara ac perspicua narratio evadat, illas cum ex historia Musulmanica, tum ex aliis Graecis ac Latinis excerptas apposuimus. annos etiam Hegirae, ubi necesse fuit, et ab orbe condito secundum Graecos, Christianae aerae annis adiectis adscripsimus. Historiam Byzantinam appellare placuit, quoniam Ducas res in illo imperio gestas Manuele Iohanne et Constantino imperantibus describit. notas libro subiecimus, ut consensum ac dissensum narrationis Ducae cum Laonico Phranze Leunclavio et aliis indicaremus, vel alia notatu digna adnotaremus. ne nimium crescerent inhibuimus, illasque, quantum penes nos fuit, contraximus. Ducae historiae Chronicum breve, ex bibliothe-

ca Regia descriptum, attexere ad rem visum est; quod Graecorum Turcorum ac Venetorum res gestas et casus aliquot insignes adnotet. Graecus aliquis Peloponesius, Cephalenius aut Zacynthius, domini Veneti subditus illud conscripsit.

D U C A E,
MICHAELIS DUCAE NEPOTIS,
HISTORIA BYZANTINA.

DUCAE,
MICHAELIS DUCAE NEPOTIS
HISTORIA BYZANTINA.

INDEX CAPITUM.

Cap. 1. *Generationum ab Adamo ad Christi nativitatem brevis enarratio. annorum elapsorum a Christo ad Constantini initia enumeratio. a Constantino ad Iustinianum, a Iustiniano ad Constantinum et Irenen, ab his ad Alexium Comnenum. brevis deinceps imperatorum Cpolitianorum enumeratio ad urbem a Latinis captam.*

2. *Imperatorum ab urbe a Latinis capta series. Michael Palaeologorum primus. Asiae minoris, quae Anatolia dicitur, status. Turcorum reguli in Asia. Andronicus Senior. Iohannes eius filius. Aegaei maris insulae ab externis occupatae.*

3. *Orchanis Osmanidae mores. Morates eius f. imperium adeptus Lazaro despotae Serviae bellum infert, a iuvene Servio occiditur; post cuius caedem Turci proelium ineunt, Servios caedunt et magna clade afficiunt. Lazarus vivus et multi Serviorum proceres capiuntur et in Moratis tentoriis interficiuntur. a Veziris Ildrim Baiaziti imperium defertur natu minori filiorum Moratis. fratrem natu maiorem fraude oppressum excaecat Baiazites.*

4. *Baiazites Servii tributa imperat, Stephanum Lazari f. sibi militare iubet, eiusque sororem Mariam uxorem ducit. Carmianum Phrygiae regulum spoliat. Ioniam invadit. Sarchanem deditione accipit, et Asiae regulos in ordinem cogit. Philadelphiam occupat, et Callipoleos arcem instaurat.*

5. *Initia discordiae inter Iohannem Cantacuzenum et imperatricem Annam eiusque aulae proceres. Cantacuzenus urbe discessit; dolo eum aggrediuntur adversarii; ab amicis monetur, qui ideo ab Alexio Apocauco in carcerem coniciuntur. Apocauco interficiunt, et propterea omnes fere necantur. Michael Ducas auctoris avus paternus.*

6. *Cantacuzenus calceos purpureos induit, imperator salutatur, et ad Serviae Cralem fugit, et cum eo foedus percutit.*

7. *Homur Atnis filius traiecto Hellesponto in Europam venit, Callipolim appellit, et Didymotoechum, ubi Cantacuzeni uxor substiterat, proficiscitur. Turci Thraciam vastant. Smyrna ab equitibus militiae Hierosolymitanae capta. eam frustra recuperare tentat Homur et in oppugnatione occumbit.*

8. *Cantacuzenus in Thraciam redit. Anna imperatrix auxilia ab Orchane petit et impetrat. Turci imperii provincias populantur et captivos abducunt.*

9. *Cantacuzenus Orchani filiam suam uxorem dare pollicitus, eum a foedere cum Anna icto abigit et auxilia ab eo obtinet. nuptiae celebrantur. Cantacuzenus*

Cpolim proficiscitur, civesque ut se delant frustra hortatus, in urbem amicorum ope intrat. 10. Cantacuzenus intra palatium accipitur. Annum, quae animo intrepido vultuque imperterrito sedebat, adit et veneratur, placatam sibi reddit, tumultum componit, plebemque demulcet. celebratio nuptiarum Iohannis Palaeologi et Cantacuzenae Helenae. coronatur Cantacuzenus. Turci Chersonesum vastantes duce Suleimane Orchanis filio a Matthaeo despota Cantacuzeno clade magna afficiuntur. 11. Iohannes imperator a socero alienatus in Italiam discedit, unde reverens Tenedum cum Catalusio consilia agitat de recuperandis imperio et urbe. stratagemate Catalusii Iohannes Palaeologus Cpolim recuperat, et Cantacuzenus vitam monasticam amplectitur. 12. Iohannis imperatoris filiorum natu maior Andronicus et Cuntuzes Moratis filius secundogenitus in parentes coniurans, deque occupanda tyrannide consilia agitant; quibus patefactis Morates filium suum oculis privat, significatque Iohanni, si pacem secum habere vult, ut Andronicum etiam excuset; cui Iohannes morem gerens filio atque etiam ex eo nepoti visum admittit et in carcerem conicit. Andronicus Genuensium ope liberatus imperium invadit, patrem et fratres carceri mancipat; carceris astu se liberant, et Iohannes in solium imperatorum restituitur. Manuel ei successor designatur. nuptiae Catalusii et Mariae Palaeologinae. 13. Baiazites tributa Iohanni imperat, et sibi militatum venire alterum ex eius filiis postulat. Cycladas insulas invadit. Iohannes Cpolim munit, Baiazitis iussu extracta a se propugnacula diruit, tandemque obit. Manuel qui Baiaziti militabat inque eius aula versabatur, audita patris morte, clam Cpolim advenit. Baiazites id aegre ferens graves durasque conditiones ipsi imponit, Thessalonicam occupat, Cpolim vexat et cibaria in eam invahi impedit. Hungari ac maxima pars occidentalium principum in Baiazitem movent, et ad Nicopolim a Turcis caeduntur et vincuntur. 14. Baiazites Cpolim sibi dedi petit, et Iohannem eiecto Manuele imperatorem constituit. Manuel saluti urbis ac plebis consulens Cpoli discedit, et in Peloponnesum, hinc in Italiam proficiscitur, et occidentalibus regnis ac provinciis peragratis in Peloponnesum revertitur. 15. Iohannes precarium imperium obtinet a Baiazite, et cadin seu iudicem Musulmanum intra urbis moenia accipit. ad Baiazitem voluptatibus immersum veniunt a Temyre chane legati, qui contumeliose a Baiazite habiti recedunt: ipse deinde in Armeniam movet. Cpolim a Iohanne repetit, sed Cpolitani deditionem facere renuunt. Temyr Syriam invadit, urbes expugnat, in incolas immaniter saevit. Damascum et Halepum diripit et vastat. 16. Temyr versus Tanaim movet. Baiazites exercitum conscribit, et Temyri ad Ancyram castra habenti occurrit. cometa fulget. pugna initur a Temyrianis cum Baiazitis copiis: Baiazites deseritur a magna copiarum suarum parte. vincitur. captus ad Temyrem, qui zatricchio seu schachis ludebat, adducitur. Temyr Baiazitem consolatur et humane erga eum se gerit, arcte nihilo minus custodit. per totam minorem Asiam copiae Temyris se diffundunt. Mehemetes patrem astu, sed frustra, liberare aggreditur. Chociapherutzes eunuchorum princeps cum Baiazite domino suo captus iussu Temyris capite plectitur. 17. Temyr Asiae urbes aliquot adit et capit, incendiis ac direptionibus omnia devastat. Baiazitis thesauros Prusae seu Burusas adservatos rapit. Smyrnam expugnat. ad eum Phocaeorum principes ut sibi placatum reddant, legatos mittunt donisque conciliant. Cariam lustrat, et deinceps in Phrygiam Salutariam iter flectit, ibique

Baiazites moritur. *Temyr in Persidam anno in expeditione exacto redit.* 18. *Manuel imperator Byzantium revertitur, et Iohannem ex fratre nepotem in Lemnum relegat. cum Musulmano Baiazitis filio iordus amicitiamque init. rerum status in Asia post Temyris chanis discessum. Ese seu Isa, Baiazitis filius, bello a fratre Mehemete petitus Temyrte duce capitur et laqueo praefocatur. Cineites Smyrnaeus innotescit, Atinis filios ex Ionia pellit, Musulmani partes sequitur. Atinis filii Mantachiae ope Ephesum expugnant. Homur Atinis filius cum Cineite affinitatem contrahit, et paulo post obit. Musulmani adversus Cineitem expeditio. Asiae reguli adversus Musulmanum coniurant, sed mutuis suspicionibus a se invicem dissociantur.* 19. *Moses a Mehemete fratre suo deficit et in Valachiam secedit. fratrem suum Musulmanum invadit et vincit. Musulmanus dum fuga sibi consulit, in quodam oppido a iuvenibus occiditur; Moses oppidum et incolas comburit, in Serviam movet, deinde Cpolim frustra oppugnat. Manuel imperator Mehemetem adversus Mosem evocat et concitat. Mehemetes bis victus Byzantium se recipit, tandem Mosem vincit; sic inter fugiendum occiditur, eiusque cadaver Prusam sepeliendum defertur.* 20. *Manuel ad Mahometem apocrisarios mittit; alii quoque principes legatos mittunt, quos Mahometes benigne excipit, pacemque cum omnibus amplectitur. Manuel Iohanni filio suo uxorem dat Russiae magni ducis filiam, quae poste moritur, filiorumque Baiazitis unus, isque baptisatus. secundae ac tertiae Iohannis nuptiae. Manuelis in Peloponnesum profectio.* 21. *Mahometes in Asiam traicit. Cineitem in ordinem redigit, cuius insolentia maxima erat. magnus Rhodi magister castrum Smyrnae instaurat, sed a Mahomete prohibetur. Smyrna ab uxore Cineitis Mahometi deditur. magno magistro concessum aedificare castrum in Cariae et Lyciae finibus. Cineites veniam impetrat. Turci bello navali Naxum aggrediuntur. praelio a Veneta classe superantur. Veneti Lampsaci turrim frustra tentant. Cineites Nicopoli ad Danubium praeficitur. novam religionis sectam in Ionia a monacho Turco institutam multi amplectuntur, adversus quos Muhametes Susmani filium et deinde Hali Begum misit; qui re infeliciter gesta occubuerunt. tandem a Morate Mahometis filio et Baiazite bassa oppressi ac deleti sunt, et paupertatem voluntariam profitentes interfecti.* 22. *Rhodi magnus magister castrum Petronium in Cariae finibus aedificat. Mahometes in Asiam traicit; Caramanum invadit et in ordinem cogit. Mustapha Baiazitis filius innotuit, ei que se adiungit Cineites, qui a Mahomete prope Thessalonicam vincuntur. Mahometes istos, qui Thessalonicam confugerant, a Demetrio Leontario repetit, qui rem ad imperatorem reicit. Manuel traditurum se eos Mahometi negat. Mustaphas et Cineites a Leontario Cpolim mittuntur, inde in Lemnum uterque custodiendus relegatur. Mahometes Walachis bellum infert. Theologus quidam Philadelphius vir improbus ac perfidus. Mahometes inter venandum apoplexia affectus paucos post dies hemiplecticus factus moritur. rationes ob quas Mahometes filium suum Amasias praefecerat. Baiazitis bassae erga Mahometem fidelis servi officia. Mahometis ad Baiazitem bassam mandata. Mahometis mors quibus artibus per dies 40 occultata sit usque ad Moratis adventum.* 23. *Morates Prusam venit. Mahometis mors in vulgus a bassis editur. Prusam abeunt veziri, defuncti Sultani cadaver secum deferentes. legati a principibus vicinis ad Moratem missi. Manuel & Morate fratres eius impuberes ex testamento Mahometis sibi tradi frustra poscit, et ideo Mustapham et Cineitem in*

scenam adversus Moratem producit. mores quidam Turcorum explicantur. 24. Demetrius Leontarius Mustapham et Cineitem in Thraciam traiecit, de recipiendis aliquot urbibus cum iis pactus. Mustaphas Callipolim oppugnat et ad deditionem, quae secuta est, sollicitat. arx interim in fide stat. quam oppugnat Leontarius. Morates Mustaphae rebellionem cognita Baiazitem bassam, caeterorum vezirorum sententiae obtemperans, exercitui praeficit et contra Mustapham mittit. Baiazites deficientibus in pugnae initio ad Mustapham exercitus sui ducebus copiisque, et ipse, permittit se victori coactus est; iussu deinde Cineitis caput ei amputatum. Mustaphas Adrianopolim proficiscitur. Callipolis Leontario se dedit, quam cum ex pactis imperatori acquisitam praesidio firmare parat, a Cineite impeditur, delususque Cpolim redit. 25. Manuel imperator cum Morate foedus pangere cogitat. Mustaphas res suas constituit, otio deinde et ignavias totum se dat. Morates de recuperando imperio serio agitat, Abrahamum bassam ad Manuelem destinat, qui re infecta discessit. aluminis in Phocide confectio. Phocaea nova condita, ab Andrea et Iacobo Cataneis gubernata, fit Turcis tributaria. Iohannes Adornus Phocaeae rector Mahometem et deinde Moratem adit, et huic per litteras in eo copiisque traieciendis operam suam pollicetur. Mustaphas ad nuntium transitus Moratis in Europam fit moestus. eum alloquitur Cineites et obiurgat, suadetque ut in Asiam transeant; interim ipse de deserendo Mustapha secum agitat. Mustaphas Lampsacum venit, et Lopadium usque progreditur, cuius pontem prior occupat diarumpitque Morates. 26. Consilium ineunt Moratis veziri de perdendo Mustapha, et Cineitem per Hamzam eius fratrem ad defectionem sollicitant. Hamzae et Cineitis colloquia. Cineites Mustapham deserit et in Ioniam fugit. Mustapham Homuris silium ex Atina oriundum bello petit et in pugna interficit. 27. De Cineitis fuga varii sermones, qua cognita Mustaphas fugam capessit et in Thraciam traiecit. Adornus Moratem eiusque copias ex Asia in Europam transfert; quem Mustaphas, id ne faciat, frustra promissis amplis tentat. Morates cum copiis in terram expositus Mustaphaeos in fugam vertit, Callipolim recipit, et Adrianopolim petit. Mustaphas captus, et in urbis loco publico laqueo suspensus ac strangulatus. 28. Morates Cpolim oppugnare aggreditur, Iohanne imperatore ob Manuulis senectutem et morbos res imperii administrante. Corax Theologus proditionis reus damnatur; cuius mortem ulcisci cupiens Morates, Michaellem Pyllim ob delatum Coracem morte afficere properat; Pyllis Christum et fidem impie abnegando vitam servat. Manuel Mustapham octuennem puerum, Moratis fratrem, contra hunc suscitatur, et statim moritur. Mustaphas Nicaeae captus a fratre strangulatur. Morates Thessaliam et Peloponnesum invadit. Cineiti per bassas suos bellum infert et debellat, tandemque illud totumque eius genus interneccione delet. 29. Iohannes pacem cum Morate initam observat. Morates cum aliis principibus pacem firmat, a qua Veneti ob occupatam Thessalonicam exclusi. narrantur obiter causae propter quas Thessalonica in Venetorum potestatem venerit. Thessalonica obsessa et a Morate expugnata et direpta, et novi incolae in eam missi. Veneti tristiora reformidantes cum Morate pacem ineunt. Walachiae principes se invicem throno regio deturbant; Draculius aliis interfecit superest Walachiae Vaivoda. Ob equum sibi a Caramano negatum, si Morates bellum infert: et inter utrumque pax paulo post stabilitur. 30. Serviam a Georgio Vulci filio Morates repetit. Georgius filiam suam ei nuptum dat, concessa in dotem Serviae parte.

Morates duce Draculio Hungariam frustra invadit. Morates socero suo Georgio bellum infert, urbes capit, sororios suos luminibus privat. Draculius in carcerem detrusus datis filii obsidibus liberatur. Morates Belogradum frustra oppugnat. 31. Ad synodum celebrandam proficiscitur in Italiam imperator, quem patriarcha et alii comitati sunt. quid Florentiae actum sit, et quid post Graecorum in patriam reditum acciderit, narratur. 32. Serviae despota ab Hungaris auxilia implorat, ducesque Iohanne Hunniade Turcorum provincias invadit. Morates subita Hungarorum irruptione percussus pacem cum despota et Hungaris stabilivit. Caramani deinde ditionem invadit. Aladines Moratis primogenitus diem obit. imperio successor destinatur Mehemetes, et imperator salutatur. Morates vitam privatam acturus Prusam secedit. Hungari Turcis bellum inferunt. Morates cum copis in Europam traiecit, filio se coniungit; ad Varnam Ladistaus Hungariae rex interficitur, magnaue strage Christiani caeduntur. ad vitam privatam redit Morates, unde revocatur ab Halile bassa. Hunniades in Turcos iterum, sed improspere movet. Morates Peloponnesum invadit. 33. Iohannes imperator moritur, et Cpolim despota Constantinus venit, Moratemque sibi conciliat. Morates filio suo Mehemeti uxorem dat, postque celebratas nuptias statim moritur. Mehemetes de patris morte certior factus Adrianopolim venit, imperator salutatur, et de imperii rebus tractat. Moratis mores et ingenium, morbus et insomnium ante mortem oblatum. Mehemetes fratrem suum strangulat. Georgio Serviae despota filiam novercamque suam Mehemetes petenti remittit. per legatos Byzantini cum Mehemete pacem constituunt, et pensionem ad alendum Orchanem ab eo accipiunt. principum et urbium legationes ad Mehemetem. 34. Mehemetes indutias cum Ianco, id est Iohanne Hunniade, triennales componit; Caramano bellum infert. Byzantini ad Mehemetem legatos mittunt, falsoque coronotum esse Constantinum significant. Halil bassa Graecos increpat, et Mehemetes legatorum verbis offensus pacem cum Caramano componit. Graecos variis modis vexare incipit Mehemetes, et ad Bospori angustias castrum aedificat. novitate ista territi Byzantini per legatos cum Mehemete exostulant, qui superbe respondet et minatur. arx ad Bospori fauces aedificata, ager Cpolitanus vastatus. Byzantinis bellum indicit Mehemetes. 35. Mehemetes de occupanda Cpoli consilia agit. bombardarum fusor Mehemeti tormentum aeneum praegrande fundit. navis Veneta Bosporum navigans demergitur, cuius navarchus et vectores capti Mehemetis iussu crudeliter interfecti. bombardae vim Adrianopoli probant. Mehemetes Halile bassam noctu ad se vocat, et cum eo de Cpoli subiuganda consilia tractat. Halil magno se periculo ereptum putans laetus a Mehemete discedit. 36. Constantinus imp. auxilia petit a papa, unionisque ecclesiarum opus absolvit. Isidorus cardinalis a papa Cpolim mittitur. Graeci civili discordia laborant ob unionis reconciliationem, paucis eam amplectentibus, maximam parte eam Gennadio auctore abhorrente. liturgia in S. Sophiae templo celebratur ab Henoticis, cui cardinalis Isidorus interfuit. Graecorum sublesta fides. Constantinus cibaria in urbem comportari curat. 37. Mehemetes tormentum illud aeneum seu bombardam prope Cpolim vehi curat. Turci urbes ad pontum Euxinum sitas occupant, et praeter Selymbriam oppida Propontidi adiacentia. Graeci infra muros Cpoleos inclusos se tenent, discordiaque ob reconciliatam ecclesiarum concordiam laborant. Gennadius discordiae faces subdit. Ducas male sanam mentem Graecis ex-

probrat et in schismate pertinaciam. Mehemetes copias sollicit, ob-
 sidione urbem cingit, et Graeci ab unione ecclesiarum alienos magis
 ac magis se ostendunt. 38. Constantinus et Galatini urbi tuendae
 attendunt, atque etiam Veneti. Iohannes Iustinianus Cpolim cum mili-
 tibus appulit, et ab imperatore honore maximo afficitur. obsidionis
 initio erumpunt in hostes obsessi. Galatini Mehemetem sibi placatum
 volunt, Byzantinis tamen favent et opem ferunt. Mehemetis
 classis prope Cpolim accedit. naves quinque cibariis onustae Cpoleos
 portum, frustra Turcis obstantibus, ingrediuntur, et hac de causa
 Mehemetes contostaulum suum Paldam contumelia verberibusque af-
 ficit. Mehemetes terra e Bosporo in sinum Ceratino navigia et
 biremes transfert. terra Cpolis oppugnat Mehemetes, et tormentis
 muros quassat. medicamen tormentis ne dirumpantur adhibitum.
 Iohannis Hunniadae legatus consilium perniciosum adversus obsessos
 bombardario Mehemetis falsa opinione ductus dedit. muri urbis ad
 S. Romani portam diruti. obsessi strenue resistunt, sed Constantinus
 percellitur, et ut Mehemetem ad pacem et obsidionis solutionem ad-
 ducas, vectigal offert, quod respuit Mehemetes. Iustinianus infelicis
 successu Turcorum biremes in sinu Ceratino incendere tentat.
 Turci Galatinorum navem demergunt. pontem in Ceratino sinu Me-
 hemetes fabricat. 39. Mehemetes Constantinum ad deditionem fru-
 stra hortatur, propterea ad expugnandam urbem se accingit. Ius-
 tinianus dirutam muri partem munit. Maii 27 acriter et vehementer
 Turci urbem oppugnant, et postridie usque ad horam diei nonam.
 Die 28 Maii post occasum solis acrius pugnatum. Mehemetes suos
 hortatur. Iustinianus glante plumbea in manu laesus pugnam omi-
 sit; obsessi iso casu percolluntur. Turci tandem in muros ascen-
 dunt, propugnatores deturbant; et rebus desperatis Graeci fugiunt,
 Turcique in urbem irrumpunt. Constantinus interficitur. Turci ob-
 vios passim caedunt, templa, monasteria et domos diripiunt. Graeci
 in S. Sophiae templum confugiunt, falsa opinione salvos se in eo
 fore eredentes. Turci eos invadunt, omnes captivos abducunt. tem-
 plum pollutum ac direptum. magnus dux capitur, et Mehemetis ius-
 su domi custoditur. Iustinianus suos a pugna revocat, naves ali-
 quot et Galatinorum non pauci aufugiunt. caeteri per Zaganum a
 fuga revocantur. Galatini Mehemeti se dedunt, Graeci omnes et
 qui in urbe capta vivi superfuerunt, in naves aut castra Turcorum
 translati. 40. Mehemetes urbem ingreditur, et in S. Sophiae templum
 venit, precesque suas ibi recitare Imamem iubet. magnum ducem ad
 se vocatum alloquitur. Constantini caput agnitum columnae in
 Augustio affigitur. alia de magno duce et Orchane narratio. Mehe-
 metes magnum ducem consolatur, et illustrium nomina describit.
 magni ducis uxorem invisit et blande alloquitur. ad convivium na-
 tu miuorem filiorum magni ducis venire iubet Mehemetes: cum mittere
 filium magnus dux recusaret, Mehemetes ipsum interficere iussit.
 magnus dux filios suos, ut mortem aequo ac forti animo subeant,
 hortatur, et ipse demum capite plectitur. proceres omnes a Mehemete
 redempti et interfecti. 41. Ducas super urbe capta delectoque Chri-
 stianorum in Oriente imperio monodia. 42. Praadam quantam Turci ex
 urbe capta tulerint. Galatam ingreditur Mehemetes, et partem murorum
 diruit. S. Sophiae in meschitam transformata. Adrianopolim re-
 vertitur. magni ducis uxor obiit. principes Christiani Mehemeti vi-
 ctoriam gratulantur. Servis tributa imperat, et Georgium despotam
 Serviae decedere iubet. Hungari Turcorum provincias vastant.
 Mehemetes Smedrovo frustra oppugnata Adrianopolim praedae dives

abit. Saraium Cpoli construit Mehemetes. de Palaeologis vaticinium.
 43. Legati a magno magistro Rhodi ad Mehemetem missi de pace firmanda re infecta redeunt, cum Mehemetes a Rhodiis tributum sibi solvi peteret. cum legatis Mehemetis servus domesticus abit, qui cum magno magistro agat. sed tributum denegante Rhodio delusus ad Mehemetem redit, qui ira accensus bellum Rhodiis indicit. Hamzas maris praefectus Chium proficiscitur, quaedam vastat, ad se missos de controversiis transigendis abducit. Cum vastat, Rachiam frustra obsidet; cum Chiis paciscitur. tumultus a Turcis in Chio excitatus, eorumque triremis demersa. Hamzam reversum Mehemetes asperis verbis excipit. Chiis bellum indicit. 44. Lesbi princeps obit, Ducas ad Mehemetem vectigal ei soluturus abit. coactus Lesbi princeps Mehemetem adit et tributum consueti amplius promittit, Thasum insulam Mehemeti relinquit. classem adversus Chios mittit Mehemetes. Lesbii Turcos de piratarum adventu certiores facere tenentur. Genuzes maris praefectus litem Lesbi principi movet, et biremem unam sibi tradi petit. Phocaea nova Turcis dedita. decem millia aureorum a Lesbio exigere vult Mehemetes. interim Phocaeam veterem ei eripit. 45. Chii bello petiti a Mehemete grandi aere pacem emunt. Lemnii Turcos advocant, eorumque princeps Nicolaus insula pellitur. Mehemetes Belogradum frustra obsidet. Callistus papa triremes ad opes insularibus ferendas mittit. Catalani insulas occupant, et Lesbius in suspicionem apud Mehemetem venit, occidentales ipsum advocasse. legati a Comanis et Usun-Hassane ad Mehemetem. castrum septem turrium, vulgo Iedricula, Cpoli constructum. Mehemetis in Moream profectio. Bezestanum Cpoli aedificatum. in Asiam traicit Mehemetes. eius verba ad familiarem quendam suum curiosum. Sinopes principem et Trapezuntinum imperatorem ditionibus spoliatos in Europam traicit. a Walacho tributa petit, qui ea dare negat, ad se missos palo transfigit. Turcos Hamza duce ditionem suam invadentes caedit, vivos captos palo quoque transfigit. Mehemetes improspere successu in eum movet. Lesbium a principe Nicolao, qui Dominicum fratrem suum strangularat, petit. in Lesbium transit Mehemetes, ad ditionem compellat, recedit, et obsidendae Mitylenes onus Mahumeti veziro imponit.

Ἀριθμοὶ ἐτῶν ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀνθρώπου ἕως τῆς ἡμετέρας γενεᾶς.

- Ed. Par. 1 1. Ἀπὸ Ἀδάμ τοῦ πρώτου ἀνθρώπου ἕως Νῶε, ἐφ' ὃν ὁ
 Ven. 1 κατακλυσμὸς γέγονε, γενεαὶ δέκα γεγονῆσαι, πρώτη, ἣ καὶ παρὰ
 θεοῦ, τοῦ Ἀδάμ, μετὰ δὲ σλ' ἔτη δευτέρα ἣ τοῦ Σῆθ παρὰ
 τοῦ Ἀδάμ, μετὰ δὲ τὸν Σῆθ σέ' ἔτη τρίτη ἣ τοῦ Ἐνῶς ἐκ
 τοῦ Σῆθ, μετὰ δὲ τὸν Ἐνῶς ρςζ' ἔτη τετάρτη ἣ τοῦ Καὶ- 5
 Βρῆν ἐκ τοῦ Ἐνῶς, μετὰ δὲ τὸν Καϊνᾶν ρθ' ἔτη πέμπτη ἣ τοῦ
 Μαλελεήλ ἐκ τοῦ Καϊνᾶν, μετὰ δὲ τὸν Μαλελεήλ ρξέ' ἔτη ἕκτη
 ἣ τοῦ Ἰάρεδ ἐκ τοῦ Μαλελεήλ, μετὰ δὲ τὸν Ἰάρεδ ρξβ'
 ἔτη ἑβδόμη ἣ τοῦ Ἐνώχ ἐκ τοῦ Ἰάρεδ, μετὰ δὲ τὸν Ἐνώχ
 ρξέ' ἔτη ὄγδοη ἣ τοῦ Μαθουσαάλα ἐκ τοῦ Ἐνώχ, μετὰ δὲ 10
 P. 2 τὸν Μαθουσαάλα ἑκατὸν καὶ ἐξήκοντα ἑπτὰ ἔτη ἐννάτη ἣ τοῦ
 Λάμεχ ἐκ τοῦ Μαθουσαάλα, μετὰ δὲ Λάμεχ ἑκατὸν καὶ ὀγδοή-
 κοντα ὀκτώ ἔτη δεκάτη ἣ τοῦ Νῶε. Νῶε δὲ ἦν ἐτῶν ἐξακοσίων,
 καὶ ὁ κατακλυσμὸς τοῦ ὕδατος ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς, ὥστε
 ἀριθμεῖσθαι ἀπὸ Ἀδάμ ἕως τοῦ κατακλυσμοῦ ἔτη βσμβ. 15
 ὁμοίως καὶ ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἕως Ἀβραάμ γενεαὶ δέκα,
 ἔτη χίλια ἑκατὸν εἴκοσι ἑν. Ἀβραάμ δὲ ἦν ἐτῶν ἑβδομήκον-
 τα πέντε, ὅτε μετέκρησε εἰς γῆν Χαναὰν ἐκ τῆς Μεσοποτα-
 Βμίας, κάκει διατρίψας ἔτη εἴκοσι πέντε ἔτεκε τὸν Ἰσαάκ. ἔτεκε
 δὲ Ἰσαάκ παῖδας δύο, Ἡσαῦ καὶ Ἰακώβ. γενόμενος δὲ Ἰα- 20
 κώβ χρόνων ἑκατὸν καὶ τριάκοντα κατήλθεν εἰς Αἴγυπτον

Numeri annorum a primo homine ad aetatem nostram.

1. Ab Adamo primo homine usque ad Noachum, cuius aevio diluvium accidit, decem exactae sunt generationes. prima cum Adam a deo creatus est. post annos 230 secunda, cum Sethus nascitur Adamo. post Sethum annis 205 tertia; tunc Enos Setho natus est. post Enos annis 197 quarta, quando Cainanus nascitur Enos. post Cainanum annis 170 quinta: nascitur Maleleel filius Cainani. post Maleleelem annis 165 sexta: Jaredus nascitur Maleleelo. post Jaredum annis 162 septima: Enochus nascitur Jaredo. post Enochum annis 165 octava: Mathusala nascitur Enocho. post Mathusalam annis 167 nona: Lamechus nascitur Mathusalae. post Lamechum annis 188 decima, tuncque natus est Noe. Noachus autem natus erat annos 600, cum aquarum diluvium terram obruit, ab Adamo itaque ad diluvium anni numerantur 2242. a diluvio pariter ad Abrahamum generationes decem transierunt, et anni 1121. Abraham porro annum 75 exegerat, cum Mesopotamia relicta discessit in Chananaeorum regionem, ibique annos 25 commoratus genuit Isaac. duos vero filios genuit Isaac, Esau et Iacobum. in Aegyptum deinde profectus est Iacobus, cum annos 130 exe-

ἄμα τοὺς δώδεκα υἱοὺς αὐτοῦ καὶ τοὺς ἐγγόνους αὐτοῦ, τὸν V. 2.
 ἀριθμὸν ἑβδομήκοντα πέντε. παρήκθησε δὲ Ἀβραὰμ σὺν τῷ
 σπέρματι εἰς γῆν Χαναὰν ἔτη τετρακόσια τριάκοντα τρία,
 καὶ πληθυνθὲν εἰς δωδεκάφυλον ἐλογίσθη, καὶ πλῆθος εἰς
 5 ἑξακισχιλίας χιλιάδας ἐψηφίσθη ἐκ τῶν δώδεκα υἱῶν τοῦ
 Ἰακώβ, ὧν τὰ ὀνόματα ταῦτα, Ρουβίμ, Συμεὼν, Λεβὶ, Ἰούδας,
 Ἰσάχαρ, Ζαβουλὼν, Νεφθαλίμ, Γὰδ, Ἀσήρ, Δάν, Ἰω-
 σήφ καὶ Βενιαμίν. καὶ τοῦ μὲν Λεβὶ ἀπόγονοι Μωϋσῆς καὶ C
 Ἀαρών, καὶ ὁ μὲν τὸ ἰσρατεύειν ἤρξατο, ὁ δὲ Μωϋσῆς πρὸς
 10 τὸ ἄρχειν μεδίστατο· ὃς ἐν τῷ ὄγδοηκοστῷ ἔτει τῆς ζωῆς
 αὐτοῦ πατεῖ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν καὶ ἐξάγει τὸν λαὸν ἐξ
 Αἰγύπτου. οὗτος ὁ Μωϋσῆς ἤκμασεν ἐν τοῖς καιροῖς Ἰνά-
 χου πρώτου βασιλεύσαντος· οὕτως ἀρχαιότεροι Ἕλληνων
 Ἰουδαῖοι. διατρίψαντες δὲ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἔτη τεσσαράκοντα,
 15 καὶ ὑπὸ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ ἀρχόμενοι ἔτη εἴκοσι πέντε, καὶ
 ὑπὸ τῶν κριτῶν ἔτη τετρακόσια πενήκοντα τέσσαρα μέχρι
 τῆς βασιλείας Σαούλ πρώτου παρ' αὐτοῖς καταστάντος βασι-
 λέως, ἐφ' ᾧ ἐν τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ ὁ μέ- D
 γας τίκεται Δαβὶδ, ὥστε συναθροίεσθαι ἀπὸ Ἀβραὰμ ἕως
 20 Δαβὶδ γενεαὶ δεκατέσσαρες, ἔτη χίλια καὶ εἴκοσι τέσσαρα.
 καὶ ἀπὸ Δαβὶδ ἕως τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος γενεαὶ δε-
 κατέσσαρες, ἔτη ἑξακόσια ἑννέα, καὶ ἀπὸ τῆς μετοικεσίας
 Βαβυλῶνος ἕως τοῦ Χριστοῦ γενεαὶ δεκατέσσαρες, ἔτη πεν-

gisset, illucque cum 12 suis filiis nepotibusque venit, qui 75 erant.
 incoluit Abrahamus cum posteris suis terram Chanaan per spatium an-
 norum 433. illiusque posterii numero aucti in duodecim tribus dige-
 sti et distributi sunt; et multitudo posterorum duodecim filiorum
 Iacobi ad sex milliones numerata est. horum autem sunt nomina Ru-
 ben, Simeon, Levi, Iuda, Issachar, Zabulon, Nephtholim, Gad,
 Aser, Dan, Ioseph et Benjamin. Moses et Aaron genus a Levi du-
 cunt: hic quidem sacerdotio primus functus est, Moses vero rei publicae
 administrationem capessivit, atque anno aetatis suae octuagesimo Ery-
 thraeum mare transiit eduxitque populum Aegypti. hic Moses floruit
 temporibus Inachi, qui primus regnavit [apud Graecos]; quare Iudaei
 sunt Graecis antiquiores. Transactis deinde per deserta annis 40,
 Iosuae Nave filio annis 25 paruerunt; resque Israelitarum publica per
 viros ab ipsis Iudices appellatos administrata est annis 454, usque
 ad Saulis unctionem, qui primus apud eam gentem rex constitutus
 est, cuius imperii anno primo magnus nascitur David. adeo ut ab
 Abrahamo ad Davidem quatuordecim generationes colligantur, et
 anni 1024. atque a Davide ad transportatos Babylonem Iudaeos to-
 tidem generationes 14 et anni 609. a transportatione usque ad Christi
 nativitatem 14 pariter numerantur generationes, anni etiam 564. si-

τακόσια τέσσαρα. ἡμοῦ κατὰ τὰς τῶν χρόνων ἀκολουθίας
 συμψηφίσαντες εὑρομεν ἀπὸ τοῦ πρώτου Ἀδάμ ἕως τοῦ
 Χριστοῦ ἔτη πεντακισχίλια πεντακόσια. ἀπὸ δὲ τῆς ἐνοῦρ-
 P. 3 κου οἰκονομίας ἕως τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἔτη τη'. ἀπὸ
 δὲ τῆς βασιλείας τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἕως τῆς βασι- 5
 λείας Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως ἔτη σί'. ἐν τῷ [χρόνῳ] αὐ-
 τοῦ ᾠκοδομήθη τὸ μέγα τέμενος τὸ ἐπ' ὀνόματι τῆς τοῦ
 Θεοῦ ἁγίας σοφίας παρ' αὐτοῦ σκευασθέν. ἀπὸ δὲ τῆς
 βασιλείας Ἰουστινιανοῦ ἕως τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου καὶ
 Εἰρήνης τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἔτη σξ'. ἀπὸ δὲ τῆς βασιλείας 10
 Εἰρήνης ἕως τῆς βασιλείας Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ ἔτη σσιε'.
 Β βασιλεύσε δὲ Ἀλέξιος ἔτη λζ' καὶ μῆνας δ' καὶ ἡμί', Ἰωάν-
 νης ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη κδ' μῆνας ἡ', Μανουὴλ ὁ υἱὸς Ἰωάν-
 νου ἔτη λζ' μῆνας θ', Ἀλέξιος ὁ υἱὸς Μανουὴλ καὶ Ἀνδρό-
 νικος ὁ φονεὺς Ἀλεξίου ἔτη γ', ὥστε εἶναι τὰ πάντα ἔτη τῆς 15
 βασιλείας τῶν Κομνηνῶν ἔτη ρα' μῆνας θ'. μετὰ δὲ τὸν Ἀν-
 δρόνικον Ἰσαάκιος ὁ Ἄγγελος ἔτη θ' μῆνας ἡ', Ἀλέξιος δὲ ὁ
 Ἄγγελος ἀδελφὸς Ἰσαακίου ἔτη θ', Δούκας ὁ Μούρτζουφλας
 C μῆνας β'. ὥστε εἶναι ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἕως τῆς βασιλεί-
 A. C. 1204 ας Δούκα, ἐν ἧ καὶ ἑάλω ἡ Κωνσταντινούπολις παρὰ τῶν 20
 Λατίνων, ἔτη εψιβ', Ἀπριλίῳ ιβ', ἡμέρᾳ δευτέρᾳ τῆς ἐκ-
 τῆς ἑβδομάδος τῶν νηστειῶν.

1. ἡμοῦ Bullialdus: μου P. 6. χρόνῳ deest P.

mul vero temporum seriem et intervalla ad calculum revocantes, colligimus a primo homine Adamo ad Christum annos 5500. ab incarnatione vero usque ad Constantinum Magnum anni numerantur 318. ab imperio deinde Constantini Magni ad Iustinianum imperatorem anni 210, quo imperante sumptusque praebente magnum templum exstructum est nominique sanctae dei Sophiae [id est Sapientiae] dicatum. ab imperio Iustiniani ad Constantini et Irene matris eius imperium anni elapsi sunt 260; ab Irene ad Alexium Comaenum anni effluerunt 295. imperium tenuit Alexius annos 37 menses 4 cum semisse, Iohannes filius eius annos 24 menses 8, Manuel filius Iohannis annos 37 menses 9. Alexius Manuelis filius et Andronicus, qui Alexium occidit, imperarunt annos 3. ita ut omnes anni dynastiae Comaenorum colligantur 101 cum mensibus 9. post Andronicum vero Isaacius Angelus obtinuit imperium per annos 9, menses 8. Alexius Angelus Isaacii frater imperavit annis novem. Ducas qui Murtzuphlus dictus est mensibus duobus fasces imperii tenuit. Adeo ut a creatione mundi ad Ducae imperium, quo regnante a Latinis Cpolis occupata est Aprilis die 12, feria 2 sextae septimanae ieiuniorum [i. e. ieiunii quadragesimalis], anni colligantur supra sexies mille septingenti et duodeni.

2. Μετὰ δὲ τὴν τῆς πόλεως ἄλωσιν ἐβασίλευσε Θεόδω- D
 ρος Λάσκαρις ἐν Νικαίᾳ ἔτη ιη', Ἰωάννης Δούκας ὁ Βατάτ- V. 3
 ζης καὶ γαμβρὸς Θεοδώρου τοῦ Λασκάρη ἐπὶ Θυγατρὶ ἐν τῇ
 Μαγνησίᾳ τῇ ἐν Σιπύλῳ ἔτη λγ', Θεόδωρος Λάσκαρις ὁ υἱὸς
 5 αὐτοῦ ἔτη δ', Ἰωάννης Λάσκαρις ὁ καὶ πρὸ τοῦ στεφθῆναι
 τυφλωθεὶς παρὰ Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου καὶ ἐξωσθεὶς τῆς
 βασιλείας ἐν τῷ γ' αὐτοῦ ἔτει. ἐξώσθησαν καὶ οἱ Λατῖνοι
 ἐκ τῆς πόλεως, καὶ εἰσῆλθε βασιλεύων ἐκ τῆς ἀνατολῆς Μι- A. C. 1260
 χαὴλ ὁ Παλαιολόγος. μέχρι τῆς βασιλείας τοῦτου ἡ μικρὰ
 10 Ἀσία, Παφλαγονία, Μυσία ἢ καὶ Βιθυνία, Φρυγία μεγά-
 λη, Φρυγία Καππατιανή, Καρία καὶ μέρος Κιλικίας ὑπὸ
 Ῥωμαίους τελευτῶν ἦν· οἱ δὲ Τοῦρκοι ἐγκατοικοὶ Λυκαονίας
 ὄντες τὰ ἐπέκεινα ἤρχον, ἦτοι Λυκαονίαν, Καππαδοκίαν, P. 4
 Γαλιτίαν, Παμφυλίαν, Ἀρμενίαν, Ἐλενόποντον, Πισιδίαν,
 15 Λυκίαν, Κοίλην Συρίαν καὶ ἕτερα. ἐβασίλευσε δὲ καὶ Μι-
 χαὴλ ἔτη κδ'. μετὰ δὲ τὸν Μιχαὴλ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀνδρόνι-
 κος ὁ Παλαιολόγος ἔτη μγ'. ἐν τῷ .. ἔτει τῆς βασιλείας
 αὐτοῦ εἰλῶ μητρόπολις τῆς Ἀσίας Ἐφεσος καὶ ἡ ἐπαρχία
 Καρίας παρὰ τοῦ Μανταχία, καὶ ἡ Λυδία παρὰ τοῦ Ἀτὴν
 20 ἄχρι Σμόρνης, καὶ ἡ Μαγνησία μέχρι Περγάμου καὶ πάσης
 Μακεδῶν ἐπαρχίας παρὰ τοῦ Σαρχάν, Φρυγία πᾶσα παρὰ
 τοῦ Καρμιάν, ἕτερα Φρυγία μεγάλη ἀρχομένη ἀπὸ Ἄσσοῦ

2. Post occupatam vero a Latinis urbem Theodorus Lascaris Ni-
 caeae annis 12 imperavit. Iohannes Ducas, qui et Batatza, generque
 Theodori Lascaris, imperii sedem habuit Magnesiae ad Sipyllum an-
 nis 33. Theodorus Lascaris eius filius annis 4. Iohannes Lascaris,
 qui priusquam coronam imperatoriam suscepisset, a Michaele Palaeo-
 logo excaecatur, et anno tertio quam imperare coeperat regno pel-
 litur. Latini quoque urbe excedere coguntur, eamque ingressus est
 Michael Palaeologus, ab orientis partibus adsumptio imperatorio no-
 mine profectus. ad hunc usque imperatorem Romano imperio subdi-
 tae fuerunt tributumque solverunt hae provinciae, Asia minor, Pa-
 phlagonia, Mysia, quae et Bithynia, Phrygia magna, Phrygia Capa-
 tiana [aliis Pacatiana], Caria, atque etiam pars Ciliciae. Turci ve-
 ro, qui Lycaoniam iam occuparant, provinciis quoque ulterioribus
 remotioribusque imperabant, Lycaoniae scilicet, Cappadociae, Gala-
 tiae, Pamphyliae, Armeniae, Helenoponto, Pisidiae, Lyciae, Syriae
 caevae et aliis. imperium tenuit Michael annos 24. Michaelem secu-
 tus est filius eius Andronicus Palaeologus qui regnavit annis 43. hu-
 ius imperii anno . . Asiae Metropolis Ephesus et Caria provincia in
 potestatem Mantachiae devenerunt. Lydiamque Sarnyam usque sub-
 egit Magnesium Pergamum usque, et totam Magedorum pro-
 vinciam suae dititionis, fecit Sarchan. Phrygiam universam occupavit
 Carmian. altera Phrygia magna, quae ab urbe Asso ad Hellespontum

Βπόλεως ἄχρι καὶ Ἑλλησπόντον παρὰ τοῦ Καρασῆ, Βιθυνία
 πᾶσα καὶ μέρος τῶν Παφλαγόνων παρὰ τοῦ Ὀθμῆαν, οἱ ἦσαν
 ἀρχηγοὶ Τούρκων. μετὰ δὲ τὸν Ἀνδρόνικον ἐβασίλευσεν Μι-
 χαήλ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη . . . μετὰ δὲ τὸν Μιχαήλ ἐβασίλευ-
 σεν Ἀνδρόνικος ὁ ἐπονομαζόμενος γέρων ἔτη ιγ'. μετὰ δὲ 5
 τὸν Ἀνδρόνικον Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος ὁ υἱὸς αὐτοῦ νέος
 ὢν καὶ παιδαγωγούμενος παρὰ κυρίου Ἰωάννου τοῦ Καντα-
 A. C. 1357 κουζηνοῦ. ἐν τῷ . . . αὐτοῦ ἔτει ἤρξαντο οἱ Τοῦρκοι περᾶν
 Heg. 758 τὸν Ἑλλησποντον, ἐκ μὲν τῆς Ἀσίας Ὀμοῦρ ἕγγονος Ἀτῆν,
 Io. Palaeo-
 logi 16 ἀρχηγὸς Τούρκων δεσπόζων Σμύρναν, Ἐφεσον καὶ τὰ περίξ, 10
 ἐκ δὲ Προύσης Ὀρχᾶν ἕγγονος τοῦ ῥηθέντος Ὀθμῆαν. πε-
 Cρωῶντες γοῦν ληστρικῶ τρόπῳ ἐπόρθουν Χερρόνησον πᾶσαν
 καὶ παράλιον Θράκης, μὴ ἔχοντες τὸν ἀνδιστάμενον ἢ ἀνταί-
 ροντα, ἀπόβως ἄχρι Διδυμοτοίχου, καὶ πρὸς τὴν βασιλεύ-
 ουσαν ἄχρι Σηλυμβρίας κατέτρεχον ὡς τὴν πᾶσαν Θράκην 15
 ὑπὸ χεῖρα ποιήσοντες. ἐν τῇ βασιλείᾳ γοῦν τοῦ ῥηθέντος
 Ἰωάννου, ἔτι μείρακος ὄντος, ἐάλω Χίος νῆσος παρὰ τῶν
 Γενουιτῶν, καὶ αἱ λοιπαὶ Κυκλάδαί νῆσοι ἐκ τῶν Ναυάρας
 ἀφικομένων Φυάγκων, καὶ Πελοπόννησος πᾶσα πλὴν Λυκε-
 δαιμόνων καὶ Μομεμβασίας καὶ αἱ κατ' Ἰωνίαν Φώκαιαι πα- 20
 ρὰ τῶν Γενουιτῶν.
 P. 5 3. Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ ἔτει ἐτεθνήκει καὶ ὁ προρρηθεὶς
 V. 4 Ὀρχᾶν ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τούρκων, καταλείπων τὴν ἡγεμονίαν

extenditur, a Carase occupata est. Bithynia tota et Paphlagoniae pars
 Othmano cesserunt, atque hi omnes Turcorum principes ac duces
 erant. post Andronicum Michael filius eius imperii fasces obtinuit an-
 nis. . . Michaeli successit Andronicus senior dictus, annisque 13 im-
 perio praefuit. Andronicum sequitur filius eius Iohannes Palaeolo-
 gus, qui cum iuvenis esset, sub tutela domini Iohannis Cantacuzeni
 regebatur. anno imperii huius. . . Turci Hellespontum primo transfreta-
 runt, ex Asia quidem Homur filius Atinis Turcorum dux movit, qui
 Smyrnam, Ephesum et loca vicina tenebat, Orchanes vero filius memo-
 ratu Othmani Prusa profectus est. superato itaque freto, praedonum
 more totam Chersonesum populati sunt. Thraciaeque loca maritima
 secure, nulloque qui incurrentes reprimeret obvio facto, usque Di-
 dymotoechum, etiamque versus imperii sedem Cpolim Selymbriam
 usque incursionibus infestarunt, tanquam Thraciam universam suba-
 cturi. imperante quoque Iohanne praedicto eoque adhuc iuvene, Chi-
 um insulam Genuenses occuparunt, caeterasque cycladas insulas Fran-
 ci ex Navarra profecti. universa insuper Peloponnesus, praeter La-
 cedaemonem et Momembasiam, et quae in Ionia sitae sunt Phocaeae
 ab iisdem Genuensibus suae ditioni adiectae sunt.

3. Eodem anno labente nobis supra memoratus Orchanes Tur-

αὐτοῦ τῷ νιῷ αὐτοῦ Μουράτ, ὃς ἐγκρατίτερος τῶν Θρακι-
 κῶν πόλεων γενόμενος πολιορκήσας τὴν Ἀδριανούπολιν ἔσχε A. C. 1362
 καὶ Θεσσαλίαν πῶσαν πλην Θεσσαλονίκης. ὡς οὖν σχε- Heg. 763
 δὸν πᾶσαν τὴν Ῥωμαίων γῆν ὑπὸ χεῖρα κατέχων καὶ ἐς
 5 Τριβαλλοὺς ἀφίκετο, καὶ πολλὰ τῶν αὐτῶν πολίχνηα καὶ
 κόμης ἀφανίσας καὶ τοὺς οἰκήτορας αἰχμαλώτους ποιῶν
 ἐς τὴν περαιάν διὰ τοῦ ἐν Χερρονήσῳ πορθμοῦ ἀπέπεμπε.
 ἔρων οὖν ταῦτα ὁ τότε τὴν Σερβίαν κραλεύων Λάζαρος, υἱὸς Β
 Στεφάνου τοῦ κράλη Σερβίας, συναγροχῶς πᾶσαν τὴν ἐπ'
 10 αὐτοῦ δύναμιν συμπλέκεται τῷ τυράννῳ, καὶ ἐξ ἀμφοῖν τῶν
 δυνάμεων πίπτουσι πλείστοι. εἶτα γίνεται τι καινὸν καὶ ὑπὲρ
 λόγον τεχνούργημα. ἀνὴρ τις τῶν ἐνδόξων Σέρβος νέος, ἀν-
 δρειὸς καὶ τολμηρὸς ὡς οὐδεὶς ἄλλος τῶν τότε, καθὼς ἀπε-
 15 δειχθῆ, ἀποσπασθεὶς ἐκ τῆς φάλαγγος τῶν Χριστιανῶν εἰς
 τῆς παρατάξεως τῶν Τούρκων ὡς ἀυτόμολος πίπτει.
 καὶ δῆτα ἀρπάσαντες οἱ Τούρκοι τοῦτον, αὐτὸς δὲ τὸν ἡγε- C
 μῶνα ὀνομασίτι καλῶν, καὶ „βούλομαι τοῦτον ἰδεῖν καὶ λόγους
 τινας ὑποψιδυρίσαι ὡς ἐγκρατὴς γενέσθαι τουτουῦ τοῦ πολέ-
 20 μου· ἔνεκα γὰρ τούτου αὐτόμολος ἐλήλυθα“ εἰπὼν, τὸν
 ἡγεμόνα δεικνύουσι. ὁ Μουράτ δὲ διὰ τῆς χειρὸς δειγμα-
 τίσας τοῦτον ὡς πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν, ὁ νέος ὀρμήσας καὶ πλη-
 σίον ἐλθὼν ξιφιδίῳ κατὰ καρδίας καιρίαν δίδουσι τὴν πληγὴν,
 καὶ αὐτὸς παρὰ τῶν πελεκυφόρων καὶ ὑπασπιστῶν τοῦ Μου-

corum princeps obiit, relicto filio Morate ditionum atque principatus herede, qui Thraciae urbibus potitus imperii limites producit, ob-
 sessamque Adrianopolim occupat, atque universam excepta Thessalo-
 nica Thessaliam. velut ergo Romanorum provinciis omnibus perdomi-
 tis et subactis, in Triballos movit, et quam plurima ipsorum oppida
 pagosque funditus delevit, incolasque captivos in obiectam Europae
 Asiam per fretum Chersonesi abductos traiecit, quibus cum attendis-
 set Serviae crales [id est rex] Lazarus Stephani oratae f., conscripto
 ex omnibus ditionibus suis exercitu, cum tyranno acie decertat, eo-
 que proelio utriusque exercitus plurimi ceciderunt. admissum deinde
 novum quoddam, praeterque id quod dici aut cogitari potest callide
 susceptum facinus. vir quidam Servius e primaria nobilitate, juvenis
 fortis et audax, si quis alius tunc fuit, talisque exitu approbatus, a
 Christianorum acie in medios Turcorum ordines velut transfuga pro-
 currit, statimque a Turcis comprehenditur, ipse vero Turcorum prin-
 cipem nomine compellans dicebat cupere se eum videre, et verba
 quaedam in aures ipsi facere, ut hoc bello superior evaderet: „hu-
 ius causa“ inquit „transfuga huc transivi,“ ducem itaque suum
 illi ostendunt, Moratesque manu significat ut ad se accederet. cum
 ergo prope accessisset juvenis, sicut letale vulnus praecordiis tyranni

Ὅρατ μεληδὸν κατατέμεται. τότε οἱ Τεῦρκοι τὸ παρ' ἐλπίδα καιρὸν θεασάμενοι, καὶ ὄλον κακὸν αὐθωρὸν ἐπ' ὄψιν ἐπιπεσὸν μὴ ἐνεγκάμενοι, βουλὴν εὐσύννοπτον βουλευόνται μάλα καὶ σοφιστικὴν. ἐν μέσῳ τῆς παρατάξεως σκηρὴν πεπηγότες εἶσω τὸν ἡμιθανῆ Μουράτ τεθείκασι· αὐτοὶ δὲ ὡς οὐδένα 5 τοὺς πολλοὺς κινδύνους ἀπώσαντες, εἶσω τῶν παρατάξεων ὡς κύνες λυτιῶντες ἐχώρησαν. οἱ δὲ Σέρβοι ἀγνοοῦντες τὴν εἰς

P. 6 αὐτοὺς γενηθεῖσαν παρὰ τοῦ καλοῦ νέου ἐκείνου εὐστοχίαν καὶ τὴν εἰς τοὺς Τούρκους τοῦ ἡγεμόνος ζημίαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπεγνωκότες ὡς ὁ καλὸς ἐκείνος στρατηγὸς ἄτερ κέρδους 10 τοῦ προσδοκουμένου ἀπώλετο, δειλοκαρδίως κἀκεῖνοι πρὸς τοὺς Τούρκους ἀντείχον, ἕως οὗ τέλος ὁ πόλεμος εἴληφα. συλλαμβάνεται οὖν ὁ Λάζαρος καὶ σὺν αὐτῷ τῶν μεγιστάνων οἱ πλείστοι, οὓς ἀπαγαγόντες ἐν τῇ σκηρῇ ἣ ἔκειτο ὁ Μουράτ ἤδη τὰ λοιθία πνέων, σὺν τῷ Λαζάρῳ πάντας τοὺς ἐπ' 15 αὐτὸν ἄρδην κατέσφαξαν, καὶ σὺν αὐτοῖς καὶ Μουράτ ἄμ-

A. C. 1389 φω τέλος ἐδέξαντο· τὸ δεξιὸν κέρασ μήπω τῶν πραγματοποιμένων Meg. 79' αἰσθόμενόν τι, ἀλλ' οὔτε τὸ ἀριστερόν, ἐν δὲ τῇ οὐραγίᾳ

B ταῦτα ἐπραχθησαν. ἦν δὲ ὁ ἔξαρχος τοῦ δεξιοῦ κέρατος Σαβούτζιος ὁ πρῶτος τῶν υἱῶν Μουράτ, τοῦ δὲ ἀριστεροῦ 20

V. 5 ὁ δεύτερος, ὁ καὶ Παγιαζήτ, δεινὸς καὶ δραστήριος ὡς οὐδεὶς τῶν ἄλλων, ὃν καὶ μετακαλέσαντες οἱ τῆς βουλῆς ἐξοχώτατοι τοῦ Μουράτ, οὓς καὶ βεζήριδας κατὰ τὴν αὐτῶν

infigit, ipseque ab hastatis Moratis satellitibus custodibusque membratim concisus est. tunc Turci novum casum praeter spem contuiti, tamque acerbae cladis, cuius ipsi spectatores fuerant, impatientes, consilium prudens atque callidum ineunt. in media acie tentorio erecto intus semimortuum Moratem deponunt, ac veluti nullum subsissent periculum, multis interim devitatis, intra ordines ut canes rabidi se receperunt. Servii vero, quae a forti ac generoso iuvene illo tam solerter et feliciter proque salute sua gesta erant, non solum non cognoverunt, quamque Turci cladem amisso duce acceperant; sed animo insuper fracti ac despondentes, ut eximius ille belli dux sperato fructu delusus periit, ita et ipsi ignave ac timide Turcis restiterunt, tantisper dum talem exitum praelium haberet. comprehenditur Lazarus et cum eo procerum atque belli ducum quam plurimi, qui in tentorium, in quo Morates iacebat animam iam agens, adducti trucidantur, idem mortis genus ac Morates experti. horum vero quae gerebantur nondum quicquam senserant, qui in laevo dextroque acie cornu stabant: in postrema quippe acie pugnatum erat. dextrum ducebat cornu Sabucius maior natu filiorum Moratis: laevo praecerat alter eorum Baiazites vir acer et prae caeteris promptus, quem accersiverunt, qui vezirides eorum lingua vocantur, praecipui

γλώτταν καλοῦσιν, ἀνακαλύπτουσι τὰ γινόμενα καὶ τὸ πτώμα
 τὸ πατρικὸν ἐμφανίζουσι. ὁ δὲ, οὐδὲ σχῆμα οἰμογῆς ἢ
 κλαυθμοῦ ἐν ταῖς παρελαῖς ἀναφανέν, μετακαλεῖται Σαβοῦ-
 ζιον τὸν ἀδελφὸν ὡς δῆθεν ἐκ τοῦ πατρός, ἵνα σκέπονταί C
 5 τι βαδύτερον. ἀγνοοῦντος δὲ Σαβοῦζιου τὸ δρᾶμα, ἐκὼν
 ἔρχεται ὡς πρὸς τὸν πατέρα, καὶ ἄκων συλλαμβάνεται παρὰ
 τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεται. καὶ ἀρχη-
 γὸς τῶν Τούρκων ὁ Παγιαζήτ ἀναδείκνυται, ἀνὴρ δεινός
 καὶ περὶ τὰ πολεμικὰ ἔργα γρηγόρος, χριστιανομάχος ὡς οὐ-
 10 δεῖς τῶν κατ' αὐτὸν, ἐν τῇ τῶν Ἀράβων θρησκείᾳ μαθητῆς
 τοῦ Μωαμὲδ Θερωτάτος, φυλάττων τὰς ἀθέσμους αὐτοῦ D
 ἐντολὰς ἄχρι καὶ τῆς ὑστάτης στιγμῆς, ἄγροπνος καὶ δια-
 νκτερεύων ἐν τε βουλαῖς καὶ μηχανουργίαις κατὰ τῶν Χρι-
 στοῦ λογικῶν προβιάτων.

15 4. Οὗτος τὴν ἡγεμονίαν ἀναδυσάμενος πρῶτον μὲν Σέρ-
 βους μετὰ τὴν πτώσιν Λαζάρου καὶ τοῦ Μουράτ, ὡς ὁ λό-
 γος φθάσας ἐδήλωσεν, ὑποτελεῖς καὶ ὑποφόρους πεποιήκεν,
 ὁμήρους τε καὶ συνθήκας λαβῶν, ὡς ὁ τοῦ Λαζάρου ἐκείνου
 υἱὸς Στέφανος, ὃν καὶ κράλην ἢ Σερβία μετὰ τὴν συμφορὰν
 20 ἐκείνην κεχειροτόνηκεν, εἶη σὺν τῇ στρατείᾳ αὐτοῦ ὅποι διά-
 γει ὁ Παγιαζήτ, κάκεινος συνεκστρατεύεσθαι, καὶ τὴν ἀδελ-
 φὴν αὐτοῦ Μαρίαν τὴν τοῦ Λαζάρου θυγατέρα εἰς γάμον
 ἐκδώσειν αὐτῇ παρθένον οὖσαν καὶ τρυφερὰν, καὶ ἀργύρου
 τάλαντα ἱκανὰ ἐκ τῶν μετάλλων Σερβίας. καὶ οὕτω μὲν P. 7

Moratis consiliariis, eique exponunt quae acciderant casumque pa-
 tris. lacrimis itaque compressis omnique luctus specie, Sabucium
 fratrem tanquam iussu patris cum eo de rebus gravioribus acturus ad
 se vocat. Sabucius veluti patri obtemperans sponte accedit, frau-
 dis ac doli ignarus, invitique a fratre comprehenditur et excaecat.
 Turcorum deinde princeps renuntiatur Baiazites, vir acris in-
 genii inque rebus bellicis sedulus atque impiger, praeter caeteris sui
 aevi hominibus Christianorum hostis, superstitionis Arabum observa-
 tor studiosissimus; et Mohamedis impiis praecceptis adhaerens ea ac-
 curatissime observabat. noctes insomnes ducebat consilia struens do-
 losque nectens adversus Christi rationabiles oves.

4. Hic adepto principatu, post Moratis et Lazari caedem a no-
 bis expositam, Servios primum tributa pendere coegit, obsidibusque
 acceptis has condiciones tulit, Lazari illius filius Stephanus post cla-
 dem Servii illatam crales ab eis constitutus, quocumque cum exer-
 citu moveret Baiazites, sub eius signis militaret; Maria Lazari filia
 virgo tenera adhuc et florens, Stephani soror Baiazit nubret; plu-
 rimaque argenti talenta ex Serviae fodinis metallicis ei solverentur.
 his legibus data atque obstricta Turcis Serviorum fide, collecto uni-

Σέρβοι τοὺς Τούρκους ὑπόσπονδοι γεγονότες, ὁ Παγιαζήτ πᾶσαν τὴν ἰππικὴν τῶν Θρακικῶν καὶ Θετταλικῶν δυνάμεων συναγροχῶς ἐπὶ τὴν περαιάν τὴν πρὸς ἑω τὴν πορείαν ποιεῖ, καὶ διαβὰς τὸν πορθμὸν τὸν ἐν μέσῳ Καλλιουπόλεως καὶ Λαμψάκου μετὰ πολλοῦ συμαχικοῦ Τούρκων τε καὶ Ῥωμαίων 5 τῶν ὑπὸ χεῖρα ἐπὶ τὸ Κοτάειον ἀνατρέχει μητρόπολιν τῆς Φρυγίας, καὶ τὴν τε πόλιν εἶλε καὶ τὸν Καρμιανὸν τὸν ἀρχηγὸν τῆς Φρυγίας. γενόμενος δὲ ἐν τοῖς πράγμασι τῆς Φρυγίας ὁ Παγιαζήτ Καρμιανὸν ἐν τῇ Προύσῃ ἐξέπεμψεν· ὁ δὲ ἀποδράσας εἰς Πέρσας ἐξέφυγεν. ὁ δὲ Παγιαζήτ τὴν Φρυγίαν δια- 10 βὰς καὶ ἀπὸ Λαοδικείας εἰς Ἔφεσον κατελθὼν ἐγκρατὴς τῆς Ἰωνίας ἐγένετο, καὶ τὸν Ἰεσαὶ ἄκγονον τοῦ Ἀτῆν, ἀρχηγὸν ὄντα τῆς Ἰωνίας, κατασχὼν ἐν τῇ κατὰ Βιθυνίαν Νικαίᾳ ἐξώρισεν, κακεῖ τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς αὐτοῦ διεβίβασεν. τὰς δὲ δυνάμεις πάσας διαβιβάσας τὸν Μαϊάνδρον, καὶ Καρίαν 15 πᾶσαν καὶ Λυκίαν ἀποφθετὶ λαβῶν, ὁ τούτων ἀρχηγὸς Ἐλιεζ πρὸς Πέρσας φυγὰς ἤχετο. λαβῶν δὲ τὰς δυνάμεις πάσας ὑπισθορμῶν ἐν τῇ Λυδίᾳ παραγίνεται, τὴν πορείαν ἀπὸ τοῦ Τμώλου τοῦ μεγίστου ὄρους τῆς Λυδίας εἰς Σάρδεις μητρόπολιν τῆς Λυδίας κατελθὼν. καὶ πρὸς Μαγνησίαν τὴν ἐν 20 C Σιπύλῳ τὴν πορείαν ποιούμενος, ἐξῆλθεν εἰς συνάντησιν αὐτοῦ Χηθηρὸς ὁ ἀρχηγὸς Λυδίας καὶ τῶν Αἰολίδων πόλεων, ὁ ἄκγονος τοῦ Σαρχάν, καὶ παρέδωκεν ἑαυτὸν· αὐτὸς δὲ με- V. 6 ταδοῦς μερικῆς τιμῆς, ἐπεὶ γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ ἦν ὁ Χηθηρ,

verso Thracico atque Thessalico equitatu proficiscitur Baiazites versus orientem in provincias ultra mare sitas, traiectoque freto quod Callipollim et Lampsacum interiacet, cum ingentibus Turcorum atque Romaeorum, quos devicerat, copiis Cotyaenum Phrygiae metropolim tendit, urbeque et Carmiano Phrygiae principe potitur rebus deinde illic constitutis Carmianus a Baiazite Prusam dimittitur, nec multo post ad Persas confugit. totam postea Phrygiam itineribus emensus Baiazites, a Laodicaea Ephesum delatus tota Ionia potitur, et Iesaeum Atenis filium Ioniae principem eique tunc imperantem Nicaeam Bithyniae ablegatum ibi subsistere iussit; et reliquum deinceps vitae tempus Iesaeus illic transegit. hinc superato Maeandro flumine traiectisque universis copiis, Cariam totam et Lyciam sine ullo tumultu bellico occupat, istarum provinciarum principe Eliez ad Persas aufugiente. exercitum in Lydiam inde reducit, perque Tmolum altissimum montem Sardes Lydiae metropolim venit. Magnesium deinde ad Sipyllum sitam tendenti occurrit Cheder Sarchanis filius, Lydiae Aeo- lidumque civitatum princeps, eique se dedit. hunc Chederem Baiazites, quem impertito honore cohonestaverat collocata ei in matrimonium sorore sua, Prusam mittit, moxque veneno sustulit. movit

πέμπει τούτον πρὸς Προῦσαν. ὡς ἐν ὀλίγῃ δὲ καὶ φαρμάκῳ τούτον ἀπέκτεινεν. ὁ δὲ Παγιαζήτ τὴν πρὸς Φιλαδέλφειαν ἀπαύγουσαν εἶχεν ὕδον· καὶ γὰρ αὕτη ὡς ὑπερέχουσα τῷ μεγέθει καὶ πολυάνδρος οὕσα ἐπεκράτει ἔγγιστά που τοῖς ῥ' ἔτεσι· καὶ ἡ ὑψηλὸς πᾶσα ἦν ἰποχείριος παρὰ τῶν Τούρκων, ἡ δὲ πόλις αὕτη δίκην ἀστέρου ἐν συννεφῶδι μεσουρανῆματι φαίνουσα ἦν. πόλιορκήσας δὲ ταύτην
 καὶ μὴ δυνάμενοι διὰ τὴν ἔνδειαν τῶν τροφῶν D παρεδόθησαν. λαβὼν δὲ τὰς δυνάμεις πύσας τῆς ἔω, προκα-
 10 ταστήσας ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀρχηγούς καὶ ἡγεμόνας οὓς αὐτὸς ἐβούλετο, πρὸς τὰ ἑσπέρια χωρεῖ. καὶ δὴ τὸν πορθμὸν διαβύς, ἐπεὶ τὸ τῆς Καλλιουπόλεως φρουρίον πρὸ πολλοῦ καιροῦ παρὰ τε τῶν Κατελαίων καὶ παρ' αὐτῶν Τούρκων διαφθαρμένον καὶ ἐς παντελῆ ἀφανισμόν ἦν, αὐτὸς ἐκ βύ-
 15 θρων ἄλλο καιρὸν ἐκποδύμηκε, καὶ ὁρητήριον ἐνεκα τριήρων A. C. 1391 φυλακὴν καὶ πύργον ὑπερμεγέθη πρὸς ἀντιπαράταξιν ὑπέρε- Neg. 793
 στήκοντα τοῦ λιμένος ἐκποδύμησεν.

5. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἰωάννης ὑπερβύς τὴν μεираκιώδη καὶ P. 8 πεανικὴν μεθελικίωσιν καὶ τὴν ἀνδρόφωαν μεθ' ὅσης ναρκότη-
 20 τος πρὸς τὴν πρεσβυτικὴν ἐτοιμάζετο τῷ τότε καιρῷ· καὶ γὰρ νέος ὢν καὶ παιδευομῶν χρώμενος κυρίῳ Ἰωάννῃ τῷ προο-
 ρηθῆντι Καντακουζηνῷ, ἀνδρὶ συνετῷ καὶ περὶ τὰ πολεμικὰ μαχιμωτάτῳ, καὶ τῶν εὐγενῶν ὡς εἰπὸί τις ἀνθος εὖο-
 σμον· τοιοῦτον γὰρ ὄντα καὶ ὁ προβεβασιλευκῶς Ἀνδρόνικος

inde Baiasites, et Philadelphiam proficiscitur (cum enim totus Oriens ab annis fere centum Turcorum imperio premereetur, haec urbs amplissima hominumque frequentia celeberrima interim steterat, neque dum istorum tyrannidi cervicem submiserat, ipsaque instar stellae inter nubes in caeli vertice micantis splendebat) et obsessam urbem ad deditionem compellit deficiente cives commeatu. constitutis deinde pro libitu provinciarum rectoribus et praefectis, ad occidentales regiones cum omnibus copiis tendit. iamque fretum transvectus arcem ad fauces Callipoleos, a Catalanis ipsisque Turcis iam diu dirutam penitusque excisam, a fundamentis novam excitavit, portumque seu stationem, unde triremes excurrere, in quem deinde tuto se recipere possent, construxit, eique turrem amplissimam imminentem ad arcendos hostiles incursus imposuit.

5. Dum haec geruntur, imperator Iohannes exacta iuvenili aetate virilique consumpta socordiae ac desidia totus immersus senescebat. hunc adhuc iuniorem rexerat nobis memoratus dominus Iohannes Cantacuzenus, vir prudens reiisque militaris peritissimus ac strenuus, nobilium, ut ita dicam, nos suavissimi odoris, talem equidem Andronicus imperator decessor Iohannis, in omnibus non aliter quam

κατὰ πάντα ὡς ἀδελφὸν ἠγάτο, καὶ τὴν βασιλείαν σὺν τῷ
 Β παιδί τελευτῶντος ἀνέθετο. ἀλλ' ἡ τῶν Ῥωμαίων οὐκ ἀγα-
 θῆ τύχη μίλλος ἐνέσπειρεν καὶ φθόνον ἀπέτεκε· καὶ γὰρ φθο-
 νοῦσι μᾶλλον τοῖς μᾶλλον ἐπ' ἀρετῇ προοίουσιν. ὄθεν καὶ κα-
 τὰ τὸν τότε καιρὸν νέος ὢν ἔτι ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης, ἠβού- 5
 λετο ὁ Καντακουζηνὸς κηδεστὴς αὐτοῦ γενέσθαι ἐπὶ θυγατρὶ
 Ἑλένη. οἱ δὲ λοιποὶ τῆς συγκλήτου φθονοῦντες πρὸς τὴν
 μητέρα τοῦ βασιλέως ἐξ Ἀλαμανῶν καὶ Γερμανῶν, ὡς ἐκ
 συνήθους μακροῦ, τῷ βασιλεὶ τῶν Ῥωμαίων ἀγαγέσθαι τιμ-
 φην ἔφασκον, οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ ὑπηκόου, ὅπως ἀρωγὴν καὶ 10
 C βοήθειαν ἐν καιρῷ δεομένῳ παρὰ τοῦ γένους ἐκείνου σχολή-
 μεν. συνκατανεούσης οὖν εἰς τοῦτο καὶ τῆς δεσποίνης Ἀν-
 νης ὡς ὅτι καὶ ἐξ Ἀλαμανῶν ἦν καὶ προθύμως εἶχε πάλιν
 ἐκ τῶν αὐτῶν αἱμάτων πορφύραν βάψαι τῷ βασιλεὶ καὶ παι-
 δί, παρορᾶται Καντακουζηνός. καὶ αὐτὸς τῆς ἐπιτροπῆς 15
 τὸν φόρτον ἀποφορτίζειται, ἕξεισι τῆς Κωνσταντίνου καὶ πρὸς
 Μακεδονίαν μεδίσταται. καὶ οἱ τὸν φθόνον τρέφοντες εὖρον
 εὐχωρίαν, καὶ καθοσίωσιν κατ' αὐτοῦ πλάττουσι, καὶ τῇ βασι-
 D λίσσῃ καὶ μητρὶ τοῦ βασιλέως τὸ πλάσμα ὡς πρᾶγμα βέβαιον
 ἀπαγγέλλουσι, καὶ δοκίμιον τοῦ πράγματος τῇ δεσποίνῃ συμ- 20
 βουλευόνται, „γενηθῆτω“ λέγοντες „πρόσταγμα παρὰ τῆς σῆς
 βασιλείας πρὸς τὸν δομέστικον ὥστε λαβεῖν τὰς τῶν Μακε-
 δόνων ἴλας καὶ ἐλθεῖν τάχῃ πρὸς τὸ Βυζάντιον.“ ἐκεῖνοι μὲν
 γὰρ ἐγενόουν, εἰ μὲν ἀπαντήσῃ πρὸς τὸ θέσπισμα, τὸν θη-

fratrem habuit, eiusque fidei imperium ac filium moriens commisit. sed Romaeorum impropera et iniqua fortuna odium ei invidiamque con-
 flavit: maxime etenim invidere solent homines illi quos virtus ad
 altiora evehit. quapropter cum Iohannem imperatorem adhuc adole-
 scentem generum sibi habere Cantacuzenus vellet, nuptum data illi
 Helena filia sua, caeteri senatorii ordinis viri invidia exagitati ma-
 trem imperatoris adeunt, uxoremque ei ex Germania petendam pro
 consuetudine iamdiu usurpata dicunt, non ex subditis, ut a Germa-
 nis, aiunt, auxilia et suppetias, si tempus ita exegerit, consequi
 possimus. his cum annuisset domina Anna, quae Germana fuit et cui
 admodum cordi erat eodem sanguine imperatoris ac filii purpuram con-
 nubiali foedere intingere, negligitur respuiturque Cantacuzenus, qui
 tutelae ac administrationis onere excusso Cpoli egressus in Macedo-
 niam secessit. hinc opportunam occasionem nacti qui invidia in illum
 ardebant, crimen maiestatis in illum conflungunt, totumque commen-
 tum pro re comperta ad imperatricem imperatorisque matrem refe-
 runt, dantque consilium ut res accurate exploretur. iubeat, inquit,
 maiestas tua domesticum omnes turmas Macedonicas confestim cogere
 Byzantiumque deducere. horum etenim alterutrum animo versa-

ραίμετον ἔξουσιν ὡς ἀνδράποδον, εἰ δ' ἀποκρούσει τὸ προσ- V. 7
 ταχθέν, εὐθὺς τὴν κατηγορίαν καταγγελοῦσι καὶ ἄλλον ἐν
 ταῖς πράγμασι χεῖροτονήσουσιν ἐφεδρον. οἱ δὲ τοῦ Καντα-
 κουζηνροῦ προσγενεῖς τε καὶ φίλοι τὸ δρᾶμα λαθραίως διὰ P. 9
 5 γραφῆς δηλοῦσι, καὶ „εἰ μὲν βούλει τὸν ἥλιον ὄραῖν καὶ σκό-
 τους ἀπέχεσθαι, τὰ πρωτὰ τῆ παρακοῆ νέμει” γεγράψασιν.
 „εἰ δ' ὑπήκοος γένη, ἔξεις πρὸ θανάτου τὴν σκότωσιν.” καὶ
 ταῦτα μαθὼν ὁ Καντακουζηνὸς καὶ τοῦ θεσπίσματος κατα-
 φρονήσας προφανῶς ἀνέστη. οἱ δὲ τῆς πόλεως ἄλλον ἀντ'
 10 αὐτοῦ ψηφίζουσιν ἔπαρχον, Ἀλέξιον τὸν Ἀπόκαυκον, ἄνδρα
 ἀγενῆ τε καὶ ἄνανδρον, πλὴν ποικίλον ἐν πανουργίᾳ καὶ δει-
 νὸν ἐν σκαιότητι, ὃν καὶ μέγαν δοῦκαν ἢ βασιλῆς ἀφφικίωσιν.
 οὗτος μαθὼν τοὺς τὸν Καντακουζηνὸν ἀπαγγεῖλαντας τὰ γε- B
 νόμενα, καὶ συλλαβῶν ἅπαντας προσγενεῖς τε καὶ φίλους, ἐν
 15 τῷ φρουρίῳ τοῦ μεγάλου παλατίου ἀπέκλεισεν, τὸν ἀριθμὸν
 ἑπὶ διακοσίους, ἄνδρας ἡμιθέους ἤρωας καὶ Πελοπίδων καὶ
 Διακιδῶν ἀπογόνους. τοὺτους ἔχων ἔνδον ὡς στρουθία εἰς πάγην,
 καὶ φοβηθεὶς μὴ ποτε νεωτερίσαντες ἀντέχωσι τοῦ φρουρίου καὶ
 γένοιται οἱ δέσμοι ἐγκρατεῖς δι' ἐπισκέψεως τῶν συγγενῶν καὶ
 20 φίλων (καὶ γὰρ τὸ πλεῖστον τῆς πόλεως μέρος, ὅσον τῆς γέρου-
 σίας, ὅσον τὸ συρφετόν, ἐσέβετο τὸν Καντακουζηνὸν ὡς μεγαλο-
 δωρότατον καὶ εἰς ἅπαντας εὐεργετικώτατον), βουλευέται βου- C

bant, aut ad iussa imperatoris praesto futurum, captivumque quem
 optant habituros; aut si obsequi renuerit, accusationem criminis ma-
 nifesti illi intentaturos, aliumque, qui rerum administrationem ca-
 pesserat, suffecturos. at interea Cantacuzeni consanguinei et affines scriptis
 clam litteris machinationem fraudemque illi aperiunt; monentque, si vo-
 let luce frui tenebrasque effugere, contumacia usus mandata imperatoria
 detrectet, quibus obsequentem manent ante mortem tenebrae. haec
 ubi intellexit Cantacuzenus, iussis imperatoriis spretis palam rebel-
 lat; tuncque qui in urbe erant in locum eius alium praefectum con-
 stituunt, Alexium Apocaucum, virum timidum et ignavum, vasrum
 tamen et astutum scelerumque peritum artificem, quem etiam magni
 ducis officio et dignitate imperatrix auxit. iste cum rescivisset eos
 qui Cantacuzeno insidiarum machinationem et seriem patefecerant,
 comprehensos omnes eius consanguineos et amicos, supra ducentos
 viros, heroes et semones, Pelopidarum et Aeacidarum adnepotes, in
 carcere magni palatii conclusit. tanquam passeret itaque intra retia prae-
 peditos dum retinet, veretur ne quando novi aliquid moliti custodibus
 superiores evadant et vincti palatium occupent, consanguineorum et
 amicorum studio et opera adiuti. potior namque civium pars, cum
 senatus tum plebs, Cantacuzenum suspiciebant, quem magnificentis-
 simum et in omnes maxime beneficum experti erant. hac de causa

λὴν πονηράν, τὴν μὲν ἡμέραν ἔχειν ἀλλήλοις τὸν ὄμιλον καὶ
 συνδιαίγειν ἐντὸς τοῦ φρουρίου τοὺς ἄπαντας, τὴν δὲ νύκτα
 κατὰ μέρος σύνδυο καὶ σύντρεις ἀσφαλλίζεσθαι ἐν οἰκίσκοις
 τισί. τὸ δὲ βουλευθῆν εἰς ἔργον ἤγετο, καὶ δὴ στανίδαι καὶ ξύ-
 λα καὶ τέκτονες παρεσκευάζοντο. ὡς δὲ τὸ πραττόμενον οἱ 5
 φρουρούμενοι ἔγνωσαν, εἶπον ἐν αὐτοῖς „οὐκ ἄλλο τοῦτο
 πλὴν προφανῆς ἡμέτερος ὄλεθρος· ἢ γὰρ ἀπ' ἀλλήλων δια-
 στασίς τὴν νυκτιώδη πνιγμονὴν ἢ τὴν ἐν βυθῷ τῆς θαλάσσης
 καταπόντωσιν προμαντεύεται.” ταῦτ' ἔφρασκον, καὶ εἰς ἀθυ-
 ρμίαν ἐνέπεσον. ὁ δ' Ἀπόκαυκος ἐλθὼν τοῦ μεθοδεῦσαι τὰς το-
 σκηὰς πῶς δεῖ πῆξαι τοῖς ἀρχιτέκτοσιν, μόνος ἔφιππος, οὐκ
 ἄλλου τινὸς συνιπνεύοντος πλὴν ἐνὸς δούλου, καὶ τούτου πε-
 ζοποροῦντος ὡς ἔθος, ἐντὸς δὲ τῆς θύρας τοῦ φρουρίου γε-
 νόμενος, καὶ τούτον οἱ ἐκεῖ κατεχόμενοι ὡς φθορέυ κοινὸν
 καὶ ψυχάρπαγα θεασάμενοι, μίαν τῶν παρατυχόντων στανί- 15
 δων φλιῶς ἕνεκα λεπτυνθεῖσαν λαβῶν εἰς τῶν προυχόντων ἐκ
 γένους Ῥαοὺλ ἀντὶ ξίφους παίει κατὰ κεφαλῆς τὸν Ἀπόκαυ-
 κον. ὁ δὲ κατὰ γῆς ἀπὸ τοῦ ἵππου ὡς ἀπ' οὐρανοῦ ἄλλος Σατὰν
 πίπτει. ὁ δὲ δούλος πλέκται τῷ Ῥαοὺλ καὶ ἄμφω μοση-
 μαχοῦντες εἰστήκεσαν. τούτων δὲ ἀσχολουμένων ἐπὶ τῇ πά- 20
 λῃ, ἕτερος τῶν ἐγκλείστων πέλεκυν παρὰ τῶν τοῦ τέκτονος
 P. 10 χειρῶν ἀρπάσας τὸν χαμαὶ πεσόντι κυρταμοεῖ, καὶ τὴν κε-
 φάλην ἐν ἐνὶ μέρει τῶν προμαχῶνων ξύλῳ πεπερονημένην

huiusmodi consilium improbum init, omnes inter se versari familiari-
 terque colloqui intra carceris septa interdūmittere, per noctem
 vero separatos binos vel etiam ternos in quibusdam domunculis custo-
 diae securioris causa concludere. iamque consilium peragebatur, asse-
 resque et ligna apparabantur, et fabri advocati erant, cum illud,
 qui sub custodia tenebantur, senserunt, sibi quae certam ac manife-
 stam perniciem parari cognoverunt, illamque per noctem singulorum
 separationem, strangulationem aut in profundum mare demersionem
 praenunciare. hosque sermones dum inter se agitant, animo despon-
 dent. interim Apocaucus fabris ostensurus modum et ordinem, quem
 teneant in cameris illis extruendis, nullo comitante equite, sed uno
 servo, eoque, ut mos est, pedibus sequente venit, intraque ianuam
 carceris ingreditur; quem mox conspectum, ut communem omnium
 pestem vitaeque singulorum insidiantem, unus eorum inter praeci-
 pios ex genere Raul apprehensa vice gladii tabula obvia, quae ad li-
 meū statuendum dedolata erat, invadit, eiusque caput percutit; et
 Apocaucus ab equo, velut alius Satan de caelo, cadit. at Apocauci
 servus cum Raul colluctatur, et ambo tanquam in certamine singulari
 stant; dumque simul configunt, incarcerationum alius arrepta de fabri
 manibus securi humi iacentis caput abscindit, illudque palo infixum

κροστήγγυσι. τοῦτο οὐκ ἐξ μικρὰν ἀθυρίαν ἐπέβαλε τοὺς Βυ-
 ζαντίους σὺν ἅμα τῇ κρατούσῃ καὶ παντὶ τῷ στρατῷ. ἀλλὰ
 φέρδην ἄπαντες συνδρομόντες ἐντὸς τοῦ παλατίου εἰσῆλθον
 οὐκ ἀκόπως οὐδ' ἀναιμακτί, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς τῆς βίας, καὶ
 5 πάντας κατέσφαξαν πλὴν ἕξ σιωθέντων ἐν τῷ ὑπογίῳ τοῦ
 ναοῦ τῆς νέας· καὶ γὰρ τοὺς πλείονας ἐν μέσῳ τοῦ ναοῦ τούτου
 κατέδυσαν, οὐκ αἰδῶ ἢ φειδῆ χρησάμενοι τῶν αὐτῶν ἕνεκα V. 8
 καὶ τοῦ θυσιαστηρίου. ἕξ ὧν εἷς ὁ πατὴρ καὶ ἕμὸς Β
 κίππος ἐτύγγατε Μιχαὴλ Δουκάς. οἱ καὶ ἅμφια ἐνδυθέντες
 10 μοναχῶν τῶν ἐκ τῆς μονῆς ἔξησαν τῆς Κωνσταντίνου, καὶ
 τὴν περαιὰν διαβάτες εἰς τὰ μέρη τῆς ἑω διεσπύρησαν, οἱ
 μὲν εἰς Βιθυνίαν, ἕτερος ἀλλαχοῦ. ὁ δ' ἕμὸς κίππος εἰς
 Ἀσίαν, καὶ δὴ ἐντυχὼν τῷ Ἰεσαετῷ υἱῷ τοῦ Ἀτῆν, καὶ τὰ
 καὶ αὐτὸν δῆλα ποιήσας, (καὶ γὰρ ὑπῆρχε παιδείας μιστὸς
 15 καὶ πάσης τῆς ἄλλης ἕξω σοφίας ἀνάπλευρος καὶ ἱατρικῆς τέ-
 χνης οὐκ ἄμοιρος, γένοι τε καταγόμενος τῶν ἀνέκαθεν Δου-
 κῶν καὶ τῆς αὐτῆς σειρᾶς χρυσόκοσμος κρίκος,) δεξιούται τοῦ-
 τον ὁ τύραννος, καὶ προσοεὶ καὶ φιλοτιμείται τὸν ἄνθρωπον C
 τηρεσίαις παντοίοις καὶ εὐεργεσίαις ἀμείψας, καὶ τοῦτον ἐν
 20 Ἐφέσῳ καθίστησιν. καὶ τὴν μετοικίαν ὡς πατριδα ἐνηγκλίσα-
 το, καὶ τὸν ἀλλογενῆ καὶ βάρβαρον ὡς θεόσταπτον ἔσεβε
 καὶ ἐτίμα, εἰς νοῦν λαμβάνων τὴν ἀτασθαλίαν τῶν Ῥωμαί-

in propugnaculi quadam parte depangit. tantum facinus non parum
 attonitos reddidit Byzantinos, imperatricem ipsam totumque exercitum.
 omnes itaque concursu ad palatium promiscue facto ingrediuntur, non
 tamen citra pugnam caedemque, sed multa vi facta sibi via; omnes
 que trucidarunt, praeter sex, qui in subterraneo templi novi mona-
 sterii specu delitescerunt salvi evaserunt; plurimos etiam in medio
 templo mactaverunt, nec tytorum aut altaris maiestas et reverentia,
 ut parceretur ulli, quicquam valere. inter eos equidem, qui tanto
 periculo erepti sunt, fuit avus meus paternus Michael Ducas, ipsi
 porro monachorum illius monasterii mantis seu cappis induti Cpoli
 aufugerunt, et in oppositam continentem Asiam transvecti in regio-
 nes orientales, alius in Bithyniam, alius alio discesserunt, avusque
 meus Asiam petiit, adivitque Iesaeum Atenis filium, et ei, sibi quae
 acciderant, narrat. eruditus equidem erat, et scientiarum liberalium-
 que artium peritissimus, medicae artis non ignarus, genus ducens ab
 antiquis illis Ducis, inque prosapia ista veluti catenae annulus aureus
 splendebat. hunc ergo honorifice excepit tyrannus, providitque ut
 euncta necessaria commeatusque rerum omnium ei praebentur, be-
 neficiisque cumulato Ephesum habitandam concessit; quae sedes pe-
 regrinae aequae ac patria gratiae ipsi ac carae fuerunt; barbarum ve-
 ro et alienigenam non aliter quam divina providentia constitutum re-

ων, καὶ προβλέπων ὡς ὅτι ἐν ὀλίγῳ πάντα τὰ τῆς Θρακίας καὶ μέχρι Λανούβειας ὑπὸ χεῖρας τῶν Τούρκων πεσοῦνται καὶ αὐτοκράτορες φανήσονται ὡς ἐν ὀλίγῳ, καθὼς καὶ πρὸ ὀλίγου ἐν Φρυγίᾳ τε καὶ Ἀσίᾳ καὶ τῶν ἐπέκεινα ἐγένοντο, Θεοῦ παραχωροῦντος διὰ τὰς ἁμαρτίας τῶν τότε πολιτευομένων 5 Ῥωμαίων καὶ ἡμετέρων ἀποπάππων.

D 6. Ὁ γὰρ Ἰωάννης ὁ Καντακουζηνός, ὃν καὶ φθάσας ὁ λόγος ἐδήλωσε, μαθὼν τὴν γεγονῶσαν εἰς τοὺς αὐτοῦ συγγενεῖς τε καὶ φίλους ἄδικον σφαγὴν, καὶ τινες ἐκ τῆς πόλεως εἰς αὐτὸν ἀφικόμενοι οὐκ ὀλίγοι τὸν ἀριθμὸν, προσγε- 10
P. 11 νῆς ὄντες αὐτοῦ καὶ τῶν φρονεούτων καθ' αἶμα, καὶ ἐξ ὠχιστείας πλείονες μελανειμονοῦντες παρέστησαν τῷ Καντακουζηνῷ κλιόντες καὶ ὀλοφροῦμενοι, καὶ καταβοῶντες αὐτοῦ ὡς „ἐνεκα σοῦ θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ τοὺς ἡμετέρους ἀπεβαλόμεθα, καὶ τὸ ἄνθος τῶν Ῥωμαίων κατεμα- 15
ράνθη, καὶ ὅλωλεν ἡ βασιλεία ἐν χερσὶ γυναικείαις κερκίδος δίκην παρακλώθουσα καὶ παρατρακτοῦσα τὴν ἄλουργίδα. ἡ ἀρχὴ ἐν ἑπομαζίῳ βρέφει, μόλις τὸν νοῦν καὶ τὴν γλῶτταν ἐν παιγνίοις καὶ ψελλίσμασι ἐνεργεῖν δυναμένη. ἡ δυναστεία ἐν ἀγοραίοις καὶ μηδαμινοῖς ἀνδράσι. πείσθητι τῶν ἔρημάτων 20
ἡμῶν, καὶ ἀντιλαβοῦ τὴν ἡγεμονίαν, καὶ περιζῶσαι τὴν ῥομφαίαν σου ἐπὶ τὸν μηρὸν σου, καὶ ἔντεινε καὶ κατεσδοῦ καὶ βασιλεύεε ἐνεκεν ἀληθείας καὶ πραότητος καὶ δικαιοσύνης.”

gem veneratione ac cultu prosecutus est, reputans Romaeforum scelera, praevidensque brevi Thraciam universam caeterasque ad Darnubium pertinentes regiones Turcos invasuros et subacturos, ut paulo ante Phrygiam, Asiam ulterioresque provincias debellarant, ita annuente deo, et peccata Romaeforum tunc viventium maiorumque nostrorum vindicante.

6. Iohannes itaque Cantacuzenus, in superioribus saepius dictus, audita amicorum ac consanguineorum tam inique patrata caede [vehementer percussus est], conspectisque non paucis sanguine et affinitate proximis tam sibi quam occisis, qui pullati urbe relicta ad eum transierunt, eiulatibusque ac singultibus mixtas querelas in eum iactarunt, se suosque propter illum quotidie trucidari. Romaeforumque florem caedibus convulsam radicibus languescere. imperii sceptrum feminae manibus tractari, in iisque transformatum in radium texturum, colo fusoque additis, texendis purpuris inservire. dignitatem imperialem infanti adhuc lactenti innixam, qui crepundia vix dignoscatur et lingua balbutiente eorum nomina vix proloquatur. magistratus forensis turbae homines vilesque obtinere. „crede“ inquiunt „verbis nostris, imperiique fasces sume; accinge gladium super femur tuum; intendens, procede et regna propter veritatem, mansuetudinem et iustitiam.“

τότε ὁ Καντακουζηνὸς ἀναλογισάμενος τὰς ἐπαναστάσεις τῆς
 βασιλίδος καὶ τῆς συγκλήτου φθόνῳ φερόμενοι κατ' αὐτοῦ
 ἄνευ τινὸς εὐλόγου αἰτίας καὶ τῆς τυχοῦσης ἐπιβουλῆς, συν-
 πακούει τοῖς Ῥωμαίοις, καὶ ἀμφιέννυται τὰ κόκκινα καὶ τὰ
 5 σφρικὰ πέδιλα, καὶ βασιλεὺς παρὰ τοῦ στρατοῦ ἀναγορεύεται,
 εἶμαι τοῦ Θεοῦ εἰς τοῦτο σκληρύναντος τὴν καρδίαν αὐτοῦ
 τοῦ διχοστατῆσαι τὴν βασιλείαν Ῥωμαίων, καὶ διὰ μέσου
 τούτων εἰσάξει τοὺς Τούρκους τοῦ καταφθεῖραι πᾶσαν γῆν
 Ῥωμαίων τὴν ὑπὸ χεῖρα, καὶ οὐ μόνον Ῥωμαίων, ἀλλὰ καὶ C
 10 Τριβαλλῶν καὶ Μυσῶν καὶ Ἀλβανιτῶν καὶ παντὸς ἄλλου δυ-
 τικοῦ ἔθρους, κρίμασιν ὡς οἶδεν ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμὸς τὰ
 μὲν ἄλλα γένη τιμωρῶν διὰ τὰς συνεχεῖς ἀντάρσεις κατὰ Ῥω- V. 9
 μαίων, τοὺς δὲ Ῥωμαίους διὰ τοὺς φρικωδεστάτους ὄρκους
 καὶ ἀφρησμοὺς ἀφορήτους, οὓς ἔφερον κατὰ κεφαλῆς αὐτῶν
 15 ὀδμνύντες καὶ ἐξομνύντες τοῦ φυλάξει τὴν βασιλείαν τῇ υἱῷ
 τοῦ Λάσκαρ. καὶ μηδ' ὅλωσ συνσμαρτεῖν καὶ συνανταίρειν τῇ
 Παλαιολόγῳ πρὸς ἀποστασίαν, ἀντιστρόφως δὲ πάλιν ἀντο-
 μνύειν ὥστε ἔχειν καὶ στέργειν βασιλέα Ῥωμαίων τὸν Πα-
 λαιολόγον, ἀποτυφλώσαντες πρῶτον Ἰωάννην τὸν Λάσκαριν,
 20 καὶ ἀναθέματι καθυπαχθέντες αὐτοὶ καθ' ἑαυτῶν, ὡς οἱ Ἰουδ- D
 αῖοι ἐν τῇ καιρῷ τοῦ δεσποτικοῦ πάθους, ἐπισπάσαντες τὴν
 ἀράν οἱ καὶ ἄρδην ἀπόλοντο, ὡς παρακατιῶν ὁ λόγος δηλώ-
 σει, τὴν ταυτοπάθειαν τῶν Ἰουδαίων κατακριθέντες ζηλωταὶ

11. ὡς] an οἷς?

Cantacuzenus animo tum revolvens ab imperatrice et senatu invidia exa-
 gitatis adversum se praeter rationem excitatas turbas insidiisque se
 petitum, Romaeis obtemperat, calceosque purpureos et sericos induit,
 imperatorque ab universo exercitu salutatur, deo, ut mihi visum
 est, cor eius indurante, ut seditionibus intestinis scissum Romanum
 imperium Turci invaderent, omnesque illius provincias vastarent,
 atque etiam alias gentes, Triballos Mysos Albanos caeterasque ad oc-
 casum sitas, iustitia divina, quae cuncta providet, poenas exigente
 a gentibus, quae continuis incursibus Romanum imperium lacessie-
 rant, vindicante etiam Romaeorum periuria. iuramentis namque prae-
 stitis, addito excommunicationis anathemate diro, fidem suam ob-
 strinxerant imperium servaturos Lascaris filio, nec unquam Palaeolo-
 gi defectioni adhaesuros aut opem illi laturos. contrario nihilo mi-
 nus iureiurando sanxerunt imperatorem Romanorum se agnoscere Pa-
 laeologum, excaecato prius Iohanne Lascari. anathemate itaque per-
 cussi, in se ipsos maledictionem, ut Iudaei tempore passionis do-
 mini, atque execrationem accersiverunt, penitusque perierunt, ut
 narrationis series ostendet, iisdem poenis ac Iudaei, quorum scelera

τῶν παρατομιῶν γετόμενοι. εὐθέως οὖν παραλαβὸν ὡς εἶχε
 δυνάμεις Θρακικὰς καὶ τοὺς ἐκ τῆς πόλεως αὐτομόλους πρὸς
 κράλην Σερβίας παραγίνεται, καὶ τὴν ἄπασαν ἦν ἀδίκως
 ὑπέστη ζημίαν καὶ ὄνειδος καὶ τὴν ἐκ τοῦ γένους τῶν οἰκείων
 φθορὰν ἅπαντα καταγγείλας. ἦν γὰρ εὐδοκίμων ὁ Στέφανος 5
 τῷ τότε καιρῷ οὕτω γὰρ ἦν τῷ κράλει ὄνομα. καὶ γὰρ ὡς ἔθος,
 τὸ ὄγκωδες καὶ βαρὺ ταπεινωθὲν τὸ κοῦφον καὶ λεπτὸν εἰς ὕψος
 P. 12 αἶρεται. αἱ γὰρ δυστυχίαι τῶν Ῥωμαίων καὶ αἱ καθημεριναὶ ἄλ-
 λεπάλληλαι ταραχαὶ καὶ οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι τοὺς βαρβάρους καὶ
 ἀγέλαιους ὑπερέχοντας αὐτῶν πεποιήκασιν. ὅθεν ὁ τῶν Σέρβων 10
 ἀρχηγὸς ἐτόλμησεν ἀναδύσασθαι κράτος καὶ κράλης ὀνομάζε-
 σθαι· τοῦτο γὰρ τὸ βάρβαρον ὄνομα ἐξελληνιζόμενον βασιλεὺς
 ἐρμηνεύεται. ἐνωπιθεῖς οὖν τῶν ῥημάτων Καντακουζηνοῦ καὶ
 πλήρης ἠδονῆς γεγωνὸς συνέθετο τοῦ δοῦναι αὐτῇ βοήθειαν καὶ
 ἀρωγὴν πρὸς ἀντιπαράταξιν τῶν Ῥωμαίων· ὁ καὶ πεποιήκεν. οἱ 15
 δὲ τῆς πόλεως μαθόντες τὴν ἀποστασίαν Καντακουζηνοῦ καὶ τὰ
 παρ᾽ αὐτὸν ἐκτελέσαντα καὶ παρὰ πᾶσιν ὡς βασιλέα
 B ἀναγορευόμενον τοῖς ἐν τοῖς Θρακικοῖς μέρεσιν οἰκοῦσιν ἄχρῃς αὐ-
 τῆς Σηλυμβρίας, καταδυνῶντο τὴν ψυχὴν, καὶ πλήρεις δειλίας
 καὶ φόβου γεγόμενοι συνείχοντο κοινολογοῦντες ὁ καθείς πρὸς τὸν 20
 γείτονα „τί ἔρα ἔσται τὸ ἀπορησόμενον; τί δὲ ἢ πρὸς τὰ κακὰ
 ῥέπουσα τύχη τοῖς Ῥωμαίοις ἔκλωσεν;”

imitabantur, damnati. statim itaque collectis copiis Thracicis simul-
 que ab urbe transfugis, ad Serviae cralem pergit, sibi que illatam
 praeter omne ius et fas contumeliam ei ab initio exponit, suorum
 que affinium caedem. his etenim temporibus Stephanus (hoc enim erat
 cralae nomen) admodum illustris et potens erat: sic namque accidere
 solet, ut corporibus multa mole adsurgentibus multoque gravitatis pon-
 dere depressis ac demersis, quae levia et tenuia sunt, in sublimo
 ferantur. Romaeorum certe infortunia et quotidiani seque serie con-
 tinua excipientes tumultus bellici atque intestinae seditiones barba-
 rorum colluviem superiorem ipsis potioremq; reddiderant. unde Ser-
 viorum principi audacia nata vires acquirendi et cralae nomen adsumen-
 di; quae barbara appellatio Graece reddita βασιλέα (id est imperato-
 rem) designat. cum audisset ergo Cantacuzeni querelas, laetitia com-
 pletus suppetias ei se laturum, ut Romaeis resistat, pollicetur, et tu-
 lit. at Byzantinos, ubi certiores facti sunt de Cantacuzeni defectione,
 ipsi sumque imperii insignia induisse, et ab omnibus qui Thraciam te-
 nebant Selymbriam usque proclamatum imperatorem et agnitum, ve-
 hemens animi dolor invasit; tuncque perculsi metu ac terrore omnes,
 conventus et colloquia agitando, disserere inter se vicini de incerto
 imminentium exitu, in quamve partem fortuna anceps Romaeis tot
 calamitatibus afflictis inclinaret.

7. Τῶν τοῦ Ἀτῆν Τούρκου υἱὸς εἰς Ὀμοβρ ἐπονομαζόμε- C
 νος, ἀρχηγὸς τῶν ἐν τῇ Σμύρῃ πολιχνίων, καὶ αὐτῆς Σμύρνης
 κατὰ διαδοχὴν λαβόντος τὴν ἡγεμονίαν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ
 Ἀτῆν, τολμηρὸς ὢν καὶ θραυσκάρδιος, ἐντυχὼν καὶ λιμένας οἴους
 5 ἐγκολπιζεται ἢ Ἰωνία καὶ δρυμῶνας πολυξύλους καὶ πρὸς κατα-
 σκευὰς φορτικῶν νηῶν καὶ μακρῶν τριήρων ἐπιτηδείους, κατα-
 σκεύασεν αὐτάρκως πρὸς ἃ ἠβούλετο ληστρικὰς διήρεις τε καὶ
 τριήρεις, καὶ ἐπεμβαίνων αὐτὰς ἐπόρθει τὰς περικύκλω πόλεις
 καὶ νήσους, Μιτυλήνην σὺν πάσῃ νήσῳ Λέσβῳ, Χίῳ, Σάμῳ,
 10 Ναξίῳ καὶ πάσας τὰς περικύκλω νήσους, μαθὼν δὲ τὴν διχοστα- D
 σίαν τῶν Ῥωμαίων, καὶ ὅπως Ἰωάννης ὁ Καντακουζηνὸς ἀνῆρ V. 10
 εὐγενῆς τε καὶ τῶν πάλαι ἡρώων ἀπόγονος, ἀνδρεὺς μαχιμώ-
 τατός τε περὶ τὰ πολεμικὰ καὶ συνετός ἐν ἅπασιν ἀγαθὸς
 ἦθεσι, βουλὴν βουλευέται πονηράν. στόλον γὰρ εὐτρεπίσας
 15 τὸν ἀριθμὸν ὑπὲρ τὰ τεσσαράκοντα λαιφῆ καὶ ἐξελθὼν τοῦ
 λιμένος πρὸς Καλλιούπολιν ἀφίκετο αὐτοκάλεστος, κἀκεῖθεν
 ἐξελθὼν διὰ ξηρᾶς ἄχρῃς Διδυμοτοίχου ἀφίκετο. ἔτυχε γὰρ
 ἐκεῖσε διαγούσα ἡ γυνὴ τοῦ Καντακουζηνοῦ πανοικί· ἀπερχομέ- P. 13
 20 νου γὰρ αὐτοῦ ἐν Σερβίᾳ, συναγαγὼν πάντα τὰ ἐν τῇ οἰκῇ
 χρυσᾶ τε καὶ ἀργυρᾶ καὶ πᾶσαν ἄλλην περιουσίαν καὶ παιδᾶς
 τε καὶ γυναῖκα ἐκ τῆς Ἀδριανοῦ εἰς Διδυμότοιχον ἤγαγε, καὶ
 πᾶσαν ἄλλην τὴν τυχοῦσαν ἐπιμέλειαν τοῦ πολιχνίου παρω-

7. 8] 85 P.

7. Atinis Turcorum principis filiorum unus Homur dictus Smyrnae oppidorumque tractus illius princeps, quam ditionem a patre Atinae iure hereditario obtinuerat, audax ipse et generosus; quosque Ioniae littora in sinus curvata portus efficiunt occupabat, silvasque arboribus densissimas aptis ad fabricandum naves actuarias longasque triremes; ex quibus materias abunde coegit ad praedatorias biremes triremesque pro libitu construendas; quas cum conscendisset, urbes et insulas circumiacentes vastavit, et depopulatus est Mitylenen cum tota insula Lesbo, Chium, Samum, Naxum caeterasque alias vicinas insulas. cum vero nuntius ad ipsum perlatus esset de Romaeorum discordia civili, innotuissentque ipsi Iohannis Cantacuzeni nobilitas genusque ab heroibus olim deductum, bellica etiam virtus reiueque militaris peritia, quae morum probitati ac prudentiae coniunctae erant, consilium improbum inivit. instructam enim classem quadraginta navium portu deduxit, et Callipolim nullo sollicitante appulit: inde exscensione facta terrestri itinere Didymotoechum pervenit, ubi Cantacuzeni vxor cum tota familia substititerat: in Serviam enim discedens Cantacuzenus universam suppellectilem auream atque argenteam caeterasque opes convasatas, liberos simul et uxorem Adrianopoli deduxerat et Didymotoechum transportarat; securitati insuper oppidi huius ab ipso provisum, cum ad cralem

σκευάσας τότε πρὸς τὸν κράλην ἀφίκετο. ὁ δὲ Ὁμοῦρ μὴ εὐ-
 ρῶν τὸν ποδούμενον ἐδεινοπάθει καὶ ἐδυσχεραίνε· ἐπειθύμει
 γὰρ τοῦ ἰδεῖν αὐτὸν καὶ ὁμιλῆσαι καὶ ὄρκους δίδόναι καὶ λα-
 βεῖν παρ' αὐτοῦ τοῦ εἶναι ἐφ' ὄρου ζωῆς αὐτῶν ἀδελφούς καὶ
 συλλήτορας. ἡ δὲ Καντακουζηνὴ δεξιωσαμένη τούτον καὶ 5
 Β φιλοφρόνως ἀποδεξαμένη σὺν πάσῃ σαυιλίῃ ζωοτροφία καὶ
 ἐν ἄπυσιν ἀγαθοῖς, διήρακεσεν μῆνας τρεῖς ἐκδεχόμενος τὸν
 Καντακουζηνόν, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ ἑως πεντακοσίους Τούρ-
 κους ἰππεῖς καὶ ἑτέρους τόσους πεζοὺς ἐκτῶν αὐτοῦ τριήρων. οἱ δὲ
 λοιποὶ τοῦ στόλου συναθροισθέντες καὶ εἰς τὰ τῶν ὑπερεχόν- 10
 των πλοίων ἐμβάντες τὴν παράλιον πᾶσαν ἐλεηλάτου ἐξ αὐ-
 τῆς Καλλιουπόλεως ἄχρι Σηλυμβρίας, ὡς δῆθεν συμμαχῶν
 τῷ Καντακουζηνῷ, τῇ δὲ ἀληθείᾳ ἰχνηλατῶν τῆς Θράκης γῆν.
 αὐτὸς δὲ διὰ ξηρᾶς σὺν τοῖς αὐτοῦ κατέδραμεν ἄχρι Ῥεδαί-
 C στοῦ, καὶ κουρεύσας καὶ ἀπολέσας ἐστράφη εἰς Λιδυμότοι- 15
 χον. ἰδὼν οὖν τὴν ἄφιξιν τοῦ Καντακουζηνοῦ βραδεῖαν οὐ-
 σαν, καὶ βουληθεὶς ὀπισθόρμητος γενέσθαι (ἤκουσε γὰρ ὅτι
 A. C. 1344 οἱ τῆς Ῥόδου φρέριοι στόλον κατασκευάσαντες ἀφίκοιτο ἐν τῷ
 λιμένι τῆς Σμύρνης, καὶ ἤρξαντο οἰκοδομεῖν φρούριον ἐν αὐτῷ
 ὡς ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Πέτρου ἕνεκα σωτηρίας τῶν φυγά- 20
 δων αἰχμαλώτων), τὰ πρὸς εἰρήνην καὶ φιλίαν καλῶς διατε-
 θεὶς αὐτός, ἡ δὲ Καντακουζηνὴ σὺν δώροις ὅτι πλείστοις φιλοξε-

6. συμπάσῃ P.

se contulit. at Homur cum illum, quem tantopere cupiebat, non inve-
 nisset, moleste id tulit: magnopere enim videre eum cupiebat et al-
 loqui mutuoque iureiurando foedus ferire, societatemque fraternam
 et amicitiam firmare, cuius praeter mortem non esset alius termi-
 nus. humane ac comiter exceptum Cantacuzena opipare et lautissime
 omni rerum ciborumque copia domi cum quingentis equitibus Turcis
 totidemque peditibus, qui triremibus vecti erant, per trimestre tem-
 pus commorantem et dum Cantacuzenus rediret expectantem habuit.
 caeteri interim classarii simul collecti maioribus navigiis conscensis
 oram maritimam universam a Callipoli Selymbriam usque depraeda-
 ri, tanquam Cantacuzeno opem iam ferrent. id autem specie tantum
 agebatur: seric Thraciae situm, locorum aditus exitusque explorabant
 et speculabantur, ipse vero terrestri itinere cum suis Rhedaestum
 usque obvia diripiens et vastans excurrit, et inde Didymotoechum
 rediit. Cantacuzeni vero reditum cum nimis serum fore intellexisset,
 velletque ad sua reverti (audierat enim ordinis militaris Hierosolymi-
 tani Rhodios fratres classe instructa ad Smyrnae portum applicuisse,
 iamque arcem in ipso aedificare coepisse nomine sancti Petri dedi-
 catam, in quam fugitivi captivi tuto se recipere possent), ad pacem
 ineundam amicitiamque contrahendam optime dispositus discessit, et
 Cantacuzena dona quamplurima largita hospitem dimisit. abiit itaque

νήσασα ἀπέπεμψεν, ἔλθῶν μετ' ἀλχμαλωσίας ἰκανῆς, ἀπαρχῆς οὐσης τοῦ καρποῦ τῆς ἁμαρτίας τῶν Ῥωμαίων τῶν κατοικοῦντων ἐν Θράκῃ καὶ ἐν πάσαις ταῖς κατὰ δύσιν μέρεσιν οἱ γὰρ Βιθυνοὶ D καὶ Φρύγες καὶ οἱ ἐν πάσαις τῆς ἐφίας οἰκοῦντες ἐπαρχίαις, 5 προλαβῶν γὰρ ὁ χρόνος κατέφθειρεν, οἱ καὶ ἀπὸ τῶν Τούρκων κατεφθάρησαν. ἔλθῶν δὲ ὁ Ὀμοῦρ ἐν τῇ Σμύρνῃ, καὶ ἰδὼν τὸ πολίχνιον ἤδη ὑπὸ τῶν φρερίων πεπληρωμένον, μεστὸν ἀνθρώπων πολεμικῶν καὶ εὐμηχάνων, πλήρες καταργασμένον καὶ μηδεμιάς ἄλλης δεούσης οἰκοδομῆς, ὠδυνήθη τὴν ψυχὴν καὶ 10 ἐπιμόνως καθ' ἑαυτὸν ἐβουλεύσατο ἢ τὸ φρούριον κατασχεῖν ἢ τὴν ψυχὴν ἀποβαλέσθαι. ἀρξάμενος δὲ μάχεσθαι καὶ ἀντιμάχεσθαι καὶ πολεμικὰς μηχανὰς ἐξετάζειν καὶ ἀφηνείσκειν, οὐ διέλειπε νύκτα καὶ ἡμέραν διεγείρων πολέμους διὰ τε ἀκροβολισμῶν P. 14 καὶ γαιορρυγμάτων καὶ τοιχορρυγμάτων καὶ πασῶν ἄλλων κατα- 15 σκευῶν. ἤδη δὲ ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἀγωνίσμασι καὶ παλαισμοῖσι ὥσπερ τις ἄλλος Ἀναῖος ἀντιμαχόμενος ἠδυνήθη εἰς τόσον ὡς καὶ τὴν τάφρον τοῦ πολιχνίου διαπερῶσαι σὺν τοῖς αὐτοῦ, καὶ κλίμακας ἐν τοῖς τείχεσι θεῖναι, καὶ ὡς λυσοπήτηρ κύων, ὄρησεν V. 11 αὐτὸς πρῶτος ἀναβῆναι καὶ τὸ τρόπαιον αὐτὸς μόνος λαβεῖν. ἢ 20 δὲ ἄνω πρόνοια ἢ τὰ πάντα καλῶς ἄγουσα καὶ μεταφέρουσα, ὁ- B ρῶσα τὰ θηριόγνωνον αὐτοῦ καὶ δρακόντειον ὄρημα, μεσάζοντος ἤδη τῆς ἀναβάσεως τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος, καὶ ἀνα-

3. an p̄asi tois?

captivos multos secum abducens, hasque primitias erroris sui perceperunt Romaei Thraciam caeterasque Occidentis partes incolentes: nam Bithyni et Phryges caeterarumque Orientis praefectararum incolae a Turcis in servitutem annis praeteritis redacti erant. Smyrnam tandem reductus Homur oppidulum a fratribus militibus iam perfectum absolutumque cernit, crebrosque et frequentes in eo viros bellicosos et apprime industrios, nihilque constructioni eius deesse. acerbō itaque animi dolore correptus, iugiter secum agitare aut oppidum occupandi aut vitam perdendi consillum. oppugnatione deinde coepta non cessavit machinas bellicas experiri novasque comminisci; noctu et interdium ad pugnam velitationibus lacessere, et cuniculis actis caeterisque molitionibus adhibitis muros perfodere et evertere; tandemque, velut alter Bacchus, frequentibus oppugnationibus et praellis in oppidi fossam penetravit, scalisque moenibus admotis, tanquam canis rabidus, primus murum subire ausus est, solique sibi tropaeum erigere. verum divina providentia, quae omnia quo vult agit et transfert, ferocem istius animum et vehementem impetum intaita, de illo ita decrevit. cum ad medios scalae gradus iam pervenisset, galeamque ab oculis parum reiecisset, ut quantum esset pro-

πτάσας μικρὸν τὴν περικεφαλαίαν ἀπὸ τῆς ὕψεως τοῦ ἰδεῖν τί τὸ ἐλλείπον ἀπὸ τοῦ προμαχώρος, καὶ βέλος ἀφίεται τζαγρόβελος κατ' αὐτοῦ, καὶ περονᾶται τὸ ἐπισκύνιον διὰ μέσου τῶν ὀφρῦων, καὶ πίπτει κύμβαχος ἄνωθεν κάτω, καὶ οὕτω βιαίως ἀέρρηξε τὴν ψυχὴν. ἀρπάσαντες δ' αὐτὸν οἱ στρατιῶται ἔνδον πείσόντος τῆς τάφρου, πολλῶν πεσόντων Τούρκων, ἔφερον αὐτὸν νεκρὸν ἐν τῷ πολιχνίῳ τῆς Σμύρνης τὸ κείμενον ἐν τῇ κορυφῇ τοῦ ὕρους, ὅπερ φρούριον ἐτύγγανε ἀκρόπολις ποτε τῆς παλαιᾶς καὶ διεφθαρμένης Σμύρνης, ἀνακαινίσας αὐτὸ προλαβὼν ὀλίγοις ἔτεσιν Ἰωάννης ὁ Δοῦκας βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ὁ 10 Ἀτὴν δὲ ἀρχηγὸς Τούρκων, ὁ καὶ πατὴρ τοῦ Ὁμοῦρ, παρὰ τῶν Ῥωμαίων ἐν ταῖς ἡμέραις Ἀνδρονίκου τοῦ γέροντος ἔλαβε καὶ κατεῖχε. τοιοῦτον ἦδη τὸ τέλος ὁ Ὁμοῦρ ἔσχεν.

- D 8. Ὁ δὲ Καντακουζηνὸς συνθήκας ποιήσας μετὰ τοῦ κράλη καὶ φιλιάν ἔνσπονδον μεσολαβούντων κύστρων καὶ πόλεων 15 καὶ ἐπαρχιῶν τῆς δυστυχοῦς βασιλείας τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἀντὶ Ῥωμαίους δεσποτίας κληροδοθέντες εἰς ἡγεμόνας βαρβάρους, Τριβαλλοὺς τε καὶ Σέρβους ἤρξατο δὲ κατατρέχειν καὶ αὐτὸς καὶ λεηλατεῖν καὶ φθείρειν πάσας τὰς πόλεις τῆς Θρακίης ἄχρις αὐτῆς Σηλυμβρίας. οἱ δὲ τῆς πόλεως ἐννοήσαντες τὸ γεγονός παρα 20 τοῦ Ὁμοῦρ τὸ πέρυσιν χειμῶνα, καὶ σκοποῦντες ὅτι τοῦτον ὁ Καντακουζηνὸς μετεπέμψατο καὶ αὐτὸς ἦν αἴτιος τῆς ἐνδημίας τοῦ Ὁμοῦρ, οὐκ εἰδότες ὅτι αὐτόκλητος ἐλήλυθε ἢ ὅτι κλωθούσα ἀντιστρόφως τὰ νήματα κακῆ τύχη τῶν Ῥωμαίων προξένησεν αὐτὸν τοῦ ἐλθεῖν καὶ καταπατήσαι χώματα εὐθαλῆ Ῥωμαίων 25

pugnaculi pinna inferior cerneret, sagittarius e superiore propugnaculo eum vulnerat adacto inter media supercilia telo. percussus Homur ex alto praeceps in caput cadit, vitamque hoc violento exitu finivit. in fossam lapsum milites Turci magno numero accurrentes mortuum in oppidum Smyrnae vertici montis impositum raptim efferrunt; quod castrum veteris eversaeque Smyrnae arx quondam fuerat, non multos ante annos a Iohanne Duca Romanorum imperatore iterum aedificata, quam Atin Turcorum princeps Homuris pater Andronico seniore imperante a Romanis postea recepit et obtinuit.

8. At Cantacuzenus cum crale icto foedere initaque amicis, cum praeterisset interiecta castra, urbes provinciasque infortunati Romani imperii, quae dominos alios Romaeis pulsas sortitae erant praefectosque barbaros Triballos et Servios, excurrere Selymbriam usque, cunctas Thraciae urbes vastare praedamque agere coepit. at illi qui urbis moenibus se continebant, quae ab Homure anni superioris hieme gesta erant, reputant, et Cantacuzenum accersivisse istum considerant, auctoremque ei fuisse susceptae profectionis: latebat enim sponte sua Homurem advenisse, aut malam Romaeorum

γῆς, βουλὴν βουλευόμενοι πονηρὰν καὶ κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν P. 15
 ὄργην καὶ μῆνιν θεήλατον, προξενούσι τῇ δεσποίνῃ Ἄνγῃ τῇ μη-
 τρὶ τοῦ βασιλέως Ἰωάννου ἔτι μείρακος τοῦ στεῖλαι πρέσβεις εἰς
 τὸν ἡγεμόνα τῆς Βιθυνίας καὶ Φρυγίας, ἔτι δὲ καὶ Παφλαγο-
 5 πίας, τὸν ὃν ὁ λόγος φθάσας ἐδήλωσεν, τὸν Ὁρχάν, τοῦ αἰτῆ-
 σαι ἀρωγὴν καὶ βοήθειαν, ὥς ἵνα καταπολεμήσῃ τῷ Καντακου-
 ζηνῇ ἀποστάτῃ ὄντι τῆς βασιλείας, συνθεμένη δοῦναι αὐτῷ πο-
 σότητα χρυσοῦ πολλοῦ, καὶ οὓς ἀνδραποδίζουσιν οἱ Τούρκοι
 Ῥωμαίους ὑπηκόους τοῦ Καντακουζηνοῦ, ἔχωσι ἄδειαν πωλεῖν
 10 καὶ πιπράσκειν ἔνθα βούλονται· καὶ τοὺς μὴ θέλοντας πωλῆσαι
 τοὺς αὐτοῦ αἰχμαλώτους, ἀνεμποδίστως περᾶν αὐτοὺς ἀπὸ Σκου-
 τarioν, καὶ ἄγειν καὶ φέρειν αὐτοὺς ἔνθα βούλονται. ταῦτα ἐνω-
 τισθεὶς ὁ Ὁρχάν καὶ ἠδέως ἀκούσας (εἰδόμενος γὰρ τὴν τοιαύτην
 πρὸ πολλοῦ γεῦσιν) καὶ θαρσαλέως πηδήσας καὶ μετὰ πολ-
 15 λῆς ἡδονῆς τὸ μετὰ χαρᾶς προσειπὼν πέμπει τοὺς πρέσβεις
 ἀγαλλομένους καὶ χαίροντας, οὐκ εἰδότες οἱ ἄθλιοι τίνα με-
 τακαλοῦνται εἰς βοήθειαν, καὶ ποίαν βοτάνην ἐκθλίβουσιν ἵνα V. 13
 ποιήσωσι ἔμπλαστον εἰς τὴν νόσον ἣν ἡ ἁμαρτία αὐτοῖς
 προεξένησε. στείλας οὖν Τούρκους τὸν ἀριθμὸν χιλιάδας δέκα
 20 Ὁρχάν, καὶ τὸν πορθμὸν διαβάντες τῆς πόλεως δέχονται
 τούτους μετὰ χαρᾶς οἱ πολῖται, καὶ τὰ τῆς πόλεως τείχη καὶ C

11. ἀπό] nonne ἐπί?

Fortunam versa vice seriem malorum ducentem occasionem ipsi prae-
 buisse accedendi et peragrandi colles amoenos Romanae regionis. con-
 silium ergo perniciosum, deo iis irato minimeque propitio capiunt.
 apud dominam Annam Iohannis imperatoris etiam adolescentis
 matrem agunt, eique suadent ut ad Bithyniae Phrygiae et Paphlago-
 niae principem Orchanem, nobis in superioribus memoratum, legatos
 mittat, qui auxilia et suppetias ab illo petant, quibus Cantacuzenum
 rebellem opprimat. magnam itaque vim auri daturam se pollicetur An-
 na, conceditque Turcis ut libere ac secure vendant et distrahant, ubi-
 cunque libitum fuerit, quoscunque Romanos captivos ceperint Canta-
 cuzeni partibus adhaerentes: iis etiam, qui mancipia vendere nollent,
 dat liberam traiciendi deducendique scutarium facultatem, eaque
 abducendi quocunque vellent. haec a legatis proposita avido laeto-
 que animo excipit Orchanes, qui antea impotenti atque ardenti li-
 bidine talia expetebat; multaque confidentia exultans, ingenti volu-
 ptate completus comiter et benevole legatos amplectitur, eosque al-
 locutus hilares et gaudio perfusus dimittit. nesciebant miseri quem
 advocarent ad opem sibi ferendam, qualemque herbas intererent
 ad levandum emplastro morbum, quem sceleribus suis contraxerant.
 misit itaque Orchanes militum decem milia, qui traiecto freto intra
 urbis moenia a civibus gaudio exultantibus accipiuntur, perque vias

τὰς ἔνδον ἀγυῖας καταπατήσαντες καὶ φιλοξενηθέντες παρὰ τῆς
 δεσποίνης καὶ τῶν Ῥωμαίων ἐξίασι κατὰ τοῦ Καντακουζηνοῦ.
 ὁ δὲ Καντακουζηνὸς ἀσφαλτώσας τὰ φρούρια, καὶ ζωοτρο-
 φίας καὶ τὰ πρὸς τὴν χρείαν ἅπαντα καλῶς ἐπιμελησάμενος,
 ἔξεισι καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ Ῥωμαϊκῶν καὶ Σερβι- 5
 κῶν στρατευμάτων, καὶ συμπλακείς καὶ πρώτην καὶ δευτέραν
 εἰσβολὴν οὐκ εἶχον οἱ Τοῦρκοι κερδᾶναί τι τοῦ αὐτοῦ· ἦν γὰρ
 ὁ ἀνὴρ περὶ τὰ πάντα πολεμικώτατος, ἀλκὴν ἔχων καὶ τέχνην
 τῶν πολέμων ὡς οὐδεὶς τῶν ἄλλων τοῦ τότε καιροῦ. ὅσοι
 μὲν τῶν Τοῦρκων ἠνδραποδίζοντο, μαχαίρας αὐτοὺς παρανά- 10
 D λωμα ἐπεποίη· ὅσοι δὲ τῶν Ῥωμαίων, μόνον τοῖς ἐνδύμασι
 αὐτοὺς ἀφελούντες γυμνοὺς ἀφίεσαν οἴκαδε πορεύεσθαι. οἱ δὲ
 Τοῦρκοι τὸ πολεμεῖν ἀφέντες τὸ σκυλεύειν τὰς κόμας κατέτρε-
 χον, καὶ δὴ ὄρμαθούς ἀναριθμήτους ἐξ ἀλύσεων ἀνθρώπους συμ-
 πλέξαντες εἰς τὴν Κωνσταντίνου ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, θηλά- 15
 ζοντα νήπια καὶ ἐφηβους νέους, ἱερεῖς καὶ μοναχοὺς, ἅπαντας
 φνῆσθην ὡς πρόβατα ἐν τῇ λεωφόρῳ, ὡς Σκύθας ἢ Ἀβασγοὺς
 ἀπεμπολοῦντας ἐκόμιζον. καὶ τὸ δεινότερον ὅτι εἰ ἔτυχε μὴ
 παραχρῆμα οὐκ εὐρίσκειτο ἀγοράζων, ἐν ταῖς ὄψεσι τῶν Ῥω-
 μαίων δεινῶς οἱ Ῥωμαῖοι παρὰ τῶν βαρβάρων, ὃ τῆς ἀ- 20
 σπλαγχνίας, ἐμαστιζοντο. οὐκ ἄλλο τὸ πανουργενοῦμενον ἢ ὅτι
 P. 16 κερσθὺς τὸν πορθμὸν δια βιβιάσαντες ἐν τῇ Πιρρῶσῃ καὶ ἀνω-

11. ἐπεποίη] ἐποίησαν Bullialdus.

urbis et muros ambulans, eosque lustrans. benigne ab imperatrice
 habiti caeterisque Romaeis urbe excedunt, et adversus Cantacuzenum
 proficiscuntur. ex altera vero parte Cantacuzenus praesidiis impositis
 castra arcesque firmat, commeatumque et caetera necessaria invehit,
 progrediturque cum Romaeorum sibi adhaerentium copiis Serviorum-
 que exercitu, praelioque semel atque iterum commisso nullum dam-
 num a Turcis passus est: erat quippe vir bellicosissimus, robustus
 et artis bellicae prae caeteris sui temporis hominibus peritus. quot-
 quot igitur praelio ceperunt, Turcos peremerunt, Romaeos vero ve-
 stibus spoliatos domum nudos remisit. at Turci omnia pugna ad
 pagos diripiendos discurrunt. iamque longa agmina mancipiorum ca-
 tenis vincitorum trahebant, abducebantque Cpolim viros, mulieres,
 lactentes infantes, adolescentes, sacerdotes et monachos velut oves,
 et tanquam Scythas aut Abasgos per vias vendendi gratia agebant.
 quodque acerbius erat, nisi redemptor statim accederet, spectantibus
 Romaeis Romaei a barbaris, pro inhumanum scelus, flagris caede-
 bantur. isque malus caedentis erat animus, ut miseratione motus
 quispiam eos redimeret. qui vero redempti non sunt, eos trans fretum
 Prusam statim avexerunt, inque alias regiones mediterraneas inter

τέρω τούτους ἀπέπεμπον ἐν τοῖς Τούρκοις πιπραθησομένους. καὶ ἦν ἰδεῖν θάμα ἕλεεικόν. πανταχοῦ κλαυθμοί, πανταχοῦ ὀδυρμοί, πανταχοῦ δάκρυα ἐν ὄψεσι τῶν Ῥωμαίων, καὶ ὁ ἕλεων οὐκ ἦν οὐθ' Ἕλλην οὔτε βάρβαρος.

5 9. Τότε Καντακουζηνός εἰς νοῦν λαβὼν τὸ γεγονός, B
καὶ μὴ φέρων τὴν ἄτοπον πρᾶξιν ἣν ἀθέσμως μετεχειρίσατο
οἱ τῆς πόλεως πρὸς τοὺς ἔξω Ῥωμαίους, βουλὴν βουλευέται
πονηράν, θεοῦ σκληρύνοντος, οἶμαι, τὴν καρδίαν αὐτοῦ διὰ τὸ
καταποτισθῆναι ἄρδην τοὺς Ῥωμαίους. καὶ στείλας πρέσβεις
10 εἰς τὸν Ὁρχάν αἰτεῖ παρ' αὐτοῦ βοήθειαν ὡς ἀδικούμενος
ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ὡς ἐπίτροπος ὢν τῆς βασιλείας τοῦ
ἀποικομένου βουσιλέως Ἀνδρονίκου, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι φθονή-
σαντες ἐξέωσαν αὐτὸν τῆς ἐπιτροπῆς, καὶ κατέσφαξαν τοὺς αὐ-
τοῦ συγγενεῖς, καὶ κείνων φυγάδα πεποίηκαν. εἰ οὖν ἀντιλάβη
15 τε αὐτὸν καὶ χεῖρα βοήθειας ὄρεξῃ, ἔχει δοῦναι αὐτῷ τὴν
θυγατέρα αὐτοῦ εἰς γυναῖκα μετὰ καὶ πολλῶν θησαυρῶν χά- C
ριν προικός, καὶ ἔχειν αὐτὸν ὡς υἱόν, καὶ ὑπακούειν αὐ-
τῷ εἰς πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ. τότε ὁ Ὁρχάν ἀκούσας
τοὺς πρέσβεις παρ' ἐλίτιδα γαμικῶν συναλλαγμάτων φθεγγο-
20 μένους φωνᾶς καὶ θησαυρῶν ἀπειρῶν ἀγγελίας, κεχρηῶς οὐ-
τωσὶ ὡς βοῦς διψῶν ἐν καύσωνι θέρους ἐν λάκκῳ πλήρει V. 13
ῥέματος ψυχροτάτου πίνων μὴ κορεννύμενος τῶν γαμάτων, οὐ-
τω καὶ οὗτος ἐνωτισθεὶς ὑπὸ τῆς βαρβαρικῆς ἀκολασίας.

Turcos venum miserunt. omnium erat miserabilis aspectus; ubique luctus, lamenta et lacrimae intuentibus Romaeis, neque ullus Graecus aut barbarus miserebatur.

9. Civium Cypoleos adversus alios Romaeos nefarie admissum tam indignum facinus cum animo versaret Cantacuzenus, nec id ferre posset, perniciosum consilium, deo, ut videtur, cor eius indurante, eligi, quo Romaei funditus perirent, legatis ad Orchanem missis auxilium ab eo poscit, ut a Romaeis iniuriam passus, et imperii Andronici defuncti imperatoris administratione, cuius ipse tutor erat, invidia pulsus. suos etiam consanguineos occisos queritur, seque fugere coactum. si itaque opem ferre velit adiutoremque se praebere, pollicetur ei nuptum filiam se daturum multosque dotis nomine thesauros, habiturumque eum pro filio, inque omnibus ei obtemperaturum. tunc Orchanes cum legatos de connubialibus pactis disserentem praeter spem audivisset ingentesque auri pollicitationes, non secus ac bos ore hiantem per aestatis ardentem aestum e lacu frigidissimae aquae pleno hauriens, quamvis largissimo potu sitim non restinguit, haec auribus insinuata promissa secundum innatam barbaris libidinem atque aviditatem amplectitur. gens enim ista caeteras

καὶ γὰρ ἀκράτητον τὸ ἔθνος αὐτὸ καὶ οἰστρομανὲς ὡς εὐδὲ
 ἐν τῶν πασῶν γενῶν, ἀκόλαστον ὑπὲρ πάσας φυλὰς καὶ ἀ-
 κότεστον ἀσωτίαις. τοσοῦτον γὰρ πυροῦται ὅτι καὶ κατὰ φύ-
 ριν καὶ παρὰ φύσιν ἐν θηλείαις, ἐν ἄρρεσιν, ἐν ἀλόγοις ζώ-
 οῖς ἀδεῶς καὶ ἀκρατῶς μιγνύμενον οὐ παύεται. καὶ ταῦτα τὸ 5
 ἀναιδὲς καὶ ἀπάνθρωπον ἔθνος εἰ Ἑλληνίδα ἢ Ἰταλὴν ἢ
 ἄλλην τινὰ ἑτερογενῆ προσλάβηται ἢ αἰχμάλωτον ἢ αὐτόμολον,
 ὡς Ἀφροδίτην τινὰ ἢ Σεμέλην ὑσπάζονται, τὴν ὁμογενῆ δὲ
 καὶ ἀντόγλωττον ὡς ἄρκτον ἢ ὕαιναν βδελύττονται. ἀκούσας
 τοίνυν ὁ ῥηθεὶς ἀρχηγὸς Ὀρχάν τὴν πρὸς γάμον τῆς κόρης 10
 συνάφειαν (ἣν γὰρ ὠραία τῷ εἶδει καὶ τὴν ὄψιν οὐκ ἄχα-
 ρις) καὶ τὸν τῆς προικὸς ὄγκον καὶ τὰ σταλθέντα παρὰ τοῦ
 Καντακουζηνοῦ προγαμιαῖα δωρήματα συνένευσεν εὐκάλως,
 καὶ φιλοτιμήσας τοὺς πρέσβεις ἀπέπεμψεν ὄρκους, δούς καὶ
 P. 17 λαβῶν ὡς ἀπὸ τοῦ γε εἰς τὸ ἐξῆς ἔσται γαμβρὸς τοῦ Καντα- 15
 κουζηνοῦ καὶ εἰς πᾶσαν ἀρωγὴν καὶ βοήθειαν ὡς υἱὸς πρὸς
 πατέρα ἀόκως ἐτοιμασθήσεται, μόνον τὴν μελλονύμφην σὺν
 τῇ φερνῇ συντόμως πρὸ τοῦ ἔαρος εἰ μεταπέμψει. ἔτυχε
 γὰρ αὕτη ἡ μιὰ μνηστεῖα ἐν Ἰανουαρίῳ μηνὶ γενέσθαι τοῦ
 τότε χρόνου. καὶ σὺν ταῦτοις ἐστάλθησαν ὡς πέντε χιλιάδες 20
 Τοῦρκοι τῷ Καντακουζηνῷ, ἄνδρες μαχιμώτατοι καὶ ὀξεῖς εἰς
 θυμὸν καὶ τῶν Ῥωμαίων φθορεῖς, ὡς εἰκάσει τις αὐτοὺς εἰς
 κύνας κερχαρόδοντας ἢ Χάρωντας. ἀποδεξάμενος οὖν αὐτοὺς

2. aut πάντων legendum aut γενεῶν.

nationes intemperantia atque inexplebilis luxuriae furore vincit, qui eo erumpit ut non solum iuxta naturae leges, sed etiam contra fas et ordine praepostero cum feminis et maribus atque brutis audacia offreni stupra exerceat. praecipue vero impudens et inhumana gens, si Graecam aut Italiam aliamve peregrinam mulierem captivam aut transfugam possideat, ut Venerem aliquam aut Semelen amplectitur, populares vero feminas ut ursum aut hyaenam aversatur. praedictus itaque princeps Orchanes cum de coniugio puellae, quae praestanti forma ac venusta erat, deque dotis amplitudine verba percepisset, missisque a Cantacuzeno donis antenuptialibus captus esset, facile petitionibus legatorum agnuit, eosque honorifice habitos dimisit, et iureiurando interposito generum Cantacuzeni deinceps gessit, et ad suppetias, ut filium patri, ferendas apparatusum se pollicitus est, hac solum addita condicione, ut futuram uxorem sine mora ante vernum tempus accersat: haec enim sponsalia scelestis mense Ianuario anni illius celebrata sunt. his pactis missa sunt militum Turcorum quinque milia. bellicosorum et manu promptorum, qui Romaeorum totidem pestes erant, ut quivis eos cum canibus dentes exasperantibus aut Charontibus rito comparaverit. hos Cantacuzenus pro more

ὁ Καντακουζηνὸς καὶ τὴν συνήθη φιλοφροσύνην μετὰ δώρων
 ὅτι πλείστον, ὑποσχέσεων κατακορέσας αὐτοῦς, ἐτοιμάζετο B
 τὴν πρὸς τὸ Βυζάντιον παρασκευὴν, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ τὸ
 στίφος τῶν Τούρκων καὶ ἑτέρους τόσους ἢ καὶ πλείονας
 5 Σέρβους, καὶ Ῥωμαίους ὄσους ἢ Θράκη τότε ἔχειν ἠδύνατο.
 καὶ δὴ ἐτοιμάσας τὰ τῆς προικὸς καὶ πέμψας τὴν θυγατέρα
 αὐτοῦ τῷ Ὁρχάν σὺν πάσῃ τιμῇ καὶ περιφανείᾳ καὶ δόξῃ
 καὶ πολλῇ τῇ λαμπρότητι, αὐτὸς εἰς πόλεμον ἠσχολεῖτο. καὶ
 δῆτα ἀρξάμενος ἀπὸ Σηλυμβρίας λητίζειν καὶ καίειν πάσας
 10 κώμας καὶ πόλεις ἄχρις αὐτῆς πόλεως. καὶ τοὺς δυστυχεῖς
 Ῥωμαίους, οὓς μὲν Σέρβοι ἠχμαλώτευσον, εἰς Σερβίαν ἀπέ-
 πεμπον, οὓς δὲ Τούρκοι, τὸν πορθμὸν διαβιβάζοντες εἰς
 Προῦσαν καὶ τὰς λοιπὰς πόλεις δορυαλώτους ἐπόμπευσον. καὶ C
 ἦν ἰδεῖν θέαμα ἐλεεινόν. τίνες οἱ αἰχμαλωτίζοντες; Ῥωμαί-
 15 οἱ. τίνες οἱ αἰχμαλωτιζόμενοι; Ῥωμαῖοι. τίνες οἱ σπαθίζ-
 ζοντες; Ῥωμαῖοι. τίνες οἱ σπαθιζόμενοι; Ῥωμαῖοι. τίνων
 τὰ νεκρὰ σώματα; Ῥωμαίων. τίνες οἱ νεκρώσαντες; Ῥωμαί-
 οἱ. ὦ δεινῆς συμφορᾶς! ἐλθόντος δὲ τοῦ Καντακουζηνοῦ σὺν
 αὐτῷ τῷ στρατῷ, ὅπερ εἰρήκαμεν, ἄχρῳ καὶ τῶν πυλῶν τῆς
 20 Κωνσταντίνου, πολλοὺς τῶν Ῥωμαίων φθείρας καὶ δορυα-
 λώτους πλείστον, καὶ πάντα τὰ περίξ ἐν ἐρημίᾳ καὶ ἀφαν-
 σμῷ καταστήσας, ἐζήτηε τὴν πόλιν λέγων ὡς „οὐκ ἀδικήσων
 τινὰ ἢ ἀδικήσας ἐλήλυθα, ὦ ἄνδρες, ἀλλ' ὡς ἀδικηθεῖς καὶ
 ἀδικούμενος. ἐπίτροπός εἰμι τῆς βουσιλείας Ῥωμαίων παρὰ

1. καὶ] nonne κατὰ?

comiter atque humane suscipit, dona quamplurima largitur, promissisque ipsos onerat. apparat deinde adversus Byzantium expeditionem, agmen Turcorum post se trahens, aliosque totidem vel etiam plures Servios et Romaeos, quicumque Thraciam tunc habitabant. iamque cum dote et pompa splendida multaque magnificentia ad Orchanem filia transmissa, ad bellum se ipse accingebat, et a Selymbria Cpolim usque direptionibus atque incendiis vastare pagos et urbes coepit. infelicesque Romaei aut Serviorum praeda facti in Serviam dimissi sunt, aut a Turcis capti freto trajecto Prusam caeterasque urbes translati sunt et in servitutem abducti. miserabile spectaculum omnibus exhibitum: nam qui in servitutem redigebat et qui vinciebatur, percussor et percussus Romaeus erat uterque; quique occidebant et occidebantur, o acerba calamitas! Romaei erant. profectus Cantacuzenus, ut iam dixi, usque ad portas Cpoleos plurimos Romaeis occisis aut captis, omnibus circumiacentibus locis desolatis et oversis, urbem occupare quaerebat, taliaque verba dicit. „non illaturus cuiquam iniuriam, viri Byzantini, veni, neque hactenus intuli,

D τοῦ ἀποικομημένου βασιλέως Ἀνδρονίκου. ὁ νέος αὐτὸς καὶ διάδοχος τῆς βασιλείας ἐμὸς ἐστι βασιλεὺς καὶ υἱὸς κατὰ θεοῦ· οὕτως γάρ μοι ἀνέθηκεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. τί κακὸν ἔπραξα εἰ βούλομαι λαβεῖν αὐτὸν γαμβρόν; οὐκ οἶδατε ὅτι πατὴρ αὐτοῦ ὡς ἀδελφὸν γνήσιον καὶ 5 ἑώρα καὶ ἐπρόσεχε καὶ ἐφίλει, καὶ τὴν βασιλείαν πολλὰς ὥς ἐκείνον αὐτὸν καὶ ἀντιτίθη καὶ συνεμέριζε ταύτην μετ' ἐμοῦ; οὐκ εἰμὶ τῶν ἐνδόξων, τῶν εὐγενεστάτων, τῶν περιφανῶν, τῶν ἐν πλοῦτῃ καυχωμένων ὁ ὑπέροχος, τῶν ἐν στρατηγίαις ὁ ἀλκιμώτατος; τί καταφρονεῖτε; καὶ ταῦτα γένος 10

V. 14 τῆς κάτω τύχης καὶ μιζοβάρβαρον τυγχάνοντες. διὰ τί τοῦτο ἤλθον, ᾧ πολλῆται; οὐκ ἀδικήσων τινά, ἀλλὰ μᾶλλον δικαιοῶσων. καὶ τοὺς μὲν ἐπταικότας ἀφήμι τὰ παραπτώμα-

P. 18 τα, τοὺς δὲ ἀδικηθέντας δικαιοῶσω ἐκ τῶν ἐμῶν θησαυρῶν, καὶ εἰρηναίαν κατύστασιν εἰσάξω ἐν τῇ τῶν Ῥωμαίων πολι- 15 τείᾳ. εἰ δ' οὖν τὸ πᾶν ἐκδικήσω καὶ ἀνταποδώσω Θεοῦ κελεύοντός μοι διὰ τὰς ἀνομίας ὑμῶν. ἀνοίξατέ μοι τὰς πύλας. ὄμνυμι τὸν δεσπότην Χριστὸν καὶ τὴν παννύπεργον αὐτοῦ μητέρα, οὐχ ὡς ἐχθρὸς ἀλλ' ὡς φίλος φανήσομαι." οἱ δὲ τῆς πόλεως τὸ παρῶπαν ἀπόκρισιν μὴ δόντες ὡς ἔτυ- 20 χεν, ἀλλὰ καταφρονούντες, καὶ ἀτίμους λόγους οἱ τοῦ δήμου χυδαῖοι ἐκ τῶν προμαχώνων κατέχεον. αὐτὸν δὲ λοιδοροῦν-

16. οὖν| immo οὐ.

17. τὰς alterum deest P.

qui antea contumeliam prius sum passus. imperii tutor ab Andronico imperatore novissimo sum electus. adolescens ipse imperii heres, imperator meus est filiusque per adoptionem: sic enim pater eius coram deo mihi mandavit. quid peccavi si generum adsciscere illum volui? an latet vos quod pater eius tanquam fratrem genuinum me semper fovit et dilexerit? et imperii curam, ut et illum ipsum, mihi commiserit et mecum partitus fuerit? nobilis certe sum, illustris et clarus, summusque inter eos qui se divites praedicant, eorumque qui arma bellumque tractant fortissimus. quare vobis infimae sortis hominibus barbarorumque labe inquinatis despectus sum et spretus? propter hoc accessi, o cives, non ut quemquam damno afficiam, sed potius ut ex aequo et bono suum cuique tribuam. iis profecto qui peccaverunt veniam concedo, eorumque qui detrimentum aliquod senserunt, propriis impensis damna resarciam: Romanam rempublicam constituam, eique pacem stabiliam. quid? si ut deus iubet, vindicarem scelera vestra? aperite ergo mihi portas, dominum Christum iuro illiusque penitus intemeratam matrem, quod me nulli hostem, sed omnibus benevoluntiam exhibebo." Byzantini vero nullum responsum, verba Cantacuzeni aspernati, dederunt: quin etiam de plebis fecerunt homines ex propugnaculis verba contumeliosa in eum iactabant, ipsumque probris pro-

τες και την αὐτοῦ σύζυγον και την θυγατέρα Ἑλένην, ἣν ὡς ἐν ὀλίγῃ δέσποιναν και κυρίαν αὐτῶν ὁ χρόνος ἐμελλε χειροτονῆσαι, αὐτοὶ ὡς μαγλύδα διὰ γλώττης κατέσυρον. τότε ὁ Καντακουζηνὸς ὄρων ὅτι διὰ δημηγοριῶν και νοθευτικῶν λό- B
 5γων οὐκ ἦν τὸ παράπαν χειρώσασθαι, τὴν ἄλλην ἔφερε, και δὴ διὰ πολεμικῶν και διὰ τῶν ἐντὸς εὐρισκομένων οἰκείων αὐτῷ εἴσεισιν ἐν τῇ πόλει, και πάντες συνέρρεον ἐπὶ τῇ θέρῃ A. M. 6855
 αὐτοῦ εὐφημοῦντες και ὡς βασιλεῖα δοξάζοντες. C. 1347
 Ind. 15

10. Ἡ δὲ βασιλὶς Ἄννα ἔνδον τοῦ παλατίου ἐγκλεισθεῖ- C
 10σα σὺν τῷ υἱῷ αὐτῆς και ὀλίγοις στρατιώταις οὐκ ἐνεδίδου,
 ἀλλὰ κατεβόα και „ἠδίκημαι” λέγουσα οὐκ ἐπαύετο. οἱ δὲ
 τοῦ Καντακουζηνοῦ ἐβούλοντο μὲν εἰσπηδῆσαι και ἐντὸς ἐλ-
 15θεῖν και ἀτάκτως τὰ ἄνω χαμαὶ και τὰ κάτω εἰς τὸν ἀέρα
 λιμῆσαι, ἀλλ’ ὁ Καντακουζηνὸς ἐκόλυε. οἱ δὲ στρατιῶται
 15ἀναμιμνήσκοντες τὰς ἀδολεσχίους και τῶν βαναύσων ὕβρεις, ἃς
 κατέχεον ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ, ἠγανάκτουσιν κατ’ αὐτοῦ. αὐτὸς
 δὲ διὰ λόγων πιθανῶν ἐπράυνε τὸν ὄχλον, τότε οἱ τοῦ πα-
 λατίου ἰδόντες ὅτι κινδυνεύουσι τοῦ θανεῖν, παρέδωσαν ἑαυ- D
 20τοὺς. και εἰσελθὼν ἐν τῷ παλατίῳ ἀπῆλθεν ἕως τῶν ἐνδοτά-
 20των οἰκίσκων, εὗρε τὴν δέσποιναν σὺν τῷ υἱῷ αὐτῆς καθε-
 ζομένην, μὴ φροντισιάσης τὸ καθόλου μηδὲ παρασυλευθείσης
 τὸ οἰανοῦν τῆς μήνιδος ἧς ἐπεφέρετο κατὰ τοῦ Καντακουζι-
 νῷ· ἀλλ’ ἐκάθητο ἀτρεμοῦσα και μὴ φοβηθεῖσα τὸ καθόλου.

sciendebant, coniugem atque filiam eius Helenam, quae brevi tempore interfecto eorum domina atque imperatrix constituenda erat, ut scortum conviciis onerabant. tunc intellexit Cantacuzenus admonendo aut verbis castigando urbem se recipere non posse, ad alias vero se convertit artes, belloque experitur ac tandem ope amicorum et propinquorum, qui in urbe remanserant, ingreditur; ad quem conspicendum omnes confluent, faustis acclamationibus prosequuntur imperatoremque salutant.

10. At imperatrix Anna, quae intra palatium clausam se continebat cum filio paucisque militibus, nequaquam cedere, sibi vim atque iniuriam fieri vociferari. interim Cantacuzeni milites urbem invadere in eamque perumpere tentant, omnia subversuri; quorum impetum ipse repressit. cumque ei in memoriam revocarent probra et contumelias in eum iactatas sordidorumque hominum propudiosa verba, ipsi indignabantur; quos tumultuantes sermonis suavitate ac dulcedine sedavit. tunc ergo cum illi qui intra palatium clausi erant, se in mortis discrimen adductos cernerent, sese dedunt. ingressus palatium Cantacuzenus in interiora cubacula penetrat, invenitque imperatricem cum filio suo sedentem, impavidam, ira, qua in Cantacuzenum flagrabat, non remissa: immota enim atque intrepida sedebat.

ὁ δὲ Καντακουζηνὸς ἀνακεκαλυμμένη τῇ κορυφῇ προσεγγίσας
κατεφίλει τὴν χεῖρα τοῦ νέου, εἶτα ὡς ἔθος προσκυνήσας καὶ
P. 19 τὴν μητέρα καὶ δέσποιναν τοῦ νέου εὐφήμησεν αὐτοὺς ὡς
βασιλεῖς τῶν Ῥωμαίων. τότε ἔπυν τὸ στρατεύμα ἰδὼν τὴν
ἄκραν αὐτοῦ ἀγαθότητα καὶ τὴν εἰς τοὺς ἐχθρούς ἀνεξικακί- 5
αν εὐφήμησε καὶ ἐδόξασε. τοὺς δὲ Τούρκους φιλοξενήσας ὡς
ἔπρεπε σὺν δώροις πλείστοις ἀπέπεμψε, χάριτας ὁμολογῶν
τῷ ἡγεμόνι καὶ γαμβρῷ αὐτοῦ τῷ Ὅρχάν, τοὺς δὲ πολίτας
φιλοτησίαις, καὶ γέρα πλείστα δωρήσας. καὶ δεσποίνῃ Θε-
ραπειύσας ἐν ἡδύσμασι λόγων καὶ προβλεπτικῶς πράξειςιν 10
ἐποίησε ταύτην καταπειθῆ τοῦ λαβεῖν εἰς νύμφην τὴν αὐτοῦ
Ἐφυατέρα Ἑλένην εἰς τὸν αὐτῆς υἱὸν Ἰωάννην τὸν Παλαιολό-
B γον καὶ υἱὸν τοῦ βασιλέως Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου, τὸν
ὄν προφθάσας ὁ λόγος ἐδήλωσε. ἐτοιμάζονται τοίνυν γάμοι,
καὶ ὁ ναὸς τῆς εὐλογημένης δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου ὁ ἐν 15
Βλαχέρναις ἐτοιμάζεται, καὶ ἱεροτελεστῆται καὶ στέψεις ὁμοῦ
V. 15 γίνονται, καὶ φήμη εὐπαρησιαστος „Ἰωάννου τοῦ εὐσεβε-
στάτου βασιλέως καὶ αυτοκράτορος Ῥωμαίων τοῦ Παλαιολό-
γῳ καὶ Ἑλένης τῆς εὐσεβεστάτης Ἀυγουίστης πολλὰ τὰ ἔτη”
ὁμοίως καὶ ὁ Καντακουζηνὸς Ἰωάννης καὶ πενθερὸς τοῦ βα- 20
σιλέως καὶ αὐτὸς στεφθεὶς σὺν τῇ συζύγῳ βασιλεὺς Ῥωμαί-
ων ἀνηγορεύετο, καὶ Ματθαῖος ὁ υἱὸς αὐτοῦ δεσπότης. καὶ
C ἥν ἰδεῖν ἐν τῇ πανδαισίᾳ ἐκείνῃ ὄρμαθὸν βασιλέων καὶ βασι-

11. *Episcopus* codex. correxit Bullialdus.

at Cantacuzenus nudato capite accedens imperatoris adolescentis manum deosculatur: deinde, ut mos erat, matrem eius et dominam salutatur, eosque ut Romanorum imperatores congruis verbis compellat. cernens itaque universus exercitus animum eius summo opere benignum ergaque inimicos moderatum et aequum, illum laudibus ac praeconiis extulit. ipse vero cum Turcos, ut decebat, multis donis cumulasset, dimittit. ipse vero cum Turcos, ut decebat, multis donis cumulasset, dimittit. gratiasque Orhani principi genero suo agit. cives epulis demeretur, multisque largitionibus ac congiariis. imperatricem vero blandis sermonibus ita demulcet, et providendo omnibus prudenterque se gerendo ei tandem persuasit ut sibi nunc deligeret filiam ipsius Helenam, et nuptui collocaret Iohanni imperatori filio, quam ex Andronico Palaeologo supradicto pepererat. nuptiae itaque apparantur, et benedictae dominae nostrae deiparae templum in Blachernis adornatur, cum sacrorum celebratione coronationis sollemnibus ritibus peragitur, et acclamationes laetitiae publicae signa exaudiantur, quibus Iohanni Palaeologo piissimo, imperatori Romanorum potentissimo, et Helenae religiosissimae Augustae multos annos optabat populus. simul vero Iohannes Cantacuzenus, imperatoris socer, cum coniuge sua coronatur et imperator proclamatur, et Matthaeus

λίδων, δεσποτιῶν καὶ δεσποινῶν, ὡς τὸ πάλαι δω~~κ~~κύθειον. ἦν
 γὰρ ὁ βασιλεὺς ὁ Ἰωάννης τῇ ἡλικίᾳ μεσάζων ἔφηβος, ἡ δὲ
 βασίλισ Ἐλένη τρισκαίδεκατον ἔτος ἄγουσα. ἔγκυος δὲ γενο-
 μένη ἔτεκε τῷ βασιλεὶ υἱὸν πρωτότοκον ἄρρενα, ὃν καὶ Ἄν-
 5 δρόνικον ἐπωνόμασε. ἀρξάμενος δὲ προσχωρεῖν εἰς τὸν τῆς
 ἀφηλικιότητος χρόνον ἀτασθαλεῖν ἤρξατο καὶ νεωτερίζειν, οὐκ
 ἐν αἰχμαῖς καὶ δόρασιν ἀλλ' ἐν κοίταισι καὶ ἀσελείαις, καὶ
 ταῦτα θαυρούσαις καὶ καπνὸν θριμνὸν ἀποπεμπούσαις ἀπὸ καρ-
 10 δίας πολλῶν. ἣ δὲ Καντακουζηνὸς οὐκ ἐδίδου ἕπνον τοῖς βλεφά-
 ροις οὐδὲ τοῖς κροτάφοις νυσταγμὸν. ἀλλ' ὡς εἶδον καὶ ἔμαθον ὁ
 τὸν παρεληλυθότα χρόνον οἱ Τούρκοι τὰ τῆς Θράκης εἰσόδια
 καὶ ἐξόδια, οὐ διέλειπον περῶντες οἱ μὲν ἐκ Σηστοῦ πρὸς
 Ἄβυδον, οἱ δὲ ἐκ Λαμψάκου σὺν ἀκατίοις πάντων μικροῦς
 15 ἐληλάτων Χερρόνησον. ὁ δὲ Καντακουζηνὸς οὐ διέλειπε
 ἰκροσέχων τὰ φρούρια τὰ πρὸς τὴν Σερβίαν. τότε καὶ Σου-
 λειμὴν εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Ὀρχάν περάσας ἀπὸ Λαμψάκου σὺν
 στρατείᾳ πλείστη ἐληλάτει Χερρόνησον. ὁ δὲ δεσπότης Μιτ-
 θαῖος ὁ Καντακουζηνὸς συγυνήσας αὐτῷ περὶ πού τὸ ἐν
 Χερρόνησῳ Ἑξαμίλιον συνάπτει πόλεμον, καὶ πολλοὺς τῶν
 20 Τούρκων ὤλεσε, καὶ αὐτὸν τὸν Σουλειμὴν.

11. Ὁ δὲ Καντακουζηνὸς ὄρων ἐν στενῷ τὰ τῶν Ῥω-Ρ. 20
 μακῶν πράγματα τυγχάνοντα, τὸν δὲ γαμβρὸν αὐτοῦ συμβα-

filius eius despota renuntiatur. in hoc celebri epulo cernere erat cho-
 ream imperatorum et imperatricum, dominorum et dominarum quale
 fuisse olim traditur deorum duodecim convivium, imperator siquidem Io-
 hannes adolescentiae flore vigeat, Helenaque imperatrix annos tredecim
 nondum egressa erat; ex imperatore vero cum concepisset, filium ei
 peperit primogenitum, quem Andronicum nominarunt. at ille virilem
 aetatem adeptus sceleribus se polluere coepit iuveniliterque agere,
 non armis tractandis deditus, sed stupris et moechationibus, quae
 multorum animos vellicabant et e cordibus fumum acrem et mordi-
 cantem excitabant. at Cantacuzenus somno et quieti haud se permit-
 tebat, cumque Turci antea exploravissent et cognovissent Thraciae
 claustra eorumque aditus et exitus, fretum assidue, alii Sesto Aby-
 dum, alii Lampsaco, minoribus navigiis traiciebant, et Chersonesum
 depopulabantur. Cantacuzenus autem ingiter tuendis arcibus et ca-
 stris in Serviae finibus stitit invigilabat. tunc etiam Suleimanes Or-
 chanis filiorum unius Lampsaco solvens fretum cum valido exercitu
 traiecit, Chersonesumque diripit ac devastat; cui dominus Mattha-
 eus Cantacuzenus occurrit, et prope Hexamilium in Chersoneso ex-
 tractum cum eo acie confluxit, plurimosque Turcos cum eorum duce
 Suleimane cecidit.

11. In angusto positas res Romaeorum cum videret Cantacuzenus,
 generumque suum imperii socium Iohannem deliciis immersum cra-

σιλεύοντα Ἰωάννην ἐν σπατιάῃ καὶ μέθῃ διάγοντα, ἐδυσχέραινε. καὶ μιᾷ τῶν ἡμερῶν κατονειδίσας αὐτὸν ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ, ἐξῆλθε τῆς πόλεως σὺν δυοῖς τριήρεσι καὶ εἰς Ἰταλίαν ἀφίκετο. ὁ δὲ βασιλεὺς Καντακουζηνὸς μόνος ἀπολειφθεὶς βασιλεὺς, ὅσον ἡ δύναμις, ἀντεκαθίστατο τοῖς ὑπεναντιοῖς, 5 πῆ μὲν Τούρκοις πῆ δὲ Σέρβοις. συχνάκις οὖν οἱ Τούρκοι Βηρωδῶντες ἐπόρθουν Χερρόνησον. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἰωάννης διέτη χρόνον ἐν τῇ Ἰταλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ διαβιβάσας, καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν Ἰταλῶν καὶ Γερμανῶν θησαυροὺς ἀγκολπωσίμενος χάριν εὐεργεσίας ἕνεκα τῆς πόλεως παραφυλακὴν, ἐστρά- 10 φη, καὶ ἐν τῇ Τενέδῳ νήσῳ ἐλθὼν, ἣν γὰρ τότε οἰκουμένη καὶ τῶν Ῥωμαίων ὑπῆρχεν, ἐν φροντίδι δὲ ἦν πῶς αὐτὸν ὁ πενθερὸς καὶ βασιλεὺς ὑποδέξεται. τότε εἰς τῶν εὐγενῶν Γενουίτης σὺν δύο τριήρεσι πλεύσας ἐκ Γενούας πρὸς Ἑλλησποντον, ἐπεὶ τὰ τῶν Ῥωμαίων τέθραυστο καὶ εἰς παντελῆ 15 Καφανισμόν καθείσθηκε τὰ πράγματα, ὥρμησε καὶ αὐτὸς ἐκ V. 16 Γενούας τοῦ λαβεῖν μέρος τι τῶν Χερρόνησον φρονεῖων τοῦ δεσπόζειν, ὡς ἕτεροι Χίον καὶ ἄλλοι ἄλλους τόπους, Γενουῖται καὶ Βένετοι. καὶ κατὰ πάροδον ἐντυχὼν τῷ βασιλεῖ, καὶ λόγους συνάραντες, καὶ τὴν γνώμην ὁ βασιλεὺς ἀνακαλύψας 20 αὐτῷ εὗρε τὸν ἄνδρα καταπειθῆ καὶ εἰς παντοίῳν βοήθειαν ἐτοιμὸν. καὶ πιστώσας αὐτὸν ὄρκους ὥστε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θεῖναι ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τὴν πόλιν ἐξῆραι ἐκ χειρὸς τοῦ Καν-

pulaeque deditum, acri dolore animi perstringitur, eique aliquando libere apertisque verbis vitia exprobravit. at Iohannes urbe excedit, et duabus triremibus Italiam petit. solus itaque regendo imperio Cantacuzenus relictus, pro viribus hostium tam Turcorum quam Serriorum invasionibus et insultibus resistit. frequenter itaque Turci irrumpentes Chersonesum deprædabantur. exacto demum in Italia et Germania biennio, multaue pecunia specie collatae opis erogata ad tuendam urbem, Iohannes imperator revertitur, et ad Tenedum insulam appulit, quae tunc colonis frequens erat Romaeisque parebat, sollicitus quomodo ab imperatore socero suo susciperetur. per id tempus quidam nobilis Genuensis, qui instructis duabus triremibus Genua solverat, ad Hellespontum ferebatur. fractis enim rebus Romanis ac penitus eversis, ipse Genuae portu solverat, ut aliquas arces Chersonesi occuparet illarumque dominium usurparet, ut et alii Chium, aliique alia loca Genuenses et Veneti tenebant. dumque praetervehitur, imperatori forte fit obuius; habitisque mutuis inter se colloquiis summi ei consilium aperit imperator; quem voluntati suae obsequentem nactus est, paratumque ad auxilium sibi quovis modo ferendum, fidemque ab eo exegit, et iureiurando obstrinxit pro salute sua caput periculis eum obiecturum, et urbe Cantacuzeni

κπουζηνού Θεοῦ συνεργούντος, καὶ αὐτὸν μόνον βασιλεῖα
 Ῥωμαίων καταστήσει ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς πόλεως. Φραντ-
 ζῆσκος ἦν οὗτος, ὁ Γατελουζῆς τὴν ἐπωνυμίαν. ὁ δὲ βασι-
 λεὺς „εἰ τοῦτο Θεοῦ συνεργούντος γενήσεται καὶ ἔξω σε βοη-
 5 θὸν ἐν τῇ ἀναλήψει τῆς ἐμῆς βασιλείας, γαμβρόν σε ποιή-
 σομαι ἐπ' ἀδελφῇ τῇ ἐμῇ Μαρίᾳ.” στέρξαντες οὖν ἀμφοτέ-
 ροι τὰς ὑποσχέσεις ἔτεμον τὸν Ἑλλησποντιον ὡς ἐχρῆν, καὶ
 δὴ πλεύσαντες ἀντικρου πόλεως διὰ τῆς νυκτὸς ἔφθασαν ἐν τῇ
 μικρῇ πύλῃ τῇ ἀπονομαζομένῃ τῆς ὀδηγητρίας. καὶ ἀνέμου
 τοσφδρῶ πνέοντος νότου ὁ Φραντζῆσκος σοφίζεται πακουρηγίαν
 τινα: ἐν γὰρ ταῖς τριήρεσιν αὐτοῦ ἦσαν ἐλαιοδόχα ἀγγεῖα P. 21
 πολλά: ἦν γὰρ ἔχων ἀπὸ Ἰταλίας μερικὸν φορτίον ἐλαίου,
 ὃ καὶ πέπρακεν, καὶ τὰς λαίνας κενὰς ἔφερε. κελεύσας οὖν
 τοὺς ἑρέτας, σὺνδυο τὴν μίαν βαστάζοντες ἐν τῷ τόλῳ τῆς
 15 πόλεως συνεθλάτον, καὶ ἦχος οὐκ ὀλίγος ἐξήρχετο, καὶ οὐ
 δέξιπον κρούοντες καὶ βοὴν ἀποτελοῦντες, ἕως οἱ φύλακες
 ἀκούοντες ἐπήδησαν ἔξυπνοι. ἐρωτήσαντες δὲ τίς ὁ Θραῦς, οἱ
 20 τῶν τριήρεων ἀπεκρίναντο ὅτι „ἐμπορικὰ νηῶ ἐσμεν φέροντες
 ἐλαίω πολὺ, τὰ μὲν ἐν τῇ Ποντικῇ θαλάσῃ τὰ δὲ ἐν αὐ-
 τῇ τῇ βασιλεουσῇ, καὶ παρεικήσαντες ἰδοὺ τὸ ἐν τῶν νηῶν
 συνεθλίβη. γενέσθω οὖν ἀρωγὴ τις ἐξ ὑμῶν πρὸς ἡμᾶς, καὶ
 πάντα τὸν καταλειφθέντα φόρτον ὡς ἀδελφοὶ διαμερισόμεθα, B

18. ἐμπορικὰ] an ἐμποροὶ κατὰ?

manibus erepta, si deus ita annuat, Romanorum imperatorem se so-
 lum iatra et extra urbem ab eo constituendum esse. hic appellaba-
 tur Franciscus Gateluzus, cui imperator vicissim pollicetur, „si mo-
 do res deo volente feliciter sortiatur exitum, et in recuperando im-
 perio opera tua usns fuero, Mariam sororem meam tibi nuptum da-
 bo.“ cum utrisque condiciones et pollicitationes placuissent, Helle-
 pontiam strenue navigant, et per noctem ante urbem accedunt iuxta
 portam quae dicitur Hodegetriae, id est ducis viae. Austroque vali-
 de flante, Franciscus stratagemā eiusmodi commiscitur. habebat in
 triremibus suis olearia vasa plurima: ab Italia namque discedens tri-
 remes oleo partim oneraverat, quo postea distracto ac dividito am-
 phoras vacuas ferebat. iussit ergo remiges binos amphoram unam ge-
 stare, et urbis muro allisam confringere, unde strepitus vehemens
 erumperet. itaque quassandi finem non fecerunt aut vociferandi, do-
 nec custodes audito fragore excitati surgerent, et cum interrogassent
 causam tanti strepitus, triremium vectores responderunt „navibus
 actuariis mercatores vehimur, multum oleum nobiscum portantes,
 partim in mari Pontico distracturi, partim Cpoli; dumque navigamus,
 ecce navium nostrarum una quassata est. velitis ergo adiumento no-
 bis esse, et vobiscum quasi fratribus residuas merces partiemur. nos

μόνον μὴ βλαβέντες τὰ σώματα." ἦν γὰρ ἡ θάλασσα πρὸς τὸ ἀγριώτερον ὄρωσα καὶ κλυδωνικὸν σίλον ἀποπτύουσα. τότε οἱ ἐντὸς τῆς θύρας ἀνοίξαντες καὶ ἐξελθόντες ὡς εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν, οἱ παρακαθήμενοι ἔνοπλοι ἐκ τῶν κατέργων ὡς πεντακόσιοι εἰσῆσαν, καὶ τοὺς εὐφρόντας ἐν τῇ πύργῳ φύλακας κατέσφαξαν, καὶ τὰς τριήρεις κενὰς ἀφέντες εἰσῆλθον ἐντὸς τῆς πόλεως ὡς δισχιλιοὶ σὺν πάσῃ τῇ ὀπλοθῆκῃ καὶ παρατάξει. ὁ δὲ βασιλεὺς εἰσελθὼν καὶ παρενθὺ στείλας τῶν οἰκείων αὐτοῦ ἐν τοῖς οἰκήμασι τῶν Παλαιολόγων καὶ τῶν πατρικῶν αὐτοῦ φίλων ἐσήμανε τὴν αὐτοῦ ἄφιξιν, καὶ πάντες ἔδρον· ἦν ἰο Cγῶρ νύξ. ὁ δὲ Φραντζῆσκος ἀνελθὼν εἰς ἕνα τῶν πύργων, καὶ ὀχυρώσας αὐτὸν σὺν ὑπασπισταῖς καὶ λοχαγοῖς, ἀνεβίβασε τὸν βασιλέα περιφράξας αὐτὸν Λατίνοις καὶ Ῥωμαίοις ὀπλίταις. ὁ δὲ αὐτὸς ἔτρεχε ἐπάνω τοῦ τείχους σὺν πλείστοις δορυφόροις, βοῶντας μεγαλοφώνως „πολλὰ τὰ ἔτη τοῦ ἰ5 Παλαιολόγου βασιλέως Ἰωάννου." ἤρξατο δὲ λυκαυγίζειν, καὶ ὁ δῆμος ἐνωτιοθεῖς τὴν βοὴν ἔτρεχε εἰς τὸν ἵπποδρόμον· πρῶτος δὲ γενομένης καὶ οἱ τοῦ παλατίου καὶ οἱ τοῦ δήμου κλειστοὶ σωρηθῶν συνεισῆρχοντο. ὁ δὲ βασιλεὺς Καντακου- A. C. 1355 ζηνὸς ἐν συντόμῳ τῇ μοῇ τῆς περιβλέπτου εἰσελθὼν κείρεται τὸν κόμην καὶ ἀμφιέννυται τὰ μέλαινα, καὶ τῷ βασιλεὶ καὶ Dγαμβρῷ μηνύει τὴν τοῦ παλατίου δι' αὐτὸν ἐτοιμασθεῖσαν εἴσοδον. καὶ ὁ βασιλεὺς κατελθὼν ἀπὸ τοῦ ὀχυρώματος

saltem illaesos salvosque praestate. "mare etenim exasperabatur, inque spumas fluctus assurgebant. tunc qui intra portas custodes erant, eas aperiant, et numero viginti extra prodeunt. at qui armati in insidiis stabant prope quingenti triremibus erumpentes ingrediuntur, et custodes turris, in quos inciderunt, trucidant; triremibus deinde vacuis relictis prope bis mille armati et acie instructa procedentes urbem ingrediuntur; statimque imperator familiares aliquos in domos Palaeologorum paternorumque amicorum mittit, qui adventum suum eis nuntiarent. interim omnes, dum noctis tenebrae sunt, discurrunt. Franciscus in turrim unam ascendit, eique militum praesidium imponit, et in ea collocat imperatorem satellitibus atque hastatis, qui eum protegerent, cinctum. ipse vero cum magno militum agmine supra muros discurrit clamando intensa voce „vivat multos annos imperator Iohannes Palaeologus." iamque lucebat, cum populus audito clamore in Hippodromum cucurrit, ortoque sole etiam illi qui in palatio erant et plerique alii turmatim confluxerunt. Iohannes autem Cantacuzenus monasterium venerandae [Virginis] ingressus confestim comam tondet pullamque vestem induit, ac imperatori genero suo significat palatii portas ipsi patere. de turre deinde descendit Iohannes, et viam, quae in palatium ducit, capessit comitantibus omnibus Italis eorumque duce

τὴν πρὸς τὸ παλάτιον φέρουσαν ᾧδενε σὺν πᾶσι τοῖς Ἰταλῆς καὶ τῷ ἀρχηγῷ αὐτῶν τῷ Φραντζήσκῃ καὶ παντὶ τῷ πλήθει V. 17 τῆς πόλεως, ὅσον τῶν εὐγενῶν καὶ ὅσον τῶν τοῦ δήμου ἀκόλουθον. τότε καὶ ἡ δέσποινα προὔπαντήσασα τῷ βασιλεῖ σὺν 5 τῷ Ἀνδρονίκῃ βροφυλλίῳ ὄντι, κατησπάζοντο ἀλλήλους καὶ ἀγαλλόμενοι εἰσῆλθον εἰς τὸ παλάτιον. ὁ δὲ βασιλεὺς Καντακουζηνὸς ἀφείξαι καὶ δόξαν καὶ βασιλείαν καὶ τρυφήν τὴν κατακόσμον, ἐζητεῖ παρὰ τοῦ βασιλέως λόγον ἐξελθεῖν τῆς P. 22 πόλεως καὶ ἔλθεεν ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει καὶ μονάσαι ἐν ἐκτὶ τῶν 10 μοναστηρίων. ὁ καὶ πεποίηκε, καὶ διαβιβάσας χρόνον ἱκανὸν κελῶς ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο. τότε καὶ ὁ Ὀρχάν ἐγγὺς ἐπλή- A. C. 1359 ρωσε τὸ τῆς ζωῆς αὐτοῦ τέλος, τὴν ἡγεμονίαν καταλιπὼν τῷ υἱῷ αὐτοῦ Μουράτ.

12. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἰωάννης ὑπερβίαις τὰ εἰκοσι καὶ πέν- B 15 τε ἔτη, καὶ τὴν ἀνδρείαν ἡλικίαν ἐνδύς, ἐποίησεν υἱούς μετὰ τὸν Ἀνδρόνικον δύο, Μανουὴλ καὶ Θεόδωρον. ὁ δὲ Ἀνδρόνικος ὑπερβίαις πάντας τοὺς συνηλικιώτας ἐν τε ῥώμῃ σώματος καὶ ἐν ἡλικίᾳ, καὶ κάλλει διαφέρων πολλούς. ὁ δὲ Μω- 20 ράτ καὶ αὐτὸς ἔχων υἱούς τὸν τε Σαβούτζιον τὸν προρρη- θέντα καὶ Κουντουζην καὶ Παγιαζήτ. ὁ δὲ Κουντουζῆς ἰσῆλικος ὢν σὺν τῷ Ἀνδρονίκῃ καὶ κατὰ καιρὸν συνῶν αὐτῷ καὶ συνευφραινόμενος, ἐρρέθη λόγος εἰς δημοσίους ἄμφοι ἀν- 25 ταρείαν εἰσπράζονται, καὶ ὁ μὲν Κουντουζῆς τὸν Μωράτ ὁ

Francisco, populi etiam multitudine tam patriciorum et illustrium quam plebis. tum etiam Augusta obvia sit imperatori cum filio Andronico infantulo, mutuisque amplexibus se salutant, et haeti palatium ingrediuntur. iamque Cantacuzenus abdicato imperio dimissisque deliciis et mundana gloria, imperatorem rogat ut urbe discedendi copia sibi detur, possitque in sacrum montem secedere, ibique in aliquo monasterio vitam monasticam agere. quod vitae institutum etiam secutus est, longoque tempore ibi exacto in pace pie quievit. eodem fere tempore Orchanes obiit, filioque suo Morati principatum reliquit.

12. Imperator Iohannes, cum annis viginti quinque maior esset virilemque aetatem adeptus, praeter Andronicum genuit filios duos Manuelem et Theodorum. Andronicus autem omnes aequales superabat corporis robore, multosque proceritate ac forma excelebat. Morates etiam filios genuit Sabuzium, de quo mentionem fecimus, Kuntuzem et Baiaxitem. pari aetate erant Kuntuzes et Andronicus, cumque data occasione inter se collocti essent et oblectandi animi causa simul convenissent, fama ferebat ipsos conspirasse rebellionemque esse meditatos, qua patrem suum uterque de medio tolleret, Kuntuzes Moratem, Andronicus Iohannem, et in posterum fraterna

C δὲ Ἀνδρόνικος τὸν Ἰωάννην τὸν πατέρα αὐτοῦ διαχειρίζον-
 ται, καὶ ἔσονται ἀδελφοὶ εἰς τὸ ἐξῆς, καὶ ὁ μὲν Ἀνδρόνικος
 τὴν βουσιλείαν ὁ δὲ Κουντουζῆς τὴν ἡγεμονίαν ἀναδέξεται.
 ἐνωσιθεεὶς δὲ ταῦτα ὁ Μωράτ καὶ ἐξετάσας ἀκριβῶς, καὶ
 μαθὼν τὰ λαληθέντα ἀληθῆ, ἐξορῦνται τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ 5
 υἱοῦ αὐτοῦ Κουντουζίου, καὶ στέλλει πρὸς τὸν βασιλέα Ἰω-
 ἀννην γραφῆς δηλοῦσας τὴν τύφλωσιν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καὶ
 τὴν αἰτίαν τῆς τυφλώσεως, καὶ συναίτιον δηλῶν τὸν Ἀνδρό-
 νικον καὶ υἱὸν αὐτοῦ· καὶ εἰ μὴ καὶ αὐτὸς τὰ ὅμοια δρά-
 σει τῷ Ἀνδρόνικῳ, ἔγερει μάχην ἄσπονδον κατ' αὐτοῦ. τότε 10
 ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης ἢ διὰ τὴν ἀδυναμίαν ἣν εἶχε, μὴ φέρων
 ἐχθρῶδῶς διακεῖσθαι τῷ Μωράτ, ἢ διὰ τὴν ὑστέρησιν τῆς
 γνώσεως· ἦν γὰρ ὡς ἐπιπολὺ κοῦφος καὶ μὴ πολυπραγμονῶν
 ἐν ἄλλοις τὰ πράγματα πλὴν ἐν γυναιξίν ὠραταῖς καὶ καλαῖς
 P. 23 τῷ εἶδει, καὶ τίνος καὶ πῶς παγιδέυσῃ αὐτήν. ἐν δὲ πρά- 15
 γμασιν ἑτέρους, ὡς ἔλθοι κατὰ τύχην καὶ κατατροχάδην
 ἀπορρέουσι, οὕτω καὶ ἐδέχετο καὶ ἀντελαμβάνε. ἐτύφλωσεν
 V. 18 οὖν καὶ αὐτὸς τὸν Ἀνδρόνικον, καὶ οὐ μόνον αὐτὸν ἀλλὰ καὶ
 τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἰωάννην νήπιον ὄντα καὶ μόλις ψελλίζοντα.
 ἀπ' αὐτοῦ δὲ στέφει τὸν δευτέρου τῶν υἱῶν αὐτοῦ εἰς βα- 20
 σιλεία Ῥωμαίων, τὸν Μανουήλ. τὸν δὲ τρίτον, τὸν καὶ Θεό-
 δωρον, δεσπότην Λακεδαιμονίας καθίστησι. τὸν δὲ τυφλὸν
 Ἀνδρόνικον μετὰ τοῦ παιδὸς Ἰωάννου καὶ τῆς γυναικὸς ἐγ-

apicitia foedusque intercederent, hicque imperium, ille principatum
 adipisceretur. haec cum ad Moratem delata essent, post diligens et
 accuratum rei examen, compertosque sermones esse veros quos inter
 se habuerant, filio suo Kuntuzio oculos effodi iubet; epistolaque ad
 imperatorem Iohannem missa significat filium suum iussu suo excaecatum,
 causamque facti exponit; Andronicum etiam eius filium con-
 iurationis participem accusat: quem nisi tali poena multaverit, bel-
 lum internecinum illaturum se minatur. tunc Iohannes Augustus, vel
 imbecillitatis, qua laborabat, conscius, veritusque hostem in se con-
 citare Moratem, vel ignorantia gravatus [obtemperavit]. erat enim ut
 plurimum hebes ac stupidus, nullaque negotia tractabat; sed totus
 in captandis formosis mulieribus et venustis occupabatur, ut aliquam
 quomodocumque alliceret et illaquearet. caeteras vero res ommissas
 fortunae volendas permittebat, neque de earum exitu, quo tandem
 abirent, erat sollicitus, verum ad bonos vel malos successus indif-
 ferens. excaecavit ergo Andronicum; neque eum solum, sed etiam
 ex illo nepotem Iohannem infantem admodum et vix balbutientem,
 inque locum eius alterum filium Manuelem Romanorum imperatorem
 coronatum suffecit. tertiumque Theodorum dictum Lacedaemonis
 principem constituit. excaecatum Andronicum cum nepote Iohanne et

κλείστους ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Ἀνεμῆ καθείργουσαι. διέτιαν δὲ ἐν φυλακῇ ἐγκλειστοὶ γενόμενοι συνδρομῇ τῶν τοῦ Γαλατικῆ Λατίνων ἀπὸ τοῦ πύργου ἐξέφυγον, καὶ οἱ Γενοῦνται τοῦτον δεξάμενοι ἤρξαντο ἀντιμάχεσθαι τοῖς πολίταις, προσω-
 5 πείον κεκτημένοι τὸν Ἀνδρόνικον. καὶ πολεμήσαντες ἡμέρας ἰκανὰς πατὴρ πρὸς υἱὸν καὶ υἱὸς πρὸς πατέρα (τοῦτο τῆς Ῥωμαίων ἀπανθρωπίας καὶ τῆς πρὸς θεὸν ἔχθρας), διὰ τῶν φρικωδεστάτων ὄρκων γενομένης παραβάσεώς ποτε εἰσιν ἐν τῇ πόλει Ἀνδρόνικος, καὶ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἀναγορεύεται.
 10 τὸν δὲ πατέρα αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀδελφούς Μανουὴλ καὶ Θεόδωρον ἐγκλειστοὺς ὁ πύργος, ὃν αὐτὸς εἶχεν ὡς Τάρταρον, ὡς ὁ Ζεὺς τὸν πατέρα καὶ Κρόνον καὶ τοὺς ἀδελφούς Πλούτωνα καὶ Ποσειδῶνα, ἔνδον κατέειχε, καὶ αὐτὸς τῆς βασιλείας ἀντεποιεῖτο. διέτιαν οὖν καὶ αὐτοὶ ἐν τῷ πύργῳ γε-
 15 γόμενοι ἀπέδρασαν συνεργεῖα τινὸς ἀλάστορος, ὄνομα μὲν αὐτῷ Ἄγγελος, τῇ δὲ ἐπωνυμίᾳ διάβολος, καὶ μίγδην φέροντες C σὺν τῇ ἐπωνυμίᾳ τὸ ὄνομα ἐκαλεῖτο διαβολάγγελος. αὐτὸς τοίνυν ἐκβάλλων ἀπὸ τοῦ πύργου εἴτε ἀγγέλου εἴτε δαιμονος τέγγη ἐπέρασεν αὐτοὺς ἐμβάλλων ἐν ἀπατίῳ πέραν εἰς τὸ Σκου-
 20 τάριον. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀνδρόνικος μαθὼν τὴν φυγὴν τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ οὐκ ἠθέλησεν εἰς μακρὰν γενέσθαι τὰ δυστυχήματα Ῥωμαίοις, οὐδὲ αὐτὸς εἶναι τῶν κακῶν αἰτίας, ἀλλὰ μετακαλεῖται τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἀδελφούς θοὺς πί-

illius uxore in turri Anemae concludit; cumque per biennium illi detenti fuissent, concursu Latinorum e Galata facto evaserunt. Genuensesque hunc Andronicum suscipientes, eiusque obtendentes nomen civibus bellum inferre coeperunt. per plures itaque dies cum pater et filius mutuis praeliis certassent (ita feri erant Romani, et deum sic odio habebant), Andronicus conceptis execrandis iuramentis, quae deinde violavit, ingreditur civitatem, et Romanorum imperator proclamatus patrem deinde fratresque suos Manuelem et Theodorum, ut olim Iupiter Saturnum patrem fratresque suos Plutonium et Neptunum, incarcerat in ea turri, in qua captivus detentus fuerat, quam etiam aeque ac Tartarum aversabatur, imperiique solium invadit. per biennium igitur et ipsi in turre manserunt, evaseruntque ope cuiusdam perditum nebulonis, qui vocabatur Angelus, cognomenque ei erat diabolus; coniunctisque nomine ac cognomine vocabatur Diabolangelus. is igitur cum eos turre extraxisset sive angeli sive daemoneis arte, navigio impositos Scutarium ultra mare traiecit. verum Andronicus, cognita patris fratrumque fuga, noluit amplius auctor esse calamitatum et infortuniorum, quibus Romaei premebantur; patremque accersit et fratres. obstricta iis per iusiurandum fide eos in urbem accipit, parentemque solio imperii restituit, et eius pedibus

στεις ἐνόρκους, καὶ εἰσάγει τούτους ἐν τῇ πόλει, καὶ ἀναβι-
 βάξει τὸν πατέρα ἐν τοῖς τῆς βασιλείας θώκοις, καὶ πίπτει
 D ὑπὸ τοῦς πόδας αὐτοῦ, καὶ ζητεῖ λύσιν τῶν ἐγκλημάτων, καὶ
 αὐτὸς ἀφίησιν. ἦν γὰρ ὁ Ἀνδρόνικος τὸν ἓνα τῶν ὀφθαλ-
 μῶν αὐτοῦ ἔχων ἀνεφθιμένον, ὁ δὲ Ἰωάννης ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ 5
 τοὺς δύο σκαρδαμικτῶν καὶ παραβλώψ θεωρῶν. τότε ὁ
 βασιλεὺς καμφθεὶς καὶ ἐπὶ τῇ γεγονότι πάθει σφοδρῶς λυ-
 πησθεὶς ἐπεμψεν αὐτὸν σὺν τῇ παιδί καὶ τῇ γυναικὶ οἰκεῖν ἐν
 Σηλυβρία, δωρήσας αὐτῷ ταύτην καὶ Λάνειον καὶ Ἡράκλειαν
 Ῥεδαιστὸν τε καὶ Πανίδον τὸν δὲ Μανουῆλ στέφει ταινί- 10
 οῖξ καὶ βασιλέα ἀναγορεύει Ῥωμαίων. τὸν δὲ Φραντζῆσκον
 Γατελοῦζον, ὃν ὁ λόγος ὡς φίλον καλὸν καὶ πιστότατον ἐδή-
 λωσε προλαβῶν, δίδωσι τὴν αὐτοῦ ἀδελφὴν ὁ βασιλεὺς εἰς
 γυναικᾶ, καὶ εἰς προέκτα τὴν νῆσον Λέσβον· καὶ τοὺς γάμους
 P. 24 τελέσαντες ἀπῆραν ἐκεῖθεν καὶ ἐν τῇ Μιτυλήνῃ κατέκησαν, 15
 καὶ μέχρι τοῦ νῦν κατὰ διαδοχὴν ἐκ τοῦ γένους αὐτῶν τὴν
 νῆσον ταύτην κυριεύοντες οὐκ ἔλειψαν.

Ἐπεὶ δ' ὁ λόγος ἡμᾶς ἀναποδίζων ὑπὸ τοῦ Παγιαζῆτ εἰς
 τὸν πάππον αὐτοῦ τὸν Ὀρχάν ἐνεκα τῶν αἰτιαμάτων τοῦ Καν-
 τακουζηνοῦ ἀναχαιτίσας κατήνησε, φέρε πάλιν τὴν αὐτὴν 20
 θύμην ἀρξάμενοι πρὸς τὰ τοῦ Παγιαζῆτ εὐθυσδρομήσαμεν,
 μᾶλλον δὲ πρὸς τὰ τῶν Ῥωμαίων δυστυχήματα, καὶ ἴδωμεν
 τὴν διήγησιν ἄχρι τοῦ καταρτῆσαι σπονδάζει.

B 13. Ἐπεὶ δ' ὁ Παγιαζῆτ τὰς πολυαρχίας πάσας ἐξῆρεν
 V. 19 ἐκ προσώπου τῆς Ἀσιατίδος γῆς, καὶ Βιθυνίας καὶ Φρυγί- 25

advolutus errorum veniam petit et ipse dat. Andronicus enim ille ocu-
 lorum alterum apertum habebat, Iohannes vero filius eius utroque
 luscitiosus erat et oblique intuebatur. imperator filii precibus iam
 delinitus, et eorum quae acciderant pertaesus, eum cum uxore et
 filio Selymbriam habitatum misit, quam ei concedit Daniumque et
 Heracleam et Panidum. Manuelem deinde imperiali diademate or-
 nat. Francisco Gateluzo, quem amicum optimum et exploratae fidei
 supra memoravimus, nuptiū collocat sororem suam, dotisque nomine
 Lesbium insulam ei tradidit, nuptiarumque solemnitate peracta Mi-
 tylenen abierunt, eamque ad nostra tempora eorum posterī successio-
 ne perpetua possederunt.

Quoniam vero narrationis series a Baiazite regressa ad Orchanem
 illius avum nos retraxit propter crimina Cantacuzeno obiecta, in viam
 rursus redeamus, et ad Baiazitē res, potius vero Romanorum infortunia
 exponenda pergamus, narrationemque earum ad finem perducamus.

13. Postquam Baiazites omnes Asiae principatus, qui plures erant,
 evertit, et Bithyniae Phrygiae Mysiae Cariae monarcham se ges-

ας, Μυσίας λέγω και Καρίας, και μαυάρχης ἐγένετο, τότε
κατὰ τῆς πόλεως και τὸν τοῦν και τὸν ὀφθαλμὸν ἔσθησε. και
κατὰ μὲν τὸ πρῶτον πέμψας ἀποκρισιαρίους εἰς βασιλεῖα ἤστη-
σατο φόρους διδόναι και ἐν ἐξπεδίῳ ἕνα τῶν υἱῶν αὐτοῦ
5 πέμπειν σὺν στρατιώταις ἑκατόν. ὁ δὲ βασιλεὺς μὴ ἔχων
βοήθειαν ἐκ τιχὸς τῶν ῥηγάδων ἢ τῶν ἀριστοκρατούντων ἢ
τῶν δημοκρατούντων εἰς τοῦτο κατένευσεν, και μίαν και δευ- C
τέραν ὁ βασιλεὺς Μανουὴλ σὺν ἑκατόν στρατιώταις ὑπάλειπε
Ῥωμαιοὺς ἐπέμφθη παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἰωάννου τοῦ βυ-
10 σιλέως εἰς ὑπουργίαν σιστρατεύων τῷ Παγιαζῆτ, ὅτε πρὸς
Βαμφυλίαν κατὰ Τούρκων ἐχώρει. τὴν δὲ σιστοκομπίαν ἐκώ-
λοσε τὴν κατ' ἔτος λαμβανομένην εἰς Ἀσίας εἰς τὰς νήσους,
Λέσβον λέγω, Χίον, Λήμνον, Ῥόδον και τὰς ἐξῆς. και δὴ
σάλον ἐτοιμάσας πέμπει ἐν Χίῳ μακρὰς νῆας ἐξήκοντα, και
15 πύρι τὴν πόλιν ἐμπιροῦ, και τὰς περίεξ κόμας ἀφανίζει, και
τὰς κυκλάδας νήσους και τὴν Εὐβοίαν και τὰ τῶν Ἀθηνῶν D
μέρη. ὁ δὲ βασιλεὺς ὄρων τοῦ τυράννου τὸ ἀποκάλυ-
πτον και αὐθαδῆς, ἤρξατο κτείνειν εἰς ἐν μέρος τῆς πόλεως
τὸ λεγόμενον χρυσεῖαν πύλην, κατασκευάσας πύργους δύο
20 ἐν τῷ θαλάρῳ τῶν μερῶν τῆς πύλης λευκῷ μάρμαρῳ συν-
ηροσμένη, οἰκοδομήσας αὐτοῦς οὐ διὰ λιθοξόων οὐδὲ
ἀπέχειων ἀναλωμάτων, ἀλλὰ δι' ἑτέρων ἀναθημάτων καλλι-
στων, κατεάξας τὸν ναὸν ἐπ' ὀνόματι πάντων τῶν ἁγίων κτι-
σθέντα παρὰ κυρίου Λέοντος τοῦ σοφοῦ και μεγάλου βασιλέως,

sit, adversus Cypolim mentem et oculos direxit. primum omnium mis-
sis ad imperatorem apocrisariis tributum pœciscit, eiusque ffliorum unum
cum militibus centum ad bellum paratis mitti. destitutos imperator
regum omnium auxilio desertusque a rebus publicis Baiazitæ obtem-
perat; semel igitur atque iterum Manuel cum cohorte centum arma-
torum militum Romæorum a patre missus, ut Baiazitæ operam suam
præberet subque eius signis militaret in expeditione ab eo adversus
Turcos Pamphyliam tenentes suscepta. frugum insuper convectionem
ἀπαγορεύειν ex Asia in insulas Lesbium Chium Lemnum Rhodum et alias
prohibuit Baiazitæ. classe deinde instructa LX longas naves in Chium
mittit, urbem incendio delet, pagos vicinos diruit, Cycladas insulas
affligit, Euboeam et Atticæ regionis partem. tunc imperator cognita
tyranni ambitione manifesta atque audacia, aggressus est munire
quandam urbis partem quæ Aurea porta dicitur, duabus ad utrum-
que portæ lateribus marmore albo bene expolito extructis turribus, non
propriis tamen impensis ex latomiiis convecto, sed e magnificentissi-
mis, quæ diruit ipse, donariis consecratis olim ab affis imperatori-
bus. namque templum nomini omnium sanctorum dedicatum, quod
Leo imperator philosophus et Magnus extruxerat, evertit; aliud quo-

P. 25 καὶ τοῦ ναοῦ τῶν ἁγίων τεσσαράκοντα καλῶς οἰκοδομηθέντα καὶ αὐτὸν παρὰ τοῦ βασιλέως Μάυρικιον, καὶ τὰ περιλειπούμενα τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Μωκίου, ὃν ἀνήγειρεν ὁ μέγας βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ἐχώρησεν οὖν μέρος τῆς πόλεως ἀπὸ τῆς χρυσείας πύλης ἕως τοῦ αἰγιαλοῦ τοῦ πρὸς μισημβρίαν 5 κατασκευάσας, καὶ ὄρμητήριον ἔχων αὐτὸ πρὸς καταφυγὴν ἐν καιρῷ. ἀπαρτισθέντος οὖν τοῦ πολιχνίου ὁ Παγιαζήτ ἠβουλήθη ἐκστρατεῦσαι κατὰ Τούρκων κειμένων ἐν τοῖς μέρεσι τοῖς κατὰ Πέργην τῆς Παμφυλίας, καὶ δὴ καλέσας τὴν βασιλέα πέμπει τὸ σύνθηδες τὸν υἱὸν καὶ βασιλέα Μανουὴλ σὺν 10 τοῖς ἑκατὸν στρατιώταις. καὶ μετὰ τὴν ἐπάνοδον μηνύει τῷ βασιλεῖ Ἰωάννῃ ἐν τῇ Προύσῃ ὄντος τοῦ Μανουὴλ, ἣ τὸ τῆς χρυσείας πολίχνιον, ὃ ἀνήγειρεν ἐκ νέου, χαλάσαι καὶ ἐρείπιον ἀρῆναι, ἣ τὰς τοῦ Μανουὴλ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ κόρας ἔξορῦξας ταχέως εἰς αὐτὸν πέμπει τετυφλωμένον. ὁ οὖν βασιλεὺς Ἰωάννης ὄρων τὴν τσαούτην δυναστείαν καὶ μὴ ἔχων 15 ὅτι δράσει (ἦν γὰρ κατάκοιτος καὶ ἀλγῶν τοὺς πόδας, ἡμθανῆς ὡς εἶπεν ὑπὸ πολλῆς ἀδδηφαγίας καὶ πολυποσίας καὶ τῶν ἡδυπαθιῶν, μὴ ἔχων ἕτερον ἀπὸ τοῦ Μανουὴλ στέψαι καὶ καταλιπεῖν βασιλέα) βάλλει τὸ φροῦριον κάτω, καὶ μηνύει τῷ τυράννῳ δι' ἐναργῶν ἀποδείξεων ὅτι τὸ κελευσθῆν πέρας εἴληφεν. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκούσας τὸ πικρὸν καὶ ἀπαίσιον μῆνυμα ἔτι ὄντος ἐν ὁδῷ γαίς σωματίων ἀπέδωκε τὸ χρεῶν.

2. παραλειπόμενα P. 10. τὸ] an κατὰ τὸ?

que sanctorum quadraginta, quod imperator Mauricius aedificaverat; residuaque ad opus absolvendum conguessit rudera Basilicae S. Mocii, quam Constantinus magnus excitaverat. hoc munimento extracto partem civitatis ab aurea porta ad littus maris meridiei obiacens cinxerat, sibi que effugium quo se reciperet, paraverat. iam absolutum erat illud propugnaculum, cum Baiazites adversus Turcos, qui agrum Pergaeum in Pamphylia tenebant, expeditionem meditabatur; quam imperatori significat; qui, quod facere assueverat, Manuelem filium atque imperatorem cum centum militibus mittit. ex qua expeditione cum rediisset Baiazites et Manuel Prusae conmoraretur, Iohanni imperatori significat ut propugnaculum aureae portae dirueret soloque rudera aequaret: alias excaecatam Manuelem effossis pupillis ei se remissurum statim minatur. formidans itaque Iohannes tyranni istius vires, animi pendens, consilii viriumque inops (in lecto etenim decumbebat podagra confectus, et ut verum dicam, deficiis nimioque cibo et potu semimortuus), nullum praeter Manuelem superstitem, filium habens, quem heredem imperii sibi que successorem relinqueret, propugnaculum solo aequat, certisque indiciis notum facit tyranno peracta esse quae iusserat. imperator cum tam acerba nefaria-

ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουὴλ μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ
 διὰ νυκτὸς φυγὰς ἤχητο, καὶ δὴ καταλαβὼν τὴν πόλιν καὶ
 τὸ κένθος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὡς ἔθος πληρώσας ἐκάθητο μερι-
 μνῶν περὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ἄρα βούλεται κατὰ αὐτοῦ καὶ
 5 κατὰ τῆς πόλεως. ὁ δὲ τύραννος μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ βα-
 σιλέως καὶ τὴν φυγὴν τοῦ Μανουὴλ ἠνιάτο καὶ ἐδυσχέρανε,
 καὶ κατὰ τῶν οἰκείων ἐμαίνετο πῶς διέδρα καὶ οὐδεὶς αὐτὸν
 ἔγνω· ἠβούλετο γὰρ θανατωῖσθαι αὐτόν, εἰ ἐν χερσὶν ἔτυχεν
 αὖν. τότε στέλλει πρὸς τὸν βασιλέα Μανουὴλ ἀποκρισιarioύς D
 10 ζητῶν δι τι βούλεται τοῦ εἶναι καὶ διαμένειν ἐντὸς τῆς πόλεως
 ἕνα τῶν αὐτοῦ κριτῶν καὶ νομιμαρίων, ὃν αὐτοὶ καλοῦσι κα-
 δίν, οὐκ εἶναι δίκαιον λέγων τοὺς Μουσουλμάνους ἐν ἐμπο-
 ρίαις ἀσχολουμένους καὶ ἐν τῇ Κωνσταντίνου ἀπερχομένους
 διὰ τινῶν ὑποθέσεων καὶ ἀμφιβολιῶν παρίστασθαι τοὺς Μου-
 15 σουλμάνους ἐν κριτηρίῳ καβουρίδων, ἀλλὰ τὸν Μουσουλμάνον
 δεῖ Μουσουλμάνον κρῖναι, καὶ ἕτερα παραπλήσια γέμον-
 σα φόρτους ἀδικίας καὶ συκοφαντίας. τέλος „εἰ σὺ βούλει
 ποιῆσαι καὶ δοῦναι ἧσα σοι προστάτω, κλείσον τὰς θύρας P. 26
 20 τῆς πόλεως, καὶ βασιλεὺς ἐν μέσῳ αὐτῆς· τὰ δὲ ἐκτὸς αὐ-
 τῆς ἐμὴ πάντα εἰσίν.” τότε ὁ τύραννος περάσας ἀπὸ Βιθυ-
 νίας εἰς Θράκην πάντα τὰ τῆς πόλεως ἄστη κατέσκαψε, καὶ
 εὐθὺς οἰκοῦντας μετέφικισεν ἀπὸ Πανίδου ἄχρι αὐτῆς πόλεως.

4. ἀρα] an τί ἀρα?

que mandata ipsi nuntiata sunt, corporis doloribus adhuc conflictatus, fato cessit. Manuel audita patris morte noctu in fugam se coniecit, inque urbem pervenit, et postquam parentem mortuum de more luxisset, sollicitus atque anxius admodum propter tyrannum erat, dubius an se et urbem ille bello petat. at tyrannus cognita imperatoris morte Manuelisque fuga, aegre et moleste id ferens in domesticos ira ac furore percitus excaudit, quod eorum nullo animadvertente aufugisset; illum quippe occidere destinaverat, si in potestate sua habuisset. statim ergo ad imperatorem Manuelem apocrisiariorum mittit, qui ei denuntiarent sibi visum esse ut in urbe (Cpoli) suorum iudicum et iurisperitorum unus, quem cadin ipsi appellant, resideret ac ius diceret: non enim aequum esse Musulmanos mercatorum exercentes et Cpolim frequentantes natis litibus et controversiis iudices habere Cavarides, sed oportere Musulmanum a Musulmano iudicari; aliaque similia supra modum iniqua et iniusta per calumniam proponit. postremum: nisi velis quaecumque tibi impero exequi quaeque postulo concedere, portis urbis clausis in ea regna: quae extra muros sunt, mea sunt omnia. eodem tempore tyrannus ex Bithynia in Thraciam traiecit, omniaque oppida et vicos intra praefecturae urbanae limites a Panido ad urbis moenia evertit, incolas-

Ducas.

4

A. C. 1391 εἶλε καὶ Θεσσαλονίκην καὶ τὰ μετὰ τὴν Θεσσαλονίκην χωρία. εἰς Πελοπόννησον δὲ πέμπει Ἀβρανέζην ἀρχηγόν, καὶ λεηλατεῖ πᾶσαν Λακεδαιμονίαν καὶ Ἀχαΐαν. ἐν δὲ ταῖς πόλεσι ταῖς πρὸς Εὐξείνον πόντοις κειμέναις κτήρει Τουραχάνην, καὶ ἐρημιά ἐρημώσεν αὐτάς. καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν τὰ πάντα ἵφασθη καὶ γεγόνασιν ἄοικα, ἣ δὲ πόλις οὐκ εἶχεν οὔτε τὸν Θε-
 Βριζοντα οὔτε τὸν ἀλοῶντα, ἀλλὰ τῷ μεγέθει τοῦ λιμοῦ ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἀπεβάλλετο τὴν ψυχὴν. οὐ γὰρ ἐπολέμει ταύτην ὁ τύραννος, οὐδὲ ριπεπάλξεις οὐδὲ τοιχεπάλξεις οὐδ' ἀκροβολισμούς οὐδ' ἄλλο τι τῶν μηχανικῶν ἀντεπήγαγεν, ἀλλὰ μόνον ἀνθρώπους ὑπὲρ μυριάδας καθημένους κύκλω μακρόθεν καὶ προσέχοντας τὰς διεξόδους τοῦ μὴ ἐξέρχασθαι ἢ εἰσέρχασθαι τι ἐν αὐτῇ. ἐγένετο οὖν λιμὸς ἰσχυρὸς ἔσθον τῆς πόλεως ἀπὸ τε σίτου οἴνου ἐλαίου καὶ ἑτέρων εἰδῶν. πρὸς δὲ χρεῖαν ἄρτου καὶ πάσης ἄλλης κατασκευῆς ἦν ὑπουργουῖσι μαγειρῶν 15
 Κπαῖδες, ἐνδείας οὐσης ξύλων κατέρριπτον τοὺς ἐξαισιότους οἴκους καὶ τὰς δοκοὺς κατέκαιον. ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουὴλ ἀπορήσας καὶ μηδεμίαν βοήθειαν οὔσαν εἰς ἅπαντος γράφει πρὸς πάπαν, πρὸς τὸν ῥῆγα Φραγγίας, πρὸς τὸν κράτην Οὐγγρίας, μηνύων τὸν ἀποκλεισμόν καὶ τὴν στενοχωρίαν τῆς πόλε- 20
 ως· καὶ εἰ μὴ τάχος φθάσει ἀρωγή τις καὶ βοήθεια, παραδίδοται εἰς χεῖρας ἐχθρῶν τῆς τῶν Χριστιανῶν πίστεως.

1. μετὰ] κατὰ praestat.

que alio transportat. Thessalonicam inde cepit, oppidulaque ulterius sita. Abranezem in Peloponnesum mittit, qui universam Spartanam regionem Achaïamque diripuit; et adversus urbes ad Pontum Euxinum sitas Turachanem, qui eas devastavit. utque plane quod res est dicam, omnia eversa ac desolata sunt, intraque urbem non messor erat, non qui triticum tritureret, sed fame ac desperatione laborabatur. tyrannus enim non bello tentabat urbem, pinnas murorum deficiendo eosve machinis ullis quatiendo, nec velitationibus aut levibus oppugnationibus lacescebat; sed aderant militum supra decem millia, quos longe a muris in ambitu habebat obsidentes aditus, observantesque, ne quid in urbem importaretur aut inde exportaretur. fames propterea in urbe ingravescerebat, deficientibus tritico vino oleo ceterisque alimentorum speciebus; utque panem coquerent ceteraque obsonia, ligno ipsos deficiente domos altas diruerunt, trabibusque earum ad ignem usi sunt. in eiusmodi angustiis constitutus imperator, nullumque praesens auxilium cernens, ad papam, regem Franciae et Hungariae cralem scribit, monetque Cpolim obsidione cingi, et in ea conclusum se esse ad rerum omnium penuriam redactum; et nisi prompte auxilium opemque ipsi tulerint, in hostium fidei Christianae manus urbem concessuram. his permoti occiduarum re-

καμψθέντες οὖν ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις οἱ τῶν ἐσπερίων ἀρ-
 χηγοὶ καὶ πρὸς ἀντιπαράταξιν τῶν ἐχθρῶν τοῦ σταυροῦ κα- V. 21
 θολίσσαντες ἑαυτούς, ἤλθοσαν εἰς Οὐγγρίαν ἕαρος ἀρξαμένου
 5 ὃ τε ῥῆξ Φλάνδρας καὶ ἐκ τῶν Ἰγγλήνων πλεστοὶ καὶ τῆς
 5 Φραγγίας οἱ μεγιστάνες καὶ ἐκ τῶν Ἰταλῶν οὐκ ὀλίγοι. καὶ
 δὴ πρὸς τὰς ἐπιτολὰς σοῦ κυνὸς ἐπηξάν τὰς σκηναὶς παρὰ D
 τὰς ὄχθας τοῦ Δανούβειως, ἔχοντες μετ' αὐτῶν τὸν κράλην
 Οὐγγρίας Σιγισμουῦνδον, ὃς καὶ βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ὑπῆρ-
 χέ τε καὶ ἐλέγετο. καὶ δὴ περάσαντες τὴν περσίαν ἐν Νικο-
 10 πόλει καὶ καλῶς ἐτοιμασθέντες κατὰ τοῦ Παγιαζῆτ ἀπλίζον-
 το. ὃ δὲ Παγιαζῆτ πρὸ ἰκανὰς ἡμέρας μαθὼν τὴν ἄθροισιν
 τῶν γενῶν τῶν ἀπὸ ἐσπερίων, καὶ συναθροίσας καὶ αὐτὸς
 ἅπαντα τὸν στρατὸν αὐτοῦ ἀνατολῆς τε καὶ δύσεως, καὶ αὐ-
 15 τούς τοὺς φυλάσσοντας τὴν πόλιν, κατὰ πρόσωπον ἤλαυνε.
 καὶ περάσας τὴν Φιλίππου καὶ τὰ ὄρη τὰ ὑπερμεγέθη, καὶ
 τοὺς λιβάσι κατανήσας τοῖς πρὸ Σοφίαν, ἐκεῖ αὐτούς ἀπεκ- P. 27
 δέχετο. τῇ ἐπιούσῃ τοίνυν ἐμφανεῖς γενόμενοι οἱ Χριστιανοὶ
 καὶ κατὰ σειράν παραστάντες, συνασπισμὸν ποιησάμενοι,
 πρῶτον τὸ μέσον διέρρηξαν τῆς τῶν πολεμίων φάλαγγος λίαν
 20 εὐρώστως ἀγωνιζόμενοι καὶ κατακόπτοντες τοὺς ἀνδισταμέ-
 νους, ἕως διήλασαν καὶ ἐς αὐτὴν τῶν πολεμίων οὐραγίαν.
 καὶ συστρέψαντες αὐδὲς πάντ' ἔδρων τὰ κράτιστα, ὡς ἀπρά-
 κτους ἤδη φαίνεσθαι τοὺς τῶν Τούρκων σφενδονήτας τε
 καὶ τοξότας. ὡς δ' οἱ τῆς Φλάνδρας ἴδον τὸν πόλεμον δεξιῶς

gionum principes ad resistendum crucis hostibus armantur, ineunte-
 que vere in Hungariam accedunt Flandriae comes Anglorumque ma-
 nus magna, Franciae quoque proceres et Itolorum non pauci; per-
 que sidus caniculae ad Danubii ripam castra metati sunt; quibus
 Hungariae crales Sigismundus se adiunxerat: Romanorum imperator
 is et erat et appellabatur. et cum Nicopoli in alteram Danubii ri-
 pam traiecissent, ad praedium contra Baiazitem strenue capessendum
 sese comparaverunt. diu ante certior factus Baiazites gentes occiden-
 tales exercitum conscribere, Orientis atque Occidentis copias in unum
 coegit; quibus adiunxit eas quae urbem obsidebant, et in occursum
 occidentalium educit; praetergressusque Philippopolim montesque al-
 tissimos ad paludes, quae Sophiae vicinae sunt, accessit, illicque
 expectans substitit. postridie Christiani acie instructa in conspectum
 Turcici exercitus procedunt, et testudine facta primo impetu mediam
 hostium phalangem perrumpunt, et strenue admodum pugnant; et
 donec ad postremam aciem hostium penetrassent, omnes qui restite-
 runt concidunt. iterumque globo conferto rem ita strenue gesserunt,
 ut Turcorum funditorum et sagittariorum operam inutilem redderent.

πρὸς τοὺς Τούρκους ἀντικαθιστάμενον, καὶ τὰ πρὸς φυγὴν
 Β ὀρμώμενοι, καὶ αὐτοὶ χύδην ὀπισθεν ἔτρεχον, καὶ τὰς πα-
 ρεμβολὰς τῶν Τούρκων διαβάντες καὶ αἱματόφυρτα τὰ τέλ-
 ματα τοῦ πεδίου ἐργασάμενοι εἰς τὰς αὐτῶν παρεμβολὰς ὑπέ-
 στρεφον. οἱ δὲ Τούρκοι σὺν τῷ ἀρχηγῷ Παγιαζήτῃ, οἱ τινες 5
 πόρτα καλεῖται ὡς θύρα τοῦ παλατίου τῆς ἀλλῆς, ὄντες
 ἀργυρώνητοι πάντες καὶ ἐκ διαφόρων γενῶν τῶν ἀπαριθμου-
 μένων ἐν Χριστιανοῖς, ὑπὲρ μυρίους ὄντες καὶ ἐν λόχμῃ τι-
 νι κεκρυμμένοι διὰ τὸ ἀνύποπτον, συμφρονήσαντες αὐτοβοεῖ
 τε κατὰ τῶν Φράγκων καὶ τῶν Οὐγγρων ὀρμήσαντες καὶ κατὰ 10
 κύκλον περιελθόντες καὶ συμμίζαντες τοὺς μὲν ἔργον ἀπέφαινον
 ξίφους, τοὺς δὲ φυγάδας ἐποίουν. στραφέντες δὲ οἱ τῶν
 C Φρανδάλων, καὶ ἰδόντες τὴν τροπὴν τῶν Οὐγγρων καὶ τοὺς
 Τούρκους ἀλαλάζοντας καὶ εἰς ἀέρα φωνὰς πέμποντας καὶ
 κατόπιν τρέχοντας, ἐξαίφνης ἄλλοι σὺν βοῇ ταραχῶδει καὶ 15
 σαλπύγγων ἤχη ἐπεισεσόντες τοῖς Φράγκοις τοὺς μὲν ἐδίω-
 ξαν, ἄλλους δὲ ἐβαλλον κάτω τῶν ἵππων, καὶ τοὺς ἑτέροὺς
 τοὺς ἀνδισταμένους κατέσφαξαν, καταδιώξαντες τοὺς λοιποὺς
 ἄχρι Δανούβεως, ὧν πλεῖστοι ἐν τῷ ποταμῷ ἔρριψαν ἐν-
 τούς καὶ ἀπεπνίγησαν. ἐζώργησαν σὺν ζῶντας μεγιστᾶνας τὸν 20
 δοῦκα τῶν Φρανδάλων καὶ Μπεργονίας καὶ ἑτέροὺς Φρανζέ-
 ζιδας καὶ ὑψηλοτάτους μαρουίνιδας· οὓς πέμψας ἐν τῇ Προύση
 ἀπέκλεισεν καὶ διὰ πολλῶν χρημάτων ἀπεμπόλησεν, δύντες

sed ubi Flandricae cohortes pugnam adversus Turcos feliciter cede-
 re animadverterunt et horum plerosque fugae se committere, effuso
 cursu turbatisque ordinibus tergo instant, et in castra Turcorum pe-
 netrant, occisorumque cruore coenosis camporum lacunis completis
 sua in castra redeunt. tum demum principis Baiazitis satellites, qui
 Porta vocantur, veluti ad aulae Palatinae ianuam stantes, pecunia
 empti omnes exque variis Christianis gentibus supra decem millia
 coacti, in insidiis delitescentes, uno impetu ac clamore in Francos
 ac Hungaros impressionem faciunt; eosque undique circumdatos par-
 tim ferro caedunt, partim in fugam vertunt. Flandri vero conversi
 ubi fugatos Hungaros fusosque vident, Turcosque laetis clamoribus
 aërem complere et a tergo instare, fugam capessunt; partimque ab
 hostibus cum clamore et tubarum clangore insequentibus propulsan-
 tur, partim equis deturbantur. repugnantes neci dederunt Turci,
 ceterosque ad Danubii ripam persecuti sunt, quorum plurimi in flu-
 vium praecipites aquis absorpti sunt. multos itaque principes viros
 ac magnates vivos ceperunt, ducem Burgundiae, qui et Flandriae
 comes erat, aliosque Francos et illustres barones; quos Prusam mis-
 sos Baiazites inclusit, donec multis eos pecuniis vendidit, sponsore

ἠγγύην τὸν αὐθέντην Μιτυλήνης καὶ υἱὸν τοῦ προφηθέντος Φραντζήσκου τοῦ Γατελούζου.

14. Φυσιωθεὶς οὖν ἐν τῷ τοιοῦτῳ εὐτυχίῳ καὶ λίαν p. 28
ἐπαρθεὶς πέμπει πρὸς τὸν βασιλέα Μανουήλ ἀποκρισιarioύς, V. 22
5 ζητῶν τὴν πόλιν· αὐτὸς δὲ οὐδ' ἀπόκρισιν ἔδωκεν. οἱ δὲ
πλεῖστοι τῆς πόλεως βιαζόμενοι ὑπὸ τοῦ λιμοῦ συνεθλίβοντο
μὲν καὶ δάσειν προαιροῦντο τὴν πόλιν· ἀλλ' ὑπομιμνήσκον-
τες τὰ πραχθέντα ἐν τῇ Ἀσίᾳ παρὰ τῶν Τούρκων, τὴν φθο-
ρὰν τῶν πόλεων, τὴν ἐρήμωσιν τῶν ἱερῶν τεμενῶν, τοὺς
10 καθ' ἑκάστην ὥραν πειρασμούς καὶ συκοφαντίας τοῦ ἔξομό- B
σασθαι τὴν εὐσέβειαν, ὀπισθόρμως τὸν νοῦν ἤλανον, λέγον-
τες „μὴ ἀποκάμωμεν. θήσωμεν εἰς θεὸν τὰς ἐλπίδας ἡμῶν.
ἔτι μικρὸν ὑπομείνωμεν· καὶ τίς οἶδεν εἰ ἄρα ὁ θεὸς παρι-
δὼν τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν ὡς ποτὲ τοὺς Νενεύτας ἐλέησει,
15 καὶ σώσει ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ θηρίου τούτου.” ὁ δὲ τύραννος ὅσον
ἔβλεπε τοὺς πολίτας βνθισταμένους καὶ μὴ ἐνδόντας τοῖς αὐτοῦ
θελήμασι, τοσοῦτον ἠγρίαινα καὶ ἐθυμοῦτο κατὰ τῆς πόλεως. C
τί δὲ συνέβη; ὁ πρὸ μικροῦ λαληθεὶς Ἀνδρόνικος καὶ ἀδελ-
φὸς τοῦ βασιλέως Μανουήλ ἦν τεθνηκὼς ἐν Σηλυβρία, ὁ δὲ
20 μετράξ Ἰωάννης ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀνδρωθεὶς καὶ τὸν τόπον ἐπέ-
χων τὸν πατρικὸν ἐζητεῖτο παρὰ τοῦ Παγιαζῆ Σηλυβρία.
ὁ δὲ οὐκ ἠέσχετο, λέγων καὶ διηγούμενος τὴν ἀδικίαν ἣν

vadeque accepto Mytilenes principe, Francisci Gateluzi supra memo-
rati filio.

14. Tam prospero successu superbiens ac supra modum elatus
Turens ad imperatorem Manuelem apocrisiarios mittit, urbemque
Cpokolim sibi tradi poscit; nec tamen ullum responsum accipit. maxi-
ma pars interim civium fame laborantes conflictabantur, urbemque
Turco traditi malebant: tamen cum eorum memoriam subirent quae
in Asia a Turcis patrata erant, urbium eversiones, sacrorum templo-
rum desolationes, quibusque calumniis et vexationibus tentarentur
singulis horis adque pietatem eiurandam cogerentur, animum a tali
 proposito revocabant, his additis verbis: labore atque aerumna ne
faticamur, speque nostra in deum reposita ad breve tempus susti-
neamus: nam quis novit an deus erroribus ac peccatis nostris dissi-
mulatis, nostri, sicut olim Ninivitarum, misereatur, et a fera ista
salvos integrosque praestet. at tyrannus quanto obfirmatos civium
animos videt suaeque libidini haud obtemperantes, tanto magis in
eos exasperabatur. quid demum accidit? Andronicus ille paulo prius
nobis dictus, imperatoris Manuuelis frater, Selymbriae superstate filio
Iohanne adolescente iam obierat. ab hoc virilem aetatem adepto et
ditionem paternam obtinente Baiazites Selymbriam sibi tradi posse-
bat. quod minime tolerans Iohannes, patri sibi que illatam ab avo

ἔπαθε παρὰ τοῦ πάππου αὐτοῦ αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ. καὶ ἀνέκειτο εἰς αὐτοὺς τὸ βασιλεῖον, ὃ δὲ ἀδικήσας αὐτοὺς **D** ἔδωκε τὴν βασιλείαν τῷ δευτέρῳ υἱῷ, καὶ τὸν ἐμὸν πατέρα τὸ πολέμιον τοῦτο, ὡς ὄρας. εἰ δὲ καὶ σὺ τοῦτο λάβεις, ὑπερηδίκημαι." τότε ὁ Παγιάζητ χώρων εὐρῶν ἄλλην ἐτρέψα- **5** πη ζητιῶν γὰρ ἔκτοτε τὴν Κωνσταντίνου, καὶ τὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ ἀνεπιού τοῦ Μανουὴλ ὄνομα οὐκ ἔλιπε, λέγων, „ἔξελθε σὺ Μανουὴλ ἐκ τῆς πόλεως· εἰσαχθήτω ὁ Ἰωάννης ὡς φῦσει κληρονόμος τῆς βασιλείας, καὶ ἐγὼ παντοίαν γαλήνην ἐξῶ καὶ εἰρηναίαν κατάστασιν σὺν τοῖς πολίταις." τότε ὁ βασιλεὺς **10** **P. 29** Μανουὴλ ὄραῶν τὸν δῆμον ἐν διχαστασίαις σαλευόμενον, καὶ τὸ μὲν ἀνταῖρον ἦν καὶ καταβοῶν, τὸ δὲ καὶ μάλιστα ἐθαροῦντο καὶ ἐκίραγεν ὡς „Ἰωάννης εἰσαχθήτω, καὶ ἐρθήτω τὰ σκάνδαλα." ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουὴλ καὶ σύγγονος ὦν καὶ παιδείας μεστός, ὄραῶν τὸν χυδαῖον λαὸν παραψιθυρόντα καὶ αἰτι- **15** ὦντα ὡς οὐ παραχωρεῖ τῷ ἐφέδρῳ τὴν καθέδραν, ἀλλὰ τυραννικῶς ἡγεμονεύειν ἐθέλων οὐ φροντίζει τὰ περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ κοινού, βουλὴν βουλευέται σοφωτάτην καὶ μάλιστα συνεπικὴν. μηνύει τῷ Ἰωάννῃ παρακαθημένῳ τότε τῇ Κωνσταντίνου σὺν Τούρκοις χιλιάσι δέκα, καὶ δίδωσιν ὄρκους **20** αὐτῷ καὶ λαμβάνει παρ' αὐτοῦ τοῦ εἰσαχθῆναι ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ παραδοῦναι αὐτῷ τὴν βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων, αὐτὸς δὲ ὁ Μανουὴλ ἐξελεθεῖν σὺν ταῖς τριήρεσι ταῖς εὐρισκο-

iniuriam allegavit; quod cum imperium ad patrem eiusque posteros pertineret, avus his iniquus secundo id filio tradidisset; et patri, inquit, meo hoc oppidulum concessit; quod si occupaveris, summa afficiet iniuria. tunc Balazites occasionem nactus aliam institit viam. iamdiu ille, quibus artibus Cpolim invaderet, animo versabat: non omisit itaque nomen obtendere Iohannis, qui Manuelis ex fratre nepos erat, iubetque Manuelem urbe cedere et Iohannem in illam introduci ut legitimum imperii heredem; pollicebatur insuper cum civibus Cpoleos deinceps se pacifice acturum. cum itaque populum dissidiis agitatam sensisset Manuel, et adversum se seditione ac clamoribus insurgere, aliosque audaciam sumentes conclamare ut Iohannes introduceretur et tollerentur scandala, audissetque passim murmurantes et accusantes, quod solio non cederet, illudque vero successoris non restitueret, sed tyrannice regnare vellet salutis publicae immemor, ipse prudentia ac eruditione apprime instructus sapiens commodumque consilium inivit, et Iohanni, qui in castris Turcorum cum exercitu duodecim millium erat, denunciat eum se in urbem accepturum esse et introducturum accepto datoque utrinque iuramento, eique imperium restituere velle, modo sibi liceat urbe excedere, et quoquo versum deo visum fuerit abire, triremesque ad navigandum aptas, quae in portu

μέναις· καὶ ἀπαλθεῖν ὅπου ἄρα θεὸς βούλεται. πεισθεῖς οὖν V. 23
 τοῖς ῥήμασι καὶ τοῖς ὅρκοις εἴσειον καὶ δὴ φιλοφρόνως δεξά-
 μενος αὐτὸν ὁ βασιλεὺς καὶ παραδούς αὐτῷ τὸ παλάτιον,
 καὶ δημηγορήσας κατανόπιον πάντων τῶν ἀρίστων καὶ τῶν
 5 τοῦ δήμου, αὐτὸς ἐν τριήρεσιν ἐμβὰς σὺν γυναικὶ καὶ τέκνοις
 ἐξῆλθε τῆς πόλεως, παραδούς τὴν βασιλείαν τῷ Ἰωάννῃ. τίς
 δὲ ὁ σκοπὸς τοῦ Παγιαζήτ, καὶ τίς ὁ τοῦ βασιλέως Μανουήλ;
 ὁ μὲν Παγιαζήτ ἐφαντάζετο τὴν πόλιν ἔχειν ἐκ χειρὸς τοῦ
 Ἰωάννου· καὶ γὰρ προεζήτησε τοῦτο καὶ αὐτὸς ὑπέσχετο, καὶ C
 10 ὁ Παγιαζήτ ἀντὶ τῆς πόλεως ὑπέσχετο δάσσειν τὴν Πελοπόν-
 νησον ἐνόρκως καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἔχειν εἰρηναίαν κατάστασιν. ὁ
 δὲ βασιλεὺς Χριστιανικώτατος ὢν καὶ μεμνημένος τὰ θεῖα
 καὶ ἐν φρονήσεσι μεστός, ὄρων τὸ ὑπήκουον ἅπαν ταλαιπω-
 ροῦμενον ὑπὸ δουλείας· μύδιος γὰρ σίτου ὑπὲρ τὰ εἴκοσι νο-
 15 μίσματα· καὶ ποῦ νόμισμα; οἴνου τε ὁμοίως καὶ ἄλλων
 ἀναγκαίων τροφῶν λείψις. ἐξ ἀνάγκης ὁ κοινὸς λαὸς εἰς ἀπι-
 στίαν καὶ προδοσίαν πατρίδος ἑώρα, καὶ αὐτὸς ἐξωμολογεῖτο
 καθ' ἑκάστην ὥραν τε καὶ ἡμέραν τῷ θεῷ, λέγων, «μή μοι
 γένοιτο Χριστὲ βασιλεῦ, μηδὲ ἀκουσθῆτω ἐν τοῖς ἀπέροις
 20 εἰθνεῖσι τῶν Χριστιανῶν ὅτι ἐν ἡμέραις Μανουήλ τοῦ βασιλέ- D
 ως παρεδόθη ἡ πόλις καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἅγια καὶ τίμια σκεύη
 τῆς ἀσεβείας καὶ χριστομάχου.» εὐρών οὖν τότε τὸν Ἰωάν-
 νην συνεργοῦντα τῷ τυράννῳ τοῦ ποιῆσαι αὐτὸν βασιλέα, καὶ
 ὁ τυράννος φροντίζων τὴν πραγματείαν ὡς ὑπὲρ ἐκείνου, ὁ

reperirentur, abducere. iurato itaque Manuelli fidens Iohannes ingre-
 ditur urbem, benigneque exceptus, palatium recipit. Manuel deinde
 coram coetu nobilium primorumque plebis oratione habita, triremem
 concessit cum uxore et liberis, et urbe cessit, summa rerum Io-
 hanni tradita. Baiazitis vero aliud erat quam Manuelis consilium.
 animum indaxerat ille posse se ab Iohanna urbem accipere, id quod
 et antea ab eo postulaverat et ipse promiserat: et iuraverat ei Baia-
 zides daturum se pro urbe Peloponnesum, et pacem firmam inter eos
 in posterum futuram. sed imperator Christianissimus inque divinis
 eximie eruditus, cum videret cunctos subditos inopia afflictos (modius
 enim tritici pluris quam viginti nummis venibat,) vini pariter cete-
 rorumque ciborum, quibus vita sustinetur, penuria pressos, plebem
 tot aerumnis confectam, ad prodendam perfide patriam vergere prae-
 sentiebat, singulisque diei horis haec verba ad deum dirigebat: ab-
 sit a me, Christiane rex, neve apud longinquas nationes fama exeat,
 Manneris imperatoris temporibus urbem hostibus esse proditam, im-
 piisque Christianorum adversariis tradi tam sanctam ac pretiosam sup-
 plectilem. quare cum vidisset Iohannem tyranno operam suam lo-
 care, ut imperio potiretur, Turcumque totum negotium tractare

- Μανουήλ εἶρηκε „τὸ σῶζον σῶζου καὶ μὴ μάλ' ἄνωγοι περὶ βασιλείας." ἔλθων δὲ ἐν τοῖς παραλίοις τοῦ Πέλοπος ἀφῆκε τὴν δεσποιναν σὺν τοῖς τέκνοις ἐκεῖ· εἶπε γὰρ τὸν Ἰωάννην βρέφος καὶ τὸν Θεόδωρον νήπιον καταλείψας, δ' αὐτοὺς ἐν Μεθώνῃ, καὶ τὰς τριήρεις ὕπισθεν πέμψας, αὐτὸς ἐν μῆϊ 5
- A. C. 1395 τῶν μεγάλων νηῶν εἰσελθὼν ἔπλεε εἰς Βενετιάν, εἰς Μεδιόλανα, P. 30 Γερούαν, Φλωρεντζίαν, Φερραρίαν, καὶ ἅπασαν Ἰταλίαν διελθὼν ἀπὸ Προβέντζας ἐχώρει εἰς Γερμανίαν ἤτοι Φραγγίαν καὶ πάντες οἱ ῥηγάδες καὶ δοῦκαι καὶ κόντιδες ἐτίμων αὐτὸν καὶ ὡς ἡμίθρον δώροισι ἡμείβοντο. διελθὼν δὲ πᾶσαν Φραγγίαν 10 καὶ εἰς τὰ τῶν Ἀλαμαντῶν ὄρια περάσας πάλιν ἦλθεν εἰς Βενετιάν. οἱ δὲ Βένετοι πρεπόντως φιλοξενήσαντες καὶ σὺν δώροισι πλείστοις ἀποπέμψαντες, ἐστράφη εἰς Μεθώνῃ σὺν ταῖς αὐτῶν τριήρεσσι, καὶ συντυχὼν τῇ δεσποίνῃ καὶ τοῖς τέκνοις ἐκάθητο καρδοκῶν τὰ τῆς πόλεως ἀτυχήματα, μᾶλλον 15 ΒΤΑ τοῦ ἔθνους τῶν Ῥωμαίων δυστυχήματα.
- V. 24 15. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἰωάννης εἰσελθὼν ἐν τῇ πόλει καὶ C στερφεῖς βασιλεὺς εἰσῆξε πρῶτον κατὰ τὴν αἵτημα τοῦ Παγιαζῆτ κριτὴν Τοῦρκον, ὃς τὰς ἀμφιβολίας τὰς ἀναμεταξὺ συμβαιπούσας Ῥωμαίοις καὶ Τοῦρκοις αὐτὸς διέκρινε κατὰ τὸν Ἀραβικὸν νόμον. καὶ πάντα ὅσα εἶχον Ῥωμαῖοι μέχρι Σηλυμβρίας, καὶ αὐτὴ Σηλυμβρία τοῦ Παγιαζῆτ ἐγένοντο, καὶ ὁ Ἰωάννης

quasi rebus illius studeret, talia dixit: urbis salutē consulendo te ipse salva, neve de imperio retinendo sis sollicitus. ad Ἡτορα deinde Peloponnesi delatus, imperatricem et liberos quos ex ea susceperat, Iohannem recens natum Theodorumque infantem, Methonae reliquit, triremibusque remissis navium magnarum unam conscendit et Venetias appulit, lustravitque deinceps Mediolanum Genuam Florentiam Ferrariam, totamque Italiam peragravit, et ex (Narbonensi) Provincia in Franciam et Germaniam profectus est. hunc reges omnes, duces et comites maximo honore habuerunt, et velut semideum denis cumularunt. ubi ergo totam Galliam peragravit, in Germaniam abiit, indeque Venetias repetit; quem Veneti, ut decebat, amice et benevole tractarunt; eique multa dona largiti sunt, eorumque triremibus vectus Methonem reversus est ad imperatricem et liberos, et cum eis urbis malam fortunam, immo Romaeorum gentis cladem expectans, tranquillam privatamque vitam agebat.

15. Postquam imperator Iohannes urbem ingressus diadema sumpsit, ante omnia conditionem a Baiazite latam adimplens, iudicem Turcum in urbe constituit, qui de litibus et controversiis inter Graecos et Turcos ortis cognosceret ex lege Arabica et quicquid habebant Romaei ad Selymbriam usque, ipsaque Selymbria in ditionem Baiazitis cesserunt, Iohanne intra muros urbis tantum imperante. in-

ἢ βασιλευσῶν μόνον ἐντὸς τῆς πόλεως. ὁ δὲ Παγιαζήτ καθήμε-
 νος ἐν Προύσῃ, καὶ τὰ τῆς εὐτυχίας ὑψίκομα δένδρα ὄρων
 καρπὸς βροίθοντα καὶ καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἀδεῶς κατατρυ-
 φῶντι ἐν διαφόροις στρουθῶν κελιδίσμασιν· οὐ γὰρ ἄλλαι- D
 5 πὲ τι τῶν ἐν τοῖς γένεσι τῶν γλωσσῶν ὠραίων, εἴτε ἐν σώ-
 ματι ζώου ἢ μετάλλου ἢ ἄλλης τινὸς ἐν τῷ κόσμῳ δοθείσης
 παρὰ τοῦ θεοῦ ἡδέας ὕψεως, τοῦ μὴ εἶναί τε καὶ εὐρίσκει-
 σθαι ἐν τοῖς θησαυροῖς αὐτοῦ. ἐκλεγόμενα τοίνυν τὰ καθα-
 ρὰ τῶν σωμάτων καὶ τῶν ὠραία τῇ ὄψει ἀρρένων τε καὶ
 10 θηλέων παρίσταντο, παιδιάρια νέα καὶ τρυφερά, καὶ κόραι
 ὑπὲρ τὸν ἥλιον λάμπουσαι, τίνων; Ῥωμαίων, Σέρβων, Βλα-
 χων, Ἀλβανίτων, Οὐγγρων, Σάξων, Βουλγάρων καὶ Λατί-
 νων, ἕνα ἕκαστον μελιθοῦντα τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ καὶ μὴ βου- P. 31
 λενομένων. αὐτὸς δὲ καθήμενος καὶ κατασπαταλῶν οὐκ ἐπαύ-
 15 βετο ἀφροδιισιᾶζων, ἐν ἀρρένοις ἀσελγαίνων καὶ θήλεσι. ταῦ-
 τα τῶν παρανομιῶν ἡμῶν τὰ ἐπίχειρα. δικαία ἡ τοῦ θεοῦ
 παιδεύσις. ἀλλὰ σὺ, κύριε, ἀπόδος καὶ αὐταῖς κατὰ τὰ ἔργα
 αὐτῶν. πάριδος τὰς ἀνομίας ἡμῶν, δέσποτα, καὶ μὴ εἰσῆς
 συντριβῆναι ἡμᾶς ὡς καλύμην στυπίου, ἀλλὰ βλέψον εἰς ἡμᾶς
 20 ἰδέω ὄμματί σου. κατασπαταλοῦντος οὐκ μιᾶ τῶν ἡμερῶν
 ἰδοῦ μῆνυμα ὡς ἀποκρισιάριοι ἤλθοσαν ἀπὸ Περσίας ζητοῦν-
 τες ἰδεῖν τὸν ἡγεμόνα. „ἀπὸ τίνος;“ ἀπεκρίνετο. οἱ δὲ „πα-
 ρὰ τοῦ Τεμῦρ χᾶν σουλτάνου Περσίας καὶ Βαβυλῶνος.“ ὁ

terea Baiazites Prusae agere, et prosperae fortunae fructibus, quos ex
 illa tanquam ex arbore pendentes et inter avium cantus quotidie in-
 crementum capientes suscipiebat, potiri: et luxui ac deliciis quotidie
 deditus variis libidinum generibus secure vacare. in thesauris quippe
 congestum habebat quicquid pulchri ac venusti cunctae gentes mit-
 tere possunt, cum animalia corporis forma praestantia, tum metalla
 et alia, quae oculis grata deus in rerum natura produxit. Selecti
 adstabant pueri et puellae forma et corpore integri, florentique ae-
 tate teneri, virgines oris venustate ac praestantia solis splendori of-
 ficientes. sique omnes Graeci erant, Servii, Valachi, Albani, Hungari,
 Saxones, Bulgari et Latini, singulique lingua sua populari, etiam
 inviti, canebant. Ille itaque otio resolutus ac luxu diffluens, vene-
 reis voluptatibus, in mares ac foeminas promiscue insaniendo, inde-
 sinenter indulgebat. eaque peccatorum ac scelerum nostrorum prae-
 mia, divino numine in nos merito animadvertente, referebamus. sed
 tu, domine, secundum opera eorum retribue etiam illis, et peccata
 nostra post tergum reice, neque tradas nos sicut cannabis calamum
 conterendos, sed oculis propitiis nos intuere. per id tempus Baiaziti
 voluptatibus indulgenti nuncius affertur, ex Persia legatos adventasse,
 qui cum convenire peterent. cumque interrogasset a quo et undenam

Β δὲ προσέταξε τοῦ δοῦναι αὐτοῖς τόπον εἰς ἀνάπαυσιν. μετὰ
 δὲ τινὰς ἡμέρας προσκαλεσάμενος αὐτούς ἐξήτει τὰ τῆς προ-
 σβείας ἀκοῦσαι. οἱ δὲ ἐλθόντες καὶ παραστάτες ἐνώπιον αὐτοῦ
 ἔφησαν „ὁ μέγας χὰν Τεμὺρ δι' ἡμῶν τοὺς δούλους αὐτοῦ μη-
 νύει σοι λέγων ὅτι οὐκ ἐξέστιν σοι ἀρπάζειν τὰ ἀλλότρια καὶ 5
 δι' αὐτῶν γενέσθαι σε μέγας ἀρχηγός. ἀρκοῦ εἰς ὅσα σοι ὁ
 θεὸς δέδωκε παρὰ τῶν ἀπίστων λαβῶν. τὰς δὲ ἐπαρχίας αἷς
 παρὰ τῶν λοιπῶν ἡγεμόνων ληστροικῶς ἤρπασας, παρευθύν-
 στρέψας δός, ἵνα καὶ παρὰ θεῶν εὐ σοι γένηται καὶ παρὰ
 τῶν λοιπῶν ἡγεμόνων εὐχαριστίας καὶ ἐπαίνους ἔξεις. εἰ δὲ 10
 μὴ, ἐγὼ ἔσομαι σὺν θεῷ ἐκδικητὴς αὐτῶν.” ταῦτα καὶ ἄλ-
Γ λα πλείω εἰπόντες, ὁ Παγιαζήτ ἐκέλευσεν ξυρίῳ καθῆραι
 τοὺς πώγωνας καὶ ἀποπέμψαι ἀτίμους, φήσας αὐτοῖς „ὑπά-
Δ V. 25 γετε, ἀπαγγεῖλατε τῷ κυρίῳ ὑμῶν, ἐρχέσθω ταχὺ· ἐκδέχο-
 μαι γὰρ αὐτόν. ἔστω κεχωρισμένος ἀπὸ τῆς αὐτοῦ νομίμου 15
 γαμετῆς, εἰ μὴ ἔλθοι.” ταῦτα καὶ ἕτερα ἀδολεσχήματα εἶ-
 πὼν πρὸς αὐτούς ἀτίμως ἀπέπεμψεν· αὐτὸς δὲ μὴ ἀμελή-
 σας, ἀλλὰ σὺν πάσῃ τῇ στρατείᾳ πρὸς τὰ ἀνώτερα μέρη τῆς
 Ἀρμενίας ἐστράτευσεν. ἦν γὰρ τῷ προλαβόντι χρόνῳ λαβῶν
Α. Γ. 1394 τὴν τῆς Καππαδοκίας μεγάλην Σεβύστειαν, ἐν δὲ τῇ στρα- 20
Ηεβ. 796^δ τεῖα ταύτῃ διαβὰς τὰ ὄρια τῆς μεγάλης Ἀρμενίας καὶ εἰς
 Διὴν τῶν Τουρκοπερσῶν γῆν εἰσελθὼν ἐκράτησε μίαν τῶν πό-
 λεων λεγομένην Ἀρσυνγάν. ἐπαναζεύξας δὲ ἦλθεν ἐν Προῦ-

ad se mitterentur, dixerunt a Temyre Chan Persiae et Babylonis
 Sultano missos; iussit itaque hospitium illis, ut se reficerent^a via,
 praebere. post paucos demum dies vocat ad se legatos, et ab eis,
 quae in mandatis habebant, petit; accedentes itaque ad eum, dixe-
 runt. Magnus Chan Temyr per nos servos suos tibi nunciari non li-
 cere tibi aliena rapere et hac ratione praepotenti fieri principi. con-
 tentus esto illis, quae deo concedente infidelibus abstulisti. alias
 provincias, quas ceteris principibus more praedonis eripuisti, statim
 restitue, ut deum tibi propitium facias aliorumque principum gratiam
 demerearis, laudemque ab eis consequaris. Sibi minus, ego eorum,
 deo iuvante, vindex ero. cum haec, aliaque plura exposuissent, ius-
 sit Beiazites barbas iis novacula abradi, contumeliosque affectos di-
 mitti, responsumque tale dedit: abite, renuntiate domino vestro, ut
 celeriter veniat, quodque eum venientem expecto. Si vero non ac-
 cesserit, ab uxore legitima separetur. Hisque per fastum ac iactan-
 tiam factis verbis contumeliose eos dimisit. ipse vero rerum suarum
 haud negligens cum universis copiis in Armeniam superiorem conten-
 dit. cumque prius Sebastiam magnam in Cappadocia occupasset, hac
 expeditione Armeniae maioris limites transcendit, inque Turcopersa-
 rum regionem penetravit, quandamque urbem nomine Arsyngam in

ση, ἀπείρας δὲ ἐκ τῆς Προβόης καὶ διαβάς τὸν πορθμὸν ἤλ-
 θεν εἰς Ἀδριανούπολιν, καὶ τῷ βασιλεῖ Ἰωάννῃ μὲνυει λέγων
 ὅτι „ἐγὼ μὲν εἰ καὶ τὸν βασιλέα Μανουὴλ ἐξέωσα τῆς πό-
 5 λεως, οὐ διὰ σέ ἀλλὰ δι' ἐμὲ τοῦτο πεποίηκα, εἰ μὲν βού-
 10 λει τοῦ εἶναι σε ἡμέτερον φίλον, μετάρστηθι τῶν ἐκεῖ, καὶ
 δώσω ἐπαρχίαν ἣν ἂν βούλη· εἰ δὲ μὴ γε, μάρτυς μοι θε-
 ὸς καὶ ὁ μέγας προφήτης, οὐ φείσομαι τινος, ἀλλὰ πάστας
 ἄρδην ὀλέσω.” ταῦτα καὶ ἕτερα ὁ Παγιαζῆτ' ὀργίλα πέμψας
 μνηύματα, αὐτοὶ τῷ θεῷ τὰς ἐλπίδας ἀνέθεντο· ἦσαν γὰρ P. 32
 10 προμελετηκῆες καὶ πολλῶν ὄλγα πρὸς τροφήν. οἱ δὲ ἀπε-
 κρινάτο λέγοντες „ὑπάγετε, ἀναγγεῖλατε τῷ κυρίῳ ἡμῶν.
 ἡμεῖς ἐν ἀδυναμίᾳ ὄντες καὶ θυναστιά πολλῇ οὐκ ἔχομεν παῦ
 καταφυγεῖν, εἰ μὴ εἰς θεὸν τὸν βοηθοῦντα τοὺς ἀδυνάτους
 15 καὶ καταδυναστεύοντα τοὺς δυνάστας. καὶ εἰ τι βούλει, ποι-
 20 15ει.” ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἤλθον μνηύματα φέροντες ἐξ
 Ἀμασειᾶς ὡς ὁ Τεμὺρ χάν στρατεύει κατὰ τῆς Συρίας. ὁ
 Παγιαζῆτ' δὲ περάσας καὶ ἐν τῇ Προβόῃ διάγων πέμψας
 ἀπανταχοῦ προσεκαλεῖτο τὰς δυνάμεις πάσας τῆς ἐφίης καὶ τῆς
 25 δύσεως. ὁ δὲ Τεμὺρ χάν διαβάς τὴν Ἀρμενίων ἐχειρώσατο B
 20 πρῶτον τὸ Ἀρσυγγὰν πολέμου νόμῳ, καὶ πάντα τοὺς οἰκι-
 σθέντας παρὰ τοῦ Παγιαζῆτ' ἔϊφει κατέσφαξεν. εἶτα ἐλθὼν
 εἰς Σαβᾶστειαν καὶ μεγαλόπολιν οὖσαν ἔπηξε χάρφακα· καὶ A. C. 1400
 30 ζητήσας τὴν πόλιν, καὶ μὴ ἐνδόντες οἱ ἐντός, κατορύξας γυ- Meg. 801

potestatem suam redegit; indeque relato pede Prusam reversus est. illinc postea discedens fretum traicit, et Adrianopolim venit. talia deinde imperatori Iohanni denuntiat: Manuelem ego non eieci urbe, ut tu ea potiaris, sed ut eam ditioni meae adiungerem. quodsi me amicam tibi habere volueris, abscede: aliam, quamcumque provinciam elegeris, tibi concedam. quodsi ita facere recusaveris, deum testor eiusque magnum prophetam: nemini parcam, sed omnia penitus perdam. eiusmodi et alia minarum atque irae plena mandaverat Baiazites. at cives Cpolitani, cum in deum spem suam reposuis-
 35 sent annonamque et cibos aliquos in urbem iamdiu importari providissent, responsum id dederunt: abite, nuntiate domino vestro nos imbecillos et viribus destitutos nullum praeter deum perfrugium habere, qui infirmis auxiliatur et potentes deturbat. proinde quod meditaris, aggredere. dum haec geruntur nuntii Amaasia advenerunt, qui Temyrem Chan in Syriam tendere afferunt; quapropter Baiazites superato freto Prusam contendit, ibique commorans copias suas tam ab occidente quam ab oriente undique evocatas collegit interea Armeniam pertransiit Temyr Chan, primumque Arsyngam expugnat, omnesque colonos, qui a Baiazite illuc deducti erant, interficit. Se-
 40 bastiam deinde, urbem amplam, venit; ibique castra metatus illam

ροθεν ἔστησεν αὐτὴν ἐπάνω τῶν δοκῶν καὶ τῶν σανίδων κατέ-
 θεν ἐκ θεμέθλων, μὴ γνότος τινὸς τῶν ἐντὸς τῆ ἄρα ἐγεγόνε
 τὰ κατ' αὐτῶν· ἦσαν γὰρ οἱ ὀρύκται ἀρξάμενοι τὴν ὀργὴν
 ἀπομακρόθεν τῆς πόλεως μίλιον ἓν καὶ πλεόν. ἦν δὲ ἡ πό-
 λεις ἐκ πλίνθου ὠμῆς οἰκοδομηθεῖσα. τότε πάλιν ἐμήνυσσε 5
 τοῖς ἔνδον λέγων, «εἰ βούλεσθε τοῦ σώζεσθαι, παραδοτε τὴν
 πόλιν.» αὐτοὶ δὲ μὴ πεισθέντες ἀλλὰ λοιδορίας ἐκχέαντες
 ἀμέτρος, πῦρ ἐνήσει ταῖς δοκοῖς αἷς ἐνδρυτο ἡ πόλις, καὶ
 ἐκ τῶν θεμελίων κατέπεσε, καὶ εἰσελθόντες ἤρξαντο ἀφεικῶς
 κατακόπτειν καὶ σκυλεύειν τοὺς πολίτας. ὁ δὲ Τεμὺρ χάν 10
 ἐκέλευσε πάντας τοὺς προύχοντας τῆς πόλεως συναθροῖσθαι
 εἰς ἓν, καὶ προστάξας λάκκους ὀρύγειν ὡς τάφους μεγέθεις,
 καὶ δεσμεῖν αὐτοὺς δεσμὸν ὃν οὐκ ἐσπίσατό τις τῶν τυράν-
 των· τὸν γὰρ ἀνχένα ὑποκλίναντες καὶ ἐν μέσῳ τῶν σκελῶν
 ὠθήσαντες, ἄχρως ἢ εἶν τοῦ δυστιχοῦς ἐκείνου, ὁποίου ἄρα 15
 D καὶ εἶη, κατάντησεν τῷ πρωκτῷ, αἱ δὲ κνήμαι σὺν τοῖς γό-
 νασι ἐξ ἐκατέρων τῶν ὠτων ἀπρωρημέναι. καὶ ὁ ἄνθρωπος
 ὥσπερ κανθόχοιρος σφαιροειδῆς ἐν τῷ τάφῳ ἤκοντιζετο. καὶ
 δέκα ἢ καὶ πλείονες ἐν ἐνὶ μνημεῖῳ ὄντες, οὐ συνέκλειον
 V. 26 γῶμασιν, ἀλλὰ σιτίσιν ἀσφαλίσαντες ἐπάνω τῶν σανίδων 20
 ἐχωμάτιζον, ἵνα μὴ εὐκόλως πνιγέντες ἀποβάλλωνται τοῦ
 ἕην. τοιαύτην ὁ Σκύθης ἐπενοήσατο βάσανον. ἐπεὶ οὖν αὐ-

12. μεγέθεις] an παμμεγέθεις?

dedi sibi postulavit; cumque ei non auscultarent, muros per ambi-
 tum ab imis fundamentis suffodit, publicisque et trabibus fulcit. ne-
 que quibus artibus hostis aggredieretur urbem muris ex latere non
 cocto cinctam, cives noverant, quod fossores plusquam uno ab urbe
 miliari cuniculos agere coepissent. eo opere peracto monet iterum
 cives ut se dedant, si se salvos velint. at illi spreto hoste convicia
 in eum atrocesque contumelias torquent. protinus ergo igne immisso
 publicis trabibusque, quibus suffossi muri sustentabantur, ab imo
 corruunt; Hostesque urbem ingressi cives promiscue caedere eorumque
 res compilare ac diripere coeperunt. iussit praeterea Temyr Chan princeps
 pes omnes urbis in unum locum cogi, lacus in modum amplorum sepul-
 crorum effodi, illosque vinciri modo tyrannis anteactorum temporum
 ignoto. adducta enim inter femora cervix tantisper flectebatur, dum
 nares miseri ac infelicis illius, quisquis erat, podici immitterentur,
 suraeque et genua ab utraque aure penderent. tum is in globum,
 tanquam echinus, convolutus ac constrictus in sepulcrum conicieba-
 tur. et ubi in unam fossam decem vel plures abiecti sunt, non terra
 obruebantur, sed tabulis fossae superstratis terra congerebatur, ne
 cito ac facile suffocati vita privarentur. tale tormentum tyranni com-
 mentum fuit. urbe postmodum illa eversa ac deleta in Phoeniciam

τῆν εἰς τέλος ἠφάνισεν, ἔρχεται εἰς τὰ τῆς Φοινίκης μέρος
καὶ ἕως αὐτῆς Δαμασκοῦ, καὶ ἐμπιπρῆ καὶ λεηλατεῖ καὶ λαμ-
βάει πλοῦτον ἀναριθμητον καὶ αἰχμαλωσίαν πολλήν. καὶ τὴν
Δαμασκὸν ἐρημώσας ἐπὶ τὸ Χάλεπ διαβαίνει, καὶ αὐτὸ
5 ἠφάνισεν, καὶ πολλοὺς τῶν τεχνῶν ἐπιστήμονας εἰς Περσίαν P. 33
μετώκισεν, καὶ τοὺς Ἀραβας φοβήσας ἐπανέξευξεν εἰς Σα-
μαρχάντ μητρόπολιν Περσίας. ὁ δὲ Παγιαζήτ ἀκούων τὰ
γεγόμενα ἐν τῷ Ἀρσυνγάν, ἐν Σεβαστείᾳ τῇ πόλει, ἐν Συρίᾳ A. C. 1400
καὶ ἐν τῇ Δαμασκῷ καὶ τῷ Χάλεπ, οὐκ ἐπαύετο ποιῶν ἀπο- Heg. 802
10 γραφὰς ἐν τε ἑῷα καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἀθροίζων νέον στρατὸν
καὶ ὑπὲρ περισσοῦ τοῦτον πληθύνων. οἱ δὲ πτωχοὶ πολῖται
σὺν τῷ βασιλεῖ χειρας πρὸς θεὸν αἴροντες σὺν δάκρυσι πλεί-
στοις ἰκέτευον, λέγοντες „θεὸ καὶ κύριε τοῦ ἔλλους, ἐλέησον
15 ἡμᾶς τοὺς ἀχρεῖους δούλους σου, καὶ δὸς τὸν ἐπαπειλοῦντα
ἱῆμᾶς καὶ τὸν σὸν οἶκον τοῦτον καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἅγια ἄλλην
μέριμναν, ἄλλην φροντίδα, ἄλλον λογισμόν, ἵνα ἐλευθερω-
θῆντες τῆς αὐτοῦ τυραννίδος δοξάσωμεν σὲ τὸν πατέρα καὶ Β
πατέρα καὶ τὸ ἅγιον πνεῦμα, τὸν ἐπὶ θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.
ἀμήν.”

20 16. Ἐαρος δ' ἀρξαμένου ἰδοὺ καὶ ὁ Τεμῦρ χὰν ἐκ Περ- C
σίας πρὸς τὰ τοῦ Ταναΐδος μέρη ἐλθὼν, καὶ τοὺς Ταυρο-
σκύθας καὶ Ζυγκοὺς καὶ Ἀβασγοὺς ἀθροίσας, καὶ τὰ ἐν τῷ
Βοσπόρῳ πολίχνην κατασκάψας, διέβη πρὸς τὰ τῆς Ἀρμενίας

discessit, et Damascus usque pervenit. omnia igne vastat, diripit,
ingentes divitias congerit, ac plurimos captivos abducit. Damasco de-
vastata Halepum profectus est, quam et ipsam evertit, multosque ar-
tifices in Persiam inde transtulit. Arabibus dein territis Samarchandum
Persiae caput reversus est. cum Baiaziti nuntiatum essent, quae ad
Arsyngam et Sebastiam gesta erant quamque cladem Syria Damascus et
Halepum accepissent, celeritate summa atque diligentia in orientalibus
partibus et Asia militem recenset, novumque et praeter modum nu-
merosum conscribit exercitum. imperator aerumnosique cives Cpoli-
tani manibus ad deum protensis, lacrimisque effatim fuis interea
ita supplicare: „domine deus, miserere nostri quamvis inutilium ser-
vorum tuorum, istique, qui nobis, huic domui, et iis quae in ea
sunt, exitium minatur, aliam sollicitudinem et curam aliudque pro-
positum suggere, ut illius tyrannide absoluti te patrem et filium san-
ctumque spiritum deum, unum per saecula celebremus ac collaudemus.
amen.“

16. Temyr Chan inéunte vere ex Persia versus Tanaim movet,
collectoque Tauroscytharum Zynchorum et Abasgorum ingenti nume-
ro, everisquae oppidis quae Bosporo (Cimmerio) adiacent, in Arme-
niam et Cappadociam accessit, adiunxitque copiis suis Armeniorum

μέρη, καὶ τὴν Καππαδοκίαν διελθὼν σὺν πολλῇ στρατιᾷ καὶ ἐκ τῶν Ἀρμενίων οὐκ ὀλίγους παραλαβὼν πρὸς τὰ τῶν Γαλιταῶν μέρη ἀφίκετο, στρατὸν ἔχων ὡς ὁ ποτὲ Ξέρξης πολυαριθμητον. ὁ δὲ Παγιαζήτ καὶ αὐτὸς πᾶσαν στρατιάν συναΐξας Θρακικὴν τε καὶ ἀνατολικὴν καὶ νεόλεκτον ἄλλον 5 στρατὸν, καὶ τὸν Σέρβον ἔχων ὁμοῦ Στέφανον τὸν τοῦ Βαζάρου υἱὸν σὺν δορυφόροις πλείστοις, ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς συναντήσων τῷ Τεμύρ. ὡς δὲ καὶ αὐτὸς προσέγγισε τοῖς μέρεσι Γαλατίας, ἔμαθεν ὅτι Τεμύρ ἐν Ἀγκύρα τῇ πόλει πληκεύων ἦν. ἐγγίσας δὲ κάκεινος πλησίον, καὶ τὰς σκη- 10 νὰς πῆξας ἐν μέσῳ τοῦ κάμπου πλησίον Ἀγκύρας, εἶχε καὶ τὸν ποταμὸν εὐθροοῦντα καὶ τὸ πότιμον ὕδωρ διὰ τε τὴν χροίαν τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν ἵππων καὶ πάσης τῆς παρατάξεως· ὁ δὲ Τεμύρ ἦν οἰκῶν ἐν ἀνύδρῳ γῆ. πλην τί γίνε- 15 ται; κελεύει ὁ Παγιαζήτ διαλαλίας γενέσθαι ἐν μέσῳ τοῦ P. 34 φωσάτου τῇ ἐπιούσῃ ἐξελεθεῖν ἅπαντας ἐν κυνηγεσίῳ. ἐξῆλθεν οὖν σὺν παντὶ τῷ στρατεύματι τρεῖς ἡμέρας κυνηγετῶν V. 27 καὶ ἐλάφους διώκων. ὁ δὲ Τεμύρ ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ τόπου οὗ ἦν, ἦλθε καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ, ὅπου ἐκάθητο πρῶτον ὁ Παγιαζήτ. ὕδατος τοίνυν σπανίζον- 20 τος, ἐπεὶ καὶ ὁ ἥλιος ἐν τῷ λέοντι τὴν πορείαν ποιεῖ, ὁ Τεμύρ οὐκ ἐφρόντιζε πλέον περὶ ὕδροποσίας· ἀλλ' ὁ Παγιαζήτ ἀβαζονεύμενος, καὶ ὑπεροπτικῶς δεικνύων τὴν συμπλοκὴν τοῦ Τεμύρ, ὡς ἐκ δευτέρου λόγου προσέχων αὐτήν, ἐνήρ-

agmen numerosum, indeque in Galatiam venit exercitum ducens ei, quem Xerxes olim conscripsit, multitudine parem. Baiazites vero cum universis copiis Thraciis, et orientalibus simul collectis, novoque conscripto milite et auxiliariibus Serviorum hastatorum cohortibus, quas ducebat Lazari filius Stephanus, Temyri obviam processit. cumque ad Galatiae limites pervenisset, certior factus est Temyrem ad Ancyram castra habere. exercitum itaque prope admovet, castrisque in medio campo Ancyrae vicino collocatis fluvium illic vicinum libentem habuit, aquationemque facilem et commodam universo exercitui et equis, cum Temyr loca arida et aquis carentia teneret. verum quid accidit? iubet Baiazites in castris edictum promulgari, ut postridie omnes ad venationem exirent. cum universo itaque exercitu per triduum venationi cervorum operam dedit; quo temporis spatio, quem tenebat locum, deserit Temyr et castra movet, inque fluminis locat ripa, in qua Baiazites pridie conederat. aquae tunc penuria erat: quod anni tempus ageretur quo signum leonis sol permeat; nec tamen de aquatione Temyr amplius fuit sollicitus. verum Baiazites vane superbiens, venatione tempus terendo demonstrabat contemnere se et aliis rebus posthabere pugnam, si cum Temyre ineunda esset; unde

γησε τὰ κυνηγέσια, καὶ ἡ πρώτη τῆς αὐτοῦ δυστυχίας ἐμβολὴ ὑπῆρχεν αὐτῆ. ἐξελθὼν γάρ, καὶ τοῦ ἡλίου ὄντος ἐν μεσουρανήματι, οἱ στρατιῶται ὑπὸ τοῦ καύσεως ἀπελέγοντο τῇ ζῶσῃ καὶ δζήτουν ὕδωρ, καὶ οὐκ ἦν, καὶ ἐλειπομυχοῦντο καὶ ἀπέθνησκον. ἀπέθανον οὖν ἐν τῇ κακοπαθείᾳ αὐτῇ ἄνδρες πεντακισχίλιοι. μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας στραφεῖς ἐν ᾧ τόπῳ ἔκειτο, εἶρε τὸν Τεμύθ ἐκεῖ κατονεύσαντα, καὶ τὸ ὕδωρ οὐκ ὑπ' ἐξουσίαν αὐτοῦ ἦν, ἀλλ' ἡ θείσις τοῦ τόπου ἀπαμάκρυνε τοῦτο, καὶ οὐκ εἶχον εὐκόλως. ἐξ ἀνάγκης οὖν ἔγνωσαν ὅτι τῇ ἐπιούσῃ ἐξ ἀνάγκης μέλλουσι συνάψαι πόλεμον.

Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ὁπότε τὴν ἑαρινὴν ὥραν ὁ ἥλιος ἐποίει διὰ τὸν διθύμους, περὶ τὰ ἑσπέρια μέρη σημειῶν ἐφάνη ἄξ σφύρατος καὶ προάγγελος κακῶν. τὸ δὲ ἦν κομήτης περιφανής, ὄρθιον ἔχων τὴν κόμην καὶ ὡς πῦρ φλογερὸν, ὑπὲρ πῆχους τέτταρας ἀπὸ δύσεως ἐν ἑφά ὡς δόρυ κινῶν τὴν ἀκτῖνα. ὁπότε δ' ἂν ὁ ἥλιος ὑπὸ τὸν ὄριζοντα δύνας ἦν, τότε καὶ αὐτὸς ἐξήπλου τὴν ἰδίαν ἀκτῖνα, καὶ πατήγαγε πάντα τὰ γῆς πέριτα, καὶ οὐκ ἐδίδου τοῖς λοιποῖς ἀστράσι ἐξανγάζειν οὐδὲ τὸν ἀέρα μελανίζειν, ἀλλὰ μᾶλλον ὅπερ ἐκτείνετο καὶ ἐν τῷ μεσουρανήματι ὑπερεκτέχυτο ἡ φλόξ, ἔως ὑπὲρ τὸν ὄριζοντα περιωρίζετο. τοῦτο τὸ σημεῖον ἐωράκασιν Ἴνδοί, Χαλδαῖοι, Αἰγύπτιοι, Φρύγες, Πέρσαι καὶ οἱ τὴν μικρὰν Ἀσίαν οἰκοῦντες, Θρῆκῆ καὶ τε καὶ Οὐννοί, Δαλμάται καὶ Ἴταλοὶ καὶ Ἰσπανοὶ καὶ Γερμανοὶ, καὶ ἄλλο εἴ τι ἔθνος ἦν οἰ-

infortunium ac clades eius initium habuerunt. nam spso meridie egresso, milites aestu fervente intercipientur, et aquam frustra quaerentes deficiebant et extinguebantur. ita penuria aquae quinque millia militum perierunt. post triduum ad castra, quae tenebat, reversus Baiazites deprehendit Temyrem ea praeoccupavisse, nec aquandi facultatem amplius se habere. hinc praevisum omnibus postridie pugnandi sibi impositam necessitatem.

Eo anno, vere affecto, dum sol geminos emetiebatur, in occidentali plaga signum in coelo malorum nuntius apparuit. cometes is erat lucidus et clarus, comam erectam explicans ignis flammantis specie; supraque quatuor cubitos, non secus ac hastam, ab occasu in ortum radios faculabatur; et sole infra horizontem demerso propriis radiis effusus omnes orbis terrae terminos collustrabat, nec aliis stellis lumen exerere concedebat, aut aërem noctis umbra infuscari; eius enim lumen aliorum splendorem vincebat, et ad coeli verticem flammans protendebatur, quandiu supra horizontem extabat. hoc portentum conspexerunt Indi, Chaldaei, Aegyptii, Phryges, Persae, Asiae minores incolae, Thraces, Hunni, Dalmatae, Itali, Hispani et Germani, et si quae aliae gentes Oceani littora accolunt; rutilans-

κῶν ἐν τοῖς τοῦ Ωκεανοῦ ῥεύμασιν. ἔπιτη οὖν τὸ τοιοῦτον φρικωδέστατον τέραθ ἀπανταχοῦ φαῖνον καὶ λάμπον, ὃ καὶ λαμπαδίας καλεῖται, ἄχρι τῆς φθινοπώρινης ἰσημερίας, τοῦ ἡλίου ἐν τῷ ζυγῷ τὴν πορείαν ἀρραμένον ποιεῖσθαι. ἀλλ' ἐπανίωμεν αὐθις, καὶ ἴδωμεν πρὸ τοῦ θεοῦ ξένα τεράστια, ὅπως τὸν Φαραῶν κατεπόντισε δι' ἑτέρου Φαραῶν, καὶ ὅπως ὁ τοῦ κυβίδου λαὸς εὗρεν ἀνακωχὴν τῶν πολλῶν πόνων αὐτοῦ, ἀλλ' οὐκ εἶδεν οὐδὲ συνῆκε.

Ὁ Σκύθης οὖν διαλαλίας ἀφ' ἐσπέρας ποιήσας ἐν παντὶ τῷ στρατοπέδῳ ὥστε πρῶτὴ εὐρεθῆναι τοὺς πάντας ἐποχουμέ- 10
 νους καὶ περιφραγμένους τοῖς ὄπλοις, ἀναστὰς ἤδη ὄρθρου βαθέος παρετάξατο πάντας τοὺς ταγματάρχας καὶ χιλιάρχους,
 P. 35 καὶ ἐν μὲν τῷ δεξιῷ κέρατι ἔστηκεν ἀρχηγὸν τὸν πρῶτον τῶν
 υἱῶν αὐτοῦ, ἐν δὲ τῷ ἀριστερῷ τὸν ἔκγονον αὐτοῦ (ἦν γὰρ
 ὑπὲρ τὰ 5 ἔτη ὁ Τεμύρ). ἐν δὲ τῇ οὐραγίᾳ αὐτὸς ἔτετα- 15
 κτο. τότε προσέταξεν αὐτοῖς λέγων „ὡ ἐμὸν ἄθροισμα καὶ
 στρατὸς ἀκαταγώνιστος, φύσις ἀδαμάντινος καὶ στερρὸν τεῖ-
 χος καὶ γενεὴ δυσανάλωτος, ἠκρύσατε τὰς εἰς ἀρχῆς γεγонуί-
 ρας παρὰ τῶν πατέρων ἡμῶν ἀριστείας, οὐκ ἐν τῇ εἰσῆ (καὶ
 γὰρ αὐτὴ ἡμετέρα πατρίς ἐστίν) ἀλλ' ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Αἰ- 20
 βύῃ καὶ ἀπλοῶς εἰπεῖν ἐν πάσῃ τῇ γῆ. οἴδατε ἀκριβῶς τὴν
 Ξέρξου καὶ Ἀρταξέρξου κατ' Ἑλλήνων ἐπανάστασιν, Ἑλλήνων
 B λέγω τῶν ἡμιθέων ἡρώων ἀνδρῶν οὗτοι γὰρ οἱ μισοβάρβα-

que ac splendens hoc maxime horrendum portentum, qui Lampadias vocatur, usque ad aequinoctium autumnale perduravit, cum sol librae signum permeare incepit. verum ad rem rursus redeamus, consideremusque quomodo deus novo mirabilique prodigio Pharaonem unum in profundum mare per alterum demerserit, et quomodo dei populus a malis et aerumnis vacationem obtinuerit, quam non vidit nec intellexit.

Seytha igitur vespere per castra edixit ut omnes sequenti luce equis insidentes et armati adessent. ipse deinde summo mane lecto excitatus cohortium praefectos et chiliarchas in aciem ordinavit. dextroque cornu filium natu maiorem praefecit, sinistro, quem ex eo habebat nepotem (annos etenim LX Temyr excesserat), ipse vero aciem postremam duxit. his deinde verbis suos adhortatus est. „O multitudo mea, invicte exercitus, naturae adamantinae mure aeneae, generatio insuperabilis, audistis quae a principio maiores nostri praecclare gesserunt, non inter Orientales gentes (Oriens quippe patria nostra est) sed in Europa et Africa, et ut verbo dicam, per univereum orbem terrarum. accurate novistis adversus Graecos expeditionem a Xerxe et Artaxerxe susceptam, Graecos, inquam, semideos et heros, cum quibus profecto hi Turci semibarbari hybridae comparari

ροι Τούρκοι ὡς ἀκρίς πρὸς λέοντας ἐγγὺς ἐκείνων εἰκάσονται. οὐ γὰρ θυροῦνων ἑμῶς ἀναμιμνήσκω ταῦτα. καὶ γὰρ ἤδη ἐν χερσὶν ἡμετέραις τὸ θήραμα. ἀλλὰ μὴ ἀποδρασάτω τὸ μορμολύκιον τοῦτο ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν, ἀλλ' ἀγρευθή- V. 28
 5 τω σῶον καὶ ὑγιές, ἵνα ἐν τῇ Περσικῇ γῆ ἀπαγαγόντες δεῖξωμεν αὐτὸ τοῖς τέκνοις ἡμῶν, καὶ παιδεύσωμεν αὐτὸν τοῦ μὴ ἀφορρίζειν ἡμᾶς κατὰ τῶν συζύγων ἡμῶν. βούλομαι τοίνυν τὸ ὁρώμενον τοῦτο μέγα χωρίον περικυκλωθῆναι, καὶ τὸ μὲν δεξιὸν κυκλοφορικῶς ἀγέσθω, ὁμοίως καὶ τὸ ἀριστερόν·
 10 καὶ χαρακώσατε τὸ πεδίον ἅπαν, καὶ ὁ ἄχθρὸς ἐν μέσῳ ὡς κέντρον τοῦ πόλου εὐρεθῆτω." τότε τὰ δύο κέρατα τὸ μὲν C
 ἐκ δεξιῶν τὸ δὲ ἐξ ἐναντίων ἤρξαντο κυκλεῖν τὸ περιγίγιον πρῶταις οὐσῆς. ὁ δὲ Παγιαζήτ ἡλίου ἀνατέλλοντος καὶ αὐτὸς τοὺς λεγεῶνας συντάξας καὶ τὸ ἐνούλιον ἠγήσας, ἴστατο
 15 ἐκδεξιόμενος ἀφετηρίας παρὰ τοῖς Σκόθαις. οἱ δὲ ἐπραττον τὰ προσταχθέντα ἀνευ φωνῆς καὶ ἀλαλαγμοῦ ἢ τοῦ τυχόντος ἤχου, ἐργαζόμενοι ὡς ἄοκνοι μύρμηκες. ἤρξατο οὖν ὁ Παγιαζήτ ἀδολεσχῶν, καὶ ὑβρίζων τοὺς μεγιστᾶνας αὐτοῦ, καὶ τοὺς τζιαβουσίδαις ὑποβιβάζων καὶ δέρων, ὡς εὐ καλῶς τὸν
 20 πόλεμον ἀντιτίθενται. εἰς δὲ τῶν ὑπερεχόντων ἀπὸ τοῦ βάνδου τοῦ Ἀτῆν, ἐνωτισθεῖς ὡς ὁ κύριος αὐτοῦ ὁ Ἀτῆν σὺν τῷ ἀδελφῷ κατὰ πρόσωπον εἰστίηκει, ἀφείς ὄλας τὰς ἡνίας D
 καὶ λαβὼν τὸ βάνδον σὺν πεντακοσίαις ὀπλίταις αὐτόμολος

peruenit, nisi quomodo confertur cum leone locusta. neque ut in vobis audaciam excitem, talia in memoriam vobis, revoco: iam enim praeda manibus nostris elabi non potest: verum ne locus effugiendi datur huic terriculamento; utque vivum integrumque capiatur, hincque in Persidem abducamus spectaculum futurum liberis nostris, erudiamusque ut in posterum nos per coniuges nostras non adiuret. vos itaque iubeo hunc latum campum in ambitu circumdare, dextrumque cornu et sinistrum pariter in falcem curvata acie procedere. totum itaque campum circumvallate, ut hostis in medio, velut punctum polare, reperiatur." Ambo inde cornua, dextrum sinistrumque, cum adhuc mane esset, campum circulo facto claudere coeperunt. Baiazites etiam oriente sole legiones suas disposuit aciemque instruxit. classicum cani iussit, Scytharum deinde impressionem expectans stabat. Scythae sine strepitu et clamoribus ducis sui iussa capessunt, tacentesque, velut impigrae formicae, operi incumbunt. quare Baiazites verba plurima effutire coepit, contumeliasque exagitare praecipuos sui exercitus viros, Giabuzidasque deprimore probrisque proscindere, quod in pugna haud strenue se gerent. at unus inter primarios, qui sub vexillis Atinis stipendia meruerat, cum audisset dominum suum Atinem cum fratre in acie Temyria adesse,

εἰς τοὺς ἐναντίους ἔδραμεν. οἱ δὲ τοῦ Σαρχάν καὶ αὐτοὶ τὰ
 ὁμοία ἔπραττον. ὁμοίως καὶ οἱ τοῦ Μανταχία καὶ τοῦ Καρ-
 μιάν, ὁρῶντες τοὺς ἡγεμόνας αὐτῶν κράζοντας καὶ σημεῖοντες,
 εἰς αὐτοὺς ἅπαντες ἔφεινον καὶ πρὸς τοὺς ὑπεναντίους ἐχώ-
 ρουν. ὁ δὲ Παγιαζήτ ὡς κολοῖος κατ' ὀλίγον ἐπιλοῦτα, ὁ 5
 χορὸς δὲ τῶν Σκυθῶν ἐκυκλοῦτο, καὶ σφαῖρα ὡς ἄρτι ἐγένε-
 το. ἰδὼν δὲ Στέφανος ὁ τοῦ Λαζάρου υἱὸς καὶ γυναικαδελ-
 φὸς τοῦ Παγιαζήτ, ἔτι συνὼν αὐτῷ σὺν πεντακισχιλίοις ἀν-
 δράσι Σέρβοις δορυφόροις καὶ μὴ φέρων τὴν ἦτταν, ἀρείκῃ
 P. 36 θυμῷ πρὸς τοὺς Σκύθας χωρεῖ, στήσαντες τὰ δόρατα πάν- 10
 τα κατὰ πρόσωπον τῶν Σκυθῶν. οἱ δὲ Σκύθαι ἰδόντες τὴν
 τόλμαν πλήρη θυμοῦ, ἀνοῖξαντες θύραν ἔδωκαν αὐτοῖς διέξ-
 οδον. οἱ δὲ Σκύθαι ἐξόπισθεν ἔβαλλον βέλεσι τοὺς στρατιώ-
 τας ἐν τοῖς ὀπισθίοις τῶν Ἰππων· τοὺς γὰρ ἐπιβάτας οὐκ
 εἶχον ἀδικῆσαι τι περιφραγμένους ὄντας μέλανι σιδήρῳ. οἱ 15
 δὲ Σέρβοι πάλιν ἐπαναστραφέντες, καὶ πάλιν θύραν ἀνοῖξαν-
 τες οἱ Σκύθαι ἔδωκαν αὐτοῖς εἴσοδον, πλὴν ἐξ ἀμφοτέρων
 τῶν μερῶν ἔπεσον οὐκ ὀλίγοι. πλησιάσας δὲ ὁ Στέφανος τῷ
 Παγιαζήτ, καὶ εἰπὼν εἰς τὸ οὐς ἰκανὰ ῥήματα, οὐκ ἐποίη-
 σεν αὐτὸν κατακειθῆ τοῦ ἀποδρᾶσαι· ἦδη γὰρ περιεκύκλω- 20
 B σαν αὐτὸν κύνας πολλοί, ταῦροι πίονες περιέσχον αὐτὸν. ὁ
 δὲ Στέφανος ὁρῶν τὰ γενόμενα καὶ προβλέπων τὰ μετ' ὀλίγον
 ἐσόμενα, τοὺς ἰδίους λαβὼν καὶ τὸν πρῶτον υἱὸν τοῦ Πα-

effusi habentis vexilloque raptο cum quingentis armatis equitibus ad
 Scythas transfugit; quos secuti sunt Sarchanis subditi, ac perinde
 Mantachiae et Carmiani, a principibus suis clamore ac gestu accer-
 siti. ad hostes igitur omnes transeunt, et tanquam fabulae graculus,
 Baiazites sensim spoliatur. Scytharum interim multitudo in orbem
 disponi circulumque statim concludere. quod cum animadvertisset
 Stephanus Lazari filius, Baiazitis sororius, qui in hoc praelio quin-
 que millia hastatorum Serviorum ducebat, vinet se non ferens, mar-
 tiali animo in Scythas hastis in eorum ora versis impressionem fa-
 cit. cuius audaciam furentemque impetum videntes minime sustinue-
 runt, sed utrinque cedentes exitum ei patefecerunt Scythae; qui tel-
 lis ac sagittis in equorum posteriora missis, cum ferreis loriciis arma-
 tos vectores nequirent, equos vulnerarunt. at Servii flexis equis in
 hostes iterum inventi viam denuo accesserunt. Scythi cedentibus et ab utra-
 que parte multis cadentibus, aperuerunt. accessit deinde Stephanus.
 ad Baiazitem, multumque sermonem in aurem ei fecit, sed persua-
 dere nequit ut fugam arripiat: illum enim iam concluderant canes
 multi, tauri pingues ambiebant (Psalm. 21, 13.) attendens ergo Ste-
 phanus ad ea quae gerebantur, exitumque praelii instantem praevi-
 dens, copias suas et primogenitum Baiazitis filium Musulmanum ab-

γιαζήτ τὸν λεγόμενον Μουσουλιάν, κρούσας ἐν μέσῳ πάλιν τῶν ὑπεραντίων καὶ σὺν δυνάμει πολλῇ ἀραιώσας αὐτούς, καὶ ἀποβαλὼν πολλοὺς καὶ αὐτὸς κατασφάζας πλείστους, μόλις ἐξῆει τὰς ἐνέδρας. ἦσαν γὰρ οἱ Σκύθαι πεπυκνωμένοι, 5 ἀπὸ τοῦ πρώτου κύκλου εἰς τὸ ναστὸν καταπτήσαντες. ὁ δὲ Στέφανος τὴν πρὸς Προῦσαν ἀπάγουσαν φεύγων ἦν, καὶ ὁ Μουσουλιάν σὺν αὐτῷ. οἱ δὲ Σκύθαι πάντας τοὺς Τούρκους, ὅσοι φεύγοντες ἦσαν, ἅπαντας ἀφειδώσ κατέτεμον, ἕως οὗ ὁ Παγιαζήτ ἀνελθὼν ἐν μέσῳ τοῦ κάμπου δι' ἄκραν στε- C
10 γοχωρίαν ἐν βουνηῖ τιγί, ἔχων περιλειπομένους ὡς δέκα χιλιάδας ἀργυρωνήτους σὺν αὐτῷ δούλους αὐτοῦ, τοὺς οὓς καλοῦσι Γενητζάριδας· τὸ δὲ λοιπὸν ἅπαν χύδην ᾤχετο. οἱ δὲ Σκύθαι διώκοντες τοὺς Τούρκους, ὡς ἶδον τὸν Παγιαζήτ ἐν μέσῳ τῶν ἀρκύων ἤδη ὡς λάβρακα σπαίροντα, φιαλαλίαι V. 29
15 γενομένης μηδεὶς φονεῦσαι τινα, γυμνοὺς ποιοῦντες ἀφίσταν. νόμος γάρ ἐστιν οὗτος ἄνωθεν ἐκ διαδοχῆς αἰεὶ πρὸς τοὺς ἀπογόνους κατιῶν ἀκήρατος, οὐ μόνον Ῥωμαίοις ἀλλὰ καὶ Πέρσαις καὶ Τριβαλλοῖς καὶ Σκύθαις διὰ τὴν ταυτότητα τῆς πίστεως, τὰ μὲν πράγματα μόνα σκυλεύειν, τὰ δὲ σώματα 20 μὴ ἀνδραποδίζεσθαι, μηδὲ φονεῦειν ἔξω τῆς πολεμικῆς παρατάξεως μηδένα. τότε οἱ τοῦ Παγιαζήτ δούλοι ὡς λέοντες D
ἀπέπιπτον τοῖς Σκύθαις· οἱ δὲ Σκύθαι διὰ τὴν ὑπὲρ περσσοῦ αὐτῶν σύναξιν ἀντικαθίσταντο τοῖς Τούρκοις τί γὰρ

10. παραλειπομένους P.

duxit, mediosque rursus hostes valida impressione perrumpit ac disturbat; tandemque manu sua multis hostibus caesis, suorum plurimis amissis, ipse circumstantes vix effugit, quod Scytharum ordines a primo circulo ad interiorē et confertiorē densatū admodum essent. Stephanus itaque fugae se mandat, et Prusam versus viam direxit. at Scythae Turcos omnes aufugientes nemini parcendo occiderunt, donec Baiazites in tumultum quemdam, qui in medio campo erat, per angustias ascendisset, in quo collocatos habebat decem millia servorum pecunia emptorum, quos Genitzaridas vocant, cum caeteri in fugam versi dilaberentur. quapropter Scythae Turcorum tergo instantes, ut Baiazitem veluti lucium subsilientem ac palpitantem intra media retia conspexere, pactione facta, ut a caedibus utrimque abstineretur, spoliatos dimiserunt. hanc legem a maioribus ad posteros derivatam non solum Romani, sed etiam Persae Triballi et Scythae, quia eandem religionem profitentur, inviolatam servant, solam vestem auferre, corpora libera dimittere, neminem extra praesidium occidere. tunc Baiazitis satellites tanquam leones in Scythas irruunt; qui, quod multitudine superiores longe essent, Turcorum vim represserunt et ad internecionem deleverunt: qui enim decem

εἶχον ποιῆσαι δέκα πρὸς ἑκατὸν Σκύθας; πλὴν πάντες ἐσφά-
 γησαν, καὶ τόσον κατηγέθει τὰ τοῦ Παγιαζήτ δυστυχήματα
 ὡς πλησιάσαι τοὺς Σκύθας καὶ εἰπεῖν αὐτῷ „κατάβηθι τοῦ
 ἵππου, κύριε Παγιαζήτ, καὶ δεῦρο· καλεῖ σε Τεμὺρ χάν.”
 τότε καὶ μὴ θέλων κατέβη τοῦ ἵππου· ἦν γὰρ ὁ ἵππος Ἄρα-5
 βικὸς πολλοῦ τιμήματος ἄξιος· οἱ δὲ ἐστρωσαν ἵππάριον
 A. C. 1401 σμικρόν, καὶ καθίσαντες αὐτὸν ἐπάνω πρὸς τὸν Τεμὺρ χάν
 Heg. 803 ἀπήγαγον. ὁ δ' αὐτὸς ἐνωτισθεὶς ὅτι Παγιαζήτ ἐν χερσὶν
 P. 37 ἦν, κελεύσας πῆξαι σκηνήν, ἐκάθητο μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ
 ἐνδον τῆς σκηνῆς παιζων ζατρίκιον, ὃ οἱ Πέρσαι σαντρατς 10
 καλοῦσιν, οἱ δὲ Λατῖνοι σκάκον, δηλῶν ἐν αὐτῷ ὡς οὐκέτι
 μοι φροντίς ἦν περὶ τῆς τοῦ Παγιαζήτ θηροσέως· εἶχον
 γὰρ αὐτὸν διὰ τῆς ἀναριθμήτου μου δυνάμεως ὡς στρουθίου
 ἐν πυγίδι.” πλὴν τὸ ἀληθὲς ἦν ὑποκρίνων τὴν ἀλήθειαν·
 καὶ γὰρ εἰ καὶ ἐπὶ διπλασίονα ἐχώρει τὰ τούτου στρατεύμα- 15
 τα, ἀλλὰ καὶ μεγάλη φροντίς καὶ κότος συνεχεν αὐτῷ, ἕως
 οὗ τὰ τῆς τύχης ἴδεν εὐμαρῶς εἰς αὐτὸν διαρρέοντα. τότε
 καὶ ἐτεχνάζετο καὶ εἰς μύθους ἐχώρει, καὶ τῆς αὐτοῦ ἀν-
 B δραγαθίας ἐμέτρει τὰ τῆς τύχης δωρηματα. ἀπαγαγόντες
 οὖν αὐτὸν καὶ ἐν τῇ πύλῃ τῆς σκηνῆς στήσαντες ὄρθιον ἤραν 20
 φωνήν, εὐφημοῦντες τὸν Τεμὺρ χάν, καὶ σὺν τῇ εὐφημίᾳ
 καὶ τὸ τοῦ Παγιαζήτ ὄνομα ἐπὶ χεῖλεσιν, „ἰδοῦ,” λέγοντες,
 „καὶ ὁ τῶν Τούρκων ἀρχηγὸς παρσεστῆκε σοι δέσμιος.” ὁ δὲ
 Τεμὺρ ἀσχολούμενος ἐπὶ τῇ μελέτῃ τῶν σκάκων οὐκ ἀνέθορε

adversus centum obsistere possent? eoque improspere fortuna Baiazitem adduxit, ut ad eum Scythae accurrentes clamarent: „equo descende, domine Baiazites, hucque accede: accersit te Temyr Chan.“ tumque, etsi invitus, ab Arabico maxime pretii equo desiliit. isti vero humili vilique equo instrato Baiazitem imponunt, et ad Chan Temyrem deducunt. qui cum audivisset Baiazitem in suam potestatem devenisse, iussit tentorium erigi sub quo cum filio sedit zatrichium ludens, quem ludum Persae santratz vocant, Latini scacum. eo ludico se de Baiazite comprehendendo non ita sollicitum fuisse demonstrare voluit, certamque copiis suis innumeris praedam intra retia habuisse; at, quod res fuit, dissimulabat. quamvis enim aciem duplo maioribus copiis instructam habuisset, anxius tamen admodum ac iratus erat, donec feliciter rem sibi cessisse sensit. tuncque astute disserere ipse, et fortunae dona fortitudini suae tribuere. Baiazitem igitur adducunt, et in tentorii vestibulo sistunt, elataque voce Chan Temyrem faustis acclamationibus persecuti sunt, interque illas nomen Baiazitis saepius est auditum: „ecce Turcorum princeps vincetus coram te stat.“ Temyr porro scacorum ludo intentus ad accla-

πρὸς τοὺς εὐφημοῦντας αὐτόν. τότε πάλιν γεγωνοτέρῳ φωνῇ
εὐφήμον οἱ παρεστηκότες, καὶ τὸ τοῦ Παγιαζήτ ὄνομα ἐκ
δευτέρου ἀνήγγειλαν. τότε καὶ ὁ Τεμὺρ ἤτηθίς ἐν τῷ τοῦ
σκάκου παιγνίῳ παρὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, δούς αὐτῷ Περσισιτὶ
5 *σιαχροῦχ*, ὃ λέγεται παρ' Ἰταλοῖς σκάκω ζόγκω, ἐκάλεσε τὸ
ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τότε *Σιαχροῦχ*, ἦγουν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. ἀτε- C
νίσας οὖν καὶ ἰδὼν τὴν φάλαγγα καὶ τὸν Παγιαζήτ ἐν μέσῳ
ὡς καπούργον, ἠρώτησεν αὐτοὺς λέγων „οὗτός ἐστιν ὁ πρὸ
μικροῦ διαζευγνύων τὰς ἡμετέρας γυναικας, εἰ μὴ ἀντιπαρα-
10 *ταξόμεθα;*” ὁ δὲ Παγιαζήτ ἀντιλαβὼν τὴν ἀπόκρισιν ἔφη
„ἐγὼ εἰμι· οὐδὲ γὰρ σὲ τοσοῦτον καταφρονεῖν τοὺς πεπτω-
κτίας· ἀλλ' ἴσθι καὶ αὐτὸς ἀρχηγὸς ὧν φυλάττειν σε τοὺς
ὄρους τῆς ἡγεμονίας.” τότε ὁ Τεμὺρ αἰσθόμενος τὴν εἰς
ὑπερβολὴν χολώδῃ ὑπέκκασιν αὐτοῦ (ἦν γὰρ ἀπὸ πρῶτ' ἕως
15 *δέλλης νῆστις*, καὶ ὑπὸ τοῦ καύσωνος τοῦ δριμυτάτου καὶ τῆς
ἀχλὺός καταξήρος) σταθεῖς ὄρθιος ἐκέλευσε καθίσαι τῷ Πα-
γιαζήτ ἀντικρὺ τούτου. καὶ ψυχαγωγήσας καὶ παρηγορήσας D
διὰ λόγων ἐκέλευσε πῆξαι σκηναὶς τρεῖς, ἦγουν τέντας ἐπι-
μους, εἰπὼν αὐτῷ „ὑπάγε, ἀναπαύσθητι, καὶ μὴ λογίζου
20 *πράττειν εἰς σὲ ἢ σὺ εἰς ἄλλους πέπραχας.* ὁμνυμί σοι θεὸν
καὶ τὸν αὐτοῦ προφήτην, ὡς οὐκ ἄλλος χωρίσει τὴν ψυχὴν
σου ἐκ τοῦ σώματος αὐτῆς, εἰ μὴ θεὸς ὁ ἐνώσας αὐτήν.”
τότε ὁ Παγιαζήτ εἰσελθὼν ἐν ταῖς σκηναῖς ἕς ὁ Τεμὺρ ἔδω-

mantium voces non exiliit. rursus ergo contentiori voce acclamare
adstantes, nomenque Baiazitis denuo ingerere. ludo scacorum tunc
Temyr a filio victus ei nomen Siachruch imposuit, eoque deinde ap-
pellavit; quae vox Persica ab Malis per scacum zoccum redditur,
victo regulo ad extremas angustias redacto. intentis itaque in turbam
circumfusam oculis, Baiazitem in medio tanquam scelestum reum in-
tuitus, eos sic interrogat: „hiccine est qui paulo ante a coniugibus
nostris divortium nobis mandabat, nisi bellum ei inferremus?” ad
quae respondit Baiazites: „ille sum, nec te decet victos tam super-
be habere, et desplicere: sed discite tu, qui et ipse princeps es, im-
perio limites et modum imponere.” ex iis tunc cognovit Temyr bi-
lem illius immodice accensam, quod a mane ad vesperam ieiunus
permansisset, aestuque acerrimo et pulvere desiccatus ac retorridus
esset. et cum rectus stare, iussit Temyr coram se eum sedere, mi-
tigue ac blando sermone delinivit et consolatus est. imperavit deinde
tria tabernacula splendida ac magnifica, quae tentae vulgo dicuntur,
erigi; dixitque illi „secede et quiesce, et noli reformidare ut in te
admittam quae tu in alios patravisti: per deum tibi iuro eiusque
prophetam, neminem animam tuam a corpore separaturum praeter
deum, qui illam coniunxit.” Baiazites tentoria statim ingreditur, quae

ρήσατο, ἐκέλευσεν ὁ Τεμὺρ τάφρον ὀρύξαι γύρωθεν τῶν σκη-
 V. 30 νῶν, καὶ κύκλω τῶν σκηρῶν φυλάττειν χιλιούς ἐπλίτας Πέρ-
 σας, ἐκτός δὲ τῆς τάφρου πενταχιχιλίους εὐζώνους ἐκ τῶν
 οἰκιακῶν, καθ' ἐκίστην νύκτι τε καὶ ἡμέραν ἐναλλύσσωσιν
 P. 38 αὐτούς. ἐποίησεν οὖν ἡμέρας ὀκτώ ἐν αὐτῇ τῇ πεδίῳ ὅπου 5
 ὁ πόλεμος ἐγένετο, καὶ ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις διεσκευάσθη
 τὸ Περσικὸν στράτευμα ἀπὸ Γαλατίας εἰς Φρυγίαν, Βιθυνί-
 αν, Παφλαγονίαν, Ἀσίαν μικράν, Καρίαν, Λυκίαν καὶ
 Παμφυλίαν, ὥστε ἐν πάσῃ ἐπαρχίᾳ καὶ πόλει δοκεῖν εἶναι
 ἅπαν τὸ στράτευμα τοῦ Τεμὺρ καὶ αὐτὸν τὸν Τεμὺρ ἐν αὐ- 10
 ταῖς ταῖς ὀκτὼ ἡμέραις ὑπερεχύθη καὶ ἐπλημμύρησεν. ὁ δὲ
 Τεμὺρ λαβὼν πλοῦτον καὶ αἰχμυλωσίαν πολλήν ἐξ Ἀγκύρας,
 καὶ τοὺς συναντῶντας φλέγων καὶ καταναλίσκων, ἦλθεν εἰς
 Κότυμιον μητρόπολιν τῆς Φρυγίας, ἔχων σὺν αὐτῷ καὶ τὸν
 B Παγιαζήτ, καλῶς περιπεφρουγμένον τῷ τρόπῳ ᾧ προλαβόν- 15
 τες εἰρήκαμεν. πλὴν ἐγγύονει ἐν Ἀγκύρᾳ τι ὅπερ ἐστὶ μνή-
 μης ἄξιον. ἔτι ὄντος τοῦ Παγιαζήτ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πολέ-
 μου ἦσαν σὺν αὐτῷ τέσσαρες τῶν υἱῶν αὐτοῦ, πρῶτος ὁ
 Μουσουλμάν, ὁ μετὰ τούτου Ἔσοῆς καὶ τρίτος ὁ Μεχμετ
 καὶ τέταρτος ὁ Μωσῆς. εἶχε δὲ καὶ ἐν τῷ οἴκῳ δύο, Μου- 20
 σταφῶν καὶ Ὀρχάν, ἔτι νήπια ὄντα. εἶχε δὲ τὴν ἐπαρχίαν
 τῆς Γαλατίας κληρωθεῖσαν τὸ ἔτος ἐκεῖνο παρὰ τοῦ πατρὸς
 αὐτοῦ ὁ Μεχμετ ὁ τρίτος. ὡς οὖν ἶδε κάκεινος τὸν πατέρα

Temyr ipsi concesserat; quibus huius mandato fossa circumducta est, et illis asservandis custodiendisque per ambitum mille armati Persae impositi, extra fossam vero quinque millia expeditorum militum ex domesticis lectorum collocata sunt, singulisque noctibus ac diebus deducta, aliis custodiae vices obeuntibus. in campo itaque, ubi pugnam conseruerant, octo dies consumpsit, per quos Persicus exercitus a Galatia in Phrygiam, Bithyniam, Paphlagoniam, Asiam minorem, Cariam, Lyciam et Pamphyliam sese diffudit, ita ut in singulis provinciis totus Temyris exercitus cum ipso duce adesse videretur: hoc igitur octiduo multitudo illa diffusa restagnavit. iamque Temyr divitiis ingentibus compilatis mancipiisque pluribus Ancyra abductis Cotyaeum Phrygiae metropolim accedit, obvius quoscumque flammis tradens. Baiazitem quoque in custodia diligenter asservatum, quomodo supra diximus, trahebat. contigit autem, dum Ancyrae morantur, quidpiam cuius meminisse operae pretium est. cum Baiazites bellam gerebat, aderant ei in exercitu IV filii, natu maximus Musulmanus, secundus Esses, tertius Mehemetes, quartus Moses; domi vero duos adhuc infantes Mustapham et Orchanem tenebat. anno autem illo quo pugnatum est, Mehemeti liberorum tertio Galatiam provinciam, quam regeret, pater attribuerat; qui cum patrem in Scytharum ma-

ἔτι ἐν χειρὶ τῶν Σκυθῶν ὡς ἐν ὀλίγῳ ἐσόμενον, ἀπέδρα καὶ αὐτὸς σὺν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἦν ἐν ὄρεσι φυγαδεύων καὶ καταδοκῶν τὸ μέλλον. εὐρῶν οὖν τεχνίτας ὀρύκτας ἐπιτηδεῖοντες C εἰς ἄγαν, καὶ κατελθὼν διὰ τῆς νυκτὸς ὤρουσαν τὴν τύφρον, 5 καὶ ἕως τὸ μέσον αὐτῶν σκηνῶν κατακτῆσαντες, εἶχον γὰρ τελεσιουργήσαντες τὸ πανούργημα, εἰ μὴ θεία τις δύναμις ἐκόλυσσε τοῦ μὴ ἐλευθερωθῆναι τὸν ἀλάτορα. καὶ δὴ πρῶτας οὐσης (ἦν γὰρ ὑπὸ γῆν κρυπτόμενος ὁ ἥλιος ἐννεὰ πού ὥρας ἐν τῷ λέοντι βαδίζων) ἦλθεν ἡ παρατάξις ἡ νέα, καὶ ἰδὼν 10 τὰ χῶματα τῆς ὀπῆς ἐβόησαν, καὶ ἐγερθέντες οἱ φυλάσσοντες τὴν νύκτα ἀνεβόησαν, καὶ θόρυβος μέγας ἐγεγόνει παντὶ τῷ στρατῷ. καὶ εἰσπηδήσαντες εὐρον τὸν Παγιαζῆτῃ ἰσχυμένον ἐν μέσῳ τῆς τέντας, καὶ τὸν Χοτζιαφερούζ τὸν ἀρχιενοῦχο 15 ὄντο αὐτοῦ· ἦν γὰρ οὗτος ὁμοῦ ἐυλωκῶς σὺν αὐτῷ. οἱ δ' ὀρύκται ἔφυγον, καὶ σὺν αὐτοῖς ὁ Μεχμετ. πρῶτας δὲ παραιοτάς τῷ Τεμῦρ καὶ λοιδορήσας αὐτὸν καὶ λόγους ἐπαπειλητικὰς εἰπὼν αὐτῷ κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ, προστάξας ἀπεκεφάλισαν τὸν Χοτζιαφερούζ. ἔκτοτε οὖν ἐγένετο μεγάλη φυλακὴ εἰς αὐτὸν καὶ σιδηροὶ κλιδοὶ καὶ χειροπέδες διὰ τῆς 20 νυκτὸς· τῇ δὲ ἡμέρᾳ μόνον συχναὶ στρατιῶται αὐτὸν διέλειπον φυλάσσοντες.

17. Ἀπάρας δὲ ἀπὸ τοῦ Κοτναίου, φθείρας, αἰχμα-ρ. 39
λατεύσας, λαβὼν πάντα θησαυρὸν τὸν εὐρισκόμενον σὺν βα-ν. 31

nas iamlam venturum vidit, cum quis aufugit, et rerum exitum expectando per montes fugitivus vagabatur: inventis itaque fossoribus apprime industriis, noctu de montibus in planitiem descendit; terramque vertendo ab eis in media tentoria perventum erat opusque iam perfectam, nisi divina virtute quadam obsistente prohibiti fuissent quominus scelus illud liberarent. iamque orta luce (sol eo tempore novem horas infra horizontem consumebat leonem permeans) recens custodum cohors ad stationem advenit, qui conspectis ad ostium fossae aggeribus clamorem sustulerunt, quo nocturni custodes excitati pariter vociferantur, ingensque trepidatio per universum exercitum est orta. postea ingressi Balazitem in medio tabernaculo stantem et Chotziapheruzem eunuchorum eius principem, qui simul captus fuerat, invenerant: fossores vero et Mehemetes aufugerunt. mane iam facto Temyr eum probris laceravit minisque terruit, et Chotziapheruzi caput abscindi coram iussit. sub arcta custodia deinceps habitus est Balazites, ferreis compedibus ac manicis per noctem vinctus, interdia militibus tantummodo frequentibus assiduisque custoditus.

17. Cotyaeo diacens Temyr, omnia everrens, servituti cunctos mancipans, omnes thesauros contrectans, supplicii variis adhi-

σάνοις καὶ τιμωρίαις πλείοταις, καίων, κρεμαζών, ζωντο-
θάπτους δεικνύων τοὺς ἀνθρώπους, καὶ πᾶσαν ἄλλην τιμωρίαν
ποιῶν, ἦλθεν εἰς Προῦσαν καὶ ἀνοίξας τοὺς θησαυροὺς ἐξήντηε
τὰ παρὰ τῶν Ῥωμαίων κερδηθέντα κειμήλια χρυσοῦ ἀργύρεα,
λίθους τιμίους, μαργαρίτας δίκην κόκκων σίτου μετρομένους 5
ἐν χοίρικι. εὔρεν οὖν ἐκεῖ καὶ τὰς γυναῖκας αὐτοῦ καὶ τὰς παλ-
λακάς, καὶ σὺν αὐταῖς τὴν θυγατέρα Λαζάρου. καὶ λαβὼν πάν-
τα τὰ τῆς Προῦσης, Νικαίας, Νικομηδίας καὶ τῶν πέριξ πόλεων
τοὺς ἀκνωτοὺς θησαυροὺς, εἰς Φρυγίαν τὴν κάτω ἀφίκε-
το. καὶ πορθήσας ἅπαντα πολυχνία τε καὶ πόλεις ἦλθεν εἰς 10
Ἀσίαν. καὶ διαβάς Ἀδραμύντιον καὶ Ἀσσοῦν ἦλθεν εἰς Πέρ-
γαμον, κάκει ποιήσας ἡμέρας, καὶ ἀθροίσας τῶν πέριξ πό-
λεων τοὺς θησαυροὺς, καὶ αἰχμαλωτίσας νέους καὶ παιδίσκας,
καὶ κολάσας καὶ τιμωρήσας πάντας Τούρκους τε καὶ Ῥωμαί-
ους, πυρκαϊστοὺς καὶ ἐγκλειστοὺς ὑπὸ ἄσιτίας λιμοκτονήσας 15
ἐνεκα χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου, πάντα πλοῦτον σωρεύσας ἦλθεν
C εἰς Μαγνησίαν τὴν ἐν Σιπύλῳ κειμένην. κάκει συναθροίσας
πάντα τὰ τῆς Λυδίας χρυσοῦ τε καὶ ἀργυροῦ κειμήλια, καὶ
πάντα τὸν ἐν ταῖς Σάρδεϊς καὶ Φιλαδελφείῳ καὶ Ἀττάλῳ σω-
ρεύσας πλοῦτον, ἦλθεν εἰς Σμύρναν. κάκει τετώσας ἐν τῷ 20
πολιχνίῳ τῶν φρερίων, ὃ ἀνήγειραν ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ
προρρηθέντος Ὀμοῦρ, ἐξήτει τοῦτο παρ' αὐτῶν. ὡς δὲ ἀν-

12. post ἡμέρας excidit numerus.

bitis, urendo scilicet miseris et suspendio afficiendo, vivos sepeli-
endo ceterisque tormentorum generibus torquendo, Prusam venit;
reseratosque thesauros exhaust; et quae Romanis erepta fuerat,
compilat auream argenteamque supellectilem, pretiosos lapides mar-
garitatasque, quas, tanta fuit earum copia, velut grana frumenti choe-
nico admetiebatur. illic uxores quoque Baiazitiss pellicesque invenit,
interque eas Lazari filiam. omnibusque abreptis spoliatisque thesau-
ris, quos nactus est Prusae Nicaeae Nicomediae et in vicinis urbi-
bus, in Phrygiam inferiorem iri pergit, omnesque in itinere urbes
ac oppida populatur, et in Asiam abit. praeteritisque Adramatio et
Asso Pergamum accessit; ibique diebus aliquot immoratus thesauros
urbium vicinarum compilat, puerosque et puellas captivos compre-
hendit, omnesque Turcos et Romanos suppliciiis diris vexavit, ut
aurum et argentum ab eis extorqueret; aliosque igni tradidit, alios
conclusos fame enecavit. cunctis itaque divitiis earum urbium corra-
sis Magnesium ad Sipylum montem sitam profectus congressit univer-
sam Lydiae auream argenteamque supellectilem, omnemque quam
Sardeis Philadelphia et Attalus possidebant. Smyrnam deinde profec-
tus castra metatur iuxta oppidulum ab Hierosolymitanae militiae
fratribus Rhodiis equitibus tempore memorati Homuris extractum,

τέλεγον οἱ φερέριοι, ἦσαν γὰρ πλείστοι ἄνδρες τε καὶ γυναί-
 κες προσφυγόντες ἐν τῷ φρουρίῳ, Ἐφέσιοι Θύραιοι Νύμ-
 φιοι καὶ ἀπὸ ἄλλων πόλεων Χριστιανοί, θυροῦντες ὡς οὐ
 κυριευθήσεται παρὰ τινος. καὶ γὰρ ὁ Παγιαζήτ κατ' ἔτος D
 5 ἐπολέμει, καὶ οὐ διέλιπεν ἀσφαλῶς τὰς διεξόδους τηρῶν,
 ὅπως ὑπὸ τοῦ λιμοῦ ἐγκρατῆς γένηται τοῦ πολιχνίου· ὑπὸ
 γὰρ πολέμου οὐδὲν ἦνεν. τότε ὁ Τεμύρ εἰς νοῦν λαβὼν
 φράττει τὸ τοῦ λιμένος στόμα, διαλαλίας ποιήσας ἀφ' ἐσπέ-
 ρας ἵνα τὸ πρῶτ' ὁ καθεὶς τῶν στρατιωτῶν ἀνὰ λίθον ἄρας
 10 ῥίψη ἐν τῷ στόματι τοῦ λιμένος· ὃ καὶ γέγονεν. ὀρῶντες P. 40
 δὲ οἱ τοῦ κάστρου ἐδειλίασαν· καὶ εἰ μὴ ἤλκυσαν τὰς τριή-
 ρεις καὶ τὰ πλοῖα ἔξω τοῦ λιμένος ἐν τῷ πελάγει τῇ πρώτῃ
 ἡμέρᾳ τῆς ἡμέρας, κεφρώθησαν ἄν παρὰ τῶν Σκυθῶν. ἀρ-
 ξήμενοι δὲ πρῶτ' ἄχρι τῆς πρώτης ὄρας ἐποίησαν τὴν ὑγρὰν
 15 ἕλκρην· οὐδὲ τὸ δέκατον, τί λέγω δέκατον; οὐδὲ τὸ ἑκατο-
 στὸν ὑπούργησεν τὸ τῆς διαλαλίας πρόσταγμα. ποῦ γὰρ ἦν
 ὁ πᾶς ἀριθμὸς τοῦ στρατοῦ τότε, καθὼς ἔφημεν, περικυ-
 κλώσαστες τὴν ἄπασαν, ἄλλην ἐξ ἄλλης, πρὶν ἀκουσθῆναι,
 20 δίκην πτηνῶν αἰθεριῶν περιτρέχοντες οἰκουμένην, μηδὲν μὲν V. 3a
 ἐπαγόμενοι, πάντα δ' ὄν ἔχοντες ὅσα πρὸς τὸ ῥαδίως νι- B
 κᾶν ἐφόδια κράτιστα. εἶναι γὰρ ταυτὶ τὸ τε κατὰ πληθους

7. οὐδὲ P.

idque sibi dedi postulat. at fratres id renuere, quod plurimi viri
 seminaeque in illud confugissent, Ephesii Thyraei Nymphaei aliarum-
 que urbium Christiani, loci firmitate freti, nec a quoquam expu-
 gnatum iri confidentes. cum enim illud vi frustra saepe tentasset
 Baiazites, quotannis praesidiis impositis aditus occupabat, ut fame
 expugnaret. tum expugnandae arcis consilio capto Temyr portus in-
 gressum obsepere aggreditur, edicitque sub vesperam ut crastina lu-
 ce singuli milites lapidem afferant et in portus fauces proiciant.
 quod deinde factum iis, qui in oppido conclusi erant, timorem in-
 gentem obiecit. triremes porro ceteraque navigia, nisi prima diei
 hora in altum deduxissent, a Scythis incensa forent; qui cum ab
 aurora ad solis ortum lapides congerere coepissent, utrumque littus
 aggere iunxerunt et portus ostium deieccaverunt. atque decima pars
 militum, quid decimam dico? ipsa centesima operi faciundo plus-
 quam satis fuit. ubique enim innumera militum multitudo diffusa
 abent, omnem regionem per ambitum occupantium, aliamque ex
 alia, priusquam de eorum adventu quicquam praesciretur, percur-
 rant. uno equidem die tridui iter emensi, ut volucrum nubes,
 terras saepius circumcursabant, nullis impedimentis gravati, sed iis
 solum sarcinis et commeatu, quae ad facile vincendum satis sunt.

ἔξιέναι μικροῦ καὶ ἀριθμὸν ὑπερβαῖνον, τὸ τε τῆς κινήσεως
 εὐπιτροφον καὶ ὀξύτατον, καὶ ὁ τούτων μεῖζον, τὸ τελέως
 ἀφριδεῖν ἑαυτῶν καὶ κατὰ πρόσωπον δίκην ἀγρίων θηρῶν
 ἀπαντᾶν εἰς τὰς μάχας. διαβύντες τοίνυν τὸ στόμι τοῦ λι-
 μένος καὶ παραστάντες τὴν τάφρον, οἱ μὲν φρεῖριοι διὰ τῶν 5
 βελῶν ἀνδρείως ἐμάχοντο ἐκ τῶν προμαχώων, καὶ δίκην
 ἀκρίδων κατακοπτομένων ὑπὸ στρουθῶν ἐν τῇ τάφρῳ ἐπέ-
 πιπτον, καὶ ἡ τάφρος ὑψοῦτο τοῖς σώμασι τῶν Σκυθῶν, καὶ
 οἱ Σκύθαι ὡς αἱ κεφαλαὶ τῆς ὕδρου ἐφύοντο. πληρωθείσης
 τοῦ τῆς τάφρου τῶν σωμάτων, οἱ περιλειπόμενοι ὑπὲρ μέ- 10
 τρον Σκύθαι πατήσαντες τὰ τεθνηκότα τῶν σωμάτων καὶ
 κλίμακας ἐπιθέντες ἀνέβαινον, οἱ μὲν ἄνω, οἱ δὲ τὴν πρὸς
 Αἰθίαν φέρουσαν κάθοδον, μὴ φροντίζων ὁ ζῶν διὰ τὸν τε-
 θνηκότα εἰ πατήρ ἐστιν ἢ υἱὸς γνήσιος· ἀλλὰ τὸ σπουδαζό-
 μενον ἐν ἧν ἐν ταῖς τῶν ἀπάντων ψυχαῖς, τίς πρῶτος ἀνα- 15
 βυίνειν καὶ τὸ σκήπτρον θεῖναι ἐν τῇ πύργῳ. τότε ἐκ πάν-
 των τῶν μερῶν ἀναβάντες καὶ τοὺς φρερίους εἰς τὸ ἐνδοτε-
 ρον καταδιώξαντες, φυγῇ τὴν σωτηρίαν ἐπιμελοῦντο, τὰς δὲ
 τριήρεις ἐγγὺς τῆς ἀκροπόλεως ἐκκύσαντες φύρδην καὶ ἀτά-
 κτως εἰσήρχοντο, ἔχοντες τὸν Μπαίουλον αὐτὸν ὁμοῦ καὶ 20
 τοὺς λοιποὺς φρερίους. οἱ δὲ ἐλθόντες τοῦ φυλαχθῆναι ἐκ
 τῶν ἐκτὸς Χριστιανοὶ ἅπαντες σὺν γυναῖξί καὶ τέκνοις, οἱ
 μὲν ἐν τῇ θαλάσῃ, οἱ δὲ κρατοῦντες τὰ πηδάλια τῶν τριή-

10. παραλειπόμενοι P.

ad quod apte se comparant, dum numero magnam satis multitudi-
 nem, eamque celerem ac expeditam educunt. quodque horum prae-
 cipuum est, sibi nullatenus parcent, et adversa hostes ferarum
 agrestium more in pugnam procedunt. portus ostio iam superato ad
 fossas oppidi accedere Scythae: at equites Rhodii fortiter e propu-
 gnaculis obsistere, Scythasque, ut passerēs locustas, in fossas deliicere,
 quae eorum cadaveribus complebantur. hi vero, ut hydrae capita,
 succrescere. congesta itaque cadaveribus fossa residui immenso numero
 Scythae caesorum calcantes cadavera scalasque admoventes ascende-
 runt, aliique in moeniorum pinnas evaserunt, alii, quae ad inferos
 et letum ducit, viam ingressi sunt. neque superstes caesorum patria
 aut liberorum cadavera calcare aversabatur, aut eorum ab aliis dis-
 crimen aliquod faciebat: sed uni tantum rei intentus erat quisque,
 quomodo prior ascenderet vexillumque turri infigeret. undequaque
 igitur muros subeuntes in interiorum arcis locum fratres compellunt;
 qui salutem fuga quaerentes triremes prope arcem adducunt, ipsas-
 que tumultuantes ac trepidantes ingressi sunt Ballivus et ceteri fra-
 tres. at Christiani, qui in id oppidum securitatis causa ex aliis locis
 se receperant, omnes cum uxoribus et liberis mare ingressi, par-

ρων, οἱ δὲ τὰς κώπας, ἄλλοι τὰ τῆς πρῶρας καλώδια καὶ
 τὰς ἀγκύρας, ἐβόων πρὸς τοὺς ἐπιβάτας „ἄλεήσατε ἡμᾶς
 Χριστιανούς ὄντας, καὶ μὴ ἐγκαταλίπητε ἡμᾶς.“ αὐτοὶ δὲ
 σὺν ῥοπαλοῖς κρούσαντες εἰς χεῖρας τὰς ἀπρωρημένας, καὶ
 5 πτερώσαντες τὰ ἱστία, ἀφέντες αὐτοὺς ἡμιθανεῖς ἔπλειον. οἱ
 δὲ Σκύθαι παραλαβόντες καὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ εἰς ἔν ἀνδρού-
 σσας τὴν αἰχμυλωσίαν (ἦσαν γὰρ σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις
 ὑπὲρ τοὺς χιλίους) καὶ ἀπαγαγόντες αὐτοὺς ἐνώπιον τοῦ
 Τεμύρ, ἐκέλευσε πάντας ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀπομηθῆναι. P. 41
 10 καὶ οἰκοδομήσας πύργον ἕνα, μίαν πέτραν ἐνθεῖς καὶ μίαν
 κεφαλὴν συναρμόσας, ὥστε τὸ πρόσωπον ἴσασθαι καθ' εἰρ-
 μόν· καὶ ἐν τῇ ἐτέρᾳ τάξει, ὅπου ἡ πέτρα ἦν, ἐπάνω
 ταύτης κεφαλὴ, καὶ ὅπου κεφαλὴ ἦν, ἐπάνω ταύτης πέτρα,
 καὶ τὰ πρόσωπα πάντα φαινόμενα περὶ τὴν ἔξω ἐμφάνειαν.
 15 καὶ ἦν ἰδεῖν ξένον τέρας καὶ ἀπάνθρωπον ἐπινόημα. αἱ δὲ
 Φωκαῖαι ἔστειλαν πρέσβεις πρὸ τοῦ ἄλθεῖν αὐτὸν ἐν τοῖς
 μέρεσι τῆς Ἰωνίας, καὶ προσεκύνησαν σὺν δώροις πλείστοις·
 καὶ αὐτὸς ὑπέδδξατο, καὶ εἰρήνην σὺν αὐτοῖς ἐσπέισατο. ἦν
 γὰρ ἡ μία τῶν Γενοιτιῶν, ἡ καὶ νῦν καλουμένη· ἡ δὲ ἐτέ- B
 20 ρα ὑπὸ τὸν ἡγεμόνα τῆς Μιτυλήνης ἀνέκειτο, ἡ καὶ παλαιὰ
 καλουμένη. ὁ δὲ Τεμύρ ἄλθων ἐν τῇ Σμύρνῃ καὶ πολεμίζων
 αὐτὴν ἔστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἱστορήσων τὰς Φωκαίας.
 καὶ τοῦτο μαθὼν ὁ τῆς Λέσβου ἡγεμὼν, ἐμβὰς ἐν τριήρει

14. an ἐμφάνειαν?

tim triremium clavis adhaerentes, partim in remos nitentes, alii fu-
 nibus ancorisque arreptis vectorum fidem inclamabant: „miseremini
 nostri, qui Christiani sumus, neque hic nos deserite.“ vectores vero
 manus vociferantium protensas contis percutientes, pansis velis in
 altum feruntur, hosque semimortuos deserunt. Scythae expugnato
 castro coactos in unum supra mille captivos, mulieres ac pueros ad
 Temyrem adducunt, quos ad unum interfici imperat, occisorumque
 capita abscondi; in aedificanda deinde turre ordines lapidibus capi-
 tibusque distinxit ita ut caput unum ad lapidis latus coagmentare-
 tur faciaeque ordine dispositae essent; atque in secundo ordine la-
 pidi caput, lapis capiti (opere reticulato) superstruebatur; vultusque
 in exteriorem superficiem omnes versi erant; conspiciendum illic
 exhibebatur novum prodigium inhumanumque commentum. at Pho-
 caeum principes legatos ad eum destinarunt, priusquam in Ioniam
 pervenisset, et multis donis placavere; quibus ille acceptis pacem
 cum illis composuit. harum altera, quae nova vocabatur, Genuensibus
 parebat, altera, quae et vetus, Mitylenae duci subdita erat. cum
 Smyrnae Temyr accederet eamque bello peteret, nepotem suum Pho-
 caeum exploratum misit; quod cum rescivisset Lesbii princeps consecu-

ἦλθεν εἰς Φωκαίας, καὶ ἐξελθὼν ἔξω τῆς πόλεως καὶ φιλο-
 ξενήσας ὡς ἐχρῆν τὸν υἱωνὸν τοῦ Τεμύρ, φαγόντες καὶ
 πίνοντες καὶ εὐφρανθέντες ὁμοῦ, σὺν δώροις πλείστοις ἀπέ-
 πεμψεν. ὁ δὲ τοῦ Τεμύρ ἔκγονος δοὺς αὐτῷ σκῆπτρον ση-
 μεῖον ἀγάπης, καὶ ἀσπασίμενοι ἀλλήλους, ὁ μὲν ἐν τριήρει 5
 33 ὁ δὲ ἀναβὰς ἐφ' ἑππου ἀπ' ἀλλήλων ἐχωρίσθησαν. ἐλθὼν
 δὲ καὶ εὐρώων τὴν Σμύρναν κατασκάφεισαν ἕως τῶν θεμελίων,
 C πρὸς τὴν Ἐφεσον τὴν πορείαν ἐποίουν, καὶ πανταχόθεν τὸ
 στράτευμα συνέρρεεν. ἦν γὰρ πρόσταγμα παρ' αὐτοῦ ἐκδο-
 θέν ἐξ Ἀγκύρας, ὅπου ἂν τύχωσι οἱ μεγαστᾶνες καὶ οἱ σα- 10
 τράπαι σὺν τοῖς ὑπ' αὐτούς, οἱ πάντες εὐρεθῶσιν ἐν Ἐφέσῃ καὶ
 γὰρ ἐξ Ἐπίσου ἦν ἀναποδιζῶν πρὸς τὰ πάτρια. ἐκεῖ δὲ πῆξας
 τὰς σκηναίς ἐποίησεν ἡμέρας τριάκοντα, καὶ τὰ περίεξ ἅπαντα
 τῆς πόλεως κάστρα καὶ πόλεις καὶ κόμας ἀθροίσας ἅπαντας,
 καὶ τὰ ἀπὸ τῶν προγόνων καταλειφθέντα χρυσῶ τε καὶ ἀργυρῶ 15
 καὶ ἄλλην πᾶσαν τιμίαν ὕλην καὶ ἱματισμὸν πολυτελεῆ διὰ
 πολλῶν βασιάνων καὶ καυστηρισμῶν συλλέξας ἐξῆλθε, καὶ
 πρὸς τὴν Μυλασίων μητροπόλιν Καρίας ἐρχεται, χεμιῶνος
 D οὕτω σφοδροῦ γενομένου, κρύους τε καὶ παγετοῦ, ὡς καὶ
 αὐτὴν τὴν τετραπόδων φύσιν τῶν ζώων καὶ τὰ πτηνὰ τὰ 20
 ἀέρια καὶ τὰ ἐνυγρα ζῶα παγιωθῆναι καὶ εἰς κρύσταλλον
 μεταμεῖναι τὴν φύσιν αὐτῶν. ἐξερχόμενοι δὲ ἀπὸ πόλεως

18. Μύλασον Bullialdus: codex *Μιλησίων*. 22. ἐξερχομένου P.

sa trireme Phocaeam appulit, urbeque egressus in occursum Temyris nepotis, comiter ac perhumane, prout decebat, eum suscepit, et postquam conviviis ac comotationibus indulserunt et se simul oblectaverunt, cum multis donis remisit. Temyris etiam nepos sceptrum illi amoris signum largitus est. mutuis tandem salutationibus ac osculis sese complexi discesserunt, ille quidem trireme vectus, hic equo insidens. qui ad castra reversus Smyrnam a fundamentis everSAM dirutamque offendit, atque adeo Ephesum versus tendentem exercitum, eoque confluentem. edixerat namque Temyr Ancyra digrediens ut omnes proceres magnatesque, ubicunque agerent, eum Ephesi adirent illucque convenirent: Epheso quippe discedens imperii sui provincias repetiturus erat. ibi castris collocatis triginta dies consumpsit, interimque ex vicinia illi urbi oppidis et vicis omnes incolas congregat; multisque cruciatibus et deustionibus ab iis extorquet, quicquid a maioribus auri argentique, pretiosarum rerum vestisque relictum erat. hinc Mylasum Cariae metropolim profectus est. tamque aspera et acris hiems invasit, geluque ita intensum est, ut quadrupedes, volucres aeriae, aquatiliaque animalia gelu induruerint, eorumque naturalis calor frigore extinctus sit. cum vero ab una urbe in aliam migraret exercitus Temyris, eam unde movebat tam desertam ac soli-

εἰς πόλιν ἀπίεσαι, τὴν καταλελειμμένην εἰς τόσον ἀφίσταν
 ἔρημον ὅτι οὔτε κυνὸς ὑλακὴ τὸ παράπαν ἠκούετο οὐδὲ ἥρ-
 κθος ἡμέρου κοκκυσμὸς οὐδὲ παιδίου κλαυθμωρισμός. ἀλλ'
 ὥσπερ σαγήνην χαλῶν ἀλιεὺς ἔλκει ταύτην ἐν τῇ ξηρᾷ ἀπὸ
 5 τοῦ πελάγους, εἴ τι ἂν συναντεῖ, τοῦτο καὶ ἔλκει πρὸς τὴν
 ξηραίαν, κἂν τε μέγαν ἰχθύν κἂν τε σμικρόν, καὶ αὐτὸ τὸ
 φραυλότατον ἰχθύδιον καὶ καρκινίδιον, οὕτω καὶ οὗτοι τὴν P. 42
 ἄπασαν Ἀσίαν λεηλατήσαντες ὄχοντο. ἀπὸ δὲ Μυλάσων εἰς
 τὴν ἄνω Φρυγίαν Καπατιανὴν ἦσαν, τὰ ὅμοια πράττοντες.
 10 ἀπὸ δὲ Λαοδικείας εἰς Φρυγίαν Σαλουταρίαν κατήντησαν,
 ἣν καὶ κατὰ τὴν αὐτῶν γλῶσσαν οἱ Τοῦρκοι Καρούσαρ λέγου-
 σιν. ἐκεῖ καὶ ὁ πολυπαθὴς Ἰλτριμ Παγιαζῆτ ἀπέθανεν. ἤδε- A. C. 1402
 ται οὖν παρὰ πολλῶν ὅτι αὐτὸς ἑαυτὸν φαρμάκιω τῆς ζωῆς Heg. 804
 ἐστέρησεν. ὁ γὰρ Τεμὺρ ἠβούλετο μὲν αὐτὸν ζῆν καὶ ἐν τῇ
 15 Περσίᾳ ἄγειν, καὶ δεῖξαι τοὺς Πέρσας ποδαποῦ θηρίου
 ἔγκρατῆς ἐγένετο, καὶ θεατρίσαι καὶ πομπεῦσαι, καὶ μετὰ
 ταῦτα διὰ πολλῆς στενοχωρίας τοῦ ζῆν ἀπαλλάξαι ποιῆσαι.
 ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ λοιπὰ πνέων ἦν, μηνύει τῷ Τεμὺρ ὡς
 „ἐγὼ νῦν μεταλλάττω τὸν βίον, σὺ δὲ ἰλαρῶς βλέπον τεθνη- B
 20 κότα με, καὶ τὸ σῶμά μου δὸς ταφῆναι ἐν τῷ παρ' ἐμοῦ
 δομηθέντι μνημείῳ.” ἀκούσας δὲ τὰ ῥήματα ταῦτα ὁ Σκύ-
 θης ἐκάμφθη τῇ γνώμῃ, καὶ στείλας αὐτὸν δι' ἐνταφιασίων
 δούλων αὐτοῦ ὡς ἑκατόν, ἐλευθέρωσας αὐτούς, ἀπήγαγον

tudinis horrore plenam relinquebat, ut neque canis latrare usquam
 audiretur, non aves domesticæ et cicures cucurrire, non infans va-
 gire; sed quo pacto laxato reti et in littus postea ex mari reducto,
 quicquid implicitum, sive minutus piscis sive amplius occurrit, in
 terram piscator trahit, etiamque pisciculum vilissimum cancrumque
 minutulum, non aliter isti totam Asiam egerunt et tulerant. Mylase
 relicta in Phrygiam Cappatianam, cuncta pariter agendo ferendoque iter
 direxerunt. a Laodicea vero viam capessiverunt quæ in Phrygiam Saluta-
 riam ducit, quam provinciam lingua sua Turci Karasar appellant. Illic
 aerumnis confectus Iltrim Baiazites fato concessit. asserunt plurimi ve-
 neno sponte sumpto confectum. volebat equidem Temyr hunc vivere, et
 in Persidem abducere, ut universæ genti ostenderet qualem feram com-
 prehendisset, spectandumque exhibere ad triumphi ornatum et magnifi-
 centiam, tandem multis aerumnis ac miseris attritum ad mortem sibi
 inferendam ipsum cogere. verum ubi animam agere coepit postre-
 maque suspiria ducere, Temyri talia significat. „vitam cum morte iam
 commisso: tu lætus et hilaris mortuum me conspice, cadaverque
 meum trade sepeliendum in monumento quod mihi ædificavi.“ his
 auditis Scythæ animi rigore remisso emollitus est, et libertatem cen-
 tum illius servis concessit, qui funus procurarent: ii Prusam cadaver

αὐτὸν ἐν τῇ Προύσῃ, καὶ ἔθαψαν ἐν τῷ μνημαίῳ ὃ αὐτὸς ἔκο-
δόμησεν. ὁ δὲ Τεμύρ ἀπάραις ἐκείθεν πρὸς Λυκαονίαν ἀφί-
κετο, κατέβη εἰς Καισάρειαν, εἶτα εἰς Ἀρμενίαν μικρὰν τῆ
καὶ μεγάλην. πληρώσας ἐνιαστὸν ἕνα ἐκτὸς τῆς Περσίας,
καὶ μετὰ τὸν χρόνον εἰσῆλθεν νικητὴς τροπαιοῦχος, φέρων
λάφυρα καὶ λείαν ὡς οὐδεὶς τῶν πώποτε τυράννων Περσῶν.

C Ἄλλ' ἐπανίσωμεν πάλιν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ἡγεμό-
νας τῶν Ὀθμανῶν, καὶ ἴδωμεν καὶ ποίῃ τῷ τρόπῳ μετέπεσον
εἰς αὐτοὺς τὰ τῆς ἡγεμονίας εὐτυχήματα.

- V. 34 18. Ὁ γὰρ βασιλεὺς Μανουήλ ἐνωτισθεὶς τὴν ἤτταν τοῦ
D τῶν Τούρκων καὶ τὴν τοῦ Παγιαζήτ ἀθρόαν μεταβολὴν πρὸς
ἀπ' οὐρανοῦ ὡς ἀστραπὴν πεσόντα, παρευθὺ πρὸς Βυζαντί-
ον ἄνεισι. καὶ ὁ ἀνεπιὸς αὐτοῦ παραχωρεῖ τῶν οὐράων τῆς
P. 43 βασιλείας, καὶ αὐτὸς ἐν τῇ νήσῳ Ἀθήνῃ πέμπεται, καὶ ὁ
Μανουήλ μόνος βασιλεὺς παρὰ τοῦ παλατίου καὶ τοῦ δήμου 15
εὐφημιζέται. ὁ δὲ Μονσουλμὰν περὶστος ἐν τῇ δύσει εἰσῆλ-
θεν ἐντὸς τῆς πόλεως, καὶ πίπτει ἐν τοῖς ποσὶ τοῦ βασιλέ-
ως, καὶ δέεται τούτον λέγων ὅτι „ἐγὼ ἔσομαι σοι εἰς υἱόν,
σύ δὲ πατήρ ἐμὸς ἔσῃ· καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν ἐν μέσῳ ἡμῶν οὐ
φύει ζιζάνιον, ἀλλ' οὔτε σκάνδαλα ἔσονται. μόνον ἀναγόρευ- 20
σόν με ἡγεμόνα Θρακίης, ὄσσην καὶ ἄλλην γῆν διὰ τῶν γονέων
ἐπεκτησάμην.“ δούς αὐτῷ καὶ δμήρους ἕνα τῶν ἀδελφῶν

abduxerunt et in sepulchro, quod vivus sibi posuerat, sepeliverunt. Temyr in Lycaoniam inde movit, deincepsque Caesaream pervenit, tandemque in Armeniam minorem ac maiorem reversus est. anno in expeditione extra Persiam exacto victor ac triumphator rediit, praeda ac spoliis onustus, quanta nullus unquam Persarum tyrannus reportavit.

Sed redeamus ad Othmanicae familiae principes, qui postea successerunt, et attendamus quomodo in eos imperium feliciter concesserit.

18. Imperator Manuel cum cladem Turcorum audivisset, subitaneque Balazitis, quae velut fulgur e coelo ceciderat, fortunae mutationem, Byzantium confestim rediit, et clavum imperii regendum a nepote, quem in Lemnum relegat, recepit. solus igitur Manuel a palatinis officialibus et populo imperator salutatur. at Musulmanus fretum transvectus in occidentales regiones se contulit, Cpolimque ingressus imperatoris pedibus accidit, et apud eum hanc supplicem orationem habet. „ego tibi filius ero, tu mihi pater eris; et ab hoc tempore nulla inter nos discordiae zizania disseminabitur, nullae offensiones intercedent: tantummodo Thraciae praefectum me constitue, et quas alias regiones maiores mei possederunt. obsides quoque tradidit ex fratribus suis impuberibus unum, sororemque unam Phatma-catun

αὐτοῦ τῶν ἀνήθων καὶ μίαν τῶν ἀδελφίδων Βατραμακίττον ἐπονομαζομένην, ὑποσχεθεὶς δοῦναι τῷ βασιλεῖ τὴν Θεσσαλονίκην καὶ τὰ τοῦ Στρυμόνος ἄχρις αὐτοῦ Ζητουνίου καὶ τὴν Πελοπόννησον, τὰ δὲ τῆς πόλεως περίξ ἀπὸ Πανίδου ἕμέχρι ἱεροῦ στομίου, καὶ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ στομίου μέχρι Βάρνας ἅπαντα τὰ παράλια κάστρα τὰ ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ κείμενα. ὁ δὲ βασιλεὺς εἰρηναίαν κατάστασιν ποιήσας καὶ αὐτὸν ἐν Ἀδριανουπόλει πέμψας, ἔστειλε Δημήτριον τὸν Λεονταρίν, ἄνδρα συνετὸν καὶ περὶ τὰ πολεμικὰ εὐστροφον, τοῦ
 10 παραλαβεῖν Θεσσαλονίκην. ὁ δὲ παραλαβὼν αὐτὴν καὶ μητύσας τῷ βασιλεῖ, εἰσάγει τὸν βασιλέα Ἰωάννην ἐντός, καὶ δεικνύει τοῦτον βασιλέα πρὸς Θεσσαλίαν. ὁμοίως καὶ ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι καὶ τοῖς πολικείοις ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίους τῶν ἐνδόξων, καὶ παρέλαβον πάντα διώξαντες
 15 τοὺς Τούρκους. καὶ ἐν τοῖς Θρακείοις μέρεσιν εἰρήνην παντοία καὶ ἀστασίαστος γαλήνη· τὰ δὲ τῆς ἔω ἐν μεγάλῃ ταραχῇ καὶ ἀθρόα μεταβολῇ τῶν ἡγεμόνων ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.

Ἐαρος τοίνυν ἀρξαμένον καὶ τοῦ σφοδροῦ χειμῶνος ἐκείνου
 20 καὶ κλύδωνος παρελθόντος ἐγγόνει λιμὸς ἰσχυρὸς καὶ λοιμὸς ἐν πόσιν ταῖς ἐπαρχίαις αἷς οἱ πόδες τῶν Σκυθῶν ἐπάτησαν, καὶ ἐμφύλιοι πόλεμοι καταβάς τοίνυν ὁ Καρμιάν, δούς ὁ Τεμύρ ἄδειαν, ἔλαβε τὴν πατρικὴν αὐτοῦ ἐπαρχίαν, Ἄλυσάρ ἐπονομαζόμενος. ὁμοίως καὶ Σαρχάν Λυδιαν τὴν πατρικὴν ἐπαρχίαν πρὸς

appellatam; promisitque imperatori Thessalonicam, oppida ad Strymonem Zetunium usque sita et Peloponnesum redditurum esse; atque etiam oppida urbi vicina a Panido usque ad ostium sacrum, et hinc Varnam usque cunctas arces maritimas littoribus Euxini Ponti impositas. imperator pace inita Adrianopolim eum misit, Demetriumque Leontarium virum prudentem et in bello impigrum ad recipiendam Thessalonicam destinat; qui negotium confectum imperatori scribit, et Iohannem in eam urbem introducit imperatoremque totius Thessaliae proclamat. praeterea Manuel Romanos illustres viros in alias urbes et oppidula misit, qui eas pulsus Turcis receperunt. eo tempore tota Thracia profunda pace et secura tranquillitate fruebatur: at Orientales provinciae tumultu ingenti turbabantur subitaque principum per provincias mutatione agitabantur.

Vere itaque inchoante, postque horrendam illam procellam sedato aestu, fames dira pestisque vehemens grassatae sunt per provincias omnes quas Scythae invaserant, bellaque intestina orta. Carmianus namque, qui Alysar cognominabatur, venia a Temyre impetrata paternam ditionem recuperavit; Sarchan pariter Lydiam paternam principatum recepit. Orchan et Atinis ambo filii, Homur et.

Δέαντὸν ἐποίησατο. ὁ Ὅρχαν καὶ οἱ τοῦ Ἀτὴν δύο υἱοὶ
 Ὅμοῦρ καὶ Ἐσὲς καὶ αὐτοὶ τὴν Ἰωνίαν πᾶσαν ἐκληρώσαντο.
 καὶ ὁ τοῦ Μανταχία Ἐλιῆς καὶ αὐτὸς Καρίαν καὶ Λυδίαν
 ἐπεκτήσατο. οἱ δὲ καταλειφθέντες ἐν τῇ ἐξῆς τοῦ Παγιαζήτ
 υἱοί, ὁ μὲν Μεχεμέτ ἐν Ἀγκύρᾳ ἦν τῆς Γαλατίας, ἐπεὶ οὐκ 5
 εἶχεν κληρονόμιον ἢ ἐπαρχίαν· ἦν δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ
 V. 35 Μωσῆς μετ' αὐτὸν ἔτι παιδαριόκοκ ὢν. ὁ δὲ Ἐσὲς ὁ ἕτερος ἦν
 πλανώμενος ἐνδὲν κάκειθεν, μὴ ἔχων αὐθεντίαν. ὁμοίως
 καὶ Μουσταφᾶς. ὄθεν στείλας ὁ Μεχεμέτ τινα τῶν μεγα-
 στάνων τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Τεμηρητὲς ἐπονομαζόμενον, ἐξ 10
 Ἀγκύρας διάγοντα τότε τὸν Ἐσὲν ἐν τοῖς μέρεσι ἐκείνοις, καὶ
 P. 44 συνάψας πόλεμον μετ' αὐτοῦ ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.
 ὁ δὲ Μεχεμέτ ἦν μεγαλυνόμενος ἐν Γαλατίᾳ. ἐν δὲ τῷ πρὸς
 Ἰωνίαν μέρει τοῦ Ἀτὴν ἠγέρθη τις ὄνομα Τζινεήτ, υἱὸς τοῦ
 λεγομένου Καρασούπαση, ἀνὴρ γενναῖος καὶ εἰς τὰ πολεμικὰ 15
 ἐνδοξος, ἔχων πρόνοιαν τὴν Σμύρνην ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐν ταῖς
 ἡμέραις τοῦ Παγιαζήτ· καὶ διὰ τὴν πολυχρόνιον ἡγεμονίαν ὡς
 καθολικὸν οἱ Σμυρναῖοι τοπάρχην ἐσέβοντο. τότε ἤρατο μά-
 χην πρὸς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἀτὴν· ὄκουν γὰρ αὐτοὶ ἐν Ἐφέ-
 σω. ὁ δὲ Τζινεήτ ἀδροῖσας Σμυρναίους καὶ ἐκ τῶν πέριξ 20
 χωρίων ὡς πεντακοσίους, κατερχόμενος ἐλήστευε τοὺς ἐν τῷ
 B κάμπῳ Ἐφέσου. ὡς ἐν ὀλίγῳ δὲ συναδροῖσας ἐπέκεινα τῶν
 πεντακοσίων εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν τῶν Ἐφesiῶν ἀφίκετο· καὶ

6. κληρονόμιον P.

Eses, Ioniam totam sortiti sunt. Mantachiae filius Ellas Cariam et Lyciam
 obtinuit. qui vero in Oriente relictis erant Balazitis filii, eorum unus
 Mehemetes, cum provinciam nullam obtineret, Ancyrae in Galatia
 substitit, cum quo frater eius minor natu Moses etiam tum puer de-
 gebat. Eses vero alter eorum huc et illuc vagabundus oberrabat, di-
 gnitate ac imperio destitutus; eiusdemque conditionis erat Mustaphas.
 quare Mehemetes quendam e magnatibus qui patrem eius comitaban-
 tur, Temirtem cognominatum, Ancyra adversus Esen, qui in regiō-
 nibus illis tunc agebat, progredi iussit: praelio cum eo commisso
 Temirtes victor evasit, Esemque capite truncavit; unde Mehemetes
 in Galatia nomen famamque sibi fecit. Interim in Ioniae partibus
 quas possederat Atin, quidam Cineites appellatus, eius qui Karasupa-
 si vocabatur filius, innotuit, vir fortis bellique peritia clarus. huius
 parens Balazite regnante Smyrnae praesuerat, et quod diuturnum regi-
 men eius fuisset, Smyrnaei tanquam generalem toparcham et praefe-
 ctum venerabantur. hoc igitur tempore bellum adversus Atinis filios
 capessit, qui Ephesi sedem habebant; collectisque Smyrnaeis et ex
 circumiacentibus oppidulis quingentis ferme viris, in agrum Ephesi-
 um venit, colonasque depraedatur. brevi vero cum praeter quingen-

δὴ παρακαθίσας τὸ πολίχνιον, ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ὁ τοῦ Ἀτῆν υἱὸς ἀφείδως ἀπέδρα, καὶ ὁ Τζινετὴ κύριως καθεστῆκει τῆς ἡγεμονίας. πλὴν διὰ παντὸς ἔγραφεν ἐν τῇ Θράκῃ πρὸς τὸν Μουσουλμᾶν ὡς „ἐγὼ ὑπὲρ σου πάσχω, καὶ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ 5 Ἀτῆν οὐ δι' ἐμὲ ἀλλὰ διὰ σὲ ταύτην ἐγκολποῦμαι· στεῖλον οὖν μοι βοήθειαν, ἵνα εἰς τέλος ἀντικατατάξωμαι τοὺς ἐχθρούς σου.” ὁ δὲ Μουσουλμᾶν ἀπὸ Καλλιουπόλεως ἐν Σμύρνῃ καὶ μίαν καὶ πολλὰς ἀπέστειλεν θησαυρὸν πολὺν, καὶ δι' ἐκείνον στρατεύων ἦν καθ' ἑκάστην, ἕως οὗ τοὺς κληρονόμους C 10 τοῦ Ἀτῆν ἐδίωξε. ἕταρος δὲ ἀρχομένου, καὶ τὸν δεύτερον ἤδη A. C. 1403 χρόνον μετὰ τὴν παραδρομὴν τοῦ θεινοῦ ἐκείνου κατακλυ- Heg. 805 σμοῦ ἄρξαντες, ὁ εἰς τοῦ Ἀτῆν υἱός, ὁ καὶ Ὀμοῦρ καλούμενος, τοῦ ἐτέρου τεθνηκότος πρὸς τὸν θεῖον αὐτοῦ τὸν Μανταχία Ἐλιέζεπην τὸν ἡγεμόνα Καρίας ἐπανέρχεται, καὶ 15 ἱκετικῶς προσπίπτει τοῖς ποσὶν αὐτοῦ δεόμενος βοήθειας. ὁ δὲ καὶ μάλα ὀσπασίως αὐτὸν ὑποδέχεται καὶ τὸ αἰτήθην πληροῦ, καὶ συνάξας τὸν ἅπαντα στρατὸν αὐτοῦ ἐν Ἐφέσῃ σὺν τῷ Ὀμοῦρ ἔρχεται, ἄγων σὺν αὐτῷ ὡς ἑξακισχιλίους ἀνδρας. οἱ δὲ τῆς πόλεως σὺν τῷ Καρασούπησῃ τῷ πατρὶ 20 τοῦ Τζινετῆ ἦσαν ὡς τριαχίλιοι· ὁ γὰρ Τζινετὴ εὐρέθη ἐν τῇ Σμύρνῃ ὑπάρχων. τότε μὴ ὑποκόψαντες οἱ Ἐφέσιοι ἀλλὰ 25 καριτερῶς ἀντικαθίστάνενοι, πῦρ ἀφιῶσιν ἐν τῇ πόλει, καὶ διὰ τῶν τεσσάρων μερῶν ἀναφθίσης τῆς φλογὸς κατε-

tos coegisset alios, ad ipsam urbem Ephesum accessit, arceque post paucorum dierum obsidionem potitur, et principem illius se gerit, cum ea deserta Atinis filius aufugisset. verumtamen litteris ad Musulmanum, qui in Thracia agebat, datis aperte his professus est verbis: ego tna gratia tot labores sustineo, principatumque Atinis invasit, non ut mihi sed tibi acquiram, auxilium propterea ad me mite, ut hostibus tuis, quamdiu steterint, obsistam. his fidem praebens Musulmanus semel atque iterum saepiusque pecunias multas Calliopoli Smyrnam transmisit, quibus belli impensas quotidianas sustinebat, donec Atinis heredes expulit. ineunte vere, alteroque anno ab horrenda illa Scytharum excursione, Atinis filiorum unus, qui Homur quoque vocabatur, alio demortuo superstes ad avunculum suum Mantachiam Eliezpegum Cariae principem se confert, et supplex ad pedes illius prostratus auxilium rogat; quem perbenigne suscepit Mantachias, eiusque petitioni annuit, omnemque exercitum cogit, et in comitatu Homurem habens circiter sex millium millia Ephesum ducit. urbis porro incolae, quibus praeerat Karasupasi Cineitis pater, ter mille tantum numero erant, quod hic Smyrnae tunc ageret. nec cesserunt propterea Ephesii, sed forti animo obstiterunt. at hostes per quatuor urbis regiones ignem immiserunt, quo domus ab-

δαπάνει τὰς οἰκίας καὶ τὰ καταλειφθέντα παρὰ τῶν Σκυθῶν
τὸ πῦρ ὡς χόρτον κατέσθιε, καὶ ἦν ἡ πᾶσα πόλις τέφρα
καὶ κόπρις ἐν δυσὶν ἡμέραις. οἱ δὲ Ἐφέσιοι ἰδόντες τὴν το-
σαύτην ζημίαν προσεκύνθησαν. ὁ δὲ Καρασούπασης γενόμε-
νος ἔγκλειστος ἐν τῇ ἀκροπόλει ἀντεμάχετο ἄχρι φθινοπωρι- 5
νοῦ καιροῦ, ἐκδεχόμενος βοήθειαν παρὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Τζι-
νεῆτ. ὁ δὲ οὐκ ἠδύνατο ἀφείσει τὴν Σμύρνην ἀπελθεῖν ἐν
P. 45 Ἐφέσῳ· ἦν γὰρ σπάνις πολλῇ τῶν στρατιωτῶν. τότε ἀνοι-
ξας τὰς πύλας ἐξῆλθε, καὶ πεσῶν ὑπετάγη τῷ Μανταχίᾳ.
παρалаβὼν οὖν αὐτὸν σὺν τοῖς ἄλλοις τῶν ὄντων ἐν τῷ πό- 10
λιχνίῳ, δεσμίους εἰς τὴν ἡγεμονίαν αὐτοῦ ἤγαγε. τῷ δὲ παι-
δί τοῦ Ἀτῆν τῷ Ὀμοῦρ ἐγκαθιζάνει ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ τῇ πα-
τρικῇ. τὸν δὲ Καρασούπασην ἔγκλειστον ἐν πολυχνίῳ τιγί
V. 36 ἄντος πύργου δεσμῆσας ἔρριψε, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ Ὀθμα-
νίδας· Μάμαλος ὀνομάζεται τὸ πολίχνιον. ὁ δὲ Τζινεῆτ τί 15
δαὶ ἄρα δρᾷ; ἐκ τῆς Σμύρνης ἐξελθὼν σὺν διήρει μιᾷ, πλεύ-
σας ἐν τῇ Καρίᾳ ἐρχεται εἰς Μάμαλον, κἀκεῖ κρυφίως πέμ-
Bπει πρὸς τοὺς ἔγκλειστους ὡς ἦδη κλέψων ἦλθεν αὐτούς. οἱ
δὲ τοὺς φύλακας πανδαισίαν ποιήσαντες, καὶ εἰς κόρον τὸν
ἄκρατον κεράσαντες, καὶ κοιμήσαντες ὡς τεθνηκότας, αὐτοὶ 20
ἐξῆλθον τοῦ πύργου, καὶ διὰ τοῦ τείχους χαλασθέντες καλω-
δίοις εἰσῆλθον ἐν τῇ διήρει, καὶ πλεύσαντες ἦλθον εἰς Σμύρ-
ναν. ἐγένετο οὖν μεγάλη χαρὰ ἐν τῇ τοιαύτῃ κλοπῇ. χιμιῶ-

sorptae sunt, et quicquid Scytharum vastationi supererat, tanquam
foenum flammae devorantur; biduique spatio tota urbs in cineres
versa est. tunc Ephesii tantam cladem contuiti hostibus se permise-
runt. Karasupasis vero intra arcem se recipit, et in autumnum di-
lata deditio, dum a filio opem expectat, obsidionem toleravit. is
Smyrna deserta opem ferre patri et Ephesum accedere nequibat, quod
militum paucitas id fieri vetaret. tandem ergo portis reclusis arcem
dedit, inque manus Mantachiae devenit; qui illum aliosque in arce
comprehensos intra ditionis suae limites vinctos abduxit, reddita
Atinis filio paterna hereditate. Karasupasim aliosque Othmanicarum
partium viros in castris cuiusdam, qui Mamalus dicitur, turrem coniecit
et conclusos tenuit. quid vero molitur Cineites? Smyrna cum una bire-
mi solvit, et Cariae littora legens Mamalo adpulit, clamque incar-
ceratis per nuntium significat illuc se advenisse, ut furtim eos as-
portaret. illi itaque cunctos custodes suos ad convivium vocant, me-
rioribusque calicibus ad satietatem porrectis soporem ipsis, ita ut
pro mortuis haberentur, conciliaverunt; turri deinde se proripuerunt,
funibus de muro se demittentes, birememque conscenderunt, et gau-
dio perfusi, quod clanculum ita se subduxissent, Smyrnam navigant.

ρος δὲ ἀρχομένου ὁ Τζινεῆτ στρατεύει εἰς Ἐφεσον, καὶ κλεί-
 μ ἐντὸς τοῦ πολιχνίου τὸν Ὅμοῦρ, καὶ τὴν πόλιν πᾶσαν τοῖς
 αὐτοῦ στρατιώταις πρᾶλθαι ποιεῖται· καὶ πλὴν τῶν ἀνθρώ-
 πων, ὅτι οὐκ ἤχημαλωτίζοντο, τὸ πᾶν ὁ ἐπεκτίσαντο μετὰ
 5 τὴν παραδρομὴν τῶν Σκυθῶν ἐσκύλευσαν, καὶ πολλοὺς τῶν
 πολιτῶν κατέσφαξαν, καὶ ἄλλα μυρία δεῖνὰ πέπραχεν ὁ ἀλύ-
 στωρ. τότε εἰς συμβιβάσεις ἐλθὼν μετὰ τοῦ Ὅμοῦρ, καὶ
 τὴν θυγατέρα εἰς γυναῖκα αὐτῷ δούς, καὶ ὄρκους πιστώσας
 10 τὴν αἰλήθειαν ἔξεισι τοῦ κάστρου· καὶ περιπτύσσονται ὡς
 πατὴρ μετὰ υἱοῦ, καὶ ἀποβάλλεται ἐνόρκως τὴν πρὸς τὸν
 Μουσουλμᾶν εὐπειθεῖαν, καὶ Ἀτίνης καθολικὸς ἀναδείκνυ-
 ται. σὺν αὐτῷ σὺν διαδραμῶν τὴν πᾶσαν ἡγεμονίαν, καὶ
 πρὸς ἑαυτὸν ἐλκύσας τὰς πάσας πόλεις τὰς πρὸς Μαϊάνδρον
 καὶ τὰς πρὸς ἄρκτον, Φιλαδέλφειαν Σάρδεεις Νύμφαιον μέχρι
 15 τοῦ Ἑρμωνος ποταμοῦ, καὶ οἰκίσας τοὺς πιστοτάτους αὐτῷ, καὶ
 τὴν πᾶσαν ἡγεμονίαν εἰς χεῖρας τῶν αὐτοῦ συγγενῶν καὶ φίλων
 ἐνθεῖς, αὐτὸς ἐν Ἐφέσῳ σὺν τῷ μελλογάμβρῳ διάγων, θροῦς D
 ἀνακηθίσας πρῶτ' ἐν τῷ δῆμῳ ὡς ὁ ἡγεμὼν ἐτεθνήκει. καὶ
 δὴ ἡλίου ἀνατείλαντος ἄραγες τὸ πτώμα αὐτοῦ ἔφερον ἐν
 20 τῷ πολιχνίῳ ὃ Πυργίον καλεῖται, ἐν τῇ ὑπῳρειᾷ τοῦ Τιμώ-
 λου ὄρους κείμενον· ἐκεῖ αὐτὸν ἔθαψαν ἐγγὺς τῶν πατέρων
 αὐτοῦ. ὁ δὲ Τζινεῆτ εἰς ὕψος ἀρθεῖς καὶ τὴν ἡγεμονίαν ὡς

hieme deinde incipiente Cineites adversus Ephesum castra movet, intra-
 que arcis moenia Homurem compellit, urbemque totam militibus diripi-
 endam permittit; et praeter corpora, quae libera remanserunt, quae-
 cumque cives illius residua post Scytharum incursionem possederant,
 ademerunt, pluresque etiam trucidarunt; aliaque sexcenta horrenda
 perniciosus ille patravit. cum res eo loci essent, cum Homure pacis-
 citur filiamque suam ei despondet; et ubi a Cineite iusiurandum ac-
 cepit de servandis pactis, castro egreditur. tumque parentum ac li-
 berorum more in mutuos amplexus eunt, et iuramento interposito
 Musulmano obsequium Cineites renuntiat, Atinisque generalis pro-
 clamatur. Cineites deinde Homurem comitatus totum illius principatum
 huius, et in suas partes cunctas urbes ad Maeandrum sitas trahit,
 quaeque ad Boream sitae sunt, Philadelphiam Sardeis et Nymphae-
 um usque ad Hermonem fluvium. cumque in iis collocasset viros sibi
 maxime fidos, earumque omnium regimen et administrationem co-
 gnatis et amicis suis commisisset, cum futuro genero Ephesi agebat.
 quodam vero die mane inter cives rumor differtur ducem obiisse.
 post solis ergo ortum funus extulerunt, in castrum, quod Pyrgion, id est
 tunicula appellatur ad Timoli montis radices sitam, et maiorum se-
 pulchro mandarunt. iam Cineites viribus auctus provinciam, quam
 regebat, paternam hereditatem reputans supremus Asiae dux appel-

πατρικὸν κληρὸν ἡγησάμενος αὐτόνομος ἡγεμὼν Ἀσίας ἐκλή-
θη. ὁ δὲ Μουσουλμὰν μὴ φέρων τὴν αὐτοῦ ἀναίδειαν ἤβου-
λήθη περᾶσαι ἐν τῇ Βιθυνίᾳ. καὶ δὴ περάσας καὶ εἰσελθὼν
ἐν Προύσῃ, ἅπαντες οἱ Προυσαεῖς ἀσπασίως αὐτὸν ὑπέδ-

P. 46 ἔσαντο, καὶ μεθ' ὄσης χαρᾶς ἐτοιμῶς τοῦ θανεῖν ὑπὲρ αὐτὸν 5

A. C. 1404 ἤρετίσαντο. τότε δὲ ἕαρος ἀρξαμένου στρατὸν ἀθροίζειν ἤρ-
ξατο κατὰ τοῦ Τζινεῆτ. ὁ δ' αὐτὸς Τζινεῆτ σὺν ὀλίγοις ἑπ-
ποῖς δρομαῖος εἰς Ἰκόνιον μητροπόλιν τῆς Λυκαονίας ἔρχε-
ται, καὶ τῷ Καραμὰν ὁμιλήσας κατέρχεται εἰς Κοτύαιον,
καὶ τῷ Καρμιάν τὰ αὐτὰ εἰπὼν ἔλκει αὐτοὺς μεθ' ὄπλων 10
εἰς Ἐφεσον. οἱ δὲ λόγοι οὓς ὠμίλησε μετὰ τῶν ἡγεμόνων
ἦσαν „οἰδατε ἀκριβῶς τὴν ζημίαν ἣν ὑπέστητε παρὰ τοῦ Πα-
γιαζῆτ· καὶ τοὺς ὑμετέρους γονεῖς οὓς μὲν ἔσφαξεν οὓς δὲ
ἀγχόνη ἀπέπνιξεν, καὶ αὐτὸς μονάρχης ἐγένετο, καὶ ὑμᾶς
B ἔξορίστους ἐποίησεν. νῦν δὲ ἐπεὶ δικαία θεοῦ κρίσει ὁ ἀλά- 15
στωρ ἠφάνισται, μὴ καταπιέτω ἡμᾶς τὸ τῆς ἀσπίδος ἔγχο-
νον, ἀλλὰ προθύμως ἐτι ἀκμάζον ὄν συντρίψωμεν αὐτοῦ τὴν
κάραν, καὶ τὸ λοιπὸν ἐν ἀμεριμνίᾳ διαΐζωμεν.“ τότε οἱ ἡγε-
μόνες ἐνωτισθέντες τοὺς λόγους αὐτοῦ καὶ εἰς συμφέρον αὐ-
τῶν λογισάμενοι ἐχώρουν ἐν ἄρμασι· καὶ ὁ μὲν Καραμὰν 20
ἐν τριάκοντα χιλιάσιν, ὁ δὲ Καρμιάν ἐν δέκα, καὶ ὁ Τζι-
νεῆτ ἐν πέντε χιλιάσιν ἐν Ἐφέσῳ ἐστρατοπέδευσαν. ὁ δὲ

19. τοῖς λόγοις P. cf. p. 60 a, 92 a, 143 b. 21. τρισὶ Bul-
lialdus.

latur. quamobrem cum Musulmanus tantam eius insolentiam haud ferret, in Bithyniam traicere destinat, confestimque fretum transve-ctus Prusam ingreditur, eumque Prusenses omnes alacri bonoque animo exceperunt et hilares admodum atque laeti paratos se ad mortem pro eo obeundam dixerunt. iamque vere inchoato exercitum adversus Cineitem conscribit. is paucis equitibus comitantibus, Iconium Lycaoniae metropolim advolat, et Caramanum alloquitur, hinc Cotyaeum venit, et cum Carmiano de iisdem habito sermone, ipsos cum militibus Ephesum pertrahit. hancce vero apud eos orationem habuit. „accurate novistis quanta damna Baiazites vobis intulerit parentibusque vestris; quos partim occidit, partim eis gulam laqueo fregit, ipseque monarcha vobis pulsus evasit. quandoquidem vero pestis illa iusto dei iudicio de medio sublata est, non absorbeat nos aspidis proles, sed quanto ocyus et alacriter caput illius contundamus, quando nondum viget ac valet, securamque vitam in posterum agamus.“ eius verba cum audiissent principes, utilia sibi quae monuerat rati, ad arma ierunt; triginta militum millia adduxit Caramanus, Carmianus decem, Cineites quinque, et Ephesi castrametati sunt. Musulmanus vero Prusa Lopadium venit, et in exercitu viginti

Μουσουλμάν και αὐτὸς ἀπὸ τῆς Προύσης ἐν Λοπαδίῳ ἐλ-
 θὼν, και τὸν πάντα στρατὸν αὐτοῦ ἐν εἰκοσιπέντε χιλιάσιν V. 37
 ἀριθμήσας, και ἀπὸ Λοπαδίου ἐγερθεῖς ἦλθεν εἰς Πέργαμον
 ἐν τῷ κάμπῳ τοῦ Μαινομένου, ἀπὸ δὲ τοῦ κάμπου ἐν Σμύρ- C
 57η. μαθῶν δὲ τὴν συνέλευσιν τοῦ Καραμῶν και τοῦ Καρ-
 μιῶν ἠπορεύτο και ἤσχαλλεν. ἀπὸ δὲ Σμύρνης πρὸς Ἐφεσον
 ἀπάρας ἦλθε πῆξας τὰς σκηναὶς εἰς τόπον λεγόμενον Μεσαύ-
 λιον· κάκει φοβηθεῖς τοὺς ὑπεναντίους και πυκνώσας τὰς
 τέντας τάφρον ἔσκαψε και χώματα ἀνήγειρε, και αὐτὸς ἐν
 10 μέσῳ μετὰ τοῦ στρατοῦ ἐκάθητο, οἱ δὲ ὑπεναντίοι ἐν Ἐφέ-
 σω, ἀπέχοντες ἡμερῶν οὐδὲ τὸ ἡμισυ ἤγουν ἔξ ὧν δια-
 στημα ἀπ' ἀλλήλων, οὔτε αὐτὸς χωρῶν πρὸς ἐκείνους δια
 τὴν δειλίαν, οὔτε ἐκεῖνοι πρὸς αὐτὸν διὰ τὴν ἀπιστίτητα. του
 πράγματος οὖν ἐν ἀμελείᾳ κειμένου, πρόσσεισι τῷ Τζινεῆτ
 15 εἰς τῶν αὐτοῦ μυστικῶν φίλων, και λέγει αὐτῷ „ὁ Καρα-
 μῶν και ὁ Καρμιῶν ὁμονοήσαντες βούλονται τῇ νυκτὶ ταύτῃ D
 παραδοῦναί σε εἰς χεῖρας τοῦ Μουσουλμάν· ἐκεῖνοι δὲ εἰ-
 ρηναίαν κατάστασιν πράξαντες ἀναστρέψωσιν ἀφόβως εἰς τὰ
 ἴδια. ἐν ταύτῃ οὖν τῇ νυκτὶ τὸ πᾶν διαπράττονται.“ μαθῶν
 20 δὲ τοῦτο ὁ Τζινεῆτ, και καταλαβούσης τῆς ἑσπέρας φανούς
 και λαμπάδας ἀνάψας ἐν ταῖς αὐτοῦ σκηναῖς, αὐτὸς τοὺς τα-
 χυδρομούς των ἵππων ἀναλεξάμενος ἄνεισι ἐν τῇ ἀκροπόλει
 πρὸς τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν Παγιαζῆτ· ἦν γὰρ φύλαξ τοῦ κά-

11. ἡμέρας Bullialdus.

quinque millia hominum recenset; cumque Lopadio movisset, Per-
 gamum in campum Maenomeni accessit, unde Smyrnam contendit.
 anxius autem ac sollicitus restitit, quod Caramanum Carmianumque
 copias coniunxisse didicisset. quare Smyrna digressus Ephesum ver-
 sus movet, et in loco quod Mesaulium vocatur castra locat; illicque
 hostes reformidans tentoria constipat, fossam castris circumducit, ag-
 geres excitat, seque intra vallum cum exercitu continet. at huius
 hostes Ephesi castra habebant, nec dimidii diei, hoc est sex hora-
 rum, itinere remoti a se invicem erant. sed neque Musulmanus pu-
 gniam lacessere ausus est timiditate praepeditus, neque illi, quod
 viribus impares essent. cum igitur utrique pugnam detrectarent ne-
 que belli opus serveret, unus ex intimis Cineitis amicis eum adiit,
 monetque Caramanum et Carmianum ex compacto decrevisse proxima
 nocte Musulmano eum tradere, et pace composita secure, ad sua
 esse reversuros; et hac ingruente nocte totum negotium absolvendum
 esse. cum talia audivisset Cineites, vespere facto in tentoriis suis fu-
 nales et lampades accendit; selectisque celeribus equis in arcem ascen-
 dit ad Baiazitem fratrem suum, qui eius custodiam praecerat, quem
 postquam rerum suarum statum accurate edocuit, et ut diligenter

στρου και πρόμαχος. και τὰ κατ' αὐτὸν ἀκριβῶς ἱστορήσας, και παραγγείλας τὴν φυλακὴν τῆς πόλεως ἐπιμελῶς ἄχρι πρῶτας διατηρεῖν, αὐτὸς σὺν τοῖς λοιποῖς οἰκιακοῖς πρὸς τὸν

P. 47 Μουσουλμὰν ἐπάνεισι. και διὰ μέσης νυκτὸς οἱ τοῦ Καραμὰν και τοῦ Καρμιάν εἰς τὰς τέντας τοῦ Τζινεῆτ ἐλθόντες 5 οὐδένα εὔρον. ὁ δὲ Τζινεῆτ πρῶτας ἦδη γενομένης, και βρόχον ἐνθεῖς τῷ τραχήλῳ, ἦλθεν ἐνώπιον τοῦ Μουσουλμὰν κλαίων, και λέγων „κύριε, ἡμαρτον· ἄξιός εἰμι τοῦ θανεῖν. ἐγὼ αὐτὸς τῷ τραχήλῳ μου τὸν βρόχον ἀνηρτησάμην. ὡς βούλει, εἰς ἐμὲ πρᾶττε. ὑπεύθυνός εἰμι παντοίας κατα- 10 δίκης.” ὁ δὲ Μουσουλμὰν καμφθεὶς τοῖς λόγοις τούτοις και συμπαιθήσας αὐτὸν και στολὴν παιδρὰν ἐνδύσας ἠρώτησε „ποῦ εἰσὶ νῦν οἱ ἡγεμόνες ἐκεῖνοι, και ποῦ ἡ παράτυξις αὐτῶν εὐρίσκειται;” ὁ δὲ εἶπεν „ἐν Ἐφέσῳ. και εἰ βούλει, χωρήσῳν Βμοι στρατόν, καὶ γὰρ ἐλθὼν αὐτοὺς δεσμίους ἄγω πρὸς σέ.” 15 ὁ δὲ Μουσουλμὰν φοβηθεὶς μὴ πως πανουργία ἐν μέσῳ τούτων τῶν ὑποκρίσεων πρᾶττεται, οὐκ ἠθέλησε καταδιῶξαι ὀπίσω αὐτῶν. ἀλλ' ἦδη τοῦ ἡλίου ἀνίσχοντος και αὐτὸς ἐφ' ἵππου ἐπιβάς σὺν πάσῃ τῇ στρατιᾷ πρὸς Ἐφεσον ἐχώρει, ἔχων μετ' αὐτοῦ και τὸν Τζινεῆτ. ὁ δὲ Καραμὰν και Καρ- 20 μιάν, καθὼς ἔφημεν, περὶ τὰς μέσας νύκτας ἐλθόντες εἰς τὰς σκητὰς τοῦ Τζινεῆτ και μὴ εὐρόντες αὐτὸν ἐτόησαν τὴν ἐνέδραν· και μέγας θροῦς ἐγεγόνει ἐν τῷ φωσάτῳ και ταραχῇ, οἱ μὲν ἐρευνητῶντες τοὺς ἵππους αὐτῶν, οἱ δὲ τὰς 25 Ἐφεστροῖδας, ἄλλοι τὰς καμήλους και τοὺς ἡμίονους πρὸς τὰ

urbem in tempus matutinum custodiat hortatus est, ipse cum caeteris domesticis ad Musulmanum abit. cumque media nocte Caramani ac Carmiani milites in Cineitis tentoria venissent, neminem repererunt. orta iam luce Cineites laqueum collo pendentem gestans, coram Musulmano lacrimas fundens se sistit, taliaque locutus est. „peccavi, domine; morte dignus sum. ipse collo meo laqueum inieci. prout libuerit de me, statue ac decerne, cuilibet poenae iure sum obnoxius.“ Musulmanus eo sermone delinitus, eiusque commissertus, veste nitida induit; et interrogavit ubinam duces illi cum exercitu starent. respondit iste „Ephesi. quodsi velis exercitum mihi credere, ad eos pergam victosque adducam.“ at Musulmanus veritus ne fraus aliqua subesset et simulate haec agerentur, noluit eos insequi: sed orto sole equo insidens cum omnibus copiis Ephesum pergit, et Cineitem secum abducit. cumque, ut iam diximus, Caramanus et Carmianus circa mediam noctem ad Cineitis tentoria venissent, nec quisquam in his comparuisset, insidias sibi strui suspicati sunt; quare in castris vehementer tumultuatum est, dum hi equos inquirunt, illi sel-

φορτία τῶν παρασκευῶν ἐπιθεῖναι, ἕτεροι δὲ ἐν ὕρμασιν. καὶ δὴ ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου τὰ πάντα καλῶς παρασκευάσαντες, οἱ μὲν ἰππεῖς σὺν τοῖς ἡγεμόσι καὶ τῷ πεζικῷ στρατῷ ἐπὶ τόπον ὑψηλοῦ ἰστάμενοι τὰς ἡμιδόνους καὶ τὰς καμή-
 5 λους σὺν παντὶ τῷ φορτικῷ τάγματι προέπεμψαν, περὺσαντες τὰς κλεισούρας τὰς πρὸς Μαίανδρον. αὐτοὶ δὲ ἴσταντο
 10 δως ἴδον ὅτι τὰ δύσβατά μέρη διέβησαν. τότε καὶ αὐτοὶ κατὰ τάξιν εἰς τὰς κλεισούρας εἰσῆλθουσαν. ὅτε δὲ τὸ τέλος τῆς οὐρα-
 γίας ἐν τῷ στόματι τοῦ στενοῦ ἦν, τότε καὶ τὸ τοῦ Μουσουλ-
 15 τομῶν πεζικὸν ἀπὸ τῆς γεφύρας τῆς πρὸς Γαλήσιον ὄρος κειμένης διαβὰς ἐν Ἐφέσῳ ἦλθεν· καὶ τῇ τετάρτῃ ὥρᾳ τῆς ἡμέρας, ἡλίου ἐν τῷ ζυγῷ τὴν πορείαν ποιούντος, καὶ ὁ Μουσουλ-
 20 μῶν ἐν Ἐφέσῳ. ὁ δὲ Τζινεῆτ πολλὰ συμβουλευσας τοῦ ποιῆ- V. 38
 σαι καταπειθῆ τὸν ἄνδρα τοῦ καταδιῶξαι ὀπίσω αὐτῶν, οὐκ ἠνέσχετο, τὸ μὲν διὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ συμπάθειαν, τὸ δὲ
 καὶ φοβούμενος αἰεὶ τὰς ῥαδιουργίας τοῦ Τζινεῆτ· ἦν γὰρ ὁ Μουσουλμῶν τοσοῦτον ἀγαθὸς καὶ ἀπλούστατος ὅσον ὁ Τζι-
 25 νεῆτ πονηρὸς καὶ περιεργός. πῆξας οὖν τὰς σκηνάς ἐν τῷ τῆς Ἐφέσου κάμπῳ, καὶ ποιήσας μῆνας τέσσαρας, οὐκ ἄλλο
 30 ἦν τὸ δρώμενον πλὴν τρυφῆς καὶ σπατάλης· ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ οὐροπότης ὡς οὐδεὶς ἄλλος, καὶ εἰς τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας ἀδεῶς ἐμπίπτων.

19. Ὁ δὲ Μωσῆς, ὃν ὁ λόγος φθάσας ἐδήλωσεν, διά- P. 46

8. εἰσῆλθωσιν P.

las et stragula, alii camelos et mulos, alii currus ut sarcinas et impedimenta eis imponerent. orto sole, omnibusque ad discedendum rite instructis, duces cum equitatu et copiis pedestribus in edito loco stabant, ut cameli et muli, quos cum omnibus impedimentis ante se agebant, claustra Maeandri transirent. ipsi vero tandiu in acie steterunt, donec graviora onera fauces illas superasse vidissent. tum servatis ordinibus claustra illa ingrediuntur, et cum iam illi qui postremam aciem claudebant intrassent, Musulmannus pedites suos ponte, qui Galesio monti vicinus est, transmisit, et Ephesum ingressus est, hora diei quarta, sole Librae signum tenente. at Cineites multa frustra commentus est, quibus hunc principem induceret ad eos insequendum: sed ille nusquam sibi persuaderi passus est. nam praeterquam quod admodum facilis esset et alienis miseris tangeretur, dolos et machinas Cineitis reformidabat. eratque Musulmannus tam probus et simplex quam Cineites improbus ac veterator. castris itaque in agro Ephesio locatis quadrimestre tempus genio indulgens voluptatesque captans per luxum ac delicias ibi transegit: prae caeteris enim vino deditus erat et in libidinem pronus.

19. At Moses, quem in superioribus nominavimus, cum fratre

γων μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μεχεμέτ ἐν Ἀγκύρῃ τῆς Γα-
 λατίας καὶ φυγαῖν ἦκε ἐν Σινώπῃ ἡγεμονεύοντος Σπεντιάρ τοῦ
 Τουρκουμάνου. φιλοξενήσας οὖν αὐτὸν ὡς ἔδει, ἐξήγησε
 περῶσαι Μωσῆς τὴν περσῖαν τοῦ Εὐξείνου πόντου, τὰ πρὸς
 Βλαχίαν. ὁ δὲ ἀσπασίως τὴν αἴτησιν αὐτοῦ πληρώσας ἀφίη- 5
 σι, καὶ εἰς Βλαχίαν περῶ. καὶ τῷ Μύλτζῃ βεηβόδα συντυ-
 χῶν, καὶ πληροφορησας αὐτῷ τίς τε εἴη καὶ πόθεν ἦκε καὶ
 Β πῶς, δίδωσιν αὐτῷ ἄδειαν τοῦ περιπατεῖν ἐν πάσῃ Βλαχίᾳ
 καὶ πρῖντειν τὰ δόξαντα, οἱ δὲ τῆς δύσεως σατραῖναι καὶ τὰ
 τοῦ Λανούβεως μέρη φυλάττοντες, μαδόντες τὴν εἰς Βλαχίαν 10
 εἰσοδὸν τοῦ Μωσῆ, γράφουσι καὶ δηλοῦσι τῷ Μουσουλμᾶν
 τὰ γενόμενα, καὶ ὅπως εἰ μὴ φθάσας περῶσαι ἐν τοῖς μέρε-
 σι τῆς Θράκης, τὴν δύσιν ὁ Μωσῆς κληρώσεται, καὶ αὐτὸς
 ἐν Ἀσίᾳ διάγων εἰς αὐτὴν καὶ καταλήξει. ὁ δὲ Μουσουλ-
 μᾶν ἐνωπιθεῖς τρὸς λόγους τούτους συντόμως ἐξ Ἐφέσου 15
 C πρὸς Λάμψακον ἔρχεται, ἄγων ὁμοῦ καὶ τὸν Τζινεήτ, ἄλ-
 λον ἔπαρχον καταστήσας αὐτ' αὐτοῦ ἐν Ἐφέσῳ καὶ ἐν πάσῃ
 τῇ ἐπαρχίᾳ. ἦν δὲ ἐν Λαμψάκῳ κτίζων ἐπ' ὀνόματι τοῦ
 Μουσουλμᾶν πύργον ἕνα παμμεγέθη, ἐν τῇ ἀκτῇ τῇ ἀπέναν-
 τι Καλλιουπόλεως. ὁ δὲ δομήτωρ ἦν Σαλαग्रούζω δὲ Νέργω 20
 Γενοῦίτης εἰς τῶν εὐγενῶν, ὃν καὶ οἰκοδομήσας ὡς ἔπρεπεν,
 καὶ ἰδὼν αὐτὸν ὁ Μουσουλμᾶν ἐδωρήσατο αὐτῷ πλεῖστα

15. τοῖς λόγοις τούτοις P.

suo Mehemete Ancyrae in Galatia agebat; unde Sinopem aufugit ad
 Spentiarem Turcomanum eius urbis principem. cumque ab eo beni-
 gne susceptus esset Moses, rogavit ut in obiectam continentem Va-
 lachiam versus trahere eius ope et auxilio posset; quod facillime
 ab eo obtinuit, et in Valachiam traiecit. Ad Vaivodam deinde Mylt-
 zem se confert, cui certis indicibus notum fecit quisnam esset, unde
 et quomodo illuc accessisset. quare Vaivoda libertatem ei concedit
 secure per totam Valachiam eundi, et prout ei placuerit agendi. cum
 vero Bassi, qui occidentis provincias ad Danubium sitas regebant,
 Mosis in Valachiam adventus innotuisset, Musulmano rem totam
 scriptis litteris exponunt, monentque, nisi celeriter in Thraciam
 transierit, limites imperii sui intra Asiani, in qua tempus terit,
 fixum iri, Mosem vero occiduas provincias in ditionem suam redac-
 turum. his monitis cum paruisset Musulmanus, quanto ocius Epheso
 Lampzacum proficiscitur, comitemque expeditionis Cineitem abducit,
 in eius locum Epheso totique provinciae alio praefecto. per id tem-
 pus Musulmani iussu Salagruzus de Negro, patricius Genuensis, tur-
 rem amplam Lampzaci extruebat in littore Callipoli obiecto; quam,
 ut par erat, solide constructam ubi conspexit Musulmanus, multas
 ei pecunias largitus est inde Callipolium transvectus computationibus

χρήματα. και περὶ αὐτὸν ἐν Καλλιωνπόλει και καθίστας ἐν πό-
 ταις και ἀμερικνίαις, εὐφραινόμενος και ἀσελγαίνων οὐκ D
 ἐφρόντιζε περὶ τοῦ Μωσῆ. ὁ δὲ Μωσῆς οὐ διέλειπε γράφων
 τοῖς μεγασιάνοις, και τῶν αὐτῶν πάντα τὰ χρήσιμα, εἰ
 5 ἐγκατατῆς τῆς ἡγεμονίας γενήσεται. και οὐ μόνον ἦν ἐν τού-
 τοις, ἀλλὰ και Τούρκους ἀθροίσας ἐκ τῶν τοῦ Ἰστροῦ με-
 ρῶν παρ' αὐτῶν πάσης Θρακίας και Θεσσαλίας και Ἰλλυρικῶν
 ἡγεμονῶν ἀνηγορεύτο. ὁ δὲ Μουσουλμᾶν τὸν Τζιζνιτὴ πρὸς
 τὰ μέρη τῆς Βουλγαρίας ἐν τοῖς μέρεσι τῶν Ἀχριδῶν ἐπαρ- P. 49
 10 χον καταστήσας ἐπέμψεν. αὐτὸς δὲ ἐν Ἀδριανουπόλει τὴν
 πορείαν ἐποιεῖ, και εἰσελθὼν ἐντὸς τῆς πόλεως ἅπαντες αὐ-
 τῶν ὡς εὐεργέτην και δοτῆρα πάντων καλῶν ἀνηγορεύον. και V. 39
 ἐν ἀληθείᾳ οὕτως ἦν. ὅπου γὰρ ὁ Μουσουλμᾶν ἤρχετο κἄν
 τε ἐν πόλει κἄν τε ἐν κόμῃ τοῦ ποιῆσαι ἐκεῖ ἡμέρας τριάκον-
 15 τα, και οἱ πλούσιοι και οἱ πένητες και αὐτοὶ οἱ δι' ἐνδειαν
 τροφῶν προσαιτοῦντες πάντες αὐτάρκεις ἐγένοντο. τότε ὁ
 Μουσουλμᾶν ἀπ' Ἀδριανουπόλεως συλλέξας στρατὸν κατὰ τοῦ
 Μωσῆ ἐπέμψεν, και αὐτὸς διημέρευεν ἐν πότοις. ὁ δὲ Μω-
 σῆς συνάψας πόλεμον και ὑπέρτερος φανείς και διώξας τὸν
 20 στρατὸν τοῦ Μουσουλμᾶν ἐγγὺς πρὸς Σοφίας, ἐγένετο ἅπαν- B
 ταχοῦ φήμη ὡς ὁ Μωσῆς μέλλει τῆς δύσεως τοπάρχης γενέ-
 σθαι. και δὴ ἐνωτισθεῖς ὁ Μουσουλμᾶν τὴν ὡς ἐν ὀλίγῃ
 μέλλουσαν εἰσελεύσειν ἐν Ἀδριανουπόλει τοῦ Μωσῆ (ἦν γὰρ
 συρρέων ἅπαν τὸ πλῆθος ἐν αὐτῷ και ἐκ τῶν προυχόντων

et crapulae operam dedit, et omnibus curis remissis, deque Mose
 haud sollicitus, voluptatibus carpendis exercendisque libidinibus at-
 tentus erat. non cessabat interea Moses ad magnates primariosque
 viros scribere, et polliceri, si rerum summa potiat, fore ut eorum
 commodo ac utilitati studeat. neque his solum intentus Turcos etiam
 ex Istri tractu collegit, ab eisque totius Thraciae Thessaliae et Illy-
 rici princeps proclamatur. Musulmanus vero Cineitem in Bulgariam
 misit, eumque Achridarum provinciae praefecit; ipse Adrianopolim
 profectus ingreditur, et ab omnibus, ut bonorum omnium auctor
 atque largitor laudibus in coelum effertur. et revera talis erat Mu-
 sulmanus: quaecumque enim urbem aut vicum adiret, ut dies tri-
 ginta ibi moraretur, divitibus et pauperibus, illisque qui prae in-
 opia mendicabant, abunde largiebatur. tum ergo coactum exercitum
 adversus Mosem misit, dum ipse dies solidos in comotationibus
 consumit. Moses itaque pugna commissa victor exercitum Musul-
 mani usque ad portas Sophiae insecutus est, et fama ubique sparsa
 ipsum in occidente regnaturum. ubi autem Musulmanus intellexit
 brevi Adrianopoli assuturum Mosem, ad quem undequaque turmatim

οὐκ ὀλίγοι), αὐτὸς δὲ ποτε ἀναγήψας ἐκ τοῦ κάρους τῆς μέθης ἠβουλήθη πρὸς Κωνσταντινούπολιν ἀπιέναι. καὶ σὺν ὀλίγοις ἐπιβηταῖς τὴν ὁδὸν ἀρξάμενος, καὶ αὐτοὶ ἀφέντες αὐτὸν ἔφυγον καὶ πρὸς τὸν Μωσῆν ἤλαυνον. ὁ δὲ Μουσουλμὰν ἐν χωρίῳ τινὶ καθ' ὁδὸν ἐντυχῶν, καὶ οἱ τοῦ χωρίου 5 ἴδον τε αὐτὸν καὶ ἐκ τοῦ ἵππου καὶ ἐκ τῶν ἱματίων καὶ ἐκ τῆς μορφῆς γνωρίσαντες ὡς ὁ ἡγεμὼν ἐστιν, ἔθειον ἐπὶ τῇ C θῆκῃ αὐτοῦ. καὶ προκαταλαβόντες νεανίσκοι πάντε τοξόται, φέροντες τόξα καὶ βέλη, ὁ Μουσουλμὰν ταραχθεὶς ἀφίησι βέλος κατ' αὐτῶν, καὶ ὁ εἷς κύμβαχος ὀλιοθήσας ἔπεσεν. καὶ το δεῦτερον πέμψας ῥίπτει τὸν ἕτερον. τότε οἱ τρεῖς ὁμοηόησαντες (ἦσαν γὰρ καὶ οἱ πάντε ὁμοπάτριοι καὶ ὁμαιμονες) ἀφίᾳσι τὰ βέλη κατὰ τοῦ Μουσουλμὰν, καὶ πίπτει τοῦ ἵππου, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνουσιν. ὁ δὲ Μωσῆς εἰσάγεται ἐν Ἀδριανουπό- A. C. 1410 λει μετὰ δορυφορίας καὶ τιμῆς ὄσης, καὶ ἡγεμὼν δύσεως ἀνα- 15 Heg. 813 δείκνυται. μαθὼν δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μουσουλμὰν ἐπέπθησεν· καὶ στρατιώτας πέμψας καὶ τοὺς πρώτους τῶν σατραπῶν, ἔφερον τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐν Ἀδριανουπόλει. D ἔπεμψεν αὐτὸ ἐντίμως ἐν τῇ Προύσῃ, καὶ ἔθαψαν ἐν τῷ παρ' αὐτοῦ δομηθέντι μνημείῳ. ὁ δὲ Μωσῆς ἀκριβῆ ἔρευναν ποι- 20 ἦσας εἰς τοὺς φονεῖς τοῦ Μουσουλμὰν, καὶ εὐρῶν καὶ τοὺς τρεῖς, καὶ πέμψας ἐν τῷ χωρίῳ ὃ ἐφονεύθη, καὶ ἀθροίσας πάντας τοὺς χωρίτας, καὶ δεσμήσας τὸν καθένα σὺν γυναι-

omnes confluebant, etiam ex primariis plurimi, sero tandem veterino solutus ad mentem sobriam rediit, et Cpolim petere decrevit, viamque cum paucis equitibus ingressus, ab eis ad Mosem deficientibus deseritur. Musulmanus in quoddam oppidum iter faciendo venit: quem ubi conspexere oppidani, ex equi forma, vestium ornatu et vultu principem esse cognoverunt, et ad spectandum illum accurrunt. cumque iuvenes quinque sagittarii pharetrati eum currendo praevenissent, turbatus telum in eos emittit, quo percussus eorum unus pronus in caput cecidit. secundo deinde emisso alium sternit. tunc tres qui supererant, quod fratres germani isti quinque essent, uno consensu tela in Musulmanum torquent, equo deficiunt, et lapso caput abscindunt. Mosem autem, quem longum satellitum agmen comitabatur, Adrianopolitani cives in urbem accipiunt, et quam exquisito possunt cultu venerantur, ibique occidentis princeps proclamatur. cognita morte fratris sui Musulmani eum luxit, et milites satraparumque praecipuos misit, qui defuncti cadaver Adrianopolim apportarunt; Prusam postea magna pompa perlatum, monumento, quod ipse posuerat, intulerunt. diligentem etiam inquisitionem exercevit in eos qui Musulmanum interfecerant, tresque illos qui caedem patraverant, comprehensos in oppidum, ubi occisus fuerat, mi-

ξὶ καὶ τέκνοις, ἀσφαλίσας τὸν καθένα ἐν ταῖς καλύβαις αὐ-
 τῶν πῦρ ἀφίαισιν· καὶ τέκνα καὶ γονεῖς καὶ συγγενεῖς καὶ
 αἱ καλύβαι καὶ τὸ χωρίον ἅπαν κατετεφερώθη καὶ εἰς κόνιν
 ἐγένοντο. τοιαύτην ποινήν ὁ ἀπάνθρωπος εἰς ἀνθρώπους εἰ-
 5 γάσατο, δεικνύων τὴν ἀπαρχὴν τῶν κακῶν ὧν ἡμελλε κατερ-
 γάζεσθαι ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ. ἄθροίσας οὖν τοὺς μεγί- P. 50
 στᾶνας τῆς Θρακίας καὶ Μακεδονίας καὶ τῶν ἄλλων ἐπαρχιῶν
 (ἦσαν γὰρ συνηθροισμένοι πάντες εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ)
 δημηγορήσας εἶρηκε πρὸς αὐτούς „ὦ ἄνδρες καὶ τοῦ ἔμοῦ
 10 πατρὸς φίλοι (καὶ γὰρ οὐ δούλους λέγω), οἴδατε ἀκριβῶς
 τὴν ἣν ὑπέστη παρὰ τοῦ Τεμύρ ἀπειλήν ἢ τῆς Ἀσίας μερίς,
 καὶ τὸ πλεόν, ὅτι ὁ ἔμός πατήρ παρεδόθη εἰς χεῖρας αὐτοῦ
 ὡς στρουθίον. οὐκ ἄλλο τοίνυν ἦν τὸ καταβιβάσαν τοὺς Σκυ-
 15 τῶμασι πλὴν ἡ Κωνσταντίνου καὶ σὺν αὐτῇ οἱ ἐν ταύτῃ βα-
 σιλεύοντες. ἐλθὼν οὖν ὁ ἔμός ἀδελφὸς καὶ κυριεύσας τὰ Θρα- B
 κῶα μέρη καὶ τὴν λείπουσαν γῆν ἣν ὁ ἡμέτερος ἀδελφὸς
 ἐκυρίευσεν, οὐ μόνον τὴν πρὸς τὸ πατριον σέβας στοργὴν οὐκ
 ἐπεδείξατο, ἀλλὰ μᾶλλον, εἰ χρὴ λέγειν, καὶ ἐφ' ἡμίσηος κα-
 20 βουρ ἐγένετο. ἐν τούτῳ καὶ ὁ θεὸς αὐτὸν παραβλέψας, εἰς
 τὴν ἐμὴν χεῖρα τὴν ῥομφαίαν τοῦ προφήτου δέδωκε τοῦ δι- V. 40
 χτομηῆσαι τὸν ἄπιστον, τὸν δὲ πιστὸν ὑπερψυῶσαι καὶ ἀνα-
 βιβάσαι. ἔνεκα γοῦν τούτου οὐ χρὴ τοσαύτην γῆν ἢ Κων-

16. ἀδελφὸς] πατήρ Bullialdus.

sit; et in unum convocatos omnes oppidanos cum uxoribus et libe-
 ris vinxit et in singulis tuguriis conclusit; immissoque igne liberi
 cum parentibus cognatisque, tuguria etiam totumque oppidum con-
 flagrant et in cineres vertuntur. tali supplicio inhumanus ille in ho-
 mines animadvertit, primitias ac specimen malorum scelerumque,
 quorum auctor temporibus suis futurus erat, exhibens. convocatis
 deinde Thraciae Macedoniae aliarumque provinciarum proceribus,
 qui ad eum venerandum convenerant, talem habuit orationem. „O viri
 patris mei amici, neque enim servos appello, probe novistis quanto-
 pere Asia a Temyri vexata sit; et quod gravius est, patrem meum in
 manus illius velut passerem traditum esse. non alius tamen praeter
 Cpolim eiusque imperatorem accersivit Scythas et Persas, caeterasque
 gentes in patriam nostram evocavit. cum vero frater meus, qui Thra-
 ciae caeterisque regionibus quas pater possederat dominabatur, non
 solum venerationem ac pietatem patriae debitam non exhibuerit, sed
 potius, si ita fari licet, infidelis ex semisse factus sit, eapropter
 deus illum aversatus, meam in manus gladium prophetae tradidit,
 ut infidelem discindam, fidelem vero exaltem, et honoribus extol-
 lam. propterea non convenit Cpolim tam late imperare, aut urbes

σταντίνου κληρώσασθαι, οὐδὲ πόλεις Μακεδονικάς, καὶ ταῦ-
 τα τὴν Θεσσαλονίκην, ἦν διὰ πολλῶν ἰδρώτων ὁ ἐμὸς πατὴρ
 ἐκληρώσατο καὶ τοὺς βωμοὺς τῶν εἰδώλων εἰς ἱερὰ τεμένη
 C τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ προφήτου μετέστησεν. ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν
 μητέρα τῶν πόλεων καὶ τὸν φονέα τοῦ ἐμοῦ πατρὸς, εἰ Θεῶ 5
 Φελητὸν ἐστὶ, διὰ συνδρομῆς ἐμῆς ἡμετέραν καταστήσω, καὶ
 τὰ ἐν αὐτῇ τεμένη τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ προφήτου τελέσω προσ-
 ευχῆς οἴκους." τότε οἱ πάντες εὐφρόνησαν, καὶ ὡς παρὰ Θεοῦ
 τοὺς μιαινοὺς αὐτοῦ λόγους ἐδέξαντο. ἀθροίσας οὖν στρατὸν
 ἱκανόν, πρῶτον μὲν ἐν Σερβίᾳ κατέδραμεν (ἔφθασε γὰρ ὁ 10
 δεσπότης Στέφανος ὁ τοῦ Λαζάρου υἱὸς μὴ φέρων ἐν τοῖς
 ὤσιν τὴν ἐπιδρομὴν), καὶ παμπλήθη χωρία καὶ κάμπους
 καταδραμῶν τὰ μὲν ὠραῖα τῇ ὄψει καὶ νέα σώματα ἡχμα-
 λώτιζεν, τοὺς δὲ λοιποὺς ἅπαντας ξίφει κατέσφαττε. λαβὼν
 δὲ καὶ πολίχνια τρία πολέμῳ πάντας ἐθέριος, καὶ θερίζων 15
 D ἐν τοῖς σώμασι τῶν Χριστιανῶν τράπεζαν ἐφήλου καὶ παν-
 δαισίαν ἐποίει μετὰ τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ. ἀπὸ δὲ Σερβίας
 στραφεὶς ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ μικρὸν ἀναπαυσάμενος, τὰ
 πρὸς τὴν Κωνσταντίνου παρεσκεύαζεν πολεμικὰ τειχομηχανή-
 ματα. πέμψας δὲ στρατὸν οὐκ ὀλίγον ἐν Θεταλίᾳ ἐπολιόρ- 20
 κει Θεσσαλονίκην. καὶ τὰ παρὰ τὸν Στρώμονα χωρία ἅπαντα
 παραλαβὼν πλὴν Ζητούνιου, αὐτὸς πρὸς Κωνσταντινούπολιν
 ἐχώρει, καὶ πάντα τὰ χωρία εὐρῶν ἔρημα (ἦν γὰρ μετοικί-
 σας αὐτὰ ὁ βασιλεὺς Μανουὴλ ἐντὸς τῆς πόλεως) πάντα πυρὶ

Macedonicas, imprimis vero Thessalonicam retinere; quam tot labo-
 ribus et aerumnis parens meus adquisierat, idolorumque altaria in
 sacra dei eiusque prophetae templa commutaverat. at ipsam caetera-
 rum urbium caput patrisque mei homicidam, si deo ita placuerit,
 mea opera nostram efficiam; et templa, quae in illa urbe stant,
 deo et prophetae eius consecrata domos orationis constituam. his
 dictis omnes faustis acclamationibus applauserunt, verbaque eius
 non secus ac dei auribus hauserunt. ingenti itaque conscripto
 exercitu Serviam primum invadit (quam Stephanus Lazari filius
 deseruerat tanti hostis adventu percussus) et in quamplurima op-
 pida agrosque patentes excursionem facta, iuvenos formosos mancipia
 abduxit, caeteros gladio peremit. cumque tria castra expugnasset,
 omnes ense demessos prostravit, super cadaveribus deinde Christiano-
 rum mensa instructa, convivio celebri magnates suos excepit. Ser-
 vicia excedens Adrianopolim pedem refert, brevique spatio quieti da-
 to ad Cpolim expugnandam bellicas machinas apparat; et exercitu
 haud exiguo in Thessaliam misso Thessalonicam oppugnat, occupa-
 tisque omnibus, excepto Zetunio, castris Strymonii impositis, ipse
 Cpolim tendit; omniaque oppida deserta, unde imperator Manuel

παρέδωκεν. αὐτὸς δὲ πῆξας τὰς σκηναὶς τῇ μὲν γνώμῃ θαρ-
 ρῶν ἦν ὅτι γενήσεται ταύτης κύριος, τῇ δὲ πράξει καὶ τῇ
 λοιπῇ δυνάμει μακρόθεν ἦν ἑστῶς. πλὴν καθ' ἡμέραν οὐκ
 ἐπαύετο πολεμῶν καὶ πολεμιζόμενος καὶ σφάττων καὶ σφα- P. 51
 5 ζόμενος παρὰ τῶν πολιτῶν· ἐξερχόμενοι γὰρ οἱ πολλοὶ συν-
 ἐπέκοντο τοῖς Τούρκοις, καὶ εἰς ἓνα Ῥωμαίων τρεῖς ἐπιπτον
 Τοῦρκοι. τὸν δὲ βασιλέα οὐκ ἤρεσκε τοῦτο. εἶχε γὰρ τοὺς
 Ῥωμαίους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διὰ τὴν ὀλιγότητα φυλάττων αὐ-
 10 τοὺς ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ. ἔλεγέ γάρ „τί μοι ὄφελος, εἰ ἀπὸ
 Μωσῆ ζημίαι, εἰ ἀπὸ τῶν χιλιῶν Τούρκων ὀλέσει ἑκατόν;“
 πλὴν ἡ θρασύτης τῶν Ῥωμαίων οὐ διέλιπε τοῦ ἐξέρχεσθαι
 καὶ συμπλέκειν τοῖς Τούρκοις. ἔλαβον οὖν ἐν πολέμῳ οἱ
 Τοῦρκοι ἓνα τῶν ἐνδόξων, τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης Ἰωάννου B
 15 τοῦ χρηματίσαντος βασιλέως, τοῦ βασιλέως Μανουὴλ υἱοῦ,
 ὃν καὶ ἀπέτεμον αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι μαθόν-
 τεσ τὸ γεγονός ἐξεπόρησαν, καὶ διὰ πολλοῦ πολέμου καὶ
 κραυγῆς ἔφερον τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐντὸς τῆς πόλεως· τὴν δὲ
 20 κεφαλὴν αὐτοῦ οἱ Τοῦρκοι τῷ Μωσῆ ἐκόμισαν. τότε Νικό-
 λαος Νοταρᾶς πατὴρ τοῦ τεθνηκότος, διαρμηνευτῆς ὢν τοῦ βα-
 σιλέως κυρίου Μανουὴλ, πλούσιος ὢν σφόδρα, ἔξαγοράσας
 διὰ πολλῶν κεντηναρίων τὴν κεφαλὴν ἔθαψε σὺν τῷ σώματι.
 μέγα πένθος ποιήσας Ῥωμαίους ὁ νέος ἐκεῖνος καὶ τῷ πατρὶ

iacolas in urbem transtulerat, invenit, eaque deussit. dispositis
 deinde castris confidebat se eam in potestatem suam redacturum. sed
 rem e longinquo gerebat, copias procul ab urbe tenens: verum sin-
 gulis diebus ad pugnam lacessendo hostes caedebat, lacessitus quan-
 doque ipse et caesus. erumpentes namque Cpoli cives praelio cum
 Turcis congregiebantur, horumque caesorum numerus Romaeorum
 numerum triplo superabat. neque interim imperatori eiusmodi victo-
 riae gratae erant: Romaeos enim ipsi caros, non minus ac pupillam
 oculi, eorum paucitas reddebat. quid commodi, inquit, ad me redit,
 si decem milites Romaeos ex centum amisero? quantamve cladem ac-
 cipit Moses, si ex mille Turcis centum perierint? verum tamen audacia
 freti Romaei haud se continuerunt, ac eruptione facta Turcos ag-
 gredi non cessavere. inter pugnandum vero comprehenderunt Turci
 quendam illustrium Iohannis olim imperatoris Manuelisque F. pin-
 cernam, quem capite truncharunt. cognita caede Romaei portam exie-
 runt, postque diuturnam pugnam ac vociferationem cadaver in ur-
 bem importarunt: at eius caput ad Mosem attulere Turci. occisi pa-
 ter Nicolaus Notarius, imperatoris D. Manuelis interpres, qui que
 praedives erat, caput abscissum multis centenis nummis illico rede-
 mit et una cum cadavere sepelivit. ingenti dolore Romaeorum iuve-

C και τῷ ἀδελφῷ Λουκᾷ, ὃς και ἐν ταῖς ἡμέραις ὑστάτου βα-
 σιλέως Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου μεσάζων ἐχρημάτισε, και
 ἐν τῇ παντελεῖ φθορᾷ τῆς πόλεως και αὐτὸς σὺν τοῖς τέκνοις
 ἐκατατομήθη. ἀλλ' ἐπανίτεον ἤδη πρὸς τὴν διήγησιν. ὁ βα-
 V. 41 σιλεύς γὰρ Μανουὴλ ὀρῶν τοῦ τυράννου τὸ ἀπηνὲς και τὴν 5
 πρὸς τὴν τῶν Χριστιανῶν μάχην ἄσπονδον ἔχθραν, μνηῖει
 τῷ Μαχουμέτ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἐτι διάγων ἐν Προύσῃ τὸ
 ἐλθεῖν εἰς τὸ Σκουτάριον, και ὁ βασιλεύς σὺν τριήρεσι δια-
 βιβιάσει ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει, ἀπὸ δὲ Κωνσταντινουπό-
 λεως βοηθεία Θεοῦ και τοῦ βασιλέως ἐξερχόμενος συμπλακῆ- 10
 θεται τῷ τυράννῳ. και εἰ μὲν τὸ τῆς τύχης ἐπὶ τὸν τύραν-
 Νον ῥέψει, ἡ πόλις πάντοτε ἐτοιμος ἔσται εἰς ὑποδοχὴν αὐ-
 τοῦ· εἰ δὲ τούναντίον, ὃ και ἐπιθυμητὸν ἡμῖν ἐστι, τὴν
 ἡγεμονίας ἐγκρατῆς γενήσῃ και ὡς ἐμὸς υἱὸς ἔσῃ. ὁ δὲ Μα-
 χουμέτ ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους και πρόθυμος γενόμενος 15
 προδύμως εἰς τὸ Σκουτάριον ἤλαυνε πάσας τὰς αὐτοῦ δυνά-
 μεις. ὁ δὲ βασιλεύς μαθὼν ὅτι ἤλθεν εἰς τὸ πέραν, τὰς
 τριήρεις ἐτοιμοὺς ἔχων περᾶ, και τῷ Μαχουμέτ ἐντυχῶν και
 λόγους ἐνόρκους λαβὼν και δοὺς περᾶ τὸν Μαχουμέτ σὺν
 αὐτῷ εἰς Κωνσταντινούπολιν. και μεγάλην πανήγυριν ἐν τῇ 20
 εἰσόδῳ ποιήσας ὁ βασιλεύς τρεῖς ἡμέρας, τῇ τετάρτῃ ἔξεισι
 τῆς πόλεως ὁ Μεχεμέτ σὺν πίσῃ τῇ στρατιᾷ αὐτοῦ και σὺν
 P. 52 ὀλίγοις στρατιώταις Ῥωμαίοις· και συμμίζας τῷ Μωσῇ ἡ-

nis ille desideratus est, patrisque et Lucae fratris, qui sub impera-
 tore Iohanne ultimo Palaeologo Mesazontis officio fungebatur, po-
 stremo in civitatis universae clade cum liberis capite plexus est. ve-
 rum ad narrationis seriem revertamur. Manuel enim imperator cum
 tyranni ferum et immanem animum cerneret, bellumque interneci-
 num adversus Christianos odio implacabili eum gerere, Mahometem
 fratrem ipsius Prusae tunc adhuc degentem monet ut Scutarium ac-
 cedat, inde Cpolim triremibus imperatoriiis traiecturus; Cpoli deinde
 faventibus deo ac imperatore egressus pugnam cum tyranno experi-
 retur, patente urbe quo tuto se recipiat, si tyranno fortuna arrise-
 rit: sin minus id contigerit, ut nobis optandum, principatum adipi-
 sceris, et mihi non secus ac liberi carus eris. his auditis alacer prom-
 ptusque factus Mahometes, quascunque copias habebat, Scutarium
 confestim duxit. imperator ubi eum advenisse ad oram oppositam
 didicit, triremibus, quas instructas habebat, eo traiecit; et cum Ma-
 homete collocutus, mutuo iureiurando fide utrinque obstricta, eum
 Cpolim secum vehit. exceptum celebri pompa tridui spatio magnifice
 habuit. quarto die Mahometes urbe egreditur cum universo exercitu
 suo et parva manu militum Romaeorum; initaque cum Mose pugna
 victus in urbem confugit. Tum imperator animum illius sermonibus

τῆς, καὶ ἠττήθεις κατέφυγεν ἐν τῇ πόλει. ὁ δὲ βασιλεὺς
 θεραπεύσας αὐτὸν διὰ λόγων σοφιστικῶν καὶ πραγμάτων
 στρατιωτικῶν ὧν ἀπόλεσεν, ἐπεμελείτο πάλιν τοῦ ἐξελεῖν
 5 θῶν ἐκ τῶν ὀρίων Κωνσταντινουπόλεως, ἔχων πάντα τὸν
 δυτικὸν στρατὸν σὺν αὐτῷ, παρεσκευάζετο κατὰ τοῦ Μεχε-
 μετ καὶ τῆς πόλεως. ἐξελθὼν δὲ πάλιν ἐκ δευτέρου ὁ Με-
 χεμετ καὶ πάλιν ἠττήθη καὶ πάλιν ἐν τῇ πόλει κατέφυγε,
 καὶ πάλιν ὁ βασιλεὺς αὐτὸν ὑπεδέξατο. τότε ὁ Μεχεμετ ἐν
 10 ἀδημονίᾳ γεγωνὸς καὶ τὴν τῆς τύχης μεταφορὰν ὡς σφεν-
 δόνης στρεπτόν ἠγησάμενος, εἶρηκε τῷ βασιλεῖ „σὺ μὲν, πά-
 τερ ἄγιε, ζυγοσταθμῶν καὶ προβλέπων τὰς πλάστιγγας οὐκ
 ἀφίης μοι, ἄνω καὶ κάτω τὴν τύχην ὄρων, τοῦ προδοθῆναι
 ἢ παραδοθῆναι μοι τὸν ἔχθρὸν παρ' αὐτῆς. ἐγὼ δὲ λέγω,
 15 πᾶν τὸ ἐν μετώποις γραφὲν ἐνὸς ἐκάστου δακτύλῳ θεοῦ ἀπα-
 ραιτήτως προβήσεται. κέλευσον οὖν μοι σὺν τοῖς ἐμοῖς τὴν
 πρὸς Ἀδριανοῦ φέρουσαν τρίβον ἄρξασθαι, καὶ μόνον εὐχου
 μοι ὡς πατὴρ υἱὸν, καθὰ καὶ εἰμί· τὰ δὲ μέλλοντα τῷ
 θεῷ μελέτω.” τότε ὁ βασιλεὺς ἀκούσας τοῖς λόγοις αὐτοῦ,
 20 καὶ περιπλακείς αὐτὸν καὶ ἀσπασάμενος, καὶ δεικνὸν εἴτρε-
 πίας πολυτελῆ, καὶ χαρμονικῶς εὐφρανθέντες, πρωΐας ἦδη
 γενομένης ἐξείσιν ὁ Μεχεμετ τῆς πόλεως, καὶ εἰς δύο μερί-

apus erexit; curavitque apparatus bellicum iterum instaurari et
 amissa resarciri, ut cum Mose iterum confingeret. at Moses ex fini-
 bus Spolitanis occiduarum regionum omnes copias deduxit, aciem-
 que adversus Mahometem et urbem instruxit. iterum igitur erumpens
 Mahometes, accepta iterum clade in urbem refugit, fugientemque
 imperator suscipit. tunc moestus et anxius, reputans fortunam aequae
 ac fundam mutabilem volubilemque esse, his verbis imperatorem al-
 loquitur. „Tu pater sancte, qui momenta rerum perpendis lancium-
 que reciprocam librationem praevides, cum fortunam contempleris
 aequae deque res meas versare, non dimittis me, dum ipsa me
 produat, aut hostem in manus meas mihi tradat. ego vero dico, quic-
 quid in frontibus uniuscuiusque nostri dei digito scriptum est, id
 irrevocabile esse ac necessario eventurum. iube igitur me cum omni-
 bus meis copiis viam, quae Adrianopolim ducit, capessere; et so-
 lummodo bona mihi faustaue precare, ut patrem filio decet, futu-
 ra vero dei providentiae permittamus. hunc sermonem ubi audivit
 imperator, ipsum complexus ac deosculatus est: coena deinde laute
 instructa, laeti genio indulserunt. orta luce urbe exiit Mahometes,
 copiasque in acies binas partitur; quarum altera versus Euxinum in-
 cessit, altera Adrianopolim contendit. Moses autem ubi cognovit ex-
 ercitusum suum Mahometem in duo agmina divisisse, illud quod ad

σας τὸν στρατὸν τὸ μὲν ἐν μέρος πρὸς τὰ τοῦ Εὐξείνου μέ-
ρη ἔπεμψε, τὸ δὲ ἄλλο τὴν πρὸς τὴν Ἀδριανουῦ φέρουσαν
ᾧδενε. τότε ὁ Μωσῆς πάλιν ἀκούσας, καὶ μαθὼν πῶς εἰς
δύο κατατομὰς τὰ φασάτα ἐμέρισεν, τὰ πρὸς τὸν Πόντον
μέρη ἐδίωκεν. καὶ δὴ ἐπεισπεσόντα ἄμφω τὰ στρατόπεδα, 5
καὶ οἱ τοῦ Μωσῆ ἤτηθέντες πρὸς τὸν Μεχεμετ ἠθροίζοντο,
ὁ δὲ ἀσπασίως ὑπεδέχετο. ὁ δὲ Μωσῆς τὸ γενονὸς ἰδὼν
D καὶ τὸ τῆς τύχης εὐμετάβολον ἔφυγεν. εἰς ἔλος δέ τι μὴ
γνούς ἐμπεσὼν, καὶ εἷς τῶν σατραπῶν τοῦ Μεχεμετ κατα-
διώκων, στραφείς ὁ Μωσῆς ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὁ δὲ τοῦ σα- 10
τραπικοῦ δούλος φθύσας ἱππότης ἀφείλεν αὐτοῦ τὴν δεξιάν ἀπὸ
V. 42 τοῦ ὤμου, ῥίψας αὐτὴν ἐν τῷ ἔλει. μονόχειρ δὲ εἰσελθὼν
A. C. 1413 καὶ διὰ τῆς ῥύσεως τοῦ αἵματος λειποψυχήσας ἔπεσεν ἐκ τοῦ
Heg. 816 ἵππου. ὁ δὲ δούλος τοῦ σατραπικοῦ ἐλθὼν εἰς τὸν ἡγεμόνα
ἀπήγγειλε καὶ τὸν θάνατον τοῦ κυρίου αὐτοῦ καὶ τοῦ Μω- 15
σῆ τὴν πληγὴν· ἐλθόντες δὲ ἐν τῷ ἔλει εὗρον τεθνηκότα,
καὶ ἦσαν τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Μαχουμέτ. ἰδὼν δὲ
καὶ θρηνήσας κατὰ τὸ ἀπάνθρωπον ἔθος αὐτῶν ἔπεμψε τὸ
P. 53 πτώμα αὐτοῦ ταφῆσαι ἐν Προύση ἐν τοῖς πακράσιον ἑγγύς.
ὁ δὲ Μεχεμετ ἐπαναζεύξας ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ καθίσας ἐν 20
τοῖς θώκοις τοῖς πατρικοῖς, εἰσῆρχοντο καθ' ἐκάστην οἱ τῆς
δύσεως προύχοντες στρατηγοὶ καὶ προσεκύρουν αὐτῷ. ἐν δὲ
ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἔχων σχολὴν καὶ ἀγωνίαν ὁ Μωσῆς
μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μαχουμέτ, ἔλαθε φεύγων ὁ Τζι-

2. τὴν deest P.

Euxinum Pontum properabat, insequitur; cumque ambae acies con-
currissent, Mosis copiae victae ad Mahometis partes transierunt,
qui eas benevole admisit. Moses hoc casu fortunaeque inconstantia
perculsus aufugit, inque paludem locorum ignarus incidit. fugientem
insequebatur et urgebat quidam ex satrapis qui Mahometi militabant,
quem conversus Moses occidit. at satrapae servus equo insidens
Mosem invadit, eique brachium dextrum ab humero rescindit et in
paludem decutit. altero itaque brachio amputato, et sanguine affatim
profluente, animo deficiens ex equo devolvitur. reversus satrapae ser-
vus ad principem heri sui mortem nuntiat, Mosisque vulnus: ad
paludem deinde cum ventum esset, mortuum offenderunt, cadaverque
in Mahometis conspectum attulere. quod contemplatus cum pro mo-
ro istius gentis fero atque inhumano luxisset mortuum fratrem, Pru-
sam conditum mittit in maiorum suorum sepulchro. Mahometes his
prosperè gestis magnis itineribus Adrianopolim petit, ibique paterno
in solio sedentem adierunt quotidie proceres ac magnates occidentis
ipsum veneraturi. dum autem Moses bello a fratre suo Mahomete dis-

περὶ τὰ Θρακῶα μέρη, καὶ περάσας τὸν Ἑλλήσποντον κρῖψα καὶ εἰς Ἀσίαν ἐλθὼν καὶ στρατὸν ἀπὸ Σμύρνης καὶ Θυρέων συναγαγὼν ἔρχεται εἰς Ἐφεσον, καὶ τὸν ἡγεμόνα, τὸν δὲ Μουσουλμὰν χειροτονήσας ἀφῆκεν, καρατομεῖ, καὶ κύριος 5 ὡς ἐν ὀλίγῃ πάσης Ἀσίας γίνεται πρὸ τοῦ γενέσθαι τὸν Μαχουμέτ ἐν τῇ Θρακῇ.

20. Ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουὴλ μαδῶν τὴν μοναρχίαν τοῦ Β Μαχουμέτ, καὶ ἀποκρισιαρίους στείλας τοὺς εὐγενεστέρους τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ, ζητεῖ παρ' αὐτοῦ ὅσα συνεκατετέθη 10 δοῦναι εἰ ἐν Κωνσταντίνου διάγοντος. ὃ δὲ Μαχουμέτ δεξιῶς αὐτοὺς ἰδὼν καὶ συνθήκας ἐνόρκους ποιήσας, δούς ἅπαντα τὰ τοῦ Εὐξείνου πόντου κάστρα καὶ τὰ πρὸς Θετταλίαν χωρία καὶ κάστρα καὶ τὰ τῆς Προποντιδος ἅπαντα, φιλοτιμῆσας καὶ δώροις πλείστοις κορέσας ἀπέλυσεν αὐτοὺς ἐν εἰ- 15 ρῆρῃ, παραγγείλας αὐτοῖς, λέγων „ὑπάγετε, εἶπατε τῷ ἐμῷ C πατρὶ τῷ βασιλεῖ τῶν Ῥωμαίων ὅτι βοήθεια θεοῦ καὶ συνεργεία τοῦ ἐμοῦ πατρὸς καὶ βασιλέως ἐξωσάμην τὴν δύναμιν τὴν πατρικὴν. ἀπὸ τοῦ νῦν δὲ εἰμὶ καὶ ἔσομαι ὑπήκοος αὐτῷ ὡς υἱὸς πρὸς πατέρα· οὐκ εἰμὶ γὰρ ἀγνώμων, οὐδ' ἀγ- 20 ριστος ὀφθῆσομαι. κελενέτω μοι τὸ δοκοῦν αὐτῷ, ἐγὼ δὲ μετὰ χαρᾶς ὅτι πλείστης ἔχω τοῦ δουλεύειν αὐτῷ.” ὁμοίως καὶ πρέσβεις Σερβίας καὶ Βλαχίας Βουλγαρίας τε καὶ δονκὸς τῶν Ἰωαννίνων καὶ τοῦ δεσπότης Λακεδαιμονίας καὶ πρίγκυ-D

tinetur, ex Thracia clam aufugit Cineites, et superato Hellespon-
to in Asiam venit; collectoque e Smyrnaeis Thyraeisque exercitu
Ephesum occupat; quemque illius custodiae imposuerat Musulmanus,
capite truncat, totiusque Asiae mox potitur, priusquam in Thraciam
Mahometes advenisset.

20. Postquam igitur imperator Manuel accepit summam rerum
penes Mahometem esse, delectos e nobilitate magnates Apocrisiarios
ad eum mittit, et ex foedere, cum Cpoli ageret, inito res repetit,
quae pactis conventis comprehendebantur. hos comiter suscepit Ma-
hometes, firmatisque iuramento pactis arces omnes Euxino ponto
impositas restituit, oppida quoque et castra Thessaliae ac Proponti-
di vicina. honorifice demum habitos, plurimisque donis cumulatos
pacifice dimisit, responso hocce dato. „abite et nuntiate patri meo
Romaeorum imperatori me, auxiliante deo patreque meo imperatore
opem ferente, paternum regnum recuperavisse. dehinc vero illi,
quemadmodum patri filium decet, et obedit et obediām. non immem-
or etenim sum, neque beneficiorum acceptorum unquam obliviscar.
pro libitu imperet: quam promptissime iussa ipsius exequar.“ legatos
quoque missos a Servis Walachis Bulgaris et duce Iohanninorum,
Lacedaemonia despota et principe Aethiopiae clementer allocutus men-

πος Ἀχαΐας, καὶ πάντας ἡμέρωσ προσαγορεύσας καὶ ἐν ἀρίστω δημοτραπέζους συνακαθεδρίσας, καὶ ταῖς φιλοτησίαις εἰς ἀνάδειξιν πάντων ἐγκαταστήσας, ἀπέλυσε τοὺς πάντας ἐν εἰρήνῃ, λέγων αὐτοῖς „ἀναγγεῖλατε τοῖς κυρίοις ὑμῶν, ἐγὼ μετὰ πάντων εἰρήνην δίδωμι καὶ εἰρήνην λαμβάνω. ὃς παν- 5 ουργεύει τὴν εἰρήνην, καὶ ὁ θεὸς τῆς εἰρήνης κατ' αὐτοῦ.”

- Ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουὴλ ἐν ἀδείᾳ ὦν καὶ μὴ ἔχων τὸν
 P. 54 παρεμποδίζοντα ἐβουλήθη γάμους ποιῆσαι τῷ νιῷ αὐτοῦ Ἰω-
 A. C. 1414 ἀνῆν, καὶ στείλας εἰς τὸν ῥῆγα Ῥωσίας ἡγάγετο νόμφην τὴν
 θυγατέρα αὐτοῦ. καὶ ἀρμόσας ταύτην, μετακαλέσας τὸ ὄνο- 10
 μα αὐτῆς Ἄνναν, οὐκ ἠβουλήθη στέψαι τότε εἰς βασιλέα·
 ἦν γὰρ ἡ κόρη τὸ ἐνδέκατον ἄγουσα ἔτος. περαιουμένων δὲ
 τριῶν ἐτῶν, καὶ λοιμικῆς νόσου καταλαβούσης τῇ πόλει, καὶ
 V. 43 πολὺ πλῆθος λαοῦ διὰ τοῦ βουβῶνος τεθνηκότος, ἐτελεύτησε
 A. C. 1417 καὶ ἡ βασιλεῖς Ἄννα, μέγα πένθος καταλιποῦσα τοῖς πολί- 15
 ταις. ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Παγιαζῆτ ὁ εἰς ὀμήρους ἀνατεθείς πα-
 ρὰ τοῦ Μουσουλιμᾶν τῷ βασιλεῖ Μανουήλ, ὁ μὲν εἰς ὁ καὶ
 Βπρῶτος σὺν ἀδελφῇ τῇ Οὐατιμῆ ἀπελύθη καὶ ἐν τῇ Προύση
 ἐτρέφετο· ὁ δ' ἄλλος ἠρώσθη παιδείας Ἑλληνικῆς ἔτι συνῶν
 τῷ τοῦ βασιλέως νιῷ Ἰωάννῃ, καὶ ἐν τῷ σχολείῳ ἐρχόμενος 20
 ἐμνεῖτο γράμμασιν καὶ ἐδιδάσκετο. τοσοῦτον οὖν ἐφλέγετο
 ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τῆς μαθήσεως καὶ τῆς μετὰ τοῦ Ἰωάννου

11. βασιλίδα Bullialdus. 14. βωμβόνος P.

sae suae adhibuit, et inter compotandum singulis compellatis propinavit, demumque pacifice dimisit, et responsum quod referrent tale dedit: „nuntiate dominis vestris me pacem omnibus offerre, ab iisque oblatam amplecti. qui fraude pacem corruperit, ipsi deus pacis infestus esto.“

Rebus ergo Manuelis imperatoris in tuto collocatis nulliusque iniuriae obnoxiiis, decrevit uxorem filio suo Iohanni dare. quare per legatos a Russiae rege (Moscoviae duce) filiam eius obtinuit. contracto deinde matrimonio Annam appellavit mutato proprio nomine. neque tamen imperatoriam coronam ei imponere voluit, quod tunc undecimum annum tantummodo ageret. at exactis tribus annis morboque pestilenti per Cpolim grassante, ingenti plebis numero bubonibus extincto, obiit etiam imperatrix Anna, quam acerbo luctu persecuti sunt moesti cives. Baiazitis quoque filiorum, quos obsides Manuelli dederat Musulmanus, unus isque natus maior cum sorore sua Phatma remissus fuerat et Prusae educabatur. alter literas Graecas addiscendi amore tenebatur, et cum Iohanne imperatoris F. familiariter versabatur, scholamque frequentans in literis erudiebatur. porro eo usque processit eius erga scientias liberales studium, et communem sibi cum Iohanne educationem tanti faciebat, ut Manuelem

παιδοτριβῆς, ὡς καὶ προσίεναι τῷ βασιλεῖ Μανουὴλ καὶ δεόμενος τοῦ βαπτισθῆναι Χριστιανικῷ νόμῳ, καὶ ὁμολογῶν τῷ βασιλεῖ καθ' ἐκάστην ὡς Χριστιανός ἐστι καὶ οὐ προσίεται τὰ τοῦ Μωαμεδ δόγματα. ὁ δὲ βασιλεὺς οὐκ ἤθελεν ἀκούσαι, ἵνα μὴ σκανδάλων ἀφορμὴ γένηται. τότε ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις τῆς νόσου καταδυπανούσης καὶ ἀβανιζοῦσης τὰ σώματα, μὴ αἰδουμένης καὶ μὴ φειδομένης τῆς τυχούσης ἡλικίας, ἔφθασε καὶ εἰς τὸν ἄνηβον παῖδα τὸν τοῦ Παγιαζῆ. μηνύει οὖν τῷ βασιλεῖ Ἰωάννη λέγων „ὦ βασιλεῦ τῶν Ῥωμαίων, ἐμοὶ δὲ αὐθέντα καὶ πᾶτερ, ἤδη παρίσταμαι, καὶ μὴ θέλων ἀφίημι πάντα, καὶ ἀπέρχομαι εἰς τὰ ἐκεῖ δικαιοῦσθαι. ἐγὼ γὰρ ὁμολογῶ ὅτι Χριστιανός εἰμι, σὺ δὲ τὸν ἀρεαβῶνα τῆς πίστεως καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ πνεύματος σὺ δίδως μοι. γίνωσκε τοίνυν, θανὼν ἀπάπτιστος ἔγω κτηρορίας φέρειν κατὰ σοῦ ἐν τῷ κριτηρίῳ τοῦ ἀδεκάστου θεοῦ.“ τότε ὁ βασιλεὺς καμψθεὶς τοῖς ῥήμασι τούτοις, πέμψας ἐβάπτισεν αὐτόν, αὐτὸς ἀνάδοχος γεγονώς· καὶ τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ τέθνηκεν. ὁ βασιλεὺς δὲ μεθ' ὕσης τιμῆς ἔθαψεν αὐτὸν ἐν τῇ μονῇ τοῦ προδρόμου, ἐν τοῖς στουδίου, ἐν μαρμαρίῳ λάρακι πλησίον τοῦ ναοῦ ἐντὸς τῆς πύλης.

Ὁ δὲ βασιλεὺς μετὰ παραδρομὴν ἐτῶν τριῶν ἐγγύς που ἤβουλήθη, ἐτέραν ἀγαγέσθαι νύμφην τῷ Ἰωάννῃ καὶ τῷ δευ-

15. φέρων P.

imp. adierit rogaveritque ut Christiano ritu baptismum suscipere liceret, quotidie apud eum professus se Christianum esse neque Mohamedis dogmatibus consentire. istis auscultare noluit imperator, ne scandala inde orientur. verum per id tempus morbo saeviente funeribusque omnis promiscue aetatis frequentissimis exhausta urbe, corripitur illo impubes Baiazitis filius; qui Iohannem imperatorem his verbis monet. „Romaeorum imperator, domine mi ac pater, iamiam vadium ob eo, invitus omnia dimitto, et ad tribunalia, quae illic in altera vita sunt, abeo. profiteor equidem me Christianum esse; tu vero fidei Christianae arrhabonem et signaculum spiritus suscipere mihi non concedis. scias velim, quoniam non baptismum mortem ob eo, tibi accusationem inscripturum me apud tribunal dei iudicis incorruptibilis.“ his verbis imperator emollitus ac flexus misit qui eum baptizaret; ipseque e sacro lavacro suscepit: postridie fati concessit honorifico funere eum extulit Manuel, sepelivitque in monasterio Studitarum nomini S. Iohannis Baptistae praecursoris dicato; conditumque est cadaver in arca marmorea intra monasterii portas iuxta templum.

Triennio post aliam uxorem despondere voluit Iohanni liberorum primogenito, atque etiam Theodoro natu minori. quamobrem

A. C. 1419 τέρη τῷ Θεοδώρῳ· καὶ στείλας ἐν Ἰταλίᾳ ἡγάγετο θυγατέ-
 ρακ Θεοδώρου μαρκεσίου Μόντης Φεράρα τῷ υἱῷ αὐτοῦ Ἰω-
 ἀννῆ, τῷ δὲ Θεοδώρῳ θυγατέραν κόντε Μαλατέστα· καὶ
 P. 55 εἰσελθόντων ἐν τῇ πόλει, καὶ στεφανώσας αὐτοὺς ὁ πατήρ
 νόμῳ γάμου ταιριοὶ τούτους καὶ βασιλεῖς Ῥωμαίων ἀναδεί-
 κνυσι· τὴν δὲ θυγατέρα τοῦ Μαλατέστα τῷ Θεοδώρῳ, καὶ
 δεσπότην Λακεδαιμονίας εὐφήμεσεν, ἐνδύσας αὐτῶν τὰ πα-
 ράσημα. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἰωάννης ἦν μὴ στέργων τὴν σύνοι-
 κον· ἡ κόρη γὰρ τῷ μὲν σώματι καὶ μάλα εὐάρμοστος· τρά-
 χηλος εὐειδής, θριξὺς ὑπόξανθίζουσα, καὶ τοὺς πλοκάμους ὡς 10
 ἔυακας χρυσαυγίζοντας μέχρι τῶν ἀστραγάλων καταρρομέ-
 νους ἔχουσα, ὤμους πλατεῖς, καὶ βραχίονας καὶ στέρνα καὶ
 χεῖρας ἐμμέτρους, καὶ δακτύλους κρυσταλλοειδεῖς, καὶ τὴν
 B πᾶσαν ἡλικίαν τοῦ σώματος ἀνωρεπῆ, καὶ πολὺ εἰς τὸ ὄρθιον
 ἰσταμένη· ὄψεις δὲ καὶ χεῖλη καὶ ῥινὸς κατάστασις καὶ ὀφθαλ- 15
 μῶν καὶ ὀφρῶν σύνθεσις ἀειδεδτάτη, παντάπασιν, ὡς ἔπος
 χυδαῖον εἶπεῖν „ἀφ' ἑμπρὸς τεσσαρακοστή, καὶ ὀπισθεν πύσχα.”
 τοιαύτην οὖν ἰδὼν ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης οὐκ ἐμίγη ταύτην·
 οὐδὲ τὸ παράπαν σίγκοιτος ταύτης ἐγένετο· διὸ καὶ μονά-
 ζουσα ἦν ἐν ἐνὶ τῶν κοιτῶνων τοῦ παλατίου. ἰδὼν οὖν ὁ 20
 βασιλεὺς ἠβουλήθη πέμψαι ἐν Ἰταλίᾳ ἐν τοῖς τοῦ πατρὸς δό-
 μοις, καὶ διὰ τὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ βασιλέως Μανου-

16. εὐειδεδτάτη P.

legatos in Italiam misit ad marchionem Montisferati, qui eius filiam Iohanni despondendam obtinuerunt. Eis pariter comes Malatesta filiam suam, ut Theodoro nuberet, tradidit. Cpolim cum reversi essent, nuptias secundum leges et ritus connubiorum celebrat pater imperator, Romaeorumque imp. diadematis redimitos eos designat. Theodori quoque et filiae Malatestae nuptias celebrat, eumque Lacedaemonis principem ornamentis ac symbolis impositis proclamavit. verum imperator Iohannes uxorem suam aversabatur, quamvis decenti esset corpore, formoso collo flavisque crinibus: capillos cincinnatos ad instar radiantis auri ad talos usque defluentes gestabat; lati illi erant humeri; brachia pectus et manus egregia proportione compositae. digiti ipsius crystalli splendorem imitabantur; corporis statura erecta ac mediocri prior. caeterum deformi erat vultu naso oculis et superciliis, ita ut, iuxta vulgare proverbium, ante quadragesimae, pone vero paschati similis esse videretur. talem conspicatus imp. Iohannes ab ea abstinuit, solamque semper in lecto iacentem neglexit. quamobrem illa in Palatii parte remota seorsim agebat. Cogitabat imp. Iohannes eam in Italiam remittere ad paternos lares, nisi eum vetuisset amor quo Manuelem imp. prosequeretur. cum itaque penitus nosset imperatrix animum ipsius ob-

ἢλ στοργῇν ἐκωλύετο. ἡ δὲ βασιλὶς ὄρῳσα τὸ ἀμετάθετον V. 44
 τῆς γνώμης αὐτοῦ ἠβουλήθη διαδραῦσαι ἐκ μέσου αὐτῶν. ὁ C
 καὶ πεποίηκεν. πέμψασα εἰς τοὺς Γενοῦίτας τοῦ Γαλατῆ, καὶ
 δηλώσασα τὴν αὐτῆς ἀποδημίαν, μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἔξεισι τῆς A. C. 1426
 5 πόλεως ἐν τινι τῶν τερπνῶν κήπων εὐθυμίας χάριν σὺν ταῖς
 γυναικωνίτισι ταῖς ὁμογλώσσαις καὶ σὺν ὀλίγοις νέοις οὓς ἀπὸ
 τοῦ πατρικοῦ οἴκου ἐξήγαγε. καὶ πρὸς ἐσπέραν διῆρην μίαν
 ἐτοιμάσαντες, καὶ οἱ τοῦ Γαλατῆ προύχοντες εἰσελθόντες καὶ
 τῷ αἰγιαλῷ πλησιάσαντες, ἐντίμως αὐτὴν λαβόντες τὴν περαι-
 10 αν ἐδιέβησαν, καὶ πάντες προῦπήντον αὐτὴν καὶ δουλικῶς
 προσεκύνον ὡς κυρίαν αὐτῶν καὶ δέσποιναν. οἱ δὲ τῆς πό-
 λεως μὴδ' ὀπωσοῦν ἐννοήσαντες τὸ δρᾶμα ἐσπέρας ἤδη κα-
 ταλαβούσης, τῇ ἔωθεν οἱ τοῦ παλατίου πάντες μαθόντες τὸ D
 γεγονός ἐδυσχέραινον· καὶ μὴ φέροντες τὴν κατάφρονσιν
 15 ἦν ὑπέστησαν παρὰ τῶν τοῦ Γαλατοῦ, ἠτοιμάζοντο καταδρα-
 μῆν καὶ ἀφανίσαι τὰ αὐτῶν προάστεια. ὁ δὲ βασιλεὺς Μα-
 νουῆλ ἐκώλυσεν. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἰωάννης τὸ γεγονός ἀπεδέ-
 ξατο. ἦν δὲ τὰ φορτία φέρουσα μία ναῦς ὑπερμεγέθης τῶν
 Γενοῦιτῶν, ἐτοιμῶς ἔχουσα τοῦ πλεῦσαι ἐν Ἰταλίᾳ. ἀνέμον
 20 δὲ βορραῖος πνεύσαντος εἰσῆλθεν ἐντίμως μετὰ δόξης ἡ βασι-
 λὶς ἐν αὐτῇ, καὶ τὰ ἰστία πτερώσαντες εἰς Ἰταλίαν ἀφίκον-
 το, ἄλλο μὴδὲν ἕτερον κερδάνασα πλὴν τοῦ οὐ ἐστέφθη στέμ-

20. βοραῖος] an βορρῆος? quod legitur p. 151. c.

stinatum ac pertinacem, e medio eorum clam se subducere medita-
 batur; tandemque aufugit communicatis, de fuga quam parabat, con-
 siliis cum Genuensibus qui Galatam incolebant. quadam ergo die
 urbe egressa, oblectandi animi gratia abit in hortos ad captandas
 delicias consitos; secutae sunt famulae ipsius populares et adole-
 scentes nonnulli, quos secum domo paterna discedens abduxerat. sub
 vesperam deinde biremem instructam praecipui Galatae oppidani con-
 scendunt, littori appellant, et imperatricem cum honore et reverentia
 susceptam Peram traiecerunt, cui omnes utpote dominae et impera-
 trici obviam processere, eamque, obsequiis cunctis praestitis venerati
 sunt nihil vero eorum quae gerebantur, vesperae iam facto sense-
 runt cives. at postridie mane per totum palatium res innotuit, quam
 omnes aegre tulere; nec se contemptos ac spretos ab oppidanis Ga-
 latae sustinebant; iamque ab ipsis arma sumpta ad invadenda fundi-
 tusque evertenda suburbia eorum, nisi impetum coeruisset Manuel
 imperator. caeterum his quae acta erant laetatus est Iohannes. aderat
 autem actuaria navis praegrans Genuensis in Italiam mox solutura.
 orto itaque Borea vento, illam decenter apparatusam conscendit impe-
 ratrix, velisque expansis in Italiam contendit. haec equidem praeter
 coronationis gloriam ac decus nihil lucri reportabat; taliaque verba

- P. 56 ματος, εἰποῦσα καὶ τοῦτο „ἀρκεῖ μοι τοῦτο εἰς μαρτύριον ὅτι βασιλίσσα τῶν Ῥωμαίων ἐγενόμην καὶ εἰμί· περὶ δὲ θησαυρῶν μυριοταλάντων οὐ μέλει μοι.“ ἔλθουσα δὲ ἐν τοῖς ὀρίοις τῆς ἐπαρχίας τῶν Φεράρων, καὶ μεθόντες οἱ τῆς ἡγεμονίας ἐκείνης προύχοντες σὺν τῷ ἀδελφῷ αὐτῆς μαρκεσίῳ 5 ἐξῆλθον εἰς συνάντησιν αὐτῆς, καὶ προπέμψαντες αὐτὴν μέχρι τῶν παλατιῶν τῆς πατρικῆς ἐστίας, αὐτὴ εἰς ἐν τῶν μοναστηρίων ἔλθουσα ἐκεῖ τὴν οἰκῆσιν ἤρκεισάτο, καὶ τῷ θεῷ B εὐετην ἀναθεῖσα τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς ἀνεπλήρωσεν. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἰωάννης στείλας εἰς Κομνηρὸν Ἀλέξιον βασιλέα 10 Τραπεζοῦντος ἤρμύσαστο τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Μαρίαν εἰς γυναῖκα, ὡραίαν καὶ κάλλι καὶ ἤθει· καὶ ἀγαγόντες ἀπὸ Τραπεζοῦντος κατήγαγον ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ὁ πατριάρχ- A. C. 1427 χης Ἰωσήφ διὰ τῶν συνηθῶν ἱεροτελεστιῶν εἰς ἐν συνήψο, καὶ δέσποινα Ῥωμαίων ἀνηγορεύθη. ὁ βασιλεὺς δ' ἀπάρας 15 A. C. 1415 ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως σὺν τριήρεσιν πλείσταις κατήλθεν C εἰς Πελοπόννησον, καὶ τὸν πρίγκιπα Ἀχαΐας ὑποτάξας καὶ ἑτέρους ἀπογόνους τοὺς ἐκ τῆς Νυνύρας καταγομένους ὑποχειρίους λαβῶν, ἀνῆκέν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καταλιπὼν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Θεόδωρον δεσπότην πάσης Πελοποννήσου. 20 ἐπαναζεύξας δὲ καὶ εἰς Καλλιούπολιν ἐντυχὼν τῷ Μαχουμέτ, καὶ τσαύτην πίστιν ἐνδειξάμενος εἰς τὸν βασιλέα ὡς καὶ ἐν τῇ τριήρει τῇ βασιλικῇ εἰσελθὼν καὶ συνεστιαθεὶς τῷ D βασιλεῖ, καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτὸν σὺν δώροις πλείστοις καὶ τοὺς

lactabat; „hoc unum mihi sufficit testimonium, quod Romaeorum imperatrix facta, titulum istum retineam; nec de thesauris amplissimis sollicita sum.“ tandem cum ad fines ditionis Montisferati venisset, ad famam adventus obviam processit frater ipsius marchio, quem comitabantur regionis illius proceres, eamque in palatium paternum deduxere. in monasterium quoddam ipsa deinde habitatum secessit, et reliquum vitae tempus deo devota et consecrata exegit. uxorem deinde imperator Iohannes sibi habuit Mariam Alexii Comneni Trapezuntini imperatoris filiam, formosam certe et moribus commendabilem; quam ab eo consecutus est missis Trapezuntem legatis, qui Cpolim eam advexerunt. patriarcha deinde Iosephus per solemnes ritus sacros coniunxit, ipsaque Romaeorum imperatrix appellata est. Imp. quoque Manuel Cpoleos portu solvens cum plurimis triremibus in Peloponnesum navigavit. Achaiae principem in ordinem redactum sibi parere coegit; aliosque a Navarrais illuc profectis genus ducentes in ditionem suam redegit; indeque Cpolim revertitur, relicto Theodoro filio universae Peloponnesi domino. cum vero Callipolim appulisset, cum Mahomete collocutus est; qui quantum imperatori consideret, triremi eius conscensa ciboque simul capto ostendit. im-

σὺν αὐτῷ δεξιῶσας, ἐξῆλθε· καὶ αἱ τριῆρεις σὺν τῷ βασι-
λεῖ μετὰ χαρᾶς ὅτι πλείστης τὴν ἐπάνοδον ἤνουν. καὶ οἱ τῆς
Κωνσταντίνου ἅπαντες σὺν τῷ πατριάρχῃ καὶ τῇ συγκλήτῳ
ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ, καὶ μετ' εὐφημίας καὶ ὕμνων
5 ἐν τῷ παλατίῳ ἀπήγαγον· καὶ τὰ τῆς ἐπάνοδου ἐπεπλήρωτο.

21. Ὁ δὲ Μαχουμέτ τὰ τῆς δύσεως μέρη καλῶς ἀπαρ- P. 57
τίσας, καὶ ταραχὴν οὐδεμίαν ἐξόπισθεν ἀφείς, περᾶ τὰ τῆς V. 45
εἰσᾶς μέρη· καὶ ἐν τῇ Προύσῃ ἐλθὼν, καὶ τὰ ἀφανισθέντα
καὶ πυρὶ παραδοθέντα οἰκοδομήματα πυρὶ τοῦ Καραμάν
10 ἀνανεώσας, ἐκεῖθεν εἰς Ἀσίαν καταίρει. ὁ γὰρ Καραμάν, ὅτε
ὁ Μαχουμέτ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐλθὼν ἤγωνίζετο κατὰ
τοῦ Μωσῆ, ἀπάρας ἀπὸ Ἰκονίου εἰς Προύσαν σὺν δυνάμει
κατῆλθε, καὶ λεηλατήσας αὐτὴν καὶ τὰ ὄσῳ τοῦ Παγιαζῆτ A. C. 1413
τοῦ πατρὸς τοῦ Μαχουμέτ ἀνακομίσας ἐκ τοῦ τάφου πυρὶ Heg. 816
15 παρέδωκεν· ὁ γὰρ αὐτὸς Παγιαζῆτ ἀπεκεφάλισέ ποτε ἐν
Ἰκονίῳ τὸν πατέρα τοῦ φηθέντος Καραμάν. κατελθὼν δὲ ἐν
Ἀσίᾳ εὗρε τὸν Τζινεῆτ μεγαλυνθέντα καὶ ὑπὲρ τὰ ἔσκαμμέ-
γα πηδῶντα· ἐλθὼν δὲ ἐν Περγάμῳ τῆς Ἀσίας μηνιεῖ τῷ
Τζινεῆτ παραχωρῆσαι τῶν ἐκεῖ καὶ ἀφείναι τὴν ἐπαρχίαν. ὁ
20 δὲ Τζινεῆτ οὐδὲ τὸ παράπαν ἠησάμενος ἠσφαλίσατο τὰ κά-
στρα, καὶ ἐκάθητο ἐκδεχόμενος τὴν ὑπάντην αὐτοῦ. ὁ δὲ C
Μαχουμέτ ἐλθὼν εἰς Κύμην καὶ Ζητήσας τὸ φρούριον (ἦν γὰρ
κρατῶν διὰ τὸν Τζινεῆτ) πολεμήσας κατέσχε, καὶ τοὺς μὲν

perator quoque multa dona ei largitus eiusque purpuratis, inde cum caeteris triremibus solvit, et summa cum laetitia navigationem absolvit. advenienti obviam processit universus Cr. populus cum patriarcha et senatu, faustisque acclamationibus et hymnis prosecuti in palatium deduxerunt. huncque exitum expeditio eius sortita est.

21. At Mahometes rebus in occidentalibus provinciis rite constitutis, turbis ubique compositis, in partes orientales traiecit. Prusam venit, ibique relictis aedificiis quae Caramanus incenderat, illinc in Asiam profectioem instituit. etenim Caramani patrem Iconii olim capite truncari iusserat. Asiam itaque ingressus Mahometes Cineitem superbia elatum sensit, et supra metas, ut vulgo dicitur, transissentem. ubi vero Pergamum Asiae devenit, Cineitem monet ut locis quae illic occupabat cedat, provinciaeque excedat. verum Cineites eum flocci faciens castra munire, quietusque expectare illius adventum. Mahometes igitur Cymam veniens, quae Cineitis partes sequebatur,

ὀπλίτας αὐτοῦ ἕρπει ἀνεῖλε, τοὺς δὲ ἐγχωρίους ἡλευθέρωσεν.
 ἀπίρας δὲ ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὸν τοῦ Μαινομένου κύμπον.
 ἦν δὲ ἐκεῖ φρούριον ὄχυρόν τὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου λεγόμενον·
 οἱ Τοῦρκοι δὲ Καγιατζίη μετωνόμασαν. κάκεινο σὺν πλεί-
 στη δυνάμει καὶ ἀκροβολισμοῖς παραλαβῶν ἦλθεν εἰς Νύμ- 5
 Φαιον, καὶ τὸ Νύμφαιον σὺν πολέμῳ λαβῶν ἦλθεν εἰς Σμύρ-
 ναν. τὴν δὲ Σμύρναν ὡς ἔπρεπε τειχίσας, καὶ πλείστους
 τῶν στρατιωτῶν ἐμβαλῶν, καὶ μεγάλην σύνταξιν ἐτοιμάσας
 διὰ τε ὀπλων καὶ ἀνδρῶν καὶ ἐτέρων ἀναγκαίων παραιοσκευῶν,
 ὃ Τζινεήτ αὐτὸς εἰς Ἐφεσον ἦλθε, καταλιπὼν τὴν μητέρα 10
 καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Παγιαζήτ καὶ τὰ τέκνα ἐν Σμύρνη
 P. 58 ἔγκλειστα. τὸν δὲ γαμβρὸν αὐτοῦ καὶ δοῦλον Ἀνδουλὰν ὀνό-
 ματι εἰς τὸ Νύμφαιον εὐρόντες οἱ τοῦ Μαχουμέτ (ἦν γὰρ
 φύλαξ τοῦ φρουρίου) ἀπήγαγον παραστήσαντες τῇ Παγιαζήτ
 βεζύρη ἤγουν μεσαζόντι τοῦ Μαχουμέτ· ἦν γὰρ ἐν ἔξου- 15
 σία καὶ ἀδείᾳ πολλῇ, δεύτερος ἀρχηγὸς ὡς ἔπος εἰπεῖν· δοῦ-
 λος γὰρ ὑπῆρχε τοῦ Μαχουμέτ, ἀλλὰ διὰ τὴν ὑπερβύλλου-
 σαν αὐτοῦ δουλείαν κατέστησεν ἄρχοντα τοῦ οἴκου αὐτοῦ.
 αὐτὸς δὲ ὁ ῥηθείς Παγιαζήτ ἔτι ὄντος ἐν Θράκη τοῦ Μα-
 χουμέτ γράφει πρὸς τὸν Τζινεήτ „εἰ βούλει τοῦ εἶναί σε κύ- 20
 V. 46 ριον Ἰωνίας καὶ μὴ ἔχειν τὸν τυχόντα πειρασμὸν παρ' ἡμῖν,
 δός μοι τὴν σὴν θυγατέρα νόμῳ γάμου, καὶ ἔσομαί σοι γαμ-
 Ββρός, σὺ δ' ἐμὸς πενθερὸς γενήσῃ, καὶ ἔκτοτε ἔσο ἀμερί-

praesidiariis, ut se dedant, per foetiales denuntiat, recusantesque
 expugnat. omnes qui Cineiti militabant neci dedit, indigenasque Pi-
 beros esse iussit. Illinc discedens venit in campum Maenomeni, in
 quo extractum erat castrum munitum, quod Archangeli nomine ap-
 pellabatur, Turcis vero nomine mutato Kagiacik: id magna vi oppu-
 gnatum recipit, indeque Nymphaeum profectus est; quo expugnato
 Smyrnam abiit. Cineites autem Smyrnam validis propugnaculis mu-
 niverat, magnamque manum praesidiariorum militum imposuerat. in-
 structo deinde armorum apparatu ingenti, militumque numero magno
 conscripto, caeterisque necessariis comparatis, Ephesum discessit,
 relicta matre ac fratre Baiazite liberisque suis intra Smyrnam muros
 conclusis. gener ipsius et servus, qui, Audulas vocabatur, a Maho-
 metis ducibus Nymphaei, cuius custodiae praefectus erat, comprehen-
 ditur, et in conspectum Baiazitis Veziri, id est Mesazontis, Maho-
 metis adducitur. hic potentia ac opibus caeteros antecellebat, alteri-
 us principis inatar. inter mancipia Mahometis fuerat: quodque ser-
 vitio promptus et habilis videretur, familiam totam regendam acce-
 perat. hic itaque, de quo nobis sermo, Baiazites ad Cineitem, cum
 in Thracia adhuc ageret Mahometes, scripsit: „si dominium Ioniae
 retinere cupis, neque a nobis ullatenus lacessiri, filiam tuam coniugio,

μως δειγνῶν ἐν τῇ σῇ ἡγεμονίᾳ." ὁ Τζινεῆτ δὲ θέλων δη-
 λῶσαι τὴν ἀλαζονείαν αὐτοῦ καὶ ὑπερηφανίαν ἐνώπιον τοῦ
 κυττακοκομιστοῦ, παρισταμένου τοῦ Ἀνδουλά δούλον ὑπάρ-
 χοντος αὐτοῦ, λέγει πρὸς αὐτὸν „τίνος εἰ δούλος;" ὁ δὲ „τῆς
 5 σῆς αὐθεντίας." ὁ δὲ Τζινεῆτ „καὶ ποίου γένους;" Ἀνδου-
 λάς δὲ „τῶν Ἀλβανῶν." „ποίας θρησκείας;" ὁ δὲ Ἀνδουλάς
 „πρώην μὲν καβούρ ὑπῆρχον, νῦν δὲ Μουσουλμάνος." ὁ δὲ
 Τζινεῆτ πρὸς τοὺς μεγαιστᾶνας αὐτοῦ φησὶν „τὴν σήμερον
 10 ἡμέραν, κατενώπιον πάντων ὑμῶν, ἰδοὺ δίδωμι τὴν ἐμὴν θυ-
 γατέραν εἰς γυναῖκα νόμιμον τῷ ἐμῷ δούλῳ Ἀνδουλάχ, καὶ
 ποιῶ τοῦτον ἐλεύθερον καὶ γαμβρὸν ἀπὸ τῆς σήμερον καὶ ἕνα C
 τῶν ἐμῶν συγγενῶν." εὐφημήσαντες δὲ πάντες τὸν Τζινεῆτ οἱ
 συνεδριάζοντες, ἀνοίξας τὸ στόμα πρὸς τὸν ἀπεσταλμένον τοὺς
 λόγους τούτους εἶρηκεν „ἀνάγγελον τῷ κυρίῳ σου Παιγιαζῆτ
 15 ὅτι ἀελάβομεν γαμβρὸν ἐκ τῶν Ἀλβανῶν ὡς ἐκείνον, δού-
 λον ἀργυρώνητον ὡς ἐκείνον, νεώτερον ὑπὲρ ἐκείνον, καὶ
 φρονιμώτερον παρ' ἐκείνον." ὁ δ' ἀπεσταλμένος συνιεὶς τοὺς
 λόγους ἀπεκάλυψε πᾶσαν τὴν περίληψιν τῷ κυρίῳ αὐτοῦ, καὶ
 ἦν ἔκτοτε τρέφων μανίαν ἄσπονδον κατὰ τοῦ Τζινεῆτ. εὐ-
 20 ρῶν δὲ καιρὸν ὃν ἐδέετο, συλλαβὼν τὸν Ἀνδουλάν εἰς τὸ
 Νύμφαιον τοὺς ὄρχεις αὐτοῦ ἐξεθέρισεν εὐνοχίσας αὐτόν.
 ἀλλ' ἐπαναίωμεν αὐθις εἰς τὸν τῆς ἱστορίας εἰρμόν. ὁ γὰρ
 Μαχουμέτ ἐλθὼν εἰς Σμύρναν καὶ περικυκλώσας αὐτὴν εὐ- D

mihi iunge, tuus gener ero, tu vero socer meus eris, deincepsque securus
 et quietus in tua ditione vives." at Cineites quo animi superbiam ac
 fastum ostentaret, coram nuntio qui literas ipsi attulerat, adstantem
 forte Audulam servum suum interrogat: cuiusnam es servus? respon-
 dit iste, dominationis tuae. Cineites iterum, unde natus es? ad
 quem Audulas, Albanus sum. cuius religionis? respondit Audulas: an-
 tea Cavar eram, nunc Musulmanus sum. conversus illico ad proceres
 aulae suae Cineites: Hodie, inquit, coram vobis omnibus filiam me-
 am uxorem legitimam meo Audulach nuptum do; eumque li-
 bertate dono, generumque in posterum adscisco, et inter affines
 meos. his Cineitis sermonibus cum universus consessus applausisset,
 ipse ad nuntium Baiazitis conversus, renuntia, inquit, hero tuo
 generum me mihi ex Albanis, cuius gentis et ipse est, adscivisse,
 mancipium pecunia emptum, paris ipse conditionis; sed iuniorum
 ipso et prudentiorem. nuntius igitur Baiazitibus intellectis eiusmodi
 verbis, ad herum redux omnia refert, qui deinde adversus Cineitem
 odio capitali exarsit et occasione, quam expetebat, oblata, iniuriam
 spectatae affinitatis ultus, captum Audulam apud Nymphaeum resectis
 testiculis eunuchum fecit. redeamus autem ad historiae seriem. Ma-
 hometes Smyrnam profectus obsidione eam cingit. at Rhodi magnum

μεν ἐκεῖ τὸν μεγαμαγίστορα Ῥόδου σὺν τριήρεσι τρισί, ἀνοικοδομοῦντα τὸ φρούριον τὸ παρὰ τοῦ Τιμύρ φθαρέν, καὶ μὴ θέλοντος τοῦ Τζινεήτ. τότε οἱ τῶν πέριξ νήσων ἡγεμόνες μαθόντες τὴν ἄφιξιν τοῦ Μαχουμέτ ἐν τῇ Σμύρνῃ ἄπαντες ἔθρον εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ διὰ δύο τινῶν αἰτιῶν, διὰ 5 τὴν ἀγαθότητα καὶ ἡμερότητα καὶ τὸ ὑπερβολικὸν τῆς δυνάμειως τοῦ Μαχουμέτ, καὶ διὰ τὸ πανοῦργον καὶ ληστρικὸν τοῦ Τζινεήτ. οἱ τῶν Φωκικῶν οὖν ἑξαρχοὶ οἱ μὲν διὰ Ξηραῖς οἱ δὲ διὰ Θαλάσσης, ὁ Καρμιὰν τῆς ἀνω Φρυγίας, ὁ Μανταχίας Καρίας, ὁ Μιτυλήνης διὰ τριήρεων, ὁ Χίου καὶ αὐ- 10 P. 59 τὸς διὰ τριήρεων, ὁ Ῥόδου καὶ ἦν ἐκεῖ, ἄπαντες εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ καὶ συνδρομὴν ἕνεκα τῆς καταλύσεως τοῦ τυράννου. καὶ τοὺς ἄπαντας ἄσπασίως ὡς ἀδελφοὺς ἡσπίασατο. ποιήσας οὖν ἡμέρας δέκα πολεμῶν τὴν Σμύρναν, καὶ συμβοηθοῦντες ὡς δυνατόν καὶ οἱ τῶν νήσων διὰ Θαλάσσης, ἐν 15 τῇ δεκάτῃ ἐξῆλθεν ἡ μήτηρ τοῦ Τζινεήτ σὺν γυναικὶ καὶ τέκνοις αὐτοῦ, καὶ προσεκύνησαν τῷ Μαχουμέτ αἰτοῦντες συγχώρησιν τῶν ἐπταισμένων. παρέδωκαν οὖν τὴν Σμύρναν, καὶ παραλαβὼν αὐτήν, καὶ εἰς πολλὰ μέρη κατεάξας ἕως γῆς Βτὰ τείχη ταύτης, καὶ τοὺς προμαχώνας καὶ πύργους αὐτῆς 20 καθελὼν ἐκ μέρους, ἀφῆκε τοὺς οἰκήτορας κατοικεῖν ἄπεριφράκτους. ὁ μέγας δὲ μαγίστωρ ἦν οἰκοδομῶν πύργον ἕνα παμμεγέθη ἐν τῷ στόματι τοῦ λιμένος, ἀναβιβάσας αὐτὸν ὅπερ τὸν ἥμισυ. ὁ δὲ Μαχουμέτ διὰ τῆς νυκτὸς κελείσας

Magistrum illic invenit cum tribus triremibus, castellum quod a Temyre eversum fuerat, invito etiam Cineite instaurantem. cum vero Mahometis Smyrnam adventus fama percubisset, ad illum conveniunt omnes insularum vicinarum duces duabus de causis, cum propter ipsius bonam mansuetamque indolem, viresque caeteris superiores, tum propter Cineitis fraudes et depraedationes. accesserunt ergo Phocaeorum principes, partim terrestri itinere, partim mari vecti; Karmianus Phrygiae superioris princeps, Mantachias Cariae, Mitylenes regulus triremibus delatus, Chii quoque dominus et ipse nave advectus; iamque illic aderat magnus Rhodi magister. cuncti isti et ut colerent eum illuc sunt profecti, et ut gratularentur ei tyrannum oppressum; quos omnes fraterna amicitia complexus est. per decem dies oppugnata est Smyrna, insularibus omnibus pro virium modo auxilia navalia ferentibus adversus obsessos. decimo die Cineitis mater et uxor ipsius cum liberis urbe excedunt, et ad Mahometem supplicantium habitu accedunt, veniam erroris orantes. ab his traditam Smyrnam recepit, deinde multis in locis muros solo aequavit, propugnacula quoque et turres partim diruit, incolisque ha-

τοὺς Τούρκους ἔριψαν ἀπὸ βύθρων. πρῶτας δὲ ἰδῶν ὁ μω-
 γίστωρ τὸ γεγονός καὶ δεινοπαθήσας ἦλθεν εἰς τὸν ἡγεμόνα,
 καὶ πολλοὺς λόγους εἰπὼν, καὶ παραστήσας πῶς τὸ φρούριον
 ἐπίσθη ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Ἀτῆν διὰ ἀναλωμάτων τῆς Ῥύ-
 5 θου, καὶ εἰ μὴ δώσει χάραν τοῦ ἀνοικοδομηθῆναι, ἔσσεται V. 47
 σκάνδαλα ἀνὰ μέσον ἡγεμονίας αὐτοῦ καὶ τοῦ μακρυωπιότου C
 πάπα, καὶ ἐλεύσεται δύναμις μεγάλη ἀπὸ τὰ ἐσπέρια μέρη
 καὶ ἀφανιεῖ πολλοστὸν μέρος τῆς ἡγεμονίας αὐτοῦ. ὁ δὲ
 Βλαχουμὲτ πρῶτος φέρων τοὺς λόγους αὐτοῦ εὐήθως ἀπεκρί-
 10 νατο (ἦν γὰρ ἀκμὴν κρατοῦσα ἡ τῶν Σκυθῶν παιδεία καὶ
 τιμωρία ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν Τούρκων), „ἐγὼ μὲν, πῖτερ,
 ἐβουλόμην εἶναι πᾶσι τοῖς τοῦ κόσμου Χριστιανοῖς μεγαλόδω-
 ρος καὶ φιλότιμος· καὶ γὰρ τὸ τῆς ἡγεμονίας ἴδιον τοῦτ' ἐστί,
 τὸ τοὺς καλοὺς εὐεργετεῖν καὶ τοὺς πονηροὺς τιμωρεῖν. ἀλλὰ
 15 καὶ τὸ τοῦ ὑπηκόου συμφέρον δεῖ πραγματεῦσθαι. ἐλθὼν
 γὰρ ἐν ταῖς μέρεσι τούτοις εὗρον πολλοὺς τῶν Μουσουλμάνων
 παροτρύνοντάς μου καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν, λέγοντες· εἰ καὶ D
 οὐδὲν χρηστὸν εἰργάσατο ὁ Τεμὺρ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἀλλὰ τὸ δια-
 φθεῖραι καὶ θρεῖλιον ἀφεῖναι τὸ πολίχμιον τὸ ἐν Σμύρνῃ μέ-
 20 γα μνημόσυνον ἀνέθηκε τῇ Ἰωνίᾳ· οἱ γὰρ ἐν τύχῃ δουλείας
 τοὺς Ἰωνεῖς δουλεύοντες πάντες εἰς ἐκεῖνο καταφεύγοντες ἐλευ-
 θερίας ἐτύγχανον, καὶ οἱ ἐν τριόδοις διὰ ξηραῶς καὶ διὰ πελά-

bitandam moenibus nudatam permisit. interea magnus Rhodi mag-
 ster turrin quandam capacissimam ad portus ingressum aedificabat;
 iamque supra altitudinis semissem illam exererat, cum Turci Maho-
 metis iussu noctu eam radicitus demoliti sunt. mane cum facinus co-
 gnovisset magnus Rhodi magister, id aegre ferens ad principem Ma-
 hometem accessit, longamque orationem ad ipsum habuit: regnante
 Atine castellum illud impensis Rhodiorum constructum esse: cui si
 locum non dederit instaurando, difficilia utrinque iurgia intercessura
 inter dominationem ipsius et beatissimum papam. fore etiam ut in-
 gens exercitus ab occiduis partibus profectus ditionis eius magnam
 partem devastet. Mahometes his sermonibus aequo animo auditis
 nihil inclementius respondit. recens enim adhuc Turcorum animis inhae-
 rebat memoria eorum quae a Scytharum castigatione et animadversione
 passi erant. „Ego quidem, o pater, erga omnes Christianos per orbem
 universum liberalis ac magnificus esse cupiebam: regium enim hoc
 est, bonos beneficiis locupletare, pravos poenis subicere. sed etiam
 subditorum utilitati studendum. cum enim in has regiones venissem,
 multi Musulmani animum nostrum incitarunt, cum dicerent: quam-
 vis nihil Temyr in Asia, quod utile sit, patraverit, insigne tamen
 sibi in Ionia monumentum posuit eversa ac diruta arce, quae Smyr-
 nae imposita erat: omnes enim Ionum servi in illam arcem confugi-

γους ἐν θαλάσῃ πλέοντες διὰ τῶν ληστρικῶν ἀκατίων πάν-
 τες τύχη δουλείας ἐδεσμοῦντο, καὶ ἦν ἄσπονδος ἔχθρα τῶν
 φρερίων ἐν τε ἡμίρῳ ἐν τε θαλίτῃ μετὰ τῶν Τούρκων.
 ἐμικαρίζετο σὺν διὰ τοῦτο ὁ ἀσεβὴς Τεμύρ. νῦν δὲ βούλει
 τοῦ εἶναι με ἀσεβέστερον τοῦ τυράννου ἐκείνου; οὐ δύναμαι 5
 P. 60 τοῦτο ποιῆσαι. πλὴν γενέσθω καὶ τὸ σοὶ βουλευτὸν καὶ τὸ
 παρὰ τῶν Τούρκων αἰτηθὲν ἀσάλευτον. δίδωμί σοι ἐν τοῖς
 ὄροις Καρίας καὶ Λυκίας τόπον ὅσον βούλει, καὶ ἀπειθε
 οἰκοδομήσων ὅποσον βούλει πολίχνην." τότε ὁ μέγας μαγί-
 στωρ ἐνωτισθεὶς τοὺς λόγους τούτους εἶρηκε πρὸς τὸν Μα- 10
 χουμέτ „ὦ ἡγεμῶν, δός μοι τῶν ὑπὸ τὴν σὴν ἐξουσίαν
 τόπων μέρος, καὶ μὴ με ἀποπέμπῃς ἐν ἀλλοτρίαις ἐπαρ-
 χίαις." ὁ δὲ ἡγεμῶν „ἐκ τῶν ἐμῶν δίδωμί σοι, κἀγὼ τῷ
 B Μανταχίᾳ ἐδωρησάμην τὴν ἐπαρχίαν, καὶ μὴ σοι μελέτω
 περὶ τούτου." αἰτήσας δὲ πρόσταγμα καὶ λαβὼν ἀπῆλθεν. 15
 ὁμοίως καὶ οἱ Χῖοι καὶ Λέσβιοι καὶ Φωκαεῖς πάντες, τὰς
 αἰτήσεις αὐτῶν ἀσμένως προσδεξάμενος καὶ πληρώσας τὰ θε-
 λήματα ὁ ἡγεμῶν ἀπέλευσεν ἐν εἰρήνῃ. ἡ δὲ μήτηρ τοῦ Τζι-
 πεῖτ ἰκετικῶς δυσωποῦσα οὐκ ἐπαύετο, μέχρις οὗ εἰσακου-
 σθεῖσα ἠλευθέρωσε τὸν υἱὸν αὐτῆς τοῦ θανάτου· ὃς καὶ ἐλ- 20
 θὼν καὶ προσκυνήσας τὸν Μαχουμέτ, ὄρκους δοὺς αὐτῷ
 τοῦ μηκέτι ἀτακτεῖν ἀλλὰ πιστῶς διαίγειν ἐν πάσῃ τῇ ζῳῇ

entes liberi evadebant: qui vero terrestre iter faciebant, quique mari
 navigabant, praedatoriis navibus intercepti, sub servitutis iugum mit-
 tebantur: et hostiliter tam mari quam terra in se invehebantur fra-
 tres Rhodii et Turci. hac de caussa bene audiebat impius Temyr.
 visne igitur ut isto tyranno sim magis impius? abhorret ab hoc ani-
 mus. verumtamen ut quod tu cupis fiat, et Turcorum preces irritae
 ne evadant, concedo tibi locum, quam amplissimum volueris, in Ca-
 riae et Lyciae finibus. illuc te confer, et prout libitum erit, arcem
 aedifica." Mahometis sermones cum percepisset magnus Magister, „par-
 tem aliquam, inquit, o imperator, mihi largire intra imperii tui fi-
 nes, neque me in alienum trans mitte." cui imperator: „quod tibi con-
 cedo, meum est, quippe ipse ego principatum Mantachiae concessi,
 neque porro de his sis sollicitus." rogavit itaque magnus magister sibi
 rescriptum imperatori dari; quod postquam obtinuit, inde disces-
 sit. Chii pariter et Lesbii Phocaeensesque abierunt acceptis ab eo
 benignis responsis super illis quae petierant: quaecumque enim ab
 eo quaesiverit, consecuti sunt, et pacifice ab eo dimissi. interim
 Cimeitis mater supplicavit ipsi non cessavit, donec alloquendi se cop-
 piam ei fecisset et a mortis poena filium eius exsolvisset. accurrat
 Cineites, Mahometemque adoravit, et iureiurando se obstrinxit in
 posterum nullas res novas moliturum, sed in fide mansurum per to-

αὐτοῦ καὶ κυρίους καὶ δεσπότας ἔχειν καὶ καλεῖν τοὺς ἐκ τῶν Ὀθμάνων καταγομένους, ἔδωκε τὴν ἐπαρχίαν τῇ υἱῷ Ἀλεξάνδρου τοῦ Σουσμάνου, ὃν καὶ εἰς τὴν αὐτοῦ ἀσέβειαν με-
 5 τεακεύασε. τὸν δὲ Τζινεῖτ κελεύσας σὺν αὐτῷ ἐν τῇ Θρη-
 5 κῆ ἐλθεῖν, καλῶς τὰ τῆς ἀνατολῆς φροντίσας εἰς τὴν δύσιν ἐπανέβη. καὶ ἐν Καλλιουπόλει ἐλθὼν στόλον ἀπαρτίζει κατὰ τοῦ δουκὸς Ναξίας καὶ τῶν λοιπῶν Κυκλάδων νήσων τῶν ὑπὸ τῆν αὐτοῦ χεῖρα, αἰτιῶν αὐτὸν ὡς οὐ πρώην, οὕτω καὶ ἐν τῇ Σμύρνῃ, οὐκ ἦλθε προσαγορεύσων τῷ Μαχου-
 10 μέτ. ἀπάρας οὖν ἀπὸ τῆς Καλλιουπόλεως ὁ στόλος, ἔχων ἀμυραλὴν τὸν Τζαλισπέην σὺν τριήρεσι καὶ διήρεσιν ὁμοῦ τριάκοντα, ἦλθεν ἐν Ἄνδρω τῇ νήσῳ, ἐν τῇ Πάρῳ, ἐν Μή-
 15 λῳ· καὶ πολλοὺς τῶν νησιωτῶν ἀθροίσας καὶ ζημίαν κλεί-
 20 στήν ποιήσας ἐπανέβη. οἱ δὲ Βενετικοὶ μαθόντες τὸ γε-
 25 γνητὸς οὐκ ὑπέμειναν· ἦν γὰρ ὁ δούκας πρὸ πολλοῦ τοῖς Βενετικοῖς ὑποκύπτων καὶ τὴν σημαίαν αὐτῶν φέρων. καὶ καταλαβόντος τοῦ ἔαρος ἠὑτρέπισαν καὶ αὐτοὶ τριήρεις δέκα, καὶ προσέχοντες ἦσαν τὸν Ἀδριανοῦ κόλπον, Εὐβοίαν Κρήτην καὶ τὰς Κυκλάδας νήσους. ἐλθοῦσαι δὲ τριήρεις ἐπὶ
 30 μέχρι Τενέδου ἠβουλήθησαν ἐμφανεῖς γενέσθαι τοῖς ἐχθροῖς, καὶ εἰσελθόντες τὸν Ἑλλησποντον διέβησαν μέχρι Λαμψάκου. αἱ δὲ τριήρεις τῶν Τούρκων ἴσταντο ἐν τῷ λιμένι Καλλιουπόλεως P. 61

21. a1] καὶ P.

tam vitae tempus; dominosque re ac nomine agniturem eos qui ab Othmanica gente genus ducant. provinciae istius administrationem credidit Mahometes Alexandri Susmani filio, quem ad impiam superstitionem suam traxerat. iussit quoque Cineitem se in Thraciam sequi; rebusque in oriente optime constitutis in occiduas partes perrexit. Callipolim ingressus classem instruit adversus Naxi insulae ducem, caeterasque, quae eius parebant imperio, Cycladas insulas. obiiciebatur ei, quod Mahometem nuper non adisset nec officiis exhibitis coluisset, ut nec Smyrnam antea eum salutaturus accesserat. egressa Callipoleos portu classis triremium ac biremium simul triginta, cui Amiralus, id est archithalassus, praerat Giali Begus, Andrum insulam, Paron et Melon appulit; multisque insularibus captis illatoque gravi damno discessit. at Veneti tantam iniuriam non tulere: ille quippe Naxi dux iamdiu in Venetorum fidem et amicitiam venerat, illorumque vexillo et insignibus se tutabatur. vere itaque adventante triremes decem ipsi instruxerunt, quas in statione habuerunt in sinu Adriatico, circa Euboeam Cretam et Cycladas insulas. triremes porro septem Tenedum usque navigarunt, ita ut in hostium conspectum venirent: faucibus deinde Hellespontis superstratis Lampsacum usque pervenere. Turcica tunc classis eximie instructa stationem habebat in portu Callipoleos. conspecto interim velo uno exiguo, quod e Cpoleos portu

ἔτοιμαι εἰς ἐξοχὴν. αἱ τριήρεις δὲ τῶν Βενετικῶν ὄρωσαι
 ἰστίον ἕνα σμικρὸν κατερχόμενον ἀπὸ Κωνσταντινούπολιν, καὶ
 δοκοῦντες Τουρκικὸν εἶναι, στέλλουσι μίαν τῶν τριήρεων τοῦ
 λαβεῖν αὐτό. οἱ δὲ Τοῦρκοι ὄρωντες τὸ δρώμενον καὶ εἰκά-
 ζοντες τὸ διωκόμενον αὐτῶν εἶναι, ἐξῆλθε καὶ ἐξ αὐτῶν ἐτέ- 5
 ρα τριήρης, δεφενδεῦσαι θέλων αὐτό. ἐκεῖνο δὲ ἦν Λέσβιον
 πλοῖον κατερχόμενον ἀπὸ Κωνσταντινούπολιν. ἰδόντες δὲ οἱ
 Βενετικοὶ τὰς τριήρεις τῶν Τούρκων δίκην ὄρμαθου ἐξιούσας
 ὠρμησαν κατ' αὐτῶν, καὶ τὸ ἐνυάλιον ἤχησαν καὶ συνεπλά-
 κησαν. πρῶτον μὲν δὴ προσκρούσαντες τὴν τοῦ ἀμιραλή 10
 Β Τζαλίσπεγι τριῆριν ἅπαντας ἀφειδῶς ἐξεθέρισαν, καὶ αὐτὸν
 Τζαλίσπεγιν μελῆδὸν κατέτεμον. εἶτα ἄλλος ἄλλην ἐπεμβαι-
 νοντες πάσας παρέλαβον, ἀηλεῶς κατατέμνοντες τοὺς Τούρ-
 κους ἐνώπιον τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδῶν αὐτῶν, μακρὰν
 ἀπέχοντες τὴν ἐν Καλλιουπόλει ξηρὰν ὡς μίλιον ἕν. οἱ δὲ 15
 Βενετικοὶ ἤδη πρὸς ἐσπέραν τοῦ πολεμεῖν σιγήσαντες, καὶ
 τὰς τριήρεις τῶν Τούρκων ὡς κζ' τὸν ἀριθμὸν καὶ τὰς αὐ-
 τῶν πτερώσαντες, κατήεσαν εἰς Τένεδον νῆσον. κάκει ὀρμι-
 σθέντες ἐν τῇ λιμένι, καὶ ἐξετάσαντες ἀκριβῶς καὶ χωρίσαν-
 τες τοὺς Τούρκους ἅπαντας ἔσφαξαν. εἰς δὲ τοὺς Χριστια- 20
 C γοὺς ἐτέραν ἔρευναν ἐρευνήσαντες, καὶ τοὺς μὲν ἀγγαρικῶ
 τρόπῳ εἰσαχθέντας ἐν τῇ στόλῃ τὴν ζωὴν ἐδώρησαντο, τοὺς
 δὲ διὰ προσόδων καὶ τῆς τυχοῦσης προνοίας πάντας ἀνεσκο-
 λόπισαν ἐν τῇ Τενέδῳ· καὶ ἦν ἰδεῖν γύροθεν τὴν πᾶσαν νῆ-

solverat, quodque Turcicum coniciebant Venetae classis duces, triremem unam ad illud navigium invadendum mittunt id cum Turci viderent, rati e suis esse quod insequerentur Veneti, illius tutandi causa triremem unam in altum emittunt. Lesbium autem erat, Cypoli profectum. Veneti itaque cernentes Turcicas triremes portu exire, ad catenae instar ordine servato, in ipsas feruntur; et cum classicum cecinissent, pugnam ineunt. primo impetu triremem Amiralii Giali Begi appellunt, in eaque omnes promiscue ferro caedunt, ipsamque Giali Begum membratim conciderunt. alius deinde in aliam insilit, donec omnibus triremibus captis immaniter Turcos frustulatum discindunt, spectantibus eorum coniugibus et liberis e Callipoleos litore, quod a loco, ubi pugna commissa est, milliari uno distat. inclinato iam die Veneti receptui canunt, triremesque 27 Turcicas cum suis in Tenedum insulam velis pansis deducunt. portumque ingressi, omnibus accurate perspectis Turcos omnes seorsim contractos confodere. in Christianos aliter anquisitum: qui enim captivi vincitque in triremibus detinebantur, iis vita concessa est: qui vero accepta mercede aut alio praemio ducti operam suam sponte locave-

σον ὡς ἀμπέλους τὰς φούρκας καὶ ὡς βότρυας τοὺς ἐν αὐ-
 ταῖς κρεμαμένους. αἱ δὲ τριήρεις καταλθοῦσαι ἐν Κρήτῃ
 τοὺς μὲν ἐν αὐτῇ τῇ νήσῳ, τοὺς δὲ ἐν Εὐβοίᾳ, τοὺς δὲ ἐν
 Βενετία διέσπειραν, τοὺς ἀγγαρευμένους ἐρέτας Χριστιανούς
 5 ὑπάρχοντας. χειμῶνος δὲ παρελθόντος καὶ τοῦ ἔαρος ἀρχομένου
 πάλιν ἀπὸ Βενετίας τριήρεις, καὶ ἐν Ἑλλησπόντῳ εἰσελθοῦσαι
 ἠβουλήθησαν παραλαβεῖν τὸν πύργον τὸν ἐν Λαμψάκῃ, ὃν
 ἀτήγειρεν ὁ Μουσουλμάν, καὶ διὰ θαλάσσης ἀκροβολισμοῦς
 ποιήσαντες διὰ ξηρᾶς οὐκ ἠδυνήθησαν ἐξελεῖν· ἦν γὰρ προσ- D
 10 ἔχων ὁ Χαμζὰς ὁ ἀδελφὸς τοῦ Παγιαζήτ τοῦ μεσαζόντος,
 σὺν στρατῷ χιλιάδας δέκα καὶ πλέον. ὡς δὲ ἶδον οἱ Βενετικοὶ
 μηδὲν μηδὲν ἀνύοντες, ἀφίεσαν αὐτὸν καὶ εἰς Κωνσταντίνοσ
 ἔπλεον, καταλιπόντες αὐτὸν ἡμίθραστον, καὶ τὸ στέγος αὐ-
 τοῦ καταβάλλοντες ἀπὸ κάτωθεν ἕως ἄνω κοσκινηδὸν κατε-
 15 τρύπησαν. τότε ὁ Χαμζὰς ἰδὼν τὰς τριήρεις ἐκλειπούσας,
 ἀπὸς τοὺς Τούρκους κελύσας ἕως θεμέθλων κατέρραξεν εἰ-
 πῶν „ἄνευ κέρδους οὐ πρόπον ἐστὶν ὄνειδος κερδᾶναι.” ὁ δὲ
 Μαχουμὲτ τὸν Τζινέητ περάσας ἐν Καλλιουπόλει, δέδωκεν P. 62
 αὐτῇ πρόνοιαν ἐν τοῖς μέρεσι Νικοπόλεως ἐγγὺς τοῦ ποτα- V. 49
 20 μῶ Δανοῖβεως, παραγγείλας αὐτὸν φυλάττειν τὰς ἄκρας
 καλῶς καὶ ὑπερμαγεῖν ἕνεκα τῶν Μουσουλμάνων.

Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἠγέρθη τις τῶν Τούρκων
 ἰδιώτης καὶ ἄγροικος ἐν τοῖς μέρεσι τοῦ ὄρους τοῦ κειμένου

rant, cuncti in insula Tenedo suspendio affecti sunt. tuncque cerne-
 re erat per totum insulae ambitum furcas ad instar vitium disposi-
 tas, et ab eis dependentia veluti racemos cadavera. ubi Cretam ap-
 pulerunt triremes Venetae, Christiani captivi remiges partim per eam
 insulam distributi, partim per Euboeam sparsi, Venetias quoque par-
 tim transvecti sunt. post exactam deinde hiemem ineunteque vere
 classis Veneta portu Venetiarum iterum solvit, et Hellepontum in-
 gressa turrim quae Lampsaci erat a Musulmano extracta tentat. e
 trirēmbus itaque eam Veneti oppugnant, cum in litus exscendere
 nequivissent: aderat enim illic Chamzas, Baiazitis Mesazontis frater,
 cum exercitu decem millium et amplius militum. mox cum suorum cona-
 tus irritos cernerent, Cpolim abiēre, turris obsidione omīssa: quam
 semiratam reliquerunt, tecto decusso et ad cribri modum pertuso.
 confestim Chamzas, ubi classem Venetam recessisse vidit, iussit Tur-
 cos turrim funditus evertere: non enim decere sine lucro et utilita-
 te contumeliam reportare. per id tempus Mahometes Cineitem Calli-
 poli transmissum praefecit Nicopoli ad Danubium sitae, hortatus
 ipsum ut limites imperii strenue tueretur et Musulmanos ab exteris
 propugnaret.

Eodem tempore Turcus quidam simplex et agrestis innotuit in

ἐν τῇ ἐμβολῇ τοῦ κόλπου τῆς Ἰωνίας, ὃ κοινῶς καλοῦσι Στυ-
 λάριον, πρὸς ἀνατολὴν καταντικρὺ Χίου. καὶ ἐδίδαξε τοὺς
 Τούρκους ἀκτημοσύνην, καὶ πλὴν τῶν γυναικῶν τὰ λοιπὰ
 Β πάντα κοινὰ ἐδογματίσεν, καὶ τροφὰς καὶ ἐνδύματα καὶ ζεύγη
 καὶ ἀρούρας. ἐγὼ εἰς τὸν σὸν οἶκον ὡς ἐμὸν, σὺ δὲ εἰς τὸν ἐμὸν 5
 ὡς σὸν, πλὴν τοῦ θήλεος μέρους. πλανήσας δὲ τοὺς πάντας
 ἀγροίκους ἐν αὐτῷ τῷ δόγματι, ὑπούλως ἐπραγματεύετο καὶ τὴν
 τῶν Χριστιανῶν φιλίαν ἐξέθετο γὰρ δόγμα, ὅστις τῶν Τούρκων
 εἶποι ὅτι Χριστιανοὶ οὐχ ὑπάρχουσι θεοσεβεῖς, οὗτος ἀσεβὴς
 ἐστι. καὶ πάντες οἱ ὑπήκοοι τοῦ φρονήματος αὐτοῦ συναντιῶντές 10
 τινα τῶν Χριστιανῶν ἐφιλοξένον καὶ ὡς ἄγγελον τοῦ Διὸς ἐτί-
 μων. αὐτὸς δὲ καθ' ἐκάστην ἐν Χίῳ οὐ διέλειπε στέλλων ἐν
 τοῖς ἡγεμόσι καὶ τοῖς κλήρον τῆς ἐκκλησίας κατελειγμένοις
 ἀποστόλους, μνησίων αὐτοῖς τὸ αὐτοῦ φρόνημα, καὶ οὐκ ἔστιν
 C ἄλλως σωθῆναι τῶν ἀπάντων εἰ μὴ ἐν τῇ ὁμοιοῖα τῆς πίστε- 15
 ως τῶν Χριστιανῶν. ἔτυχε δὲ τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ κατοικεῖν
 ἐν τῇ νήσῳ ἀναχωρητὴν ἕνα Κρητὰ γέροντα, ἐν τῇ μοῆ τῇ
 καλουμένῃ Τουρλοτῆ. καὶ στείλας ὁ ψευδαββᾶς ἐκεῖνος δύο
 τῶν ἀποστόλων αὐτοῦ τῶν μονοχιτώνων, ἔχοντας τὴν κεφα-
 λὴν κατεψιλωμένην ἀσκεπῆ καὶ τοὺς πόδας χωρὶς σανδάλια 20
 καὶ πῖλον ἕνα μονοχιτωνίσκον ἐνδεδυμένους, προσαγορεύων
 αὐτὸν καὶ μνησίων ὡς ὅτι „κἀγὼ συνασκητὴς σοῦ εἰμι, καὶ
 τῷ θεῷ ᾧ λατρεύεις, ἐκεῖνῳ κἀγὼ τὴν προσκύνησιν φέρω, καὶ

regione montis, qui sinus Ionii ostio adiacet et vulgo Stylarius ap-
 pellatur, Chio insulae ad ortum obiectus. docebat ille Turcos pau-
 pertatem voluntariam; et praeter uxores omnia communia esse
 debere praedicabat, annonam, vestes, currus et arva. Ego, aiebat,
 tua domo ut mea utor; tu mea ut tua uteris, salva uxoris reveren-
 tia. cumque in istud dogma omnes agrestes pertraxisset, subdole etiam
 Christianorum amicitiam petebat. edixit enim, quicumque Turcus
 Christianos pius esse negaret, eum impium esse. quotquot igitur
 praecipis eius obsequabantur, in quemcunque Christianum incidis-
 sent, benigne eum amplectebantur et tanquam angelum dei colebant.
 ipse vero quotidie nuntios mittere ad magistratus Chiorum et prin-
 cipes cleri, consilium suum ipsis aperiens, profiterique non aliter
 omnes salvari posse nisi in fidei Christianae communionem. erat tum
 forte anachoreta quidam Cretaensis in insulae illius monasterio quod
 Turlotae dicitur. ad hunc falsus ille Abbas misit binos apostolos
 suos, Dervisios, capite nudo ac raso pedibusque non calceatis, rhenone
 unico vestitos, per quos talia ipsi significat: „Ego, sicut tu, idem
 asceticae vitae institutum sequor; eundem deum, cui tu servis, ve-
 neror; ad te de nocte sine strepitu venio mare pedibus traiciendo.“
 verus itaque Abbas a falso illo abbate deceptus coepit et ipse ab-

μετὰ σοῦ εἰμι νύκτωρ διαβαίνων ἀπόφω ποδὶ τὸ πέλαγος." ὁ δὲ ἀληθῆς ἀββᾶς πλανηθεὶς ὑπὸ τοῦ ψευδαββᾶ ἤρξατο καὶ αὐτὸς ἀλλόκοτα ὑπὲρ ἐκείνου φθέγγεσθαι, λέγων ὅτι „ἐν D τῇ νήσῳ Σάμῳ σχολάζων καὶ αὐτὸς συνασκητὴς μου ἐγένετο, 5 καὶ νῦν ἡμέραν παρ' ἡμέραν διαβαίνων συνομιλεῖ μοι," καὶ ἄλλα τινὰ τέρατα, ἃ ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ γράφοντος ἔλεγε. ὁ δὲ τοῦ Μαχουμέτ ἐπίτροπος, ὃν ὁ λόγος φθῆσας ἐδήλωσεν, ὁ τοῦ Σουσμάνου υἱός, ὃς τὴν ἐπαρχίαν τῆς ἡγεμονίας αὐθέντευσ, στρατὸν ἀθροίσας καὶ ἔλθων κατ' αὐτοῦ οὐκ ἠδου- 10 γῆθῃ διαβῆναι τὰ στενωπὰ τοῦ Στυλαρίου. οἱ δὲ Στυλᾶριοι εἰς' ἐν συναχθέντες καὶ ὑπὲρ τοὺς ἑξακισχιλίους ὄντες, εἰς τὰ δύσβατα στάντες ἅπαντας τοὺς σὺν τῷ Σουσμάνῳ κατέσφαξαν, καὶ αὐτὸν ὄμοῦ τὸν Σούσμανον. τότε οἱ τοῦ Περ- 15 κλιτζία Μουσταφᾶ (οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο) τὴν αὐτῶν ὑπόληψιν ἐν τῷ ψευδαββᾶ στερεώσαντες, καὶ ὑπέτερον προφήτου P. 68 τοῦτον ὑμνήσαντες, ἐξέθεντο δόγμα τοῦ μὴ ἐνδύσεσθαι τὴν κεφαλὴν πῖλον, ὃ καλοῦσι ζαρκουλᾶν, ἀλλὰ ζῆν μοροχίτιονα καὶ ἄσκεπῆ βίον, καὶ προστίθεσθαι πλέον Χριστιανοῖς ἢ Τούρκοις. μετὰ δὲ ταῦτα μὲνυει ὁ Μαχουμέτ τῷ ἐπίρχῳ 20 Ἀυδίας Ἀλίπεγι τοῦ στρατεῦσαι σὺν πάσῃ δυνάμει Ἀυδίας καὶ Ἰωνίας κατὰ τῶν Στυλαρίων. οἱ δὲ Στυλᾶριοι πάλιν φυλάξαντες τὰς ἐμβολὰς τῶν στενώδων, καὶ τὸ πλεῖστον τῶν ὑπεναντίων εἰσελθόν πάντας οἱ ἄγροικοι ἐφόνευσαν, ὡς μόλις σὺν ὀλίγοις ὁ Ἀλίπεγισ διασωθεὶς εἰς Μαγνησίαν ἦκε. B

surda de illo praedicare, his verbis: „cum Sami morarer, mecum asceticam vitam ipse egit; nunquam per dies singulos traiciens necum versatur, et simul colloquimur.“ aliaque fabularum monstra effutiebant coram me, qui haec scribo. Susmani ergo filius supra memoratus, qui a Mahomete provinciae gubernandae impositus erat, conscripto exercitu adversus illum falsum Abbatem contendit: verum angustias Stylarii montis superare non potuit. Stylarii enim agmine facto, collectis supra sex millia militibus, aditus impervios insederunt, totumque exercitum cum ipso Susmano deleverunt. inde turba omnis quae Percligiam Mustapham (hoc enim falso Abbati nomen erat) sequebatur, opinione sua de impostore illo firmata, nomen illius supra Prophetas laudibus extollebat. edixeruntque caput pileo, qui Zarculas dicitur, non tegere, sed una tantum veste indui, sub dio agere; Christianis potius quam Turcis adhaerere. rebus ita gestis Lydiae gubernatori Itali Bego imperat Mahometes ut cum universis Lydiae et Ioniae copiis in Stylarios moveat. Stylarii iterum montium angustias occupant; cumque copiarum hostilium maxima pars fauces illas ingressa esset, ab agrestibus omnes occisi sunt, ut vix cum paucis Itali

τότε δὲ Μαχουμέτ μαθὼν τὸ δράμα πέμπει τὸν υἱὸν αὐτοῦ
 V. 50 Μωράτ, παιδίον ὄντα δωδεκαετής, καὶ σὺν αὐτῷ τὸν Παγια-
 ζήτ μεσάζοντα σὺν τῇ Θρακικῇ στρατῷ· καὶ Βιδυνοὺς καὶ
 Φρούγας καὶ Λυδοὺς καὶ Ἴωνας πάντας ἀθροίσας εἴσεισιν ἐν
 τοῖς δυσβάτοις ἐκείνοις τόποις σὺν δυνάμει πολλῇ, καὶ ἀπαν- 5
 τῶντας πάντας ἀφειδῶς ἐξετέριζεν, γέροντας ἑμοῦ καὶ νῆπια,
 ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν πᾶσαν ἡλικίαν
 ἀνήλεως ἔσφαττον, ἕως οὗ φθάσαντες ἐν τῷ ὄρει δὲ εἶχον εἰς
 φυλακὴν οἱ μονοχίτωνες, καὶ κροτήσαντες πόλεμον, μετὰ πολ-
 C λῶν τῶν πεσόντων ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ Μωράτ ὑπὲρ ἄρι- 10
 θμόν, παρεδόθησαν σὺν τῇ ψευδαββᾷ. παραλαβόντες δὲ καὶ
 δεσμῆσαντες αὐτοὺς ἤλθον εἰς Ἔφεσον, κάκει ἐξετάσαντες
 αὐτῶν διὰ πολλῶν τιμωριῶν εὔρον ἀκλόνητον καὶ ἀμετάπτω-
 του τῆς φαιτασίας αὐτοῦ. τότε σταυρώσαντες αὐτόν, καὶ
 ἐπιθέντες καμῆλῳ ἐκτεταμένῳ ἔχων τὰς χεῖρας πεπερωνημέ- 15
 κας ἐν σανίσι διὰ τῶν ἤλων, ἐθριάμβευσαν αὐτὸν ἐν μέσῳ
 τῆς πόλεως. τοὺς δὲ μυθητὰς αὐτοῦ μὴ ἀπαρησησαμένους τὸ
 φρόνημα τοῦ διδασκάλου αὐτῶν πάντας ἐπ' ὄρει τούτου κα-
 τέσφαττον, οὐκ ἄλλο λέγοντες πλὴν τὸ „τετῶ σουλταν ἐρής”
 D ἤγγουν κύριε ἀββᾶς φθάσον. καὶ τότε ἠδέως τὸν θάνατόν 20
 ἐλάμβανον. ἐκράτει γὰρ ἄχρι καιροῦ δόξα πολλῶν τῶν αὐ-
 τοῦ φοιτητῶν ὡς οὐ τέθνηκεν ἀλλὰ ζῆ· ὡς καὶ τῷ ἀσκητῇ

Begus salvus Magnesium evaserit. hanc acceptam cladem cum au-
 divisset Mahometes, filium suum Moratem etiam tum imperarem an-
 nosque natum duodecim illum mittit, eique comitem adiungit Baiazit-
 em Mesdzontem. hi collectis universis copiis Thraciae Bithyniae
 Phrygiae Lydiae et Ioniae per artas illas vias aditu difficillimas ma-
 gna vi irrumpunt: obvios omnes sine discrimine caedunt, senes et
 infantes, viros et mulieres; utque verbo dicam, in omnem aetatem
 immaniter saevitum est, donec ad montem perventum, quem tuen-
 dum isti monochitones (id est una veste utentes) susceperant. pugna-
 tum illic acerrime, innumeris, qui Morati militabant, cadentibus:
 tandem omnes illi cum falso Abbate deliderunt se. comprehensos
 vincetosque Ephesum cunctos abduxere; ubi impostorem illum, quam-
 vis variis tormentis subiectum, intrepidum experti sunt inque sua
 opinione constantem. illum igitur camelo imponunt in cruce extensum,
 manibus expansis, clavisque tabulae affixis, ac velut ad triumphi
 speciem per urbem mediam transvexere. discipulos eius, qui do-
 ctoris sui errores deponere noluerunt, ipso inuente cunctos confo-
 diunt. quorum alia verba exaudita non sunt praeter ista „tete Sultan
 eris,“ hoc est „domine Abbas accelera;“ quibus prolatis mortem ala-
 cres oppetivere. per aliquod enim tempus inter discipulos eius opinio
 obtinuit ipsum mortuum non esse, sed vivere: talique errore tene-

τῆ προειρημένῃ ἐντυχῶν ἐγὼ μετὰ τὸ ταῦτα γενέσθαι, καὶ ἐρωτήσας περὶ τούτου, τί ἄρα τὸ δοξάζον περὶ ἐκείνον, εἰρηκῆ μοι ὅτι ἐκεῖνος οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ περῶσας ἐν τῇ νήσῳ Σάμῳ ἐκεῖ καὶ ὡς πρώην ἀνάλιζεται, εἰς οὐδὲν ἐγὼ τὰς 5 φαντασίας αὐτοῦ οὔτε πιστεύσας οὔτε κατὰ τοῦν λαβῶν. ὁ δὲ Παγιαζῆτ λαβῶν τὸ παιδίον καὶ διελθὼν τὴν Ἀσίαν καὶ Λυδίαν, καὶ ὄσους ἐντυχῶν ἐν ἀκτιμοσύνῃ ζωῆτας Τουρκοκαλογήρους ἄπαντας πικρῆ θανάτῳ παρέδωκεν. περῶσας δὲ P. 64 τὴν Φρυγίαν καὶ τὸν πορθμὸν διαβάς ἦλθεν ἐν Ἀδριανῶν, 10 παραστήσας τὸν υἱὸν Μωράτ τῆ πατρὶ Μαχουμέτ νικητὴν τροπαιοῦχον. τότε καὶ ὁ Μαχουμέτ ἐδωρήσατο τὴν ἡγεμονίαν τῆς Ἀμασειας καὶ τὰ πρὸς τὴν Καππαδοκίαν μέρη ἐτι νέρ ὄντι, καὶ τῶν μεγιστάνων καὶ πρακτικῶν ἓνα διοικητὴν τῶν πραγμάτων κατέστησεν Γεωργίτζεγιν οὕτω καλούμενον.

15 22. Ὁ δὲ προρρηθεὶς μέγας μάστωρ ἐν ἐκείνῳ τῷ ἔτει V. 51 στόλον ἀπαρτίσας σὺν διήρεσι τρισὶ καὶ νηῶν μέρος, τὴν B ἄπασαν παρασκευὴν ἐνδοῦ εἰσάξας, οἷον ἀσβεστον, λίθους ἀχρογωνιαίους, ξύλα, σανίδας, καὶ εἴ τι ἄλλο τὸ πρὸς οἰκοδομεῖν κάστρον συμφέρον, ἐν τοῖς ἄκροις τῆς ἐπαρχίας Καρσί 20 ας ἐν ἐνὶ ἀκρωτηρίῳ ἔλθων φρούριον ἐπήξεν ἐπ' ὀνόματι τοῦ κορυμφεῖου τῶν ἀποστόλων Πέτρον Πετρόνιον αὐτὸ καλέσας. καλῶς οὖν τὴν βῆσιν πήξας καὶ ἀρξάμενος κτίζειν τὴν τεῖχην,

batnr asceta ille, quicum his transactis collocutus sum. cum enim interrogassem quid de illo sentiret, respondit mihi eum non obfisse, sed in Samum insulam traiecisse, et pristinas colere sedes. verum huius deliramentis neque fidem habui neque animum adverti. Basiaites adolescentem Moratem secum circumducens peragravit Asiam et Lydiam omnesque monachos Turcos acerbis tormentis necavit, quotquot in paupertate voluntaria viventes reperit. Phrygia deinde lustrata fretum traiecit, venitque Adrianopolim, Moratemque de hostibus triumphantem ad parentem suum Mahometem reduxit. hic filio suo admodum iuveni tunc Amasiam totamque Cappadociam gubernandam commisit, consiliario ac ministro adiuncto quodam e purpuratis, eoque rerum gerendarum perito, qui Georgiz-Begus appellabatur.

22. Eodem anno magnus Rhodi magister classem biremium trium, aliquot praeterea navium instruxit; quibus imposuit omnem apparatus, bitumen, lapides angulares, ligna, asses, et si quid aliud ipsi opus esset ad arcem in finibus Cariae provinciae aedificandam: profectusque designavit in quodam promontorio propugnaculum, quod de Petri apostolorum principis nomine Petronium appellavit. fundamentis deinde solidis iactis postquam in altitudinem moenia adsurgere coepissent, cum multis copiis accessit Mantachrius

ἦκε καὶ ὁ Μανταχίας Ἐλιέζπειν σὺν δυνάμει πολλῇ κωλύ-
 C σαιν μέλλων τὸ ἐπιχειρισθῆν ἔργον· ἀλλ' οὐδὲν ἤνυσεν. ἀπαρ-
 τίσας οὖν καλῶς τὸ φρούριον καὶ πύργους ἀεροβάμους ἀρμό-
 σσας, καὶ φρερίους ἔνδον φύλακας ἐγκαταστήσας, ἐπανῆκεν
 εἰς Ῥόδον, νόμους καὶ ἔθῃ ἐπαφεῖς τοῖς φυλάκοις τοῦ φρου- 5
 ρίου τοῦ νῆφειν αἰεὶ καὶ ἐργηγορέναι, καὶ τὴν πᾶσαν ἐπιμέ-
 λειαν ἔχειν εἰς τοὺς φυγάδας αἰχμαλώτους τοῦ ἀντιλαμβάνειν
 καὶ σώζειν αὐτοὺς εἰς τὸ φρούριον καὶ ἐλευθέρους γράφεσθαι
 παρὰ τοῦ ἁγίου Ἡέτρον· ὁ καὶ νῦν μέχρι τὴν σήμερον
 σώζεται.

10

Ὁ δὲ Μεχεμετῆ ἤδη ἔαρος ἀρχομένου καὶ τὸν τῆς δύσε-
 P. 65 ως στρατὸν ἀθροίσας ἐξείσι τῆς Ἀδριανουπόλεως, καὶ περὶ-
 σσας τὴν Θράκην εἰς Προῦσαν ἔρχεται, καὶ τοὺς τῆς ἐφῆς
 σατραπίας καλέσας σὺν παντὶ τῷ στρατῷ πρὸς τὰ τῆς Λυκαο-

A. C. 1414 νίας μέρη ἀνέδραμεν, ἐδικήσασθαι θέλων τὰ παρὰ τοῦ Καρα- 15
 Heg. 817 μὰν τολμηθέντα ἐν τῇ Προῦσῃ, τὴν ἀνασκαφὴν τῶν πατέ-
 ρων αὐτοῦ καὶ τὴν τῶν ὀστέων τῶν πατρικῶν ἐν πυρὶ δα-
 πανηθεῖσαν παρὰ τοῦ Καραμὰν τόλμαν. ἐλθὼν δὲ καὶ πολ-
 λὰς πόλεις καὶ κώμας πυριφλεγέτους ἀναδείξας ἐφθασεν εἰς
 Ἰκόνιον. καὶ παραλαβὼν αὐτό, ὁ Καραμὰν ἦν φεύγων ἐν 20

Β τοῖς πρὸς Συρίαν ὄρεσι, πρέσβεις δὲ πέμπσας ἰκετικῶς ἐδέετο

A. C. 1415 τοῦ ἀφεθῆναι αὐτῷ τὸ πλημμέλημα. ὁ δὲ καμφθεὶς ἐπὶ ταῖς
 Heg. 818 δέησεσιν ἀφίγησιν αὐτῷ τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ καὶ διδοῖ ἀσφά-

Eliez Bogus opus inchoatum disturbaturus: verum re infecta retro
 pedem tulit. egregie igitur absoluto propugnaculo, turribus altissi-
 mis per ambitum munito, militibusque fratribus custodia illius com-
 missa, Rhodum rediit magnus magister. discedens leges dedit custo-
 dibus vivendique modum, ut sobrie semper vescantur, vigilantque,
 sintque seduli ac prompti ad suscipiendos captivos fugitivos, tutum-
 que eis receptum in arce praebeant, appellenturque sancti Petri li-
 bertini; quae appellatio ad hanc usque diem usurpatur.

Mahometes ineunte vere conscripto in occiduis provinciis exerci-
 tu Adrianopoli discedit, Thraciaeque superata Prusam venit; accersit-
 tis deinde ad se cunctis Anatoliae satrapis cum universo exercitu
 Lycaoniam versus castra movit, animo volvens vindictam quam de
 Caramani facinoribus Prusae patris sumere cupiebat. ulcisci namque
 statuerat contumeliam reliquiis maiorum suorum, per ludibrium es-
 fossis, ossibusque paternis, quae Caramanus igne cremaverat, illa-
 tam. ad illa igitur loca cum pervenisset complura oppida et vicos
 incendio delevit, Iconiumque celeri gradu profectus id recepit. Ca-
 ramanus in Syriae montes refugerat, unde per legatos supplex ad-
 missorum criminum poenam deprecabatur. flectit Mahometem preci-
 bus suis, ereptamque ditionem recuperat, postquam iureiurando ca-

λειαν δὲ ὄρκου τοῦ εἶναι πιστὸν καὶ ἀδολώτατον φίλον αἰεὶ,
 καὶ μὴ ἐπεμβαίνειν ὀψέ ποτε ἐν τοῖς ὄρκοις Ὀθμάν. καὶ
 ἀφείδς τοῦ διώκειν δεσπράφη ὀπισθεν ἐν τῇ Προύσῃ, καὶ δια-
 βὰς τὸν πορθμὸν ἦκεν εἰς Ἀδριανούπολιν. κακεῖ διάγων ἤλ-
 59ε μήνυμα πῶς ὕστατος ἀδελφῶν αὐτοῦ, Μουσταφᾶς ὀνό- V. 52
 μαζόμενος, υἱὸς τοῦ προρρηθέντος Παγιαζήτ, ἐν τῇ Βλαχίᾳ
 ἦν διάγων· καὶ κατὰ μὲν τὸ πρῶτον πέμπει τοὺς τῶν δού- C
 λων ἐκκρίτους δύο τοῦ ἀποκεφαλίσαι τὸν Τζινεήτ. οἱ δὲ οὐχ
 εὔρον αὐτόν· ἦν γὰρ πρὸ δύο ἡμέρας τὸν ποταμὸν περά-
 10σας ἐνωθεὶς τῷ Μουσταφᾷ καὶ ὄρκους δοὺς αὐτῷ τοῦ συν-
 δραμεῖν καὶ συγκακοπαθῆσαι καὶ ἄρχοντα καταστῆσαι δύσεως
 καὶ ἐφᾶς. μαθὼν οὖν τὴν φυγὴν τοῦ Τζινεήτ ὁ Μεχεμετ,
 καὶ μὴ φέρων τὴν ζημίαν ἦν ὑποστῆναι μέλλει παρ' αὐτοῦ,
 στρατὸν ἀγείρει πολὴν, καὶ ἐξελθὼν ἀπὸ Θράκηκ ἤλθεν εἰς
 15Μακεδονίαν. κακεῖ μαθὼν ὅτι ὁ Μουσταφᾶς σὺν τῷ Τζι-
 νεήτ περάσαντες τὸν Ἰστρον, ἔχοντες Βλάχους εἰς βοήθειαν D
 καὶ ἀπὸ τῶν Τούρκων οὐκ ὀλίγον στρατόν, πρὸς τὰ τῆς Θετ-
 ταλίας μέρη κατέρχονται, καὶ αὐτὸς τὴν πρὸς ἀπέναντί σὺν
 τῷ στρατῷ πορείαν ἐποίει. ἀπαντηθέντες ἐγγὺς εἰς τὰ τῆς
 20Θεσσαλονίκης μέρη καὶ δὴ συνάψαντες πόλεμον, καὶ τὴν νι-
 κῶσαν ὁ Μεχεμετ λαχὼν, ἐδιώκοντο παρ' αὐτοῦ μέχρη καὶ
 τῶν πνλῶν Θεσσαλονίκης ὁ Μουσταφᾶς σὺν τῷ Τζινεήτ. ἀν-
 δίστατο δὲ σὺν ὀλίγοις βοηθούμενοι παρὰ τῶν πολιτῶν.

vit se in fide mansurum, foederi nullam fraudem facturum, nec
 unquam Othmanici imperii fines invasurum. hactenus insequendi sine
 facto Prusam revertitur Mahometes, et fretum transvectus Adriano-
 polim petit; ubi dum moratur, accipit fratrem suum natu minimum
 Mustapham Baiazitiss supra memorati filium in Walachia degere. eo
 nuntio audito quamprimum mancipia mittit, quae Cineitem capite
 obtruncarent; quem non offenderunt: nudius tertius enim fluvium
 traiecerat et Mustaphae se coniunxerat: cui iuravit se fore auxilium,
 eandem cum eo fortunam subiturum, imperiumque orientis et occi-
 dentis ipsi conciliaturum. postquam itaque cognovit Mahometes Ci-
 neitem ad Mustapham transfugisse, damnum declinare cupiens quod
 sibi ab eis imminere videbat, exercitum ingentem conscribit, Thra-
 ciaeque excedens Macedoniam intrat. illic certior factus Mustapham et
 Cineitem Istrum transiisse, inque Thessaliam contendere cum Tur-
 corum haud exiguo numero auxiliariibusque Walachorum copiis, ipse
 quoque contra illos cum toto exercitu iter dirigit. cumque ambo ex-
 ercitus in agro Thessalonicensi obviam sibi facti essent, utrinque
 acie concurrunt, tandemque victoria Mahometi cessit, qui Mustapham
 et Cineitem ad portas usque Thessalonicae fugientes insecutus est.

ἑσπέρας δὲ ἤδη γενομένης καὶ μὴ θέλοντες εἰσῆλθον ἐν τῇ πόλει. Δημήτριος δὲ Λύσκαρις ὁ Λεοντάρης φιλοξενήσας αὐτοὺς καὶ παρηγορήσας, λέγων θαρρεῖν εἰς τὸ τῆς τύχης P. 66 εὐμετάβολον καὶ μηδεμίαν ἐν νῆ βάλλειν φροντίδα τοῦ προδοῦναι τάυτους τῷ Μεχμέτ, εἰ ἐπρόκειτο Θεσσαλονίκη κα- ὅ ραδοθῆναι τοῖς Τούρκοις. Θαρσάσαντες δ' ἐπὶ τούτοις τοῖς ὑποσχομένοις παρὰ τοῦ Δημητρίου ἀφροντίστως ἐδείπνησαν καὶ εἰς ὕπνον ἐτρέψθησαν. πρῶτας δὲ γενομένης πέμπει πρὸς τὸν Λεοντάριον ὁ Μαχουμέτ ἕνα τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ, λέγων „οἶδus ἀκριβῶς τὴν ἀγάπην ἣν κέκτημαι καὶ τὴν ἀρρα- 10 γῆ φιλίαν σὺν τῷ βυσιλεῖ τῶν Ῥωμαίων· μὴ βουληθῆς οὖν διωσπαράζει ταύτην καὶ εἰς τέλος ἀφανίσαι, καὶ παντὶ τῷ γένει Ῥωμαίων ζημίαν προξενῆσαι, καὶ ἐν μέσῃ ἡμῶν καὶ Βιτῶν Ῥωμαίων εἰσῴζει ἔχθραν ἄσπονδον, ἀλλὰ τὴν κυνηγη- 15 θῆσαν παρ' ἐμοὶ θῆραν ἀπόδος μοι. εἰ δὲ μὴ τοῦτ' οὕτως ποιῆσεις, χαίρειν εἰπὼν μοι τὴν φιλίαν, τὴν ἔχθραν ἀσπάσομαι, καὶ ὡς ἐν ὀλίγῳ τὴν πόλιν σου παραλάβω, καὶ τοὺς ἔνδον αἰχμυλωπίσω, καὶ σὺ τὴν ζωὴν ἀφελῶ, καὶ τοὺς ἔχθρους μου ἐν χερσίν ἐμοῖς ἔξω.” τότε ὁ κύρ Δημήτριος φρονιμώ- 20 ταιος ὢν ἀνέγραψε, λέγων „ἐπίστασαι, κύριε ἡγεμῶν, ὅτι ἐγὼ οὐκ εἰμὶ δεσπότης, ἀλλὰ δοῦλος τυγχάνω, καὶ οὐ μόνον τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων ἀλλὰ καὶ σὺς, ἐπεὶ υἱὸς αὐτοῦ ἐτάχθης εἶναι. τὸ γοῦν προσταττόμενον παρὰ σοὶ χρέος ἐστὶ τοῦ

ibi restiterunt cum paucis civium auxilio protecti. vespere deinde, quamvis inviti, urbem ingressi sunt, et a Demetrio Lascari Leontario humane ac comiter suscepti, eiusque sermionibus consolati. iussit enim eos de fortuna variabili bene sperare, nec vereri ne Mahometi prodantur, etsi Thessalonicam Turcis dedi oporteat. his Demetrii verbis erecti sollicitudine deposita coenant et dormitum abeunt. ubi illuxit, Mahometes unum de ducibus suis ad Leontarium mittit. „per eum probe nosti, inquit, quam constanti amicitia imperatorem Romaeorum prosequar: cave ergo ne eam labefactes prorsusque perimas, et universae Romaeorum genti damnum accersas, aut inter nos et Romaeos inimicitias capitales seras; immo praedam in retia compulsam redde mihi. sin minus hoc praestiteris, renuntiata mihi a te amicitia, tuum hostem me profiteor. quam celerrime urbem tuam debellabo, omnesque illius incolas sub iugum mittam, e vivorum numero te expungam, cunctaque hoates meos in potestatem meam reducam.* respondit dominus Demetrius, qua pollebat prudentia. „nostis, domine imperator, penes me non esse huius urbis dominium, sed servum me esse non tantum imperatoris Romaeorum, sed et tuum, siquidem inter illius liberos te adscitum volui-

πληρῶσαι καὶ εἰς πέρας ἄγειν. πλὴν χρέος καὶ τοῦτο ἐμὸν
 ἔστι, τὸ τὰ συμβῆντα καὶ τῇ ἐμῷ βασιλεῖ γνωστὰ ποιῆσαι.
 καὶ γὰρ οὐκ ἔστι τῶν τυχόντων Τούρκων ὁ ἐν τῇ αὐτῇ εἰσ- C
 ελθὼν τοῦ βασιλέως, διωκόμενος ὡς πέρδιξ ὑπὸ ἰέρακος,
 5 Ἐνεκα σωτηρίας, ἀλλ' ἀδελφὸς σός, ὡς ἔμαθον. εἰ δὲ καὶ
 τῶν τυχόντων εἰς, οὐδ' αὐτὸν ἂν σοι δέδωκα τοῦ βασιλέως
 μὴ προτρέψαντες. διὸ ἵκετέω δουλικῶς, ὑπόμεινον ὀλίγον· ἐγὼ
 δὲ τῇ ἄρῃ ταύτῃ μνηύω τῷ βασιλεῖ τὰ γενόμενα, καὶ ὡς χρῆ
 κελύπειν κελευέτω, ἧγὼ δὲ τὸ προσπαχθὲν πληρῶσω." ἀκούσας V. 53
 10 οὖν τοὺς λόγους τούτους ὁ Μαχουμέτ συνεκατέθετο τοῦ γε-
 πέσθαι τὸ μῆνυμα, γράψας καὶ αὐτὸς τὸν βασιλεῖα τὰ δο-
 κοῦντα, καὶ παρακαλῶν αὐτὸν τοῦ μὴ εἶναι αἰτίαν σκανδάλων
 τὰ συμβεβηκότα πράγματα. ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουήλ γράφει
 πρὸς τὸν Μαχουμέτ „ἐγὼ μὲν, ὡς οἶδας ἀκριβῶς, ὑπε- D
 15 σχέθην τοῦ εἶναί με πατὴρ εἰς σέ, σὺ δὲ υἱὸς εἰς ἐμέ. καὶ
 εἰ μὲν ἀμφοτέροι φυλάξομεν τὰ ὑποσχεθέντα, ἰδοὺ καὶ φό-
 βος Θεοῦ καὶ τήρησις ἐντολῶν· εἰ δὲ παρεκβῶμεν αὐτά,
 ἰδοὺ ὁ πατὴρ ὡς προδότης υἱοῦ φανείται καὶ ὁ υἱὸς ὡς πα-
 τρὸς φονεὺς κληθήσεται. ἐγὼ μὲν φυλάξω τοὺς ὅρκους, σὺ
 20 δὲ οὐ βούλει φυλάξαι. ἔστω ὁ ἐκδικῶν τὸν ἀδικούμενον Θε-
 ὸς ὁ δίκαιος κριτής. περὶ οὖν τῶν προσφύγων οὐκ ἔστιν εἰ-
 πεῖν οὐδὲ τοῖς ὡσὶν ἀκούσαι τοῦ παραδοῦναι αὐτοὺς εἰς χεῖ-
 ράς σου· τοῦτο γὰρ τὸ ἔργον οὐκ ἔστι βασιλικὸν ἀλλὰ τυ-

sti oportet igitur me mandata tua exequi et ad finem perducere.
 oportet etiam imperatorem meum de eventu rerum certiorum faciam.
 non etenim de Turcorum turba ille est, qui in imperatoris domum
 confugit velut perdix ab accipitre compulsa, salutem sibi quaerens;
 sed frater tuus ille est. neque vero infimae sortis hominem tibi tra-
 derem iniussu imperatoris. quapropter, ut servum decet, oro te ut
 paulisper expectes: ego enim cum maxime ad imperatorem, quae
 contigerunt, perscribo, ut ipse pro libitu iubeat, ego iussa exequar.
 talia cum audiisset Mahometes, consensit ut ad imperatorem de istis
 referretur: ipse quoque per literas animi sententiam ei aperit, hor-
 taturque ne propter illa, quae acciderant, in offensiones mutuas in-
 current. at Manuel imp. ad Mahometem ita rescripsit. „ut probe
 nosti, ego me tibi patrem fore pollicitus sum, tu te mihi filium.
 quodsi uterque promissis steterimus, ecce deum timebimus et man-
 data eius servabimus. sin ea transgressi fuerimus, ecce pater filii
 proditor traducetur, filius parricidii arguetur, ego quidem iusurran-
 dum non violabo: tu vero id observare non vis. deus iudex iustus
 eum vindicet, cui fit iniuria. eos itaque qui ad me confugiunt, ne-
 fas est dicere aut audire in manus tuas a me traditos esse: hoc et-
 enim facinus non est regium sed tyrannicum. equidem si fratrem meum

μαννικόν. καὶ εἰ μὲν ἐγὼ κατεδίωκον ἐμὸν ἀδελφόν, διωκό-
 P. 67 μενος οὖν κατέφυγεν ὑπὸ τῶν πτερύγων τῶν σῶν, καὶ ζητῶν,
 οὐκ ἄν μοι ἔδωκας αὐτὸν τοῦ θανατώσαι. εἰ δὲ καὶ ἔδωκας,
 ἐποίησας ἄν ὑπὲρ ἀνθρώπου προδότης γεγονώς καὶ φρονεύς.
 ἴσθι οὖν τοῦτο, ὡς οὐδέποτε γενήσεται δι' ἐμοῦ τὸ ἀπείσιον
 τοῦτο ἔργον. πλὴν ἐπεὶ οὕτως ἐτάχθη τῷ εἶναί μ' εἰς
 τρόπον πατρός σου, ὄμνυμί σοι τὸν θνα θεὸν τὸν ἐν τριάδι
 ὑμνούμενον παρ' ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν, τοῦ μηδ' ὄλως ἐξ-
 ελθεῖν ἀπὸ τῆς φυλακῆς τὸν πρόσφυγα Μουσταφᾶν ὅτε τὸν
 αὐτοῦ συνοδοιπόρον Τζινεήτ, μέχρις οὗ παύσῃ τῆς ἡγεμονί- 10
 ας καὶ αὐτῆς τῆς ἐν τῇ κόσμῳ ζωῆς· παρελθόντος δὲ σοῦ,
 καὶ καθὼς συναντήσῃ τὰ πράγματα, εἰ δὲ οὐ βούλει, πρῶτις
 ὁ βούλει." τὸν δὲ Δημήτριον τὸν Λεοντάρην διὰ προστάγμα-
 Β τος λέγων γράφει „ἀναγγούς τὰ παρ' ἡμοὶ προσταχθέντα συν-
 τόμως πλήρωσον. βιάλων τοὺς πρόσφυγας αὐτούς, τὸν Μου- 15
 σταφᾶν σὺν τῷ Τζινεήτ, καὶ τοὺς συνακολουθήσαντας ἐν
 τρεῖσιν μιᾷ πέμψον διὰ τάχους εἰς ἡμᾶς. καὶ παρὰ τὸ προσ-
 ταχθέν μὴ πράξῃς." ὁ Μαχουμέτ δὲ εἰς νοῦν λαβὼν τὰ
 μέλλοντα γενέσθαι εἰ προσκρούσει τῷ βασιλεῖ, καὶ μαθὼν ὡς
 ἐφ' ὄρου ζωῆς αὐτοῦ τῷ Μουσταφᾶ οὐκ ἔσται ἐλευθερία τῆς 20
 φυλακῆς οὔτε τῷ Τζινεήτ, ἐπανάσας τοῦ ἐνοχλεῖν Θεσσαλο-
 νίκην, καὶ ἀπάρας ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς Ἀδριανούπολιν, ἀκαλ-
 λαγείς πολλῶν φροντίδων καὶ θνοιῶν, καταδαμαζόμενος ὑπὸ

insequerer, ipseque compulsus sub alas tuas confugeret, eumque dedi peterem, occidendum mihi non traderes. quodsi tradideris, in leges humanas committis, proditor cum sis et homicida. noveris itaque tam execrandum scelus me nunquam patrarum. quoniam vero inter nos convenit ut patris vices erga te obeam, deum unum tibi iuro, qui apud nos Christianos in trinitate laudatur, nunquam e carcere profugum Mustapham exiturum, nec eius viae comitem Cineitem, quamdiu imperio ac vita frueris. postquam vero ex hac vita migraveris, prout cesserint de illis decernam. quodsi hoc propositum nostrum acceptum tibi non fuerit, libidini tuae obtempera." ad Demetrium quoque Leontarium scribit, eique talia imperat. „ubi ea, quae literis nostris tibi mandamus, legeris, illico exequere. profugos istos Mustapham et Cineitem, eorumque comites uni triremi impositos quam celerrime ad nos trans mitte, neque praeter mandata nostra quicquam tentaveris." Mahometes animo versans quae successura erant, si in offensionem imperatoris incurreret, certiorque redditus se vivo Mustapham ac Cineitem semper detentum iri, Thessaloniam ultra non infestavit, illincque digressus Adrianopolim se confert, multis curis expeditus, quibus antea angebatur reputatus Mu-

τοῦ λογισμοῦ ἔνεκα τῆς φανερώσεως τοῦ Μουσταφᾶ καὶ τοῦ
 Τζινεῆτ. ὁ δὲ κύριος Δημήτριος ὁ Λεοντᾶρις τριῆριν μίαν C
 εἰκομιάσας καὶ τοὺς δύο ἔνδοσ ἐμβαλὼν ἀπέστειλε τῷ βασιλεῖ.
 ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν μὲν Μουσταφᾶν μετ' ὀλίγον ἐν τῇ νήσῳ
 5 Ἀθήνω ἐπέμψε, προστάτιων τοὺς αὐτοῦ φυλάττειν ἐπιμελῶς·
 τὸν δὲ Τζινεῆτ ἔδωκε μονὴν αὐτῷ ἐν τῇ μονῇ τῆς παμμιχα-
 ρίστου, καὶ ἦν ἔκεῖ ἡσυχάζων. τότε ὁ βασιλεὺς στείλας ἀπο-
 κρισιαρίους ἐζήτηε παρὰ τοῦ Μαχουμέτ τὰς δαπάνυς ἃς ἐμελλ-
 10 λε δαπανᾶν ὁ Μουσταφᾶς· ἦσαν γὰρ σὺν αὐτῷ νέοι τριά-
 κοντα, καὶ σὺν αὐτῷ Τζινεῆτ δέκα. ἐποίησεν οὖν κατ' ἔτος
 λαμβάνειν ὁ βασιλεὺς ἐκ τῶν θησαυρῶν καὶ τῶν εισοδημάτων
 τοῦ Μεχεμέτ τριακοσίων χιλιάδων ἀσπρων ἀριθμὸν, λαβὼν
 ὄρκους τοῦ μὴ ἀπολυθῆναι τὸν Μουσταφᾶν ἐφ' ὄρου ζωῆς τοῦ D
 Μαχουμέτ· μετὰ δὲ τὸ θανεῖν ὡς ἴδῃ τοὺς μεταγενεστέρους
 15 πρῶττοντας εἰς αὐτὸν τὸν βασιλέα, καὶ αὐτὸς τὸ συμφέρον
 ἐκλέξεται. λαβόντες οὖν σύμφωνα ἐγγράφως καὶ ὄρκους οἱ
 πρέσβεις ἀπήρσαν. ὁ δὲ Μαχουμέτ κατὰ τῶν Βλάχων τρέ-
 φων ἔχθραν ἔνεκα τῆς τοῦ Μουσταφᾶ ἀναρρώσεως, πέμπει
 στρατὸν πολὺν καὶ ἡχηλατεῖ καὶ πυρπολεῖ καὶ ζημιοῖ τὰ πλεῖ-
 20 στα. μετὰ δὲ ταῦτα ἤρξατο ἐν κρυφῇ τρέφειν ἔχθραν κατὰ
 τῆς πόλεως· ἦν γὰρ ταῦτα κρύπτων εἰς βύθος, ἀλλ' οὐ φανε- V. 54
 ρῶς τὸ παράπαν ἐδεικνυε.

Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἦν τις ἀνὴρ ἐκ πόλεως Οι-
 18. αναρρήσεως P.

staphæ et Cineitis manifestam rebellionem. Demetrius autem Leon-
 tarius triremem paravit, ambosque captivos ea vectos ad imp. trans-
 mittit. qui post breve tempus Mustapham in Lemnum ablegat,
 incolisque sub diligenti et accurata custodia tenendum committit. at
 Cineitem monasterio B. Virginis inclusit, ubi quietus oticaretur. tum
 imperator apocrisarios misit, qui sumptus a Mahomete peterent in
 Mustapha alendo faciendos: nam comitabantur eum viri triginta,
 Cineitem decem. quapropter singulis annis accepit imperator ex re-
 ditibus et aerario Mahometis trecenta asprorum millia, interposito
 iuramento de Mustapha non liberando, quamdiu in vivis superesset
 Mahometes: post mortem vero ipsius concessum imperatori, quem-
 admodum erga se affectos cognoverit Mahometis posteros, e re sua
 discernere. legati postmodum suis petitionibus congrua ac idonea
 promissa, scriptis mandata et iureiurando firmata, secum referentes
 abierunt. Mahometes autem Walachis insensum propter Mustapham
 servatum, in eos numerosum exercitum duci iubet, qui depræda-
 tionibus et incendiis agros vastat et plurima damna infert. inde ad-
 versus urbem etiam inimicitias occultas exercere cœpit, profunda
 tamen dissimulatione tectas, nec palam prorumpentes.

Eo tempore vir quidam innotuit Christianus Philadelphius inter

P. 68 λαδελφείας, ἄνθρωπος τὸ μὲν γένος Χριστιανός, τὴν τύχην εἰς ἐκ τῶν ἀρχόντων τῆς πόλεως Φιλαδελφείας, τὴν πρῶξιν παντοῦργος καὶ δόλιος. οὗτος ἐν τῇ τῶν Σκυθῶν ἐπιδρομῇ εἰς ὧν τῶν προκαθημένων κατέδωκε πολλοὺς τῶν Χριστιανῶν ἐν χερσὶ τῶν ἀσθεῶν ἕνεκα αἰτίας, πλουσίους ὑπάρχοντας, 5 ἀποδοῦναι τὸ γραφὲν τῷ Τεμῦρ τέλος· κακένοι δὲ μὴ ἔχοντες ἀποδοῦναι, πυρὶ κατέφλεξαν αὐτοὺς οἱ Βάρβαροι, ὡς καὶ τὸν ἀρχιερέα Φιλαδελφείας εἰς τοσοῦτους πειρασμοὺς εἰσῆζαι καὶ βύσσινα τοῦ ἐξομῶσασθαι τὸ σέβας τῶν Χριστιανῶν. οὗτος ἐλθὼν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ τινι τῶν τοῦ παλατίου 10 ἐτυχῶν καὶ σὺν αὐτῷ συχνάκις εἰσερχόμενος, μετὰ τῶν ἡμεβρωῶν ἐν τῷ παλατίῳ ἐγένετο ζήτησίς τινος διερμηφρευτοῦ, χρείας κατεπειγούσης. ὁ δὲ ἐτοιμῶς εἰσέρχεται, καὶ τὰ παρὰ Τούρκων λαλούμενα αὐτὸς ἐξηλλήνιζεν· ἦν γὰρ τὴν διάλεκτον τῶν Τούρκων εἰς ἄκρος μεμαθηκώς. ἔκτοτε οὖν αἱ πρέ- 15 σβεις τοῦ βασιλέως εἶχον ὁμοῦ καὶ τὸν Θεολόγον (αὐτῷ γὰρ ἐκαλεῖτο) συνερχόμενον διὰ τὴν διάλεκτον. συχνάκις οὖν τὰ τῆς πρεσβείας οὐ διέλειπον διὰ τινῶν συμβαινόντων αἰτιῶν, καὶ ὁ Θεολόγος σὺν τοῖς πρέσβεσιν. ὀκειφθεὶς τοίνυν τῷ Παγιαζήτ τῷ μεσαύζοντι τοῦ Μαχουμέτ ἐγένετο μέγας τὸ κατ' 20 ἡμέραν φίλος αὐτοῦ, λαμβάνων παρὰ τῶν Ῥωμαίων μισσηρία τινα καὶ ῥίπτων ἐν τοῖς ὡσὶ τοῦ Παγιαζήτ, καὶ δεικνύων ἀκραιφνή πίστιν εἰς αὐτούς, παρὰ δὲ τῶν Τούρκων ἐκ μέρους ἀνακαλύπτων. κατήνησεν οὖν εἰς τοσοῦτον ἄκρος

cives primarius, caeterum subdolos et veterator, hic cum inter reip. administratores esset, quando Scythae in Asian irruerunt, complures Christianos, quod opulenti essent, impiis istis tradidit, ut a Temyre imperatas pecunias solverent: quos, cum solvendo non essent, barbari combusserunt; atque etiam Philadelpthiae archiepiscopum tam saevis tormentis vexavere, ut Christianam religionem eiuraverit. Spolim Philadelphius ille venit, ubi in cuiusdam aulici familiaritatem admissus est. cumque ad eum frequenter accederet, accidit ut in aula imp. propter negotia urgentia interpret aliquis conquiretetur. confidenter ergo ingressus Turcorum verba Graece interpretabatur: eorum enim linguam apprime callebat. legati imp. hunc, qui Theologus appellabatur, comitem deinceps habuerunt, quod linguae Turcicae peritus esset. cum frequentes igitur legationes variis de causis obirent, Theologus in eorum comitatu aderat. familiaris exinde factus Baiaseti Mesazonti seu Veziro Mahometis, artioyem in dies cum illo amicitiam contrahit, eique secreta a Romaeis sibi credita prodit. at sinceram fidem erga legatos professus, quae ex Turcis resceverat, eis ex parte detegebat. eo itaque aura fortunae eum

τῆς τύχης ὡς καὶ καθολικὸς ἀποκρισιάρχος τοῦ βασιλέως γενέσθαι καὶ σύνδειπνος τοῦ Παγιαζῆτ καὶ ἀγαστὸς τοῦ Μαχουμέτ πολλάκις. ἐλέγετο δὲ παρὰ πολλῶν καὶ ἠκούετο ὡς ὁ Θεολόγος οὐκ ἦν ἀληθῆς συνεργὸς τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ καλῶν· 5 καὶ τὸν βλάστητα Μουσταφᾶν ὄντα φόβου, τοῦ μὴ φρυγαδεῦσαι τοῦτον ἐκ τῆς κάλει, ἐν τῇ Λήμνῳ ἐξώρισαν. καὶ ἄλλα τινά, σιτοδοσίας λέγω καὶ τὰ ὑποσχθέντα εἰς διαπάνην τοῦ Μουσταφᾶ, κατὰ καιρὸν ἐκωλύοντο παρὰ τῶν Τούρκων καὶ μηνύων ὁ βασιλεὺς δι' ἑτέρων πρέσβων οὐδὲν ἤνυσεν, ἕως ἐλθῶν ὁ 10 Θεολόγος πάντ' ἐπραττεν. εἶχαν οὖν οἱ Ῥωμαῖοι κακὰς ὑπολήψεις εἰς αὐτόν. ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουήλ οὔτε ὑπώπτευσεν, ἀλλ' οὐδ' ἐδείκνυσεν, εἰ καὶ ἄνδρον εἶχε τι, πλὴν καθὼς μετασκευάζει ὁ σοφὸς ἀρχιτέκτων θεὸς τὰ πάντα, καὶ ἐν μιᾷ ὥρᾳ τὰ καλῶς ἰστάμενα καταστρέφει, τὰ δὲ κακῶς κείμενα 15 ἀνεγείρει, οὕτω καὶ τὰ τοῦ Θεολόγου, μᾶλλον δὲ θολόγον, βουλευμάτω, εἰ καὶ ἀληθῆ τὰ παρὰ πολλῶν λεχθέντα τότε, καθὼς καὶ τὸ τέλος ἔδειξεν, εἰς κενὸν μετεστράφησαν. ὁ γὰρ Μαχουμέτ ἐν κυνηγίῳ ἵππεύων, καὶ ὑὸς ἐξερχομένον ἐκ τοῦ δρυμῶνος, καὶ αὐτὸς τὸ δόρυ κινῶν κατὰ τοῦ θηρίου 20 πίπτει τοῦ ἵππου ἐπιληψίᾳ κωρατημέτος ἡμίσηρος. ἄραντες P. 69 δ' αὐτὸν ἤγαγον ἐν τῇ παλατίᾳ· ἦν γὰρ ἐγγυὸς τῆς Ἀδριανου τοῦ θηρουῶν. μετακαλεσάμενοι οὖν τοὺς δοκιμωτάτους τῶν

3. δὲ] γὰρ P.

provenit, ut generalis apocrisarius imperatoris fieret et Baiazetis commensalis, saepiusque ipsius Mahometis. inter plures vero sinistri iactabantur de Theologo sermones, maleque ipse audiebat, utpote qui fidelem operam Romaeis non navaret nec ad bonum finem collimaret. praedictumque Mustapham in Lemnum relegaverunt, ne urbe ab isto Theologo eiceretur. inciderunt et alia. promissae ad Mustapham alendum expensae per aliquod temporis spatium, quominus solverentur, Turcis prohibebant. per alios igitur legatos imperator de hoc questus nihil perfecit, donec accedens Theologus totum negotium expediret. suspectus propterea fuit Romaeis, qui de eo pessime sentiebant. at imp. Manuel nulla unquam eum suspicione perstrinxit: vel si quae animo inhaereret, non patefaciebat. verumtamen ut sapiens architectus deus omnia momento mutat firmiterque stantia evortit, quae vero eversa iacent erigit, ita Theologi, sive potius Theologi, machinationes non sine numine evanuerunt, cum quae de illis tunc passim asserebantur vera essent, prout exitus patefecit. Mahometi enim inter venandum equitanti aper ex dumis exiliens occurrit: in feram dum iaculum vibrat, ab equo cadit sanguinis ictu percussus et hemiplecticus factus. sublatum in palatium reportarunt: in vicinis enim Adrianopoli campis venabatur. accersiti deinde medi-

ιατρῶν, καὶ τοὺς ἑγγύς καὶ τοὺς πόρρω, ἀνεβοήθουν αὐτὸν τάχα. ὁ δὲ στρατὸς ἅπας ἦν ἀδημονῶν καὶ ζητῶν τὸν ἡγεμόνα θεάσασθαι. πρῶτ' ἀράστασις γενομένη, κατὰ τὸ ἔθος ἐξήγαγον αὐτὸν ἔξω, καὶ ἰδόντες αὐτὸν πάντες εὐφρήμισαν καὶ ἐχάρησαν. τῇ δ' ἐπιούσῃ πάλιν ἐπιληψίας εἰσπεσοῦσης, καὶ 5 φωνὴν καὶ γλωτταν κωλυθεὶς ἐσπέρας ἤδη καταλαβούσης ἀπέ-

A. C. 1421 δωκε τὸ χρεῶν ἐπὶ τῆς στρωμνῆς αὐτοῦ. παρελθόντος οὖν 824
 Ηεβ. 824 τοῦ Βλαχουμέτ ἐν εἰρήνῃ τὸ πλεόν τῆς ἀρχηγίας αὐτοῦ μετὰ 5
 V. 55 Β τοῦ βυσιλέως Ῥωμαίων καὶ πάντων τῶν Χριστιανῶν πλήν τῶν Βεγετικῶν, ἐτελεύτησεν ἀποδοὺς τὸ χρέος ἀτάραχον. 10 καὶ γὰρ ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν τῇ Ἀδριανοῦ ἐντὸς τοῖς παρ' αὐτοῦ δομηθεῖσι παλατίοις νόσῳ μικρᾷ προσομιλήσας ἐξέψυξε, θάνατον δούς τὸν ὄν ἐκ προγόνων ἢ τύχῃ οὐκ ἔκλωσεν. καὶ γὰρ οἱ μὲν φαρμάκῳ, οἱ δὲ πνιγμονῇ, ἕτεροι μαχαίραις τὸν βίον κατέλασαν πλὴν τούτου, τῆς Ἀτρόπου παραβλεψίσεως, 15 ὡς οἶμαι, ἕνεκα φιλίας ἣν ἔσχε καθαράν πρὸς τοὺς αὐτοκράτορας καὶ συμπάθειαν ἣν ἐδείκνυ πρὸς τὸ τοῦ Χριστοῦ ὑπήκοον.

C Διαβὰς οὖν τὴν πρὸς τὸν Ἀθην ἀμταστρεφῆ ὁδόν, κατέλιπε τὸν πρῶτον τῶν υἱῶν αὐτοῦ ἀρχηγὸν Τούρκων, τὸν 20 καλούμενον Μοσράτ, τότε ἐν τοῖς ὄρεισις Ἀμυσειᾶς ἡγεμονεύοντα. καὶ γὰρ ἐκεῖ τὰς ἄκρας ἐκείνας ἔλαχεν ἀθροένειν, θοδείσας παρὰ τῷ πατρὶ αὐτοῦ, ὄρια τυγχάνοντα τῶν Περσοτούρκων, οὓς ἤρχε Καραιουλοῦκ γειτνιαζῶν Λαῖζους καὶ

ci peritissimi, et qui in vicinia habitabant et qui longe aberant, ce-
 lerem opem aegrotanti tulerunt. universus interim exercitus dolere,
 cupereque imperatoris adspectum. mans igitur omnibus conspiciendus
 secundum morem foras educitur, conspectumque universi laeti fau-
 stis acclamationibus salutarunt. postridie epilepsia iterum correptus
 vocis ac linguae usu privatur: vespere tandem in lecto decumbens
 debitum naturae persolvit. cum ergo Mahometes totum fere quo re-
 gnavit tempus pacifice cum Romaeorum imp. omnibusque praeter
 Venetos Christianis transegisset, fato nulla vi externa properato con-
 cessit: tranquille enim Adrianopoli in palatio, quod extruxerat, bre-
 vi morbo conflictatus animam efflavit, mortis genere eo, quod nulli
 maiorum obtigerat. aliis enim veneno necatis, aliis strangulatis, hic
 unus morti violentae exemptus est; Parca declinante, ut puto, cum
 propter amicitiam cum imperatore semper sincere cultam, tum quia
 erga Christianos misericordem se praebuit.

Viam itaque ad inferos irremeamibilem ingressus, natu maximum
 filiorum suorum Moratem dictum Turcorum imperatorem reliquit. is
 tunc Amasiae praecerat. tradito enim sibi a patre imperio regebat
 provincias in confinio Persoturcorum sitas, quibus Karaiulucus im-

Πέρσας, ὃς καὶ θυγατέραν Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ βασιλέως Τραπεζούντων εἰς γάμον ἠγάγετο. καὶ γὰρ ἀτακτοῦντες πολ-
λάκις οἱ τῆς Ἀμασείας καὶ τοὺς Τουρκοπέρσας προσκαλοῦν-
τες, ἐπεὶ ὁμογενεῖς καὶ ἑθνοδίαιτοι τυγχάνουσιν, εἰς ἀποστασίαν
5 χωροῦντες ἐφαίνοντο. δεῖν ᾤηθη δὲ παρελθὼν Μεχεμέτ, ὁ πατὴρ D
αὐτοῦ, ἐγχειρίσαι τὴν ἐπαρχίαν τῇ νύμφῃ αὐτοῦ, καὶ καταστῆσαι
τοῦτον κύριον ἐν τοῖς ὀρίοις ἐκείνοις καὶ κεφαλὴν πρὸς Πέρσας
ἀντιπαρατάττουσαν, ὡς κάκεινος ἐν τῇ Ἀδριανοῦ πρὸς Ῥωμαί-
ους Οὐνγκος Βλάχους Σέρβους Βουλγάρους δόφω κινῶν, ἐν
10 πᾶσιν τῇ Ἀσίᾳ καὶ Θράκῃ τὸ ὑπήκοον ἐν εὐπραγίᾳ διαύγειν.
κληρωθεὶς οὖν ὁ Μουράτ περὶ τὴν ἀρχηγίαν οὐκ ἀταράχως
οὐδ' ἄνευ ζάλης εἰσηλθεν, ἀλλὰ μετὰ πολλοῦ τοῦ θορύβου
καὶ μεγάλης ζημίας τὸν κότινον ἔλαβεν, ὡς ὁ λόγος φθύσας
δηλώσει. καὶ γὰρ ὁ τούτου πατὴρ νοσηλευθεὶς προσκαλεῖται
15 τὸν πρῶτον τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ, ὃν καὶ βεζύρην καὶ πᾶσ-
σαν κατὰ τὴν αὐτῶν καλοῦσι φωνήν, ὃν οἱ Ῥωμαῖοι πατρί- P. 70
κιον καὶ μεσάζοντα λέγουσι. ὄνομα τῷ ἀνδρὶ Παιγιαζήτ, γέ-
τους Ἀλβανῶν, ἐκ παιδότην τὴν δουλικὴν τύχην λαχὼν καὶ
τῷ Μεχεμέτ περὶ συνῶν ἐν τε δυσπραγίαις καὶ θλίψεσιν. ἔτι
20 πῶς ὦν ὁ Μεχεμέτ παρὰ τοῦ Τεμῦρ τοῦ τὸν πατέρα τού-
του κτείναντος διωκόμενος ἐν τοῖς ὄρεσι Γαλατίας ἐν ὀρίοις
Ἀγκίρας τῆς πόλεως, ἐν οἷς καὶ ὁ πόλεμος ἐκεῖνος ὁ μέγας,
ὃν προλαβὼν ὁ λόγος ἐδήλωσε, πολλὰ δεινὰ καὶ τολαιωρῶ-

perabat, vicinus Lazis ac Persis; Alexii Comneni imperatoris Trape-
zuntini gener. saepe enim seditionibus agitabantur Amasini, et Tur-
coperas eiusdem sibi generis similibusque morum homines ad suas
partes trahebant, ita ut defectioni proximi viderentur. quamobrem
defunctus Mahometes huius pater filium suum illi provinciae praefec-
tum illorum limitum dominum constituendum bellique ducem ad-
versus Persas opponendum duxit, perinde ut ipse Adrianopoli impe-
rii sede collocata ad coercendos Romaeos Hunnos Walachos Servios et
Bulgaros in armis semper erat, in eo laborans ut subditi sui per
Asiam et Thraciam secundis rebus paceque frueretur. itaque cum
hereditario iura imperium adeptus fuisset Morates Begus, haud
tunc tumultu et cladibus magnis thronum conscendit: verum tur-
bis variis vexatus damnisque affectus coronam reportavit, ut mox
narraturi sumus. huius enim pater cum morbo decubisset, ad se
vocat magnatum aulae suae principem, quem Vezirem et Bas-
sam lingua sua appellant, Romaei vero patricium et mesazonta no-
minant. vir ille natione Albanus Baiazites appellabatur, qui a pue-
ro servitutem servierat, et Mahometi rebus adversis confictato co-
mes adfuerat. Mahometem enim adolescentem Temyr, qui patrem eius
occiderat, per Galatae montes Ancyraeis agris vicinos persecutus fue-

αὶ ὅτι πλείστας ἐν ἔξορίᾳς διαγῶν καὶ διακομῆτος παρὰ τῶν
 Περσῶν, ὃ ῥηθεὶς Παγιαζήτ συνεδυσπράγει καὶ συνεθλίβετο,
 καὶ ταῦτα πῶς; περὶ τὴν πορείαν ποιούμενοι ἄμφω οἱ δύο,
 Β παῖς ὧν ἔτι ὁ Μεχμετ καὶ μὴ φέρων τῆς ἑδοῦ τὸν ἀγῶνα,
 ἀλλὰ τοὺς πόδας ἐξογκωθεὶς καὶ μηκέτι βωδίζειν δυνάμενος, 5
 ὁ Παγιαζήτ ἐν τοῖς ὤμοις φέρων πορείας ὁδὸν ἡμερῶν ἰκα-
 νῶν, ὡς ὄνος Λιβυστικός, ἐν τῇ τοῦ πατρὸς ἡγεμονίᾳ αὐτὸν
 ἐπανάσωσεν· καὶ πολλάκις ἄσιτος διαμένων αὐτός, ἐν σχή-
 ματι μονοκίτωνος ὑπεισθύνων καὶ τὰς κόμας περιθέων, ἄρτους
 αἰτῶν ὡς προσαιτῆς τὸν Μαχουμέτ διεψώμιζεν, δοῦλος φα- 10
 νείας ἀγαθὸς καὶ πιστὸς καὶ οὐχ οἶος τ' ἦν. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 ἀνδρωθεὶς καὶ τὴν πατρικὴν ἡγεμονίαν ὡς ἀνακτηθέντα κλη-
 V. 56 ρον λαβῶν, καὶ αὐτὸς ἀνταμείψατο κατὰ τὸν εἰπόντα κύριον
 C, „ἐπὶ ὀλίγα ἤς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω.” τοῦτον καὶ
 αὐτὸς κύριον τοῦ οἴκου αὐτοῦ κατέστησε καὶ πάσης τῆς γῆς 15
 παρ' αὐτοῦ ἀρχομένης. ὁ Προμηθεὺς οὖν οὗτος, ὃ ῥηθεὶς
 Παγιαζήτ, καλῶς καὶ ὡς εἶχε διοικήσας τὴν ἡγεμονίαν καὶ
 τὴν ἐπιστασίαν πᾶσαν Ἀσίας τε καὶ Θρακίας, πᾶσαν φροντί-
 δα στρατοῦ τε καὶ πολέμων καὶ εἰρηλικῆς καὶ μαχίμου κατα-
 στήσεώς τε καὶ συμπλοκῆς διεσθύνων ὡς ἐπρεπεν, ἔτι ζῶν- 20
 τος τοῦ Μαχουμέτ καὶ εἰρηλικῶς ἀθθεντεύοντος. νοσήσας
 αὐτὸς προσκαλεῖται τὸν Παγιαζήτ καὶ διατρέπει πάντα τὰ
 D παρ' αὐτόν, διαθήκην συντάξας καὶ ὑστερίαν βούλησιν, λέ-
 γων ἐν τῷ θεῷ καὶ ἐν τῷ προφήτῃ αὐτῶν καὶ ἐν τῷ ἄρτι

rat, in quibus magna illa pugna commissa est, quam supra descri-
 psimus. fugiens ille in graves calamitates ac aerumnas incidit, exul
 huc et illuc vagatus, et a Persis pulsus. eandem fortunam malam
 cum eo expertus est Baiazites. at quos labores pertulit? pedes ambo
 iter faciebant, cumque puer adhuc esset Mahometes, neque viae la-
 bore ferret tumentibus pedibus, neque amplius ad incedendum
 valeret, Baiazites cum plurium dierum iter sicut asinus Libysticus
 humeris gestatum intra paterni imperii fines salvum reduxit. cumque
 saepius famas Mahometem vexaret, hic Dervisii habitu vicos ingres-
 sus circumibat panem mendicans, unde Mahometi cibum praeberet,
 servus bonus ac fidelis, qualem alium invenire non est. ille virilem
 aetatem ingressus, paterni imperio recuperato, officiorum sibi exhi-
 bitorum memor mercedem ei rependit secundum verba domini: in
 paucis fuisti fidelis, super multa te constituam. domesticis itaque
 rebus gerendis universisque, quibus imperabat, regionibus praefecit.
 ille igitur Prometheus Baiazites, quam recte potuit, Asiam Thraciamque
 administravit, omnem curam exercitui reique militari impendit, pacis
 denique ac belli negotia expedit, dum Mahometes pacifice imperans
 vixit. in morbum vero cum incidisset, Baiazitem accersit, testamen-

καὶ ἄλατι τῷ παρ' αὐτοῦ δοθέντι καὶ δαπανηθέντι εἰς βρώσιν
 αὐτῷ, ἤρουν τῷ Παγιαζήτῃ, ὡς ἔσται πιστὸς δοῦλος καὶ τοῦ
 υἱοῦ αὐτοῦ Μουράτ, καθὼς καὶ ἐν αὐτῷ ἦν, καὶ παραδώσει
 ταύτην τὴν ἡγεμονίαν τὴν πατρικίην, καὶ καταστήσει αὐτὸν
 5 κύριον τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. τὰ δὲ ἕτερα δύο τέκνα
 (ἔτυχε καὶ γὰρ ὁ Μουράτ τότε τὴν ἔφηβον ἡλικίαν ἐντρέχων,
 τὰ δὲ δύο ἀνηθα ὀκταετῇ καὶ ἑπταετῇ τυγχάνοντα) ταῦτα οὐκ
 ἐν τῇ διατάξει προστάξας ὡς ἵνα πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Μα-
 νουήλ ἐγγχειρίσει, καὶ ὁ βασιλεὺς ἔσται τούτων ἐπίτροπος· ταῦτα
 10 γὰρ πάντ' ἐκρατῶν φοβούμενος μήπως ὁ Μουράτ διὰ πνιγμονῆς
 ἀπέθῃ, καθὼς ἔθος αὐτῶν ἔστι, φθείρη, ὡς καὶ γέγονε. κα- P. 71
 λῶς οὐκ διαταξάμενος, καὶ Φαρρών ὡς καὶ Θυανὸν εὐρήσει τὰ
 πράγματα σὺν τοῖς τέκνοις εἰρηναίαν κατάστασιν, ἠστόχησε
 τοῦ σκοποῦ πόρρω βαλὼν. καὶ γὰρ ἐνενοεῖ ὅτι „εἰ τὰ δύο
 15 μου τέκνα ἔσονται ἐν ταῖς βασιλικαῖς χερσίν, ἔσται ὁ Μου-
 ράτ ἄνευ ζάλης καὶ θορύβου κύριος πάντων τῶν ἐπικύων,
 μὴ ἔχοντες οἱ στασιασταὶ χεῖρας ἄραι. τὰ δὲ νήπια ἔλευ-
 θεραδῆσονται φόνου ἀδίκου; ἔχοντα τὸ ἀρκοῦν παρὰ τοῦ
 ἀρχηγοῦ εἰς παντοίαν ζωὴν” ὁ δὲ βασιλεὺς διὰ τῶν ὀμί-
 20 ρων ὑπένοεῖ τούτων ὡς ἔξει καθαρὰν καὶ ἀνόθευτον τὴν φι-
 λίαν μετὰ τοῦ Μουράτ, ἐκφοβῶν τὸν κύνα διὰ τῶν ῥοπαλῶν B
 ὡς Ἡρακλῆς· καὶ εἰ ποτε τὰ τῆς τύχης ἀποκάμωται νήμα-
 τα τοῦ Μουράτ, ἔξει τὸν ἀρχηγὸν ὁ βασιλεὺς συνήθη καὶ

toque condito de rebus suis omnibus decernit adiuravit quoque eum
 per deum prophetamque suum, per panem et salem, quos ei prae-
 buerat et in eo alendo expenderat, ut fidelis servus sit Moratf F.
 suo, qualem eum olim ipse expertus fuerat; tradatque ei imperium
 paternum, constituatque ipsum dominum domus paternae; alios vero
 duos liberos masculos (Morates enim tunc adolecebat, alii duo im-
 puberes octennis et septennis erant) ambos, inquam, testamento
 iussit Manuelis imp. fidei committi, ut is tutor eorum esset. de his
 omnibus sic statuit, veritus ne Morates ex gentis more eos strangula-
 tos perimeret, quod postea contigit. recte ergo rebus omnibus tes-
 tamento prospiciens, et confisus imperii statum, ubi e vita migrasset,
 pacatum fore, filiosque in tutis positos, a scopo destinato longe deerra-
 vit. sic enim sic secum reputabat. si ambo filii mei in potestate imperato-
 ris erunt, Morates seditionibus et tumultibus solutus universis sub-
 ditis meis imperabit, neque seditiosi praetextum novas res molienti-
 bus nanciscuntur. infantes quoque a caede iniusta liberabuntur; sumptus-
 que necessarii per totum vitae tempus a principe Morate eis suppetent.
 imperator autem talibus obsidibus sperabat fore sibi cum Mo-
 rate sinceram ac non fictam amicitiam, sicut Hercules, canem cla-
 va terrenti. quodsi aliquando Moratem fortuna desereret, habiturum

ἡμερόχειρον, ὕφιν καλῶς ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ τραπέζια·
καὶ εἰ λαθὼν δάκη, ὡς τὰ τῆς φύσεως ἀμετάστατα, ἀλλὰ
κἂν τὸ φάρμακον οὐκ ἀποξενῶσι τοῖς ὁδοῦσι. ταῦτα ὄνειρο-
πολῶν ὁ βασιλεὺς ἔχαιρεν· ἡ δὲ τύχη τῶν Ῥωμαίων ὁρῶσα
τὸ μέλλον εὔτενε. 5

Θανὼν δὲ ὁ Μάχουμέτ πεγ, καθὼς προέφημεν, ἐν τῇ
Ἀδριανοῦ, ἐντὸς τοῖς παρ' αὐτοῦ δομηθεῖσιν οἰκίμασι, τεσ-
C σαράκοντα ἡμέρας ἔκρυπτον τὸ πτώμα αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἣ
ἔκειτο ἄταφον, τινὸς μὴ γινώσκοντος ὅτι τέθνηκεν πῦρεξ τεσ-
σάρων, Παγιαζῆτ καὶ Ἰπραιμ τῶν πατρικίων ἢ βεζιριδῶν, 10
καὶ δύο ἰητρῶν, οἱ καὶ καθ' ἡμέραν εἰσερχόμενοι ἐξήρχοντο,
κενολογοῦντες τοῖς μεγιστᾶσιν ὡς ὁ ἀρχηγὸς νοσηλεύεται καὶ
ἀνάγκη τινῶν χρειασθῶν ἐστὶ πρὸς θερμομαίαν ἀρμοδίαν. καὶ
ἦν ἰδεῖν ἀπεσταλμένον πλῆθος πολὺ, τοὺς μὲν ἐν Σερβίᾳ, τοὺς
δὲ ἐν τῇ Κωνσταντίνου, ἄλλους ἐν ταῖς νήσοις ἐρευνῶντας 15
τὰ πρὸς ἰατρείαν χρήσιμα. ὁ δὲ μέλλων ποματίζεσθαι παρὰ
D τῶν ἰατρῶν τοῦ κενῶσαι τῶν ἐντέρων τὸ βύρος καὶ κομφί-
V. 57 σαι πνεύμονα καὶ ἦπαρ; διεφράγη κοιλίαν, καὶ πᾶσαν τὴν
ἔνδον πλῆσιν αὐτοῦ τῇ γῆ παραδιδώκασιν ἐντὸς τοῦ δωματίου
οὗ ἔκειτο· τὸ δὲ σῶμα μύροις ἀλείψαντες καὶ σινδόνι εἰλή- 20
σαντες κατέθηκαν ἐπὶ στρωμνῆς ὡς ἀσθενῆ ζῶντα. ταῦτα οὖν
πάντα ἐπράττοντο παρὰ τῶν δύο βεζιριδῶν καὶ τῶν παιδῶν
τοῦ παλατίου, οἱ οὐκ ἐξήρχοντο οὔτε ἐκοινολογοῦντο μετὰ τινος.

13. ἀρμοδίᾳ P.

se principem familiarem et mansuetum, serpentem in sinu suo benigne
fotum; qui, si forte morsu appetierit, ut natura indomita permanet,
virus tamen dentium impressione non infundat. haec apud se so-
mnians imp. laetabatur: at Romaeorum fortuna futuri gnara gemebat.

Mortuo igitur Adrianopoli, sicut narravimus, Mahometa Bego
in aedibus a se constructis, per dies 40 cadaver illius occultarunt
in quadam aedium parte, ubi iacuit insepultum; omnesque mors il-
lius latebat praeter viros quatuor, Baiazitem et Ibrahimum patricios
sive veziros, duosque medicos, qui quotidie ingressi et exeuntes va-
nos sermones de imperatoris valetudine apud proceres iactabant:
morbo quidem ipsum delineri, et ad curandum illum quibusdam me-
dicamentis idoneis opus esse. et cernere erat plures partim in Sergiam,
partim Cpolim missos, alios in insulas, ad conquirenda pharmaca eius
morbo curando necessaria. qui vero potionem a medicis paratam hau-
sturus erat ad deiiciendum viscerum onus et ad levandum pulmonem et
iecur, per medium ventrem dissectus est, et viscera omnia humi in parte
domus, quam habitabat, defossa. cadaver reliquum inunctum aronia-
tis et sindone involutum super lectum deposuerunt, ac. si vivus ad-
huc aegrotasset. haec omnia amborum vezirorum consilio agebantur, fa-

ὁ σκοπὸς οὖν τοιοῦτος· εἰ μίθῳσι τὸν θάνατον τοῦ ἀρχηγοῦ τὰ περίξ ἔθνη, Ῥωμαῖοι Σέρβοι Γενοῦται Βένετοι, ἐν τῇ ἀνατολῇ ὁ Καρμιν, οὐ δυνήσεται καταλεθεῖν ἐκ τῶν ὀρίων Περσίας ὁ κληρονόμος Μοράτ, καὶ γενήσεται θόρυβος ἐν τῇ P. 72
5 ἀρχῇ καὶ στάσις ἐν τῷ στρατῷ, καὶ τὰ τῆς ἐφίας πάντα ἀφειδῶς ὁ Καρμιν ληλατήσῃ, τὰ δὲ τῆς Θράκης οἱ Χριστιανοί, καὶ ἔσονται Τοῦρκοι δυστυχοῦντες καὶ Ῥωμαῖοι τοῖς εὐτυχίμασι θάλλοντες.

23. Τούτων οὖν οὕτως ἐχόντων, καὶ διὰ ταχυδρομοῦ B
ιοτινὰς τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῷ Μοράτ ἀπαγγειλαντες, ἐν Ἀμασειά τότε διάγοντος, μετὰ παρέλευσιν τεσσαράκοντα ἡμερῶν, καὶ ὃν ἔστειλαν ἄγγελον ἔφθασε μηνύων αὐτοῖς τὴν ἔλευσιν Μοράτ, καὶ ὡς κατῆλθεν ἐγγὺς πον Προύσης ἐν κώμη τινὶ καλουμένῃ Μελαίνα. καὶ γραφὰς αὐτοῖς ἐνεχείρισεν
15 τοῦ Μοράτ δηλοῦσας τὴν αὐτοῦ ἔλευσιν ἐν τῇ Προύση, καὶ ὀριζούσας τῷ Παγιαζῆτ ὅπως λαβὼν τὸ πτώμα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ σὺν πάσῃ τῇ γερουσίᾳ ἐπανήκῃ ἐν Προύση, ἵνα καὶ τὸν πατέρα θάψῃσι καὶ αὐτὸν ἀρχηγὸν ἀναγορευσωσι. τότε ὁ
20 τῇ ἐπανάριον καθίσας ἐπὶ τοῦ βήματος σὺν πᾶσι τοῖς σατραπικαῖς καὶ μεγιστῶσιν καὶ μέρους οὐκ ὀλίγου τῆς πόλεως ἤρξατο δημηγορεῖν τοιάδε· „ὦμᾶς, ὦ ἄνδρες, οὐ χρὴ λέγειν καὶ δη-

malorumque palatinorum opera, qui intra domus limina coerciti cum nullo colloquebantur, ne, si mors imperatoris innotuisset Romaeis Sardinis Genuensibus Venetis atque in oriente Karamano, ex Persiae finibus ad exercitus penetrare non posset Morates Imperii heres, neque tumultibus bellicis respublica distraheretur, seditionibus exercitibus aestuarent, aut cunctas orientis provincias Caramanus immaniter vastaret, Thraciamque Christiani depraedarentur, proinde Turcorum res infeliciter succederent, Romaeis prospera fortuna utentibus.

23. Dum res eo loci stant, per cursorem Morati Amasiae sedem habenti mortem patris nuntiant. exactis diebus quadraginta nuntius ille, quem miserant, rediit, ipsisque nuntiat Moratis adventum, non longe a Prusa ad vicum, qui Melaena appellatur, degressi. literas insuper Moratis ipsis reddidit, quibus monebat iam Prusam se venire, patrisque sui cadaver advehere, illud ut sepeliant, se ut imperatorem proclamant. his literis summa cum voluptate et gaudio perlectis, postridie suggestum conscendit Baiazites comitantibus cum satrapis cunctis ac proceribus, et magna civium parte circumstante, talemque ad eos orationem habere coepit. „Supervacuum fuerit, o viri, apud vos verba facere, a quibus primordiis ad eam, qua nunc fruimur, fortunam, deo annuente et propheta nostro apud eum

μνηγορεῖν ἐκ ποίας εἰς ποίαν τύχην ὑψώθημεν συνευδοκοῦντος
 Θεοῦ διὰ παρακλήσεως τοῦ προφήτου. οἴδατε γὰρ ἀκριβῶς
 οἱ μὲν αὐτοψί, οἱ δὲ παρὰ τῶν γονέων ἐνωτισθέντες, ὡς οὐκ
 ἔστιν οὐπω ἑξακοστὸν ἢ πλέον τι ἀφ' οὗ τὸν πορθμὸν δια-
 D βάντες οἱ τοῦ Ὁθμᾶν ἔτος τὴν Θράκην πῦσαν ἐκράτησαν καὶ 5
 τὴν βασιλείαν Ῥωμαίων καὶ Σέρβων ὑποτελῆ καὶ ὑπόφορον
 ἔδειξαν, ἀλλὰ καὶ Βλάχους ὑπὲρ τὸν Δάνουβιον καὶ Οὐννους καὶ
 μυριάριθμον γένος Ἀλβανούς καὶ Βουλγάρους πάντας σχεδὸν
 εἶπεν τοσοῦτον εἰς τέλος αἰχμαλωτίζοντες σταπείνωσαν, ὡς
 καὶ τὰ δημόσια αὐτῶν τέλη μὴ ἄξιςχύνειν τοὺς φόρους τοὺς 10
 ἐτησίους τοὺς διδομένους ἡμῖν ἔξαρχεῖν, ἀλλὰ καὶ τὰς θυ-
 γατέρας καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτῶν ἑξαποστέλλειν πρὸς τοὺς ἡμε-
 P. 73 τέρους ἀρχηγούς δουλοπρεπῶς, ἔλεον ζητοῦντες καὶ οἶκτος,
 ἀνακωχὴν δεινῶν καὶ εἰρήνην παρ' ἡμῶν. ἀλλὰ καὶ ὅσον
 V. 58 ἔγκρατῆς καὶ περὶ τὴν ἡγεμονίαν ταύτην ἀξιοματικώτερον, 15
 σοφῶς καὶ ἐπιστημόνως συλλέξαντες ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν,
 καὶ ταῦτα τὸ πλέον κακότηχῆς καὶ ἀγροτικῶν καὶ Θεὸν ἔνα
 μὴ σέβοντες τὸν ὄν ὁ προφήτης ἐκήρυξεν, καὶ Θεοσεβεῖς καὶ
 εὐτυχεῖς ἀξιοματικούς τε καὶ λαμπροὺς ἡγεμόνας ὑπέδειξαν·
 ἐξ ὧν καὶ γὰρ καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἁκούοντων ἂ λέγω 20
 τυγχάνομεν. δεῖ τοίνυν μὴ ἠαθυμεῖν μηδὲ ὀκνεῖν, ἀλλὰ νή-
 φειν καὶ ἐργηγορεῖν, καὶ ὡς υἱὸς γνήσιος τοῦ Ὁθμᾶν ἀφ'

13. ἔλεον] πῶς; ἔλεον P.

intercedente, evecti simus. plerique rebus ipsis interfuistis, ceteri a
 parentibus vestris audivistis nondum sexaginta annos elapsos esse,
 ex quo ab Othmano genus ducentes principes traiecto freto Thraciam
 universam armis suis subegerunt, Romaeorumque imperium ac Ser-
 vios tributa sibi pendere coegerunt, hosque non solos, verum etiam
 Valachos ultra Danubium, Hunnos, populosasque nationes Albanos
 et Bulgaros. omnes, ut verbo dicam, in servitutem redactos tantis
 tributis oppresserunt, ut ipsorum publica vectigalia non sufficiant sol-
 vendis, quae nobis quotannis debent, sed filias quoque suas pue-
 rosque imperatoribus serviliter mittant. at qua de causa? clementiam
 ac commiserationem erga se excitaturi, aerumnarumque indutias ac
 pacem a nobis petentes. hoc insuper potentiam huius imperii digni-
 tatemque auget, collectos sapienter ac prudenter ex omnibus genti-
 bus homines, eosque ut plurimum sortis infimae et agrestes, deum
 unicum, quem Propheta praedicavit, non colentes, ad veram pieta-
 tem conduxisse, fortunatos, dignitatibus et honoribus ornatos, cla-
 rosque duces effecisse. ex quorum numero et ego et vestrum pars
 maxima, quae me loquentem audit, sumus. animo itaque despon-
 dere haud convenit, neque socordiae deditos esse, sed sobrios vigi-
 lare. et singuli, tanquam filii genuini Othinanis, pugnare debemus

ἡμῶν ὁ καθείς ἀγωνίζεσθαι, ἵνα μὴ τὴν πατρικὴν κληρονομίαν ἀμελήσαντες φθείρωμεν. καὶ γὰρ καὶ πατὴρ καὶ δεσπότης τῆς εὐεργέτης το καὶ δοτήρ ὁ αὐτὸς εἰς ἑστίν ὁ Μεχμετ καὶ ὁ αὐτοῦ διάδοχος Μοράτ ὁ πρῶτος καὶ ποθεινότατος τῶν υἱῶν αὐτοῦ, ὃς καὶ ἐν τῷ θρόνῳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐκάθισεν ἐν τῇ μεγαλοπόλει Προύση νυνί· ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἡμῖνος δεσπότης ἀπέδωκε τὸ κοινὸν χρῆμα." καὶ ταῦτα εἰπόν ἐκόψατο κοπετὸν μέγαν μετ' οἰμωγῆς καὶ δακρύων, καὶ ἅμα πάντες οἱ μεγασιᾶνες καὶ οἱ ῥαβδούχοι μετ' ὄψων ἄλλαζαντες μετὰ θορύβου καὶ κρότου πολλοῦ γοερώς ἔκλαιον. τότε ὁ Παγιαζήτ σὺν τῷ Ἰκρατμ βαστάσαντες τὸ πτώμα ἔδηκον ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ παλατίου, καὶ ἱκανῶς θρηνησάντες ἐκέλευσαν τῇ ἐπιόσῃ τὰ στρατεύματα τῆς ἑω πορεύεσθαι πρὸς Καλλιούπολιν, οἱ δὲ μεγασιᾶνες σὺν τῷ Παγιαζήτ βάδην ἐκπέποισθεν σὺν τῷ νεκρῷ. καὶ διαβάντες τὸν πορθμὸν ἔφερον αὐτὸν ἐν Προύση καὶ κατέθεντο ἐν τῷ παρ' αὐτοῦ δομηθέντι βωμῷ, κένθος ποιήσαντες ὀκταήμερον. τὰ μνημόσυνα δὲ, καθὼς ἔθος αὐτοῖς ἐστὶ, ποιήσαντες καὶ τὸ κένθος ἀποβάλλοντες τὸν Μουράτ ἀρχηγὸν ἀνηγόρευσαν· καὶ τὰ εἰκότα ἐορτάσαντες, καὶ φιλοτιμίας οὐκ ὀλίγας καὶ εὐεργεσίας τοῖς ἄρχουσι ἀπέψας, καὶ αὐτοὶ σὺν δώροις τὴν προσκύνησιν ἕκαστος ἀποδέχοντες, περὶ τῆς ἡγεμονίας ἐφρόντιζον. καὶ δὴ πρέσβεις ἐπέμψαν πρὸς τὸν Καραμὰν καὶ πρὸς τὸν βασιλέα Ῥω-

pro paterna hereditate, nec negligentia nostra eam disperdi sinere. etenim et pater et dominus honorum largitor ipse unus est Mahometes, ipsiusque successor Morates, primogenitus liberorum ac dilectissimus; qui in throno patris sui nunc sedit in amplissima urbe Prusa. pater ipsius dominus noster commune debitum solvit. haec locutus cum eiulatu et lacrimis vehementer plaxit, simulque omnes principes et satellites ingenti cum tumultu et strepitu uno spiritu lamentabiliter flebant. tum Baiazites et Ibrahimus cadaver portantes in atrio palatii posuerunt, multoque luctu mortuum prosecuti copias Orientis verans Callipolim postridie incedere iusserunt; quas pedibus subsequerantur magnates cum Baiazite cadaver comitantes. traiectum deinde fretum Prusam id detulerunt, et in sepulchrum deposuerunt, quod sibi vivus extruxerat. per octiduum luxerunt, et ad defuncti memoriam celebrandam nationis ritu iusta peregerunt. luctu postmodum finito Moratem imperatorem proclamant ac salutant. celebritate deinde pro maiestate imperii decenter transacta, multa ac magni pretii dona largitus est imperator aulae suae purpuratis; ipsique vicissim munera oblatione adiuncta cum venerati sunt. de rebus deinde imperii consularunt. legatos illico ad Caramanum et Romanorum im-

μαίων, μηνύοντες τὸν θάνατον Μαχομέτ καὶ τὴν ἀναγόρευ-
 σιν Μοράτ, καὶ πίστεις ἀνακοῦντες εἰρηνικὰς, ὡς ἔθος τοῖς
 νέοις ἀρχηγοῖς καὶ ἡγεμόσι. καὶ γὰρ ἐβούλοντο τὰ τῆς ἑο-
 προικοδομηῆσαι καὶ ὑσφαλίσαι, ὡς χρῆ, διὰ συνθηκῶν καὶ
 ὄρκων μετὰ τοῦ Καραμάν, καὶ τότε τὰ τῆς Θρακίης σκόψα- 5
 σθαι περάσαντες τὸν πορθμὸν. ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουὴλ προ-
 αρπάσας τὸν καιρὸν, στέλλει πρὸς αὐτὸν πρέσβεις τὸν Πα-
 λατολόγον Λαχυνὴν καὶ Θεολόγον Κόρακα, ὡς δῆθεν παρα-
 μυσθῶν καὶ τῆς ἀρχῆς τὰ εἰσόδια συγκακρόμενος, πρὸς τούτοις
 P. 74 ἀναμιμνήσκοντες καὶ τὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὑστεραίαν βούλη- 10
 σιν, αἰτοῦντες τὰ παιδία δοθῆναι τῷ βασιλεῖ, εἶπερ βούλονται
 ἐν ὁμοιοῖα καὶ ἀγάπῃ, καθὼς καὶ μετὰ τοῦ πατρὸς ἦσαν. εἰ
 δ' οὐ βούλονται δίδομαι καὶ τοῖς πατρικοῖς θεσμοῖς μὴ κροσ-
 ῆκειν, αὐτὸς ἡγουν ὁ βασιλεὺς ἔχει τὸν ἐφεδρον, καὶ ὡς ἐν
 ὀλίγῳ καταστήσει τούτον ἄρχοντα Μακεδονίας καὶ Χερρο- 15
 νήσου καὶ πάσης Θρακίης, μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ Ἀσίας καὶ
 πάσης ἄλλης ἀνατολῆς. ἐσίμαινε δὲ τῷ προδηλωθέντι Μου-
 σταφᾷ. ὁ δὲ Παγιαζῆτ ὡς ἐκ προσώπου τοῦ νέου ἀρχηγοῦ
 Μοράτ ἔδωκε πρὸς τοὺς πρέσβεις ἀποκρισιν, λέγων ὡς οὐκ
 ἔστι καλὸν καὶ τοῖς τοῦ προφήτου θεσπίμασι συνᾶδον Μου- 20
 Β σουλμάνων παῖδας τρέφεσθαι παρὰ καθουρίδων καὶ παιδα-
 γωγεῖσθαι, τουτέστιν εὐσεβῶν παῖδας παρ' ἀπίστων ἐπιτρο-
 V. 59 πνεύσθαι. „ἀλλ' εἰ θέλει ὁ βασιλεὺς, ἐχέτω τὴν ἡμετέραν

16. μετ' οὐ] οὐ μετ' οὐ P.

peratorem destinant, ut ipsos de Mahometis obitu et Moratis inau-
 guratione monerent ac pacis foedera renovarent, pro more a princi-
 pibus ad imperium recenter adsumptis usurpato. rebus etenim Orientis
 imprimis prospectum cupiebant pacta per iusiurandum cum Caramano
 amicitia, mox ad res Thraciae curas conversuri, ubi in eam traiecissent.
 at imperator Manuel praevertit missis legatis Palaeologo Lachyne et
 Theologo Corace, qui Moratem consolarentur et primordia imperii ipsi
 gratularentur. de postrema deinde patris eius voluntate mentionem fa-
 ciunt, et secundum illam postulant pueros imperatori tradi, siquidem
 concordiam et amicitiam, quae inter eum patremque eius intercesserunt,
 integras ac incorruptas permavere velint. quodsi tradere pueros patris-
 que legibus obtemperare recusaverint, successorem apud se imperator
 habet, quem brevi Macedoniae principem, Chersonesi ac totius Thraciae
 constituat, festim etiam Asiae et totius Orientis. Idque consilium
 supra memorato Mustaphae aperuit Manuel. ad haec Baiazites pro novo
 imperatore Morate respondit legatis: non esse honestum, neque prop-
 phetae oraculis consonum, Musulmanorum liberos apud Cavuridas
 educari et institui, hoc est piorum filios sub impiorum tutela esse.
 „sed si velit imperator, amicitiam nobiscum ineat, eamque colat iux-

ἀγάπην, καὶ μενέτω κατὰ τὰς πρώτας συνθήκας φίλος καὶ
κατῆρ τῶν ὀρφανῶν τούτων πάντων ἐκτὸς ἄλλης ἐπιτροπικῆς
δικθέσεως. ἔσομεν δὲ καὶ ἡμεῖς τὴν αὐτοῦ φίλαν ὡς ἔρμαι-
όν τι καὶ καθολικὸν ἐπισφράγισμα, τηροῦντες μὴ ἐπεμβαίνειν
5 τι τῶν ἀπαισιῶν μηδὲ ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδῶν τις ἀφ'
ἡμῶν· ἀλλ' ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ ὑμῶν ἔτωσαν ὄρκοι καθά-
περ σιδηροῦς τοῖχος καὶ ἀσφαλὲς περίφραγμα. τὸ δὲ αἰτεῖν
τέκνα καὶ ἔχειν καὶ ἐπιτροπεύειν, ἀδύνατόν ἐστι αἰτοῦντι
συντίθεσθαι. τὸ δὲ δοῦναι μᾶλλον ἀδυνατώτερον." τούτοις C
10 τοῖς λόγοις ἀποπεμφθέντες οἱ τοῦ βασιλέως πρέσβεις, καὶ
πρὸς τὸν βασιλέα πάντα ἀναλέξαντες, ἔδοξε τὰ ῥή δειγμα-
τα. καὶ δὴ τὴν ψυχὴν κομῶν, καὶ εἰς ἀνάμνησιν ἐλθὼν τῶν
ἐνημέτων ὧν συνετάξατο τῷ Μουσταφᾷ ἄρτι ἐν τῇ Λήμνῳ
νῆσῳ διάγοντι ἐξ ὅτου παρὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως ἐπέμφθη
15 ἐξόριστος, ὡς ὁ λόγος φθάσας ἐδήλωσε, μετακλιεῖται Δημή-
τριον Λάσκαριν τὸν Λεοντάριον, ἄνδρα καὶ ὡς χρὴ εἰπεῖν
στρατηγὸν γενναῖον, εὐδοκίμησαντα ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ καὶ
Θετταλίᾳ τὸ πρῶτον ζῶντος τοῦ ἐν αὐτῇ βασιλεύσαντος Ἰω-
άννου τοῦ Παλαιολόγου ἀνεψιοῦ τοῦ αὐτοκράτορος· καὶ γὰρ
20 ὁ Δημήτριος οἷτος εἶχε τὰ πρῶτα τῶν τιμῶν παρ' αὐτῷ. D
θανόντος δ' αὐτοῦ πέμπει πρὸς τρίτον πῶν υἱῶν αὐτοῦ στε-
φανώσας δεσπότην ἐν Θετταλίᾳ· τὸν δὲ Λεοντάριον μετα-
πέμψας ἐπειθεὶν εἶχεν ἐν Κωνσταντίνου πλησίον αὐτοῦ ὡς

ta priora foedera, sitque pater horum, quotquot sunt, puerorum,
at a tutelae munere prorsus abstineat, nos quoque eius amicitiam
lucro apponemus, eamque loco diplomatis catholici sigillo firmati
habebimus; cavebimusque ne quia nostrum praeter fas et aequum
quicquam tentet, aut terminos transiliat. verum demus iuramenta
magna, quae sint tanquam murus aeneus et munitum vallum intor-
nos. petitionibus vero vestris, quibus pueros apud vos habere po-
stulatis eorumque tutelam gerere, annuere non possumus: tradi vero
multo minus possunt. cum hoc responso dimissit imperatoris legati, ad
eum omnia renuntiavit; quae ipsi visa sunt aspera, quare animo aeg-
ger, memorque eorum quae nuper hinc transacta erant cum Musta-
pha, qui in Lemno insula commorabatur ex quo illuc relegatus fu-
erat, ad se venire iubet Demetrium Lascarum Leontarium, virum, ut
verum dicam, fortissimum belli ducem, qui Lacedaemone et in
Thessalia multis se approbaverat, dum vixit et regnavit Ibi Iohannes
Palaeologus, imperatoris ex fratre nepos; apud quem hic Demetrius
summos honores adeptus est. primosque magistratus gessit. ad Iohan-
ne mortuo, tertium filiorum suorum Thessaliae principem coronavit
Manuel, illucque regnatum misit. illinc ad se Leontarium vocavit,
cumque Cpoli in aula sua habuit utpote virum prudentem et rei bel-

ἄνδρα συνετὸν καὶ περὶ τὰ στρατιωτικὰ δόκιμον. καὶ γὰρ
 ἠντῶχει ὁ βυσιλεύς Μανουὴλ ἐν ἕξ παισὶν ἄρρεσιν, ὧν ὁ
 πρῶτος ἦν Ἰωάννης, ὃς καὶ στεφθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐ-
 τοῦ βυσιλεύς Ῥωμαίων ἀπεγορεύθη· ὁ δεύτερος Θεόδωρος,
 ὃν καὶ δεσπότην Λακεδαιμονίας κατέστησεν· ὁ τρίτος Ἄν- 5
 δρόνικος, ὃς καὶ Θεσσαλίας δεσπότης ἐγένετο· ὁ τέταρτος
 P. 75 Κωνσταντῖνος, ὃς καὶ τὰ Ποντικὰ μέρη τὰ πρὸς Χαζαρίαν
 ἐκληρώσατο· πέμπτος δὲ Δημήτριος καὶ ἕκτος Θεωμῆς, οἱ
 καὶ σὺν τῷ πατρὶ διήγον νήματα τυγχάνοντες. τότε οὖν χρεΐ-
 ας κατεπειγούσης τριήρεις δέκα, ὡς χρῆ, ἐκ τῆς Κωνσταν- 10
 τίνου τῷ Δημητρίῳ τῷ Λασκάρι παραδοὺς ἐπεμφθη ἐν τῇ νή-
 σω Ἀθήνῳ, προστάξας αὐτὸν λαβεῖν τὸν ἐξόριστον Μουστα-
 φᾶν σὺν τῷ πολλακίς προσηθῆντι Τζινεῖτ, καὶ ἐξαγαγεῖν
 αὐτοὺς ἐν Χερσονήσῳ σὺν τῇ δυνάμει τῶν τριήρεων. καὶ
 τὸν Μουσταφᾶν ἀρχηγὸν καταστήσει Θράκης ὡς υἱὸν ὄντα 15
 φυσικὸν τοῦ προαπερχομένου Παγιαζῆτ καὶ ὡς καθολικὸν
 κληρονόμον τῶν πατρικῶν αὐτοῦ πραγμάτων τόπων καὶ ἐπαρ-
 Βχιῶν· ὁ δὲ καὶ γέγονεν. καὶ γὰρ ἔθος ἦν ἀρχαῖον τοῖς
 Τούρκοις τὸ μὴ πολυπραγμονεῖν τίνας οὗτους καὶ τίνας ἐκε-
 νος παῖς, πλὴν καὶ μόνον εἰ τοῦ Ὀσμίν ἀπόγονός ἐστι. εἰ 20
 δὲ οὐκ ἔστι τῆς αὐτῆς ῥίξης, ἀδύνατον ὑπέκειν καὶ ὡς ἀρ-
 χηγὸν τιμᾶν.

Ἄρξομαι δὲ ἐνκεῦθεν τὴν ἐκ πάλαι γενομένην παρὰ τῶν

licae peritum. imperator enim Manuel sex masculorum prole auctus
 erat, quorum primus erat Iohannes, qui a patre Romaeorum impera-
 tor coronatus est, secundus Theodorus, quem Lacedaemonis despo-
 tam constituit; tertius Andronicus Thessaliae imperavit; quartus Con-
 stantinus regiones ad Pontum sitas Chazariae finitimas sortitus est;
 quintus Demetrius, sextus Thomas, qui, quod infantes essent, in
 domo patris educabantur. itaque cum rerum status tunc urgeret,
 triremes decem optime instructas, quae in portu Cypoleos erant, De-
 metrii Lascari dedit, eamque in insulam Lemnum mittit, datque
 in mandatis, ut relegatum Mustapham cum saepius dicto Cinoite
 accipiat, in Chersonesum ipsos exponat cum copiis, quas in tri-
 remibus haberet; constituat etiam Mustapham Thraciae principem
 (ut qui filius naturalis esset demortui Balazitis) universique patri-
 monii heredem, regionum ac praefectararum. quod mox factum fuit.
 consuetudo enim inter Turcos olim invaluit, non curiosa pendere
 ex quo natus hic aut ille foret, verum unum solum ad imperium
 adipiscendum sufficiebat, Othmanica stirpe ortum esse: quodsi ab
 ea genus aliquis non duxisset, obsequium ei praestari et ut impera-
 tori honor haberi non poterat.

Hinc vero data occasione incipiam narrare consilium a Tur-

Τούρκων ἐπίνοιαν διηγῆσασθαι, ἣ καὶ ἄχρι τοῦ νῦν σώζε-
ται, καὶ δι' αὐτῆς ἀνδρείως τῶν Χριστιανῶν ἐφίστανται καὶ
τροπαῖα κατ' αὐτῶν διεγείρουσι καὶ ἐς αἰεὶ τὴν νικῶσαν ὡς
οὐκ ἄλλο γένος κεκληρώνονται. οἱ Τούρκοι κατάραντες ἐκ Περ-
5 σίδος καὶ τὰ τῆς Ἀρμενίας ὄρια διαβάντες, καὶ ἀρξάμενοι C
ληλατεῖν τὰ τῆς ἄνω Καππαδοκίας μέρη καὶ τῆς Λυκαονίας,
ἐκήρυττον ὡς ἐκ προσώπου τοῦ ἀρχηγοῦ διὰ τοῦ κήρυκος,
ὡς εἴ τις βούλοιο εἰς ἐπιδρομὴν ἀπίστων ἐλθεῖν, ἐλθέτω. V. 60
ἦν γὰρ τὸ ἔθνος τῶν Τούρκων, ὡς οὐκ ἄλλο, φιλόρπαγον
10 καὶ φιλάδικον. πρὸς ἄλληλα γὰρ ἦν· εἰ δὲ κατὰ Χριστια-
νῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; καὶ εἰ μόνον τὴν τοῦ κήρυκος φω-
τὴν ἀκούσῃ ὡς πρὸς ἐπιδρομὴν, ὃ καλεῖται κατὰ τὴν αὐ-
τῶν γλωτταν ἄκην, τότε πάντες χύδην καὶ ὡς ποταμὸς ῥέ-
15 ων, αὐτόκλητοι, ἄνευ βαλαντίου καὶ πήρας οἱ πλείστοι καὶ
ἰσχυροὶ καὶ ἀκινάκων, δεσφοὶ πεζοὶ τὴν πορείαν, μυριαρί-
θμους παρεμβολὰς στοιχήσαντες θέουσι, οὐκ ἄλλο οἱ πλείο- D
ντες ἄλλ' ἢ ῥόπαλον ταῖς ἐκύστου χερσὶ. καὶ κατὰ τῶν Χρι-
στιανῶν ὀρμώντες ὡς πρόβατα τούτους ἐζώγων, ἀρρήτους
θεοῦ κρίμασι τοῦτο καθ' ἡμῶν τὸ ψήφισμα δεδωκότος ἕνεκα
20 πλῆθους ἁμαρτιῶν τοῦ ἡμετέρου γένους. καὶ ἡ ἐπιδρομὴ ἡ
συνεχὴς κρατούσα ἄχρι τοῦ νῦν, οὐ μόνον τὰ ἀνατολικά θέ-
ματα ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς Θράκης κρατήσαντες, ἀπὸ Χερρονή-
σου μέχρι τοῦ Ἰστροῦ πύσας τὰς ἐπαρχίας καθυποτάξαντες.

16. an στοιβήσαντες?

cis olim initum, quod hactenus secuti Christianos fortiter invadunt,
de ipsorum strage tropaea erigunt, perpetuasque victorias, non ut
aliae gentes, de ipsis reportant. cum Turci sedes, quas in Persia
habebant, commutassent, Armeniae confinia transcendissent, et a de-
praedatione superioris Cappadociae et Lycaoniae latrocinia sua au-
spicati essent, principis nomine per praeconem significabant ut, si
quis vellet in infideles incursionem facere, ad eos conveniret. gens
enim Turcica rapinis dedita erat, iniuriisque inferendis prae ceteris
adsueta; se quoque mutuis direptionibus infestabant: quanto magis
Christianos. ut primum praeconis voce ad incurrendum ciantur, quod
apud ipsos Akkin dicitur, omnes effusi, velut amnis rapidus, sua
sponte, sine commeatu et pecunia, sine iaculis et acinacibus pleri-
que, alii pedites in densa agmina conglobati ruunt. neque alia arma
plurimi praeter clavans manu gestantes, inque Christianos, dei iudi-
cio arcano tam gravibus poenis propter multitudinem peccatorum
gentis nostrae damnatos, irruentes, vivos velut pecudes eos capiobant,
cumque continenter ad haec usque tempora in nos irruerint, non so-
lum Anatoliae themata sed et Thraciae subegerunt, a Chersoneso
ad Istrum provinciis omnibus domitis. nec quotidianos casus ac even-

τὸ καθ' ἑκάστην μὴ ἀμελοῦντες, ἀλλὰ σήμερον πρὸς εἰρήνην
 μετασχηματιζόμενοι τοῖς Σέρβοις, αὐριον τὰ τῆς Ἀττικῆς
 P. 76 καὶ Λακεδαιμονίας Ἀχαιῶν καὶ Ἑλλάδος ἐλήϊζοντο. μετὰ τὴν
 αὐριον δὲ [τὰ] τῶν Ῥωμαίων, ὡς ἐδόκει, τὴν εἰρήνην ἐπι-
 σπώντων, Θρηῖνος καὶ οὐκί τοῖς Σέρβοις ἐπέρρεεν, εἶτα Βουλ- 5
 γάροις, μετέπειτα Ἀλβανίταις. καὶ καθέξῃς λυμαίνοντες
 ἅπαν ἄγριόν τε καὶ ἡμέρον ἔθνος οἱ βάρβαροι οὐκ ἐπαύοντο,
 καὶ οὐ παύονται ἄχρι τὴν σήμερον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ οὐ
 παύονται ἄχρις ἂν ἡμεῖς τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον ἐν νῦν λάβω-
 μεν. καὶ γὰρ εἰς τὸ θεῖον ἡμεῖς ἀσεβοῦντες, βάπτισμα ἔχον- 10
 τες εἰς ὄνομα πατρὸς υἱοῦ καὶ ἁγίου πνεύματος, τῆς μιᾶς
 Θεότητος, καὶ τούτου καταφρονοῦντες, ἠθετοῦμεν τὴν ἐντολὰς
 B τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ. τοῖς ἀσεβέσι παρεδόθημεν, καὶ
 δικαίως ὑπ' αὐτῶν κολαζόμεθα, τοῦ Θεοῦ τοῦτο καλῶς καὶ
 δικαίως ὀρίσαντος. καὶ οὐ μόνον τὰ πρὸ τοῦ Ἰστρου μυριά- 15
 ριθμα ἔθνη καὶ πάμπολλα, ἀλλὰ καὶ μετὰ Ἰστρον Βλάχους
 ἐς τέλος ταπεινώσαντες, Οὐννοὺς αὐτοῦς τὴν ἀμέτρητον πλη-
 θὴν εὐδιάμετρον κατεργάσαντες. καὶ οὐ μόνον οἱ γεινιωῶν-
 τες Τυῶρκοι κατατρέχουσιν, οἱ τῆς Θράκης, οἱ τῆς Ἀττικῆς, οἱ
 τοῦ Ἰλλυρικοῦ, οἱ τοῦ Αἰμμόντου καὶ οἱ γεινιωῶντες Σερβίαν 20
 (καὶ γὰρ, ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, πολὺ πλέον τυγχάνει τὸ γένος τοῦτο
 τὴν σήμερον, ἀπὸ πορθμοῦ Καλλιουπόλεως ἄχρι τοῦ Ἰστρου,
 C παρ' ὅσον ἐν τοῖς τῆς ἀνατολῆς μέρεσι τὸ κατοικοῦν, λέγω τὸ

tus neglexere. cum Serviis enim, mutato consilio, hodie pacem in-
 eunt, sequenti die Atticam Lacedaemonem Achaïam et Hellada po-
 pulabantur. postridie cum Romaeorum regiones pacem ac tranquillita-
 tem, ut videbatur, adeptae erant, luctus et clades Serviis immine-
 bant, deincepsque Bulgaris, postmodum Albanis, et finitimis gentibus;
 omnesque sine discrimine feras aut mansuetas nationes disperdere
 non cessaverunt isti barbari, nec hactenus cessant; utque mihi vider-
 tur, finem non facient, donec dei timorem in animos induxerimus.
 In deum enim impie nos gessimus, qui baptizati sumus in nomine
 patris filii et sancti spiritus, divinitatis unius, qua contempta man-
 data dei veri transgredimur: propterea traditi sumus impiis poenas a
 nobis merito exigentibus, deo ita recte ac iuste decernente. non so-
 lum autem gentes innumeras, quae citra Istrum habitant, subege-
 runt; sed et ultra quamplurimas alias, in quibus Valachi sunt, pe-
 nitus debellavere. Hunnorum multitudinem innumeram ad paucitatem
 redegerrunt. atque in eas gentes irrumpunt non solum finitimi Turci,
 qui Thraciam, Atticam, Illyricum, Aemum montem incolunt, quique
 iuxta Serviam accolunt (sane, ut mihi videtur, frequentior his tem-
 poribus est populus, istum dico qui imperatoribus Othmani stirpe
 oriundis paret, a freto Calliopoieos ad Danubium usque quam in par-

ἠπήκουσεν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἐκ τῶν Ὀθμῶν), ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκ τῆς
 Ἀσιατικῆς γῆς καὶ οἱ τὴν Φρυγίαν οἰκοῦντες, καὶ τί λέγω;
 Λυκαῶνες οἱ ἐν τοῖς Ἀρμενίων ὄρεισι κείμενοι, Ἀμασηνοί,
 Καππαδόκαι, Κίλικες, Λύκιοι, Κᾶρες ἄχρι Δανούβιος περὶ
 5 πορείαν ποιοῦντες ἐνεκα τοῦ κλέψαι Χριστιανόν. καὶ γὰρ εἰ
 καὶ μυριάκις μύριοι ἐπέλθουσι τῇ τυχοῦσῃ τῶν ἐπαρχιῶν,
 ἀλλὰ ληστρικῶς ἐπεμβαίνουσι καὶ ἀρπάζοντες φεύγουσι. τοῦ-
 το τὴν Θράκην πᾶσαν ἄχρι Δαλματίας ἔρημον ἀπειργάσατο
 τοῦτο τοὺς Ἀλβανούς, γένος ὑπὲρ ἀριθμὸν ὄντα, εὐαριθμῆ-
 10 τούς ἐποίησεν. Βλάχους ὁμοίως, Σέρβους καὶ Ῥωμαίους εἰς
 τέλος ἠφάνισεν. τούτων οὕτως αἰχμαλωτιζομένων, τὸ πέμ-
 πτον τῶν λαφύρων τῷ ἀρχηγῷ προσκυροῦσι κατὰ τὴν αὐτῶν A. C. 1362
 νεαράν, καὶ ἀφοσιοῦσι τοῦτο τὸ πέμπτον τῇ ἀρχῇ, καὶ ταῦ-
 15 τα τὰ κρεῖττονα. εἶτα καὶ οἱ τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τῆς ἀρχῆς
 ἔξιπωμαί, ὅπου δ' ἂν νέον καὶ εὐρωστον ἐκ τῶν αἰχμαλώτων
 ἴδωσι, τοῦτον δι' ἐλαχίστου τιμήματος ἀνήσαντες εἰσποικητὸν V. 61
 τῇ ἀρχῇ καὶ δούλον κατονομάζουσι. καὶ τούτους δ' ἀρχηγὸς
 κέλευτον στρατόν, κατὰ δὲ τὴν αὐτῶν γλωττίαν γενίτζερι,
 καλεῖ. οὗς καὶ εἰς τὴν αὐτοῦ δύσσεβειαν μετᾶγων καὶ περι-
 20 τέμνων οἰκείους αὐτῷ κατονομάζει, δούς αὐτοῖς πάμπολλα
 δῶρα καὶ ὀφφικίων τὰ λαμπρότατα, προνοίας οὐ τῆς τυχοῦ-
 σης καὶ παντοίων ἄλλων ἀγαθῶν, ὁμοτραπέζους καὶ συμ-
 πότας ποιῶν αὐτούς, ἔχων εἰς αὐτούς στοργὴν ὡς πατὴρ P. 77

tibus Anatoliae), sed etiam qui Asiam et Phrygiam habitant. quid
 inquam? Lycaones, qui Armeniae finitimi sunt, Amasini, Cappado-
 ces, Cilices, Lycii et Cares Danubium usque pedites proficiscuntur,
 ut latrocinii Christianos devastent. si centum namque millia ipso-
 rum provinciam quamlibet invadant, latronum more nihilominus
 grassantur direptisque omnibus aufugiunt. his incursionibus Thraciam
 universam ad Dalmatiae limites solitudinem fecerunt. Albanos gen-
 tem hominibus frequentissimam ad paucos redegerunt. Valachos
 pariter ac Servios, tandemque Romaeos penitus deleverunt. his in
 servitute hoc modo reductis quintam praedae partem ac spoliolum
 imperatori addicunt iuxta eorum novellam constitutionem; eamque
 ex praestantioribus selectam imperio consecrant. si quando juvenis
 aliquis robustus inter captivos comparuerit, hunc vili pretio em-
 ptum, rerum principis procuratores imperio adoptatum mancipium-
 que appellant. talesque imperator militem novitium, sua vero lin-
 gua Genitzeros vocat. eosdem ad impiam religionem suam traductos
 circumcisosque domesticos suos nominat; dona ipsis plurima largitur;
 aulicis muneribus et officiis illustrissimis honorat; ipsisque non per-
 functorie providet, cetera bona impertiendo. ad comessiones com-
 potationesque eos admittit, et amore paterno ipsos tanquam se pro-

πρὸς τέκνα, καὶ ταῦτα τίνας; αἰπόλους καὶ ποιμένας βοσκό-
 λους τε καὶ χοιροβοσκούς, γεωργῶν παῖδας καὶ ἵπποφορβῶν.
 πρὸς γὰρ τὴν τοιαύτην διάθεσιν κἀκεῖνοι ὑπὲρ τοῦ ἀρχηγοῦ
 τὴν ζωὴν αὐτῶν εἰς οὐδὲν λογιζονται· μᾶλλον ὑπὲρ τῆς δό-
 ξης ἧς ἔτυχον ἀπολαβόντες, ἵνα μὴ ἐκπέσῃσι ταύτης, πά- 5
 σχουσιν ἐν καιρῷ πολέμου ὑπὲρ ἀνδρας, καὶ τὴν νικῶσαν
 λαμβάνουσι. τὸ γνωριστικὸν δὲ σημείωμα τούτων τὸ τῆς
 κεφαλῆς κάλυμμα, ὃ κατὰ τὴν κοινὴν γλώττιαν Ῥωμαίων
 ζαρκολὰν λέγουσι. καὶ γὰρ κοινῇ πάντες Τοῦρκοι τὸ αὐτὸ
 Βχρῶνται ὡς κεφαλῆς περιβόλαιον· οἱ μὲν πάντες, ὅσοι ἐξ 10
 ἰδιωτῶν καὶ ἐξ εὐγενῶν τυγχάνουσι, κοκκινωβαφὲς τοῦτο χρῶν-
 ται· ὅσοι δὲ τῶν ἀλλογενῶν τῷ τῆς δουλείας ὑπέπεσον ζυ-
 γῷ, γραφέντες δοῦλοι τοῦ ἀρχηγοῦ, οὗτοι λευκόχροα φοροῦσι
 τὰ τῆς κεφαλῆς περιβόλαια ἐκ πῖλον λευκοτάτου, ἡμισφαιρῆς
 ὕσον χωρεῖν κεφαλὴν, ἔχον περιττεῦον ἄνωθεν τῆς κορυφῆς ὅσον 15
 καὶ σπιθαμῆς, εἰς ὃξὺ καταλῆγον. τοῦτο τοίνυν τὸ νεόλεκτον
 σύνταγμα καθ' ἕκαστον ἔτος ὑπερπεριττεῦον ἔστι, καὶ εἰς τὸ ἐν
 ἑκατοντάκις ἐν ἀριθμεῖται· καὶ γὰρ δοῦλοι δούλους κτῶνται,
 καὶ τῶν δούλων οἱ δοῦλοι δούλους, καὶ πάντες ὀνομάζονται
 καὶ εἰς τοῦ ἀρχηγοῦ δοῦλοι. οὐκ ἔστιν ἐν αὐτοῖς οὔτε Τοῦρ- 20
 κος οὔτε Ἀραβ., ἀλλὰ πάντες Χριστιανῶν παῖδες, Ῥωμαίων
 Σέρβων Ἀλβανῶν Βουλγάρων Βλάχων καὶ Οὐννων, οἵτινες

4. λογιζοντες P.

10. χρῶντες P.

15. κεφαλῇ P.

genitos complectitur, idque quales homines? caprarios, opiliones, bubulcos et subulcos, rusticorum et veterinariorum prolem. itaque erga imperatorem in eos ita prouum ita se gerunt, ut vitam suam pro illo profundant, immo pro tuendo honore et gloria quibus aucti sunt; et ne iis excidant, in bellicis expeditionibus supra humanas vires aerumnas ac labores tolerant; unde victoriam reportant. discernuntur vero illi capitis ornamento, quod vulgari lingua Romaei zarcolam dicunt. uniuersa namque multitudo Turcorum formae eiusdem galero, eoque cocineo ad tegendum caput utitur, tam nobiles quam plebei. quotquot vero peregrini fuerint sub seruitutis iugum missi, mancipia imperatori adscripta, albos gestant pileos, ex lana candidissima compilatos, hemisphaerii formam, quo caput contegitur; qui supra capitis verticem palmi magnitudine erecti in acutum desinunt. hic igitur novae militiae ordo annis singulis multiplicatur, et uni centum accensentur. servi quippe mancipia possident, qui aliorum heri sunt, omnesque putantur, ut sunt, imperatoris servi. inter ipsos non Turcus aut Arabs reperitur; verum omnes Christianorum filii, Romaeorum, Seruicorum, Albanorum, Bulgarorum, Valachorum et Hunnorum; qui abiurata pietate vitae huius fruantur deliciis, velut porci oleribus; similesque canibus rabie contactis,

ἀσθησάντες καὶ τοῦ παρόντος τὰς ἀπολαύσεις ὡς χόδροι λα-
 χάνων κατατρυφῶντες, παρόμοιοι κύνεσι λύτταν νοσοῦντες,
 κατὰ τῶν δημογυνῶν ἔχθραν ἄσπονδον θανατηφόρον αἰεὶ φέ-
 ρουσι. ὡς γὰρ ἀνωτέρω εἰρήκιμεν, ὅτι ὑπήκουον μεταβάλλε-
 5 ται ἐξ ἄλλου εἰς ἕτερον ἀρχηγὸν εὐκόλως πλὴν ἐκ τῆς αὐτῆς
 ῥίξης τοῦ Ὀθμῶν εἶναι τὸν ἦδη καὶ τὸν νεωστὶ ἄρξαστα, καὶ
 οὐκ ἄλλοθεν. καὶ τὸ δεῦλον φύλον, ὃ διήλθομεν τὴν ἱστο-
 ρίαν, καὶ αὐτὸ τὴν αὐτὴν ὁρμὴν κέκτηται· ἀρκεὶ γὰρ εἶναι
 τὸν νέαρχον Ὀθμῶνιον. πάντες γὰρ οἱ Ὀθμῶνιοι πατέρωνες
 10 αὐτῶν λογιζονται καὶ εἰσὶ, καὶ αὐτοὶ ὡς ἰδίους ἡμελευθένους D
 αὐτοὺς ἔχουσι. ἐπὶ δὲ φεύσῃ ἢ ἀρχῇ ἐξ ἄλλου εἰς ἕτερον,
 ἢ ἐκ πατρὸς πρὸς υἱὸν ἢ εἰς ἀδελφὸν ἢ ἀδελφοῦ, τὸν ὄν ἢ
 τύχη καλῶς προσβλέψει, ἐκεῖ καὶ τὸ δεῦλον πιστότατα τῆ
 παρώστασιν ἀπεργάζεται. ἀρξόμεθα δὲ πάλιν τὴν ἱστορίαν,
 15 ὅθεν καὶ ὁ λόγος τοῦ διηγήματος ἤρξατο.

24. Ὁ Δημήτριος λαβὼν τὸν Μουσταφᾶν υἱὸν ὄντα τοῦ P. 78
 Πιρῆμ, ὡς ὁ λόγος φθάσας ἐδήλωσεν, καὶ σὺν αὐτῷ τὸν V. 62
 προρορηθέντα πολλῶν Τζινεῆν, ὄρκους αὐτοὺς ἀσφαλίσας
 πρότερον ὡς οὐκ ἀθετήσει ποτὲ τὴν βασιλικὴν βουλήν ἀλλὰ
 20 αἰεὶ ἔσται ὑπήκουος ὡς υἱὸς πρὸς πατέρα, δούς αὐτῷ τὸν
 υἱὸν αὐτοῦ εἰς πίστιν, καὶ συνθήκας ποιήσαντες δάσειν τῷ
 βασιλεῖ τὴν ἐν Χερρονήσῳ Καλλιούπολιν καὶ τὰ Ποντικὰ μέ-

6. καὶ post ἦδη addidit Bullialdus.

cum consanguineis suis inimicitias capitales semper exercent. ut enim
 supra narravimus, nullo negotio subditi hunc vel illum imperatorem
 agnoscunt, dummodo ex eadem stirpe Othmanica, non ex alia, de-
 cessor ac successor prognati sint; istaque mancipiorum natio, cuius
 historiam persequimur, eodem animi affectu impellitur. hoc quippe
 ipsi satis est, imperatorem novum ex gente Othmanica ortum esse.
 omnes namque ab ea oriundi patroni ac domini ipsorum, velut li-
 bertorum, sunt et habentur. cum autem imperium ab uno ad alium
 transfertur, vel a patre ad filium aut a fratre uno ad alterum, cui
 fortuna arriserit, ei ista servorum natio fidelissimam operam prae-
 stat. sed ad historiae seriem revertamur, unde digressi narrationem
 istam incipimus.

24. Demetrius Leontarius secum ductis Mustapha Iltim Bala-
 zitis filio, simulque praedicto Cineite, ut supra narravimus, iure-
 iurando prius cavuit per se nunquam irritum fore imperatoris Manwe-
 lis consilium, sed semper, velut filium, in illius tanquam patris fore
 potestate; ideoque fidei suae pigmora et obsidem filium suum apud
 ipsum deposuisse. cum eis deinde pactus est ut Callipolim, quae in
 Chersoneso, regionesque Ponti Euxino adjacentes usque ad Watachiae
 limites imperatori traderent, Thessaliae iusuper oppida usque ad

ρη ἄχρις ὄριων Βλαχίας καὶ τὰ τῆς Θεσσαλίας ἄχρι Ἐρω-
 Βσοῦ καὶ ἁγίου ὄρους καὶ ἄλλα τινὰ δύσδοτα καὶ δυνατὰ ἐρ-
 A. C. 1422 γαστα δώματα. ἀσφαλίσαντες οὖν αὐτοὺς ὄρκοις καὶ τὰ ἰστία
 Neg. 825 πτερώσαντες ἐπὶ τὴν Καλλιούπολιν ἐπλευσαν. καὶ δὴ καὶ οἱ
 τοῦ Μουράτ ἀσφαλίσαντες ὡς ἔδει τὸ πολίχνιον, καὶ ἐν τῷ 5
 λιμένι τὰς σκάφας καὶ τὰς τριήρεις εἰσάξαντες, καὶ τοὺς πο-
 λεμιστὰς ἐπὶ τὸν πύργον τὸν ἐν τῷ λιμένι καλῶς ἐφαρμόσαν-
 τες, ἐκάθητο προσδεχόμενοι πόλεμον. ὁ δὲ Δημήτριος ἐξα-
 γαγὼν τὸν Τζινεήτην μετ' ὀλίγων ὧν εἶχεν Τούρκων, καὶ
 C' Ῥωμαίων οὐκ ὀλίγον στρατόν, ἤρξατο πόλεμον αἶρειν. καὶ 10
 δὴ τὸ βασιμολικὸν τῆς Καλλιουπόλεως καὶ τὸ δημοτικὸν κα-
 τὰ πρόσωπον μαχεσάμενοι οὐκ ἦσαν ἀρκοῦντες εἰς ἀντίστα-
 σιν τῷ Τζινεήτῃ. ἀνδρείος γὰρ ἦν ὁ ἀνὴρ καὶ περὶ τὰ πο-
 λεμικὰ ἔμπειρότατος, ὡς οὐδεὶς τῶν τότε Τούρκων. τότε
 καὶ μὴ θέλοντες νῦντα δίδωσι καὶ εἰς φυγὴν οἱ τῆς πόλεως 15
 ἐτρέποντο. ὁ Μουσταφᾶς οὖν ταῦτα ὄρων καὶ θάρσους πλή-
 ρης γενόμενος. σὺν πολλῇ τῷ θράσει ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς τῶν
 D τριήρων. καὶ δὴ ἕως ἑσπέρας ἀρείκῳς πολεμήσαντες, τῇ
 ἑσπέρᾳ πάλιν ὁ Μουσταφᾶς σὺν τῷ Δημητρίῳ ἐν τῇ βασι-
 λικῇ τριήρει εἰσελθόντες καὶ ἄμφω ἐν τῇ πρύμνῃ καθίσαντες, 20
 καὶ κελευσας ἀρόβῳς τοὺς ἐναντίους ἀπέναντι τούτου κατὰ
 πρόσωπον σιάντας, πίστεις δούς ὡς ὀλίγους τινὰς λόγους συν-
 ἄρη μετ' αὐτῶν εἰς συμφέρον τῆς πόλεως. ἤρξατο δὲ δη-
 P. 79 μνηγορήσας αὐτολεξεῖ οὕτως. „ὦ ἄνδρες, οἴδατε ἀκριβῶς ὅτι

Erisum et Montem Sanctum, aliaque loca quae non facile recipi ac tradi poterant. mutua ergo fide data et iureiurando adhibito, velis expansis versus Callipolim navigant. at Moratis legati praesidio sufficienti arcem firmaverant, in portum scaphas atque triremes subduxerant, et turri quae portui imminet milites provide imposuerant, qui hostium adpulsum quieti expectarent. Demetrius exposito in terram Cineite cum parva Turcorum, quos adduxerat, manu Romaeorumque exercitu haud invalido, oppugnare oppidum aggreditur. levis porro armaturae milites plebsque Callipoleos cominus pugnantes ad resistendum Cineiti impares erant: vir etenim ille fortis erat artisque militaris prae Turcis caeteris peritus; quare vel invitae terga dant, et in fugam oppidani vertuntur. his animadversis audacior factus Mustaphas e trirēmibus fiducia plenus exivit. ad vesperam usque deinceps pugnatur, sub quam rursus Mustaphas et Demetrius regiam trirēmem conscendunt; cumque ambo in eius puppi consedisent, hortatus est Mustaphas contra se pugnantes oppidanos, ut fide ipsis data sine metu adessent, quod cuperet cum ipsis quosdam sermones confecturo eorum civitati utiles. hanc itaque orationem ad eos habuit.

τοῦ Ἰληρήμ ὑπάρχον· τί ἄρα ὑμεῖς δὲ δοῦλοι τοῦ μου πατρός.
 τίμη τροπῆ τὸ σέβασθαι οὐκ ἔχοντες τῷ κυρίῳ ὑμῶν; οὐκ οἴ-
 दाτε ὅτι ὁ προαυθεντεύσας ὑπῆρχεν ἐμὸς ἀδελφός; καὶ κείνος
 τὸν ἕτερον τῶν ἀδελφῶν φονεύσας, καὶ τὴν ἡγεμονίαν ἄχρι
 5 τοῦ νῦν ἀδίκως παραλαβών, ἐμὲ φρυγῆδα καὶ μέχρι τοῦ νῦν
 ἐν χερσὶ Ῥωμαίων ἐγκλειστον ἀποκαταστήσας, νῦν θεοῦ νεύ-
 σει πρὸς με τῆς τύχης ἰλαρῶς ἐπιβλεψάσης καὶ ἀπροσκό-
 πτως προτρεχούσης εἰσάξει με εἰς τὴν πατρικὴν ἡγεμονίαν,
 ὑμεῖς ἀντωθεῖτε καὶ οὐκ εὔτε προβῆναι. εἰ μὲν οὖν νεύσετε V. 63
 10 πρὸς με καὶ παραχωρήσῃτέ μοι καὶ δώσετε τὴν ὁδὸν ἀπά-
 γουσαν μοι ἐν τῇ Ἀδριανού ἐν τῷ οἴκῳ τῷ πατρικῷ, ἕσθε δέ B
 μοι ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ δοῦλοι ἀλλ' ἀδελφοί, καὶ τὴν πατρικὴν
 εὐνοῶσαν φυλάξω εἰς ὑμᾶς, καὶ ὑπερεκδήσω χάρισι χάριτας
 καὶ ταῖς δωρεαῖς δωρεάς. εἰ δ' ἀντισταθεῖτε, ἐγὼ μὲν ἐγ-
 15 κρατῆς γενήσομαι τῶν πραγμάτων τῶν πατρικῶν συνεργούσης
 τῆς τύχης καὶ συνκοπιῶντος τοῦ ἐμοῦ πατρός τοῦ βασιλέως.
 καὶ γὰρ τῷ Μουράτ οὐκ ὀρεγεθήσεται ἢ πρὸς τὰ ἐσπέρια
 ἀπάγουσα ὁδός. ἐπὰν δὲ γενήσομαι κύριος τῶν ἐμῶν καὶ λά-
 βω καιρόν, ἐγὼ ὑμᾶς κρινῶ." τούτων οὕτως ἐνωπισθέντων,
 20 αὐτόμολοι τῶν προυχόντων τινὲς ἦλθον καὶ προσεκύνησαν, καὶ
 μετ' ἐκείνους ἕτεροι. πρῶτας δὲ ἐξελθὼν ἐκ τῶν τριήρων
 σὺν τῷ Τζινεῆτ, ἐπιβάντες ἑπταεὶς καὶ τὸ ἐννάλιον ἤχησαν-
 τες ἐκ τῶν τριήρων ὤρμησαν ὡς πρὸς πόλεμον, σὺν τοῖς C
 ἐνόπλοις Ῥωμαίοις τε καὶ Τούρκοις. καὶ δὴ τὸ τοῦ δήμου

„Nostis probe, viri, me Iltrim Baiazitis filium esse, vos vero patris
 mei mancipia fuisse. quare venerationem et obsequium domino ve-
 stro non exhibetis? num ignoratis decessorem fuisse fratrem meum?
 ille quidem fratricida fuit, imperiumque ad hanc diem per vim et
 iniuriam occupavit, meque fugitivum in Romaeorum manus velut in
 carcerem compulit. nunc vero laetiori fortuna, annuente deo, utenti,
 citraque impedimentum paternum imperium adeptus vos adversamini,
 nec sinitis res meas incrementa capere. si itaque partes meas secuti fue-
 ritis obsequio mihi praestito et via, quae Adrianopolim domum paternam
 ducit, aperta, in posterum non mancipia vos reputabo, sed fratrum loco
 habebo, paternamque benevolentiam intactam erga vos servabo, be-
 neficiisque beneficia, largitionibus largitiones superaddam. sin secus, ad-
 iuvante fortuna et imperatore Manuele patre meo (neque enim Morati
 patebit in Occidentem via) ditionem paternam recuperabo, receptisque
 quae mea sunt, vos iudicabo.“ talia cum audissent, sponte transie-
 runt ad Mustapham aliquot ex oppidi primariis, eorumque exemplum
 alii secuti ipsum imperatorem salutaverunt. postridie, ubi illuxit, ex
 triremibus cum Cineite exscendit, et equis conscensis signum pugnae
 dederunt; exque triremibus veluti ad praelium Romaei Turcique ar-

πύργος ἔστω. ἔστω ἄρα καὶ ἡ ἀποστολή. ἀλλὰ οὐ
 ἀκούσαμεν τὴν προαίρεσιν, καὶ ἡ ἀποστολή οὐκ εἰς
 ἀρχὴν καὶ τοῦ ὄψεως ἀπέβη. καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι
 ἀπορία, εἰ πᾶσι πᾶσι, καὶ προσηγορίας, ἀπὸ τῆς
 τοῦ πύργου ἵστας εἰς ἀποδοῦναι. οὐκ ἀποδοῦναι λέγουσιν
 καὶ ὁμοίᾳ τῆ φωνῆ εὐφραδίαι, καὶ Μουράτ εἰς ἀρχὴν
 αὐτῶν καὶ πύργου ἀποδοῦναι, τὸ δὲ Μουσταφᾶ ἀποδοῦναι
 τοῦ ὅτι Μουσταφᾶς ἀπορία τῆς ἀποδοῦναι τῆς Ἐξο-
 μίλων τῆς Χαρροῦσιν ἔστω, καὶ πᾶσι εἰ τῆς Χαρροῦσιν
 ἔστω τῶν ἔξω ἀποδοῦναι εὐφραδίαι, ὁ δὲ ἀποδοῦναι ἀποδοῦναι
 καὶ τὸ ἀποδοῦναι τῆς Καλλιπολεως.

Ἐπισημαίνωμεν οὖν τὸν λόγον αἰ; καὶ τοῦ Μουράτ, ἀρ-
 λοποιήσων ἡδὲν πᾶς καὶ τῆς τῆς ἀρχῆς ἔστω, καὶ
 πᾶς τῆ τῶν Ῥωμαίων βουλόμενα εἰς πᾶσι ἀποδοῦναι,
 καὶ πᾶσι τῆς ὅτι Μουσταφᾶς ἀπορία ἀποδοῦναι, καὶ ὁ 15
 Τριπλίτ πᾶς αὐτὸν καταλιπεῖν ἔστω.

Ἐπειδὴ διόγοντος ἐν τῇ Προούτ τοῦ Μουράτ, αἰς ὁ λό-
 γος φθύσας ἰδίως, καὶ τοῦ ἔστω τὸ πᾶσι καὶ ἔστω
 σὺν συγγέντοις ἐκ' αὐτὸν αἰς δῆθεν τῆς πατριῆς ἀποδοῦναι
 καὶ το ἔστω βουλόμενοι καὶ τὸ τῆς ἀρχῆς ἀποδοῦναι χαιρέτι- 20
 ζῶντες, αἰσθησὶς μῆνυμα ἐκ Λαμφάκων αἰς τριπλίτ ἐν τῇ
 Καλλιπολεως ὅτι πᾶσι καὶ φωναὶ καὶ τῆς καὶ ἔστω
 ἔστω καὶ πᾶσι ἐπᾶλλῃσιν καὶ ἄλλα τῆς ἔστω

maii procedunt. confestim plebeiiorum multitudo, quotquot armati
 erant, ceterique, qui tanquam scenae spectatores erant, cum saluta-
 runt ac venerati sunt; cunctique utpote duci atque imperatori Oth-
 manica stirpe edito acclamarunt; et usque ad vesperam ex pagis pro-
 ximis universi confluxere venerabundi ac fausta precantes: qui vero
 arcem intra urbem sitam propugnabant, non cessere: quin animose
 resistentes, alta voce Morati felicem eventum augurabantur tanquam
 imperatori suo universorumque domino, iactis in Mustapham probria.
 tunc ergo Mustaphas deducto inde exercitu ad Chersonesi Hexamili-
 um tendit, universique Chersonesii, et qui extra Peninsulam habi-
 tant, concursu facto eum salutant. interea castellum Callipoleos De-
 metrius oppugnat.

Sed ad res Moratis narrandas redeamus, ut nobis innotescat
 quibus modis ille imperium obtinuerit, Romaeorum irrita fuerint
 consilia, aufugerit Mustaphas necique sit deditus, deseruerit ipsum
 arrepta fuga Cineites.

Cum Prusae ageret Morates, ut diximus, potiorque pars subdi-
 torum quotidie ad ipsum accederent de morte patris consolaturi ei-
 que imperium adsumptum congratulari, subito nuntius Lampsaco af-
 fertur triremes quamplurimas Callipoli in statione esse; vociferatio-

ἀπαγγέλλοντες. οἱ δὲ τῶν Μοραῖν δοκιμώτατοι καὶ τῶν ὑπερ-
 εχόντων περιφανέστατοι; φθόνον τρέφοντες ἔκκαλαι κατὰ
 τοῦ Παγιαζήτῃ ὡς ὑπερέχοντα πάσης τιμῆς καὶ μεγαλαυχούν-
 τα καὶ εἰς οὐδὲν λογιζόμενον τοὺς πάντας (καὶ γὰρ ὑπέρο-
 5 φρους ἦν ὁ ἀνὴρ καὶ τοῖς πολλοῖς σκωπτικός), καιρὸν εὐρόντες
 ἀρμόδιον καὶ τὸ παρρησιαστικὸν πρὸς αὐτοὺς ἔλεπον (καὶ γὰρ
 ὁ Μουραῖν νέος ὢν καὶ τῆς ἀρχῆς τὴν ἡνίας οὐκ ἔπειτα γα-
 10 ροῖν κρατῶν, ἀλλ' ὡς ἡμίσεος ἀδύμαστος ἢ τυραννίς ἐνθεν
 κικέειθεν ἀπολακτιζῶν τὸ πόδε καὶ καταφρονῶν τῷ παιδί,
 οὐκ ἦν ἐν αὐτῷ παρρησίας σπινθήρ, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τοὺς
 σατράπης στοργή καὶ πέρα τοῦ μέτρου διάθεσις) ἔλεγον
 πρὸς αὐτόν. „ὄρῳ, κύριε, τὴν τοῦ ἐπιστάτου ἡμῶν ἐπιμέ-
 λειαν. ἤδη τὰ τῆς δύσεως ὄλωλεν, καὶ ἡ τῆς σῆς ἀσθεντίας
 15 γὰρ ἐγκρατῆς γενήσεται πάντων τῶν Θρακικῶν θησαυρῶν καὶ
 δυνάμεων, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἰσχύσει καὶ καθ' ἡμῶν, εἰ μὴ V. 64
 ἄρα γένηται τις ἐπιμέλειαι. κέλευσον οὖν σὺν ταῖς δυνάμεσι
 ταῖς εὐρισκομέναις ὡδὶ περᾶσαι τὸν πορθμὸν καὶ ἀντιπαρο-
 20 ταῖαι τῷ Μουσταφᾷ πρὸ τοῦ ἐλθεῖν καὶ συναφθῆναι τὰς δυ-
 κτικὰς δυνάμεις σὺν αὐτῷ. καὶ γὰρ οὐκ ἔστι τῶν σῶν σατρα-
 πῶν ἕτερος ὡς ὁ Παγιαζήτ, ἀντιστῆναι καὶ κατατροπώσασθαι
 τοὺς ἐναντίους ὡς αὐτός, ἐπεὶ καὶ τὰ Θρακικὰ τάγματα ὡς

nem, tumultum, machinarumque fragorem ac strepitum super moe-
 nium pinnis exaudiri, aliaque signa hostilis irruptionis. Moratis ita-
 que consiliiarii probatissimi procerumque praecipui, Baiaziti iam du-
 dum invidentes, quod caeteris qui honores gerebant potentia prae-
 staret, et superbus nihili omnes penderet (superciliosus quippe vir
 ille erat inque multos contumeliosus), tempus aptum et libertatem
 sibi oblatam loquendi rentur. Morates etenim adolescens manibus
 suis imperii habenas non moderari, sed procerum tyrannis, ceu
 mulus indomitus, huc et illuc recalcitrare, puerumque imperatorem
 nihili facere; in quo nec liberae vocis scintilla micabat; quin Satra-
 pas suos complectebatur et supra modum caros habebat; ad quem
 eiusmodi orationem habuerunt. „cernis, domine, quam diligenter
 res nostras praefectus noster curet; quae in Occidentalibus partibus,
 iam perierunt. regni tui corona Mustaphae capiti imposita est. Thra-
 ciae gazarum viriumque is brevi potietur; statimque, nisi aliquate-
 nus provideatur, adversus nos valebit. iube itaque cum copiis omni-
 bus, quae hic praesto sunt, Balazitem fretum traicere, et contra
 Mustapham ducere, priusquam provinciarum Occidentalium ei se ad-
 fungant copiae. inter Satrapas enim tuos nullus est Baiazite aptior
 ad repellendum et in fugam convertendum hostem; universa siqui-
 dem Thraciae militia eum aequae ac dominum respectat; ipseque quo

κύριον αὐτὸν σέβονται πάντες, καὶ αὐτὸς ὡς οὐκίτους αὐτοῦς ἄγει ἔνθα καὶ βούλεται, δεικνύντες εἰς αὐτὸν ἄκραν ὑπακοὴν καὶ ταπεινώσιν.” τότε ὁ Παγιαζήτ προθύμως τὸ λεχθὲν ἀκούσας, καὶ μετὰ σπουδῆς πολλῆς, ὡς εἶχε, τὸν πορθμὸν τῆς Προποντιδος τοῦ ἱεροῦ σταμίου καταλαβὼν, καὶ τὴν περαιάν 5 διαβάς σὺν τοῖς παρατυχοῦσιν εὐαρίθμοις, ἐπὶ δυοῖν ἡμέραις τὴν Ἀδριανούπολιν καταλαβὼν, κάκει συναγροχῶς παμπλήθη D στρατὸν (καὶ γάρ, ὡς εἰρήκαμεν, ἐμβριθῆς ἦν ὁ ἀνὴρ ἐν τοῖς πᾶσι, καὶ πάντες πρὸς αὐτὸν ἔκαραδόκουν) καὶ κοινολογησάμενος σὺν τοῖς ἄρχουσι τῶν δυτικῶν μερῶν, καὶ πίστει 10 παρ’ αὐτῶν λαβὼν ὡς οὐκ ἀποστατήσουσιν, οὔτε τῆς τυχοῦσαν ὑποστῆ βλάβην, ἀλλὰ γενναίως ἀνισταθῶσι τῷ ἐχθρῷ καὶ τοῦτον θεοῦ συνεργοῦντος νικητὴν ἀναδείξωσι, ταῦτα καὶ τὰ τούτοις ὁμοία λέξαντες, ἔξεισι μετὰ δυνάμεως πλείστης. καὶ δὴ τὴν ἐν Χερρονήσῳ φέρουσαν ἑδὸν εὐθυδρόμως ἀρξάμενοι, 15 ταχυδρόμοι τινὲς ἦσαν προπεμφθέντες παρ’ ἐκείνου, καὶ δὴ ἐπανελθόντες ἀγγέλλουσι τῷ Παγιαζήτ ὡς ὁ Μουσταφᾶς μετὰ δυνάμεως πλείστης ἀπίρας τῶν ἐκείσε, καὶ περαιωθεὶς P. 81 τὴν γεωστί παρὰ τῶν Τούρκων μεγαλυνηθεῖσαν κώμην καὶ εἰς πολυάνθρωπον τελεσθεῖσαν, ἣτις μεγάλη Καρύα κέκληται, 20 ἔγγύς που τῷ κάμπῳ τῆς Ἀδριανού τῷ πρώτῳ μέλλει κατονεύσαι. ταῦτα ἐνωτισθεὶς ὁ Παγιαζήτ, καὶ μέσον θράσους καὶ δειλίας τρυτανενόμενος, ἔξεισι τῆς Ἀδριανού μετὰ καὶ

11. οὔτε] οὔτε κἀν Bullialdus.

vult, non secus quam famulos suos ducit, obsequentesque omnino submissosque habet.” haec libenter audivit Baiazites, et quam ce-
 riter potuit, ad fretum sacri ostii Propontidis pervenit, cumque pau-
 cis, qui forte aderant, militibus in continentem ulteriorem traiecit;
 biduoque Adrianopolim accedens, validum exercitum illic contraxit.
 in omnibus enim, ut praediximus, vir ille acer ac promptus erat, ab
 omnibusque observabatur. communicatis deinde consiliis cum pro-
 vinciarum Occidentalium rectoribus, sacramento eos adegit, nunquam,
 etiamsi cladem quoquomodo acciperet, defecturos, sed fortiter hosti
 restituros, et victorem ipsum deo iuvante effecturos. his atque simi-
 libus inter eos actis, praepotentem exercitum eduxit Baiazites: cum-
 que viam quae recta in Chersonesum ducit ingressus esset, specula-
 tores ab eo praemissi festinanter redeunt, nuntiantque Mustapham
 cum ingenti exercitu, relictis locis illis, transgressum esse iuxta vi-
 cum a Turcis nuper extractum hominumque frequentia celebrem
 (Magna Carya is vocatur), postridie vero castrametaturum in agro
 Adrianopoleos. hoc nuntio accepto Baiazites suspensus animi, inter
 audaciam et metum anceps, Adrianopoli egreditur, copiasque supra

τῶν σὺν αὐτῷ πλείονων, ὑπὲρ τριάκοντα χιλιάδας ὄντων.
 φθασάντων δὲ ἐν τιμὴ ὑδατώδει πεδίῳ καὶ αὐτοπλησίον ἐν τῇ
 ἄκρῳ τοῦ κάμπου, ὥστε τὴν πόλιν Ἀδριανοῦ φαίνεσθαι
 ἀμυδρῶς ἐξ αὐτοῦ, ἀλσώδει ὄντι καὶ λίαν καθύπερθε, ἐν τού-
 5 τῇ τὰ τοῦ πολέμου ἠτήρεπιζέτο. καὶ γὰρ ἔφθασε καὶ ὁ
 Μουσταφῆς σὺν τοῖς ὑπ' αὐτόν, καὶ ἄμφω τὰ στρατόπεδα Β
 ἐξ ἀνάγκης ἔχρην συμπλακῆναι, εἰ καὶ ὁ τόπος ἐδόκει ἀσύμ-
 φηρος. τότε ὁ Παγιαζήτ ἅμα καὶ τὴν δημηγορίαν καὶ τὴν ἐν
 ἄρμασι καὶ ἵπποις παρακλέουσιν συνάψας, πρὸς τοὺς ἡγεμό-
 10 νους τῆς δύσεως ταῦτα εἶρηκεν. ἄνδρες ἀδελφοί, καὶ ὅσον
 ὑπὸ τὴν ὑμετέραν χεῖρα κοινόν, οἶδατε ἀκριβῶς τοῦ παρω-
 χηκότος ἡμῶν δεσπότητος τὴν ἀγάπην ἣν ἐδείκνυε πρὸς ὑμᾶς,
 καὶ τὸ εὐδιάθετον τῆς γνώμης αὐτοῦ, ὡς οὐκ ἐχρᾶτο ὑμᾶς
 ὡς δούλους ἀλλ' ὡς ἀδελφούς, καὶ οὐ τόσον ἐφρόντιζε τῆς
 15 οἰκείας ὀρεξέως ὡς τὸ συμφέρον ὑμῶν, καὶ ὡς ἔρμαιον ἡγεῖτο
 τὸ κοινόν ἀγαθόν, καὶ κατὰ σκοπὸν εἶχε τοῦ ἀυξάνεσθαι τὸ C
 τοῦ προφήτου ἔθνος καὶ ἐλαττοῦσθαι τὸ τῶν Ῥωμαίων. καὶ
 πόλεις πολλὰς συνῆψε καὶ ἐπαρχίας τῇ τῶν Μουσουλμάνων
 ἀρχῇ, καὶ οὐκ ἔλιπεν ἄχρι τελευτῆς αὐτοῦ προστίθεσθαι καὶ
 20 πλειονάζειν δυνάμεις καὶ πράγματα. νῦν δὲ ὁ παρῶν οὗτος
 ψευδότουρκος, ὃς καὶ διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν ἐν ταῖς πα-
 ρούσαις ἡμέραις ἡγέρθη, ἦδη τὴν ἀυθεντίαν μερίζων πρὸ τοῦ
 λαβεῖν καὶ τοῖς Ῥωμαίοις τὰ κρείττω πρὸ τοῦ ἔχειν παραδί-

triginta militum millia educit. cumque pervenissent in quendam cam-
 pum uliginosum, cuius extrema pars agro Adrianopolitano vicina est,
 ita tamen ut obscure Adrianopolis inde conspiciatur, quod silvis sit
 consitus valdeque humidus locus, ad praelium se comparat. iam il-
 luc cum suis accesserat Mustaphas, et utrumque exercitum ad con-
 serendum inter se manus necessitas adigebat, quamvis incommodus
 situs videbatur. hic Baiazites orationem paraeneticam curru vectus ac
 equitans meditatus, occidentis duces sic alloquutus est. „Viri fratres,
 universique qui vestro imperio parent, probe nostis quam clemens
 atque mansuetus in vos fuerit dominus noster defunctus. eius animum
 mitem ac facilem experti estis, qui vos non servorum sed fratrum
 loco habebat. is profecto voluptatibus suis minus quam utilitati ve-
 strae studebat; quodque in universos conferebat bonum, id lucro
 sibi apponebat. eo tendebat ille, ut prophetae genus incrementa sus-
 ciperet, resque Romaeorum accisae imminuerentur. multas proinde
 urbes ac provincias Musulmanorum imperio adiunxit, nec cessavit ad
 obitus sui diem vires ac potentiam augere amplioresque reddere. nunc
 vero qui hic castra habet, falsus Turca, qui propter peccata nostra
 caput hoc tempore extulit, imperium nondum a se occupatum divi-
 dit, Romaeisque potiozem eius nondum acquisiti partem tradit, quam

δοσι, αἵτινα οἱ τοῦ ἀρχηγοῦ ἡμῶν πατέρες μετὰ πολλῶν ἰσχυρῶν καὶ πόνων ἐκτήσαντο. ἢ οὐκ αἶδατε ὅτι ἡ Καλλιούπολις
 D καὶ ὁ ταύτης πορθμὸς κλείς ἐσθιν ἀνατολῆς τε καὶ δύσεως, Ἀργαίου πελάγους καὶ τοῦ Εὐξείνου; καὶ εἰ ταύτην Ῥωμαῖοι
 βασιλεύουσι, ἤκιστα Τούρκοι Ῥωμαίους αἰχμαλώτους εἰς ἐφ-
 V. 65 αν διαπορθμεύουσι, Ῥωμαῖοι δὲ Τούρκους καὶ μάλα· καὶ
 ἔσται ἀρχὴ ὀδυνῶν τὰ ἡμέτερα, ἐλευθερίας δὲ ἀπαρχὴ τὰ
 τῶν Ῥωμαίων. διὸ παρακαλῶ ὑμᾶς ὡς χρὴ ἀντιστῆναι τῇ
 πλοστυῇ τούτῳ Μουσταφᾷ καὶ τοῖς σύντασισταῖς καὶ ὁμόφρο-
 σι τούτου Ῥωμαίους· οὐ γὰρ ἐκ τῶν αἰμάτων Ὀθμῶν οὗτος 10
 ὁ δυσσεβὴς καὶ ἐχθρὸς τῆς πίστεως. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ὁ Μου-
 σταφᾶς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ κυρίου ἡμῶν, ἐτεθνήκει κομιδῇ νή-
 πιος ὢν, καθὼς ὁ κύριος ἡμῶν ἔλεγε πρὸς με. οὗτος γὰρ
 τῶν χυδαίων Τούρκων εἷς ὢν, ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ προπα-
 ρρηχκότου Μωϋσῆ ὁ βασιλεὺς Μανουὴλ τυττον ὡς υἱὸν τοῦ 15
 Ἰλκρημ ἐφανερώσσε, ἐκφοβῶν τὸν Μωϋσῆν· εἶτα ὁ πλάνος
 P. 82 οὗτος ὡς ἴδε τὸν βασιλέα ὄρκοις συνδεθέντα καὶ ἄκραν ἀγά-
 πην ἀλλήλοισ ἐκ συμφώνου σὺν τῷ κυρίῳ ἡμῶν μεταδόσαν-
 τας, ἀποδρῶς ἐς Βλαχίαν ἀφίκετο, συνδιάγων τῷ Μύλτζῃ
 τότε τῶν Μυσῶν ἀρχηγῇ ὄντι, υἱὸν αὐτοῦ τοῦ Ἰλκρημ ἀποκα- 20
 λούντα καὶ βοήθειαν ἐξαιτούμενον· πακείθεν λαβὼν ὀλίγην
 τινα βοήθειαν, καὶ εἰς τὰ Θετταλίως μέρη ληστρικῶς εἰσελ-
 θὼν, τοὺς συνατιώτας ἐμποροῦς καὶ οἰκονομήτινας ἐξεγύμνον,

regis nostri maiores multo sudore ac labore partum possidebant. an non clare intelligitis Callipolin eiusque fretum claves esse Orientis et Occidentis, Aegaei maris et Euxini? quodsi hanc sub ditione sua Romaei retineant, Turci captivos Romaeos in Orientem minime tranvehent, Romaei vero nullo arcente Turcos captivos traicient. iamque res vestrae, Romaeis se in libertatem asserentibus, labare incipient. ideo vos hortor ut huic falso ac commentitio Mustaphae, et cum eo sentientibus Romaeis opemque ferentibus egregie obsistatis. neque enim sanguine Othmanico satus est impius iste fidei nostrae hostis. ille enim Mustaphas, domini nostri frater, quod ab eo olim audiri, infans admodum fato cessit. hunc ex infima Turcorum plebe unum, imperator Manuel Mosem viventem veritus, Iltrim Baiazitis filium iactabat. deinde impostor iste, ut vidit imperatorem iureiurando teneri, amicitiam concordiamque inter ipsum dominumque nostrum stabilitam esse, aufugit in Valachiam, ibique cum Mylta Mysorum tunc principe moratus est, seque filium Baiazitis Iltrim factans auxilium rogabat. quod ubi obtinuit, inops parvique momenti, Thessaliam invadit ac latrocinia exercet; obvios mercatores caeterosque spoliat, Iltrim Baiazitis filium se praedicat, exque Othmani prosapia

καλῶν ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ Ἰησοῦ καὶ τοῦ Ὁσμῶν ἀπόγονον. ἔθεν καὶ ὁ κύριος ἡμῶν, ὡς ὑμεῖς οἴδατε, στρατὸν ἀξιόλο-
 γον πέμφας κατ' αὐτοῦ, ἕγγυς που τῆς Θεσσαλονικῆς συνά-
 ψαντες πόλεμον, μὴ δυσηθεῖς ἀντιστῆναι ὁ ἀλάστορ φυγὰς
 5 εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν εἰσεῖσι. τότε καὶ ὁ Ἰζινεῖτ συνδιαίγων B
 τῷ ἡμετέρῳ κυρίῳ (καὶ γὰρ ἦν ἀποστατήσας τὸ πρότερον,
 ἀθροέντων τὴν ἐπαρχίαν Ἀσίας καὶ καθολικὸν ἡγεμόνα
 Σμύρνης τε καὶ Ἐφέσου ἀποκαλῶν ἑαυτὸν· καὶ σὺν πολλῇ
 δυνάμει τοῦτον ἐξελεύσας ἐκεῖθεν, σὺν αὐτῷ διάγειν ἐκέλευεν
 10 ὁ ἡμέτερος κύριος εἰς τὰ τῆς δύσεως μέρη) τότε καὶ αὐτὸς
 καιροῦ δραξάμενος εἰσῆλθεν ἐν τῇ Θεσσαλονικῇ φυγὰς, καὶ
 τῷ Μουσταφᾷ δι' αἰτίαν βήθεισαν συνήφθη. ὡς δ' οὖν οἱ
 τῆς πόλεως ἀκρονότως ἰστάμενοι καὶ μὴ προδοῦναι βουληθέν-
 15 τες τὸν ἀκατεῶνα τοῦτον, ὁ ἡμέτερος δεσπότης γέγραφε πρὸς
 τὸν βασιλέα αἰτῶν αὐτόν, καὶ παραδειγματικῶς ἐμήνυε λέ-
 γων, ἐξελθὼν τοῦ θηρεῦσαι θήραν, ἐκλαμπρότατε βασιλεῦ, C
 καὶ λύκον κυνηγετομένου, καὶ δὴ ἐν χερσὶν τὴν ἄγραν ἔχων,
 εἰσηγήσας ἐσώθη ἐν τῇ μάνδρᾳ τῆς σῆς βασιλείας. ἀξιῶ
 οὖν τοῦ δοθῆναι τὸ ἐμὸν θήραμα, ἵνα μὴ καὶ τῶν σῶν καὶ
 20 τῶν ἐμῶν θρεμμάτων λυματῆρ γένηται καιροῦ προϊόντος."¹
 ὁ δὲ βασιλεὺς ἀντέγραψε πρὸς αὐτόν, εἰ καὶ λύκος τὸ δια-
 σωθὲν ἐν τῇ ἐμῇ μάνδρᾳ, ἀλλ' ἐγὼ τὸ γαληνὸν ἔχων καὶ φι-
 λάνθρωπον καὶ τὸ μὴ χεῖρειν ἐπ' ἀλλοτρίας φόνους σπηρ
 ἔσομαι τοῦ λύκου καὶ οὐ προδότης. ἀρκεῖ σοι τοῦ χαλινοῦσαι

editum. quod ob flagitium dominus poster, ut probe scitis, exerci-
 tum iustum adversus eum expedivit; et inuito prope Thessalonicam
 praelio, cum non posset scelestus ille. impetum sustinere, fuga in
 urbem istam pervenit. tunc etiam Cineites domino nostro militabat;
 qui quidem, Asiae dum praest, ducis generalis Smyrnae et Ephesi
 titulo sibi arrogato antea defecerat, inde valido exercitu a rege no-
 stro pulsus, iussusque eum comitari et in occidentalibus provinciis
 degere. is ergo occasionem nactus Thessalonicam aufugit, et hac de
 causa Mustaphae se coniunxit. cumque cives prodere hunc imposto-
 rem pertinaciter nollent, dominus noster ad ipsorum imperatorem
 scripsit, taliaque ei clare significat. Cum exivissem, imperator illu-
 strissime, lupum venatrus, iamque praedam quam sectabar in ma-
 nibus habere, imperii tui mandras lupus iste ingressus est salvus-
 que evasit. peto itaque praedam meam mihi reddi, ne tuis ac meis
 pecudibus temporis lapsu perniciem afferat. Istis imperator respondit:
 etsi lupus sit qui salutem sibi in mea mandra quaesivit, mansuetae
 tamen ac humanae sum indolis, neque ex aliena caede voluptatem
 capto. lupi custos ero, non proditor. hoc contentus sis, quod eum

τοῦτον ἐγὼ καὶ ἐν χερσὶν ἔχειν καὶ μὴ εὔσαι προβαίνειν μήτε
 φθείρειν τι τῶν σῶν, ἀλλ' ἐν ἀδείᾳ καὶ ἀφθονίᾳ ἡγεμονεύειν σε
 ἄχρις ὄρου ζωῆς σου, φυλαττομένων τῶν ἐν ὄρκοις γενομένων
 D ἡμετέρων συνθηκῶν.” ἐκίστε οὖν εἶχε τοῦτον ὁ βασιλεὺς ἐν τῇ
 Κωνσταντινουπόλει σὺν τῷ Τζινεήτ, καὶ μετὰ χρόνους τέσσαρας 5
 ἐπεμψεν αὐτὸν ἐν τῇ νήσῳ Λήμνω, κακεῖ διήγεν ἄχρι τοῦ
 νῦν. νῦν δ' ὁ βασιλεὺς μὴ ἔχων ὅ τι καὶ δράσειεν, ὄρων μὴ
 εἰς τέλος τὸ αὐτοῦ βούλημα ἐξερχόμενον (καὶ γὰρ ἐβούλετο
 τοὺς δύο παῖδας τοὺς νηπίους ἐν ταῖς χερσὶν ἔχειν καὶ δι'
 ἐκείνων ἡμᾶς ἐπτοῆσθαι τῷ αὐτοῦ κράτει), ἤδη τὸν ἀποστά- 10
 την τοῦτον σὺν τῷ Μουσταφᾶ ὡς ἀγρίους κύνας καθ' ἡμῶν
 λυττῶντας ἀφῆκεν. ἡμεῖς δ' οὐκ ὡς δορκάδες ἢ πτωκῆς εἰς
 τοὺς ὑπεναντίους φανοῦμεν, ἀλλ' ὡς λέοντες ἐπεισπηδήσομεν,
 καὶ ἀμεταστρεπτι τὰ δόρατα εἰς αὐτοὺς σείσομεν εὐστόχως.
 καὶ γὰρ οἱ ἡμέτεροι πλείονες. ὄρατε τοίνυν τοὺς σὺν αὐτῷ 15
 V. 66 εὐαριθμήτους ὄντας, καὶ ἔτι ἐν ταῖς ῥαγμαῦσι τῶν ὀδόντων
 P. 83 τὸν ἄρτον τοῦ κυρίου μου φέροντας· καὶ αὐτοὶ σὺν ἡμῖν
 ἀνθρῶν ἔσονται, αὐτὸν ὡς πεπλανημένον πρόβατον κατα-
 λείποντες, μόνον εἰ προθύμως τὴν ἀρχὴν τῆς εἰσβολῆς τοῦ
 πολέμου ὑπεισέλθωμεν.” ταῦτ' εἰπὼν καὶ τὰς φάλαγγας κα- 20
 τὰ τάξιν εὐαρμόστως συντάξας τὸ ἐννάλιον ἤχησεν. ὁ δὲ
 Μουσταφᾶς σὺν τῷ Τζινεήτ καὶ αὐτὸς τοὺς οὖς εἶχεν ἐγκαρ-
 δίως στερωσας, καὶ ὁμόσας ὡς εἰ τῆς ἀρχῆς ἐπιλάβοι, πάν-

frenatum cohibeam meae potestati suppositum, eique non permittam
 procurrere et aliquid quod tuum sit devastare. securus ergo omni-
 busque ubertim abundans regna dum vixeris, foederibusque sta, quae
 iurati ambo pepigimus. Dehinc huic Mustapham ac Cineitem Cproli
 detinuit, et post quadriennium in Lemnum insulam illum transmi-
 sit, ubi hactenus degerat. nunc cum nocere nobis imperator haud
 possit, intelligatque consilia sua exitum non sortiri (volebat quippe
 duos infantes regios penes se habere, suisque viribus terrorem nobis
 per ipsos iniicere), transfugam istum Cineitem ac Mustapham ceu
 canes feros et rabie citatos in nos immisit. nos vero ne caprarum
 aut leporum more hostes fugiamus; sed tanquam leones insiliamus:
 hastasque nostras quae flecti nesciunt, in eos directe quatiamus. ani-
 mum addat maior nostrorum numerus, inferior eorum qui ipsi mili-
 tant; quos cernitis panem regis mei in dentium interstitiis adhuc
 ferre. eos adiutores mox habebimus in pecude aberrante retrahenda.
 hoc unum nobis sat erit, si praelium prompti atque alaces inierim-
 us.“ his dictis aciem disponit agminibus ex arte locatis, et classi-
 cum cani iubet. ex altera parte Mustaphas praesente Cineite animos
 suorum confirmat: iuratus iis pollicetur, si imperium adeptus fue-
 rit, rerum omnium dominos aequae ac se fore; honores ac dona quam-

των πραγμάτων, ὡς αὐτός, καὶ αὐτοὶ ἔσονται κύριοι καὶ τιμῶν καὶ δόρων ὅτι καὶ πλείστων ἀπολαύσονται παρ' αὐτοῦ, καὶ τοῖς μικροῖς μεγάλα καὶ τοῖς μεγάλοις ὑπερμεγέθη τάξας τὰς ἀμοιβὰς καὶ τὰς χάριτας, καὶ δὴ ὄρων ὁ Μουσταφᾶς 5 ἤδη σαλευόμενον τὸ τοῦ πολέμου πτερόν (καὶ οἱ ὑπεναντίοι προσώρμησαν ἐπισείοντες τὰ δόρατα, καὶ τοξοβολισμοὺς οἱ Β τοξόται προέπεμπον), στὰς ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου, τὸν πόλεμον καταλιπὼν τῷ Τζινεήτ (καὶ γὰρ ἦν ὁ ἀνὴρ ὡς οὐδεὶς τῶν ἄλλων ἀνδρείος καὶ τοῖς πολέμοις συνήθης) ἔκραξε μεγαλο- 10 φώνως „ἄνδρες ἀδελφοί, οὐ γὰρ οὐ δούλους καλῶ, εἰς τί ἢ ἀσέβεια αὕτη; δοῦλος κατὰ δεσπότην, καὶ ταῦτα ἐξ Ἄλβανῶν, γένος βάρβαρον, πρὸς ἐμὲ τὸν υἱὸν τοῦ Ἰλτρῆμ, τὸν κύριον ὑμῶν; καὶ γὰρ εἰ ἔζη ὁ ἐμὸς ἀδελφός, εἶχεν ἂν λόγον ἢ ἀσέβεια αὕτη, ὡς ὑπὲρ ἐκείνου τὴν ζωὴν θύσειν μέλ- 15 ῖλων ὁ βιοθανῆς ἐν ὀλίγῳ μέλλων γενέσθαι οὗτος. νῦν δὲ θανόντος ἐκείνου τίς κληρονόμος αὐτοῦ; ὁ υἱός; ἀλλ' οὐκ ἔχει χώραν ἐν Θράκῃ· ἀρκεῖ γὰρ αὐτῷ τὰ τῆς ἐξῆς· καὶ γὰρ οὐ τοῖς πράγμασιν ἐπεμβαίνω τοῖς πατρικοῖς αὐτοῦ, ἀλλὰ τοῖς τοῦ ἐμοῦ πατρός. εἰ γὰρ οὐκ εἰμι υἱὸς λέγει τις τοῦ Ἰλτρῆμ, 20 ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἀληθειαν φανεράν ἐπιδείξω. εἰ δὲ καὶ πολεμεῖν με θέλει, οὐχ ὁ ἐμὸς δοῦλος ἀλλ' ὁ ἐμὸς ἀνεψιὸς ἐλάθτω καὶ εἴ τι νέμει τὸ κράτος ἢ τύχη, καὶ κρατεῖται ἐκεῖνος. θυμᾶζω δὲ καὶ ὑμᾶς τοὺς εὐδοκίμησαντας ἐν ταῖς στρατείαις τοῦ ἐμοῦ πατρός καὶ ἐπισταμένους τὴν ἀλαζονείαν αὐτοῦ καὶ

plurima a se reportaturos; amplam mercedem infimis ostentans, proceribus immensa supra modum praemia promittens. iam ubi vidit Mustaphas bellum alas quaterne hostesque hastis incussis ac iaculis intortis impressionem fecisse, tradita Cineiti, viro prae ceteris bellicoso praелиisque adsueto, ineundae pugnae cura, ipse in edito loco stans, contenta voce sic inquit. „Viri fratres, neque enim servos appello, quo impietas ista tendit? servus domino bellum infert? isque genere Albanus, barbarae gentis proles, mihi? qui vester sum dominus et Iltrim Baiazitis filius. enimvero si superesset frater meus, colorem aliquem haec impietas prae se ferret, quippe vitam suam pro illo profusus esset iste, cuius cervicibus cruentum fatum impendit. nunc fratre meo mortuo, quis ex eo prognatus heres? neque, si supersit, in Thracia iuris quicquam habet. longe lateque in Oriente imperat. nec paternas ipsius opes invado, sed patris mei ditionem occupo. quodsi negaverit quispiam me Iltrim filium esse, e me verum clare approbabo. sin etiam bello discernendum, accedat fratris mei filius, non mancipium meum, quicum experiar. cui porro fortuna potiore partem attribuerit, ille regnet. vos demiror, qui in

τὸν τύφον καὶ τὴν ὑπεροψίαν τοῦ τριοβολιμαίου τούτου. καὶ εἰ εὐτυχῆσει ἐν τῇ παρουσίᾳ συμπλοκῇ, τίς ἔσται ὃς θυγήσεται συνῦραι λόγον μετ' αὐτοῦ; διὸ πυρακαλιῶ, μὴ γίνεσθε πολεμισταί, ἀλλὰ μᾶλλον συμμαχήσατέ μοι καὶ μετὰ Δέπεικίαις προσέλθειτε. καὶ τῶν ὑμετέρων, μίρτυς Θεός, οὐδ' ὀστερήσω τι, ἀλλὰ μᾶλλον προσθήσω καὶ ἔτι πλείονα ἀνξήσω." τούτων οὕτω λεχθέντων αἴφνης ὁ τὸ δεξιὸν κέρας ὑπερασπίζων σατραπίης ἀποσπασθεὶς, ὡς δῆθεν συμπλακῆναι θέλων τῷ Ἰζινεῆϊ, σὺν τοῖς σὺν αὐτῷ ἦλθον ἐνόκιον τοῦ Μουσταφᾶ, καὶ ἀποβάντες τῶν Ἰλλων ἅπαντες τὴν δουλικὴν προσκύνησιν ἀπένειμαζ αὐτῷ. μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ ὁ τὸ ἀριστερὸν κέρας κρατῶν κάκεινος ἔπραττε τὰ ὅμοια. καὶ ἦν ἰδεῖν ξένην ἀλλοίωσιν, τὸν Μουσταφᾶν ὡς ἐν ἀκαρεῖ πτερωθέντα καὶ ὡς αἰτὸν ὑψιπετοῦντα παρόμοιον, τὸν δὲ Παγιαζῆν ὡς κολιῶν P. 84 καταψιλωθέντα καὶ ἔρημον μόνον μετὰ τῶν ἰδίων ἰστώμενον. 15 τότε κατὰ νοῦν λαβῶν ὡς ἀπαιτίως ὑπερησυχῆσει δούλος δεσπότου, καὶ ὁρῶν ὡς ἤδη τὰ τῆς τύχης νήματα ἀντιστροφῶς κλωθόνται, πραγματεύεται τὴν αὐτοῦ σωτηρίαν ἐν τάχει, καὶ καταβὰς τοῦ Ἰλλου σὺν τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Χαμιζᾷ δουλικῶς καὶ αὐτοὶ προσυπήντητον καὶ προσεκύνητον αὐτῷ. τότε οἱ τοῦ 20 Μουσταφᾶ τὸν πόλεμον λώσαντες καὶ σικηρῶς ἡγεμόνι προπούσας πῆξαντες, ἀποβιβάσαντες τοῦ Ἰλλου τὸν Μουσταφᾶν

2. δς] δ P.

11. δ deest P.

patris mei exercitibus virtutem militarem vestram omnibus probaveritis, probeque nostis huius triobolaris iactantiam superbiam ac supercilium. cui si prospere cesserit huius pugnae exitus, quis adire ipsum verbis audebit? quamobrem vos hortor, ne hostes quam socii mihi esse malitis, et ut aequum est accedatis. nullis praemiis aut mercede, testis deus adest, vos frustrabor, quin etiam amplioribus vos honorabo." ubi finem dicendi fecit, subito, qui Baiazitis exercitus dextro cornu praeerat, satrapa a suis digressus, quasi cum Cineite manus conserturus, quique ipsius latera cingebant, Mustaphae se stiterunt, et ab equis cum desillissent, cuncti, quam servi dominis, venerationem exhibuerunt. confestimque, qui sinistrum acie regebat cornu, pariter transfugit. miram quandam mutationem videre erat, Mustapham temporis momento plumis ornatum similemque alte volanti aquilae; Baiazitem vero veluti graculum plumis spoliatum et cum famulis suis solum relictum. cumque intelligeret raro admodum domiuo superiorem servum evadere, videretque fortunam filium in partes sibi contrarias ducere, obsequii promptitudine salutem quaerit; et ex equo desiliens cum fratre Hamza, servili more ac gestu, Mustaphae obviam procedunt, salutantque. defuncti igitur praelio Mustaphae milites duci suo tentoria decora ac convenientia

ὡς ἀρχηγὸν αὐτὸν καὶ ἡγεμόνα πάσης γῆς Ῥωμαίων εὐφή-
 μουν· τῷ δὲ Παγιαζῆτι κελεύσαντι καθεσθῆναι μακρόθεν Β
 φύλακας ἐπέτρεψε τοῦ φυλάττειν αὐτόν. ἐλθὼν δὲ ὁ Τζι-
 νεῆτ, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἔτι ζῶντα (καὶ γὰρ ἦν κρατῶν τὰς
 5 ἄκρας τοῦ μὴ διαδρῶναι τὸν ἀντικείμενον) καὶ μαθὼν ὅτι ἐν V. 67
 ἄρκυσιν ἦν, λέγει τῷ Μουσταφᾷ „ἕως πότε ἢ ἀνόσιος οὗτος
 πῶν ἥλιον ὄρᾳ, ὃ μηδὲ ψηλαφητοῦ σκότους ὦν ἄξιος;” ὃ δὲ
 Μουσταφᾶς „ὡς βρολητῶν ἐστί σοι, ποίει” εἰπὼν, κελεύει
 μικρὸν ἐλκύσαντες ἔξω τῆς παρεμβολῆς τὸν ἄθλιον τὴν κερφα-
 10 λὴν ἀποτμηθῆναι. ὃ καὶ γέγονεν, ὁρῶν καὶ αὐτὸς τὴν κερφα-
 τήμωσιν καὶ λέγων „οἶδας, ὦ κάκιστε, θερρίζειν ὄρχεις;” καὶ
 γὰρ ἔτυχε κοπήναι τοὺς ὄρχεις τοῦ Αὔδουλᾶ γαμβροῦ τοῦ
 Τζινεῆτι προλαβὼν τοῦ Παγιαζῆτι τοῦτο κελεύσαντος. τότε
 ἤγαγον καὶ τὸν Χαμζᾶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, θέλοντες κάκει-
 15 τον κερφατῆσαι· ὃ δὲ Τζινεῆτι ἐλεήσας αὐτὸν νέον ὄντα
 „ἄφετε αὐτόν” εἶπεν· „οὐ γὰρ ἐστὶν ὡς ἐκάκων τὸν βιοθανῆ
 καὶ ἀπάνθρωπον οὗτος, οὐδὲ ἐκ τῶν χειρῶν τούτων ἐξέρχε-
 ται τι τοῦ πρῶξαι κακόν. ἔστω οὖν ἐμὸς ἀπελεύθερος.” οὐκ
 20 οἶδεν ὁ δύστηνος Τζινεῆτι ὅτι τὸν θανατηφόρον αὐτοῦ ζωπυ-
 ρεῖ, καὶ ὃν ἔλσει αὐτός, ἀνηλεῶς μέλλει τὴν ζωὴν αὐτοῦ ὡς
 ἐν ὀλίγῳ λαβεῖν. τότε ὁ νέος ἀρχηγὸς Μουσταφᾶς μετὰ παρ-
 ρησίας καὶ θάρρους ἐπὶ τὴν Ἀδριακονύπολιν εἰσεῖσι σὺν πινυ-
 τί τῷ στρατῷ. καὶ μετὰ χαμῶς καὶ παρρησίας πολλῆς ἐξῆλ-

2. κελευθέντι Bullialdus.

pangunt, eique ex equo sublevato ut totius Romanae ditionis impe-
 ratori acclamarunt. Baiaziti vero procul sedere iusso satellites cus-
 todiae causa appositi sunt. accedens deinde Cineites, cum videret
 eum aura vitali adhuc frui, intelligeretque intra casses irretitum prae-
 clausis omnibus effugiis teneri, eiusmodi orationem ad Mustapham
 habuit: quousque impius iste solem videbit, qui nec tenebris pal-
 pabilibus etiam dignus? Cui respondit Mustaphas: consilio tuo utere.
 Iubet itaque extra castra non procul tracto caput misero amputari.
 quod illico factum ipso spectante, et talia verba profereute: nosti
 pessime testiculos demetere? Cineitis enim genero Audulae testiculi
 exseci fuerant Baiazitibus iussu. duxerunt et huius fratrem Hamzam
 capite plexuri; at Cineites eius misertus, quod iuvenis esset, eum
 dimitti iussit; „quippe” dixit „non est ferus et inhumanus ut ille,
 quem morte violenta affecimus, nec ullum scelus patravit, sit
 itaque libertus meus.” non intellexit infelix Cineites fovere se eum
 qui perniciem ipsi allaturus erat, brevique vitam crudeliter ereptu-
 rus illi qui erga ipsum misericordia commotus fuerat. novus itaque
 imperator Mustaphas liber factus ac audacior Adrianopolim cum uni-
 versis copiis intrat; cui obviam agressi sunt multa cum fiducia et

Δ Θον οἱ πολῖται εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ, εὐφημοῦντες ἰλαρῇ τῇ
 φωνῇ. οἱ δὲ τῆς Καλλιουπόλεως μαθόντες τὸ γεγονός, καὶ
 ἀπελπίσαντες οἱ τοῦ φρουρίου μεθ' ὄρκων καὶ συνθηκῶν πα-
 ρέδωκαν τὸ φρούριον. ὁ δὲ Λεοντῆριος ἐλπίζων κατὰ τὰς
 συνθήκας τὰς ἐνωμότους, μετὰ τὸ ἐξελθεῖν ἐκ τοῦ φρουρίου 5
 τοὺς φύλακας καὶ πᾶσαν τὴν παρασκευὴν ἣν εἶχον ἔνδον κατὰ
 τὰς πίστεις αἱ ἐγένοντο μετ' αὐτῶν, αὐτὸς ἐκ τῶν τριηρέων
 ἔξαγαγὼν θώρακας περικεφαλαίας δόρυ τζάγρας καὶ πᾶν εἶδος
 ἀρμάτων ἤρξατο εἰσάγειν ἐν τῷ φρουρίῳ. φθάσας οὖν ὁ Τι-
 νεῆτ καὶ ἰδὼν τὰ γινόμενα, ὄρων δὲ καὶ τὸν δῆμον τῶν Τούρ- 10
 κων θορυβούμενον καὶ ταραχώδη ἐπὶ τῇ ἀνελπίστῃ καὶ ἀπρο-
 δοκῆτι μεταβολῇ, ἤρξατο σκώπτειν καὶ σκληρολογεῖν τὸν
 P. 85 Δημήτριον, λέγων „ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ὃ στρατηγὲ Δημήτριε,
 τὸν ἀγῶνα ὃν ἠγωνισάμεθα, καὶ τοὺς κινδύνους οὓς ὑπέστη-
 μεν, ἔνεκα τοῦ γένους τοῦ σοῦ καὶ τῆς τῶν Ῥωμαίων βυσι- 15
 λείας ὑπολαμβάνεις γεγονέναι. ἀλλ' οὐχ οὕτως ἐστί. τὸ γε-
 νόμενον εἰς ἡμᾶς, ἐγκλείστους ὄντας ἀπολυθῆναι καὶ θούλους
 ὄντας δεσπότας γενέσθαι, οὐχ ὑμᾶς τοὺς Ῥωμαίους τῆς δω-
 ρεῦς ταύτης αἰτίαν κρίνομεν, ἀλλὰ τῷ ἐπουρανίῳ θεῷ. ὑμᾶς
 δὲ τοὺς συμπασχῆσαντας καὶ κοπιῶσαντας ἐν τῇ μεταθέσει 20
 ταύτῃ, θεοῦ θελήσει κεκοπιᾶκατε, ὀρθῶς ὑπολαμβάνομεν.
 Ἐνεκα οὖν τῶν κόπων καὶ τῶν ἀμφοτέρων τῶν καμάτων τῷ

7. α] ἄς P.

laetitia cives, hilari voce ipsi acclamantes. praesidarii autem Calli-
 poleos custodiae impositi ubi, quae gesta erant, rescivere, spe omni
 abiecta, pacto inuito ac iureiurando addito sese dederunt. Deme-
 trius Leontarius igitur, qui speraverat urbe se potiturum (sic enim
 inter eos convenerat), ubi praesidium decessisset asportavissetque se-
 cum omnia vasa et sarcinas, quas in urbe miles habebat, hac siqui-
 dem conditione se dederant, exportari thoraces ex triremibus cu-
 rat, cassidesque et galeas, hastas, zagaias, id est iacula; et omne
 genus armorum in arcem importari coeptum. at Cineites accurrens quod
 factum erat cernit, Turcorum multitudinem turbatam ac tumultuan-
 tem ob mutationem insperatam ac inexpectatam. contumeliosis ideo
 asperisque verbis Demetrium sic affatus est. „imperator Demetri, ut
 mihi videtur, existimas nos nationi tuae gratificaturos imperioque
 Romaeo, praelium obiisse et pericula adiisse? aliter se res habet.
 quod nobis inclusis contigit in libertatem asseri, ex servis rerum
 dominos fieri, tantum beneficium deo, qui coelestia habitat, acce-
 ptum ferimus, nec auctores illius vos Romaeos iudicamus. vos quod
 sociatis nobiscum laboribus belli aerumnas in hac rerum conversione
 tolerastis, deo volente id fecisse recte existimamus. soli itaque deo
 gratias agimus, qui a laboribus et casibus praeteritis integros serva-

μόνη θεῶ προσφέρομεν εὐχαριστίας· ἡμῶς δὲ διὰ δώρων
 ἰκανῶν καὶ φιλίας, καὶ ταύτης προσκαίρου, παραπέμψαι. τὸ B
 δὲ πόλεις καὶ φρούρια λαβεῖν παρ' ἡμῶν ἀρκεῖ σοι σῶον πεμ-
 φθῆναι ἐν Κωνσταντίνου, ἀναμιμνήσκοντες τῶν Ἀθηναίων
 5 κικλῶν καὶ τῶν ἐν τῇ μονῇ τῆς παμμακαριστοῦ τῶν καλογη-
 ρων ὀνειδισμόν. ἔχεις μισθοῦ χάριν σῶαν τὴν κεφαλὴν, τὸ
 τοῦ λύκου φθέγγομαι. αἶρε κώπας· ἔχεις τὸν Εὐρον πνέον-
 τα γλυκερὸν ἀέριον. φθάνε τὴν Κωνσταντίνου, ἄσπασαι τοὺς
 βασιλεῖς ἀφ' ἡμῶν. λέγε πῶς θεὸς τὴν αὐθεντίαν ἡμῶν ἐδώ-
 10 ρήσατο. ἔστω μεθ' ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ διαίγων, καὶ ἡμεῖς μετ'
 αὐτοῦ. ἀπέστω ζήτησις Καλλιουπόλεως." ταῦτα τὸν στρατη-
 γὸν τὰ δῆματα οὐκ ὀλίγον ἐτάραξαν· καὶ θυμωθεὶς „οὐκ αἶ-
 15 δας" ἔφη „τὸν ἐμὸν βασιλέα ποίας συντέσεως καὶ γνώσεως καὶ C
 ποίας ἄλλης μεγαλογνωμοσύνης ἐστίν, ἀποπέμπειν με κενὸν V. 68
 15 τοιούτοις ῥήμασι φαύλοις ἀποπτύοντα ἐκ τοῦ στόματος, ὃ
 Τζινεήτ. ἴσθι ὅτι ὡς ἐν ὀλίγῳ, ὡς ὄρω, πάλιν ἔξει σε ἡ
 Κωνσταντίνου, καὶ τότε μάθης ἃ εἰρήκας. πλὴν οὐ σὸν ἐστι
 τὸ δίδοναι με λόγον καὶ ἀποπέμπειν, ἀλλὰ τοῦ ἀρχηγοῦ Μου-
 σταφᾶ, ὃν ὁ θεὸς καὶ ἡ τύχη Ῥωμαίων ὕψωσε. σὺ δὲ εἰς
 20 τῶν πολλῶν τυγχάνων παῦσαι τοῦ λέγειν, ὅτι οὐκ ἔχεις τὸν
 ἀκούοντα." ἐγεγρθεὶς οὖν εἰσῆλθεν εἰς τὰς τριήρεις πλήρης
 ὦν χόλου καὶ πικρίας, μὴ ἔχων τί ποιῆσαι, κατὰ νοῦν φέρων
 τὴν τῶν ὄρκων ἀθέτησιν καὶ τὰς ὑποσχέσεις τὰς παρ' αὐτῶν

vit; vosque cum donis, quanta vester capit status, et amicitiae ad tem-
 pus pignoribus dimittimus. urbes vero et castella nos vobis tradere
 absit. Tibi o Demetri salvo satis sit Cpolim repetere. meminimus
 malorum quae in Lemno passi sumus, et contumeliarum a monachis
 in Beatissimae monasterio acceptarum. caput integrum mercedis nomi-
 ne domum refers, lupi (ac ciconiae) apologo utar. remos impelle:
 lenis ac sudus Eurus spirat. Cpolim proficiscere, imperatores nomine
 nostro saluta, et iis annuntia quomodo deus dominationem nobis
 concesserit. inter imperatorem nosque pax integra maneat atque
 tranquillitas, neve poscatur Callipolis." tali oratione non mediocri-
 ter turbatus est Demetrius, ad iramque versus „non tibi“ ait „cogni-
 tus est imperator meus, quam prudens rerumque peritus ac magna-
 nimus sit. iis me contumeliis, o Cineites, nudum dimittis. crede mi-
 hi, quod praevideo, te brevi Cpolim ut ad asylum profecturum. tunc,
 quae locutus es, cognosces. nec tamen tuum est responsum mihi dare
 vel dimittere me, sed Mustaphae imperatoris, quem deus Romaeo-
 rumque fortuna evexerunt. tu vero cum de turba unus sis, abetine
 a verbis, quibus qui obtemperet habes neminem.“ cum itaque surre-
 xisset ira tumens ac indignabundus, triremes conscendit, quid face-
 ret anceps, animo revolvens promissa istorum periurio corrupta. re-

γενομένης. ὁμοῦς ἵστατο ἐκδεχόμενος παρὰ τοῦ Μουσταφᾶ
 D τὴν ἀπόκρισιν, εἰ μέλλει κατὰ τὰς συνθήκας λαβεῖν τὸ φρού-
 ριον ἢ οὐ, καὶ τότε ἐπαναζευξαι. ὁ δὲ Μουσταφᾶς ἐλθὼν, καὶ
 λόγους συνάραντες ἰκανοὺς ἄμφω, τῇ Δημητρίῳ ἔφη „ἐγὼ
 μὲν, ὃ φίλε καὶ τοῦ ἐμοῦ ὑπερασπιστοῦ περιπέδητε, οὐδα 5
 ἀκριβῶς τὰς ὑποσχέσεις ἄς ὑπεσχέθητε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ
 τοῦ προφήτου αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἐν μέσῳ τούτων ἦν καὶ τὸ τῆς
 Κυλλίουπόλεως φρούριον. ἔνεκα οὖν τῶν ἄλλων ἀπάντων
 ἔχω λόγον ἀποδοῦναι ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ, εἰ μὴ
 κατὰ τὸ συμφωνηθὲν οὐκ ἀποβήσεται· περὶ δὲ τοῦ φρουρίου 10
 P. 86 κρείσσον περιβαίνειν ὄρκον ἢ προσκρούειν Θεῷ, εἰσέλθεις ἐν
 καὶ τὸ Θεῷ ἀφιερωμένον ἔθνος εἰς χεῖρας ἀπίστων καὶ τῶν
 ἑνα Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς μὴ εἰδόντων. εἰ δὲ καὶ ἐς
 τοσαύτην ἀσέβειαν κατακρημνισθῶ, ὃ μὴ γένοιτο, κύριε, τὸ 15
 τῶν Μουσουλμάνων γένος οὐτ' ἐμοὶ τὴν ἀρχηγίαν παραχω-
 ρήσει οὐτε σοὶ τοῦ χωρίου τούτου χαρίσει τὴν εἴσοδον. ἄπι-
 θι τοιγαροῦν, κἀγὼ εἰς ὅσον εὐπορῶ, τόσον καὶ τὴν ἀνταμι-
 βὴν παρεκτείνω. ὅσα δὲ οὐ παρὰ τὴν ἐμὴν κτῆσιν εἰσιν,
 ἀλλὰ τῷ δημοσίῳ κεκλήρωται καὶ τῷ ἐμῷ προφῆτῃ, οὐ θέλω 20
 παρασαλεύσαι τι τῶν Μουσουλμανικῶν ἔθων καὶ τῶν προσ-
 B ταγμάτων τοῦ προφήτου, Μουσουλμάνος τυγχάνων. καὶ γὰρ
 ἐπιμόνωσ ἐργάζομαι τοῦ προσθεῖναι καὶ ἐπανεξῆσαι πόλεις καὶ

13. καὶ τὸ] καὶ τῷ P.

mansit tamen, exspectans quodnam sibi a Mustapha responsum da-
 retur, utrum ex foedere arcem aut recepturus, necne; acceptoque
 responso redire statuit. accessit itaque ad eum Mustaphas, et post
 longum colloquium Demetrio haec dixit. „ego quidem, o amice, pro-
 tectori meo carissime, eorum recte memini quae coram deo eiusque
 propheta promisi, iisque arcem Callipoleos contineri scio. de caete-
 ris quidem omnibus rationem reddere debeo in die illa iudicii nu-
 vissimi tremenda, nisi pactis stetero: castro, satius est mihi iusiu-
 randum violare quam in dei offensionem incurrere, manibus impio-
 rum pios tradendo, liberae conditionis homines in servitutem redi-
 gendo, gentemque deo consecratam subiciendo infidelium imperio,
 qui deum unicum coeli et terrae nesciunt. quodsi in eam impietatem
 praeceps laberer, id quod absit, domine, Musulmanorum natio nec
 me imperatorem ferret, nec tibi arcis ingressum concederet. abi ita-
 que, quam maximas pro viribus meis gratias referam. quaecumque
 vero ditionis meae non sunt, sed publico acquisita meoque prophe-
 tae, illa intacta relinquo; nec consuetudinibus Musulmanorum pro-
 phetaeque praeceptis fraudem ullam facio, cum Musulmanus sim.
 indefinenter enim laborabo ut urbium numerum multiplicem, eas

χάρας καθουρίδων ποιῆσαι τῶν Μουσουλμάνων εἶναι τὸ δὲ
 πόλιν, καὶ ταῦτα Καλλιούπολιν, ἣτις ἐστὶ λαιμὸς τῶν Μου-
 σουλμάνων καταροφῶν ἅπαν γένος τῶν Χριστιανῶν, καὶ πρι-
 γμονῇ τῶν Χριστιανῶν καταπνίγων καὶ ὀλεθρεύων αὐτούς,
 ὅπως οὔτε κατὰ νοῦν ἐπεισπεσεῖται τὸ τοιοῦτον παραλόγι-
 σμα, οὔτε εἰς τέλος ἐξάγω." ταῦτα ἐνωτισθεῖς ὁ Λεοντά-
 ριος, καὶ ὡσπερ λέων τῆς θήρας ἄστοχῆσας, κύτω τὴν κεφα-
 λὴν φέρων καὶ τῇ οὐρᾷ τὴν γῆν ἐπιρριπίζων, ἔποχαλῶν αὐ-
 τῆν, οὕτω καὶ οὗτος ὑπὸ τῆς λύπης ὡς ἐν ἐκστάσει φρενίτιδι
 20 γενόμενος, κύτω τὴν κεφαλὴν ἔχων ἕως οὗ καταλήξας τὸν
 παράλογον λόγον ἔστη, ἄρας τὸ ὄμμα πρὸς αὐτὸν ἔφη, „ἡμεῖς
 μὲν, ὃ κύριε καὶ ἀρχηγέ, τῶν Μουσουλμάνων οἶδαμεν ἀκρι-
 βῶς τὴν πρὸς ἡμᾶς ἐκ πολλῶν χρόνων διάθεσιν· καὶ γὰρ
 ἤδη ἐπέκεινα τὰ ἔτη τυγχάνει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐκατὸν πεν-
 25 τήκοντα, ἀφ' οὗ ὁ σὸς πρόπαππος Ὀθμᾶν τὰ τῆς Βι-
 θυνίας καὶ Παφλαγονίας καὶ Φρυγίας μέρη ἀρπύσας ἐκ τῶν
 χειρῶν τῶν ἡμετέρων γονέων κατέσχε. ὁ δὲ ἔκγονος αὐτοῦ
 Ὀρχᾶν γενόμενος κύριος καὶ κληρονόμος τῶν αὐτῶν θεμάτων
 οὐ διέμεινε ποτε ταῖς συνθήκαις καὶ ὄρκοις, παραβαίνων καὶ
 30 μεταπηδῶν δρια ἃ ἠσφαλίσαντο θεὸς καὶ ἀλήθεια, ἄγων ἔτος
 ἔκοιτε ἐγγύς που ἐκατοστὸν ἀφ' οὗ τὰ τῆς δύσεως ἤρξατο
 φθείρειν. εἶτα ὁ ἔκγονος αὐτοῦ ὁ σὸς πατὴρ Ἰλτρῆμ γενό-
 35 μενος κύριος τῶν πραγμάτων καὶ θεμάτων κατὰ διαδοχὴν,
 καὶ αὐτὸς παραβαίνων τοὺς ὄρκους, ἐπὶ τῷ τέλει τὴν ἀρχὴν
 αὐτοῦ πῦσαν καὶ αὐτὸν ὁ θεὸς ἐν χερσὶ Περσῶν παρέδωκεν.

angeam, regionesque Cavuridum adiciam Musulmanorum ditioni. ur-
 bem vero ut Christianis concedam, idque Callipolim, quae Musul-
 manorum fauces sunt, totum genus Christianum absorbentes, et la-
 queus quo Christiani iugulantur ac pereunt, nunquam animum indu-
 cam, nec quicquam tam absurdum admittam." haec dum audit Leon-
 tarius (tanquam leo, cui praeda se subtraxit, in terram caput inclinans
 et cauda laxata terram verrens, vultum prae dolore demittit) quasi
 phrenesi superveniente mente deiectus, donec absurdum sermonem
 finivisset ille, postmodum attollens oculos eum sic alloquitur. „ac-
 curate novimus, domine dux, quomodo vos Musulmani multis ab
 hinc annis erga nos affecti estis. elapsi sunt anni CL. ex quo proa-
 vus tuus Othman Bithyniam Paphlagoniam et Phrygiam maioribus
 nostris ereptas imperio suo subdidit. cum vero filius eius Orchan he-
 reditario iure easdem provincias accepisset, foederum immemor fidei
 datam violavit, fines transgressus, quos deus et veritas stabiles po-
 suerunt. iamque ab eo tempore anni centum transierant, quo Occi-
 dentem devastare coepit. Illius deinde nepos, pater tuus Iltrim Baja-
 zites, cum successionis iure rerum summa omnibusque provinciis

τῶν δ' ἐκείνου παρελθόντος ἐγγύς που τὰ τριάκοντα ἔτη τελούμε-
 νων ἕως σήμερον, οἱ ἑμέτεροι ἀδελφοὶ Μουσουλμᾶν καὶ Μωσῆς
 παραβιάτες ὄρκους κακῶς καὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ζωῆς ἐξέ-
 πεσον. μόνον ὁ ἤδη νεωστὶ παρελθὼν Μεχεμέτ ἀρχηγός, ὁ
 σὸς ἀδελφός, αὐτὸς τοὺς ὄρκους ἐτήρησεν καὶ αὐτὸς τὸ τέ- 5
 λος εἰρηρικών καὶ τὴν τρυφήν τῆς ἡγεμονίας εὐδαιμόνως
 ἀπέλαβεν. σὺ δὲ ταῦτα ποιῶν, οὐκ εἰς μακρὰν γελάσει ἢ
 P. 87 τύχη συναίρουσα καὶ βοηθοῦσά σοι. ἀδίκους γὰρ ὁ θεὸς πρὸ
 καιροῦ παραπέμπει εἰς Αἶδην, καὶ τοὺς ἀθετοῦντας αὐτὸν εἰς
 τέλος ἀφανίζει. ὅτε γὰρ φεύγων εἰσῆλθες ἐν Θεσσαλονίκη, 10
 εἰ ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων παρεδίδου σε τῷ Μεχεμέτ καὶ
 ἀγγόνη τὴν ζωὴν σου ἐλάμβανε, εἶχον ἂν πολλοὶ αἰτιασθῆναι
 καὶ κατακρίνειν Ῥωμαίους ὡς προδότας καὶ τῶν εἰς αὐτοὺς
 προσφυγόντων δεινούς φονέας καὶ τὰ ἐναντία τοῦ δικαίου
 πράττοντας. ἄρτι δὲ σε ἀρχηγὸν ἀναδειξαντες μετὰ θεὸν οἱ 15
 Β' Ῥωμαῖοι, γράφεις μὲν θεῷ τὸ πᾶν, καὶ τοῦτο καλῶς εἰρη-
 κας, οὐδ' ἐγὼ ἀντιλέγω· τοὺς δὲ συγκοπιάσαντας ὡς ἐχθροὺς
 λογίζῃ καὶ ἀντιστρέφεις τὸ πρόσωπον. ὑγίαινε οὖν εὐφραι-
 νόμενος. ἡμεῖς δὲ πρὸς τοὺς ἰδίους οἴκους ἀπελθόντες, καὶ
 τῷ βασιλεῖ ἀναγγείλαντες τὰ τῆς ἀπάτης, τὸ πᾶν θεῷ ἀνα- 20
 θέμενοι προσκαρτερήσομεν, ἐκδεχόμενοι τὴν αὐτοῦ δικαίαν
 ἀπόφασιν." ταῦτα εἰπὼν καὶ ἐξελθὼν τοῦ λιμένος καὶ τὰ
 ἰστία περῶσας τὴν πρὸς Κωνσταντινούπολιν πορείαν ἐπλευσεν.

potiretur, et ipse periurus tandem cum imperio universo a deo Persis
 traditus est. ad hanc diem ab eius obitu tricesimus fere agitur an-
 nus, tuique fratres Musulmanus et Moses, iureiurando violato infeli-
 cici exitu imperium ac vitam amisierunt. solus Mehemetes, qui iam
 obiit, imperator fraterque tuus iuramentum non violavit: et propterea
 mitiori fato concessit, postquam regis deliciis ac luxu satiatius
 est. tu vero his patratris haud diu uteris propitia et adintrice fortuna.
 iniquos enim deus immatura morte ad inferos detrudit; ipsique
 non auscultantes in aeternum delet. cum enim exul ingressus es
 Thessalonicam, si Romaeorum imperator Mehemeti te tradidisset et
 laqueo vitam finivisses, Romaeos ut proditores, eorumque qui ad
 ipsos confugiunt crudeles interfectores, aequilati iustitiaeque adver-
 santes, multi accusare et condemnare potuissent. nunc, postquam
 Romaei te adiuvante deo imperatorem constituerunt, deo omnia ad-
 scribis, idque recte, nec quicquam oppono: eos vero qui opem tibi
 tulerunt, hostium loco habes dorsumque eis obvertis. sanitate vol-
 uptatibusque frueri. nos domum reversi imperatori nos dolo circum-
 ventos esse narrabimus; deoque omnibus remissis, cum patientia
 iustam eius sententiam expectabimus." haec locutus e portu expansis
 velis solvit, versusque Cpolim cursum direxit.

25. Μουθῶν δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς Μανουήλ καὶ λύπη C
 πολὺ συσχεθεὶς καὶ θυμοῦ πλήρης γενόμενος, μὴ ἔχων ὃ τι
 ποιῆσαι, ἐβουλεύσατο κατὰ νοῦν τὴν ἑτέραν βαδίσαι καὶ σταῖ- A. C. 1423
 λαι πρέσβεις τῷ Μουράτ· καὶ εἰ βούλεται πληρῶσαι τὴν Heg. 826
 5 πατρικὴν θέλῃσιν καὶ δοῦναι τὰ δύο βρέφη ὁμήρους, ἐπεὶ
 ἐκποδῶν ἐγγύονει ὁ Παγιαζήτ, πάλιν θεοῦ ἀρωγοῦντος ἀπο-
 καταστήσει τοῦτον εἰς τὴν πατρῴαν ἡγεμονίαν. ὁ δὲ Μαν-
 σταφᾶς (καὶ γὰρ εἰς αὐτὸν ἐπαναδραμέτω ὁ λόγος) ὀχυρώ-
 σασ τὸ φρούριον καὶ συντάξας καλῶς, καὶ τουθιτήσας τὸν
 10 ὄημον, καὶ καταστήσας δρουγγαρίους καὶ κόμητας οἰκείους D
 τοῦ μεγάλου στόλου, καὶ τὸν πύργον τὸν ἐν τῷ λιμένι καλῶς
 ὡς ἔχρῃν ἀσφαλίσας, καὶ ὄρκους διδοὺς αὐτοῖς καὶ δωρεαῖς V. 70
 ἀμείψας, ἐν τῇ Ἀδριανοῦ τὴν πορείαν ἐποιεῖτο. καὶ δὴ εἰσ-
 ελθὼν ἐν τοῖς δόμοις τοῦ ἀποιχομένου Μεχμετ τοῦ ἀδελ-
 15 φοῦ αὐτοῦ, καὶ εὐρῶν θησαυροὺς ἀναριθμήτους καὶ ἑτέραν
 ἄλλην παρασκευὴν ὑπέριμετρον, ἐνδυματα καὶ λίθους καὶ
 μαργάρους πολυτελεῖς, γυναικάς ὡραίας καὶ νέους παιδίσκους P. 88
 εὐπροσώπους καὶ κάλλει διαφέροντας καὶ πᾶσαν ἄλλην ὕλην
 Βλαχίας, ἐκάθητο κατασπαταλῶν, καθ' ἡμέραν μεθύων καὶ
 20 ἀσωλαίων. ὁ δὲ Μουράτ ἔτι νέος ὢν καὶ οὐπω τὸ εἰκοσιο-
 στὸν ἔτος ἐλάσας ἐκάθητο ἐν Προύσῃ τῆς Βιθυνίας καὶ αὐ-
 τὸς τὰ ὅμοια κρείτων, πλὴν οὐ τόσον· καὶ γὰρ ὑπὸ τῆς

2. πολὺ] immo πολλῷ.

25. At Manuel imperator de istis certior factus, moerore simul
 et ira correptus, quidque ageret anceps, aliam viam ingredi statuit,
 legatosque ad Moratem mittere acturos de eo, favente divino numi-
 ne, in paternum imperium reducendo, quandoquidem Baiazites Bassa
 re infecta e vivis excesserit: ea tamen conditione, si patris volun-
 tatem ratam habere vellet, et duos infantes obsides dare. interea
 Mustaphas, ad cuius res narrandas redeundum, arcem Callipoleos
 munit et recte constituit, in plebem etiam animadvertit; praeficitque
 Drungarios et Comites domesticos magnae classis. turri tuendae, quae
 portui imminet, praesidium imponit omnibusque necessariis instruit.
 iureiurando benevolum se fore promittit, donaque largitus Adriano-
 polim contendit. palatium illic, quod habitaverat frater eius Mehe-
 metes, ingressus, divites supra modum thesauros reperit, aliamque
 immensam suppellectilem, vestem, lapillos ac margaritas pretiosissi-
 mas, feminas quoque pulchras, pueros et iuvenes oris decore prae-
 stantes, aliaque Valachiae spolia. tum otio se tradere, has divitias
 profundere, et quotidie libidini ac crapulae se dedere. Morates au-
 tem etiamtum iuvenis, quippe vigesimum annum nondum impleve-
 rat, Prusae Bithyniae morabatur, iisdem moribus aduetus: modesti-
 or tamen, quod curis sollicitaretur, erat, nec effrenatum eum sine-

φροντίδος ἐδάκνυτο, καὶ οὐκ ἔα τοῦτον ὁ λογισμὸς ἀχαλίνω-
 τον, ἀλλ' ἐσκέπτετο πῶς καὶ ποῦν τρόπῳ ἀνακαλεσθῆται πρὸς
 αὐτὸν τὴν ἡγεμονίαν τὴν πατρικὴν, ἣν ὁ πατὴρ ἐκτίσατο διὰ
 πολλῶν κόπων, αὐτὸς δὲ ἄνευ ἐπιηρείας τινὸς ἔφθασεν ἀπο-
 λέσας. εἶχε γὰρ μετ' αὐτοῦ καὶ τῶν μεγιστάνων τοὺς πρού- 5
 Βχοντας πλὴν τοῦ Παγιαζήτ· καὶ γὰρ πρὸ ὀλίγου κακῶς ἀπε-
 βίω, ὡς ὁ λόγος ἐδήλωσεν. μαθόντες γὰρ ὡς τὸ φρούριον τῆς
 Καλλιοσπόλεως παρεδόθη καὶ ὁ Λεοντάριος κενὸς ἀπεπέμφθη
 καὶ ὁ Μουσταφᾶς ἔτι ἀκολάστως κατασπαταλᾷ, μὴ ἔχων
 φροντίδα πῶς δεῖ φυλαῖσαι τὴν ἡγεμονίαν ἀσινῆ, βουλὴν βου- 10
 λεύεται τὴν ἣν καὶ ὁ βασιλεὺς ἐβουλεύσατο, καὶ πρέσβεις
 προφθάσας οὗτος πέμπει πρὸς βασιλεία, Ἰπραίμ τινα ἀδελ-
 φὸν ὑπάρχοντα τοῦ Ἄλλι, ὃν ὁ λόγος φθάσας ἐδήλωσεν, ἄνδρα
 συνετὸν καὶ εὐήθη καὶ πρὸς τὰς τῶν Τούρκων ἀναιδέεις βλα-
 κείας καὶ ἀσελγείας ἀσυνήθη· ὃς καὶ τὰ δευτερεῖα τοῦ Πα- 15
 Cγιαζήτ φέρων, τὰ πρωτεῖα ἐκείνου παρελθόντος ἔλαβε καὶ
 τῶν μεγιστάνων πρῶτος ἦν καὶ μεσάζων τῆς ἡγεμονίας τοῦ
 Μουράτ. ἐλθὼν οὖν ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ περὶ μὲν
 τῶν ὧν ἐπραξεν ὁ βασιλεὺς οὐκ ἐγένετο μνήμη, ἀλλ' ἐν τῷ
 νοτὶ διατρέφοντες θυμὸν ἀχαλίνωτον, ἕως ἄν ὁ χρόνος εἰς 20
 εὐδαιμονίαν ἄξει τὰ περὶ αὐτῶν, ταῦτα ἐκρύπτοντο· ἰλαρῶ
 δὲ βλέμματι καὶ ἐποτρύων γνάμῃ τὸν ἔνδον λύκον ὡς πρόβα-
 τον ἔξω ὀδείκνυε. καὶ δὴ λόγους συνύρας πρῶτους τε καὶ λί-
 αν ταπεινοὺς βοήθειαν ἐξεκάλει, ὡς δὲ αἰτίας γεγονότα, ἕσα

bant de rebus suis cogitationes. agitabat, quippe animo quibus modis
 paternum imperium recuperare posset, quod pater magnis laboribus
 partum possidebat, ipse vero nullo suo flagitio amiserat. aderant ei
 magnatum praecipui, praeter Baiazitem quem iam diximus fato malo
 periisse. ubi audivit arcem Callipoleos esse traditam, Leontarium
 deceptum ac vacuum dimissum, Mustapham luxui ac libidinibus
 obnoxium de tuendo imperio parum cogitare, consilium capit ei quod
 inierat imperator simile; priorque ad hunc legatum mittit, Abrahamum
 quendam, fratrem Hah, de quo mentionem fecimus, virum prudentem
 et probum, Turcorum propudiosis verbis ac libidinibus inadsue-
 tum, qui cum vivo Baiazite Bassa secundo loco haberetur, eo mor-
 tuo primos honores adeptus est, procerumque princeps et Moratis
 imperii Mesazon factus. venit is Cpolim, ubi de iis quae mollius erat
 imperator nullum verbum fecit. Turci quippe iram immanem mente
 repositam in occulto tenebant, donec tempus res eorum in melius
 verteret. oculis igitur placidis ac serenis, et ad fraudem animo com-
 posito, lupum, quem intus gerebat, in ovem mansuetam foris trans-
 formabat. mansuetis itaque verbis ac submissis auxilium rogat; cau-

δὴ αὐτὸ γέγονασι, λέγων τοῦ Πατριάρχου, ἀθέτους αὐτοὺς ἀποδει-
 κνύων, ὡσαύτως καὶ Ῥωμαίους, λέγων „εἰ θαλήσει τὸ σὸν
 κράτος, ὡς ἐν ὀλίγῃ ἀποκαταστήσεις πάλιν εἰς πατρικὴν ἡγε-
 μονίαν τὸν ἐμὸν δεσπότην Μουράτ, καθὼς καὶ ἐν τῇ πατρὶ
 5 αὐτοῦ εἰργάσω, λαμπρότατε βασιλεῦ. ἔχεις γὰρ ὑπὸ τῆν
 χεῖρα τὸ πηδάλιον, καὶ ὅπου ἂν βούλῃ, ἐκεῖ καὶ τὴν ναῦν
 μεταστρέφεις, καλῶς ἰδύνων τοὺς οἰάκας. ὡς γὰρ εἰργάσω
 ἐν τῇ πατρὶ αὐτοῦ, ἀντιστάτος τῇ σῇ κρείττει Μωσῆ, οὕτω
 καὶ νῦν συμπιάσῃσον, καὶ μὴ δώσης τὴν ἡγεμονίαν κατέχειν
 10 ὁ μηδεμιᾶς καλύβης ἄξιος.” καὶ γὰρ ὁ κολλάκις προλεχθεὶς
 Μεχεμέτ εἰς ἡγεμονεύων ἐν τῇ ἀνατολῇ, τοῦ Μωσῆ τότε τὴν
 ἡγεμονίαν τῆς Θράκης ἔχοντος καὶ τὸν ἀδελφὸν Μουσουλμὴν
 κτείναντος, ἐναντίος ἐφάνη Ῥωμαίοις καὶ τῆς πόλεως ἐχθρὸς
 ἄσπονδος, ὡς προλέλεκται. τότε ὁ βασιλεὺς μετακαλεσάμενος
 15 ἀπὸ τῆς Προύσης τὸν Μεχεμέτ καὶ πίστεις δοίς, εἰσάξας αὐ- P. 89
 τὸν ἐντὸς τῆς Κωνσταντίνου σὺν τοῖς στρατεύμασι περικυβέν-
 τα καὶ ἐξελθὼν καὶ μίαν, καὶ δις καὶ πολλάκις, καὶ συμμίξας
 τῷ Μωσῆ καὶ ἠττηθεὶς, καὶ εἰσελθὼν πάλιν ἐν Κωνσταντι-
 νουπόλει καὶ πάλιν ἐξελθὼν, ἕως οὗ εἰς τέλος τὸν Μωσῆν
 20 ἠφάνισεν καὶ τέλος ἐθανάτωσεν τὴν ἡγεμονίαν λαβὼν. „οὕτω
 καὶ νῦν” φησὶν, „ὃ βασιλεῦ, ἔργασον καὶ εἰς τὸν Μουράτ,
 τῶντων καὶ ὑπερμεγέθη θωρήματα καὶ πολλοῦ λόγου ἄξια, V. 71
 πλὴν τῆς Καλλιουπόλεως καὶ τῶν δύο παιδίων τὴν ἐγχείρι-

sam crimenque omnium quae patrata erant in Baisitem Bassam
 transfert; extra culpam esse se, pariterque Romaeos profitebatur,
 tali sermone usus. „si ita visum fuerit maiestati tuae, brevi tempo-
 re dominum meum Moratem paterno regno reddes, quo modo pa-
 trem eius, imperator illustrissime, reddidisti. clavum quippe manu
 tenes, et navem quocumque libuerit convertis, cuius gubernacula
 perite dirigis, qualem te patri eius praebuisti, qui viribus tuis fre-
 tus Mosi restitit, sic et nunc opem fer et misereere nostris, neve sine
 imperium obtinere illum qui ne specu quidem dignus est.“ Meheme-
 tes enim (nobis saepius dictus) tunc regnabat in Asia, Mose Thraci-
 am post occisum fratrem Musulmanum occupante, hostis infestus et
 capitalis Romaeis et urbi, quod supra monuimus, fuit. „illo tempo-
 re, o imperator, Prasa Mehemetem accessivisti, et cum exercitu tra-
 lectum fide data intra Cpoleos moenia accepisti. is cum copias edu-
 xisset semel atque iterum, et cum Mose pugna inita victus Cpolim
 se recepisset, denuoque ut bello experiretur inde erupisset, tandem
 attrito et occiso Mose rerum potitus est. nunc itaque” ait „pariter
 opem feras, donaque immensa nobis impera, quae beneficio in nos
 collato respondeant: ne petieris tamen Callipolim amboque pueros
 tibi tradi.” verumtamen his non assensit imperator, propositumque

σιν." ὁ δὲ βασιλεὺς οὐκ ἐνεδίδου, ἀλλ' εἰς βίβαιον καὶ ἀμετάθετον ἐτήρει τὴν αὐτοῦ γνώμην, καὶ εἰς τέλος ἐξεῖναι τὰ βουλευόμενα. ἐν τούτοις ὄντες, καὶ ὁ Ἰσραὴιμ ἡμέρας ἰκα-
 Βνὰς ἐνδιατρίβων τοῦ λαβεῖν τέλος τῶν ὧν ἐζήτηι συμφωνι-
 ὶων, ἕτερος εἰσπηδήσας ὡς ἐπὶ παλαιστρας, τὸ ζητούμενον 5
 παρὰ τοῦ βασιλέως μετὰ πολλῆς παρακλήσεως γενέσθαι καὶ
 φιλοτιμίας καὶ χάριτος αὐτὸς ὡς δῶρόν τι μέγα τὴν ὑπηρε-
 σίαν ταύτην ἐγχειρισθῆναι αὐτῷ παρεκάλει. καὶ δὴ ἐξ ἀρχῆς
 ποίῳ τρόπῳ διέβη τὸν πορθμὸν ὁ Μουράτ καὶ μετὰ πόσης
 παρασκευῆς, καὶ τίς ὁ περάτης, καὶ ποῦ τὴν θάλασσαν ἐπέ- 10
 ρασε, καὶ τίνες οἱ ναύαρχοι, λέξων ἔρχομαι.

Ἐν τῇ Φωκαίᾳ τῇ κατὰ τὴν Ἰωνίαν πλησίον ὄρος ἦν ἐν
 ᾧ μέταλλον στυπτηρίας ὑπάρχει, καὶ ὁ λίθος ἅπας τῆς ἀκρω-
 ρείας πυρὶ προσομιλήσας, εἶτα ὕδατι ὡς ψάμμος γίνεται.
 C τὴν δὲ ἀπὸ τοῦ λίθου γενομένην ψάμμον εἰς λέβητα βύλλον- 15
 τες σὺν ὕδατι καὶ καχλάζοντος οὐ τόσον, ἢ βληθεῖσα ψάμ-
 μος διαλύεται καὶ τὸ μὲν παχὺ καὶ οὐσιῶδες αὐτῆς ἐν τῷ
 ζομῷ μένον ὡς γάλα τυρῶδες, τὸ ξηρὸν καὶ γεῶδες αὐτῆς
 ἔξω ῥίπτουσιν ὡς ἄχρηστον, τὸν δὲ ζομὸν εἰς σκύφας κενώ-
 σαντες ἄχρῳ ἡμερῶν τεσσάρων παραδρομήν, εὐρίσκεται ἐν 20
 τοῖς ἄκροις τῶν ὑποδόχων ἀγγείων πεπαγιομένος ὁ ζωμὸς καὶ
 ὑπεραυγίζων ὁμοίως κρυστάλλῳ· ἐν δὲ τῷ πυθμένι τοῦ ἀγ-

α. an ἐξεῖναι? γ. πόσης] πάσης P. 12. Φωκαίῃ] Φωκίδι P.
 21. πεπαγιομένος P.

sum, ut ad finem id perduceret, firmiter tenuit. rebus eo loci po-
 sitis, Abrahamus multos dies moratus est, ut sortirentur exitum illa
 de quibus paciscendum erat. interea alius quidam velut in palaestram
 descendens, quod ab imperatore enixis precibus magnisque pollici-
 tationibus petebatur, eius rei ministerium ut sibi committeretur tan-
 quam donum rogabat. sed ab initio dicam, quomodo fretum traie-
 cerit Morates et quanto cum apparatu, quo portitore, quo loco, qui-
 bus nautis.

Phocaeae, quae Ioniae est, mons adiacet aluminis ferax, cuncti-
 que lapides, qui in vertice montis, in ignem primum, postmodum
 in aquam missi in arenam comminuuntur. haec ex istis lapidibus
 collecta in cacabum aqua mixta demittitur; ubi aqua iniecta paulum
 ferbuit, arena liquefit. quod densum est eius offae simile, ad mo-
 dum lactis in caseum coagulati, servatur: quod durum et terrestre,
 ut inutile abiicitur. offa vero illa in vasa defusa per quatuor dies in
 eis subsidit, posteaque circa oras summas vasorum concreta splen-
 densque ad instar crystalli reperitur; fundi etiam vasorum similibus
 segmentis et frustis replentur. exhaustum deinceps liquorem, qui post
 hoc quadrivium non coaluit et induruit, in lebetem defundunt, eique

γείον καὶ αὐτῶ πληρες ψηγμάτων κρυσταλλοειδῶν. ἔξαντλοῦν-
 τες οὖν τὸν ζωμὸν τὸν περιττεύοντα μετὰ τὰς τέσσαρας ἡμέρας
 εἰσβάλλουσιν ἐν τῷ λέβητι, προσχέαντες καὶ ἕτερον ὕδωρ, καὶ
 πάλιν ψάμμον ἐμβάλλοντας βράζουσιν καὶ ἐν ταῖς σκάφαις D
 5 ἐκχέουσιν, ὡς προεδήλωται, τὴν δὲ στυπτηρίαν ἐκβάλλοντας
 ἐν ταῖς ἀποθήκαις ταμιεύουσι. ἔστι δὲ ἀναγκαῖον χρῆμα τοῖς
 δευσοποιοῖς· ἅπασαι γὰρ αἱ νῆες αἱ ἀπὸ τῆς ἐφίας εἰς τὰ
 ἐσπέρια μέρη πλέουσαι ἀναγκαῖον ἠγοῦνται τὸν φόρτον εἶναι
 τῆς νηὸς τὴν ἐν τῷ πυθμένι στυπτηρίαν· καὶ γὰρ Φράγγοι
 10 Γερμανοὶ Ἰγγλῆνοι Ἴταλοὶ Ἰσπανοὶ Ἀραβες Αἰγύπτιοι Σύροι
 ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐκείνου τὴν στυπτηρίαν πορίζονται ἕνεκα τῶν
 δευσοποιοῶν τεχνῶν. ἐν ταῖς ἡμέραις δὲ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ
 τοῦ Παλαιολόγου, τοῦ πρώτως βασιλεύσαντος ἐν Παλαιολόγοις,
 ἤλθόν τινες Ἴταλοὶ αἰτοῦντες τὸ ὄρος δοθῆναι αὐτοῖς καὶ λαμ-
 15 βάνειν κατ' ἔτος τὸ συμφωνηθέν. τότε καὶ οἱ Τούρκοι ἐνεδρεῦον-
 τες ἦσαν ληστρικῶς τὰ περίξ μέρη Ἀσσίας τε καὶ Ἀσίας, καὶ P. 90
 κατέτρεχον ἕως Σάρδεων καὶ αὐτῆς Μαγνησίας. ὡς οὖν ἦσθοντο
 οἱ Ἴταλοὶ τὴν τῶν Τούρκων ἔφοδον, φοβηθέντες ἤρξαντο οἰκοδο-
 μεῖν φρουρίων τι μικρότατον, ὅσον εἰς φυλακὴν αὐτῶν καὶ τῶν
 20 ἐθρικομένων ἐργατῶν πενήκοντα ἢ καὶ πλείω. ἐνωτιοθέντες
 δὲ οἱ τὰ περίξ οἰκοῦντες Ῥωμαῖοι ἐν τε τῷ κάμπῳ τοῦ Μαι-
 νομένου καὶ τῆς Μαγνησίας καὶ Νυμφαίου, ἐλθόντες εὗρον
 αὐτοὺς ἄρξαντας τοῦ ἔργου, καὶ δὴ ὡς ἐκ συνθήματος κοι-
 νολογησάμενοι σὺν τοῖς Λατίνοις ὑπέσχεοντο τοῦ συμβοηθῆ-

aquam recentem miscent, rursusque arenam iniectam bullire faciunt,
 et modo iam descripto in scaphas defundunt. alumen hac arte com-
 plectum in reconditoriis asservant, rem tinctoribus necessariam: omnes
 enim nautae, qui ab oriente in occidentem navigant, conveniens
 onus ac utile navium carinis onerandis alumen existimant. Franci
 quippe, Germani, Angli, Itali, Hispani, Arabes, Aegyptii et Syri ex
 illo monte effossam alumen, arti fullonicae ac tinctoriae inseruiens,
 comparant. cum autem regnaret Michael Palaeologus, primus ex gen-
 te sua imperator, accesserunt quidam Itali, qui hunc montem sibi
 concedi petierunt, pensionem annuam, quam pacti fuerint, solvere
 polliciti. per idem tempus Turci vias obsidentes, latrociniiis suis Ly-
 diam Asiamque Sardeis usque et Magnesium excurrendo, infames
 reddebant. Itali igitur ut viderunt loca illa Turcorum irruptionibus
 patere, perterrefacti castellum parvum quo se operariosque quinquaginta
 vel plures tuerentur, aedificavere. quo audito Romaei vicinarum
 regionum incolae qui Maenomeni campum, Magnesium et Nymphaeum
 habitant, illuc profecti opus iam inceptum vident; atque, velut
 ex pacto convento, cum Latinis communicato consilio, promiserunt

σαι καὶ συμπασχῆσαι καὶ συμπρῶξαι ἐπὶ τῇ ἀνεγέρσει τοῦ
 Β φρουρίου, καὶ οὐ φρούριον ἄλλα καὶ εἰς μεγάλην πόλιν ἀπο-
 καταστῆσαι τὸ οἰκοδομούμενον, εἰ μόνον χρείας κατεπειγούσης
 καὶ αὐτοὶ ὡς κητόρες τοῦ τοιούτου χωρίου ἔσονται ἐπὶ τὸς φου-
 λαττόμενοι. ἀρσεάντων γοῦν ἄμφω τῶν μερῶν τὸ τοιούτου 5
 συμφώνημα, ἤρξαντο ἅμα Ῥωμαῖοί τε καὶ Λατῖνοι, καὶ
 ἐκδομήσαν τὴν ἄχρι τοῦ νῦν παρὰ Θεοῦ φρουρουμένην νέ-
 αν Φωκαίαν, ἐν τῇ τοῦ αὐτοῦ ὄρους ὑποβάσει, πλησίον τῆς
 θαλάσσης, ἔχουσαν τὰ πρὸς τὴν ἀνατολὴν μέρη τὸ ὄρος κεί-
 μενον, πρὸς δὲ τὴν ἐσπέραν τὴν νῆσον Λέσβον, πρὸς ἄρκτον 10
 δὲ τὸν τῆς Ἐλαίας κόλπον· πρὸς δὲ μεσημβρίαν δ' κατ'
 V. 72 Ἰωνίαν κόλπον. ἦσαν δὲ οἱ ἠηθέντες τῆς πόλεως αὐτῆς κη-
 C ττορες ἐκ τῶν Κατανέων Γενούται Ἀνδρέας καὶ Ἰάκωβος, καὶ
 τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τῆς παλαιτέρας Φωκαίας ἐπέησαν, ταύ-
 την νέαν Φωκαίαν καλέσαντες, ἐν ἧ καὶ οἰκῆσιν κέκτημαι. 15
 μεταπεσόντων οὖν πραγμάτων ἀπὸ Ῥωμαίους ἐν χερσὶ τῶν
 Τούρκων μετ' οὐ πολὺ, οἱ εὐρισκόμενοι ἐν τῇ πόλει μὴ φέροντες
 τὰς κατ' ἐκύστην συμπλοκάς τῶν Τούρκων καὶ τὰς τῶν Χριστιαν-
 ῶν σφαγὰς (καὶ γὰρ ἦσαν ἄχρι καὶ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως
 ἐγκρατεῖς γεγονότες οἱ Τούρκοι), ἄμφω Λατῖνοί τε καὶ Ῥωμαῖοι 20
 συνθήκας ἐνόρκους ποιήσαντες μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἀυδίας
 Σαρχάν καὶ ὑποφόρους στέρξαντες εἶναι, ἔστησαν κατ' ἔτος
 D πέντε, εἰς ποσότητα ἰσομένην νομισμάτων πεντακοσίων, καὶ

10. ἐσπέραν Bullialdus : P. ἰών.

14. Φωκαίας] Φωκίδος P.

ad extruendum castrum operam se ac studium suum collaturos, nec solum in castro sed et in magna urbe aedificanda laborum socios fore, ea conditione ut, si casus exegerit, et ipsi, ut domini illius loci, iutus se tutentur. placuerunt utrisque hae conditiones, et opus simul aggressi Romaei Latinique Phocaeam novam ad maris littus et illius montis radices aedificarunt, quae ad hanc diem dei beneficio custoditur. obiliciter ei ab ortu mons ille, ab occasu insula Lesbos; a septentrione finitimum habet Elaeae sinum; meridiem versus Ioniae sinum respicit. istius autem oppidi domini erant Andreas et Iacobus Genuenses e gente Catanea, idque Phocaeam novam appellarunt, nomine ab ea quae olim steterat translato. in ea ego domum possideo. rerum deinde summa a Romaeis in Turcos devoluta, illius loci incolae impugnationibus Turcorum impares, caedis Christianorum impatientes (Turci quippe totum agrum usque ad portas oppidi occupaverant), Romaei Latinique foedus ferunt cum Lydiae duce Sarchane, seque ei tributarios reddunt, pensionem annuam promittunt nummorum argenteorum millia quindecim, quae numismatum quingen-

ἀνά ἔτος ὁ τυχὼν ἡγεμὼν τῆς πόλεως ἐξέρχεται καὶ ἀσπα-
 σμὸν ποιεῖν τῷ ἠθῆντι ἀρχηγῷ σὺν δάροις ἀργυρίων χιλιά-
 σι δέκα, καὶ οὕτω ἐν εἰρήνῃ διαίγειν ὁμοῦ Τοῦρκοί τε καὶ
 Ῥωμαῖοι, μὴ ἔχοντες τὸν τυχόντα πειρασμὸν παρά τινος, ἀλλ'
 5 ἐξέρχεται ἀκωλύτως καὶ ἐμπορεύεσθαι, ὁμοίως καὶ οἱ Τοῦρ-
 κοὶ εἰσέρχεσθαι ἀφόβως ἐν τῇ πόλει καὶ τῶν ἀναγκαίων ἀφθό-
 πως ἀπολαμβάνειν, ὡς φίλοι συνδιαίγοντες. κρατεῖ οὖν ἡ τοι-
 αύτη συμφωνία ἕως σήμερον, ἐγγύς που ἔκτοτε μέχρι νῦν
 ἐπὶ ἔτη τυγχάνοντα. ἡ δὲ ἡγεμονία τῆς αὐτῆς πόλεως ἐστὶν
 10 οὕτως. ἐπεὶ ἡ Γενοῦα δημοκρατικῶς ἄρχεται καὶ οὐδεὶς δύ-
 νηται τυραννικῶς ἄρχειν ἐν αὐτῇ, σύνθητές ἐστι κατ' ἔτος ἡ P. 91
 καὶ πλείονα καιρὸν στέλλειν ὀφφικιαλίους εἰς τὰ τῆς ἐφῶς
 μέρη ἐν ταῖς ὑπὸ τὴν Γενοῦαν πόλεσι, οἷον ἐν νήσῳ Χίῳ,
 ἐν ταύτῃ τῇ Φωκαίᾳ, ἐν τῷ Γαλατῶ, ἐν τῇ Ἀμισῷ, ἐν τῇ
 15 Ἀμιάστριδι, ἐν Καφῶ. καὶ τοῦ καιροῦ παρὰ τὸν τυχόντα τοῦ ὠρι-
 σμένου ἕτερον αὐθις στέλλουσι, καὶ ὁ παλαιὸς ἐξείσι παρα-
 χωρῶν τὴν καθέδραν τῷ νέῳ. ὃν καὶ ποδεστὰν κατὰ τὴν
 αὐτῶν γλωττίαν καλοῦσιν, ἐξουσιοσπὴν εἶποι τις κατὰ Ῥω-
 μαίους. ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἔτι ζῶντος τοῦ Με-
 20 χεμέτ, ἦλθεν ἀπὸ Γενοῦας ποδεστὰς εἷς, ὧν τῶν ἐνδοξοτάτων
 τῆς Γενοῦας, Ἰωάννης Ἀδοῦρνος ὀνόματι, νέον ἄγαρ τὸ ἔτος
 καὶ παλαιὸν φρόνημα, σὺν Γεωργίου Ἀδοῦρνον υἱός, ὃς καὶ B
 δοῦξ Γενοῦας ἐχρημάτισεν. ἐν δέκα δὲ ἔτεσιν τὴν ποδεστα-

torum pretium aequant. conventum insuper ut qui annum urbis ma-
 gistratum sortiretur, Sarchanem salutandi gratia adiret, donumque
 decem millium argenteorum afferret. compositis hunc in modum re-
 bus, Turcos et Romaeos pacate inter se, nullo ipsos infestante,
 acturos; et amicitia inter utrosque intercedente, liberum fore his
 oppido egredi et commercia exercere: illis pariter tuto illud ingredi
 et ibi necessaria comparare. ad hanc usque diem id foedus ante an-
 nos fere CLXXX initum, integrum mansit. huius autem oppidi poli-
 teia talis est. cum Genuensis respublica democratice regatur nullus-
 que possit tyrannidem occupare, singulis annis, vel post longius
 etiam temporis intervallum, officiales mittere in regionum Orientali-
 um urbes dominio suo subiacentes consuevit; ex quibus sunt Chios
 insula, haec Phocaea, Galata, Amisus, Amastris, Capha. tempore
 magistratus transacto novus sufficitur, cui imperium decessor tradit:
 hunc sua lingua podestam appellant, Romaeo idiomate *ἐξουσιοσπὴς*
 reddi potest. illo autem tempore, Mehemete superatite, venit Pho-
 caeam magistratus unus e clarissimis Genuae familiis nomine Iohan-
 nes Adornus, ut annis juvenis sic prudentia senex, domini Georgii
 Adorni, qui dux Genuae fuerat, filius. is in decennium creatus Pho-
 caeae magistratus Genua illuc venit. ex more itaque vetusto Phocaea

τῶν ἐγχειρισθεῖς ἐπανῆκεν ἐκ Γενοῦας εἰς Φώκαιαν. καὶ δὴ
 κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος ἐξελεθῶν καὶ μετὰ τοῦ ἀμιρά Μεχεμέτ
 ἐντυχῶν καὶ τελέσας τὴν συνήθη προσκύνησιν, τέλος καὶ τὸ
 τῆς στυπτηρίας μετᾶλλου λαβῶν, ὡς κατ' ἔτος ἀποδοῦναι
 εἴκοσιν χιλιάδων ἀριθμὸν νομίσματα καθαρῶ χρυσίου ἐν 5
 ἔτεσι δέκα, εἰς τὴν Φώκαιαν ἐπανάστρεψεν μεταλλεύειν ἀρ-
 ξάμενος σὺν ἀναλώμασι πλείστοις. περαιουμένων τοίνυν ἐτῶν
 ἕξ καὶ τὸ τέλος τοῦ προρρηθέντος ἀμιρά ἐφθασε, καὶ ἡ
 ἀνάρρησις τοῦ προλεχθέντος Μουσταφᾶ ἐγγένοι, καὶ ὁ Τσι-
 Cνεήτ τὴν ἐλπίζομένην αὐτῷ χαίρων ἶδεν ἡμέραν, καὶ ὁ Πα- 10
 γιαζήτ τὴν ἀπαισίον αὐτῷ ἶδεν ὄραν, καὶ πάντα ἃ γέγρα-
 φα γεγόνασι. τότε ὁ ἠηθεὶς Ἰωάννης Ἀδοῦρνος ἔχων ἀφορ-
 μὴν τοῦ ἀφικέσθαι πρὸς τὸν νέον ἀρχηγὸν τὸν Μωράτ καὶ
 ἰδεῖν καὶ προσκυνῆσαι καὶ νέα προστάγματα δεξασθαι καὶ
 ἀποδοῦναι τὰ ὀφειλόμενα τέλη τῶν ἕξ ἐτῶν (εἶχε γὰρ ἐν τοῖς 15
 ἔτεσι τούτοις ζῆμίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν· καὶ γὰρ ἐν αὐτοῖς
 τοῖς χρόνοις ἦν μίχη καρτερὰ ἀνὰ μέσον Γενουιτῶν καὶ Κα-
 ταλάνων, καὶ ἐκόλων τὰς νῆας τῶν Γενουιτῶν οἱ Καταλά-
 νοι τοῦ μὴ κλέειν ἐν τοῖς μέρεσιν Ἰταλίας καὶ Φραγγίας Ἰσπα-
 νίας τε καὶ Ἰγγλῆνων, καὶ ἡ στυπτηρία ἦν ἀργὴ καὶ ἀμετα- 20
 V. 73 κίνητος καὶ ὁ Ἀδοῦρνος εἰς πάμπολυν χρέος, καὶ οὐκ εἶχεν ὁ
 Δτι ποιῆσαι) βουλευέται βουλὴν γενναίαν καὶ συνετὴν ἐνεκῶ κέρ-
 δους αὐτοῦ, διὰ πολλῶν δὲ Χριστιανῶν βλάβην. καιρὸν
 γὰρ ἐπιτυχῶν τὸν δν οὐκ ἤλιπε, στέλλει γραφὰς πρὸ τοῦ

4. quidni μέταλλον?

egressus Amiram Mehemetem adit et venerabundus salutatur; accepto-
 que in annos decem aluminis metallo, ita ut quotannis nummorum
 ex auro puro millia vicena solveret, Phocaeam redit, et magnis
 sumtibus alumen offodere coepit. elapsis dehinc sex annis Meheme-
 tes Amiras obiit, et imperator proclamatur praedictus Mustaphas, et
 Cineites speratam sibi diem lactus adspexit, Baiazites vero letalem
 sibi horam vidit, et cuncta quae narravi acciderunt. eodem tempore
 idem Iohannes Adornus occasionem nactus est accedendi ad novum
 imperatorem Moratem; quem veneratus nova eius iussa capessivit
 tributumque quod sexennii debebatur, solvit. damna quidem non le-
 via per hos annos passus est, quibus bellum atrox gerebatur inter
 Genuenses et Catalanos: navigationem quippe Genuensium Catalani
 interceperunt, et impediverunt quo minus adirent Italiam Galliam
 Hispaniam et Angliam, nec fiebat alumen nec transportabatur. qua-
 re Adornus cum aere alieno premeretur, nec haberet unde rebus suis
 subveniret, consilium prudens ad lucrum sibi, caeterum plurimis da-
 mnosum Christianis, inivit. oblata enim occasione sibi nunquam sperata,

εἶδεν ἐξ Ἀμασσίας τῷ Μουράτ, τὰς αἷς ἐγὼ γέγραφα, δε-
 κνίων τὴν ἄκραν φιλίαν καὶ οἰκειότητα ἣν εἶχε πρὸς τὸν
 αὐτοῦ πατέρα τὸν Μεχμέτ, καὶ ἦν βούλεται ἀνανεῶσαι νῦν
 σὺν αὐτῷ, „εἰμὶ“ γράφων „ἔτοιμος ἐν πάσῃ δουλείᾳ τοῦ
 5 βοηθῆσαι, καὶ διαπερῶσαί σε ἐξ ἀνατολῆς εἰς δύσιν ἐν τριῆ-
 ρεσι καὶ νησί, καὶ ὑπουργῆσαι τὸ τοιοῦτον ὑπουργημα ὡς
 οὐδεὶς τῶν ἄλλων. μόνον κέλευσόν μοι, καὶ τὸ προσταχθέν
 μοι συντόμως γενήσεται.“ ἐνωτισθεὶς οὖν ὁ Μουράτ τοὺς P. ga
 λόγους αὐτοῦ ἀσπασίως ἐδέξατο, καὶ ἀντέγραψεν εἰπὼν ὅτι
 10 „σὺν θεῷ ἐν ὀλίγαις ἡμέραις μέλλω καταλθεῖν ἐν τῇ Προύσῃ,
 καὶ κεῖ ἐλθέτω εἰς ἐκ τῶν οἰκείων καὶ πιστοτάτων σου, ὡς ἵνα
 περὶ τούτου σκέμματος ἴδωμεν τί ἄρα καὶ πῶς ποιήσομεν.“
 μετὰ δὲ τινὰς ἡμέρας στέλλει Δημητρίον τινα Ἀγὰν ἐπονομα-
 ζόμενον, σὺν γράμμασιν ἀξιολογωτάτοις, ἃ καὶ εἰνα ἐγὼ γέ-
 15 γραφα, πρὸς τε τὸν Μουράτ καὶ πρὸς τοὺς αὐτοῦ βεζιριδας
 Ἀλίπεγιν Χατζιαηβάτ καὶ Ὁμούρπεγιν· ὁ γὰρ Παγιαζήτ
 προσεφάγη παρὰ τοῦ Μουσταφᾶ. τότε σὺν τῷ Δημητρίῳ B
 ἅπαντα καλῶς διαταξάμενοι στέλλουσι μετ' αὐτοῦ Χατήπην
 ὀνόματι, Τοῦρκον ἓνα τῶν φρονιμοτάτων καὶ τῶν ἐλλογίμων,
 20 ὄρκον δάσσοντα τῷ Ἀδούρνη καὶ σὺν αὐτῷ νομίματα χιλιά-
 δας πεντήκοντα τοῦ ῥογεῦσαι καὶ ἀπαρτίσαι στόλον, τοῦ πε-
 ρῶσαι τὸν πορθμὸν τῆς Καλλιουπόλεως ἤδη τοῦ φθινοπώρου
 ἄρξαντος.

Ὁ δὲ Μουσταφᾶς μαθὼν τὰ μελετηθέντα παρὰ τοῦ Μω-

12. εἶδομεν P. 24. παρὰ] περὶ P.

ad Moratem, antequam is Amasia discederet, litteras, quas ego scripsi,
 mittit: summam sibi cum patre eius Mehemete fuisse amicitiam:
 eam se cum ipso velle renovare. „omni obsequio paratus sum opem
 tibi ferre et triremibus ac navibus ex oriente in occidentem te tra-
 icere, idque officium ut aliorum nemo exhibere. impera solummo-
 do: iussa tua celeriter exequar.“ eae literae acceptae fuerunt Morati,
 qui ad eas sic respondit. „brevis Prusam venturus sum. illuc accedat
 aliquis familiaris tuus tibi que fidissimus, ut hoc de negotio, quid et
 quomodo simus gesturi, deliberemus.“ post aliquot itaque dies Deme-
 trium quendam, cognomine Aga, cum epistolis magni momenti, quas
 et ipsas ego scripsi, mittit ad Moratem eiusque Viziroa, Hali Begum,
 Haciaivat, et Homurem Begum: iam enim a Mustapha occisus erat
 Baiazites. dispositis ergo rite cum Demetrio cunctis, eum remittunt
 addito comite Hatipino Turco, in prudentissimis et praestantissimis
 uno, qui fidem Adorno daret; idem nummos secum habebat quin-
 quagies mille, ut classem mercede conduceret apparatusque ad fre-
 tum Callipoleos traiciendum autumno iam ineunte.

Ubi intellexit Mustaphas consilium apparatusque Moratis, et

ρύτ, καὶ πῶς ἡ νέα Φώκαια ἑτοιμάζει στόλον κατ' αὐτοῦ,
 εἶχε μὲν ὀδύνας ἐν καρδίᾳ καὶ ἐδάκνετο ὑπὸ τοῦ λογισμοῦ, καὶ
 τὴν Φώκαιαν συνεχῶς ἐπὶ γλώττης εἶχε, καὶ καταστροφὴν
 αὐτῆς ἐμελέτα, ἀλλὰ τὸ τρυφᾶν καὶ κατασκαταλαῖν καὶ με-
 θύειν οὐκ ἔλειπεν, ἀγριαίνων ὡς ἵππος ἀγέρωχος καταχρεμε- 5
 C τίζων καὶ ἀσεργαίνων ἐν τε θηλείαις καὶ ἀρρεσιν. ὁ δὲ Τι-
 νεῖτ ἀκούων ταῦτα καὶ παραδοκῶν τὰ μέλλοντα, καὶ ἔρω
 τὸν Μουσταφᾶν ἐν βλακειαῖς ζῶντα, καὶ περὶ οὐδενὸς αὐτῷ
 μνεία ἢ πολέμον ἢ ἄλλης παρασκευῆς κατ' ἐχθρῶν, εἰσεσι-
 ν ἐν τῷ παλατίῳ τοῦ Μουσταφᾶ, καὶ λόγους ἤρξατο λέγειν 10
 πρὸς αὐτὸν δνειδιστικῶς τοῦσδε. „οὐκ οἶδας, ὃ ἡγεμῶν,
 ὅτι τὴν ἦν οἰκοῦσι Θραῖκες γῆν καὶ μόνην κατέχομεν, τὰ δὲ
 λοιπὰ ἄπλετα πελάγη τῶν ἐπαρχιῶν, λέγω τῆς δύσεως, πάν-
 τα ἐν τρυτῶν ἀπρωρημένα εἰσί, προσδοκῶντες τὸ μέλλον,
 τί ἂν ὑποβῆ; καὶ γὰρ ἤκουον ὡς ὁ Μωράτ ἐν λόγοις ἦν σὺν 15
 τῷ βυσιλεῖ τοῦ ἀντιλαβέσθαι τοῦτον καὶ εἰσῆσαι εἰς τὴν ἡγε-
 μονίαν τὴν πατρικίην. νῦν δὲ καὶ σὺν τοῖς Θραύγκοις διέθετο,
 D τὰ δὲ τῆς ἔω ἐν χερσὶ πάντα ἦν. ἡμεῖς οὖν ἐν Ἀδριανουῦ
 καθέζοντες ἀμερίμνωσ οὐδὲν στρατηγικὸν πράττομεν. ὡς ἐμοὶ
 γοῦν δοκεῖ, πρὸ τοῦ περᾶσαι τοὺς ἐχθροὺς τὸν πορθμὸν κἄν 20
 τε Λαμψάκον κἄν τε Σκουταρίον, καὶ δοῦναι θροῦν ἐν ταῖς
 ἐπαρχίαις τῆς δύσεως, καὶ γενέσθαι διχόνοιαν ἐν τῷ στρατῷ,

novae Phocaeae classem adversum se instrui, animi dolore affectua
 est, mordebaturque cogitatione, Phocaeamque subinde in ore habebat
 et eversionem ipsius meditabatur. delicias tamen luxum et crapulam
 non omisit: et velut equus ferox et hinniens in libidinem effusus,
 feminis ac maribus promiscue abutebatur. at Cineites istis compertis,
 quo erumperent expectans, vidensque Mustapham nugis ac ineptiis
 intentum, nullamque belli mentionem aut apparatus contra hostes
 suos facere, palatium eius ingreditur, orationemque ad eum cum
 exprobratione talem habuit. „Num te latet, o princeps, solam quam
 Thraeces incolunt regionem in fide manere? caeteras vero instar ma-
 ris longe lateque patentes provincias, occidentis dico, nutare et re-
 rum futurarum exitum, quo fortuna ferat, expectare? ad istos enim
 populos perlatum est, Moratem cum imperatore agere ut sibi auxili-
 um ferat inque pateruum se imperium restituat. nunc etiam cum
 Francis amicitiam contraxit. Orientales provinciae in potestate illius
 sunt. nos interim Adrianopoli securi et quieti considimus, omissio
 penitus militari studio. sentio equidem expedire nobis potiusque esse
 cum copiis omnibus regionum occidentalium praevertere; celeriter
 et impigre pontem Lopadii occupare et superare; deinceps cum Mo-
 rate pugnare, priusquam Lampsaco vel Scutario hostes transverti tu-
 multum in his provinciis occidentalibus, discidium seditionemque in

κρείττον ἔστι προλαβόντας ἡμᾶς σὺν τοῖς δυτικοῖς στρατεύ-
 μασι διαβῆναι, καὶ σὺν τάχει ἀόκτως περῶσαι τὴν ἐν Λο-
 παδίῳ γέφυραν, καὶ τῷ Μουράτ συμπλακῆναι. ἡμεῖς Θεοῦ
 5 εὐδοκοῦντος καὶ ἐν ἄρμασι καὶ ἐν ἵπποις ὑπερέχομεν τοὺς
 ὑπεναντίους, καὶ μόνον ἐνωτισθέντες τὴν ἡμετέραν ἄφιξιν ὁ V. 74
 τοῦς αὐτῶν ὡς κάλαμος συντριβήσεται καὶ αἱ βουλαὶ αὐτῶν
 διασκεδασθήσονται, καθὼς μέλλει γενέσθαι καὶ εἰς ἡμᾶς, P. 93
 εἴπερ ἀμελήσαντες δώσομεν αὐτοῖς χώραν διαπερᾶσαι." ταῦ-
 10 τα εἰπὼν καὶ ἄλλα πλείω ὁ Τζινεήτ, μόλις ἀνανήψας ἐκ τοῦ
 ὀκάρου τῆς μέθης ὁ Μουσταφᾶς ἐπειθετο τοῖς λόγοις αὐτοῦ.
 ὁ γὰρ Τζινεήτ οὐκ ἐτεχνάζετο τόσον ὑπὲρ τοῦ Μουσταφᾶ,
 τὸ ἐγκαθιδρύσαι αὐτὸν ἐν τῇ ἐφ᾽ ἄρχοντα· ἀλλὰ πονηρὸς ὢν
 καὶ προβλέπων τὴν τοῦ ἀνδρὸς ὡς ἐν τάχει γενομένην κατα-
 15 λυσιν ὑπὲρ τε τῆς αὐτοῦ βλακείας καὶ μέθης καὶ ἀσελείας
 καὶ τὸ ἀστρατήγητον αὐτοῦ, ἠβουλήθη τοῦ διαδρῶσαι. καὶ
 ὄντος αὐτοῦ ἐν τῷ τοιούτῳ σκοπῷ, ἐλογίζετο ἐν ἑαυτῷ ὅτι εἰ
 μὲν ἐν τῇ Θρακίᾳ ἢ ἄλλῃ ἐπαρχίᾳ τῆς δύσεως τοῦτο μεταχειρί-
 ζεται, εὐκόλως ἐμπροσθεῖται πάλιν ἐν τοῖς ἄρχοις τοῦ βασιλέως, B
 καὶ πάλιν Ἀἴμος ἢ ἕτερα νῆσος αὐτὸν ἐξόριστον διαδέξειται,
 20 καὶ πικρὰ παρὰ τῶν Ῥωμαίων εἰς αὐτὸν διέλεθη ποινή. ἐν
 δὲ τῇ ἀνατολῇ καὶ κατὰ τοῦν, εἶχε καὶ ἔτρεφε τὸν ἄνδρα ἢ
 τῆς ἐπαρχίας ἐλπὶς ἦν καὶ πρῶην ἦρχε, καὶ εὐκόλως τὸ ὑπο-
 δρᾶσαι ἔχειν. ἀλλὰ ταῦτα ἐν μυχοῖς τοῦ "Λιδου ἐκρύπτετο.
 καὶ δὴ συναθροίσαντες τὸν στρατὸν καὶ ταχυδρομήσαντες ἤλ-
 25 θον εἰς Καλλιούπολιν, καὶ τὸν πορθμὸν διαβάντες σὺν πλεί-

exercitu excitent. nos armis et equis, favente deo, superiores hosti-
 bus sumus. adventus nostri fama animum eorum sicut calamum con-
 teret consiliaque ducis eorum disturbabit. quae procul dubio calami-
 tas in nos recidet, si neglectis rebus nostris hosti locum traiciendi
 concesserimus." haec atque plura dixit Cineites, vixque veterano ex-
 cussus expergefactus Mustaphas eius monitis paruit. neque sane Ci-
 neites adeo sollicite moliebatur ut Mustapham orientis dominum con-
 stitneret: sed cum ipse scelestus ac veterator esset, instantem isti
 ruinam ex ineptia et crapula et libidine reiueque militaris neglecta
 atque inscitia prospiciens, fugam meditabatur. eo capto consilio pu-
 labat se in laqueos imperatoris facile rursus incursum, si in Thra-
 cia aut alia occidentis provincia fugam tentaret: iterum enim in
 Lemno aut alia insula sibi exulandum fore, acerbasque poenas Ro-
 maeos a se exacturos. cogitabat vero in Orientem, sperabatque com-
 modiozem sibi praefecturam, quam paulo ante occupabat, fore, et
 effugia faciliora in ea sibi patere. sed haec in inferorum recessu la-
 tebant. coacto exercitu Callipolim accessere, fretoque superato cum

στη δυνάμει προσκαρτέρησαν ἐν τῇ Λαμψάκῃ ἡμέρας τρεῖς. ἐρχόμενοι δὲ οἱ τῶν πέριξ πόλεων προύχοντες Φρύγες προσ-
 Cεκύνουν τῷ Μουσταφᾷ. ὁ δὲ Μωράτ ἀκούσας τὴν ἔφοδον
 τοῦ Μουσταφᾶ, ἀπάρας ἐκ τῆς Προύσης σὺν εὐαριθμίτῃ
 στρατῷ διὰ νυκτὸς ἦλθεν εἰς τὸ Λοπάδιον, ἔχων σὺν αὐτῷ 5
 τοὺς ἐν γνώσει καὶ πολέμῳ ἐπιστατοῦντας, τὸν τε Χατζιαη-
 βάτην καὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ Τεμριτές πειγί, Ἄλιν Ὀμοῦρ καὶ
 Ὁροῦτζί πειγί, ἄνδρας γενναίους καὶ ἀρίστους. ἦν δὲ σὺν αὐ-
 τοῖς καὶ Χαμιζάπειγί ἀδελφὸς τοῦ Τζινεήτ, ὃς ἐκ παιδῶθεν
 ἦν διαίγων μετὰ τοῦ Μωράτ. φθάσαντες οὖν ἐν τῇ γεφύρᾳ 10
 πρὸ τοῦ τὸν Μουσταφᾶν σῶσαι, λύουσι αὐτὴν, καὶ ἄβατον
 τὴν πρὸς αὐτοὺς ὁδὸν τοῖς ὑπεραντίοις ἐποίησαν. ἐλθὼν δὲ
 καὶ ὁ Μουσταφᾶς σὺν τοῖς στρατεύμασιν ἐπήξε τὰς σκηνὰς
 ἐν τῇ ὄχθῃ τῆς λίμνης· ὁμοίως καὶ ὁ Μωράτ ἐν τῇ περαιοῖ
 D καὶ αὐτὸς τεττώσας ἐκάθητο, μὴ ἔχων ἕκαστος τὸ τυχὸν δέ- 15
 ος παρὰ τοῦ ἑτέρου. καὶ γὰρ τὸ λύσαι τὴν γέφυραν μεγάλης
 βουλῆς ἔργον ἦν· εὐρόντες γὰρ οἱ ἐλθόντες τὴν γέφυραν κα-
 τεαγμένην ἐκωλύθησαν τὴν πορείαν, οἱ δὲ τοῦ Μωράτ ἀτρό-
 μως συνηθροίζοντο. ἦν γὰρ τὸ ῥεῦμα βαθὺ καὶ παντάπασιν
 ἄπλετον· ἦν δὲ βουληθεῖη τις τοῦ περιοδεῦσαι τὴν λίμνην 20
 ἄπασαν καὶ ἐλθεῖν εἰς τὴν ἀντιπέραν, οὐκ ἀρκέσουσιν αὐτῷ
 ἡμερῶν τριῶν ὄραι. καὶ ταῦτα στενωπὰ καὶ τραχέα ὄρη ἐν
 μέσῃ καὶ δύσβατα.

P. 94 26. Κατουνευσάντων τοίνυν τῶν στρατευμάτων ἕξ ἐναν-

plerisque copiis Lampsaci triduum substiterunt. profectique ad Mu-
 stapham Phrygum primarii cultum ei ac venerationem exhibuerunt.
 Morates comperta Mustaphae irruptione, Prusa cum exiguo exercitu
 movit, noctuque Lopadium pervenit: aderant ei rerum militiaeque periti
 Haciaivat, filiique Temirtes begi, Hali et Homur, Horuciusque be-
 gus, viri strenui ac generosi omnes. Hamza quoque begus ipsum
 comitabatur, Cineitis frater, qui ab infantia in Moratis familiaritate
 adoleverat. pontem itaque occupant, priusquam praesidio Mustaphas
 eum firmasset; eum dissolvunt, viamque qua ad ipsos perveniri pos-
 terat praescindunt. profectus deinde Mustaphas cum universo exerci-
 tu castra ad paludis ripam metatus est: in opposita Morates tento-
 riis erectis consedit. neuterque ab altero vel minimum metuebat.
 pontem enimvero solvisse prudenter factum: disrupto quippe, dum
 ultra tendunt hostes, transitu ob aquae latitudinem ac profunditatem
 prohibiti sunt; Moratisque copiae sine tumultu interea cogebantur;
 quodsi quis circumire totam paludem voluerit inque oppositam ripam
 pervenire, triduum iter non conficiet; et sunt viae artae montesque
 asperi superandi.

26. Castris sic locatis et sese ex adverso respicientibus, cum

τίας, καὶ μὴ τὰ πρόσω χωρεῖν ἰσχύοντα τὸ ἐν κατὰ τοῦ ἑτέρου,
 συμβούλιον ἔλαβον οἱ τοῦ Μωράτ πῶς καὶ τίνι τρόπῳ κατα-
 στρέψωσι καὶ ὀλέσωσι τὸν Μουσταφᾶν. σκέπτονται οὖν οὕτως.
 μετακαλοῦσι τὸν Χαμζᾶν τὸν ἐν εἰρήκαμεν ἀδελφὸν τοῦ Τζινεήτ, V. 75
 5 καὶ λέγουσιν αὐτῷ ὅτι „εἰ μὲν διὰ τῆς σῆς πιθανότητος διεγεί-
 ρῃς τὸν σὸν ἀδελφὸν κατὰ τοῦ Μουσταφᾶ, καὶ οὐχ ἕτερόν ἐστι
 τὸ ζητούμενον τοῦ ἀποσχισθῆναι καὶ χωρισθῆναι ἀπ' αὐτοῦ,
 ἰδοὺ δίδωμεν αὐτῷ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Ἄτην ὀρισμῶ καὶ θε-
 λήσει τοῦ ἡμετέρου ἡγεμόνος Μωράτ διὰ προστάγματος ἐγ- B
 10 γραφῶν τοῦ ἔχειν αὐτὴν κατὰ διαδοχὴν γονικότητος, μόνον
 ἐνόρκως τοῦ εἶναι πιστὸν καὶ ἀδολώτατον φίλον καὶ οἰκελὸν
 ἡγεμονίας τοῦ Μωράτ, καὶ διὰ τὸ δοκεῖν ἐν πάσῃ τῇ ἡγεμο-
 νίᾳ εἶναι ὑπήκοον τὸν Τζινεήτ ἐν πᾶσι τοῖς προστάγμασι τοῦ
 Μωράτ, στέλλειν κατ' ἕτος ἓνα τῶν υἱῶν αὐτοῦ εἰς προσκύνησιν
 15 καὶ συστρατεύειν ὁμοῦ καὶ συνδιαγέειν, καὶ αὐτὸς ἰδίως ἔχειν
 παρὰ τοῦ ἡγεμόνος τὴν πρέπουσαν πρόνοιαν.” ἤρρεσεν ὁ λόγος
 τῷ Χαμζᾷ, καὶ τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ πέμπει ἓνα τῶν δούλων αὐτοῦ.
 καὶ νηξάμενος περᾶ τὴν λίμνην, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὰς σκηνὰς C
 τοῦ Τζινεήτ εὗρεν αὐτὸν ἐν ἀγωνίᾳ λογισμῶν καθεζόμενον,
 20 δευτέραν φυλακὴν ἔχουσα ἢ νύξ. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ ὡς „ὁ σὸς
 ἀδελφός, ἐμὸς δὲ κύριος, Χαμζάπεγισ θέλει λόγους ἄραι
 μετὰ σοῦ, πρὸς οὓς οὐκ ἔστιν ἕτερον ἐνωτισθῆναι. εἰ οὖν
 βουλευτὸν ἐστί σοι, περὶ τὰς μέσας ὥρας τῆς νυκτὸς ἔλθε μό-

neuter progredi contra alterum posset, agitant inter se Moratis con-
 siliarii quibus artibus Mustapham pessundare ac perdere possint.
 hoc igitur consilium animum eorum subit. Hamzam, cuius iam men-
 tionem fecimus, Cineitis fratrem accersunt, hisque verbis alloquun-
 tur „Si fratrem tuum contra Mustapham irritaveris, (nihil autem
 praeterea petimus quam ut ipsum deserat), ecce, annuente ac decer-
 nente domino nostro Morate Atinis ditionem ipsi concedimus. diplomate
 etiam scripto ipsi cavebimus, illam se ac posteros suos iure hereditario
 possessuros. iusiurandum solummodo praestabit se in fide mansurum,
 amicitiam sine fraude culturum, seque Moratis clientem professurum. ut-
 que per universam ditionem notum sit Cineitem Moratis imperio omnino
 subditum esse, singulis annis mittet filiorum suorum unum, cultus et ho-
 noris imperatori exhibendi gratia, qui Moratem comitetur ipsique mili-
 tet, militiaeque istius nomine ab imperatore stipendia congrua accipiat.“
 placuerunt Hamzae isti sermones; et sequenti nocte servum unum
 mittit, qui tranata palude Cineitis tentoria ingressus secunda noctis
 custodia, sedentem invenit valdeque anxium, ipsique dixit: „frater
 tuus, herus meus, Hamza begus tecum colloqui nullo conscio cupit.
 ergo si tibi libitum erit, circa mediam noctem ad fluminis ripam

νος περὶ ὄχθας ποταμοῦ πρὸς τὴν γέφυραν, κάκει σὺ μὲν ἐκ τῶν ὧδε ἐκείνος δὲ ἐκ τῶν ἐκεῖ, καὶ τὰ αὐτῶν ἀπόρρητα διεξείπητε." ἀσμένως οὖν δεξάμενος τὸν λόγον καὶ ἀπολύσας αὐτόν, **D** πάλιν νηξάμενος ἐδιέβη τὴν περσῶν. τῇ δ' ἐπιούσῃ νυκτὶ περὶ δευτέραν φυλακὴν ἐλθὼν ὁ Χαμζῶς κατὰ τὸ συντεθέν ἐν τῇ 5 ὄχθῃ τῇ πρὸς τὴν γέφυραν, κάκεινος ἀπὸ τοῦ ἑτεροῦ μέρους μόνος μόνῃ, καὶ διὰ σημείων τινῶν ἀνακαλυφθέντες, ἤρξατο ὁ Χαμζῶς λέγειν „ἐπίστασαι ἀκριβῶς, κύριέ μου ἀδελφέ, ὡς ὅτι κἀγὼ τοῦ σοῦ πατρὸς εἰμι γόνος καὶ σὺ τῆς ἐμῆς μητρὸς καρπὸς εἶ, καὶ ὕστατος σοῦ τυγχάνω. ἐβουλόμην οὖν καὶ 10 ἤθελον εἶναι σε κύριον πάσης τῆς οἰκουμένης καὶ δεσπόζειν τὰ πάντα, ὅτι καὶ ἐμοὶ προσωκείωτο ἂν μερὶς καὶ κληρὸς. ὡς **P. 95** οὖν ἠδέως ἤθελον τοῦτο, οὕτω καὶ ἀπεχθὰς καὶ ἀβούλητος καὶ μισητὸν μοι τυγχάνει τὸ εἶναι σε ἐν στενοχωρίᾳ καὶ κινδύνοις καὶ ἐν μέσῳ φθόνου τρεφόντων πολλῶν κατὰ σοῦ· καὶ 15 γὰρ οὐκ ἄμοιρος εἶσομαι τῶν ὅσων δυστυχημάτων καὶ συμφορῶν. ἀρὰ γε οἶδας τίμη συνιππεύεις ἢ τίμη συνδιάγεις; τὸ μὲν πρῶτον οἱ πάντες καταβῶσιν ὡς οὐκ ἔστι τοῦ γένους τῶν Ὀθμάνων ὁ Μουσταφῶς, καὶ τοῦτο πανταχοῦ κατακυμωθήσῃ τὸ διαλάλημα. δεύτερον· ὅτι καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων 20 συγκρινομένων παριστᾷ τὸ ἀστρατήγιον αὐτοῦ καὶ θηλυμνές· καὶ γὰρ οἱ ἐκ τῆς σειρᾶς τῶν ἡμετέρων ἡγεμόνων κα- **B** ταιόμενοι ἀρετικᾷ ἐπεδείξαντο τὰ φρονήματα, καὶ φανερὰ τὰ ἐκάστου ἀνδραγαθήματά τε καὶ στρατηγήματα. τρίτον ὅτι

ponti proximam solus accede: ibi tu ex hac parte, ille ex altera inter vos colloquemini de illis arcanis." haec verba benigne audivit Cineites, nuntiumque dimisit, qui in alteram ripam renatavit. nocte proxima circa secundam custodiam ad ripam ponti vicinam ex composito accessit Hamzas; illeque ab altera parte, solusque soli signis quibusdam cognitus. prior Hamzas „probe scis, domine mi frater, me patre tuo esse genitum, teque matris meae prolem esse, meque esse natu minorem. optarem igitur te orbi universo dominari, in partem quippe imperii vocarer. id ut opto ita mihi grave ac ingratum est res tuas in angusto locatas esse, te in periculis versari atque inter invidios multos agere: nec enim casuum et calamitatum tuarum exers ero. an nosti quicum equites et agas? primum omnes adversus Mustapham clamant; genere Othmanico satum negant; haecque vulgata fama ubique invaluit. deinde imbellem se ac libidinis impotentem prodidit quibuslibet eius facta perpendentibus. qui etenim a principibus nostris genus ducunt, bellicoso se animo fuisse ostenderunt, singulorumque manifesta sunt praeclara facinora expeditionesque militares orbi terrarum cognitae. tertio si effeminatus iste ac barbarus

εἰ μοναρχήσει ὁ θηλυδρίας οὗτος καὶ βάρβαρος ἰδιώτης, οἱ
 ἐκάλαι γενοῖτες τῆς δύσεως καὶ τῶν ὀρίων τοῦ Ἰστροῦ φύ-
 λακες, λέγω Ἀβρανέζιδες καὶ Τουραχάνιδες καὶ ἄλλο πᾶν
 ἀπόγονον τῶν ὧν τινῶν ἐξ ἀρχῆς ἢ δύσις ἀκρέμονας τῆς
 5 ἡγεμονίας ἐγνωρίσεν· καὶ τί λέγω τοὺς δυτικούς; καὶ γὰρ,
 ὅπερ μὴ γένοιτο, ἐὰν ἡ τύχη βλέψη ἰλαρῶς πρὸς Μουστα-
 φᾶν, ὁ αὐτὸς Μουσταφᾶς πάντας τοὺς τῆς ἐφίας ἐξάρχους
 δεξιῶς ἐγκολπωσάμενος τὸν καθ' ἕκαστον τὰς γονικὰς ἀποδώ-
 σει τιμὰς. σὺ δέ, ὅτε ταῦτα γενήσεται, τί προσδοκᾷς; οὐκ
 10 ἄλλο εἰ μὴ τέλος ζωῆς, καὶ τοῦτο οὐκ ἄξιον τῆς σῆς ἀν- C
 δρείας, ἀλλὰ καὶ λίαν ἀπρεπές τε καὶ ἄτιμον. ἴσασι γὰρ οἱ
 πάντες τῶν ἐπιφανῶν τὴν σὴν ὀρητικὴν ψυχὴν καὶ τὸ πρὸς
 τὰς παραταγὰς τῶν πολέμων τὸ τολμηρὸν καὶ θρασὺ καὶ λε-
 ὄντειον. καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς ἀρετὰς ἐπιβλέπει φθόνος ὀξέ-
 15 ως, καὶ τὸν φθόνον ἀπιλαμβάνει φόβος. καὶ οἱ λογιζόμενοι V. 76
 κατ' αὐτῶν ὄλεθρον παρὰ σοὶ φθονεροὶ αὐτοὶ προφθάνουσι
 κατὰ σοῦ τὸν φόνον ἐνεργήσοντες, προμνηστευόμενοι τὴν ἀφο-
 βίαν, τὸν φόβον ἀποδιώκοντες, διὰ γοῦν ταύτας τὰς ἐπεμ-
 βαινοῦσας αἰτίας, αἱ εἰς ὄλεθρον ἄγουσι τὰς τῶν ἡρώων ψυ-
 20 χὰς, ὡς καὶ ἡ σὴ μία τῶν ἐκείνων ὁμοία εἶναι δοκῶ, ἀπαλ-
 λάγηθι τοῦ βδελυροῦ τούτου καὶ μεταστήθι. ἤδη γὰρ ὁ ἐμὸς D
 κύριος Μωράτ, διὰ παρακλήσεως τῶν αὐτοῦ μεγιστάνων καὶ
 ἐμοῦ, ἀφίησι πάντα τὰ σφαλέντα καὶ παρὰ σοῦ πραχθέντα
 καὶ τὰς ἀντάρσεις καὶ ὧν ἐπεχειρίσω κατ' αὐτοῦ καὶ κατὰ
 25 τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τῆς ἡγεμονίας αὐτῶν, καὶ ἐλέη ὄμμα-

idiota imperium obtinuerit, qui ab antiquo Occidentis et finium Da-
 nubii custodes sunt Abranexides et Turachanides, ceterique posteri
 eorum, quotquot ab initio occidens summos duces agnovit, praemiis
 ornabuntur. sed quid occidentales memoro? nam si fortuna, quod
 deus avertat, Mustaphae rebus propitia subvenerit, orientis omnes
 duces amplexus in paternis quemque honores restituet. tu vero, ubi
 ista evenerint, quid nisi vitae finem, eumque turpem ac tua fortitu-
 dine indignum, expectas? omnes quippe illustres viri animi tui prom-
 ptitudinem audaciamque leoninam ad pugnas ineundas norunt. invidia
 virtutes saevus ac paternis adspicit oculis. invidiam excipit timor;
 quique perniciem ne sibi afferas metuunt, invidi praeoccupabunt
 ipsi, securitatem quaerentes metumque removens, necem tibi in-
 ferre. has ob rationes adeo urgentes, quae spretae Heroum, quibus
 te parem existimo, animas perdunt, hunc infamem desere et ad nos
 transi. iam enim dominus meus Morates, aulae suae proceribus me-
 que hortantibus, condonat tibi quicquid adversus ipsum patremque
 et imperium rebellando molitus es. oculo propitio te respicit; et per

τε προσβλέπει σε, καὶ θεωρεῖται σοι δι' ἐμοῦ τὴν ἐπαρχίαν
 τοῦ Ἀτῆν κατὰ γονικότητος χάριν. ὡς καὶ σύ, οὕτω καὶ οὐ
 ἐκ τῆς σῆς ἀσφύος ταύτην ὡς προῖκα νημηθῆσονται. πλὴν
 ἔνεκα τοῦ γινώσκειν σε ὅτι ὑπὸ ἀρχὴν ὑπάρχεις καὶ ἐπήκοος
 εἶ, κατὰ καιρὸν ἔνα τῶν υἱῶν σου πέμπεις ἐν τῇ στρατείᾳ. 5
 ταῦτά σοι φιλοῶν λαλοῦ. σὺ δέ μοι λέγε ἃ σοι δοκεῖ." πρὸς
 ταῦτα ὁ Τζινεῆτ ἤρξατο λέγειν τῷ Χαμιζᾷ „ἐπίστασαι ἀκρι-
 βῶς, ἀδελφέ, ὅτι παρὰ τῶν Ὀθμάνων ἐγὼ οὐδὲν ἴδον τι κέρ-
 δος ἢ φιλοτιμίαν ἢ ἀξίωμα, ἐκεῖνοι δὲ παρ' ἐμοῦ ἐν ταῖς
 δυσπραγίαις αὐτῶν πολλά, καὶ παμπληθῆ ἀρετικὰ ἔργα ἐνήρ- 10
 P. 96 γησαν οἱ βραχιόνες οὗτοι. μετὰ γάρ τὴν τῶν Τατάρων ἐπι-
 δρομήν, αὐτὴν τὴν ἦν μοι ὑπόσχεται δοῦναι ἡγεμονίαν νυνί,
 τίς ἐλυτρώσαο ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ὀμοῦρ υἱοῦ τοῦ Ἀτῆν;
 οὐχ ὁ Τζινεῆτ; οὐ κατεδίωξα τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν Ἐσσαί,
 καὶ ἀπέκλεισα αὐτὸν ἐν τῷ πολιχνίῳ τῆς παλαιοπόλεως, καὶ 15
 χειρωσάμενος αὐτὸν ἔκτεινα; οὐ τὸν Ὀμοῦρ τὸν ἀδελφὸν αὐ-
 τοῦ δολοφονήσας ἀπέκτεινα; καὶ ταῦτα κληρονόμοι φυσικοὶ
 τοῦ τόπου καὶ τῆς ἐπαρχίας τυγχάνοντες. ὁ δὲ Μουσουλμάν
 ὁ Θεῖος τοῦ Μωράτ, ὃν σὺ κύριόν σου καλεῖς, ἐκάθητο ἐν τῇ
 Θράκῃ κατασπαταλῶν, ἐγὼ δὲ εὐφήμερον αὐτὸν κύριον Ἐφέ- 20
 σου καὶ πάσης Ἰωνίας. ὕστερον δὲ ἐκβάλλων με δέδωκεν
 B αὐτὴν τῷ Κελπάξισι ἀνδρὶ Τριβαλλῷ καὶ ἀργυρωνῆτῳ. τὸ δὲ
 νῦν ἔχον τὴν ἐπαρχίαν αὐτὴν ἦν μοι θεωρεῖται νῦν, ὁ υἱὸς

me Atinis praefecturam tibi concedit, a te posterisque tuis tanquam
 dotem hereditario iure possidendam, hac sola conditione lata, ut,
 cum tempus exegerit, filiorum tuorum unum ipsi militatum mittas,
 idque ut te eius imperio subiectum agnoscas. amice haec tibi dico:
 tu vero quid sentias mihi explica." Ad illa Hamzae respondere coepit
 Cineites. „accurate nosti, frater, ab Othmanis principibus nullum me
 lucrum aut honorem aut dignitatem usquam esse consequutum. il-
 lis vero, cum res eorum ad incitas redactae essent, ego operam
 multam navavi, haecque brachia multa bellica facinora patravimus.
 post Tartarorum enim irruptionem hanc ipsam praefecturam, quam
 nunc mihi Morates pollicetur, quis e manibus Homuris Atinis filii
 eripuit? nonne Cineites? fratrem huius Isam nonne persecutus sum
 et castello Palaeopoleos conclusi, cumque in manus meas devenisset,
 interemi? nonne Homurem istius fratrem? ambos scilicet praefectu-
 rae naturales et legitimos heredes astu aggressus neci dedi. Mu-
 sulmanus vero, avunculus Moratis quem tu dominum tuum appellas,
 otiosus in Thracia degebat genio indulgens. at ego Ephesi totiusque
 Ioniae dominum Mehemetem Moratis patrem proclamavi. postea, ubi
 me expulit, eam praefecturam donavit Kelpaxisi Triballo genere ac
 manicipio empto. in eo autem statu res sunt. praefecturam illam, quam

τοῦ Ἀτῆν ἐκείνου τοῦ Ὀμοῦρ ὃν ἐγὼ ἀπεκεφάλισα, ἐκείνος
 αὐτὴν αὐθιγενεῖ, καὶ ἐγεγόνει κύριος τῶν πραγμάτων τῶν
 πατρικῶν, καὶ δεσπόζει τὴν ἐπαρχίαν ἔτος που ὑπάρχων ἐν
 ἧ καὶ πλέον, καὶ πάντες ὑπήκοοι καὶ οἰκετοὶ τυγχάνουσιν
 5 αὐτοῦ. εἰ δωρήσῃται μοι ταύτην ὁ θεὸς δι' ἔργων μου στρα-
 τιωτικῶν, τίς χάρις ἢ τοῦ Μωράτ; οὐδεμία. καὶ γὰρ ὁ
 πάππος τοῦ Μωράτ, ἐκείνος ὁ Ἰλτρήμ Παγιαζήτ, παρὰ τοῦ
 πάππου τοῦ νῦν Μουσταφᾶ τοῦ Ἀτῆν οὕτως ἤρπαξε καὶ ἐκλή-
 ρώσατο ταύτην. οὕτω καὶ γὰρ σήμερον γενήσομαι κύριος θεοῦ
 10 διδόντος μοι. ἐπεὶ οὖν εἰς τοῦτο ἐλήλυθας, ἀδελφέ, ὑπόσχο-
 μαι τῇ ὥρᾳ ταύτῃ κατενώπιον τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ προφήτου
 ὡς ἵνα ἔσομαι καθαρὸς φίλος ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς
 τοῦ Μωράτ, καὶ ὅτε χρεῖα στρατοῦ, ὁ εἷς τῶν υἱῶν μου
 συνοδεύει ἀεὶ τῷ Μωράτ. ἐγὼ γὰρ καὶ διὰ τῶν σου λόγων
 15 καὶ χωρὶς τῶν συνθηκῶν τούτων ἔμελλον τοῦ ἀπελθεῖν ἐν τῇ
 Ἰωνίᾳ καὶ συμπλακῆναι τῷ Μουσταφᾶ τοῦ Ἀτῆν. ἐπεὶ τοί-
 νυν σὺ ὁ ὁμόψυχος καὶ ὁμοπάτριος ἐμὸς ἀδελφὸς ἤρετίσω
 τοῦ εἶναι με φίλον τοῦ Μωράτ, ἤδη ὑπόσχομαι, καὶ τῇ ἐρ-
 χομένη νυκτὶ ἄρξομαι δι' ἔργων ἀποδεικνύειν τὰ συμφωνη-
 20 θέντα μοι." διαστάντε οὖν ἀπ' ἀλλήλων, ὁ Χαμζῆς τὰ λυ-
 ληθέντα καὶ συμφωνηθέντα [καὶ] ἀπαγγείλας τῷ Μωράτ καὶ
 τῇ βουλῇ, ἤρесе τοὺς πάντας, καὶ θάρσος ἔλαβον καὶ ἐλπί-
 δας χρηστάς. τῇ οὖν ἐπιούσῃ νυκτὶ ἀφ' ἐσπέρας ὁ Τζιενήτ D
 ἀναστάς πρώτη φυλακῇ τῆς νυκτός, ἀφείρσας τὰς σκηνὰς πε-

mihi nunc largitur, Homuris Atinis filii, cui caput abscidi, filius
 obtinet et in ditionis paternae possessionem missus est: illi iam per
 annum fere et ultra imperat, omnesque ei subditi sunt ac famulan-
 tur. si deus illam militaribus meis facinoribus praemium concesserit,
 quam gratiam Morati ea de re habiturus sum? nullam profecto. avus
 enim Moratis ille Baiazites Iltrim huius Mustaphae avo Atini eam
 eripuit. ego pariter ope divina illius dominus fiam. quandoquidem
 autem ad hoc venisti, frater, coram deo eiusque propheta tibi pro-
 mitto in posterum Morati amicum sincerum me fore, et cum opus
 erit, e filiis meis unum ei militaturum. ego quippe ex tuis sermo-
 nibus, sepositis hisce pactis, in Ioniam eram discessurus, ut illic
 eodem ingenio eodemque patre genitus es, placuerit Morati me ami-
 cum esse, ita me praestitutum fidem do, et nocte proxima promissis
 fides extabit." ubi discesserunt, colloquia et pacta Hamzas ad
 Moratem eiusque consiliarios refert; omnibus ea grata fuerunt, et
 audaciam inde spesque bonas conceperunt. sequenti vespera prima-
 que noctis custodia Cineites erecta tentoria, ut erant, lucernis quam

πηγμέντας καὶ ἐν μέσῳ φῶτα διάφορα, καὶ λαβῶν ἅπαν τὸ
 εἰς παρασκευὴν χρήσιμον, οἷον ἄρματα καὶ ἵππους τοὺς δο-
 V. 77 κιωτάτους καὶ πῦσαν ἄλλην ὕλην χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ἔχων
 μετ' αὐτοῦ τοὺς οἰκείους ἀργυρωνήτους καὶ φίλους οὐκ ὀλί-
 γους, ἐπέβησαν τοῖς ἵπποις ὡς ἑβδομήκοντα, ἕκαστος ἐν τῇ 5
 ἐφειστρίδι φέρων καὶ μοῖραν φορτίου ἔμμετρον χρυσοῦ ἢ ἀρ-
 γύρου ἢ ἄλλης τιμίας ὕλης μὴ ἐχοῦσης ὄγκον ὑπερβαρῆ, καὶ
 ἀπήεσαν τὸ παράπαν τινὸς μὴ ἐνωτισθέντος ἢ συνιέντος. τὰ
 δὲ βαρέα σκεύη καὶ δυσβάστακτα ἅπαντα εἴασαν, ὁμοίως καὶ
 ἵππους καὶ καμήλους καὶ ἡμόνοους καὶ πῦσαν ἄλλην παρα- 10
 P. 97 σκευὴν. δι' ὅλης δὲ νυκτὸς διελθόντες καὶ διαβάντες ὄρη τε
 καὶ κάμπους ἕως πρῶτ' ἔφθασαν τὰ ὄρια ἐγγύς που τῆς Λυ-
 δίας ἐν τοῖς μέρεσι τοῖς πρὸς τὰ Χλιερά καὶ Θυάτειρα,
 ὀδεύσαντες ἡμερῶν δύο ὁδὸν τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ. καὶ πρὸς ὥραν
 τρίτην τῆς ἡμέρας περῶσαντες τὸν Ἑρμωνᾶ ποταμὸν, ἕως 15
 ἑσπέρας ἤλθασιν εἰς Σμύρνην, μὴ ἐμποδιοθέντες παρὰ τινῶν
 τὸ σύνολον. πλὴν ἐν τῇ ὄχθῃ τοῦ Ἑρμωνος ποταμοῦ βουλη-
 θέντες διαβῆναι, τινὲς τῶν ἐκεῖ Τοῦρκοι ἐκώλυον τὴν διάβα-
 σιν, λογιζόμενοι ἐκ τῶν τοῦ Μουσταφᾶ εἶναι· καὶ γὰρ ἅπα-
 σα ἡ Ἀσία ἐταράχθη ἐπὶ τῇ πρὸς τὴν ἑω περὶ τῆς τοῦ Μου- 20
 σταφᾶ. ὁ Τζινεήτης στραφεῖς καὶ κατυδιῶξας αὐτοὺς τοὺς
 B μὲν ξίφει κατέσφαξε, τοὺς δὲ βέλεσι κατατρώσας αὐτὸς ἀπό-
 βως τὴν ὁδὸν ἤρνε. οἱ δὲ Σμυρναῖοι ὀρῶντες τὴν φύλαγγα,

plurimis illustrata reliquit. omnibusque quae ad hoc negotium usui
 essent, curribus, equis probatissimis, ceteraque auri et argenti sup-
 plectile collectis, servos pecunia coemptos et amicos non paucos,
 septuaginta circiter, equos conscendere iubet. ferebat in veste unus-
 quisque partem oneris congruam, auri vel argenti aliusve pretiosae
 supplectilis, cui haud nimis ponderis inesset; eoque apparatu in-
 scisciis omnibus abierunt. graves vero sarcinas et omnia portatu diffi-
 cilia omiserunt. equos pariter, camelos, mulos et caetera impedi-
 menta reliquere. cumque tota nocte processissent, montibus et campis
 superatis ad fines ferme Lydiae circa Chliera et Thyatira diluculo
 accesserunt, ea nocte bidui iter emensi. deinde circa horam diei ter-
 tiam Hermo fluvio superato, ad vesperam Smyrnam pervenerunt,
 nullo uspiam impediante; nisi quod Hermuum transire parantes Turci
 aliquot arcebant, rati Mustaphae esse milites, cuius expeditione
 ac protectione tota Asia territa erat. eos adortus Cineites insequi-
 tur, partimque occisis partim vulneratis iter citra metum pergit.
 Smyrnaei, hac turma conspecta, primo ignorare cuius esset quique
 eam duceret: at ubi cognoverunt Cineitem adesse, omnes, uxoribus
 ac liberis comitantibus, ut ipsum conspicerent accurrerunt. genere
 enim Smyrnaeus erat, illic nutritus et cum ceteris educatus. ab eis

καὶ διαπορούμενοι τίνος ἐστὶ καὶ τίς ὁ ταύτης ἀρχηγός, ὡς
 ἔμαθον ὅτι ὁ Τζινεήτ ἐστίν, ἅπαντες σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις
 ἔδρον ἐπὶ τῇ θάλασσῃ τοῦ Τζινεήτ· ἦν γὰρ Σμυρναῖος γέννημα
 καὶ θρέμμα καὶ συνανάτροφος πάντων. μαθὼν δὲ παρ' αὐ-
 5 τῶν ὡς ὁ Μουσταφᾶς τοῦ Ἀτὴν ἐν Ἐφέσῳ καὶ Θυρέοις διά-
 γει, αὐτὸς πρὸς τὰ ἐνδότερα, ὅπου εἰσὶ τὰ Βρύελα καὶ αἱ
 Ἐρυθραὶ Κλαζομεναὶ τε καὶ ἄλλα χωρία, εἰσῆλθεν. οἱ δὲ
 τῶν ὀρέων ἐκείνων γειτνιαζόντες Τούρκοι ἅπαντές εἰσι μαχι- C
 μώτατοι καὶ λίαν πολεμικοὶ καὶ φίλοι πατέριοι τοῦ Τζινεήτ.
 10 συναθροίσας δὲ ἐξ αὐτῶν ὡς δισχιλίους, καὶ ἐκ τῶν δρυ-
 μῶνων δόρατα κατασκευάσας, καὶ χαλκένσας λόγχας διασυν-
 τόμως κακοσφύρους καὶ ἀνίσους, ἐν ἑβδομάδι μῆν ἐποίησε
 καὶ τοξότας καὶ πελεκυφόρους καὶ δορυφόρους ἐπέκεινα τῶν
 δισχιλίων. ὁ δὲ Μουσταφᾶς μαθὼν τὴν ἀφίξιν τοῦ Τζινεήτ
 15 καὶ σωρεύσας πλῆθος στρατοῦ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς Ἐφέσου, καὶ
 πρὸς τὴν Σμύρνην ἀφίκετο ἅπαντήσων αὐτῷ. αὐτὸς δὲ μα-
 θὼν ἀπήει ἅπαντήσων. καὶ δὴ συνανηθέντες ἀλλήλοις ἐν
 ἐνὶ τόπῳ ὃ καλεῖται Μεσαύλιον, καὶ τὰς παρατάξεις ἐκατέ-
 20 εἰλώδης καὶ πολύζυλος) τὸ ἐνυάλιον ἤχησε τοῦ Μουσταφᾶ· ὁ
 γὰρ Τζινεήτ οὔτε σάλπιγγα οὔτε τι ἄλλο τῶν συνηθῶν ἐπέ-
 κτητο. συμμίζαντες οὖν ἄμφω τὰ στρατεύματα, ὁ Τζινεήτ ὡς
 ἀετὸς ἐν μέσῳ στρουθίων εἰσελθὼν καὶ διασκεδάσας ἐν τῷ
 μέσῳ τῶν δένδρων, ἐντυχὼν αὐτῷ πού τῷ Μουσταφᾶ βάλ-

autem ubi rescivit Ephesi et Thyreis Mustapham Atinis nepotem
 degere, in provinciae loca interiora, ubi Bryela Erythrae Clazome-
 nae atque vici siti sunt, penetravit. qui hos fines porro incolunt
 Turci, pugnacissimi sunt omnes et bellicosissimi et Cineiti amici
 paterni. coactis igitur istorum duobus millibus, exque ramis arborum
 aptatis hastis lanceisque festinanter fabricatis, impolitis illis quidem
 ac tortis, sagittarios, securigeros, hastatos, plus duo millia effecit.
 at Mustaphas ubi intellexit Cineitem adversus se castra movere con-
 tractum exercitum Epheso eduxit Smyrnamque ei occursurus contendit.
 obviam ei progreditur Cineites. cum igitur quodam in loco, qui Mesau-
 lion dicitur, uterque exercitus in conspectum venisset, aciem, ut pote-
 rant, instruunt (erat enim locus paludibus ac silvis refertus), classi-
 cum deinde Mustaphas cani iubet: neque enim tubam aut quicquam
 aliud, quo pugnae signum dari solet, Cineites habebat. utrimque
 igitur concurritur, Cineitesque, velut aquila in passerem involans huc
 et illuc eas in diversas arbores dissipat, Mustapham invadit clavaque
 ferrea in capite vulnerat; qui accepti vulneris impatiens pronus ab
 equo cadit et expirat. subito totum, quod Mustapham sequebatur,

- λει κατά κεφαλῆς διὰ σιδηρᾶς ῥάβδου, καὶ μὴ φέρων τὴν πληγὴν ὁ δούστηνος πίπτει πρηγῆς ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ ἐξέπνευσεν. τότε πάντες οἱ τοῦ Μουσταφᾶ προσελθόντες ἠσπάζοντο τὸν Τζινεῆτ καὶ ὡς ἡγεμόνα εὐφρόνουν. καὶ δὴ παρευθὺς σὺν μεγάλῃ δορυφορίᾳ πρὸς τὴν Ἐφεσον ἤλαντον, κακεὶ αὐ- 5
- P. 98 τὸν εὐφρημήσαντες ἡγεμόνα ὡς καὶ πρότερον ἀνηγόρευσαν. τὸ δὲ σῶμα τοῦ Μουσταφᾶ ἐκέλευσεν σὺν ὀτιπλείστη τιμῇ τοῦ βασιτάσαι, καὶ φέρειν αὐτὸ διὰ εὐγενῶν ἀνδρῶν ἐν τῷ πυργίῳ, κακεὶ θάψαι σὺν τοῖς προγόνοις αὐτοῦ. καὶ οὕτω ἐγένετο ἡ δευτέρα ἀνάρρησις τοῦ Τζινεῆτ. 10
- V. 78 27. Ἐπαναστραφέντες τοίνυν ἴδωμεν καὶ τοὺς οὖς ἐν τῷ Β Λοπαδίῳ ἀποδεδρακῶς ἀφῆκεν ὁ Τζινεῆτ, πῶς ἄρα τὰ κατ' αὐτῶν ἐγεγόνεισαν. πρωίας ἐγεγῶντες καὶ τὸ ἔθος εἰς παρᾶστασιν ἐρχόμενοι οἱ μεγαστᾶνες ἐκοινολογοῦντο ἀλλήλοις ὡς τῇ τυκτι ταύτῃ μέγας ἐγεγόνει θρουῶς ἐν ταῖς σκηναῖς τοῦ Τζι- 15 νεῆτ. ἄλλοι ἔλεγον ὅτι τὴν περαιάν διαβάς μετὰ τοῦ Μωράτ ἐνώθη. ἕτεροι δέ, οἱ καὶ φθόνον κατ' αὐτοῦ τρέφοντες, τὸ γεγονός προεφήτευσον. οἱ δὲ τὴν περαιάν οἰκοῦντες οἱ τοῦ Μωράτ ἔμαθον ὡς ἀληθῶς ὁ Τζινεῆτ διέδρα· καὶ τότε ἦν ἰδεῖν ὄργανων C καὶ σαλπύγγων ἤχον πολὺν ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Μωράτ, καὶ 20 ἱππηλασίας ἐν ταῖς ὄχθαις τῆς λίμνης καὶ βοῦς καὶ ἀλαλαγμοὺς φθανούσας ἕως οὐρανοῦ. ὁ δὲ Μουσταφᾶς ἐγεγῶν καὶ μαθὼν τὴν φωνὴν τοῦ Τζινεῆτ ἤσθετο ὡς οὐκ ἀλλαχού

13. καὶ] an καὶ κατὰ?

agmen Cineitem adit, salutatumque ducem suum proclamat. qui confestim magna militum turma stipatus Ephesum contendit, ibique applausu magno tanquam dux exceptus et ut antea proclamatus est. cadaver Mustaphae a nobilissimis viris maxima cum pompa efferrī iussit, et in turricula cum maioribus eius sepeliri. hoc itaque pacto dux iterum renuntiatus est Cineites.

27. Reversi vero videamus quos Lopadiz reliquit aufugiens Cineites, quaeque ipsis acciderint. ubi mane surrexerunt proceres, et, ut mos erat, convenerunt, disserere inter se ut nocte praeterita magnus in Cineitis tentoriis tumultus excitatus fuerit. alii dicere transfugam ipsum Morati in ripa ulteriore se adiunxisse; alii, qui invidia eum prosequabantur, iactare, quod factum erat, a se praedictum. Moratis etiam exercitus, qui in ripa opposita consistebat, Cineitem re vera aufugisse cognovit. tunc in iis castris exaudire erat tubarum aliorumque instrumentorum sonum, clamores, laetitiae signa, quae coelum usque pertingebant; simulque in paludis ripis equitantes conspiciuntur. excitatus deinde Mustaphas, comperta Cineitis fuga, ipsum ad Moratem transiisse eique se coniunxisse, nec aliquid pra-

εἰ μὴ τὴν περαιάν διαβίᾳ μετὰ τοῦ Μωρᾶτ ἠλίσιθη, καὶ
 σύντροφος γεγωνὸς ἔσπειυεν ἀναχωρῆσαι τῶν ἐκεῖ. καὶ ἦν
 ἰδεῖν δειλίαν μεγάλην ἐν τῇ στρατῷ καὶ τιραγὴν καὶ θόρυ-
 βον. οἱ δὲ ὑπερνατίοι τὰ ἀντίρροπα κατέτρεχον βωῶντες καὶ
 5 θνείδιζοντες, κράζοντες ἀδεῶς κατὰ τὴν αὐτῶν γλώττιαν „στῆ-
 τε, στῆτε, μὴ φεύγετε” οἷον τούρουν τούρουν κατζμάν. οὐκ
 εἶχον γὰρ πόρον διεφθαρμένης οὔσης τῆς γεφύρας τοῦ περᾶν
 καὶ συμμῆξαι. ὁ Μουσταφῆς οὖν ἐπιβὰς τοῦ ἵππου ἔρχετο
 πρὸς τὰ τῆς Λαμψάκου μέρη, σπουδάζων τὴν περαιάν κα-
 10 ταλαβεῖν. ὁ δὲ Μωρᾶτ τῇ ἡμέρᾳ ἐκέλην συναρμόσας τὴν γέ-
 φυραν διὰ ξύλων μεγάλων δοκῶν περᾶ τὴν γέφυραν, καὶ οἱ
 πλεῖστοι τοῦ Μουσταφᾶ τρέχοντες πρόσεκύνουν αὐτῷ καὶ εὐ-
 φῆμουν. ὁ δὲ Μουσταφᾶς φθάσας ἐν Λαμψάκῳ, κατεπι-
 λωμένος κολοῖός τὸ ἀληθές τῆς πυρομίας, εὐρών ἐτοίμη
 15 μίαν τῶν σκαφῶν περᾶ ἐν Καλλιουπόλει σὺν τέτταρσι καὶ
 μόνοις τῶν ταχυδρόμων δούλων αὐτοῦ, καὶ συναθροίσας τὸ
 γασμουλικὸν τῆς Καλλιουπόλεως Ἰστατο ἐνδεχόμενος τὸ μέλλον.
 ὁ δὲ Μωρᾶτ μετὰ τὸ περᾶσαι τὴν γέφυραν στέλλει ταχυδρό-
 20 μους εἰς Φοάικιαν, δηλῶν τὰ γεγονότα τῇ Ἀδοῦρῳ καὶ μηνύων
 ὡς τάχιστα εὐρεθῆναι σὺν ταῖς ναυσὶν εἰς τὸν πορθμόν. ὁ δὲ
 Ἀδοῦρνος ἐτοίμας ἔχων τὰς ναῦς, εἰσελθὼν καὶ τὰ ἰστία
 περωσας ἔπλει πρὸς τὸν Ἑλλήσποντον, τὸν ἄνεμον ἔχων φυ-
 σῶντ' ἀπὸ πρῶρας. καὶ διὰ νυκτὸς νήξας τὸ πέλαγος πρῶας

23. πρῶρας] πρῶμνης Bullialdus.

terea suspicatus est; turbatusque ac territus illinc abire festinat. ex-
 ercitus porro ipsius trepidantem pavore infecto cernere erat. at ho-
 stes contra insequi clamore sublato, probris lacessere, sua lingua
 dur dur catlan, audacter vociferando, id est, sistite gradum, sistite,
 nec fugite: ponte namque rupto non poterat Moratis miles transire
 cumque adversariis manus conserere. Mustaphas deinde equo insi-
 dens Lampsacum versus discessit, traicere in continentem oppositam
 festinans. Morates pontem eodem die lignis trabibusque magnis
 comportatis relictum transit; eique obvii plerique Mustaphae mili-
 tes plaudunt et venerantur. Mustaphas Lampsacum venit, proverbial-
 is vere graculus plumis spoliatus; unoque navigiolo, quod paratum
 invenit, cum quatuor solummodo servis, quibus cursoribus utebatur,
 Callipolim traicit, eiusque urbis levis armaturae milite coacto, quid
 futurum esset, expectabat. Morates autem ponte superato cursores
 Phocaeam ad Adurnum mittit, qui nuper gesta nuntiarent, ipsum
 moerent ut quanto ocius ad fretum tota classe navigaret. is itaque,
 quas paratas naves habebat, conscendit, velisque explicatis Helle-
 pontum versus vento a puppi flante navigavit, noctuque emensus
 mare inter Lampsacum et Callipolim diluculo simul comparuit ac

Ducas.

12

ἀντεπαρόστη μέσον Λαμψάκων καὶ Καλλιουπόλεως, καὶ ὁ Μω-
 ρὰτ ἀντὶ τῆ ὄρα ἐν ταῖς ἀπταῖς. ἐγγὺς οὖν γεγωναῖσαι
 (ἦσαν γὰρ ἐκτὰ ὑπερμεγέθει) εἰσῆλθεν ὁ Μωρὰτ ἐν τῇ
 κραιττοτέρῃ καὶ μειζοντέρῃ. ἔδωκε γοῦν ὁ Ἄδουρνος μεγά-
 λην τιμὴν τῷ Μωρὰτ, ὡς ἔχρη, καὶ ὁ Μωρὰτ τῷ Ἄδουρ- 5
 Νωφ, καὶ συνεδρίαζον ὁμοῦ ἐν τῇ νηϊ καὶ ὠμίλον. εἶχε γὰρ
 ἐν φροντίδι μήποτε οἱ Φράγκοι καταφρονήσαντες τοὺς ὄρκους
 V. 79 ἔκδοτον ποιήσουσι τὸν Μωρὰτ ἐν χερσὶ τοῦ Μουσταφᾶ καὶ
 λαβόντες θησαυροὺς πλείστους ἀπέλθωσιν. εἶχε δὲ ὁ Μου-
 ρὰτ σὺν αὐτῷ ὀπλίτας οἰκείους δούλους σὺν τοῖς σατράπαις 10
 αὐτοῦ, ἐν τῇ νηϊ ἧ ἐπέβη, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσίους, ὁ δὲ
 Ἄδουρνος ἐν τῇ αὐτῇ νηϊ ὑπὲρ τοὺς ὀκτακοσίους, γενναίους
 ὀπλίτας Φράγκους. ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ναυσὶν ὑπῆρχον τό-
 σοι ἐπιβάται Τουρκοὶ ὅσον ὀπλιτικὸν Φράγκων ἐκάστη ἐπέ- 15
 κητο. ὁ δὲ Ἄδουρνος ἦν φυλάττων τοὺς ὄρκους αὐτοῦ ἀκε-
 ραίως ἄνευ δόλου τινός. ἐν δὲ τῷ μέσῳ τοῦ πορθμοῦ ἀνα-
 C. 25 τὰς ὁ Ἄδουρνος καὶ γόνυ κλίνας ἔναντι τοῦ Μωρὰτ ἤτήσατο
 τὸ ὀφειλόμενον χρέος τοῦ μετάλλου τῆς στυπηρίας. καὶ ὁ
 Μωρὰτ ἀγαλλόμενος ἔδωρήσατο, καὶ ἐβάπτετο κάλυμος ἐξα-
 λείφων παλαιοῦ χρέος ἀπέτισιν. τὸ δὲ χρέος ἦν ὡς εἴκοσι 20
 ἐπὶ χιλιάδας νομισμάτων ἀπαριθμησιν. ὁ δὲ Μουσταφᾶς
 εἰς τὸ πέραν ἑστώς, καὶ θεωρῶν τὰς ναῦς ὡς πολίχνια ἐν
 μέσῳ πελάγους ἢ ὡς νήσους, ἐπιτρώσκετο τῇ ψυχῇ ἦν γὰρ
 εὐδιδιος ἢ ἡμέρα ἐκείνη. καὶ οὐκ ἔχων τί δρᾶσαι, στέλλει ἐν

Morates in littore. appulsis ergo septem magnis navibus, amplissi-
 mam et praestantissimam Morates conscendit. Adurnus, ut decebat,
 maximos honores Morati detulit; qui vicissim Adurnum honorifice
 habuit. consederunt postmodum et inter se collocuti sunt. verumtan-
 tuen anxius erat Morates, formidabatque ne Franci spreto iureiuran-
 do ipsum Mustaphae traderent thesaurisque ingentibus acceptis dis-
 cederent. hac de causa Morates in nave, qua venebatur, secum ha-
 buit supra quingentos servos domesticos armatos. Adurnus eidem
 supra octingentos armis instructos Francos, eosque strenuos, imposue-
 rat. in ceterisque navibus tot vectores Turci quot armati Franci
 erant. Adurnus autem bona fide et sine fraude inviolatum iusiuran-
 dum observabat. cum autem in medio freto starent, surrexit Adur-
 nus genibusque flexis Moratem ut, quod vectigal debebat alumini,
 donaret sibi rogat; id quod Morates benigne lubenterque concessit.
 tum veteris debiti, quod numismatum viginti septem fere millia ae-
 quabat, tabula calamo inducta est. Mustaphas interim in opposito
 littore considere; et conspicatus naves, serenum quippe tunc coelum
 erat, castellis in medio mari insulisque similes, animo percelli; quo-

τῶν ἀκατίων μετακαλῶν τινα τῶν εὐνοουστέρων τοῦ Ἀδοῦρου, ὡς ἔχων λόγους τινὰς τοῦ ὀμιλῆσαι. ὁ δὲ Ἀδοῦρος στέλλει τὸν αὐτοῦ βικάριον Βαρνάβα δὲ Κορνήλια, καὶ τυχῶν μετὰ τοῦ Μουσταφᾶ, ὑπέσχετο τοῦ δοῦναι τῷ Ἀδοῦρῳ **D**
5 πεντήκοντα χιλιάδας νομίσματα, μόνον μὴ ἐκβαλεῖν αὐτὸν ἔξω τῆς νηὸς, ἀλλ' ἀποπέμψαι ἐτέρωθι, ἔνθα καὶ βούλεται. ὁ δ' Ἀδοῦρος οὐκ ἠθέλησεν ἀκούσαι. ὁ δὲ Μωράτ ἀκούσας τὰ γενόμενα ἐνηγκαλίσαστο τῷ Ἀδοῦρῳ, καὶ εἶπεν „ἔσο ἀπὸ τοῦ νῦν ἡμέτερος ἀδελφὸς καὶ φίλος πιστός.“ τότε πα-
10 ραστάντες ἄντικρυ Καλλιουπόλεως, οὐκ ἀφῆκαν οἱ τοῦ Μουσταφᾶ τὸ σύνολον πλησιάσαι ἐν τῷ λιμένι. οἱ δὲ κυβερνῆται τῶν νηῶν πρὸς τὰ τοῦ λιμένος μέρη τὰ κάτω ἔξω τῆς πόλεως ἐν τῷ πελάγει τὰ ἰστία χαλάσαντες, ὁμοῦ καὶ τὰς ἀγκύρας ἐτοιμάζοντο εἰς παρατάξεις τοῦ ἐξελθεῖν ἐν τῇ ξηρᾷ. καὶ οἱ τοῦ
15 Μουσταφᾶ διὰ ξηρᾶς διαδραμόντες ἀπενωτίας εἰστήκεισαν, κελύοντες τὴν ἔξοδον. ὁ δὲ Ἀδοῦρος ἐπιμάσας τὰς βάλκας **P. 100**
καὶ τὰ σκάφη καὶ ἀκάτια τῶν νηῶν ὑπὲρ τὰ εἴκοσιν ἐπεμψε, ἵνα λάβωσι γῆν ὄντες ἐντὸς τούτων ὑπὲρ τοὺς πεντακοσίους Φράγκους τζαγρατόρους καὶ δορυπόμπους. ἐξελθόντες οὖν
20 καὶ ἀποπέμψαντες τοὺς τοξότας ὡς μίλιον ἐν μακρὰν τοῦ αἰγιαλοῦ, καὶ δεφενδύσαντες τὴν ἀκτὴν ἀφραλῶς, ἐξῆλθε καὶ ὁ Μωράτ σὺν τοξόταις χιλίοις ἀμφοτεροδοξίοις καὶ μαχίμοις ἀλκιμωτάτοις ἐπέκειρα τῶν τρισχιλίων. οἱ δὲ Φράγκοι ἔμπρο-

ve se verteret nescius, navigium unum mittit, ut aliquem ex intimis Adurni amicis evocaret, habere se quae cum eo communicaret praetexens. mittit Adurnus ad Mustapham vicarium suum Barnabam de Cornelia. pollicetur Mustaphas se numismatum quinquaginta milia Adurno soluturum, si Moratem in terram exponere nolit, sed aliquo pro libitu suo amandet. quibus auscultare cum aversaretur Adurnus, amplexus cum Morates „frater“ inquit „noster ac fidus amicus in posterum sis.“ at qui Mustaphae militabant, Moratis naves portum ingredi prohibebant. quare navium rectores ad partes inferiores portus ultra urbem vecti vela contrahunt, ancorasque expediunt, ut in terram militem exponerent. Mustaphae vero copiae ad litus accurrunt contraque steterunt, excensu in terram eos prohibitori. Adurnus autem lembos acatia scaphasque apparatus supra viginti mittit, quibus vecti appellerent Franci, plus quingenti, zagratores et iaculatores; quibus in terram expositis, et litoris tuendi gratia milliaria unum a mari sagittariis procedere iussis, secure Morates, sagittariis mille ambidextris stipatus, tribus insuper militum pugnacissimum et robustissimorum millibus cinctus navi egreditur. cumque Franci in aciei fronte consisterent, lanceis lapidibusque immisis viam aperuerunt. mox Moratis milites cum Francis, tubarum clangore simul edito,

σθεν τῆς παρατάξεως διὰ τῶν τζαγροβολισμάτων καὶ πετρο-
 βόλων τὴν ὁδὸν λείαν ἐποίουν. τότε οἱ τοῦ Μωράτ σὺν τοῖς
 Β Φράγκοις μίαν ἀλαλαγὴν σαλπιγγώδη ποιήσαντες κατὰ τοῦ
 Μουσταφᾶ ἔθρον, καὶ αὐτοὶ νῶτα διδόντες ἐφρευγον, καὶ οὗ-
 τοι διώκοντες οὐκ ἐπαύοντο ἕως οὗ πολλοὺς κατέσφαξαν. καὶ 5
 ὁ Μωράτ πρὸς τὸ πολίχνιον ἐλαύνων τῆς πόλεως, ὁ Μου-
 σταφᾶς ὡς εἶχε πρὸς τὰ τῆς Ἀδριανουῦ ἦχετο, καὶ εἰσελθὼν
 ἐν τῷ ταμείῳ ὁ οἱ θησαυροὶ ἐναπόκειντο, καὶ λαβῶν χρήμα-
 τα ὅσα ἠβούλετο, πρὸς τὰ τῆς Βλαχίας μέρη σὺν ὀλίγοις
 τὴν ὁδοπορίαν ἐποίει, ἐλαύνων τοὺς ἵππους ὅσον ἐδύνατο. 10
 ὁ δὲ Μωράτ ἐν Καλλιουπόλει τρεῖς ἡμέρας ποιήσας καὶ τὸ
 φρούριον λαβῶν, καὶ τοὺς κωλύσαντας μὴ ἐξελθεῖν ἐν τῷ
 λιμένι πάντας ἀφειδῶς κατασφάζας, εἰς Ἀδριανούπολιν σπεύ-
 C δων ἦχετο, ἔχων μετ' αὐτοῦ πλεῖστον στρατὸν ἐξ εἰρέας καὶ
 δύσεως, καὶ τὸν Ἀδοῦρνον Ἰωάννην ὁμοῦ σὺν πᾶσι τοῖς ἐπι- 15
 στατοῦσι τὰς νῆας, καὶ στρατὸν ὑπὲρ τοὺς δισχιλίους, ἄν-
 V. 80 δρας Ἰταλοὺς καταπεφραγμένους μέλανι χαλκῷ καὶ δορυφο-
 ροῦντας, καὶ πελεκυφόρους πεζοὺς ἀρεϊκῆ θνητῷ ζέοντα. ἐν
 δὲ τῇ Ἀδριανουῦ εἰσερχόμενος, ἅπαντες οἱ τῆς πόλεως ἐξηλ-
 θον εἰς ἀπάντησιν εὐφημοῦντες αὐτῷ, ἐκεῖνος δὲ μετὰ περι- 20
 χαρείας τοὺς ἅπαντας προσηγόρευε. εἰσελθὼν δὲ ἐν τῷ παλα-
 τίῳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ εὐωχίαν μεγάλην καὶ πανδαισίαν
 ποιήσας ἐκάλεσε πάντας τοὺς Λατίνους σὺν ἰῷ Ἀδοῦρῳ,
 D καὶ εὐφρανθέντες εὐφήμησαν αὐτὸν ἅπαντες. δωρήσας δὲ

in Mustaphaeos impressionem fecerunt; in fugamque versos perse-
 qui, nisi maxima parte interempta, non destiterunt. Morates deinde
 ad castrum pergit. Mustaphas interim Adrianopolim quam ocysissime
 contendit; ingressusque gazophylacium, in quo thesauri reconditi
 erant, pecunia ac supellectile, quantas auferre libuit, convasatis,
 viam Valachiam versus, incitatis quam maxime equis, carpit. Mo-
 rates triduo Callipoli transacto, in deditionem accepto castro, cunctis-
 que, qui ipsi ne in portu exscenderet obstiterant, promiscue occisis,
 Adrianopolim properavit, ingentem exercitum ex oriente et occidente
 collectum secum ducens. comitabantur eum etiam Iohannes Adurnus
 omnesque simul navium praefecti; sequebatur Itolorum peditum su-
 pra duo millia agmen, strenuorum animoque bellum spirantium, quibus
 corporis tegumentum aere nigro confectum, armaque hastae ac
 securae. accedenti Adrianopolim effusi cives obviam processerant,
 faustisque acclamationibus eum prosecuti sunt; ipseque comiter omnes
 allocutus est. ingressus deinde patris palatium convivio opipare in-
 structo Adurnum ceterosque Latinos vocavit, omniumque laetantium
 faustaque precantium vocibus ipsi acclamatum. Adurno praeter alia

9. τῷ Ἀδούρῳ δωρήματα πλείστα, ἐδωρήσατο καὶ τὸ Περι-
 θεώριον ἓνα τῶν πολιχνίων τῆς δύσεως τοῦ ἔχειν καὶ νέμε-
 σθαι ταῦτο ἐφ' ὅλης ζωῆς αὐτοῦ· ὁμοίως καὶ τὰ κομμέρκια
 τῶν Φωκαίων. καὶ τοὺς ἄλλους κυρίους τῶν νηῶν ἀλλάξας
 5 στολαῖς βαρυτίμοις καὶ ἄλλοις πολυτελεσί δωρήμασιν ἀπέλυ-
 σεν αὐτούς εὐχάριστήσας ἐν εἰρήνῃ· ἐλθόντες δὲ ἐν Καλ-
 λιουπόλει καὶ πτερώσαντες τὰς νῆας ἔτεμον τὴν πρὸς Φώκαι-
 αν θάλασσαν. ὁ δὲ Μωράτ σὺν τάχει πολλῶ ἑξαποστειλάς
 ὠκνυτέρους νεανίας καὶ στρατηγούς ἀνδρείους, συνέλαβον τὸν
 10 Μουσταφᾶν ἐγγὺς πον τῆς τοῦ Ἰστροῦ ὄχθης· ἠβούλετο
 γὰρ εἰσελθεῖν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀλλὰ τὰ προγεγονότα
 εἰς γοῦν λαμβάνων ὑπὸ τοῦ συνειδότητος ἐκωλύετο. παρέστη P. 101
 σαν γοῦν αὐτὸν τῷ Μωράτ, ὁ δὲ ἔδωκεν ἀπόφασιν τοῦ δι'
 ἀγχόνης θανατῶσαι αὐτὸν ἐν τῷ δημοσίῳ τόπῳ ὡς ἓνα τῶν A. C. 1424
 15 κακουργῶν, ἓνα ἢ τῶν ἀνθρώπων ὑπόληψις, εἰ καὶ οὐχὶ Heg. 827
 πάντες, ἀλλ' οἱ πλείστοι τῶν τοῦ δήμου, καταλάβοι ὡς οὐχ
 ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Παγιαζῆτ Ὀθμάν, ἀλλ' ἦν πλαστὸς καὶ
 κατεσκευασμένος παρὰ τοῦ βασιλέως Μανουῆλ τοῦ Παλαιω-
 λόγου. ἡ δὲ ἀλήθεια οὕτως ἔχει ὡς τοῦ Παγιαζῆτ ὑπῆρ-
 20 χεν υἱός.

28. Καθίσαντος οὖν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς ἡγεμονίας τοῦ B
 πατρὸς αὐτοῦ ἤδη χειμῶνος ἄρξαντος, ἐν ἔαρι διαλαλίς
 πανταχοῦ καὶ κηρύγματα πέμψας, στρατὸν ἀθροίσας πολλὴν
 καὶ κατὰ τῆς πόλεως Κωνσταντίνου τὴν ἐτοιμασίαν ἐποιεῖ.

plurima munera Peritheorion castellum in occidente situm et com-
 mercia Phocaeorum donavit, quibus, quamdiu viveret, frueretur.
 alios navium praefectos vestibus pretiosis aliisque donis magnificis
 ornatos, gratiis etiam actis, benevole dimisit; qui Callipolim profes-
 cti aptatis velis Phocaeam versus renavigarunt. Morates interim ve-
 locissimos iuvenes ducesque expedit, qui iuxta Istri ripam Musta-
 pham comprehenderunt: Cpolim enim cogitabat; sed quorum sibi
 conscius erat, quaeque animo revolvebat, ab illo eum consilio revo-
 cabant. ad Moratem itaque retractum adducunt: qui sententia lata
 laqueo ipsi gulam frangi, in loco etiam publico ut acelestorum uni,
 iussit; ut in hominum animis, si non universorum, maximae saltem
 partis plebis, opinio invalesceret, eum Baiazitibus Othumanici filium
 non esse: sed subdititium, et ab imperatore Manuele Palaeologo per-
 sonatum in scenam productum esse. verumtamen eum fuisse Baiazi-
 tis genuinum filium verissimum erat.

28. Morates, postquam hiems iam coepisset, in imperii paterni
 solio collocatus, adventante vere edicto publico praeconumque voce
 ingentem exercitum cogit, et ad oppugnandam Cpolim se accingit. Iam

καὶ ὁ βασιλεὺς *Μανουήλ* πρὸ πολλοῦ τὴν βασιλείαν τῷ υἱῷ
Ἰωάννῃ ἀναθεὶς αὐτὸς γέρον ὢν ἐκάθητο, σχολάζων ἐν μελέ-
 τη Θεῶν λόγων. μαθὼν οὖν ὅτι ὁ *Μωρῦτ* στρατεύειν μέλ-
 λει κατ' αὐτοῦ τῷ μηνὶ ἐκείνῳ (ἦν γὰρ *Ἀπρίλιος*), στέλλει
 ἀποκρισιάριον πρὸς αὐτόν, ὀνόματι *Θεολόγον Κόρακα*, ἄν- 5
 C *Θρωπον ἐκ Φιλαδελφείας* ὀρμώμενον καὶ μετὰ τὴν τῶν *Τα-*
τάρων εἰς τὴν *Ἀσίαν* ἔφοδον μετοικῆσυντα ἐν *Κωνσταντι-*
νουπόλει. ἦν γὰρ πανούργος ὡς οὐδεὶς τῶν ἄλλων τῷ τότε
 καιρῷ, καὶ εἰς τὰς τῶν *Τούρκων* πράξεις καὶ διαβολὰς πονη-
 ρύτατος. συχναίων μετὰ τινος τῶν ἄρχόντων ἐν τῷ παλα- 10
 V. 81 τῷ ἐγένετο καὶ τῷ βασιλεὶ *Μανουήλ* γνώριμος, καὶ διὰ τὸ
 ἀσκεῖν τὴν *Τούρκων* γλώτταν καὶ ἐπίστασθαι αὐτὴν ὡς ἐχρῆν,
 ἐσιτέλλετο σὺν τοῖς πρέσβεσι τοῦ βασιλέως αἰεὶ, ὑπηρετῶν
 D καὶ μεθερμηνεύων τὰ λεγόμενα παρὰ τῶν πρέσβειων πρὸς
 τοὺς μεσάζοντας τοῦ ποτε *Μαχουμέτ* ἡγεμόνος. τοῦ καιροῦ 15
 τοίνυν ἀναλισκομένου συχναίως εἰς τὸ τοιοῦτον ὑπούργημα,
 γίνεται γνώριμος καὶ τῷ ἡγεμόνι *Μαχουμέτ* καὶ τῷ μεγάλῳ
 μεσάζοντι *Παγιαζήτ*. καὶ τοσοῦτον ἐφιλιώθη ὅτι εἴ τι ἦν
 P. 102 τὸ βουλόμενον παρὰ τοῦ βασιλέως πρὸς τὸν *Μαχουμέτ* καὶ
 παρὰ τοῦ *Μαχουμέτ* πρὸς τὸν βασιλέα, ἐν ἕκαστῳ καιροῦ 20
 ῥῆπῃ ὁ *Θεολόγος* ἐξῆφαινε, καὶ ἐφίεινετο καὶ εἰς τοὺς δύο
 μέγας διορθωτῆς πραγμάτων πολλῶν. ὁ τὰ πάντα γούν τὰ
 καλὰ βυσκαίνων φθόνος ἔστοχαίετο καὶ πρὸς τὸν *Θεολό-*
 γον ὕξιος. τοῦ *Μαχουμέτ* οὖν παρελθόντος καὶ *Παγιαζήτ*

pridem tunc imperator Manuel filio Iohanni imperio cesserat, ipse-
 que senex divinarum scripturarum studio quietus attendebat. comperto
 itaque Moratis consilio, bellum ipsi inferre mense Aprili tunc laben-
 te destinantis, apocrisiarium ad eum mittit nomine Coracem Theo-
 logum, qui Philadelphia Cpolim migraverat Tataris Asiam invaden-
 tibus. erat quidem iste supra cunctos sui temporis homines astutus
 et fraudulentus, Turcorum more calumniis quemlibet appetere prom-
 ptus et adsuetus. in palatio cum quibusdam principibus viris familiari-
 tate contracta, ipsi quoque Manueli imperatori innotuerat. quod etiam
 linguam Turcicam egregie calleret et loqueretur, ab imperatore cum
 legatis missus est; interpresque apud Veziros tunc regnantis Maho-
 metis Turcice reddebat, quae a legatis dicebantur. quo munere cum
 diu saepiusque defunctus esset, et principi Mahometi et magno Ve-
 ziro Baiaziti innotuit; tantaque ei cum ipsis intercessit amicitia, ut
 siquid imperator Manuel apud Mahometem agendum haberet, vel apud
 imperatorem Mahometes, id statim Theologus pertexeret. et aestimabatur
 inter hos duos multorum negotiorum componendorum magnus auctor.
 ideo invidia quae quicquid pulchrum est insectatur, in Theologum

τῷ μεσαζόντες, καὶ μεταπέσοντα τὰ πράγματα ἐν τῇ προρ-
 ρηθέντι Μουσταφᾷ διὰ συνδρομῆς τῶν Ῥωμαίων, καὶ τὸ
 τῆς φιλίας γλυκὺ εἰς ἔχθραν πικρίας κατητηκὸς τῶν πρα-
 γμάτων πάλιν μεταπέσοντων εἰς τὸν Μωράτ, καὶ Θέλων ὁ
 5 βασιλεὺς τὸ πικρὸν μεταβάλλειν πάλιν εἰς γλυκὺ στέλλει πρὸς Β
 τὸν Μωράτ ἀποκρισιαρίους Παλαιολόγον τὸν Λαχανῶν καὶ
 Μάρκον Ἰάγαριν, ἄνδρας εὐγενεῖς καὶ συνετούς, τοῦ πυρα-
 στήσαι διὰ λόγων πιθανῶν ὅτι τὰ συμβάντα τῷ Μωράτ οὐκ
 ἦν αἰτία ὁ βασιλεὺς ἀλλ' ὁ Παγιαζήτ ὁ τῶν πραγμάτων τῆς
 10 ἡγεμονίας ἐπίτροπος, καὶ οὐκ ἠβουλήθη δοῦναι τὰ νεογνὰ ἐν
 χερσὶ τοῦ βασιλέως, καθὼς ἐνδιαθήκως προέβρεψεν ὁ πατήρ
 αὐτῶν τῷ Παγιαζήτ, ἀλλ' ἀτίμως τοὺς αἰτούντας αὐτὰ πρό-
 σφεις φέπεμψεν. ὁ δὲ Μωράτ τοὺς ῥηθέντας ἀποκρισιαρί-
 ους μῆτε ἰδεῖν μῆτε ἀκοῦσαι θελήσας, περιορίσας αὐτοὺς ἐν
 15 ὀλίγαις ἡμέραις, ἕως οὗ ἀπαρτίσαι δυνηθεῖν τὰ πρὸς χερσὶν C
 αὐτῷ πολεμικὰ κατὰ τῆς πόλεως, τότε ἀπέλυσεν εἰπὼν „ὐπάγετε,
 ἀναγγεῖλατε τῷ βασιλεὶ ὅτι ἤδη ἔρχομαι ταχύ.” ἐν ὀλίγαις
 δ' ἡμέραις ἀθροίσας ἅπαντα τὸν στρατὸν αὐτοῦ, ὑπὲρ ἄρι-
 θμὸν ὄντι εἶπειν, ἐπέκεινα τῶν διακοσίων χιλιάδων, κατὰ
 20 τῆς πόλεως ἐξείσιν. οἱ δὲ πολῖται κατὰ τοῦ Θεολόγου ὑπε-
 νόουν κακῆν ὑπόνοιαν, λέγοντες ἐν νῷ ὅτι διὰ τὸ μὴ ἀφικέ-
 σθαι αὐτὸν ἐν τῇ πρεσβείᾳ ἔρραψε δόλον κατὰ τῆς πόλεως·
 ἦν γὰρ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φιλικῶς διακείμενος σὺν τοῖς ἄρ-

21. τό δεest P.

quoque tela impegit. cum igitur Mahometes obliisset Balazitesque Ve-
 xirus periisset, et rerum summa Romaeorum auxilio ad Mustapham
 rediisset, quia amicitiae suavitas translato ad Moratem imperio in
 offi amaritudinem vertebatur, mitigare eam cupiens imperator ad
 Moratem apocrisiarios mittit Palaeologum Lachanem et Marcum Iaga-
 rin, viros nobilitate ac prudentia insignes, qui rationibus verisimi-
 libus Morati persuaderent, eorum quae ipsi acciderant auctorem
 Manuelem imperatorem non esse, sed Baiazitum, qui res imperii tum
 administrabat, nolueratque infantes imperatori tradere, ut patris
 ipsorum testamento iussus erat, sed contumeliose legatos, qui illos
 repetebant, dimiserat. at Morates hos apocrisiarios nec videre nec
 audire voluit, et paucos dies seorsim custoditos tenuit, donec, quae
 ad urbem Cpolim oppugnandam necessaria ipsi erant, comparasset.
 tum illos hoc dato responso dimisit: „abite et nuntiate imperatori
 vestro brevi me venturum esse.“ paucos post dies, in unum coactis
 totis viribus, ingentem exercitum ducentorum millium plurimive con-
 tra Cpolim ducit. cives hac de causa in suspicionem de re aliqua
 atroci contra Theologum adducti dicebant ipsum fraudem et dolos
 urbi struxisse, aegre ferentem se cum legatis profectum non esse. erga

χηγοῖς Τούρκοις καὶ σὺν αὐτῷ τῷ ἡγεμόνι ὁ Θεολόγος. ὁ δὲ βασιλεὺς Μαρουήλ ὄρων τὸν θύρυβον ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου κατὰ τοῦ Θεολόγου, στέλλει τοῦτον πρὸς τὸν Μωράτ ὡς δῆ-
 D 99ν προεβέβωσαν τὰ τῆς εἰρήνης· ἦν γὰρ ὁ Μωράτ περικυ-
 κλώσας καὶ χαρῶσας τὴν πόλιν, πῆξας αὐτοῦ τὰς σκηνὰς 5
 ἐν τῷ ναῦ τῆς πηγῆς ἔνδον, πλησίον τοῦ τείχους τῆς πόλεως.
 ἔξελθὼν δὲ ὁ Θεολόγος καὶ ἐντυχὼν τῷ Μωράτ καὶ τοῖς
 μεγαστάνοις αὐτοῦ, καὶ πολλὰ καμῶν καὶ λαλήσας περὶ εἰρή-
 νης, οὐκ ἐδυνήθη καταπειθῆ ποιῆσαι τὸν τύραννον, ὡς τι-
 νες λέγουσιν· ὡς δὲ οἱ πλείστοι ὑπώπτευσαν, ἐλάλησε πρὸς 10
 τὸν Τούρκον ὅτι „εἰ ποιήσεις μοι συνθήκας ἐνόρκους τοῦ
 εἶναι με ἄρχοντά καὶ ἡγεμόνα τῆς πόλεως, ἐγὼ σοι ταύτην
 παραδώσω.” εἷς δὲ τῶν πιστοτάτων αὐτοῦ ἐνωτισθεὶς τὰ λε-
 γόμενα, καὶ εἰσελθὼν ἐν τῇ πόλει μετὰ τὸ ποιῆσαι τὰς
 P. 103 συνθήκας ὅτι τὴν ἡμέραν ἐν ἣ μέλλει γενέσθαι ὁ πόλεμος, 15
 αὐτὸς ἐν τῇ τῆς πηγῆς πύλῃ μετὰ τῶν αὐτοῦ εἰσαῖξε τοὺς
 Τούρκους ἐντὸς, εἰσελθὼν δὲ ὁ Θεολόγος καὶ τυχὼν τῷ βα-
 V. 82σιλεὶ καὶ διηγούμενος τὰ τῆς προσειρίας, ἐκεῖνος ἀνήγγειλε
 τοῖς ἔξω τὰ περὶ τῆς ἀπιστίας αὐτοῦ, πιστούμενος τὰ λεγόμε-
 να διὰ τεκμηρίων τινῶν. ἔξελθὼν δὲ ὁ Θεολόγος ἐκ τῆς μο- 20
 νῆς (ἦν γὰρ οἰκῶν τότε ὁ βασιλεὺς ἐν τῇ μονῇ τῆς Περι-
 βλέπτου ἀσθενῆς καὶ γέρον, ὁ δὲ Ἰωάννης ὁ βασιλεὺς ἡσχο-
 λεῖτο πρὸς τὰ ἀντίμαχα τῆς πόλεως), καὶ μέρος τῶν ἀρχόν-
 των καὶ τὸ βασμουλικὸν ἄπαν κατεβόησαν κατὰ αὐτοῦ ὕβρεις

Turcos duces etenim ut plurimum benigne affectus erat, ipsorumque imperatorem diligebat Theologus. cognita tumultuantis multitudinis in Theologum invidia, Manuel ad Moratem de pace acturum eum mittit: urbem quippe corona ac vallo iam cinxerat Morates, et tentoria intra templum Fontis prope muros erexerat. urbe egressus Theologus Moratem eiusque proceres adit; cum quibus multis de pace sermonibus collatis tyrannum ad eam componendam adducere non potuit. plurimum autem opinione ferebatur cum Turco hac conditione pacisci voluisse. „si“ inquit „fidem tuam iureiurando obligaveris urbis praefectum me fore, illam ego tibi tradam.“ quae verba ex fidissimis amicis eius, qui aderat, unus auribus excepit. talia pactus in urbem redit, ut, qua die urbem expugnaturi Turci erant, ad Fontis portam suis stipatus illos introduceret. Theologus continuo imperatorem convenit, rationem eorum quae legatus agitasset redditurus. ille vero alius perfidum eius consilium ad turbam retulit, iudiciisque quibusdam fidem verbis suis conciliat. ubi deinde ab imperatore Manuele, qui senio et infirma valetudine afflictus in venerandae Virginis monasterio habitabat, dum Iohannes imperator propulsando hoste occupatur, discessit Theologus, primores urbis aliquot levisque ar-

καὶ λοιδορίας ἐκφέροντες. τότε ὁ βασιλεὺς ἀκούσας τὴν ταρα-
 χὴν ἠρώτα τί τὸ γινόμενον· οἱ δὲ παρέστησαν αὐτῷ τὸν
 ἄνθρωπον διηγούμενον τὰ περὶ τῆς προδοσίας. Θέλων δὲ ὁ
 βασιλεὺς κατακρῦναι ὄχλον, ἐκέλευσε περιοριᾶσθαι τὸν
 5 Θεολόγον καὶ σὺν αὐτῷ τὸν προδότην αὐτοῦ, ἵνα τὴν ἀφρο-
 σον ἐτάσῃ τὴν ἀλήθειαν. οἱ δὲ Κρηταὶ ὄντες ἐν τῇ βασιλικῇ
 πύλῃ φύλακες, καὶ ἀκούσαντες τὰ τῆς προδοσίας, ἔδραμον
 λέγοντες τῷ βασιλεῖ (ἦσαν γὰρ οἱ Κρηταὶ ἀεὶ πιστότατοι καὶ
 ζῆλον θεῶν ἔχοντες πρὸς τὰ τεμένη ἁγίων καὶ εἰς τὰ σφῶν
 * λείψανα καὶ εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς πόλεως) εἶπον οὖν αὐτῷ „ὦ
 βασιλεῦ, ἄδικόν ἐστιν ἡμᾶς προτιμᾶν τὴν πόλιν ὑπὲρ τὴν
 ἐνογκαιμένην, καὶ ποθεῖν τοῦ ἐκχεῖσθαι τὸ αἷμα ἡμῶν ὑπὲρ
 τῆς βασιλευσύνης, οἱ δ' αὐτόχθονες καὶ οἱ τὸ εὐδοξεῖν ἐκ ταύ-
 της ἔχοντες εἶναι προδότες τῶν θεῶν μυστηρίων καὶ τῆς βα-
 15 σιλείας σου. κέλευσον οὖν ἵνα παραδώσωσιν εἰς χεῖρας ἡμῶν
 τὸν Θεολόγον, καὶ ἡμεῖς ἕξετάσομεν ἀκριβῶς τὰ περὶ τοῦ-
 του.“ ὁ δὲ βασιλεὺς ἀπεκρίνατο „ἐγὼ μὲν δειλιῶ μὴ πως
 κατὰ φθόνον κινδυνεύει ὁ ἄνθρωπος· εἰ γὰρ ἐγίνωσκον ὅτι
 ἐν ἀληθείᾳ στρεβλὸς ἦν, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ κατεδίκαζον αἰσχίστερ
 20 θανάτῳ. ἄρατε οὖν ὑμεῖς καὶ ἕξετάσατε· καὶ εἰ μὲν ἀθῶος,
 ἄφετε, εἰ δὲ ἐπὶ τῷ κρίματι, τισύσθω τὴν τιμωρίαν.“ λαβόν-
 D τες οὖν τὸν Θεολόγον καὶ ἕξετάσαντες ἀκριβῶς καὶ διὰ τιμω-
 ριῶν καὶ διὰ σημείων τινῶν, ὧν ἐρευνήσαντες εὖρον ἐν τῷ

maturae milites simul vociferando contumelias et probra in eum iaciebant. tumultu audito Manuel quid acciderit interrogat. tum qui aderant eum, qui proditionem aperuerat, introducunt. tumultum sedare volebat Manuel, insitque Theologum eiusque accusatorem in custodia haberi, ut postridie, quid rei sit, cognosceret. Cretenses autem, qui ad imperatoris portam excubabant, audito de proditione rumore, accurrunt ad eum: fidelissimam enim usquequaque operam navaverant Cretenses, erga templa et reliquias sanctorum amore divino flagrant; urbisque maiestatem imperatoriam salvam esse vehementer cupiebant. illi itaque dixerunt: „imperator, haud aequum est hanc urbem patriae nos praeferre, et sanguinis nostri pro huius urbis imperatoriae tutela nos esse prodigos; indigenas vero, quique gratia et auctoritate in ea valent, divina mysteria imperiumque tuum prodere velle. iube igitur Theologum nobis tradi; examini accurato rem totam subiiciemus.“ respondit imperator Manuel vereri se ne invidia oppressus iste in vitae periculum adducatur, addiditque „si revera eum cognovissem sceleris cuiusvis reum, exemplo turpissima morte eum multassem. de illo itaque vincito cognoscite et quaestionem habete. si insons fuerit, absolvite: si reus peragitur, poenas luat.“ de Theologo igitur, qui in vinculis erat, diligenter

οὐκ αὐτοῦ διάφορα σκεύη χρυσῶ τε καὶ ἀργυρῶ καὶ χρυ-
 σοῦφανα πέπλα, καὶ ἐγγράφους ἀποδείξεις ὡς ἐποίει κατὰ
 τοῦ βασιλέως (τὰ δὲ σκεύη ἐδίδοσαν παρὰ τοῦ βασιλέως ὡς
 ἀποκομισόμενα τῷ Τούρκῳ, ὃ δ' αὐτὸς ἐνοσφίζετο ταῦτα),
 τότε οἱ Κρηταὶ σύραγτες αὐτὸν διὰ τῆς λεωφόρου ἕως τῆς 5
 πύλης τῆς βασιλικῆς, ἐκεῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττουσιν ἀη-
 λεῶς καὶ ἀπανθρώπως· οὕτω γὰρ ἐξέγλυψαν τοὺς ὀφθαλμοὺς
 P. 104 αὐτοῦ ὡς μηδὲ τύπον φαίνεσθαι βλεφάρων ἢ δέματος. βαλόντες
 τοῖνυν ἐν τῇ φυλακῇ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἀπέθυσσε, τὴν δὲ οἰκίαν
 αὐτοῦ δημεύσαντες ἐπέρησαν πολὺν θησαυρὸν γέμονσαν. ὃ 10
 Μουράτ οὖν ἀκούσας τὸν θάνατον τοῦ Θεολόγου, καὶ τίς ἡ αἰ-
 τία τοῦ φόνου, ἐθνυμώθη τε καὶ ἐλνπήθη, καὶ τινας παρέδωκεν
 εἰς αὐτὸν ὡς ὅτι αἰτίως τοῦ φόνου τοῦ Κόρακος οὐκ ἦν ἄλλος
 εἰ μὴ Μιχαὴλ ὁ Πύλλης. οὗτος γὰρ ὁ Πύλλης ἦν ἐξ Ἐφέσου
 Ῥωμαῖος γένει, τὸ σέβας Χριστιανός, τὴν τύχην δὲ εὐγενῶν 15
 τῆς αὐτῆς πόλεως, τὴν τέχνην καὶ τὸ ἐπιτήδευμα γραφεὺς ἐν
 τῷ παλατίῳ τοῦ ἡγεμόνος ἐν γράμμασι Ῥωμαϊκοῖς καὶ Ἀραβι-
 B. 30 κος, τὴν πρῶξιν καὶ τὸν τρόπον δύσχρηστος λαίγρος ἄσωτος
 καὶ καμβέβηλος. οὗτος συνὼν τότε τῷ τυράννῳ, παρέδωκεν
 αὐτὸν λέγοντες ὅτι οὗτος ὁ Πύλλης ἔγραψε τότε τῷ βασιλεῖ 20
 πῶς ὁ Θεολόγος μέλλει προδοῦναι τὴν πόλιν, καὶ παρ' ἐκεί-
 V. 83 πον τοῦ μηνύματος ἀπέθυσσε ὁ Κόραξ. δεσμώσαντες οὖν
 τοῦτον καὶ βασανίσαντες ἀηλεῶς (ἦν γὰρ μισητὸς παρὰ πάν-
 των), ὕστερον πυρκαϊᾶν ἀνάψαντες παρέστησαν ἐν αὐτῇ τὸν

anquiritur tormentis adhibitis; et indicia quaedam exacte inquiren-
 tibus patuerunt, inventis in eius domo vasis aureis argenteisque plu-
 rimis, vestibus auro intextis, libellis adversus imperatorem composi-
 tis. vasa autem ab imperatore ipsi tradita erant, ut ad Turcos de-
 ferret; quae erat furatus. tunc Cretenses per viam ad portam impe-
 ratoriam tracto oculo immani saevitia effodiunt, ut ne vestigia qui-
 dem palpebrarum aut cutis apparerent. coniectus deinde in carcerem
 post triduum moritur; eiusque domus, multis thesauris qui in ea
 erant di. eptis, incendio deletur. intellecta Theologi caede eiusque
 causa, Morates ira ac dolore accensus est; cui suggerunt quidam
 alium non esse huius caedis auctorem praeter Michaellem Pyllem.
 hic Pylles Ephesius erat, genere Romaens, ritu Christianus, ex il-
 lius urbis familia nobili oriundus. Romaicae et Arabicae linguae
 peritus scriptum in praefecti palatio faciebat, moribus corruptis et
 improbis, luxuria et intemperantia diffuens, omninoque profanus.
 eum in tyranni aula tunc versantem arguunt imperatori Manueli, ut
 Corax Theologus urdem proditurus fuerit, epistola patefecisse, eius-
 que indicio perisse Coracem. vinctum deinde saevis tormentis vexant,

ἄθλιον, καὶ ἐρωτήσαντες εἰ βούλεται ἐξομῶσαι τὴν πίστιν τῶν Χριστιανῶν, σωθῆσεται, εἰ δὲ μὴ, τὸ πῦρ θαπανήσει. τότε δὲ πρὸ τῆς ἀρνήσεως Τούρκος κατὰ τὰς πράξεις ἠρνήσατο, καὶ περιέτεμον αὐτὸν πομπεύσαντες. μετὰ χρόνους δὲ 5 ἰσκανοὺς τὴν ψυχὴν ἀπέρριψεν, ἐν τῇ ὁμολογίᾳ ταύτῃ τῇ ἀπαί- C σίῳ δούς τὸ τέλος.

Ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουὴλ κατάκοιτος ὢν, καὶ καθ' ἑκά-
στην ἔχων πλεῖν πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν θάνατον, σοφίζεται
κατὰ τοῦ Μωράτ ὃ λέξων ἔρχομαι. τὰ δύο τέκνα τοῦ Με-
10 χεμέτ, ἀδελφία δὲ τοῦ Μωράτ, τὸ μὲν ἐν φθιάσας ἔπνιξ
κατὰ τὴν κρατοῦσαν εἰς αὐτοὺς μαιφρόνον συνήθειαν· τὸ δὲ
ἄλλο, ὃ καὶ Μουσταφῆς ἐκαλεῖτο, θανόντος τοῦ πατρὸς αὐ-
τῶν εἰς μεγιστάνων τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὀνόματι Ἐλιέξ, τὸ
15 ὁρφίκιον αὐτοῦ πιγκέρνης, ὃ λεγόμενος κατὰ τὴν τῶν Τούρ-
κων γλώττιαν σιαραπτάρ, κλέψας αὐτὸ καὶ περάσας εἰς τὰ
τῆς ἀνατολῆς μέρη τὰ πρὸς Παφλαγονίας, πέμπει κρυφί- D
ως γραφῆς πρὸς τὸν σιαραπτάρ Ἐλιέξ ὃ βασιλεὺς τοῦ ἄγειν
τοῦ παιδίου ἐν τῇ Προύση, στείλεις πρὸς αὐτὸν καὶ χρυσί-
20 ον μέρος πολὺ τοῦ ζογεῦσαι καὶ στῆσαι νεύλεκτον στρατὸν καὶ
εἰσαῖλαι τὸ παιδίον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Βιθυνίας. ὁ Μουράτ
οὖν ἠσχολεῖτο ἐν ἐλεπάλξεσιν καὶ ἀκροβολισμοῖς τοῦ λαβεῖν
τὴν Κωνσταντίνου. ἐν ὀλίγαις οὖν ἡμέραις ἔρχεται εἰς τῶν
τεχυδρόμων ἀπαγγέλλων τῷ Μουράτ ὅτι „ὃ ἀδελφός σου ὃ

invisum omnibus; ad accensum denique rogum miserum attractum interrogant, velitne fidem Christianam abiurare: ita salvum evasurum, alias fore ut igne comburatur. tum qui ante abiurationem moribus ac factis Turcus erat, fidem Christianam abiuravit, et circumcisus cum pompa deductus est. post multos vero annos in illa excreanda professione, persoluto naturae debito, animam abiecit.

Decumbens autem imperator Manuel, cui quotidie, ut ita dicam, ante oculos mors versabatur, adversus Moratem, quod dicturus sum, excogitavit. duorum Mehemetis filiorum fratrumque suorum alterum laqueo iam Morates interemerat ex recepta inter ipsos immani ac nefanda consuetudine. alterum nomine Mustapham quidam ex magnatibus dictus Eliez, qui pincernae munus obibat, Turcice siaraptar appellatus, post patris obitum suffuratus in Anatoliae partes Cappadociam versus transportavit. ad hunc siaraptarim Eliez clam litteras scribit imperator, quibus illum hortatur ut Prusam puerum illum adducat. mittit simul magnam pecuniae vim, ut militem mercede conduceret puerumque in Bithyniae provinciam introduceret. vacabat interim Morates fabricandis machinis ad deturbandas moenium pinnae, ac velitationibus obsessos fatigabat Cpoleos potiundi cupidus, cum paucis diebus cursorum unus accessit, nuntians Morati fratrem

· Μουσταφᾶς εἰσῆλθεν ἐν τῇ Προύσῃ, καὶ ὑπεδέξαντο οἱ τῆς πόλεως καὶ εὐφῆμησαν αὐτὸν ὡς ἡγεμόνα. καὶ ἀπάρας ἐκ P. 105 τῆς Προύσης σὺν τῷ σιαραπτᾶρ Ἐλιᾶ ἐπάγει εἰς Νίκαιαν." ταῦτα μαθὼν ὁ Μωράτ, καὶ ἐν νῆ βάλλων ὡς „ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ἔχει καὶ ἕτερον Μουσταφᾶν τοῦ ἐνέγκαι με 5 πειρασμούς," ἀφίησι τὴν ἔχθραν καὶ λύει τὰς παρατάξεις καὶ τὰς μελετωμένας ἐπάλλξεις καὶ ἐλεπόλεις, καὶ δίδωσι λύσιν τῇ μυριαριθμῷ στρατῷ, καὶ αὐτὸς ἀφείξ τὸ πολεμεῖν ἐπανέλευξεν ἐν τῇ Ἀδριανοῦ. ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουὴλ ἔκειτο τὰ λοισθια πνέων, γενόμενος παράκλητος, καὶ ἐν τρισὶν 10

A. C. 1424 ἡμέραις ἀπέδωκε τὸ χρεῶν, ὄντως σοφώτατος καὶ ἐνάρητος ἐν τε σωφροσύνῃ καὶ κοσμιότητι, καταλείψας τὴν βασιλείαν Βιτῆ νιῶ αὐτοῦ Ἰωάννῃ τῷ ὑστάτῳ βασιλεῖ τῶν Ῥωμαίων, καὶ πρώτῳ ἐν πᾶσι τὰ τῆς βασιλείας ἔχων ἰδιώματα. ἐποίησε γὰρ ὁ Μωράτ σὺν τοῖς στρατεύμασιν αὐτοῦ ἐπάνω τῆς 15 πόλεως μῆνας τρεῖς· μετὰ δὲ τὸ ἐγερθῆναι καὶ εἰσελθεῖν ἐν τῇ Ἀδριανοῦ, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔρχεται ἐν Καλλιουπόλει, καὶ περάσας σὺν ἰκανῷ πεζικῷ καὶ ὀλίγοις ἰππεῦσι, τινὸς μὴ γνώσκοντος ποῦ πορεύεται, δι' ἐνὸς ἡμερονοχθίου πρῶτῃ ἐτι σκοτίας οὐσης φθάνει Νίκαιαν, καὶ προσημαίνει τὴν ἔλυσιν 20 αὐτοῦ τοῖς πιστοῖς. καὶ αὐτοὶ θροῦν ποιήσαντες ἐν μέσῳ τῆς πόλεως, ἀνοίγονται αἱ θύραι καὶ ἀνατέλλων εἰσάγεται ὁ C Μωράτ ἐντός, καὶ εὐρῶν τὸν μείρακα ἐπνίξεν, καὶ τοὺς αὐτοῦ ὑπερασπιστὰς κατέσφαξεν· ἦν δὲ ὁ Μουσταφᾶς ὡς

eius Mustapham Prusam intrasse, a civibus ut principem suum cum plausu susceptum; inde cum siaraptari Eliaz abisse Nicaeam. his auditis Morates talia secum agit: „Romaeorum imperator alium paratum habet Mustapham, per quem mihi negotia facessat.“ ideo hostilibus factis abstinuit; exercitum immensum facta abeundi copia dimisit, turribusque et machinis ad urbem expugnandam omissis Adrianopolim revertitur. dum haec aguntur, imperator Manuel paraplecticus factus ultimosque spiritus ducens iacebat, et intra triduum naturae tributum persolvit, vir sapientissimus, temperantia ac modestia insignis. imperium filio suo Iohanni Romaeorum imperatori ultimo reliquit, qui dignis imperio virtutibus ceteros omnes anteibat. tres menses cum exercitu suo Morates urbem oppugnando transegerat. soluta deinde obsidione Adrianopolim regressus, tribus ibi transactis diebus Callipolim proficiscitur. superato freto cum magna peditum manu, paucis vero equitibus, nemine quo tenderet gnaro, diei unius ac noctis itinere mane, antequam luceretur, Nicaeam pervenit; advenisseque significat iis qui in fide manserant. per quos excitato in media urbe tumultu, portae ipsi aperiuntur, orienteque sole Morates intra muros accipitur. inventum Mustapham annorum fere sex

ἐτῶν ἔξ. τότε ὡς ἶδε τὸ παιδίον τεθνηκότα, ἐκέλευσεν ἄγειν αὐτὸ ἐν τῇ Προύσῃ καὶ παραδοῦναι τῷ τύφῳ πλησίον τοῦ πατρὸς αὐτῶν. ἐν τῷ ἔτει ἐκείνῳ ἀπέθανον τρεῖς ἄρχηγοὶ Μουσταφάδες, εἷς ὁ καὶ πλαστός παρὰ τοῖς πολλοῖς λεγόμε- V. 24
5νος, ἄλλος ὁ τοῦ Μουράτ ἀδελφός, καὶ ἕτερος ὁ τοῦ Ἀτήν, ὃν ἀπέκτεινε Τζινεήτ, καὶ βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ὁ Μα-
νουήλ.

Ὁ δὲ Μουράτ ἐπανελθὼν ἐν Ἀδριανουπόλει οὐκ ἐπαύε- A. C. 1424
το νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἐρευρῶν ἀφορμὴν τινα ὥστε ἀντῆραι Heg. 828
10 τῷ Τζινεήτ. μηνύει οὖν αὐτῷ λέγων „οἶδας τὰς συνθήκας
ἕς μοι συνέθου. καὶ εἰ μὲν βούλει τοῦ εἶναι φίλον ἐμὸν, D
πέμψον μοι τὸν σὸν υἱὸν διαταχέως, ὅτι μέλλω περᾶν τὸν
Ἰστρον. εἰ δὲ οὐ, ἔσο μοι διακείμενος σὺν τοῖς ἐμοῖς ἀνη-
15 νέητ γοῦν ἀπεκρίνατο „ὄ σοι βουλευτόν, πρῶττε, τὴν δὲ ἀπέκ-
βασιν τῷ Θεῷ ἄφες.” στέλλει οὖν ἐν ἐκείνῳ τῷ ἔτει ἀκιν-
τζίδας ἐν Βλαχία καὶ ἐν Σερβία, δεικνύων τὴν ἀνάρρησιν αὐ-
τοῦ. ἔρχονται οὖν ἀποκρισιάριοι παντόθεν προσαγορεύοντες
20 αὐτῷ τὰ τῆς ἡγεμονίας εἰσόδια, καὶ ἀπὸ τὸν δεσπότην Σερ-
βίας καὶ ἀπὸ βειβόδαν Βλαχίας· ἐποίησεν οὖν εἰρήνην σὺν
ἐκείνοις. μετὰ δὲ τοῦ βασιλέως Ἰωάννου οὐκ ἦν τὸ σύνολον
ἡμερωθῆναι, ἀλλ' ἔτρεφεν ἔχθραν ἄσπονδον. ὡς οὖν οὐκ ἠδυνή-
θη τι πρᾶξαι κατὰ τῆς πόλεως, πρὸς τὰ μέρη τῆς Θετταλίας τὴν P. 106

13. οὔ] οὖν P.

puerum strangulat, et eius satellites perimit. utque puerum mortuum conspexit, cadaver Prusam ferri et in paterno monumento sepeliri iussit. anno illo tres principes, quibus Mustaphas nomen erat, fato concesserunt, unus qui Baiazitis filius subditivus a multis creditus est, alter Moratis frater, tertius Atinis nepos, quem Cineites occidit; eodemque anno imperator Manuel obiit.

Morates postea Adrianopolim reversus noctu et interdiu meditabatur qua specie ac praetextu Cineitem adoriri posset; quapropter eiusmodi mandatum ei significat. „quas condiciones tibi tulerim tuque acceperis, recte meministi: itaque si in amicitia mecum perseverare velis, filium tuum illico ad me mitte, Istrum quippe traicere cogito. sin vero, pro hoste mihi eris, et ego, ut deo visum erit, utar te.“ ad ea respondit Cineites: „pro libitu age, successum vero deo permitte.“ ille igitur in Walachiam et Serviam akincidas mittit; qui nuntiarent ipsis se regem proclamatum esse. undequaque igitur accedunt apocriariii, qui ipsi principatus initia congratulantur, a despotâ Serviae et vaivoda Walachiae; cum quibus pacem firmavit. cum imperatore Iohanne in gratiam et amicitiam redire omnino aversabatur, animo odium capitale gestans. cum itaque in urbe Cpoli oppu-

ὄρημν τοῦ τοῦ εἶχε καὶ πρὸς τὰς ἐμβολὰς τῆς Πελοποννήσου
 καὶ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τοῖς κατὰ τὸν Στρυμόνα. πέμψας οὖν ἱκα-
 νὰ στρατεύματα ἔκλεισε Θεσσαλονίκην καὶ τὰ περίξ ἐλεηλάτει
 τὸ Ζητούνιον καὶ τὰ περίξ ἐκούρσενε. ἦν δὲ τότε ἐν Ζηπου-
 νίῃ σταλείς εἰς ὑπατείαν Καντακουζηνῆς ὁ Στραυνομήτης, ἄν- 5
 δρος γενναῖος, εἰ χρὴ καλεῖν αὐτὸν ἄνδρα, ποιήσας μεγάλην
 ζημίαν ἐν ἐκείνοις τοῖς μέρεσι τοὺς κατοικοῦντας Τούρκους,
 καὶ περιέπων ἀσφαλῶς τὰ περίξ τοῦ Ζητουνίου καὶ τὸ πο-
 λίχνιον. ἐτοιμάσας τὸν τῆς ἐφάσ στρατόν, πέμπει στρατάρ-
 B χην ὀνόματι Χαλίλιν τινα, Ῥωμαῖον τῆ γένει, γαμβρὸν ἐπ' 10
 ἀδελφῇ τοῦ προμνημονευθέντος Παγιαζῆτ, ὃν ἀπέκτεινε Τζι-
 νεῆτ ἔτι ὢν σὺν τῇ Μουσταφᾷ· καὶ δὴ λαβὼν τὰς δυνάμεις
 ἀπύσας πρὸς τὰ μέρη Φιλαδελφείας, ὃ δὲ Τζινεῆτ τὸ πα-
 ρύπαν μὴ δειλιῶν, ἔχων στρατόν ἱκανὸν καὶ αὐτὸς ἐξέρχεται
 καὶ προσυπαντῇ τῇ Χαλίλ ἐν τῇ κάμπῃ τῶν Θουατείρων. καὶ τεν- 15
 τώσαντες ἀπ' ἀλλήλων ἀντικρὺ ἀπέχοντες ὡς στάδια πέντε,
 πρῶτῃ σαλπύγων ἠχησάντων ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, καὶ πάν-
 των ἐνορδίνως ταξάντων τὰς φάλαγγας, ὃ νεώτερος τῶν νιῶν
 αὐτοῦ, ὃς καὶ Κούρτης ἐπωνομάζετο, ὃ λέγεται λύκος, εἰσ-
 C σσει σὺν τοῖς ἀσπιδοφόροις αὐτοῦ καὶ τῇ λοιπῇ τάγματι, καὶ 20
 ἐν μέσῳ τῆς παρατάξεως ὡσπερ ὃς ἄγριος διέβη. τὰ δὲ τά-
 γματα καὶ οἱ λεγεῶνες τοῦ Χαλίλ παραχωρήσαντες καὶ τόπον
 δόντες, διέβη μέσον ὀλίγην ζημίαν ποιήσας. ὃ δὲ Χαλίλ ἰδὼν

19. δ | δε P.

gnanda nihil proficeret, Thessaliam Peloponnesi Isthmum, et mariti-
 ma Strymonis loca invadit. misso ingenti agmine Thessalonicam
 circumdat, agrumque circumiectum praedationibus vastat, Zetunium
 vicinamque loca incursionibus populatur. Zetunio tunc praeerat Can-
 tacuzenus Strauometis vir, si dicendus vir est, generosus, qui illas
 regiones ipsumque Zetunium tutabatur, maximaque damna Turcis
 illic habitantibus intulerat. cum autem Morates Orientis copias in-
 struxisset, ducem iis Halilin quendam praefecit, genere Romaeum,
 qui Baiazltis a Cineite Mustaphae partes sequente occisi sororem con-
 iugem habuerat. is cum toto exercitu Philadelphiae vicinas regiones
 adit. verum Cineites his haudquaquam territus exercitu magno con-
 scripto in Thyatirae agro Halili occurrit. uterque castra metatus est,
 ita ut se conspicerent nec plus stadiis quinque inter se distarent.
 ubi illuxit, ab utraque parte classicum canitur, agminibusque ordine
 dispositis Iunior filiorum Cineitis, qui Curtis, id est lupus, cogno-
 minabatur, scutiferis aliisque turmis, quas ducebat, stipatus in ho-
 stes invehitur, per mediamque eorum aciem viam sibi, velut aper,
 patefecit. at legiones et agmina Halilis cedunt et locum dant, ita ut
 haud magno damno illato penetraverit. Halil autem, ut videt illum

τὸ ἄτεχρον αὐτοῦ καὶ ἀστράτευτον, μετέστησε τὰ στρατεύματα ἐν ὀλίγῃ τόπῃ ὡς ἐν παρόδῳ, καὶ ἐκέλευσε τὰς λευκάς καλύπτρας ὑποκρύπτειν τὸν καθένα, ὑπολαβὼν ὅτι ὁ Κούρτης ἐν ὑποστροφῇ πάλιν τὴν αὐτὴν ὁδὸν διαβήσεται. Τζινεήτης μὲν ἴστατο παρητοιμασμένος, ὡς ὅταν ὁ Κούρτης ἐπαναστρέψει εἰς τὴν οὐραγίαν, τότε καὶ αὐτὸς ἐξέλθῃ συναπτήσων τῷ Χαλίλ· ἐφοβείτο γὰρ μὴ πως ὀπισθεν καὶ αὐτὸς ἐλθὼν τοῦ Κούρτη, εἰς τὸν λοιπὸν στρατὸν γένηται τις διάρροια καὶ ῥέψωσιν εἰς τὸν Χαλίλ, καὶ διὰ τοῦτο οὐ μετεκρινέτο προσδοκῶν τὸν Κούρτην. ὁ δὲ Κούρτης ἀλαζονεύμενος καὶ ἀγερωχῶν σὺν τῷ Ἰππῃ καὶ τοῖς ἑτέροις ὁμαίχμοσι στρατιώταις ἐβράδυνε στρέφων, καὶ δὴ μέχρι σταδίων δέκα δρόμον περάσας καὶ τοὺς συναντῶντας κατασφάξας ἐστράφη πρὸς τὴν εὐθείαν ἣν διέβη ἐκεῖνος ὁδόν. καὶ ἰδὼν ἐν ἔμφανει τόπῃ στρατιώτας πολλοὺς καὶ ὀργάνων ἤχον καὶ σημαίας ὁμοίας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἔδοξεν ὅτι ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐξόπισθεν ἐτροπώσατο τὸν Χαλίλ. ἐγγίσας οὖν τὸν τόπον καὶ γνωρίσας ὅτι οἱ ὑπεναντίοι εἰσὶν, στρέψας τὰς ἡνίας καὶ ἀπισθοδρόμως ἐλαύνων ἐφενε μὲν ὡς λαγῶς, ἐδιώκετο δὲ παρὰ τῶν ταχυδρόμων ὡς εἶποι τις ἀεροβατῶν κυνῶν. ὁ δὲ Τζινεήτ ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ἀργίᾳ ἐδυσχέραινε. ὡς ἐν ὀλίγῃ οὖν ἤγρευθῆ ὁ λύκος καὶ παρέστη τῷ Χαλίλ. ὁ δὲ Τζινεήτ μαθὼν τὴν τοῦ υἱοῦ ἄλωσιν στραφεῖς σὺν τῷ λοιπῷ στρατῷ τὰ πρὸς τὴν Σμύρνην ὄρη καὶ δυσβάτους τόπους διέβαιναν, ἕως οὗ

imperitum ac rei militaris ignarum, copias suas in locum artum comfestim traduxit, inssitque alba capitis tegumenta abscondere singulos, Curtim eadem via regressurum opinatus. Cineites interim primam Halilic aciem adoriri parabat, simul ac remeans Curtis ultimam aggrederetur. Metuebat enim ne, si recta Curtim sequeretur in hostes et ipse illatus, cetera agmina dilaberentur et Halili se adiungerent: propterea statione sua se non movebat Curtim expectans. hic insolenter superbiens cum equitatu ceterisque militibus cunctabatur. iamque stadiorum decem itinere confecto, obvis caesis, qua perrexerat via, rediit. conspectaque in edito loco magna militum manu, audito tubarum cantu, signisque similibus his quae in patris sui exercitu erant visis, patrem suum a tergo hostibus instituisse et in fugam Halilim vertisse retur. at cum propius accessisset hostesque eos esse cognovisset, flexo equo terga dat, et ut lepus fugiens retrocessit. fugientem insecuti sunt velites canibus volantibus celeritate pares, brevique cursu lupum comprehensum Halili adducunt. Illius morae impatiens erat Cineites, ubi intellexit filium suum in hostium manus devenisse, cum reliquis copiis montes qui Smyrnam

κατητήκει ἐν πολίχνῳ τινὶ Ὑψηλῇ ἐπονομαζόμενον· εἶχε γὰρ αὐτὸ προμεμελετημένον καὶ καλῶς ἡσφαλισμένον ἐν ἄρμασι καὶ νέοις καὶ παντοῖα τροφῇ. ἦν δὲ τὸ πολίχνιον τοῦτο ἐν ἐνὶ κόλπῳ τῆς θαλάσσης κατὰ τὴν Ἰωνίαν, ἀπέναντι νήσον Σάμου, ἔνδον τῆς θαλάσσης. ἠύλλοθη οὖν ἐκεῖ. ὁ δὲ 5
B Χαλὶλ στέλλει τὸν υἱὸν αὐτοῦ Κούρτην σιδηρόδετον ἐν Ἀδριανοῦ πρὸς τὸν ἀμιρῶν ὡς ἀπαρχὴν τοῦ θερισμοῦ Τζινεῆτ καλὴν. ὁ δὲ ἀμιρῶς Μωράτ στέλλει τοῦτον δέσμιον μετὰ τοῦ θεῖου αὐτοῦ Χαμζᾶ, ὃν ὁ λόγος φθάσας ἐδήλωσεν, ἐν τῇ Καλλιουπόλει, καὶ χειροδεσμήσαντες καὶ σιδηροδήσαντες ἔβα- 10
 λον αὐτοὺς ἐν τῷ πύργῳ. ὁ δὲ Χαλὶλ διαβάς τὸν Ἐρμωνα ποταμὸν καὶ εἰς Νύμφαιον ἐλθὼν, κἀκεῖθεν ἀπάρας εἰς Ἐφεσον ἦλθεν, καὶ πάντας τοὺς μεγαστάνους καὶ τοὺς ἐν ἐξουσίαις ἔδωκε πίστεις καὶ ἔλαβε τοῦ εἶναι ἀθώους ἀπὸ παντὸς δόλου, καὶ αὐτὸς αὐτοῖς ὑπέσχετο τοῦ δοῦναι ἐνὸς ἐκάστου τὸ 15
C σιτηρέσιον καὶ τὸν τόπον καὶ τὴν τιμὴν. αὐτὸς δὲ γράφει καὶ πέμπει πρὸς τὸν ἡγεμόνα ἀπαγγέλλων ἅπαντα τὰ γενόμενα. ὡς ἤκουσεν τὴν τοῦ Τζινεῆτ φηγὴν καὶ τὴν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ διὰ τοῦ Χαλὶλ γεγονῶσαν ἀριστείαν, ἔδωκε τὴν ἐπαρχίαν τῷ Χαλὶλ. ἀντ' αὐτοῦ δὲ στέλλει τὸν Χαμζᾶν, ὃς ἦν 20
 γυναικαδελφὸς τοῦ Χαλὶλ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Παγιαζῆτ ὃν ἐφόνησε Τζινεῆτ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Μουσταφᾶ, τοῦ περιβλέπειν καὶ περισκοπεῖν τὴν Ὑψηλὴν καὶ πολεμίζειν αὐτὴν

5. ἔνδον] ἐν ἀκτῇ inter versus P. 12. κἀκεῖθεν ἀπάρας Buhlaldus: P. κἀκεῖ ἀπᾶ.

spectant repetit, perque vias arduas incedit, donec in arcem quandam nomine Hypselen pervenisset: ei enim antea providerat armis, navigiis, cibariis convectis. situm est hoc castrum ad quandam Ioniae sinum, Samoque oppositum in ipso maris littore. Halil interea filium ipsius Curtim catenis ferreis vinctum Adrianopolim ad Amiram mittit veluti primitias mox falce rescindendi Cineitis. Curtim avunculumque eius Hamzam supra memoratum vinctos Callipolim Amiras Morates misit, ibique manicis ferreis impositis in carcerem detrusit. Halil deinde Hermum fluvium traiecit, Nymphaeumque venit; inde discedens Ephesum contendit, ubi convocatis omnibus primoribus fidem dedit, invicemque sacramento eos adexit, nullam fraudem insidiasve sibi mutuo structuros. promisit insuper comiteatum singulis se largiturum, officia et honores tributurum. litteris quoque ad principem datis, quae gesta erant, commemorat. comperta Cineitis fuga et Halilis praeclearo facinore, qui filium illius debellatum ceperat, provinciam ei regendam concedit. successorem vero sororium eius, Hamzam Baiazitis fratrem illius quem Cineites, Mustapha de imperio certante, morte affecit, qui exercitui praecesset misit; utque Hy-

καὶ προσέχειν ἐπιμελῶς τοῦ μὴ διαδραῖναι. ὁ δὲ ὄρων ἐν
 στενῇ τὰ πράγματα ὄντα ἐπλευσε διὰ θαλάσσης· εἶχε γὰρ D
 ἐν τῇ Ὑψηλῇ τρία πλοῖα διήρεα, καὶ εἰσελθὼν εἰς αὐτὰ
 ἔπλει τὴν πρὸς Παμφυλίαν θάλατταν, καταστήσας ἐν τῇ
 5 Ὑψηλῇ τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν Παγιαζῆτ καλούμενον ἄρχοντα,
 καὶ παραγγείλας αὐτὸν τοῦ ἐπιμελεῖσθαι ὄση δύναμις τὸ πο-
 λύχιον· εἶχε γὰρ πᾶσαν ἐντὸς καὶ ἄρμάτων καὶ βρωμάτων
 καὶ παντοίων χρεῖων καὶ νέων πλείστων παντοίαν παρασκευὴν
 10 ἱκανήν. αὐτὸς δὲ ἐξελθὼν εἰς Ἀμώριον, καὶ μηνύσας τῇ ἄρ-
 χηγῶ τοῦ Ἰκονίου τῷ Καραμᾶν ὡς βούλεται τοῦ συνευρεθῆ-
 ναι μετ' αὐτοῦ καὶ λόγους δοῦναι καὶ λαβεῖν ἀναγκαίους,
 ἔστειλεν αὐτῷ ἵππους διακοσίους καὶ λόγον σὺν μερικοῖς ἄρ-
 χουσιν ὀρίσας „ἐλθέτω.“ τὰς γαλεώτας δὲ ἔστειλεν ὕψισθεν.
 καὶ δὴ εὐρεθέντες ὁμοῦ, καὶ πολλὰ λαλήσαντος αὐτοῦ τοῦ P. 108
 15 ἐλθεῖν μετὰ δυνάμεως καὶ βοηθῆσαι αὐτῷ, ὁ Καραμᾶν οὐκ
 ἐπεισθη, ἀναμνήσας τῶν πρώην γενομένων ἐπιβουλιῶν ἐν τῇ
 καιρῷ τοῦ Μουσουλμᾶν, ὡς ὁ λόγος προλαβὼν ἐδήλωσεν.
 ἀπέπεμψεν αὐτὸν, δούς αὐτῷ ἱκανὰ χρήματα καὶ φ' ἄνδρας
 εἰς βοήθειαν. ἀπάρας δὲ ἐκεῖθεν καὶ κατελθὼν σὺν τοῖς πεν- V. 86
 20 τακοσίοις ἰππεῦσι καὶ διαβὰς τὴν Σαλουταρίαν κατῆλθεν εἰς
 Λαοδίκειαν, ἐκεῖθεν δὲ ἀναβάς τὸ μέγα ὄρος τοῦ Τιμῶλου
 κατῆλθεν εἰς Σάρδεις, ἀπὸ δὲ Σάρδεις εἰς Νύμφαιον. ἐκεῖ
 δὲ τὴν πορείαν τεμῶν, ἄφεις τὴν πρὸς δεξιὰ ὁδὸν, διὰ τοῦ
 ῥύακος ἐλθὼν νυκτὸς ἔμεινεν εἰς χωρίον λεγόμενον τὰ Τριά-

pselam exploraret expugnaretque, nec Cineitem sineret effugere. hic
 res suas in angustum deductas animadvertens mari evasit. Hypselas
 enim paratas habebat tres biremes, quibus consensu Pamphyliæ
 oris appulit, castri custodia fratri suo Baiaziti commissa, quem hor-
 tatus est ut quantam posset curam castello impendat, armis, cibis
 ceterisque, quibus opus est, omnibus, navigiis quoque plurimis in-
 structo, ipse Amorium pergit, significatque Caramano Iconii satrapæ,
 velle eum convenire. Caramanus ducentos equos ad eum mittit,
 et habita cum toparchis deliberatione, accedat, dixit. Cineites na-
 vigia retrocedere iussit. cum igitur simul convenissent multaque di-
 xisset Cineites eum hortatus ut exercitu misso sibi auxiliaretur, Ca-
 ramanus illis haud auscultavit, memor insidiarum quas olim struxe-
 rat iste, cum Musulmanus imperio potiebatur. largitus tamen ipsi
 pecuniæ vim, in auxiliumque quingentis militibus adiunctis, eum
 dimisit. inde digressus Cineites quingentis equitibus stipatus Phrygi-
 am Salutariam prætervertens Laodiceam venit. illinc deflectens, reli-
 cta quæ dextrorsum ducit via, iter per torrentem capessit, et in locum
 cui Triginta nomen pernoctavit. eadem die emensus, qui Galeo mon-

Βκοντα. διαπεράσας δὲ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τὰ πρὸς Γαλήσιον ὄρος κείμενα πρὸς θάλατταν ὄρη, πρώτῃ φυλακῇ τῆς νυκτὸς παρέστη τῇ Ὑψηλῇ, καὶ ἐξαίφνης σὺν βοῇ καὶ κρότῳ ἀλαλάζαντες, τὸ παρακείμενον φωσάτον ἐτρέπη, καὶ οἱ μὲν ἔφευγον οἱ δὲ ἀντεμάχοντο. καὶ τὸ πολίχνιον τὰς θύρας ἀναπετάσας, 5 ἐξῆλθον οἱ ἔνδον καὶ σὺν τοῖς ἔξω συμμαχάντες τοὺς ὑπεναντίους ἔσφαττον. πρώτας δὲ γενομένης καὶ τοῦ στρατοῦ ἀθροισθέντος εἰς ἓν, ἔβαλον πάντας ἐν τῷ πολίχνιῳ καὶ μὴ βουλομένους, καὶ αὐτὸν τὸν Τζινεήτῃ ἦσαν γὰρ οἱ ἐκτὸς ἐπέκεινα τῶν πενήκοντα χιλιάδων, οἱ δὲ ἐκτὸς μόλις χίλιοι σὺν 10

Στοις τοῦ Καραμάνου. ὄρων οὖν ὁ Χαμιζῆς ὅτι διὰ ξηραῶς οὐκ ἰσχύει (ἦν γὰρ ὀχυρώτατον καὶ ἐν ὑψηλῷ τόπῳ κείμενον), μηνύει τῷ Μουράτ ἕνα διὰ θαλάσσης προνοήσωσιν νῆας Γενοικὰς εἰς βοήθειαν· ἦν γὰρ τὸ φρούριον ὡς πρὸς θάλατταν κεκμηγός, καὶ τὴν ἔνδον ἅπασαν θέσιν ἀποδεικνύον 15 τὴν θάλατταν, καὶ γυμνὰ πάντα ἀποσκευάζον. εἰς δὲ τῶν Γενοικῶν γνώριμος τῷ Μουράτ, Περσιβὰς ὀνόματι, Παλαβιτζίνος τὴν ἐπωνυμίαν, συνέθετο τῷ ἀρχηγῷ τοῦ ἀπελθεῖν καὶ λαβεῖν τὸ φρούριον· ὁ γὰρ Ἀδοῦρνος προσετὸν ἤκει. ὁ δὲ ἐλθὼν ἐν νήσῳ Χίῳ καὶ μισθωσάμενος νῆας τρεῖς παμ- 20

Δτῷ Τζινεήτῃ ἰδόντες τὰς ναῦς ἐδειλίασαν, καὶ πολεμήσαντες τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ ἔγνωσαν ὅτι τῇ μετ' αὐτὴν παραδοθήσονται.

ti subiiciuntur, campos, quique mari adjacent, montes, prima noctis vigilia Hypselam rediit, subitoque clamore edito strepituque excitato, aliis quidem fugientibus aliis repugnantibus, exercitus, quo arx cincta erat, dissipatur. apertis etiam castris portis praesidarii, qui muris se continebant, erumpunt, cum obsidentibus manus conserunt repugnantesque caedunt. ubi illuxit universusque exercitus in unum collectus est, cunctos vel invitos ipsumque Cineitem intra castris moenia compulerunt. numerus quippe oppugnantium quinquaginta millia superabat; qui vero castrum tuebantur, census etiam auxiliaribus, mille vix aequabant. animadvertit Hamzas, dum terra castrum oppugnat firmissimum, et in edito loco situm, nihil se promovere. Moratam monet ut in auxilium naves Genuensium sibi mittat: castrum enim, qua mare aspicit, patere nudaque omnia pandere, totumque situm internum illac observari. Morati postquam Adurnus obiit, quidam Genuensis notus erat, Persivas Palavicinus appellatus: is cum illo pactus expeditionem ad castrum expugnandum suscipit. Chium itaque insulam appulsus naves tres magnas mercede conducit, quibus Hypselam devehitur. visis navibus, qui Cineiti in castro militabant, pavore perculsi sunt, cumque prima die dimicassent, postridie se ad deditionem compulsus iri praesenserunt, eo

οὐ γὰρ φ' ἄνδρες τοῦ Καραμῶν διὰ τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἀνοίξαντες τὰς θύρας τοῦ κάστρου ἔφυγον, οἱ μὲν σωθέντες, οἱ δὲ κατακοπέντες παρὰ τῶν ἔξω· ἦσαν γὰρ αἰεὶ ἐχθροῦ διακειμένοι οἱ τοῦ Καραμῶν μετὰ τοῦ Ὀσμῶν. πρῶταις δὲ γενομένης ἡρῶν ὁ Τζινεήτ τὸν ὄχλον θορυβούμενον, καὶ φοβηθεὶς μὴ ποτε τῇ ἐπιούσῃ νυκτὶ φεύγῃσι πάντες ἀφέντες αὐτόν, στέλλει πρὸς τὸν Χαλίλ ἓνα τῶν οἰκείων αὐτοῦ· ἦν γὰρ ἐκεῖνος πολεμῶν τὸ φρούριον τῇ ἐβδομάδι ἐκείνῃ, ὁ δὲ Χαμιζᾶς ἦν ἐν Ἐφέσῳ διάγων. μνησθεὶς γοῦν τῷ Χαλίλ ὡς εἰ
 10 δώσει πίστεις τῷ Τζινεήτ τοῦ μὴ θανατῶσαι αὐτόν, ἀλλὰ ζῶντα τηρήσας ἄγει αὐτὸν τῷ Μωράτ ἢ πέμψει, ἐξελθὼν P. 109 παραδοθήσεται καὶ τὴν πόλιν καταλείψει αὐτῷ. ὁ δὲ Χαλίλ δούς πίστεις ἐνόρκους, ἐξῆλθεν ὁ Τζινεήτ σὺν τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Παγιαζήτ, καὶ προσεκύνησαν τῷ Χαλίλ. ἔδωκεν οὖν
 15 αὐτοῖς σκητὰς καὶ ἠύλισθησαν. ὁ δὲ Χαμιζᾶς ἤδη πρὸς ἐσπέραν ἔλθων καὶ μαθὼν παρὰ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Χαλίλ τὰ πραχθέντα, στείλας τῶν δημίων τέσσαρας (ἦν γὰρ κοιμώμετος καὶ ὑέγγων ὑπὸ πολλῆς ἀγρυπνίας παννύχου) συνέθλασαν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν κοιμώμενου. ὁμοίως καὶ τοῦ Παγια-
 20 ζήτ τὴν κεφαλὴν ἀπέτεμον, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐγγόνων οὐκ ἐφείσαντο, καὶ τῶν νηπίων τῶν ἐκ τῆς γενεᾶς αὐτοῦ. τὰς κεφαλὰς οὖν αὐτῶν ἔστειλαν ἐν τάχει ἐν Ἀδριανοῦ πρὸς τὸν ἡγεμόνα. ὁ δὲ ἡγεμὼν πέμψας ἐν Καλλιουπόλει, ἀπέτεμον τὰς κεφαλὰς τῶν ἐγκλειστών, τοῦ Κοῦρτη λέ-

magis quod quingenti Caramani milites nocte illa patefactis sibi castris portis aufugissent; quorum pars salva evasit, pars ab obsidentibus caesa est. odiis namque mutuis semper inter se certabant Ottomanici imperii subditi quique Caramani partes sequebantur. postridie mane sensit Cineletes suos tumultuari, veritusque ne proxima nocte aufugerent seque desererent, quendam sibi familiarem ad Halilim mittit, qui ea septimana arcis obsidioni praeerat, dum Hamzas Ephesi versaret; significatque illi, si fidem dare velit eum se non occisurum, sed vivum Morati adducturum vel transmissurum, arcem tradere paratum esse. data ab Halile fide iureiurandoque obligata, castris egressi Cineletes eiusque frater Baiazites Halilim venerati sunt, qui tentoria ipsis ad quiescendum attribuit. sub vesperam in castra rediit Hamzas auditisque ab Halile sororio suo quae gesta erant, quatuor carnifices misit, qui alto sopore oppresso ac tertenti ob actas ante noctes pervigiles caput elidunt; Baiaziti pariter caput amputant eiusque filio ceterisque eo prognatis; nec infantibus eius stirpis parcut. interemptorum capita ad principem Adrianopolim celeriter feruntur. isque continuo Callipolim mandata mittit, quibus caput amputari incarcerationis,

γω και Χαμζᾶ τοῦ θεῖου αὐτοῦ, και οὕτως ἐτελειώθη παγ-
γενεὶ ὁ Τζινεήτ.

- V. 87 29. Ὁ βασιλεὺς οὖν Ἰωάννης ποιήσας κατάστασιν και
C τελείαν εἰρήνην μετὰ τοῦ Μωράτ, δούς αὐτῷ τὰς πόλεις και
κόμας ἃς εἶχεν ἢ Ποτικὴ θάλασσα, πλην τῶν κάστρων ὧν 5
οὐκ ἠδυνήθη λαβεῖν ἐν τῇ μάχῃ, ὡς Μεσημβρίας Δέρκουσ
και ἄλλα, και τὸ Ζητούνιον σὺν ταῖς λοιπαῖς χώραις τοῦ
Στρυμόνος, και κατ' ἔτος τέλος ἀσπρῶν τριακοσίων χιλιά-
δων, εἰρηγνέων κατὰ τὸ δυνατόν ἐκάθητο. ὁ δὲ Μωράτ, ὡς
ἢ τύχη πρὸς αὐτὸν χαροπὸν ἔβλεψε και πάντας τοὺς ἐχθροὺς 10
αὐτοῦ εἰς τέλος ἠφάνισε, και οὐκ εἶχε τὸν φοβήσαντα ἢ τὸν
κωλύσαντα, περᾶ τὴν Θράκην και ἐν Προύσα γέγονε, κάκεῖ-
D θεν ἀπάρας και τὴν γέφυραν περᾶσας τοῦ Λοπαδίου κατῆλ-
θεν εἰς Πέργαμον, ἀπὸ δὲ Περγάμου εἰς Μαγνησίαν ἀφίκε-
το, ἀπὸ δὲ Μαγνησίας εἰς Σμύρνην, ἀπὸ δὲ Σμύρνης εἰς 15
Θύραια και Ἐφεσον. συνέρρεον δὲ τῶν πέριξ ἡγεμόνων ἀπο-
κρισιάριοι, ἀλλὰ και τῶν μακρᾶν. ἔστειλε γὰρ ὁ βασιλεὺς
τὸν κύριον Λουκᾶν Νοταρᾶν τὸν αὐτοῦ μεσάζοντα σὺν δώ-
ροις πολλοῖς, ὁμοίως και Λάζαρος ὁ δεσπότης Σερβίας, ἀλ-
λά και Ντανὸς ὁ Βλαχίας ἡγεμῶν, ὁ Μιτυλήνης ἀνθέντης 20
P. 110 και Χίτοι και Ῥόδιοι ἅπαντες εὐφημήσοντες. πάντες οὖν ἔλα-
βον πίστις παρ' αὐτοῦ και ἔδωκαν τοῦ εἶναι εἰρηναῖοι και
φιλίας μεστοὶ σὺν αὐτῷ και αὐτὸς σὺν αὐτοῖς, πλην τῶν

Curti et avunculo eius Hamzae, iubet. ita factum. talique casu Ci-
neitis genus internecione omnino deletum est.

29. Iohannes igitur imperator compositis rebus cumque Morate
stabilita ac firmata pace, urbibus ac vicis qui mari Pontico adia-
cent deditis, praeter arces quas non potuit Morates expugnare, Me-
sembriam Dercos et alias, Zetunium quoque ceteraque loca quae
Strymon alluit, annuum insuper tributum pendere asprorum ter cen-
tum millia pollicitus tranquillitate fruebatur. Morates autem fortuna
secunda ac propitia usus, hostibus suis ad unum deletis, nec reli-
cto qui se aut terreret aut impediret, Thraciam peragrat Prusamque
accessit. illinc profectus pontem Lopadii transit Pergamumque deve-
nit. relicto Pergamo Magnesium contendit, inde Smyrnam invisit;
Thyrea tandem et Ephesum adivit. principum vicinorum etiamque
longo terrarum intervallo dissitorum per id tempus legati Moratem
adierunt. imperator quippe Iohannes dominum Lucam Notaram con-
siliarium suum primarium multa dona ferentem misit; pariterque La-
zarus Serviae despota, Danus Walachiae princeps, Mitylenes dux,
Chii quoque atque Rhodii legatos miserunt, de laetis faustisque re-
bus omnes ei congratulati. fidem etiam obligaverunt pacem amicitii-

Βενετικῶν, δι' αἰτίαν τὴν ἣν λέξων ἔρχομαι. ὁ δεσπότης Ἀνδρόνικος, ὁ μετὰ τὸν βασιλέα Ἰωάννην καὶ Θεόδωρον τρίτος υἱὸς τοῦ βασιλέως Μανουῆλ, ἦν δεσπότης Θεσσαλονίκης, ὃς καὶ ὑπὸ τῆς ἱερᾶς νόσου ἔφθαρτο. ἐν δὲ τῷ καιρῷ 5 τῆς μάχης, τοῦ Μωράτ λέγω, καὶ πρὸ τῆς μάχης τῆς πόλεως, ἀπ' οὗ ὁ Μουσταφᾶς ἐξῆλθε τῆς Λήμνου, εἶχε μάχην A. C. 1424 Θεσσαλονίκη, καὶ πάντες οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Θεσσαλίας Αἰτωλίας et 1425 Φθίας Θηβῶν καὶ πέρα Ἰωαννίνων συνέθλιβον καὶ ἀπέκλειον Β Θεσσαλονίκη, οἱ τοῦ Ἀβρανεζου υἱοὶ καὶ ὁ Τουραχάν καὶ 10 ἔτεροι πλείστοι. ἀγανακτήσαντες οὖν οἱ Θεσσαλονικεῖς τὴν καθ' ἑκάστην ἔφοδον τῶν Τούρκων, καὶ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα ποτὲν (ἡ γὰρ πόλις ἔφερε τὰ καθ' αὐτῆς δεῖνὰ καὶ οὐχ ὑπέφερον· ἐλίμωττον γὰρ οἱ Θεσσαλονικεῖς ἐνδεία τῶν ἀναγκαίων), στέλλουσι τινὰς τῶν ἀρχόντων πρὸς Βενετικούς μετὰ 15 βουλῆς, τοῦ δεσπότης θέλοντος ἢ καὶ μὴ θέλοντος, τοῦ παραδοῦναι τὴν Θεσσαλονίκη αὐτοῖς. αὐτοὶ δὲ οἱ Βενετικοὶ ἀσπασίως τὴν ἀγγελίαν δεξάμενοι συνέθεντο τοῦ φυλάξαι καὶ θρέψαι καὶ εὐτυχῆσαι τὴν πόλιν καὶ εἰς δευτέραν Βενετίαν C μετασχηματίσαι· καὶ αὐτοὶ Θεσσαλονικαῖοι ἔστερξαν τοῦ εἶναι V. 88 20 πιστοὶ ἐν τῇ κοινότητι τῶν Βενετικῶν, ὥσπερ αὐτοὺς τοὺς ἐν Βενετία καὶ γεννηθέντας καὶ τραφέντας. γενομένων οὖν τῶν συνθηκῶν διὰ δέκα τριήρων ἄγουσι δοῦκαν ἐν Θεσσαλονίκη, καὶ εἰσάγουσιν αὐτὸν ἐντός, καὶ ἐξάγουσι τὸν δεσπότην Ἀν-

18. an εὐτυχῆσαι?

amque se mutuo culturos. Veneti hoc foedere exclusi sunt ob eam quam narraturus sum causam. Andronicus despota, Manuelis imperatoris filius post Iohannem imperatorem et Theodorum tertium, sacro morbo laborans, Thessalonicae dominabatur. quo vero tempore Morates, ante oppugnatam Cpolim dico, bellum gessit, postquam Mustaphas ex Lemno discesserat, Thessalonica bello vexata est, omnesque Thessaliae duces, Aetoliae, Phthiae, Thebarum, et qui ultra Iohanninam praefecti erant, Abraezis posteris, Turachanes aliique plurimi, arta obsidione Thessalonicam cinxerunt. quapropter indignati Thessalonicenses Turcorum incursiones quotidianas neque ulla spe reliqua, quia urbs calamitatibus premebatur nec tolerare poterat famem omniumque rerum penuriam, consilio habito, despota volente nolente, primarios urbis cives ad Venetos misere, qui Thessalonicam eis dederent. legatos benigne susceperunt Veneti, pactoque convento urbem se custodituros atque alituros promittunt, felicitique statui reddituros,* alterasque Venetias eam praestituros. Thessalonicensibus placuit in fide et societate Venetorum manere, tanquam Venetiis nati atque educati ipsi fuissent. his conditionibus ratia habitis ducem cum triremibus decem Thessalonicam adducunt,

δρόνικον. καὶ τὸν νέον δοῦκαν εὐφημήσαντες ἐπέστρεψαν αἱ
 τριήρεις ἐν Βενετία. καὶ ἦν ἰδεῖν ἔκτοτε πληθος πολέμων,
 λέγοντες οἱ Τούρκοι „ἡ πόλις αὕτη ἡμετέρα ὑπάρχει· εἰ γὰρ
 D ἡμεῖς ταύτην ἀσθενούσαν οὐκ ἀπεδείξαμεν, οὐκ ἂν εἰς ὑμᾶς
 ἀπέκλιεν.“ ἐν γὰρ τούτῳ τῷ φρονήματι καρτερὰ μάχη ἐγέ- 5
 νετο, καὶ ὑπερίσχυον οἱ Τούρκοι, ἐλίμασσαν δὲ οἱ Θεσσαλο-
 νικεῖς. οἱ δὲ Λατῖνοι φοβούμενοι μὴ πως οἱ Ῥωμαῖοι στε-
 νοχωρηθέντες ποιήσουσιν ἄνταρσιν καὶ εἰσάξουσιν τοὺς Τούρ-
 κους, τοὺς δὲ Βενετικούς διώξουσιν (ἦν γὰρ καὶ προλαβὼν
 ἡ πόλις τῶν Τούρκων), ἤρξαντο τοὺς τῶν εὐγενῶν Ῥωμαίων 10
 οἶκους μεταστέλλειν, τοὺς μὲν εἰς Εὐβοίαν, τοὺς δὲ ἐν Κρή-
 τη, ἄλλους ἐν Βενετία. ἡ εἰδομένη οὖν ἐπίπλαστος ἀφορμή,
 ὅτι τὰ πρὸς χρεῖαν εἰσὶ σπάνια, ὅσον οἷος κριταὶ ὄσπρια
 κρέη καὶ ἄλλο εἶ τι τρόφιμον· διὰ τὸ ἀραιῶσαι οὖν τὰς
 οἰκίας, μετοικησάτωσαν οἱ προύχοντες ἐνεκα τῆς στενοχωρίας 15
 P. 111 ταύτης, καὶ εἰς τὸ μετέπειτα Θεοῦ ἀρωγοῦντος ἐπανελύσον-
 ται. μετήγαγον οὖν πλείστους ὧδε κάκεισε, καὶ πολλοὺς ἐν
 τῷ βυθῷ ἔρριψαν, ἄλλους ἕως ἀπίστους ἐκόλαζον· τοὺς δὲ
 ἐναπολειφθέντας ἐν μυριάσις ἀσελγείαις ἐκάκουν. μετὰ δὲ τὸ
 ὑποστρέψαι τὸν Μωράτ ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς Θράκην ἔστειλαν 20
 οἱ Βενετικοὶ ἀποκρισιarioύς πρὸς αὐτὸν αἰτοῦντες εἰρήνην. ὁ
 δὲ οὐκ ἀπώκρισεν παρῆσχεν αὐτοῖς, ἀλλὰ μόνον ὅτι „ἡ πόλις

a. Βενετῆς Italus: P. enim Βοιωτῆς.

et tradito ei urbis regimine despotam Andronicum exportant. nova
 deinde duci fausta ominati in Boeotiam triremibus remanarunt. hinc
 bellorum pugnarumque origo. dicebant enim Turci: „urbs haec no-
 stra est. nam nisi nos eius vires fregissemus, nunquam se vobis
 permisisset.“ hac enim mente Turci bellum acriter gesserant, supe-
 rioresque extiterant, fame afflictis Thessalonicensibus. Latini vero
 veriti, ne forte Romaei ad angustias redacti rebellarent, Turcosque,
 in quorum ditione antea fuerant, expulsis Venetis in urbem admit-
 terent, nobilium Romaeorum familias alio transmittere cōtēperunt,
 his quidem in Euboeam, illis in Cretam, aliis Venetias translatis.
 causantur autem, ut fere fit, penuriam rerum necessariarum, fru-
 menti, hordei, leguminum, carniū ceterorum alimentorum: ut
 igitur pauciores rarioresque familiae in urbe remanerent, opus esse
 ut primores alio migrarent, in patriam deo adiuvante postea redi-
 turi. plurimis igitur huc et illuc traductis, multis in alto mari
 demersis, aliis supplicio affectis, tanquam proditionis rei peracti
 fuissent, ceteros in urbe residuos flagitiis et contumeliis vexavere.
 ad Moratē ex Asia in Thraciam reducem oratores Veneti mittunt pa-
 cem petentes. aliud autem, praeter istud, responsum ab eo non tu-
 lerunt: „urbs illa paternae ditionis meae est, avusque meus Βασι-

αὐτῆ πατρικόν μου κτῆμά ἐστιν, καὶ ὁ ἄμὸς πάππος Παγια-
 ζῆτ δυνάμει χειρὶ παρὰ τῶν Ῥωμαίων ταύτην ἔλαβεν. εἰ
 γὰρ ἦσαν Ῥωμαῖοι οἱ δυναστεύοντές μοι, εἶχον ἂν πρόφασιν B
 τοῦ λέγειν ὁ ἀδικῶν. ὑμεῖς δὲ Λατῖνοι ὄντες καὶ ἀπὸ Ἰτα-
 5 λίας, τίς ἢ προσχώρησις τῶν ᾧδε; μετανάστητε, εἰ βούλε-
 σθε· εἰ δὲ μή, ἔρχομαι ταχύ.” στραφέντες οὖν ἄπρακτοι
 ἔγραψαν τὴν ἀπόκρισιν ἐν Βενετία σὺν ταῖς τριήρεσι τῆς γαρ-
 δίας ἡγουν τῆς παραφυλακῆς. ὁ δὲ Μωράτ ἕυρος ἀρξαμέ-
 10 νου ἀπάρας ἐκ τῆς Ἀδριανοῦ εἰς Σέρρας ἦλθε, καὶ ἐπὶ τὸν
 στρατὸν συναθροίσας ἐκ τῆς δύσεως ἔγραψε τῷ Χαμζᾷ λα-
 βεῖν τὰς δυνάμεις τῆς ἔω καὶ περᾶσαι τὸν πορθμὸν τοῦ ἐλ-
 θεῖν ἐν Θεσσαλία. συναφθέντες οὖν ὁμοῦ στέλλει τοῦτον ἐν
 Θεσσαλονίκη σὺν πάσαις ταῖς δυνάμεισιν. ὁ δὲ Μωράτ ἦν
 ἐν Σέρραις κατατροφῶν τῶν ἐκεῖ ἀγαθῶν· ἦν γὰρ φιλῶν τὰ C
 15 συμπόσια· νέος γὰρ ἐπῆρχε τότε, ἄγων ἔτος πον εἰκοστὸν
 πέμπτον. ὁ δὲ Χαμζᾷς ἐδίδου σκόλοπα τὸ καθ’ ἑκάστην πο-
 λεμίζων Θεσσαλονίκη· οἱ δὲ ἐντὸς ὡς πρὸς τοὺς ἔξω ἦσαν
 ἑκατὸν πρὸς ἑνα. τότε κατασκευάσας κλίμακας καὶ ἐλεπόλεις
 20 πλείστας καὶ κατασκευὰς πολλὰς ἐμήνησε τῷ Μωράτ τοῦ ἐλ-
 θεῖν, ἵνα δάσωσιν τὸν πόλεμον. οἱ δὲ ἐντὸς Ἰσταντο ἐκδε-
 χόμενοι τὰς τριήρεις ἀπὸ τῆς Βενετίας. καὶ ὁ Μωράτ ἦλθε,
 καὶ τὰ τοῦ πολέμου καλῶς κατεσκευάστο, καὶ αἱ τριήρεις οὐκ
 ἦσαν. τότε ὁ Μωράτ ἐκήρυξε διὰ τῆς σύμπυγος, λέγων

2. an χειρὸς?

tes Romaei vi ereptam in suam potestatem redegit. quodsi Romaei
 eam nunc occuparent, iniuriam me ipsis facere merito queri possent.
 at vos Latini cum sitis et Italia advecti, quo iure harum regionum
 vos immiscetis rebus? abscedite, si videtur: sin minus, brevi adero.“
 re itaque infecta reversi, responsum, quod retulerant, Venetias per
 speculatorias triremes miserunt. vere deinde inchoante Adrianopoli
 discedit Morates, Serrhasque venit; ibique ex provinciis occidenta-
 libus contracto exercitu, ad Hamzam scripsit ut copias Orientis ad-
 duceret fretoque superato Thessaliam ingrederetur: cum universis
 deinde copiis in unum coniunctis Thessalonicam eum mittit. Mora-
 tes interim Serrhis substitit, delicias captans ex rebus quae illic
 sunt: convivii enim delectabatur, cum iuvenis esset annumque vi-
 gesimum quintum ageret. Hamzas autem vallo circumdat Thessaloni-
 cam oppugnationi quotidie intentus: oppugnabant autem singuli cen-
 tenos. apparatis etiam scallis machinisque bellicis plurimis, Moratem
 invitat, ut ad expugnandam urbem accedat. triremes interim a Ve-
 netiis expectabant obsessi. accessit ergo Morates, et cuncta perite
 apparatus invenit, nec comparebant triremes. tunc Morates tubicinis
 voce talia militibus edixit. „ecce, quicquid in hac urbe est, vobis

D., ἰδοὺ, δίδωμι πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἡμῶς, ἄνδρας
 V. 89 γυναικάς παιδία, ἄργυρον χρυσόν· μόνον τὴν πόλιν ἐμοὶ
 A. C. 1429 ἄφετε." τότε ἠχησάντων τῶν ὀργάνων καὶ τῶν κλιμάκων τε-
 Reg. 833 θέντων (τί γὰρ εἶχον πρῶξι πεντακόσιοι ἢ χίλιοι ἢ διαχίλι-
 αι ἄνδρες ἐν τῷ αὐτῇ πόλει; μόλις γὰρ ἐν δέκα προμαχώσιν 5
 εἰς τζαγραφβόλος ἴστατο) ἐπιβάντες σὺν τοῖς κλιμαξίν αὐθω-
 ρὸν ἐντὸς εὐρέθησαν, καὶ ἀνοίξαντες μίαν πύλην, ὡς σμῆνος
 μελισσῶν ἅπας ὁ στρατὸς ἐντὸς εἰσήει. καὶ ἦν ἰδεῖν ξένον
 τέρας, ἄνδρας καὶ γυναῖκας σὺν νέοις καὶ παρθένοις ἀφῆλιξ-
 καὶ βρεφυλλίσις, ὄρμαθούς ὁ καθείς τῶν ἰππέων ἔχων ἐν 10
 P. 112 χερσὶν ἔλκοντας· αὐτοὶ δὲ οὐαὶ μόνον ἔλκόμενοι ἔκραζον,
 καὶ οὐκ ἦν ὁ ἑλεῶν οὐδὲ δρέγων χεῖρα βοθητίας. ἀπαρχὴ
 κυκὴ καὶ ἀπαίσιος τῶν μελλόντων κακῶν ἐν τῇ βασιλευούσῃ.
 ἐγμυνώθησαν οἴκοι, ἐρημώθησαν ναοί, ἐκκλησιῶν εὐπρέπειαι,
 κειμήλια ἱερὰ ἐν χερσὶ μιαρῶν, παρθένοι σεμναὶ ἐν ἀγκύ- 15
 λαις ἀσώτων, γυναῖκες εὐγενεῖς ἐν χερσὶν ἀγενῶν, καὶ τὰ
 πάντα κακά. τί καὶ πῶς καὶ διὰ τί; διὰ τὰς ἁμαρτίας
 ἡμῶν. ἐν μιᾷ σὺν ἡμέρᾳ κενωθείσα ἡ τῷ αὐτῇ πόλιν ἔμεινεν
 ἔρημος. ὁ δὲ ἡγεμὼν ἀθροίσας ἐκ τῶν πέριξ χωρίων καὶ πό-
 λων ἑκατοίκους Τούρκους σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις κατέστη- 20
 B. 112 σεν, κελύσας, εἴ τις τῶν Ῥωμαίων ἐξαγορασθεῖη καὶ ἔλευ-
 θερωθεῖη, ἔχεται ἄδεια τοῦ ἐλθεῖν καὶ οἰκῆσαι πάλιν ἐν

concedo, viros, feminas, pueros, argentum et aurum: urbem solummodo mihi relinquitte." deinde tubarum clangor cietur et scalae muris admoventur. quid enim quingenti, mille, vel bis mille viri in tam magna urbe praestare poterant? cum vix unus sagittarius in decem turribus adesset. Scalis itaque muros escenderunt, et simul in urbem se coniecerunt; et per portarum unam ab eis patefactam totus exercitus velut examen apum intravit. obversabatur tunc oculis spectaculum prodigio simile: equites singuli catenas manibus tenentes viros, feminas, pueros puellasque impuberes et infantes post se trahebant. qui trahebantur hanc solam vocem vae emittebant, nec erat qui eorum miseriis tangeretur manumve adiutricem protenderet. malum omen et funestum calamitatum quae urbi imperiali impendebant. direptae sunt domus, desolata templa; ecclesiarum ornamenta et vasa sacra manibus pollutis impiorum contractata sunt. virgines venerandae in amplexus impudicorum venere. feminae nobiles ignobilium mancipia factae sunt. omnia mala eos obruerunt. quid hoc? quomodo et quare accidit? propter peccata nostra. unius igitur diei spatio tanta urbs omnibus incolis orbata, desolata penitus stetit. at Morates imperator ex vicis et oppidis proximis colonos Turcos cum uxoribus et liberis in eam deduxit. praeterea edixit ut, siquis Romaeorum soluto pretio libertatem recuperasset, ei eam redire et secure habitare liceret.

αὐτῇ τῇ πόλει. τὰ δὲ τῶν μοναστηρίων κρειττότερα, ὧν αἱ
 φῆμαι πανταχοῦ ἐκηρύττοντο, ἐποίησε βωμοὺς τῆς αὐτῶν
 θρησκείας, πλὴν τοῦ ναοῦ τοῦ μεγάλου μάρτυρος Δημητρίου.
 καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ εἰσελθὼν καὶ θύσας κριὸν ἕνα οἰκείαις χερ-
 5 οῖν προσήψατο, εἶτα ἐκέλευσε τοῦ εἶναι ἐν χερσὶ τῶν Χρι-
 στιανῶν· πλὴν καὶ τὸν τοῦ τάφου κόσμον καὶ τοῦ ναοῦ καὶ
 τῶν ἀδύτων ἅπαντα οἱ Τοῦρκοι ἐνοσφίσαντο, τοίχους μόνον
 ἀφέντες κενούς. ἀπᾶρας δὲ ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης ἤλθεν ἐν C
 Ἀδριανουπόλει. μετ' ὀλίγον δὲ οἱ Βενετικοὶ στείλαντες ἀπο-
 10 κρισιαρίους ἐποίησαν εἰρήνην, φοβούμενοι μὴ πως δλῆσσοι
 καὶ τὴν Εὐβοίαν.

Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἠγγέρθη τις τῶν υἱῶν τοῦ
 βασιβόδα Βλαχίας Μύλτζου· εἶχε γὰρ πολλοὺς νόθους ἀσώ-
 15 τως ζῶν. καὶ ἀπᾶρας ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἣν γὰρ
 ἐκεῖ διαγῶν ἐν τῷ παλατίῳ τοῦ βασιλέως Ἰωάννου ἐν στρα-
 τιωτικῷ σχήματι καὶ συνομιλῶν καθ' ἐκάστην σὺν νεωτέροις
 καὶ πρὸς τὰ μάχιμα καὶ ἀνταρτικὰ ἐπιδεξίους· ἦσαν γὰρ καὶ
 Βλάχοι τινὲς εὐρισκόμενοι τῷ τότε καιρῷ ἐν τῇ Κωνσταντί-
 20 νου. καὶ δὴ λαβόντες αὐτὸν ἀπήεσαν ἐν ἐνὶ ἄκρῳ Βλαχίας, D
 κάκεῖ ἀθροισθέντες ἱκανοὶ τὸ καθ' ἡμέραν ἠθροίζοντο, καὶ
 παρεμβολὴ κραταῖα ἐγένετο. ἦν γὰρ τὸ γένος τῶν Βλάχων
 ἀσώτατον καὶ πρὸς ἐπιβουλίαν τῶν ἡγεμόνων ῥέπων τὴν γνώ-
 μην ἐκλήνητον. ὁ γὰρ βασιβόδας τοῦ τότε καιροῦ ὑπῆρχεν
 ἀσεπιὸς τοῦ Μύλτζα, υἱὸς ἀδελφοῦ Ντάνου ἐπνομαζομένου.

monasteria praecipua, quorum fama celebris ubique erat, suae reli-
 gioni templa consecravit praeter insignis Martyris Demetrii aedes.
 quamvis enim id ingressus templum suis manibus arietem immolasset
 deumque precatus esset, Christianis tamen restituit postea. Orna-
 mentum vero sepulcri et templi et adytorum quodcumque erat, Turci
 furati sunt, parietibus solummodo nudis relictis. Thessalonica deinde
 abcessit Morates et Adrianopolim repetivit. paucos post dies Veneti
 legatos ad eum mittunt, qui pacem composuerunt, metu adducti ne
 Euboea sibi insuper eriperetur.

Per id tempus Mylcae Walachiae Vaivodae nothorum filiorum
 (quales multos Veneri deditus susceperat) unus Cpoli excessit, ubi
 in palatio Iohannis imperatoris militari habitu degebat, et cum Wa-
 lachis adolescentibus ad bellandum rebellandumque aptis, tunc Cpoli
 commorantibus, familiariter versabatur. hunc illi in quandam arcem
 Walachiae abducunt, ubi congregatis multi quotidie affluunt, exer-
 citusque potens colligitur. levis quippe Walachorum gens, et ad
 struendas principi suo insidias mobili animo. Walachis tunc impe-
 rabat Danus, Mylcae ex fratre cui et ipsi Danu nomen nepos. ille

μαθῶν οὖν ὅτι τέθνηκε Μύλτζας, ἐκεῖνος δὲ ἦν διάγων σὺν τῷ Μωραῶτι ὅτε ἐστράτευσε κατὰ τῆς πόλεως, καὶ ὡς ἐν παρατάξει πολέμου ἐτοιμος καὶ αὐτὸς σὺν τοῖς Τούρκοις δραμῶν εἰς ἐνέδραν, ἐλαθεν εἰσελθὼν ἐν τῇ πόλει. αἱ ἐμφανῆ P. 113 ποιήσας ἐαυτὸν τῷ βασιλεῖ ἐξήρχετο σὺν τοῖς Ῥωμιοῖς καὶ 5 ἠνδραγάθει κατὰ τῶν Τούρκων. ὡς οὖν ὁ Μωραῶτι ἀπέστη τῆς πόλεως, μὴ τυχῶν ὃ ἐν ἐλπίσειν ἦν ἀλλ' ἀποτυχῶν τοῦ V. 90 σκοποῦ, καὶ ὁ Ντάνος προσκυνήσας τῷ βασιλεῖ ἐζήτηε ἐλευθερίαν καὶ ὁδὸν εὐθεῖαν τοῦ ἐλθεῖν εἰς τὰ ἴδια. ὁ βασιλεὺς φιλατιμῆσας δὲ καὶ εἰς μίαν τῶν μεγίστων νηῶν εἰσάξας ἔστει- 10 λεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ Ποντικῆ πελάγους εἰς τὸ Ἄσπρόκαστρον. ἐκεῖ δὲ οἱ τῆς Βλαχίας εὐρισκόμενοι ἄρχοντες εὐφρόμησαν αὐτὸν ὡς ἡγεμόνα καὶ εἰς τὴν παπικὴν ἡγεμονίαν ἀπεκατέστησαν, κτείναντες τὸν νόθον υἱὸν τοῦ Μύλτζα. ὡς δὲ ἐγένετο κύριος πάσης Βλαχίας, ἔστειλεν εἰς τὸν Μωραῶτι ἀπεκρι- 15 Β σιαρίους εἰρηνεύσων αὐτόν, καὶ ἐγένετο ἦν γὰρ χρηστός τῷ ἦθει καὶ ἡμερος ὁ Μωραῶτι. ἐδίδοτο γοῦν παρ' αὐτοῦ τὸ κατ' ἔτος τέλος, καὶ εἶχε παντοίαν ἀνάπαισιν, καὶ τὴν Βλαχίαν ὁ Ντάνος ἀνέθεντεν. ἀλλ' ἐπανίτω μοι νῦν ὁ λόγος εἰς τὸν Δραγουλίον· οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο πανοῦργος τοῖς τρόποις ὧν 20 καὶ γὰρ τὸ Δραγουλίος ὄνομα πονηρὸς ἐρμηνεύεται. κροτήσας οὖν πόλεμον μετὰ τοῦ Ντάνου ἀπέτεμα τὴν αὐτοῦ κεφαλὴν, καὶ κύριος τῆς ἡγεμονίας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ κατέστη. ὁ δὲ Μωραῶτι μαθὼν τὸ δρᾶμα βαρέως ἔφερεν· εἶχε γὰρ ἐν χερσίν ἄλλον ἀδελφὸν τοῦ Ντάνου, καὶ βουληθεὶς τοῦ κατα- 25

comperta Mylcae morte, dum Morati urbem oppugnanti militat, ut qui ad manus conserendas impiger esset, ad locum quendam insidiis quaesitum cum Turcis currit, et inde clam in urbem se recipit, apud imperatorem quisnam esset professus, erumpentibus postea Romaeis iungere se, et adversus Turcos praeclara facinora edere. soluta urbis obsidione, speque deluso Morate, Danus ab imperatore missionem venerabundus petiit viamque qua ad suos rediret. dimisit eum imperator honorifice, et navi maxima vectum mari Pontico Asprocastrum tranamisit. illic qui occurrerunt Walachiae magnates principem salutaverunt, et occiso Mylcae filio notho principatui eum avito reddiderunt. postquam vero totius Walachiae dominationem adeptus est, Moratem per legatos exoravit: mansuetus quippe erat Morates, laudabilibusque moribus praeditus; cui vectigali annuo soluto pace ac Walachiae imperio potiebatur Danus. sed ad Draculum redeamus: eo enim nomine, cui pravi notio inest, cum improbus esset, appellabatur. is itaque debellato Dano caput amputat, patrisque sui principatum obtinet. hoc facinus aegre tulit Morates; cumque Dani fratrem apud eo

στῆσαι αὐτὸν ἡγεμόνα ἀντὶ τοῦ φορευθέντος ἀδελφοῦ αὐτοῦ
 ἔστειλεν αὐτὸν σὺν δυνάμει ἐν Βλαχίᾳ. ὁ δὲ Δραγούλιος
 πόλεμον στερρὸν ἐγείρας κατὰ τῶν ἐπεμβαίνόντων ἔτρεψε καὶ C
 εἰς τέλος ἠφάνισε, καὶ τὸν Νιάνου ἀδελφὸν ἔκτεινε, καὶ αὐ-
 5 τὸς τὴν ἡγεμονίαν ἐκληρονόμησεν. ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ ἔτει ἦλθεν
 εἰς ἐκ τῶν τοῦ Καραμάν ἀπαγγέλλων τῷ Μουράτ ὅτι ἐν τοῖς
 ἵπποις αὐτοῦ ἔστιν εἷς τῶν Ἀραβικῶν ἵππων ἐν τε πράξει
 ἐν τε ἡλικίᾳ, ἐν χρώματι, ἐν ἰσότητι τῶν μελῶν τε καὶ ἀρ-
 10 θρων ὡς οὐδεὶς τῶν παρὰ τοῖς Ἀραβι καλῶς καὶ ἐπιμελῶς
 ἰοκρεφομένων καὶ παιδευομένων. ὁ Μουράτ οὖν ἐλθὼν εἰς
 ἐπιθυμίαν τοῦ ἵππου στέλλει ἕνα τῶν τιμίων αὐτοῦ δούλων
 καὶ ζῆσει τὸν ἵππον, ἐλπίζων ὁ Μουράτ κατὰ τὴν πρώτην
 ἄγγελίαν τοῦ δοῦναι τὸν ἵππον χάριν φιλίας ἢ ἀνταλλαγῆς
 15 τινος τιμήματος· ἦν γὰρ ὁ Μουράτ ἀεὶ δέρων καὶ ἐπαπει-
 λῶν αὐτὸν πάντοτε, ἐκ πατρόθεν καὶ πάμπαν εὐτυχῆς ὢν D
 κατὰ τῆς ἡγεμονίας τοῦ Καραμάν. ἐθύρρει τοίνυν κατὰ πολ-
 λούς τρόπους τοῦ ἔχειν τὸν ἵππον. ὁ δὲ Καραμάν τὰ ἐναν-
 τία φρονῶν ἀπελογίσατο τῷ δούλῳ τοῦ Μουράτ „δύναται ὁ
 κύριός σου ἐπιβῆναι τῷ ἵππῳ τούτῳ;” δεκνύων δακτυλοδεί-
 20 κτως καὶ τὸν ἵππον. ὁ δὲ εἶπεν „εἰ δύναται ἢ οὐ δύναται,
 οὐκ ἐμὸν τυγχάνει τὴν ἀπόκρισιν δοῦναι· αὐτὸς γὰρ δύνα-
 ται τοῦ ἀνταποκριθῆναι σοι· ἐμοὶ δὲ ἀπόκριται τί τὸ μέλ-
 λον ἀνταποκρίναι τῷ κυρίῳ μου.” ὁ δὲ Καραμάν ἔφη „ἀνάγ-

4. Νιάνου ἀδελφὸν Italus: P. Δραγούλιον. αἰ. ἐμὸν] ἐμοὶ P.

haberet, successorem principatui proclamat et viribus instructum in
 Walachiam dimittit. Draculius bello adversus invadentes fortiter ge-
 sto in fugam eos vertit omninoque delevit, et Dani fratre occiso re-
 gnum obtinuit. anno illo venit quidam ex Caramani servus, qui Mo-
 rates monet, in illius equilli esse equum Arabem aetate colore ac
 membrorum concinnitate praestantem omnibus, qui apud Arabas
 egregie et diligenter aluntur et educantur, quare Morates equum
 concupiscens, servum quendam suum primarium, qui eum peteret,
 mittit: confidebat enim, ut primum significaret eum se cupere, Ca-
 ramanum amicitiae stabilisendae vel quampiam rem aliam vicissim
 consequendi gratia illico concessuram. Morates quippe manus ei in-
 tentans minis usquequaque terrebat; prospereque semper et maio-
 res eius et ipse adversus Caramanum rem gesserant. multis igitur
 de causis confidebat equum se consecuturum esse. verumtamen secus
 sentiens Caramanus Moratis servum his verbis interrogavit: „dominus
 tuus hunc equum“ quem digito demonstrabat „conscendere potest?“
 respondit servus: „possit nec ne, dicere meum non est: ipse enim,
 tuis verbis quae reponat, habet; mihi responsum redde, quod ad
 dominum meum referam.“ Ad eum itaque eiusmodi verba habuit Ca-

γειλον τῷ κυρίῳ σου διτι οὐ δυνήσῃ καθίσαι ἐν τῷ ἵππῳ ἀγέ-
 ρωχος ὑπάρχων· μόλις γὰρ ἐγὼ τὴν ἐπίβασιν τίθῃμι. καὶ
 διὰ τοῦτο οὐ πέμπω σοι.” ὁ δὲ Μουράτ ἀκούσας τοὺς λό-
 γους ἐσκληρύνθη, καὶ σπουδῇ τὰ στρατεύματα συναγαγὼν
 P. 114 καὶ περάσας τὸν πορθμὸν εἰς Προῦσαν ἀφίκετο, κάκει μι-
 κρὸν ἀναμείνας ἕως καὶ τὰ τῆς ἀνατολῆς συναχθῶσι, καὶ ὁ
 πρὸ μικροῦ ῥηθεις Δραγούλιος ὁ βειβόδας Βλαχίας ἔφθασε
 διαβὰς τὸν πορθμὸν, καὶ ἐν τῇ Προῦσῃ τυχὼν τῷ ἀμιρᾷ
 Μουράτ καὶ προσκυνήσας αὐτῷ ὑπετάγη, ὑποσχεθεὶς, ὅπό-
 ταν δέη περᾶσαι ὁ Μουράτ ἐν τῇ Οὐγγρίᾳ, αὐτὸς δώσει 10
 πόρον, αὐτὸς γενήσεται προοδοποιὸς ἄχρῃς ὁρίων Ἀλαμανίας
 τε καὶ Ῥωσίας. ὁ δὲ Μουράτ ἀγασθεὶς ἐπὶ τοῖς ὑποσχεθεῖ-
 σι, καὶ δημοτρέπεζον καὶ συμπότην αὐτὸν ποιήσας καὶ λίαν
 φιλοτιμήσας, καὶ δῶρα πλεῖστα αὐτὸν τε καὶ τοὺς σὺν αὐ-
 τῷ (ἦσαν γὰρ ὑπὲρ τοὺς τριακοσίους) καὶ ἀσπασάμενος ἀπέ- 15
 Β λυσεν. ὁ δὲ Μουράτ ἐκ τῆς Προῦσης εἰς Κοτύαιον ἐλθὼν,
 ἐκεῖθεν ἀπάρας εἰσῆλθεν ἐν τοῖς ὁρίοις τοῦ Καρμανί. καὶ
 A. C. 1435 χειρωσάμενος πόλεις δύο (ἡ μία καλεῖται κατὰ τὴν τῶν Τούρ-
 Heg. 839 κων γλωτταν Ἀκσιωρη, ἡ δὲ ἑτέρα Πέγσιωρη· ἦν δὲ ἡ πό-
 V. 91 λῖς αὕτη ἐγγὺς Ἰκονίου, ἀπέχουσα δύο ἡμερῶν ὁδόν), τότε 20
 ὁ Καρμανί μὴ ἔχων τί δρᾶσαι, στέλλει πρὸς αὐτὸν πρέ-
 σβεις τοὺς ἐντιμωτέρους τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ καὶ χρήματα
 ἱκανὰ καὶ τὸν ἵππον καὶ τὰς δύο πόλεις ἃς ἔλαβε σὺν τοῖς
 κάμπους καὶ τοῖς χωρίοις, μόνον τοῦ στραφῆναι εἰς τὰ ὀπί-

ramanus: „domino tuo nuntia meo nomine. equo insidere nequies,
 cum ardua cervice superbus existat: vix enim me sessorem patitur.
 ideo eum tibi non mitto.“ his exasperatus Morates exercitum veloci-
 ter conscribit, fretoque traiecto Prusam venit, illicque, dum Orientis
 copiae se coniungerent, substitit. atque Draculius Walachiae Vai-
 voda, fretum et ipse transvectus, Prusam ad Amiram Moratem accessit;
 veneratque subditum se professus est, fidemque dedit se Morati,
 quandocumque in Hungariam movere voluerit, transitum daturum et
 ad fines usque Germaniae et Russiae viam praeiturum. tantis promissis
 laetus Morates convivam comptoremque ad mensam suam admisit;
 multisque donis illum ac comites plus quam trecentos amice complexus
 dimisit. Prusa deinde Cotyaeum profectus, indeque progressus
 fines ditionum Caramani invasit, urbesque duas recepit, unam
 Aksiarī, alteram Pegsiari Turcorum lingua appellatas; quarum haec
 Iconio vicina est, bidui itinere dissita. invadenti Caramanus quod
 opponeret non habebat: quare legatos ad eum mittit ditionis suae
 principes, qui magnam pecuniae vim, equum, duasque urbes subactas
 cum earum agris et vicis, si modo retrocedere vellet, offerrent.

σω, στείλασα καὶ γραφὰς παρακλητικὰς ἢ ἀδελφὴ αὐτοῦ C
πρὸς αὐτόν· ἦν γὰρ ὁ Καραμῶν γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῆ τοῦ
Μωράτ. ὁ δὲ καμφθεὶς ταῖς παρακλήσειν αὐτῶν ἐποίησεν
εἰρήνην σὺν ὄρκοις καὶ ὑπέστρεψεν.

5 30. Ἐλθὼν δὲ ἐν Ἀδριανουπόλει, καὶ μαθὼν ὅτι ὁ δε- D
σπότης Σερβίας υἱὸς τοῦ Λαζάρου καὶ γυναικαδελφὸς τοῦ
Παγιαζῆτ ἀπέθανεν, ὃν ὁ λόγος ἐν τοῖς τοῦ Παγιαζῆτ χρό-
νοις, τοῦ Ἰλτρῆμ λέγω, ιστόρησεν, πέμπει πρὸς τὸν αὐτοῦ
διάδοχον ἀποκρισιαρίους ζητῶν τὴν ἅπασαν Σερβίαν. ἦν γὰρ
10 ὁ ἀποθανὼν μὴ ἔχων κληρονόμον· καὶ γὰρ ἄπαις ἐτελεύτη-
σεν. εἶχεν οὖν ἀδελφιδοῦν ἐκ τῆς Μάρω τῆς θυγατρὸς Λα-
ζάρου καὶ ἀδελφῆς αὐτοῦ τοῦ τεθνηκότος Στεφάνου. ἦν γὰρ
Γεώργιος υἱὸς Βούλκου καὶ γαμβρὸς Λαζάρου. ἰδὼν οὖν
ἀποκρισιαρίους καὶ τιμήσας αὐτούς ὡς ἐχρῆν, καὶ κατὰ νοῦν
15 λαβὼν τὰς τοῦ δράκοντος ἐπηρείας, ὅτι εἰ μὲν φάγη καὶ κο-
ρεσθῆ μικρὸν ταπεινωθήσεται, εἰ δ' οὐ, καὶ Σερβίαν καὶ
Βουλγαρίαν καὶ τοὺς πατρικοὺς τόπους αὐτοῦ ἅπαντα χανῶν
φθορήσει. καὶ πραγματεύεται τὸν καιρὸν, καὶ δίδωσιν αὐτῇ P. 115
τὴν αὐτοῦ θυγατέρα εἰς γάμον καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Σερβίας
20 εἰς προῖκα, τάχα μόνον ἐνόρκως ποιήσῃσιν τὴν εἰρήνην. χρυσοῖον
δὲ καὶ ἀργύρου ταλάντων ἀριθμὸν τίς διηγήσεται; στέλλει
ἀποκρισιαρίους, καὶ πείθουσι τὸν ἡγεμόνα· καὶ πέμπει τὸν
Σαριτζῖαν ἕνα τῶν βεζιρίδων τοῦ μνηστῆσαι τὴν κόρην καὶ

scripsit ad Moratem etiam soror eius, quam Caramanus uxorem du-
xerat, litteras hortatorias; quibus adductus pacem iureiurando sanc-
civit, et ad sua reversus est.

30. Postquam vero Adrianopolim Morates venit, despotam Ser-
viae Stephanum Lazari filium, Baiazitis sororium, cuius meminimus
in Baiazitis Iltrim rebus enarrandis, fato cessisse rescivit. ab eius
successore Georgio per legatos totam Serviam repetit: heredem quippe
decessor non genuerat: supererat nepos ex Maria Lazari filia et
Stephani defuncti sorore. erat enim Georgius Vulci filius et Lazari
gener. legatos ut decebat honorifice suscipit, secumque cogitat dra-
conis fraudes; qui si comederit et aliquatenus satiatus fuerit, quie-
tus recumbet; sin minus, Serviam, Bulgariam paternasque eius di-
tiones omnes hiante ore devorabit. occasione itaque usus filiam ei
suam despondet et maximam Serviae partem dotis nomine concedit:
haec solummodo conditione apposita, ut cito pax iureiurando sanc-
retur. auri vero et argenti talenta quae solvit, quis numerare potest?
mittit deinde legatos, qui persuadent Morati. ille Vezirum suum Sa-
riciam mittit, qui puellae. quam ducturns erat, sponsalibus nomine
suo interesset, fidemque Georgio daret, vicissimque ab eo acciperet.

δοῦναι ὄρκους τῷ Γεωργίῳ καὶ λαβεῖν παρ' αὐτοῦ ἀσφάλειαν. ἐντυχῶν οὖν ὁ Σαριτζίας τῷ δεσπότη Γεωργίῳ καὶ τελειώσας τὴν τῶν μηχανημάτων προῶξιν ἐπανήλθεν. αἰτήσας λύσιν τοῦ οἰκοδομησάου πολίχνιον ἐν τῇ ἀκτῇ τοῦ Δανουβέως, δέδωκεν αὐτὴν ὁ Μωράτ, καὶ ἀπελύθη ὄρισμός εἰς αὐτόν, καὶ 5
 Β ἤρξατο κτίζειν ὁ δεσπότης τὸ Σμεδροβον. ὁ δὲ Μωράτ ἤδη
 Α. C. 1436 θέρους ὥρας ἕγγυς οὐσης στρατεύει εἰς Οὐγγρίαν, καὶ πε-
 Ηεγ. 84^ο ράσας τὸν Δανουβιον διὰ τῆς Νικοπόλεως συναντᾷ τοῦτον
 Δραγοῦλιος, καὶ μετὰ περιχαρείας ἀσπασάμενος σὺν τῷ στρα-
 τῷ αὐτοῦ συνοδεύει τῷ Μωράτ, καὶ ἐκβάσας αὐτόν ἐντός 10
 τεττάρων ἡμερῶν πορεύειν, ἕδρον ἔρημον τὸν τόπον μαθόν-
 τες γὰρ οἱ Οὐγγροὶ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ Μωράτ ἐμετοίκησαν
 τὰς κώμας καὶ τὰ μικρὰ πολίχνια. καὶ κατεπάτησαν οἱ Τοῦρ-
 κοὶ γῆν πολλὴν ἔρημον, μὴ κερδήσαντές τι πλὴν ἐνός κά-
 C στροῦ σμικροτάτου, καὶ αὐτὸ παρ' ἐλίδα· οἱ γὰρ ἄνδρες 15
 ἐξελεθόντες τοῦ εὐρεῖν τὰ τῶν ἀναγκαίων χρειώδη καὶ μεί-
 ναντες εἶσω τῆς πόλεως, οἱ Τοῦρκοὶ πρῶτ' παρατρέχοντες ἕ-
 ρρον τὰς πύλας ἀνεσφγμένας, καὶ εἰσῆλθον τινός μὴ ὄντος τοῦ
 ἀντιπαρατάκτουτος· λαβόντες δὲ τὴν λείαν ἐξήρισαν. ἐλθόν-
 τες δὲ ἄχρι Ζιπηνίου (αὕτη δὲ ἐστὶ μία τῶν περιφανῶν πό- 20
 V. 92 λεων Οὐγγρίας) οὐκ ἐτόλμησαν προσεγγίσει· οἱ πολλοὶ δὲ
 ἀγρωπὸν πρὸς τοὺς Τοῦρκους βλέψαντες καὶ κατὰ στόμα
 ἀντιμαχησάμενοι, μὴ κλείσαντες τὰς πύλας (ἦσαν γὰρ ἀνεσ-
 φγμένοι), καὶ πολλοὺς τῶν Τοῦρκων φονεύσαντες, ὀπισθώρμη-

profectus itaque Saricias ad despotam Georgium post celebrata sponsalia rediit. licentiam aedificandi castrum ad Danubii ripam petiit despota, qua Moratis decreto concessa Smedrovum construere coepit. ingruente deinde aestate in Hungariam Morates movit, Danubioque ad Nicopolim traiecto occurrit ei Draculius, qui laetitia exultans eum salutat, et coniunctis quas ducebat copiis, Morati viae comitem se adiungit. cumque quadridui itinere intra fines Hungariae eum duxisset, solitudinem invenerunt. comperta enim Moratis expeditione, e vicis castrisque minoribus emigraverant Hungari. quamobrem Turci per regionem desertam incedebant, nihil praeter castellum quoddam parvum lucrati; quod ipsum praeter spem occupant. cum enim praesidarii ad necessaria usibus suis conquirenda exivissent, mane casu praetervecti Turci portas patentes repererunt, nulloque renitente ingressi praedam abegerunt. at Zipinium usque progressi, ex Hungariae urbibus insignibus unam, propius accedere ausi non sunt. cum itaque illius incolae Turcos indignabundi aspicerent, portis urbis patentibus pugnam cum eis ineunt multosque caedunt. quare Turci retrocedunt viae semper duce Draculio, a quo Morates

σαν, ἔχοντας αἰεὶ τὸν Δραγούλιον προοδοποιόν· ἐφοβήθη γὰρ D
ὁ Μωροῦτ μήπως ἐνέδρα γένηται κατ' αὐτοῦ παρὰ τοῦ Δρα-
γουλίου. καὶ ἐλθόντες ἐν τῇ ἀκτῇ τοῦ ποταμοῦ ἐπέβησαν. ἦν
γὰρ τότε καιροῦ ῥῆξ βρεφύλλιον, καὶ οὐκ ἦν ἐπιτροπεύων.
Ὡς ἴδον τοίνυν τὴν τὸλμην τῶν Τούρκων, ἔστησεν ἡ βῆγενα
τῶν γενναίων ἓνα μεγαδομέστικον τοῦ φωσσάτου, ἄνδρα τολμη-
ρόν καὶ εὐκάρδιον καὶ πρὸς τὰ πολεμικὰ ἕτερον Ἀχιλλέα ἢ
Ἐκτορα. ὁ δὲ Μωροῦτ διαβὰς τὸν ποταμὸν καὶ ἐν Ἀδριανοῦ
κατατήσας στέλλει τὸν Σαριτζιάν ὡς νυμφαγωγὸν τοῦ ἀγα-
10 γεῖν τὴν νύμφην ἐκ τῆς Σερβίας. καὶ ἐλθὼν, καὶ δεξιωσαί-
μενος αὐτὸν ὁ δεσπότης φιλοτίμως· ἦν γὰρ ἐν ἐκείνῃ τῷ
χειμῶνι στεφθεῖς· ὁ γὰρ βασιλεὺς Ἰωάννης πέμψας τὸν Γε-
ώργιον τὸν Φιλανθρωπίνιον σὺν τοῖς παρασημοῖς ἐποίησεν P. 116
αὐτὸν δεσπότην Σερβίας. ὑπάρας οὖν ὁ νυμφαγωγὸς σὺν τῇ
15 νύμφῃ ἔχοντες θησαυροὺς ἀμετρήτους καὶ χρυσοῦφάντους
στολάς, ἄγουσα μετ' αὐτῆς καὶ τοὺς δύο ἀδελφοὺς αὐτῆς.
ἐλθόντες δὲ καὶ χαρὰν μεγάλην καὶ γάμους ποιήσαντες (ἦν
γὰρ ἔχων καὶ ἑτέραν προλαβὼν τοῦ Σπεντιάρ θυγατέρα γυ-
ναῖκα, ἀλλὰ ταύτην ἐπόθει πλέον ὠραίαν οὖσαν καὶ ψυχῇ
20 καὶ σώματι) τῶν γάμων δὲ πληρωθέντων, καὶ τοὺς γυναικα-
δελφοὺς αὐτοῦ ἀσμένως ἀποπέμψας μετὰ δούρων πολλῶν,
αὐτὸς ἐν Ἀδριανουπόλει φθινοπώρου ἀρχομένου ἐκάθητο,
πῆ μὲν ἐν κνηγεσιόις ἐξερχόμενος, πῆ δὲ ἐν θεατροῖς καὶ

insidias metuebat. ad fluvii ripam ubi devenerunt, traiciunt eum.
eo tempore Hungariae rex infans erat, nec qui rem bellicam admi-
nistraret, vicarium habebat. quapropter cognita Turcorum audacia
quemdam ex nobilibus praefectum generalem exercitibus regina con-
stituit, virum audacem, animosum, alterumque in re bellica Achil-
lem vel Hectorem. Morates amne traiecto Adrianopolim se recepit,
mittitque Sariciam velut pronubum, qui sibi desponsatam adduceret
e Servia. eum benigne ac magnifice excepit despota, qui hac ipsa
hieme incoronatus fuerat: imperator namque Iohannes missis ei per
Georgium Philanthropinum principatus insignibus despotam Serviae
appellaverat. pronubus ille abducit virginem cum thesauris immensis
vestibusque auro intextis, fratribus quoque ambobus comitatam.
Adrianopolim ubi ventum est, summa laetitia nuptiae celebra-
tae sunt: alteram enim uxorem antea duxerat Morates, Spentiaris
filiam: hanc tamen magis ardebat, forma ingenioque praestantem.
nuptiis consummatis sororios suos cum donis multis benigne dimit-
tit; ipse Adrianopoli, cum autumnus iniret, desidens, modo vemati-
oni modo spectaculis ac comotationibus vacabat. at vere inchoante
pravum malignumque consilium adversus despotam socerum suum

A. C. 1438 *πέτοις ἀσχολούμενος*. ἕαρος δὲ ἀρχομένου βουλὴν βουλευέται
 Heg. 842 *Β* πονηρὰν κατὰ τοῦ δεσπότου καὶ πενθεροῦ αὐτοῦ, ἔχων εἰς
 τοῦτο ἓνα τῶν μεγασιάνων αὐτοῦ σύμβουλον, ἀνθρωπον κα-
 κοποιὸν καὶ τῶν Χριστιανῶν ἐχθρὸν ἄσπονδον, ὀνόματι Θα-
 δοσλάχ. οὗτος γὰρ ἦν πρῶτον τῶν εισοδημάτων τῆς ἡγεμο- 5
 νίας μέγας χαρτουλάριος· εἶτα ὄρων αὐτοῦ τὸ πανοὔργον ὃ
 ἡγεμῶν ὄξυ καὶ πρὸς τὰς βουλὰς αὐστηρὸν καὶ κατὰ τῶν
 Χριστιανῶν ἐχθρωδῶς διακείμενον, ποιεῖ αὐτὸν καὶ μεσάζον-
 τα. καὶ τῷ Μουράτ μιᾶ τῶν ἡμερῶν εἶρηκεν „ἵνα τί, κύριε,
 τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἡμετέρας πίστεως εἰς τέλος οὐκ ἀφανίζεις; 10
 Θεὸς γὰρ διδοὺς τὴν τσοαύτην ἡγεμονίαν, σὺ καταφρονῶν
 αὐτήν οὐκ ἐπιβλέπεις εἰς αὐτοὺς ὡς τῷ Θεῷ δοκοῦν, ἀλλὰ
 φιλανθρώπως εἰς μακροθυμίαν τοὺς ἀπίστους περιθύλπεις.
 οὐκ ἔστιν οὖν τοῦτο, οὐκ ἔστι Θεῷ βουλευτόν, ἀλλὰ ἡ μάχαιρά
 σου φαγέτω κρέα τῶν ἀσεβῶν, ἕως οὗ ἐπιστρέψωσιν ἐν τῇ 15
 τοῦ μόνου Θεοῦ καὶ τοῦ μεγάλου προφήτου διδασκαλίᾳ. γί-
 νωσκε οὖν, ὦ ἡγεμῶν, ὅτι τὸ πολίχμιον ὃ ἐπιφοδόμησεν ὃ
 δεσπότης Σερβίας οὐκ ἔστι συμφέρον ἡμέτερον. ἀρθήτω οὖν
 ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔξομεν αὐτὸ διάβασιν ἀπὸ Σερβίας εἰς Οὐγγρίαν.
 ἄρωμεν ἀπ' αὐτοῦ τὰς πηγὰς τὰς αἰεζώους, τὰς βρνούσας 20
 ὡς ὕδωρ ἀένναον τὸν ἄργυρον καὶ τὸν χρυσόν, καὶ σὺν αὐ-
 τὰς κερδήσομεν Οὐγγρίαν καὶ ἐπέκεινα Ἰταλίας φθύσομεν,
 Διαπεινώσαντες τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἡμετέρας πίστεως.” ὃ δὲ
 ἡγεμῶν ἀπλούστατος ὢν καὶ μὴ ἔχων πονηρίαν ἐν καρδίᾳ,

17. α] ὁ P.

init, a quodam procerum suorum, qui Phadulach appellabatur, inci-
 tatus, viro malitioso et Christiani nominis hoste infesto. is primum
 imperii Turcici reddituum ac vectigalium magnus chartularius fuerat; mox cognita eius solertia et in consiliis ineundis ingenii acumine et
 adversus Christianos odio, in Mesazonton seu Vezirorum ordinem
 princeps eum allegit. is igitur aliquando haec Morati dixit. „quare,
 domine, fidei nostrae hostes internectione non deles? cum enim ad
 tantum imperium deus te provexerit, tu id negligis, nec in Christia-
 nos secundum dei placitum animadvertis, sed humanus et longani-
 mis infideles foves. Id nequaquam deo acceptum. quin gladius tuus
 impiorum carnes devoret, donec ad unius dei et magni Prophetae
 disciplinam convertantur. animum itaque adverte, o princeps, illud-
 que castrum, quod Serviae despota aedificavit, rebus nostris non
 conducere considera. eo depellatur, et transitum a Servia in Hunga-
 riam apertum habebimus. fontes sempiternos ipsi eripiamus, qui au-
 rum et argentum velut aquam perennem profundunt. Hungariae his
 opibus subigemus, inque Italiam postmodum profecti fidei nostrae

ἔδωκεν ὅσα τοῖς λόγοις τοῦ Σατανᾶ, πέμπει οὖν ἀποκρισια-
 ρίους εἰς τὸν δεσπότην Σερβίας, ζητῶν τὸ πολίχνιον ὃ νεω-
 στί ἐδείματο, ὡς τὸ Σμέδροβον. ὃ δὲ ἀνταπέστειλεν αὐτῷ
 λόγους, ἀναμιμνήσκων τοὺς ὄρκους καὶ τὴν συγγένειαν, ὃ δὲ
 5 τυράννος μηδὲ ὀπωσοῦν εἰς νοῦν λαβὼν τὰ τοῦ δεσπότητος
 ῥήματα, στρατεύει κατ' αὐτοῦ, καὶ δὴ πρῶτον ἔρχεται εἰς
 Σμέδροβον ὄρη θέρους· ἦν γὰρ ἡ σικοθήκη τοῦ κάστρου
 κενὴ καὶ τὰ λοιπὰ τῶν τροφῶν ταμεῖα. καὶ σκοπήσας και-
 ρὸν ἀπέκλεισε τὸ πολίχνιον, καὶ παρακαθίσας αὐτῷ μῆνας
 10 τρεῖς, ἀπὸ τῆς ὑστερήσεως τῶν ἀνταρξικῶν παρεδόθη, ὄρ- P. 117
 κους δούς καὶ πίστει τοῦ μὴ ἀδικῆσαι τινα. ἀνοίξαντες δὲ
 τὰς θύρας ἐξῆλθον εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ. ἦσαν δὲ ἐντὸς ὃ
 πρῶτος υἱὸς τοῦ δεσπότητος καὶ ὃ πρὸς μητρὸς θεῖος αὐτοῦ
 Θωμᾶς ὁ Καντακουζηνός. ἔβαλε γοῦν Τούρκους ἱκανοὺς εἰς
 15 φύλαξιν, αὐτὸς δὲ ἀπάρας ἐκείθεν ἔρχεται εἰς Νοβόπριδον
 μητέρα τῶν πόλεων, καὶ καταπολεμήσας εἴλε ταύτην, καὶ
 παρέδωκε Τούρκοις καὶ ὅλην Σερβίαν. χειμῶνος δὲ φθάσαν-
 τος ἐστράφη ἐν τῇ Ἀδριανού. τοὺς δὲ δύο υἱοὺς τοῦ δεσπό-
 20 τοῦ (ἦν γὰρ ὃ εἰς εὐρέθεις ἐν Ἀδριανουπόλει στρατεύοντος
 ἐν τῷ Σμεδρόβῳ τοῦ Μουράτ, ὃ δὲ ἕτερος συλληφθεὶς ἐν Β
 αὐτῷ τῷ πολίχνιῳ ἤχθη ἐν Ἀδριανού) πέμψας οὖν αὐτοὺς
 δεσμίους ἐν τῇ ἀνατολῇ ἐν Ἀμασειᾷ ἐξορτῆται τοὺς ὀφθαλ-
 μούς καὶ τῶν δύο, συμβουλίᾳ τοῦ Φαδουλάχ. ὃ δὲ Δρα-
 γούλιος ἐλθὼν εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ,

adversarios debellabimus." princeps, vir simplicissimus et minime
 malus, huius Satanae verbis aures praebeuit; et ad despotam Serviae
 legatos mittit, qui castrum Smedrovum nuper extractum dedi pete-
 rent. rescribit ille et iusiurandum affinitatemque in memoriam revo-
 cat. at tyrannus, ne minima quidem ratione talium despotae moni-
 torum habita, in eum movet, et per aestatem Smedrovum accessit;
 exhausta erant castrum horrea et reliqua cibariorum penus. tempore
 igitur apto castrum obsidione cinxit; qua ad tres menses protracta,
 rebus necessariis deficientibus tandem deditur, fide data iniuriam nulli
 illatum iri. patefactis itaque portis obsessi decedunt, Moratem vene-
 raturi. toleraverant obsidionem despotae filius natus maximus, eiusque
 avunculus Thomas Cantacuzenus. ad castrum custodiam Turcorum prae-
 sidio valido imposito, illinc digressus Novopridum urbium aliarum
 matrem (Metropolim) proficiscitur. eam expugnat, Turcorumque im-
 perio cum universa Servia subiicit. hieme superveniente Adrianopolim
 revertitur. despotae ambos filios, quorum alter Adrianopoli agebat,
 dum Smerdovum oppugnatur, alter eo dedito captus Adrianopolim
 ductus est, vinctos et excaecatos auctore Phadulacho in Asiam mit-

πέμπει αὐτὸν δέσμιον ἐν Καλλιουπόλει, φυλακίσας αὐτὸν ἐν τῷ πύργῳ, εὐρῶν αἰτίαν ὅτι ἐν τῇ Οὐγγρία ἔμελλε προδώσειν αὐτὸν ὅτε προωδοποιεῖ, καὶ ἄλλα τινὰ ἐφευρέματα ἃ διενόει ὁ Φαδουλάχ. ποιήσας οὖν ἡμέρας πολλὰς ἐν τῷ πύργῳ, ἐζήτησαν παρ' αὐτῶ τούς υἱοὺς αὐτοῦ ὁμήρους, καὶ πέμπσας ἔφε- 5
ρε καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς ἔτι ἀφήλικες ὄντες. ὁ δὲ λαβὼν αὐτὰ στέλλει ἐν τῇ ἀνατολῇ ἐν Ἀσίᾳ ἐν κάστρῳ τινὶ Νύμφιον ἐπονομαζόμενον, παραγγέλλας φυλάττειν ἐπιμελῶς αὐτά. τὸν δὲ Δραγούλιον, δούς ὄρκους καὶ λαβὼν ὡς ἔσται πιστὸς ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, ἀπέλευσεν ἐν Βλαχίᾳ. 10
ἔυρος δὲ ἀρξαμένου στρατὸν ἐγείρει μέγαν καὶ πολὺν ἐκ τῆ
A. C. 1439 Ἀσίας καὶ Θράκης, καὶ κατὰ τοῦ Πελογραδάω δεστράτευσεν.
Heg. 843 ἦν δὲ τὸ Πελογραδάω πόλις Σερβίας ὄχθη καὶ δυσάλωτος, ἔχων τοὺς θεμελίους ἀνὰ μέσον ποταμῶν δύο Λανούβεώς τε καὶ Σάβα. πρὸ ὀλίγου δὲ αἰτήσας αὐτὴν τὴν πόλιν ὁ κράλης 15
Οὐγγρίας, δέδωκε πρὸς αὐτὸν ὁ δεσπότης Γεώργιος, φοβούμενος μήπως οἱ Τοῦρκοι παραλαβόντες αὐτὴν, τὴν περαιῶν
D Διαβάντες ἔλωσι τὰς πόλεις Οὐγγρων καὶ τοῦ δεσπότη. ἔχει γὰρ ὁ Σέρβος ἐν τῇ περαιᾷ πόλεις ἱκανάς. ὡς δυνατωτέρους τοῖνον καὶ μαχιμωτέρους, ἔδωκεν αὐτὴν πρὸς τοὺς Οὐγγρους, 20
ἵνα φυλάττωσι. καὶ γὰρ ὁ δεσπότης εἶχε περᾶσας τὸν Ἴστρον, ὅτε ὁ Μουράτ ἐζῆτει τὸ Σμέδροβον, καὶ ἦν ἀυλιζόμενος ἐν ταῖς αὐτοῦ πόλεσιν, ἔχων φυλάσσοντας αὐτὸν τοὺς Οὐγγρους.

tit Amastrim. Draculius etiam per idem tempus venerationem exhibiturus Moratem adiit, qui vincum Callipolim eum misit, ubi turri inclusus sub custodia haberetur. obiiciebatur ei meditata proditione, dum in Hungariam viae dux est: alia item in eum confingebantur crimina, quorum Phadulachus artifex erat. cum vero per plures dies in illo carcere Draculius mansisset, ambos filios obsides ab illo petierunt; quos adhuc impuberes per nuntium accersitos tradidit. eos Nymphaeum imperator Morates transmittit (situm id in Asia castrum), mandatque ut arcte custodiantur. at Draculium, sacramento adactum ut in fide nunc et in posterum maneret, in Walachiam dimisit. vere deinde inchoante validum exercitum conscribit Morates, in unum copiis Asiae et Thraciae collectis, et ad Belogradum (Albam Graecam) movet. haec Serviae urbs est, situ tuta nec facilis expugnata, ad confluentes duorum fluviorum, Danubii et Savi, condita. hanc paulo ante Hungariae rex sibi poposcerat; veritusque despota Georgius ne Turci illam occuparent et in oppositam ripam traiectione Hungarorum suasque urbes, quas in Hungaria multas possidebat, caperent, Hungaris, ut potentioribus et magis bellicosis, illam urbem tuendam concesserat. quo tempore autem Smedrovum Morates obsidebat, ultra Istrum despota, cui Turci admodum infensi erant, transierat, et

ἐν τούτῳ καὶ οἱ Τοῦρκοι ἐχθροδῶς διετέθησαν εἰς αὐτόν,
 εἰδῶν δὲ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ καὶ τὰς σκηνὰς πῆξας γύροθεν,
 καὶ πετροβολισμούς πολλοὺς κατασκευάσας μικροὺς τε καὶ
 5 μεγάλους, καὶ χρώματα ἀνεγείρας, καὶ διὰ τοῦ ποταμοῦ τριή-
 5 ρεις ἐπέκεινα τῶν ἑκατὸν πλέειν ἐτοιμάσας, ἐν ὅλοις ἕξ μηνσὶν P. 118
 παρακαθίσας καὶ διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ τοῦ ποταμοῦ οὐδὲν ὤνησεν,
 ἀλλὰ μᾶλλον ἀπεβιάλλετο καὶ πολλοὺς τῶν μεγιστάνων καὶ τῶν
 δούλων αὐτοῦ διὰ τε τῆς λοιμώδους νόσου καὶ διὰ τῶν μη-
 χανῶν τῶν πεμπομένων ἐκ τοῦ κάστρου. ἔπεμπον γὰρ εἰς V. 94
 10 αὐτοὺς βολίδας μολιβδίνας, ὅσον καρύου Ποντικῆ τοῦ μέγε-
 θος, ἀπὸ κατασκευῆς χαλκῆς ἐχύσης ἐντὸς τὰς βολίδας καθ'
 ἕρμαθὸν πέντε ἢ καὶ δέκα. ἐξόπισθεν οὖν τῆς χαλκῆς καλάμου
 βοτάνης σκευασία ἐκ νίτρου τεύφης καὶ καρβούνου ἰτέας πλη-
 15 σσειν τῇ ἀναμιγῇ ταύτῃ, αἴφνης ἐξάπτει, καὶ στενοχωρομέ-
 νου τοῦ πνεύματος ὑπὸ τῶν βολίδων, ἕξ ἀνάγκης ὡδεὶ τὰς B
 βολίδας, καὶ ὠθουμένων ἢ πρὸς τὴν βοτάνην ἐγγύς ὡδεὶ τὴν
 πρὸ αὐτῆς, ἢ ὀ' αὐτὴ τὴν ἔμπροσθεν. καὶ οὕτως ἡ δύναμις
 μέχρι τὴν εἰς τὸ στόμιον προκειμένην βολίδα πέμπεται, καὶ
 20 ἀποπέμπει ταύτην ἄχρι μιλίου ὁδόν· καὶ τὸν τυχύοντα εἰ
 ἄνθρωπον εἴτε ζῶον, εἰ καὶ σιδηροφοροῦσιν, ἀλλ' ἡ δύναμις
 τῆς βοτάνης τόσον ὑπερισχύει, ὅσην καὶ περονήσας ἡ βόλις

6. an ἦρυσεν?

in ditionis suae urbibus Hungarorum praesidiis se tutabatur. Belo-
 gradum ergo ubi accessit Morates, castra metatus est, machinas plu-
 rimas, quibus lapides iacularetur, cum magnas tum parvas fabrica-
 vit, aggeres congegit, triremes plus centum, quibus fluvius naviga-
 retur, apparavit. in totos deinde sex menses obsidio protrahitur,
 frustra cum terra tum fluvio tentata expugnatione. quinetiam multo-
 rum procerum famulorumque domesticorum iacturam fecit; quos
 pestis misilliaque urbis machinis excussa absumperunt. mittebant
 enim in ipsos globulos plumbeos, nucis Ponticae magnitudine, ma-
 china aenea, cui recta serie quini vel deni imponebantur, expulsos.
 post aeneum autem tubum (fistulae enim seu arundinis formam oblon-
 gam machina imitatur) receptaculum erat pulvere repletum, qui nitro
 sulphure et carbone saligno contritis ac commixtis conficitur. odorem
 bituminis, si naribus admoveatur ignis scintilla, refert. sic temperatus
 statim accenditur, ignisque spiritus in art. oa globulis cohibitus eos ne-
 cessario expellit; hac vi dum impelluntur, qui pulveri proximus est,
 contiguum propellit, hic antecedentem. ita vis illa ad extremum in ore
 tibi globulum pertinget, et propellit hunc miliaris unius iter; et ob-
 vium quidquid habet, sive hominem sive quodcumque animal, quam-
 vis ferro tectum penetrat: adeo enim vis pulveris vehemens est et

τὸν ἕνα οὐ χαννοῦται πρὸς τὸν ἕτερον, καὶ οὐδὲ ἐν τοῖς δυ-
σι σώμασιν ἀτονεῖται ἡ δύναμις, εἰ καὶ σιδηροφόροι καὶ ἔνο-
πλοι. ἀλλ' ὅταν ἡ βολὴς τύχη σιδήρου ἢ ἄλλης τινὸς ὕλης
ὀπλοποιῖαν στενοχωρουμένης, τὸ σφυρῶδες εἰς γραμμὴν με-
Cτασχηματίζει, καὶ ὡσπερ ἦλος ὁ βόλος γίνεται, καὶ διέρχε-5
ται τοῖς τῶν ἐγκαίων ἐντέροις καθὰ ποταμὸς πύρινος.

- A. C. 1437 31. Ἐν δὲ τῷ ἔτει ἐκείνῳ ἔπλει ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης ἐν
D Ἰταλίᾳ, σὺν τῷ πατριάρχῃ κυρίῳ Ἰωσήφ καὶ λοιποῖς επισκό-
ποις καὶ ἄρχουσι, κρητῆσαι τὴν σύνοδον. ἦν γὰρ προμεμε-
λειηκῶς τὴν ἔνωσιν, καὶ πέμψας ἐν Ῥώμῃ πρέσβεις προλαβὼν 10
τῷ πάπα Εὐγενίῳ, ὑπέσχετο τὴν πᾶσαν καθ' ὁδὸν δαπάνην
αὐτὸς δοῦναι, καὶ προσόδους ἐν Ἰταλίᾳ τοῖς τοῦ παλατίου
καὶ τῆς ἐκκλησίας ἄρχουσι καὶ αὐτῷ βασιλεῖ καὶ τῷ πατρι-
άρχῃ. οἱ δὲ ἀθροισθέντες ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκ τῆς Ἀσί-
ας καὶ Θράκης καὶ τῶν τῆς νήσου εὐρισκομένων, τῶν ἐκ τοῦ 15
ἀγίου ὄρους εὐρισκομένων μοναχῶν τὸν ἀριθμὸν ὡς . . καὶ οἱ
P. 119 τοῦ παλατίου σὺν τῷ βασιλεῖ ὡς . . καὶ τριήρεις πέμψας ὁ
πάπας ἐξ Ἰταλίας καὶ τὰ πρὸς δαπάνην νομίσματα, εἰσήεσαν
πλέοντες ἀπὸ τῆς Κωνσταντίνου εἰς Βενετίαν. ἐξελθόντες οὖν
A. C. 1438 εἰς Βενετίαν, ἀσπασίως ἐδέξαντο οἱ Βενετικοὶ τοὺς Ῥωμαίους, 20
τὸν βασιλέα ὡς δευτέρον μονάρχῃν καὶ προνοητὴν τῆς τῶν
ψυχῶν σωτηρίας, ὁμοίως καὶ τὸν πατριάρχῃν καὶ τοὺς λοι-
ποὺς ἀρχιερεῖς. ἔδωκαν οὖν αὐτοῖς καὶ ἱερὸν τέμενος, καὶ εἰσ-
ῆλθον ἐκτελέσοντες τὴν ἀναίμακτον θυσίαν. ἠθροίσθησαν γοῦν

acris, ut globulus non solum per unum transauctus non deficiat in proximo, sed ne duobus quidem corporibus penetratis vim suam amittat. quodsi globus ferreus fuerit vel ex alia qualibet materia malleo condensata, rotunditas percussione in oblongam figuram versa clavo assimilatur; et interiora viscera ceu fluvius igneus pervadit.

31. Anno illo imperator Iohannes cum Patriarcha domino Iosepho ceterisque episcopis et ecclesiae praesulibus in Italiam ad celebrandam synodum navigavit. praemeditatus erat ecclesiarum unionem, legatosque Romam ad papam Eugenium antea miserat. qui sumptus omnes illius itineris se facturum pollicitus est; reditus insuper palatii officialibus, ecclesiae praesulibus, ipsisque imperatori ac patriarchae in Italia attributurum. ubi ex Asia, Thracia, insulis atque etiam ex monte sancto monachi circiter palatiique officiales circiter Cpolim convenerunt, triremes, quas papa ex Italia pecunia sumptibus faciendis instructas miserat, conscendunt, et Cpoli solventes Venetias navigarunt. illuc appulso Romaecos respublica humaniter excepit, imperatorem ut alterum monarcham et salutem animorum providentem, patriarcham pariter, et ceteros metropolitans. datum iis

ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἅπαντες οἱ ἐν τῇ πόλει ἄνδρες τε καὶ
 γυναῖκες τοῦ ἰδεῖν καὶ ἐνωτίσασθαι θείαν καὶ ἱερὰν μυσταγω-
 γίαν κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας. καὶ ἰδόντες καὶ
 θαυμάσαντες, καὶ ἐκ βάθους ψυχῆς κραῖζαντες τὸ „κύριε, σὺ Β
 5 φύλαξον τὴν ἐκκλησίαν σου ἄτρωτον ἀπὸ τῶν βελῶν τοῦ πο-
 νηροῦ, σὺ εἰς ἐν σύναψον, σὺ τὰ σκάνδαλα ἐκ μέσου διαρ-
 ρηξον· ἡμεῖς γὰρ οἱ μὴπω ἑωρακότες Γραικούς, οὔτε τὴν
 αὐτῶν τάξιν εἰδότες, ἠκούομεν ἐξ ἄκρας φωνῆς καὶ ὡς βαρ-
 βάρους ἐλογιζόμεθα. νῦν δὲ οἶδαμεν καὶ πεπιστεύκαμεν ὅτι
 10 οὗτοι εἰσιν οἱ πρωτότοκοι τῆς ἐκκλησίας υἱοί, καὶ πνεῦμα
 θεοῦ ἐστι τὸ λαλοῦν ἐν αὐτοῖς.” ἀπάραντες οὖν ἐκ Βενετίας V. 95
 διὰ ξηρᾶς ἔλθασιν ἐν Φεραρίᾳ. κάκει ἀρξάμενοι τὰ τῆς συν-
 ὁδοῦ, κατέλαβε θανατηφόρος ἐν Φεραρίᾳ νόσος· κάκειθεν
 ἀπάραντες ἦλθον ἐν Φλωρεντίᾳ. ἐν δὲ τῇ Φλωρεντίᾳ ἐπλη- A. C. 1439
 15 ρώθη ἡ σύνοδος. ἦν δὲ ἔξαρχος τοῦ μέρους τῶν Γραικῶν C
 ἀπὸ τῶν ἀρχιερέων ὁ Ἐφέσου Μάρκος, ἀπὸ δὲ τοῦ μέρους
 τῶν Ἰταλῶν ὁ καθηγητὴς τοῦ τιμίου σταυροῦ Ἰουλιανός,
 μέγας ἐν τῇ ἔξω σοφία καὶ ἐν τοῖς δόγμασι τῆς τῶν Χρι-
 στιανῶν πίστεως. ὁ Ἐφέσου Μάρκος ἐν Ἑλληνικοῖς μαθή-
 20 μασι καὶ ὁρίοις τῶν ἁγίων συνόδων κανῶν καὶ στάθμη
 ἀπαρέκβατος. ὁ Βησσαριῶν Νικαίας καὶ ὁ Ῥωσίας Ἰσίδω-
 ρος. οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ λογιώτεροι τῶν ἀρχιερέων, καὶ μέγας
 χαρτοφύλαξ ὁ Βαλσαμῶν καὶ ἀρχidiaconos. ἀπὸ δὲ τῆς συγ-

templum sacrum, in quod sacrificium incruentum celebraturi vene-
 runt. qui tum Venetiis vivebant, eo viri et feminae confluerunt,
 ut divinam sacramque mystagogiam Orientalis ecclesiae ritum viderent
 et audirent. cum vidissent, illacrimati ex imo corde clamabant „do-
 mine, tu ecclesiam tuam a maligni telis illaesam tuere; tu in unum
 eam coagmenta, tu scandala extirpa. nos qui nunquam Graecos vi-
 deramus neque eorum ritum noveramus, famam tantum audiebamus,
 ipsos barbaros existimabamus. nunc cognovimus et credidimus hanc
 esse primam ecclesiae prolem, et spiritum divinum eorum ore loqui.“
 Venetiis profecti Ferrariam terrestri itinere contendunt. illic inchoa-
 ta synodo letalis morbus grassari coepit. Ferraria ideo relicta Flo-
 rentiam venerunt, ubi synodus peracta est. primas partes inter Grae-
 cos metropolitae Marcus agebat Ephesius, inter Italos Cardinalis Iu-
 lianus titulo sanctae Crucis, cum in scientiis profanis, tum in fidei
 Christianae dogmatibus peritissimus, Marcus quidem Ephesi metro-
 polita in Graecis litteris atque sacrarum synodorum decretis canon
 ipse et statera invariabilis. aderant etiam Bessarion Nicaeae et Isido-
 rus Russiae metropolitae. hi inter Archiepiscopos doctissimi erant; et
 magnus Chartophylax Balsamo et archidiaconus. ex senatoribus ade-

Δ κλήτου ὁ Γεμιστός ἐκ Λακεδαιμονίας, Γεώργιος ὁ σχολάριος
 καὶ καθολικὸς κριτής, καὶ Ἀργυρόπουλος· οὗτοι δὲ ἦσαν εἰ
 μετέγοντες λόγου, ἐκ μέρους δὲ καὶ Ῥωμαϊκοῦ μαθήματος.
 ἀπὸ δὲ τοῦ μέρους τῶν Λατίνων πολλοί. ἐγεγόνεισαν δὲ συν-
 ελεύσεις πολλαί. τέλος παυσαμένης τῆς φιλονεικίας, εἰς ἐν 5
 ὁμοροήσαντες Ἴταλοὶ καὶ Γραικοὶ πλὴν Μάρκου, ἐπιστροφῆ
 ὄρος, ὁμόσαντες καὶ ἄρως ἐπιθέντες, ὡς οὐκ ἐναντιολογή-
 σουσι πώποτε. ὁ δὲ καρπὸς τοῦ ὄρου, ὅτι τὸ πνεῦμα ἅγιον
 ἐκπορεύεται ἐκ πατρὸς καὶ υἱοῦ ὡς ἐκ μιᾶς ἀρχῆς καὶ μο-
 ναδικῆς προβολῆς, τὸ ὅπερ λέγουσιν οἱ Γραικοὶ ἐκ πατρὸς 10
 δι' υἱοῦ. πάντες οὖν ὑπογράψαντες ἐν αὐτῇ τῇ ὁμολογίᾳ,
 P. 120 ἐξῆλθον ἐκ τῆς Φλωρεντίας συλλειτουργήσαντες πρῶτον καὶ
 συγκοινωνήσαντες καὶ ἀσπασάμενοι ἀλλήλους, πλὴν Μάρκου. τὸ
 δὲ κρίζον τοῦ Μάρκου ἦν ἡ προσθήκη τοῦ συμβόλου, λέγων
 „ἀπαλείψατε αὐτὴν ἐκ τῆς ὁμολογίας τῆς πίστεως, καὶ ὅπου 15
 ἂν βούλησθε τιθέσθω, καὶ ἀδέσθω ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ὡς ἐν
 ἄλλοτε τὸ ὁ μονογενῆς υἱὸς καὶ λόγος τοῦ θεοῦ ἀθάνατος
 ὑπάρχων.“ οἱ δὲ Λατῖνοι ἀντέλεγον „εἰ ἔχει τὸ βλάσφημον
 ἡ προσθήκη, δεῖξον, καὶ ἀπαλείψομεν αὐτὸ καὶ ἀπὸ τοῦ
 ἁγίου συμβόλου καὶ ἀπὸ πάντων βίβλων ὧν ἐθεολόγησαν οἱ 20
 B πατέρες, λέγω Κύριλλος, Ἀμβρόσιος, Γρηγόριος καὶ Γρηγό-

20. ὦν] ὦ P.

rant Gemistus Lacedaemonius, Georgius scholarius et iudex universa-
 lis, et Argyropulus: hi sapientes erant et Graecorum scientia aliqua-
 tenus eruditi. a partibus vero Latinorum multi illuc convenerunt.
 variis autem colloquiis habitis, altercationibus tandem remotis, in
 unum consentientibus Italis et praeter Marcum Graecis, decretum
 iureiurando sancitum est, cui qui unquam contradiceret, eum ana-
 themate ac diris devoverunt. inde hunc fructum collegerunt, ut con-
 sentirent omnes spiritum sanctum ex patre et filio procedere tan-
 quam ex uno principio et unica processione, id quod Graeci dicunt
 ex patre per filium. cui fidei confessioni cum omnes subscripsissent,
 Florentia abierunt celebrata simul primum divina liturgia, sumpta
 sacra communionem et osculo pacis inter se dato; quibus omnibus
 Marcus solus non interfuit. huius animum angebat additio symbolo
 facta; dicebatque „illam ex fidei confessione expungite. ubicunque
 libitum fuerit, apponatur, reciteturque in ecclesiis, sicut cantantur
 aliis in canticis ista unigenitus filius et verbum dei immortale exi-
 stens.“ quibus Latini contradicebant. „si blasphemum est additio, de-
 monstra, et delebimus eam non solum a sacro symbolo sed etiam ab
 omnibus libris statim, quibus patres res theologicas tractaverunt,
 Cyrillus, Ambrosius, Gregorius uterque (Nazianzenus et Nyssenus),
 Basilius, Hieronymus, Augustinus, Chrysostomus, aliique plurimi.
 si vero nos Latini confitemur unum principium et causam et fontem

ριος, Βασίλειος, Ἰερώνυμος, Ἀνγουστίνος καὶ ὁ Χρυσόστομος καὶ ἕτεροι πλεῖστοι. εἰ δὲ ὁμολογοῦντες ἡμεῖς οἱ Λατῖνοι μίαν ἀρχὴν καὶ αἰτίαν καὶ πηγὴν καὶ ῥίζαν τὸν πατέρα τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ πνεύματος, μὴ ποιοῦντες δύο ἀρχάς, τίς ἤ χρεία τοῦ ἀπαλείφειν προσθήκην; καὶ γὰρ ἡμεῖς οὐ προσθήκην ταύτην καλοῦμεν, ἀλλὰ συμφήθειαν καὶ ἀνάπτυξιν." ἐκοιμήθη οὖν καὶ ὁ πατριάρχης μετὰ τὴν ἔνωσιν ἐν τῇ Φλωρεντίᾳ. ἀπάραντες δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ σύνοδος ἤλθουσιν ἐν Βενετία διὰ ξηρῶς σὺν ἀναλώμασι καὶ δαπάναις τοῦ πάπα, 10 ἀπὸ δὲ Βενετίας ἐν Βοιωτίᾳ σὺν τριήρῃσι τῶν Βενετικῶν δι' ὀρισμοῦ τοῦ πάπα, καὶ ἀπὸ Βοιωτίας εἰς Κωνσταντινούπολιν σὺν τριήρῃσι βασιλικαῖς καὶ τῶν Βενετικῶν. ἐλθόντες δὲ Α. C. 1440 εὔρον τὴν δέσποιναν Κυραμαρίαν τεθνηκυῖαν τοῦ βασιλέως Ἰωάννου, καὶ τὴν βασιλισσαν τοῦ δεσπότου Δημητρίου 15 ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως. ὁ δὲ βασιλεὺς πέμπει πρέσβεις πρὸς τὸν Μουράτ δεικνύων εὐγνωμοσύνην καὶ ἀκραιφνῆ φιλίαν εἰς αὐτόν. ἦν προκατειλημμένῳ ὁ λογισμὸς αὐτοῦ ὡς V. 96 διαβῦς ἐν Φραγκίᾳ ὁ βασιλεὺς ἐποίησεν ὁμόνοιαν σὺν τοῖς Φράγκοις καὶ ἐγεγόνει Φράγκος, καὶ μέλλουσι στρατεῦσαι 20 κατὰ τοῦ Μουράτ ἀπὸ γῆς καὶ θαλάσσης τοῦ ἐξᾶραι αὐτὸν ἐκ τῆς δύσεως. οἱ δὲ πρέσβεις ἀπαγγεῖλαντες αὐτῷ καὶ παραστήσαντες ὅτι περὶ τῶν ὧν ἠκούσθησαν ῥημάτων οὐκ ἐπέρασεν ὁ βασιλεὺς ἐν Ἰταλίᾳ, ἀλλὰ περὶ διαφορᾶς δογματικῶν τῆς αὐτῶν πίστεως, ἰλαρώθη τῇ γνώμῃ. οἱ δὲ ἀρχιερεῖς εὐθέως ἀπὸ τῶν τριήρεων ἀποβάντες, καὶ οἱ τῆς Κων-

et radicem patrem esse filii et spiritus sancti, duobus principiis non positis, quid opus est additionem delere? neque enim nos additionem hanc dicimus, sed declarationem et explicationem." Florentiae post sancitam unionem oblit patriarcha, inde profecti imperator et synodi patres terra Venetias, papa sumptus praebente, venerunt. Venetiis vero in Boeotiam triremibus Venetis papae iussu vecti sunt. inde Cpolim transierunt partim imperatoris partim Venetorum triremibus usi. urbem ingressi despoenam dominam Mariam, Iohannis imperatoris uxorem, obiisse comperiunt, pariterque reginam, coniugem Demetrii despotae imperatorisque fratris. ad Moratem postea legatos misit imperator, benevolum animum suum amicitiamque integram testatus. Morates enim eam animo opinionem praeceperat, imperatorem in Franciam transvectum foedus cum Francis inisse factumque esse Francum, et illaturos sibi terra marique bellum quo ex Occidente se expellerent. at legati eum edocuerunt imperatorem in Italiam transisse non de iis quae fama vulgasset acturum, sed de fidei suae dogmatibus controversis. at postquam archiepiscopi et episcopi triremi-

σταγίνου κατὰ τὸ σὺνηθες ἠσπάζοντο αὐτοὺς, ἐρωτῶντες
 „πῶς τὰ ὑμέτερα; πῶς τὰ τῆς συνόδου; εἰ ἄρα ἐτύχημεν
 τὴν νικῶσαν;” οἱ δὲ ἀπεκρίνοντο „πεπράκαμεν τὴν πίστιν
 ἡμῶν, ἀντηλλάξαμεν τῇ ἀσεβείᾳ τὴν εὐσέβειαν, προδόντες
 τὴν καθαρὰν θυσίαν ἀζυμῆται γεγόναμεν.” ταῦτα καὶ ἄλλα 5
 P. 121 αἰσχρότερα καὶ ῥερυπασμένα λόγια. καὶ ταῦτα τίνες; οἱ
 ὑπογράψαντες ἐν τῷ ὄρφ, ὁ Ἡρακλείας Ἀντώνιος καὶ οἱ πάν-
 τες. εἰ γὰρ τις πρὸς αὐτοὺς ἤρето „καὶ διὰ τί ὑπεγράφα-
 τε;” ἔλεγον „φοβούμενοι τοὺς Φράγκους.” καὶ πάλιν ἐρω-
 τῶντες αὐτοὺς εἰ ἐβασάνισαν οἱ Φράγκοι τινὰ, εἰ ἐμαστίγω- 10
 σαν, εἰ εἰς φυλακὴν ἔβαλον, οὐχί. ἀλλὰ πῶς; „ἡ δεξιὰ αὐτῆ
 ὑπέγραψεν” ἔλεγον „κοπήτω· ἡ γλῶττα ὠμολόγησεν, ἐκρι-
 ζούσθω.” οὐκ ἄλλο εἶχον τί λέγειν καὶ γὰρ ἦσαν τινες τῶν
 ἀρχιερέων ἐν τῷ ὑπογράφειν λέγοντες „οὐχ ὑπογράφομεν,
 B εἰ μὴ τὸ ἱκανὸν ἡμῶν τῆς προσόδου παράσχητε.” οἱ δὲ 15
 ἔδιδον, καὶ ἐβάπτετο κάλυμος. ὑπὲρ ἀριθμὸν γὰρ ἦσαν τὰ
 δαπανηθέντα εἰς αὐτοὺς νομίσματα καὶ τὰ ἐν χερσὶ μετρη-
 θέντα ἐκάστου τῶν πατέρων. εἶτα μεταμεληθέντες οὐδὲ τὰ
 ἀργύρια μετέστρεψαν. πρὸς τὴν φωνὴν οὖν αὐτῶν ὅτι τὴν
 πίστιν αὐτῶν πέπρακαν, καὶ ἐπέκεινα τοῦ Ἰουδα ἡμαρτον τοῦ 20
 στρέψαντος τὰ ἀργύρια. ἀλλ’ οἶδε κύριος, καὶ ἀνεβάλλετο·
 καὶ πῦρ ἀνήφθη ἐν Ἰακώβ, καὶ ὄργη ἀνέβη ἐπὶ τὸν Ἰσ-
 ραήλ.

15. μὴ addidit Bullialdus.

bus exscenderunt, cives Cpoleos, ut mos est, eos salutant, interrogant-
 que „ut se res vestrae habent? quomodo transacta est synodus? vi-
 cimusne nos?” responderunt illi „fidem nostram vendidimus, pietatem
 impietate mutavimus, Azymitae facti sumus puro sacrificio prodito.”
 hos et turpiores his sermones habebant ii ipsi qui decreto subscri-
 pserant, Heracleae metropolita Antonius ac ceteri. siquis vero eis
 obiiceret „et quare subscripsistis?” respondebant „Francorum metu.”
 interrogati deinde an Franci tormentis ipsos subiecissent, an flagel-
 lassent et in carcerem detrusissent, negabant. „sed quomodo?” „haec,”
 aiebant, „dextra subscripsit: abscindatur. lingua confessa est: evel-
 latur. nec quicquam aliud respondere poterant.” ex archiepiscopis
 quoque nonnulli, cum subscribendum erat decretum, dixerunt: „ni-
 si pecunias, quae nobis sufficiant, praebueritis, non subscribemus.”
 qua numerata illico calamum tingebant: ingens enim erat pecuniae
 vis in eos impensae et unicuique patrum in manus traditae. postquam
 vero eos poenituit, argenteos non retulerunt. sua ergo confessione,
 qua fidem se vendidisse dicebant, gravius Iuda, qui argenteos red-
 didit, peccavisse arguuntur. „sed novit dominus et distulit; et igitur
 accensus est in Iacob, et ira ascendit super Israel.

32. Ὁ δὲ προρρηθεὶς δεσπότης Γεώργιος ἰδὼν τὴν αὐ-
 τοῦ γυμνωθεῖσαν δεσποτείαν, καὶ μὴ ἔχων ἑτέραν ἐλπίδα
 πλὴν δλίγων πολιχνίων κειμένων ἐν τῇ Οὐγγρίᾳ, καὶ στενά-
 ζων τὸ καθ' ἑκάστην, καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐλεῶν, ἔρχεται πρὸς Α. C. 1440
 5 κράλην Οὐγγρίας (ἦν γὰρ νέος πάνυ· πλὴν τὰ πάντα ἐκυβερ-
 νῶντο διὰ χειρὸς τῆς ῥηγέτης τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ Ἰάγγου
 τοῦ πρωτοστράτορος) καὶ παρακαλεῖ καὶ ὀδύρεται τοῦ τυ-
 χεῖν ἐλέους. ἡ δὲ ῥήγενα καμφθεῖσα, μᾶλλον καὶ φοβηθεῖ-
 σα μὴ πως ἐρήμη καταλιμπανομένη Σερβία καὶ εἰς Οὐγγρίαν
 10 δ' φθορεὺς φθάσει, κελεύει τὸν στρατηγὸν σὺν τοῖς ἀναλώ-
 μασι Γεωργίου τοῦ βοηθῆσαι· ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα. καὶ
 δὴ ῥογεύσας καὶ λαβῶν ἵππεὺς καὶ τοξότας ἄχρι χιλιάδας P. 122
 εἴκοσι πέντε περὶ τὸν ποταμὸν, καὶ ταχυδρομήσαντες ἕως τῆς
 πόλεως τῆς καλουμένης Σοφίας καὶ πῦρ βάλλοντες ἐνέπρησαν, V. 97
 15 καὶ τὰς περὶ πᾶσας πόλεις καὶ κώμας, μηδὲν ἀφέντες· τὴν
 δὲ λείαν πᾶσαν πέμψαντες ἐν τῷ ποταμῷ διεπέρασαν, οἱ δὲ
 πρὸς τὴν Φιλιππόπολιν ἤλαυνον. ὁ δὲ Μουράτ τὸν τῆς δὴ- A. C. 1443
 σεως στρατὸν ἀθροίσας (οὐκ εἶχε γὰρ εὐχερίαν τοῦ μετακα-
 λέσασθαι καὶ τὰ τῆς ἀνατολῆς φωσάτα) ἤλθεν εἰς τὴν Φι-
 20 λιππόπολιν. οἱ δὲ Οὐγγροὶ σὺν τῷ δεσπότη ἔλθόντες μέ- B
 χρι τῆς κώμης τῆς καλουμένης Ἰκλατὴ κατὰ τὴν τῶν Βουλ-
 γάρων γλωτταν, ὃ ἐρμηνεύεται χρουῆ, ἦν γὰρ τὸ χωρίον
 ἀνὰ μέσον Σοφίας καὶ Φιλιππουπόλεως, ἐν δὲ τῷ μεταξὺ
 ὄρη καὶ δρυμῶνες δύσβατοι ἕως ἐγγὺς Φιλίππου. ἐβούλοντο

32. Interea, quem memoravimus Georgius Serviae despota, cum
 devastatam ditionem suam cerneret, spe ultima paucis in castellis
 posita, quae Hungariae erant, gemens quotidie nemine commiserante
 ad Hungariae regem venit. is puer admodum erat, ut omnia regina
 illius mater exercituumque praefectus Iancus moderarentur. quorum
 auxillum implorat, sortem suam conquestus. mota regina, magisque
 verita ne Servia deserta devastator in Hungariam penetraret, praefectum
 Georgio sumptus facienti opem ferre iubet: erat enim praedives. itaque
 equitum et sagittariorum millia viginti quinque sumptibus suis con-
 scribit, fluviumque traiecit. citato deinde agmine Sophia usque ur-
 bem perveniunt, igneque iniecto eam, aliaque circum oppida et pagos,
 nihil integrum relinquentes, comburunt. praedam universam trans
 flumen mittunt, et Philippopolim pergunt. eo Morates Occidentis co-
 pias contrahit, cum Orientis vires accersere non posset. Hungari cum
 despota ad vicum quendam, quem Bulgari Izlati (id est aureum) ap-
 pellant, processere. is inter Sophiam et Philippopolim medius erat,
 interpositis usque ad Philippopolim montibus ac saltibus transitu dif-

γὰρ περᾶσαι τὰ ὄρη, πλὴν διὰ πελεκυφόρων καὶ δενδροτό-
 μων ἀνδρῶν ποιῆσαι πορείαν πρῶτον, εἶτα εἰσελθεῖν. οἱ δὲ
 Τοῦρκοι περάσαντες τὰ δύσβατα καὶ ἐλθόντες ἀντικρυ τοῦ
 φωσάτου τῶν Οὐγγρων, δειλιάσαντες οὐ κατῆλθον ἐκ τοῦ
 ὄρους ἐν τῷ πεδίῳ. οἱ δὲ Οὐγγροὶ καὶ μάλα θαρσαλέως ἀνέ- 5
 βησαν ἕως ἡμίσεος τοῦ ὄρους. οἱ δὲ Τοῦρκοι τοξοβολοῦντες
 Κοκ ἐπαύοντο, πλὴν οὐδὲν ἤγνον. τέλος ἐρῶντες τὰ δύο
 μέρη μὴδὲν ἀρείκον πράττοντες διὰ τὴν δυσκολίαν τοῦ τόπου,
 ἐστράφησαν ὀπισθεν ὅθεν ἦλθεν ὁ καθείς. τότε ὁ Μουράτ
 ἐδειλίασεν, βυλὼν κατὰ νοῦν ὅτι ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ οὐκ 10
 ἴδεν δύναμιν Οὐγγρων διαβῆναι τὸν ποταμὸν, καὶ νῦν ὁ δε-
 σπότης τοῦτο ἐνήργησε. πέμπει ἀποκρισιάριον εἰς τὸν δεσπό-
 την, καὶ δίδωσι τὰς πόλεις ἀπάσας αὐτοῦ καὶ τὸν Σμέδρο-
 βον. πέμπει οὖν καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ τυφλοὺς ὄντας, καὶ
 τοῦ Δραγουλίου ὁμοίως, καὶ ποιεῖ συνθήκας ἐνόρκους. καὶ 15
 μηνύει ἐν Οὐγγρίᾳ τῇ ῥηγένη καὶ τῷ τοποτηρητῇ τῆς βασιλεί-
 Das. ἦν γὰρ πρωτοστράτωρ ὁ Ἰάγγος, ὁ δὲ τοποτηρητῆς τοῦ
 κράλη Οὐγγρίας ἦν ὁ ῥῆξ τῶν Σάξων· μετεκαλέσαντο γὰρ
 αὐτὸν καὶ ἐποίησαν ἐπίτροπον διὰ τὸ εἶναι νέον τὸν καθολι-
 κὸν κράλην· ἦν γὰρ τότε πεντεκαίδεκατον ἄγων ἔτος. καὶ 20
 ἔρχονται οἱ Τοῦρκοι ἐν Οὐγγρίᾳ, ἤγνον οἱ πρέσβεις, καὶ
 A. C. 1443 δίδωσιν ὄρκους τῷ ῥηγί Σάξων, καὶ λαμβάνουσιν ὄρκους τοῦ
 εἶναι φίλοι καὶ ἡγαπημένοι· μήτε οἱ Οὐγγροὶ περάσουσι τὸν
 ποταμὸν τοῦ ἐλθεῖν κατὰ τοῦ Μουράτ, μήτε οἱ Τοῦρκοι κα-

ficilibus. montes superare volebant Hungari, sed strata demum a li-
 gnatoribus via. Turci vero salebris superatis progrediuntur, donec
 Hungarorum castra conspiciunt: tum metu victi ex monte in campum
 non descenderunt. Hungari audacter dimidium montem escendunt, a
 Turcorum missilibus frustra petiti. tandem cum utriusque cernerent se
 loci angustia prohiberi quominus egregium aliquod facinus ederent,
 unde venerant, eo revertuntur. metu Morates tunc percussus, animo
 olvebat nunquam antea Hungarorum copias fluvium transiisse, nunc
 a despota esse traductas. legatos mittit ad despotam, urbes omnes
 ipsumque Smedrovum reddit, filios quoque excaecatos remittit, Dra-
 culio perinde suos, pacemque iureiurando sancit. eam reginae Hun-
 gariae et regni proregi significat: Iangus enim exercitus ducebat, re-
 gum prorex procurabat Saxonum rex, quem Hungari curatorem re-
 gni constituerant, rege suo puero: quintumdecimum enim tum annum
 agebat. inde Turci legati in Hungariam transeunt cumque Saxonum
 rege pacem componunt: inter se amicitiam fore mutuum, Danubium
 neque Hungaros adversus Moratem traiecturos nec Moratem adversus

τὰ τῶν Οὐγγρων. ὁ δὲ Τάγγος οὐκ ὤμωσεν λέγων „ἐγὼ δεσπόζομαι, οὐ δεσπόζω.”

Τότε εἰρηνεύσαντες οἱ Τούρκοι ὁμοίως καὶ Οὐγγροὶ καὶ Σέρβοι, αὐτὸς κατὰ τοῦ Καραμάν ποιεῖται τὴν παρασκευὴν. 5 καὶ συναθροίσας πᾶσαν τὴν τῆς Θράκης καὶ Θεσσαλίας δύνα- P. 123 μιν καὶ διαβάς τὸν πορθμὸν, πῆξας τὰς σκηνὰς ἐν τῇ Προύσῃ παρεσκευάζει καὶ τὰ ἀνατολικά στρατεύματα. ὁμοίως πέμπει καὶ πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν πρῶτον, Ἀλατίνην ὀνόματι, τοῦ συλλεῖσαι στρατὸν ἐκ τῆς Ἀμασειᾶς καὶ ἐλθεῖν ἐν 10 Ἴκονίῳ· ὁ καὶ πεποίηκεν. ὁ γὰρ Καραμάν, ὅτε ὁ δεσπότης σὺν τῷ Τάγγῳ ἦλθασιν κατὰ τοῦ Μουράτ, εὐρῶν καὶ οὗτος χώραν κατήλθε, καὶ ἔλαβε τὰς πόλεις αὐτοῦ ἅς προλαβὼν εἶλεν ὁ Μουράτ, καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ αἰτία τῆς μάχης. ἀπάρας δὲ ἐκ Προύσης ἦλθεν εἰς Κοτύαιον, ἐκεῖθεν ἐν Σαλου- B 15 ταρίᾳ, κάκει ποιήσας παρασκευὴν ἱκανὴν ἔρχεται εἰς Ἴκόνιον. ὁ δὲ Καραμάν φεύγων σὺν τῷ στρατεύματι εἰσῆλθεν ἐν τοῖς ὄρεσις τοῖς πρὸς Συρίαν ἐν ὄρεσιν ὄχνηροις. Μουράτ δὲ τὸ V. 98 Ἴκόνιον ἀφειδῶς κουρσεύσας, καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἱκανὸν ἐκεῖθεν κομίσας, ἐν τῇ τῶν Λαρανδῶν ἔρχεται πόλει, κάκει 20 πάνδεινα κακὰ ἐργασάμενος τοῖς Λαρανδῖνοις ἐστράφη λεηλατῶν καὶ κουρσεύων πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν τοῦ Καραμάν, τὴν ζημίαν ποιῶν ὁμοίως αὐτοῦ Τούρκοις. βουλόμενος δ' ἐξελθεῖν ἐκ τῆς γῆς τοῦ Καραμάν, ἀπέλυσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ

Hungaros. Iangus autem non iuravit: sub domino enim se esse, non dominum.

Pace igitur inter Turcos Hungaros et Servios composita, Morates adversus Caramanum se accingit; collectisque Thraciae et Thes-saliae copiis fretum traicit, et Prusae castra metatus bellum parat, Orientisque illic milites cogit. Aladini quoque filio suo natu maximo mandat ut Amasiae exercitum conscribat et Iconium accedat; quibus paruit Aladines. Caramanus enim, quo tempore despota et Iangus Mo-rati bellum inferebant, occasionem nactus redierat urbesque sibi a Morate ereptas recuperaverat. haecque fuit belli origo. Prusa motis castris Morates Cotyaeum venit, unde in Phrygiam Salutariam per-rexit: ubi bellico apparatu, quantum necesse erat, instructo Iconium deinde venit. at Caramanus cum suis fugit, montesque Syriae finiti-mos, qui tutum ei receptum praebebant, occupat. Morates Iconium hostiliter depraedatus, magnam vim auri atque argenti inde secum portans urbem Laranda accessit; Larandinos omni aerumnarum ge-nere vexavit; indeque despectens grassatur populabundus, praedam-que agit ex omnibus oppidis totaque Caramani ditione, damnaque Turcis eiusdem atque ipse erat gentis infert. sed cum excedere vel-let ex Caramani finibus, filium suum dimisit, qui Amasiam reversus

σὺν τῇ στρατιῇ, καὶ ἐστράφη εἰς Ἀμασίαν, αὐτὸς δὲ κατελ-
 C θῶν ἐν τῇ Προύσῃ ἐπέρασεν εἰς Θράκην θέρους ἤδη παρερ-
 χομένου. ὁ δὲ Καραμὰν ἐστράφη πάλιν ἐν τοῖς ἰδίοις αὐτοῦ
 A. C. 1443 τόποις. χειμῶνος δὲ ἄρξαντος ἦλθεν ἐξ Ἀμασίας εἰς τῶν
 Heg. 847 δούλων τοῦ Ἀλατῆν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, μὴνῶν τὸν αὐτοῦ θύ- 5
 ρατον. ὁ δὲ Μωράτ μέγα πένθος ποιήσας (ἦν γὰρ ὁ Ἀλα-
 τῆν ἄγων ἕτος ὀκτωκαιδέκατον, ὠρατος πάνυ καὶ εὐτολμος),
 μετὰ δὲ τὸ πένθος καλέσας πάντας τοὺς ἀρχηγούς καὶ σα-
 τράπυς αὐτοῦ ἀπέδειξεν ἡγεμόνα καὶ ἀρχηγὸν τοῦ ὑπηκόου
 παντὸς τὸν δεύτερον υἱὸν αὐτοῦ, τὸν Μεχεμέτ, ἀφῆλιξ ἔτι 10
 καὶ παιδίον νέον ὑπάρχων. αὐτὸς δὲ περάσας ἐν τῇ ἡνατο-
 λῇ ἰδιωτεύων ἐν Προύσῃ ἐκάθητο.
 A. C. 1444 Ἐαρος δὲ ἀρξαμένου ἦλθασι κατάσκοποι ἐκ τῶν τῆς Οὐγ-
 Heg. 847 βρίας μερῶν ἀπαγγέλλοντες τῷ νέῳ ἡγεμόνι καὶ τοῖς φροντί-
 ζουσιν αὐτῷ, Χαλίλ Σαριτζία καὶ Ζάγανος, ὅτι ἐν ταῖς 15
 ὄχθαις τοῦ Ἰστρου συνάγεται πλῆθος Οὐγγρων καὶ Βλάχων
 πολὺ. ὁ δὲ Μεχεμέτ μὴνύει τῷ πατρὶ αὐτοῦ. ὁ δὲ Μου-
 ράτ θασμύσας ἐπὶ τῇ παραβάσει τῶν ὄρκων, ἐλογίζετο τί
 ἄρα μέλλει γενέσθαι. θέρους οὖν ἀρχομένου ἐκάλει πρὸς αὐ-
 τὸν τὰς ἀπανταχοῦ δυνάμεις τῆς ἔω, πρὸς τὰς τοῦ κυνὸς 20
 ἐπιτολάς· καὶ ἐξ Αἰγαίου πελάγους ἀνεφύνησαν τριήρεις εἴ-
 κοσι πέντε, καὶ ἐλθούσαι ἀντικρὺ Καλλιουπόλεως ἐκώλυον
 τὸν πόρον. ὁμοίως καὶ μέρος τῶν αὐτῶν τριήρεων ἔπλεον
 P. 124 μέχρι τοῦ ἱεροῦ στομίον κωλύουσαι τὰς ἐκεῖ πορείας. οἱ δὲ

est, ipse vero Prusam rediit et exacta iam aestate in Thraciam traiecit: Caramanus deinde ditionis suae loca repetit. hieme appetente venit ex Amasia Aladinis Moratis filii servorum unus, qui eum diem obiisse nuntiat. hunc pater acerbo luctu planxit, quippe annum decimum octavum agens formosus admodum, et audax erat. luctu finito, omnibus ducibus ac satrapis suis convocatis, imperatorem principemque omnium sibi subditorum Mehemetem secundum filium suum, impuberem etiamtum admodumque puerum, designavit; ipse in Anatoliam profectus viam privatam Prusae quietus agebat.

Appetente autem vere ab Hungariae sinibus speculatores venerunt, qui novo imperatori eiusque consiliariis, Halili, Sariciae et Zagano, nuntiant Hungarorum et Walachorum ingens agmen ad Danubii ripam convenire; quem nuntium patri suo Mehemetes mittit. Morates violata fide attonitus, quid futurum esset deliberabat. aestate itaque inchoata, sub ortum caniculae, cunctas Orientis copias contrahebat. et ex Aegaeo mari triremes venerunt viginti quinque, et e regione Callipoleos stantes transitum impediabant. pars illarum usque ad ostium sacrum processere, illac quoque traiectionem prohibitu-

Οὐγγροι περὶσαντες τὸν πόρον τοῦ Δανούβεως ἤρχοντο ἀδεῶς
 καθαιρόντες τὴν ἐδὸν καὶ λαμβάνοντες τὰ κάστρα· ἤλθουσαν οὖν
 μέχρι Βάρνας. ὁ δὲ Μουράτ μὴ εὐρίσκων πορείαν ἤσχαλλεν, οἱ
 δὲ τοῦ Μεχεμέτ ἐν ἀπορίᾳ ὄντες ἀθύμου. τότε ἀναβὰς πρὸς
 5 τὸ τοῦ ἱεροῦ στόμιον ἐγγύς, καὶ εὐρῶν ἄδειαν ἀπὸ τῶν τριήρε-
 ων, ἐπέρασε καὶ αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ. οἱ δὲ τοῦ Μεχεμέτ
 κρατῶντες Βύγλας, καὶ μαθόντες τὴν διάβασιν τοῦ Μουράτ,
 ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἠνώθησαν, καὶ δι' ἑτέρας δύο ἡμέρας ἔφθα-
 σαν ἐν τῇ Βάρνῃ. καὶ τῇ ἐπιούσῃ συνάψαντες πόλεμον φο-
 10 βερὸν καὶ φρικώδη, ἀπὸ πρωΐας ἕως ὄρας ἐνάτης κατέκο-
 πτον ἀφειδῶς οἱ Χριστιανοὶ τοὺς Τούρκους. περὶ δὲ ὄραν
 δεκάτην μείνας μόνος σὺν πεντακοσίοις ἢ πλεόν ἢ ἔλαττον
 στρέφει τὰς ἡνίας τοῦ ἵππου ὁ ῥῆξ Σάξων κατ' αὐτοῦ. ὁ δὲ
 Ἰάγγος ἐκώλυεν· αὐτὸς δὲ οὐκ ἐπέισθη. καὶ προσεγγίσας
 15 καιρίαν δέχεται ὁ ἵππος πληγὴν, καὶ τὸν ἀναβάτην κύμβα-
 χον ἐφαπλοῖ, καὶ κατατομοῦσιν αὐτὸν παρευθύ. ὁ δὲ Ἰάγ-
 γος ἰσθίεις τὸ γεγονός, ἦν γὰρ ἡ κεφαλὴ ἀπρωρημένη τῷ δο-
 ρί, καὶ κραυγαὶ καὶ ἀλαλαγμοί, καὶ „ὁ φεύγων φυγέτω.“
 κατέκοψαν οὖν οἱ Τοῦρκοι πλείστους, καὶ ἡ νύξ κατέλαβε, καὶ C
 20 ὁ Ἰάγγος μόλις διασωθεὶς ἐπέρασε τὸν ποταμόν, οἱ δὲ Τοῦρκοι
 νικηταὶ τροπαιοῦχοι ἐπανέζευξαν. τότε ὁ εὐτυχὴς Μουράτ
 πύλιν τὴν περὶαίαν περᾶ, καὶ ἐν τῇ Μαγνησίᾳ ἀφικνεῖται,
 κάκει τὴν κατοίκησιν ἐμπορεύεται. ἀλλ' οἱ Χριστιανοὶ μήπω V. 99

rae. Hungari vero postquam Danubium transierunt iter securi per-
 gunt, obstacula remouentes, castra in deditionem accipientes, et
 Varnam usque progrediuntur. Morates interea traiectu exclusus do-
 lebat; quique Mehemeti aderant, consilii inopes animos desponde-
 bant. progressus tandem Morates ad ostium superius sacro vicinum,
 tatus trirremium insecutione cum suis transfretavit. sub Mehemeto
 qui militabant, Byglis occupatis Moratisque transitu, cognito, unius
 diei itinere ei se coniunxerunt, alterisque castris Varnam perveni-
 unt. postridie praelio commisso horrendo ac cruento a diluculo ad
 horam diei nonam Christiani nulli parcentes Turcos caedebant: ve-
 rum circa decimam horam Saxonum rex solus, suorum ferme quin-
 gentis stipatus, in Turcos equum impellit. dehortabatur Iangus, cui
 non paruit, et propius cum accessisset, letale vulnus equus accipit,
 sessoremque regem in caput pronum excutit; cui caput Turci illico
 amputarunt. casum statim cognovit Iangus: caput enim hastae prae-
 fixum sublime conspiciebatur, clamoresque et vociferationes excita-
 tae erant, „qui fugit fugiat.“ magnam itaque stragem Turci edunt;
 et nocte superveniente vix superato fluvio Iangus salvus evasit. Turci
 parta victoria fugatisque hostibus se receperunt. tum Morates prospe-

νοήσαντες ὅτι αἱ ἁμαρτίαι ἡμῶν εἰσιν οἱ ἐμπεδοῦντες ἡμᾶς
καὶ αἱ κακίαι ἡμῶν εἰσιν οἱ τὰ κακὰ προξενούντες, πάλιν
ἑτέραν ἀφίησι καθ' ἡμῶν ὄργην ἢ τύχην. ὁ γὰρ Χαλίλ πρα-
κτικὸς ὑπάρχων περὶ τὰ τῆς ἀρχῆς μεθοδεύματα, καὶ ὅτι ὁ
νέος οὐκ εὐτυχῆσει ποτέ, ἀγεται πάλιν παρ' αὐτοῦ ὁ Μου- 5
D ράτ ἐν τῷ παλατίῳ τῆς Ἀδριανοῦ καὶ εὐφημίζεται ὡς ἡγε-
μῶν. ὁ δὲ νέος ἡγεμῶν Μεχεμετ ὁ υἱὸς αὐτοῦ στέλλεται
παρὰ τοῦ πατρὸς τοῦ ἀρχηγεῖν ἐν τῇ Μαγνησίᾳ. μαθὼν δὲ
τοῦτο ὁ Ἰάγγος περᾶ τὴν περαιῖάν τοῦ Ἰστρου εἰς ἄλλης ὁδοῦ,
καὶ διαβὰς τὰ στενωπὰ πάντα ἔρχεται πρὸς τὸ Νῆσιν, ἢ 10
πρὸς τὸν Κόσοβαν. καὶ ὁ Μουράτ σὺν πάσῃ τῇ στρατιᾷ αὐ-
τοῦ ἔτοιμος. καὶ ὁ δὴ πολεμήσαντες ἀφ' ἐσπέρας, πρῶτ' σκο-
τίας οὐσης ἐγείρεται σὺν μερικοῖς στρατιώταις, καὶ ὡς δῆ-
A. C. 1448 θεν ἑτοιμάσων πρὸ ὄρας τὸν πόλεμον αὐτὸς διέδρα· οἶδε
Oct. 18 γὰρ τὴν στρατιάν τοῦ Τούρκου ὑπερέχουσαν ἐπὶ τὸ πλεῖστον 15
καὶ τοὺς Οὐγγρούς δειλιῶντας καὶ εἰς φυγὴν μελετῶντας.
P. 125 τότε ὁ Μουράτ ἡλίον ἤδη ἀυγάζοντος ὄρων τὰς σκηνὰς τῶν
Οὐγγρῶν διεσκεδασμένας καὶ εἰς φυγὴν βλέποντας ἐπέπεσεν
ἐπ' αὐτούς, καὶ τοὺς μὲν ἐσκόλευσε τοὺς δὲ κατέσφαξεν·
ἄλλοι ἔφυγον, καὶ ἐγένετο μεγάλη νίκη Μουράτ καὶ ἦτα 20
τοῦ Ἰάγγου. στραφεῖς δὲ μετὰ νίκης μεγάλης κατὰ τῆς Πε-
λοποννήσου ἐστράτευεν. ὁ γὰρ Κωνσταντῖνος δεσπότης ὢν
τότε Λακεδαιμονίας, καὶ ἰδὼν τὴν ἄφικνιν τοῦ ῥηγὸς καὶ τὰς

ra fortuna usus in oppositam Europae Asiam redit, Magnesium petit,
habitationemque sibi illic eligit. in Christianos autem nondum satis
intelligentes peccatis nostris irretitos nos teneri vitiiisque nostris ca-
lamitates inferri, aliud telum irata fortuna immisit. Halil enim ar-
tium, quibus imperium regi debet, peritus, et adolescentulum Me-
hemetem nunquam fortunatum fore suspicatus, Moratem in palatium
Adrianopoleos reducit imperatoremque salutat. iuvenis vero princeps
Mehemetes a patre Magnesium missus est, ut illam provinciam ad-
ministraret. hoc cum rescivisset Iangus, Istrum alia via transit, omni-
busque angustiis superatis Nisim accedit, quae ad Cosovam sita est.
Morates huic cum toto exercitu paratus occurrit. sub vesperam prae-
lium initum. mane, priusquam illuxisset, cum agminis parte movet
Iangus, et ad mature pugnandum omnibus simulate dispositis aufu-
git. Turcorum enim exercitum longe esse superiorem sciebat, Hun-
garos trepidare et fugam parare. Morates orto sole Hungarorum ten-
toria dissipata cernens, ipsos fugam spectantes, impressionem in eos
facit; et alios spoliat, alios interficit; ceteri fugerunt, magna Mo-
ratis victoria, magna Iangi clade. converso inde itinere in Pelopon-
nesum movit. Constantinus enim, qui Lacedaemonis despota erat,

- τριήρεις ἐν Ἐλλησπόντῳ, ἐμαντεύσατο παντελῆ ἀπόλειαν τῶν
 Τοῦρκων, καὶ ἐξελεθῶν ἀπὸ τοῦ Ἑξαμιλίου εἶλε Θήβας καὶ
 τὰ πέριξ χωρία. στραφεῖς δὲ ὁ Μουράτ σὺν εὐτυχίᾳ πλεί- **B**
 στη στέλλει ἀποκρισιῶριον, ζητῶν τὰς πόλεις αὐτοῦ. ὁ δὲ
 5 Κωνσταντῖνος οὐκ ἤθελε. καὶ στρατεύσας καὶ θείας χάρακα
 ἐν τῷ Ἑξαμιλίῳ (ἦν γὰρ πρὸ τεσσάρων χρόνων οἰκοδομήσας
 αὐτό), ὁ δὲ Κωνσταντῖνος σὺν ἐξήκοντα χιλιάσιν ὧν ἐντός,
 αὐτὸς εἰσηλθεῖ καὶ ὡς ἐν ὀλίγῳ καὶ αὐτὸς καὶ Θωμᾶς ὁ
 ἀδελφὸς αὐτοῦ δεσπότης ὧν Ἀχαιᾶς παρεδίδοντο ὑπὸ τῶν
 10 Ἀβραῶν· πλὴν αὐτοὶ τὸν ὅλον ἐνοήσαντες ἀπέδρασαν. ὁ
 δὲ Μουράτ μέχρι Πατρῶν καὶ Γλαρέντζας δραμῶν, καὶ **C**
 ἀφανισμῷ παραδούς πάντα τὰ ἐκεῖ, ὑπανάστρεψε χαλάσας
 τὸ Ἑξαμίλιον, ἐρείπιον καταλιπὼν αὐτό, αἰχμαλωτεύσας
 πληθὸς λαοῦ ἐπέκεινα χιλιάδες ἐξήκοντα.
- 15 33. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἰωάννης ποδαγρία πιεζόμενος ἐν **V. 100**
 πολλοῖς ἔτεσιν, καὶ μετὰ τὴν ἐπάνοδον ἀπὸ Ἰταλίας ἐν πολ- **D**
 λαῖς θλίψεσι καὶ δυσφορίαις ὧν πῆ μὲν διὰ τὴν τῶν ἐκκλη-
 σιῶν ταραχὴν πῆ δὲ διὰ τὴν ἐκδημίαν τῆς δεσποίνης, κατέ-
 λαβεν αὐτὸν νόσος, καὶ ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἐτέλετύησεν, ὕστα- **A. C. 1448**
 20τος βασιλεὺς χρηματίσας Ῥωμαίων. τὸν δὲ Κωνσταντῖνον **Oct. 31**
 πέμψαντες οἱ τῆς Κωνσταντίνου ἡγαγον αὐτὸν ἐν τῇ πόλει,
 καὶ πρόσβεις στείλας εἰς τὸν Μουράτ καὶ δεξιῶσας αὐτὸν
 σὺν δώροις καὶ μελιχίοις λόγοις εἰρήνευσεν αὐτὸν, ἄρας ἐκ

comperta regis expeditione triremiumque ad Hellespontum appulsu, Turcas interneccione perituros praedixerat, ultraque Hexamilium progressus Thebas vicosque vicinos occupaverat. Morates rebus prospere admodum gestis reversus, legatum mittit urbes sibi ereptas repetitum; quibus se decessurum negavit Constantinus. movit in eum Morates, et ad Hexamilium, quod ante annos quatuor refecerat, castra metatur. inerat cum sexaginta militum millibus Constantinus; quem facile superat: ipsum enim eiusque fratrem Thomam Achaiae despotam Albani statim prodebant; quorum fraude patefacta fuga sibi consuluerunt. Morates interim Patras usque et Glarenciani excurrit, cunctisque sibi deletis, Hexamilioque everso et in ruderum congeriem redacto, mancipiis ultra sexaginta millia captis, retrocessit.

33. Imperator autem Iohannes per multos annos podagra conflictatus, post reditum ex Italia multis curis ac sollicitudinibus oppressus, cum propter ecclesiarum perturbationem tum ob despoenae interitum, morbo correptus est et paucos post dies obiit ultimus Romaeorum imperator ipse. itaque Cpolitani Constantinum legatis missis in urbem arcessierunt. is cum legatos ad Moratem misisset cum donis verbisque blandis, animum eius placavit, offensionum praete-

μέσον πάντα παρεληλυθότα σκάνδαλα. βουληθεῖς δὲ γάμους
 P. 126 ποιῆσαι τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἡγάγετο νύμφην ἐκ τῶν ἡγεμόνων πρὸς
 τὰ τῆς Ἀρμενίας ὄρια κειμένων, θυγατέρα τοῦ Τουρκατῆρ
 ἀνδρὸς ἀρχηγοῦ τῶν ἐκεῖσε παρακειμένων Τουρκομάνων,
 φεράνω Καππαδόκων. τὴν δὲ συγγένειαν ταύτην οὐ κατε- 3
 δέξατο ὡς ἐν δυνάμει καὶ πλούτῳ ἰσοτερίζων αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι
 ἐν μέσῳ τῶν Τουρκοπερσῶν καὶ τοῦ Καραμάν οἰκῶν ὁ ῥηθὴς
 Τουρκατῆρ εἶχε πάντοτε συμμαχεῖν τῷ ἐν τῇ Ἀμασειᾷ ἡγε-
 μονεῦντι υἱῷ τοῦ Μωράτ, καὶ προσκρούειν καὶ τῷ Καραμάν
 κάτωθεν ὀρμῶντι καὶ τῷ Καρὰ Ἰουσοῦφ ἄνωθεν, καὶ μεσι- 10
 τευούσης τῆς συγγενείας κεκτῆσθαι παρ' αὐτοῦ τὴν τυχοῦσαν
 Β ἀρωγὴν καὶ βοήθειαν· ὅθεν καὶ στείλας ἓνα τῶν αὐτοῦ βε-
 ζιρίδων τὸν λεγόμενον Σαριτζιάν ἡγάγεν αὐτὴν ἐκ τοῦ οἴκου
 πατρὸς μετὰ τιμῆς ὅτι πλείστης καὶ δόξης, φέρουσαν θησαυ-
 ροὺς πολλοὺς καὶ φερρὴν πολυτάλαντον. ὁ δὲ Μωράτ καὶ 15
 πενθερὸς αὐτῆς μαθὼν ἐγγίζουσας ἐν τῷ πορθμῷ τῆς Καλ-
 λιουπόλεως ἐπεμψε μεγαστᾶνας ἀπ' Ἀδριανοῦ καὶ στρατὸν
 εὗζωνον, καὶ ὑπάντην ποιήσαντας ἡγάγον εἰς τοὺς οἴκους τοῦ
 ἡγεμόνος ἐν Ἀδριανουπόλει. ὁ δὲ ἡγεμὼν μετὰ πλείστης
 χαρᾶς ἀποδεξάμενος τὴν νύμφην ἤρξατο τελεῖν τοὺς γάμους, 20
 καὶ καλέσας πάντας τοὺς ὑπὸ χεῖρα ἀρχηγοὺς καὶ ἡγεμόνας
 οὕτω Τούρκους καθὰ Χριστιανούς, ἅπαντες ἔδειον σὺν δού-
 ροις πολλοῖς ἐορτάσσοντες τὰ γαμήλια. ἀρξάμενοι ἀπὸ μηνός
 C Σεπτεβρίου, καὶ τελειώσαντες τὸν μῆνα Δεκέβριον, ἐτελείω-

ritarum causa omni remota. Morates cum uxorem dare filio suo decrevis-
 set, a principibus Armeniae finitimis sponsam ei petivit, Turcatiris
 filiam, Turcomanorum, qui ultra Cappadoceas siti sunt, principis. hanc
 affinitatem ambiebat non ut viribus ac divitiis sibi parem, verum
 quia Turcatir inter Turcopersas et Caramanum medius poterat filio
 suo Amasiae degenti opem ferre et tam Caramano ab maritimis locis,
 quam Cara Iusup (id est nigro Iosepho) a superioribus bellum
 inferentibus sese opponere. intercedente igitur inter ipsos affinitate,
 auxilium quantumcumque ab eo sperabat. misit itaque unum Veai-
 rorum suorum Sariciam, qui illam summo honore et gloria ornata,
 thesauros multos dotemque ditissimam ferentem domo paterna ab-
 duxit. Morates socer ut ad fretum Callipoleos ipsam accedere cogno-
 vit, Adrianopoli proceres ei manumque expeditam militum obviam
 misit, qui exceptam Adrianopolim in palatium principis deduxerunt.
 laetus admodum sponsam excepit imperator, nuptiasque celebravit,
 invitatis omnibus ditionis suae ducibus et principibus, cum Turcis
 tum Christianis; qui multis cum donis accucurrerunt. mense Septembri
 coeptae celebrari nuptiae. transacto Decembri desitae. itaque patris

το καὶ ὁ γάμος. τοὺς σὺν αὐτῇ οὖν ἐλθόντας οἰκείους τοῦ πατρὸς αὐτῆς θαυσιλῶς φιλοφρονήσας καὶ παντοίαν εὐεργεσίαν ἀμείψας εἰς τὰ ἴδια ἐπέμψε· τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεόνυμφον ἅμα τῇ γυναικὶ ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ 5 καὶ τῇ Λυδίᾳ ἀπέλευσεν. ἐλθὼν δὲ εἰς Μαγνησίαν τοῦ Ίανουαρίου μηνὸς ἤδη μεσαζόμενον, καὶ παρελθόντος τούτου ἄγων ὁ Φεβρουάριος πέμπτην, εἰς τῶν ταχυδρόμων ὡς ὠκύτερός τις ἀετὸς ἐπέστη, διδούς αὐτῷ γραφὴν εἰς χεῖρας ἀσφαλῶς κατεσφραγισμένην. ἀνοίξας οὖν αὐτὴν V. 101
10 καὶ ἀνέγνω ἔγνω τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. ἡ δὲ γραφὴ ἦν σταλεῖσα παρὰ τῶν βεζιριδῶν, τοῦ τε Χαλὶλ D καὶ τῶν ἐτέρων. ἐδήλου οὖν τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ τοῦ ἀναγινώσκοντος μὴ βραδύναι, ἀλλ' εἰ δυνατόν, ἐπιβῆναι Πηγάσῃ ἔπῳ πτερόεντι 15 καὶ ἀφικέσθαι ἐν Θοράκῃ πρὸ τοῦ ἀκουσθῆναι εἰς τὰ πέριξ ἔθνη ἡ ἀγγελία τῆς τελευτῆς τοῦ ἡγεμόνος. ὁ καὶ πεποίηκεν. αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐπιβὰς ἐν τῶν δρομαίων Ἀραβικῶν ἔπῳ οὐκ εἶπεν ἄλλο τοῖς μεγασιῶσιν αὐτοῦ πλὴν „ὁ ἀγαπῶν με ἀκολουθεῖτω μοι.“ αὐτὸς δὲ ταχέως ὤχετο ἔχων ἔμπροσθεν 20 τοὺς οἰκείους δούλους τοξότας καὶ ὠκυδρόμους, ἀμφοτεροδείξους εἶπεν γίγαντας πάντας πεζοὺς, τοὺς δὲ ξιφηφόρους P. 127 καὶ ἀκοντιστάς ἱππέας ὄπισθεν. καὶ δὴ ἐν ἡμέραις δυσὶν ἀπὸ Μαγνησίαν διαβὰς τὸν πορθμὸν ἐν Χερρονήσῳ κατέστη, καὶ ἀναμείνας ἐν Καλλιουπόλει ἄλλας δύο ἡμέρας τοῦ συναθροί- 25 σθῆναι τοὺς ἀκολουθήσαντας, ἕνα τῶν ταχυδρόμων πέμψας

servas, qui sponsam comitati erant, opipare habitos Morates et omnis generis beneficiis affectos domum remisit. filium deinde suum, novum maritum, cum uxore in Lydiam Asiae minoris provinciam, ut eam regeret, dimisit. cumque post medium Ianuarium Magnesium venisset, eoque mense exacto Februarii dies quintus ageretur, cursorum unus, aquilae instar celeriter volantis, accedit, epistolamque diligenter obsignatam ei tradit; qua resignata ac lecta patris sui obitum didicit Mehemetes. scripserant illam Veziri, Halil ac ceteri patris eius mortem nuntiabant: ipsum hortabantur ut protectionem suam minimè differret, sed, si posset fieri, Pegasus equum alatum conscenderet, inque Thraciam, priusquam gentes vicinae principem obisse rescissent, veniret. paruit his, et confestim cursorem equum Arabicum conscendit, nihil magnatibus suis praeter ista locutus: „qui me diligit, sequatur me.“ cito abeuntem celeres servi sagittarii, velut gigantes ambidextri, praecedebant, equites iaculatores et ensiferi sequebantur; biduoque a Magnesia in Chersonesum freto superato pervenit. duos deinde dies Callipoli substitit, ut eos qui secuti erant expectaret. Cursorem quoque Adrianopolim praemisit, qui eum in

ἐν Ἀδριανοῦ ἐμήνυσσε τὴν αὐτοῦ ἐν Χερρονήσῳ διαβάσιν. καὶ διαλαλίως συχρῆς γενομένης καὶ φήμης ἀπανταχοῦ ὡς ὁ ἡγεμὼν ἐν Καλλιουπόλει, ἵνα μὴ ὁ συρφετώδης ὄχλος ἀτακτήσας ἀφηνιάσῃ (ἔθνος γὰρ ἦν αὐτοῖς ἐν ταῖς ἀλλαγαῖς τῶν ἡγεμόνων ἐνεργεῖν στάσιν· διὰ τοῦτο καὶ τελευτὴν πολλὰκις 5 κρύπτοντες λέγουσι τῇ λαῷ ὡς ὁ ἡγεμὼν ἀσθενεῖ· καὶ τοῦτο ποιοῦσιν ὅτε ὁ μέλλων διαδέξασθαι οὐχ εὐρίσκειται ἐν ᾧ Βτόπῳ ὁ τελευτῶν ὑπάρχει), μετὰ ταῦτα ἀπάρας ἀπὸ Καλλιουπόλεως συνέρρεον πλήθη πολλὰ προσκυνούντες αὐτῷ. ἐλθόντος δὲ πλησίον τοῦ κάμπου ἐξῆλθεν ἕπασα ἡ τάξις τῆς 10 ἡγεμονίας, οἳ τε βελζιριδες καὶ σατράπαι καὶ ἐπαρχοὶ καὶ δήμαρχοι, καὶ οἱ τῆς μιαρῶς αὐτῶν θρησκείας μύσται καὶ διδάσκαλοι, καὶ οἱ ἐν ἐπιστήμαις καὶ τέχναις ἀσχολούμενοι, καὶ μέρος πολὺ τοῦ συρφετώδους λαοῦ εἰς τὴν αὐτοῦ ὑπάντην. ἐλθόντος οὖν τοῦ ὄχλου κατὰ πρόσωπον τοῦ ἡγεμόνος ὡς μί- 15 λιον ἐν στοιχηθόν, καὶ ἀποβάντες τῶν ἵππων πάντες, πεζοὶ τὴν πορείαν πρὸς τὸν ἡγεμόνα ἐβάδιζον· ὁ δὲ ἡγεμὼν καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἴσταντο ἐποχούμενοι. ἐλθόντων οὖν ἄχρι ἡμίσεος Cμιλίου, ἄκρας σιωπῆς ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτῶν οὕσης, ἀθρόον σπάντες κοπετὸν μέγα μετὰ δακρύων ἀνήγειραν. τότε καὶ αὐτὸς 20 ἀποβάς τοῦ ἵππου σὺν τοῖς ὑπ' αὐτόν, καὶ αὐτοὶ τὰ ὁμοία ἔπραττον, βοῆς σὺν κλαυθμῷ τὸν ἀέρα πληροῦντες. καὶ ἦν ἰδεῖν μέγα πένθος καὶ κοπετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐξ ἀμφοτέρων

γ. δ deest P.

Chersonesum traiecisse nuntiaret. crebris deinde sermonibus et fama ubique vulgatum est principem Callipoli adesse, ne plebs infima tumultu excitato ferociret. solebant enim in principum mutatione seditionibus agitari: quare morte saepius celata principem morbo laborare multitudini persuadent, eoque pacto, cum successor longius abest ab iis locis ubi decessor obiit, eam deludunt. cum Callipoli discessisset, iter pergenti multi, ut eum venerarentur, obviam venerunt. et ubi agro Adrianopolitano appropinquavit, omnes aulae ordines officialesque, Veziri, satrapae, provinciarum et oppidorum rectores, impuraeque religionis mystae et doctores, quique scientiarum ac artium periti erant, turba denique plebis ei occurrerunt. postquam illa multitudo uno milliari obviam principi ordinatim processit, equis omnes desiliunt et pedibus incedunt. at princeps et comites eius equis insidebant. milliare deinde dimidium emensi labiis compressis magnoque silentio, gradum stiterunt, planctumque ingen- tem cum lacrimis omnes simul ediderunt. ipse quoque princeps equo tunc desiliit cum comitatu suo, pariterque atque illi planxerunt, clamoribus et eiulatibus aerem verberantes. illa die luctum ingen- tem ac planctum ab utraque parte cernere erat. principem ubi con-

τῶν μερῶν. συνελθόντες οὖν καὶ προσεγγίσαντες ἀλλήλοις, προσεκύνησαν οἱ μεγασιᾶνες τῷ ἀρχηγῷ, ἀσπασάμενοι τὴν αὐτοῦ χεῖρα. καὶ ἐπιβάντες τῶν Ἰππων εἰσῆλθον ἐν τῇ πόλει ἄχρι τῆς πύλης τοῦ παλατίου, καὶ ὁ ἡγεμῶν εἰσελθὼν 5 ἑκαστος εἰς τὰ ἴδια ἀνεχώρησε. τῇ δὲ ἐπαύριον παραστάσεως γενομένης μεγάλης κατὰ τὸ ἔθος, καὶ πλέον τι ὡς τοῦ ἡγεμόνος ἔτι ὄντος νέου καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ νεωστὶ εἰσελθόντος, ἐν τῇ καθέδρᾳ τῇ πατρικῇ καθεσθείς (ὡς οὐκ ὄφελον, πλην D παραχωρήσει Θεοῦ διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν) Ἰσταντο ἐξ ἐναντίας πάντες οἱ σατράπαι ἀπομακρόθεν καὶ οἱ βεζίριδες τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὃ τε Χαλίλ πασίας καὶ ὁ Ἰσαὰκ πασίας, οἱ δὲ 10 τούτου βεζίριδες Σιαχὴν ὁ εὐνοῦχος καὶ Ἰπραῖμ ἦσαν προσεγγίζοντες αὐτῷ κατὰ τὴν συνήθειαν. τότε ὁ ἡγεμῶν Μεχεμὲτ ἠρώτησε τὸν Σιαχὴν τὸν αὐτοῦ μεσάζοντα „τί ὅτι ἀπομακρόθεν 15 ἴστανται οἱ μεσάζοντες τοῦ μου πατρὸς; κύλεσον αὐτούς, καὶ V. 102 εἶπε τῷ Χαλίλ ἐστάναι ἐν τῷ τόπῳ αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἰσαὰκ ἀπελθὼν ἐν Προῦσῃ σὺν τοῖς λοιποῖς τῆς ἐφίας ἄρχουσι, ταφῇ δοῦναι τὸ σῶμα τοῦ ἐμοῦ πατρὸς· ἐχέτω δὲ καὶ τῶν ἀνατολι- P. 128 κῶν θεμάτων τὴν φροντίδα.” ἀκούσαντες οὖν ταῦτα, παρεν- 20 θῶν δραμόντες κατὰ τὸ σῆμα ἠσπάσαντο τὴν αὐτοῦ χεῖρα· καὶ ὁ μὲν Χαλίλ ἔμεινε μεσάζων, ὁ δὲ Ἰσαὰκ λαβὼν τὸ πτώμα τοῦ ἡγεμόνος σὺν πλείστοις ἄρχουσι καὶ οἰκονομίᾳ πολλῇ εἰς Προῦσαν ἀπῆλθε, καὶ ἔθαψεν αὐτὸ ἐν τῷ παρ’ αὐτοῦ δομηθέντι βωμῷ, πλεῖστα νομίσματα κενώσας ἐν χερσὶ πενήτων 25 ἐν τῇ κηδεῖα.

venerunt magnates, manum eius deosculati adoraverunt. conscensis deinde equis urbem ingressi, principemque comitati ad palatii portam, ipso palatium ingresso domum unusquisque suam redeunt. postmodum cum frequentiores solito ad concionem convenissent, utpote principe iuvene et nuper imperium adepti, sedebat ipse in solio paterno (quod utinam non contigisset. verumtamen deo permittente factum propter peccata nostra), e regione autem satrapae omnes procul et Veziri patris eius, Halil et Isaac Bassae, stabant. ipsius vero Veziri, Siachin eunuchus et Abrahamus, ut mos est, ei adstabant. tunc imperator Siachin mesazontem suum interrogavit: „quare patris mei mesazontes procul stant? voca eos, et dic Halili ut locum consuetum repetat. Isaacus vero cum ceteris Orientis praefectis Prusam abito, ut patris mei cadaver sepulturae mandet; et provinciarum orientalium curam gerito.“ his auditis celeri passu ad eius manum deosculandam accedunt; et Halil mesazontis dignitatem retinuit, Isaacus magnatibus plurimis stipatus cadaver principis defuncti magna pompa Prusam deducit, et in aedicula ab ipso constructa sepelivit; dumque funus effertur, nummorum magnam vim pauperibus distribuit.

Ὁ θάνατος ὄν τοῦ Μωράτ οὐκ ἦν πολυνοσώδεστος οὐτ' ἀχθηφόρος, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀτιμωρητότερος καὶ παθῶν καὶ νόσων ἐλευθερώτερος, οἶμαι θεοῦ Βκρίνοντος κατὰ τὴν τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὸ κοινὸν εὐνοίαν καὶ τὴν συμπαθεσιάζτην πρὸς τοὺς πένητας διάθεσιν· οὐ μόνον γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῦ κατὰ γένος καὶ κατ' ἀσέβειαν ἀλλὰ καὶ τοῖς Χριστιανοῖς, ἃς ἐνόρκους συνθήκας ἔπραττεν, ταύτας εἰς τέλος ἀσινεῖς καὶ ἀθολώτους ἐφύλαττεν· εἰ γὰρ καὶ παρρασπονδᾶς τῶν Χριστιανῶν τινες καὶ παραβάσεις τῶν ὄρκων μεταχειρισθέντες τὸν ἀλάθητον τοῦ θεοῦ ὀφθαλμὸν οὐκ ἔλα- 10 θον καὶ τὴν δίκην δικαίως τιμωρηθέντες παρ' αὐτοῦ τοῦ ἐκδικητοῦ, οὐκ εἰς μακρὰν τὰ τῆς μῆνης ἐξετείνοντο πλέθρα, ἀλλ' εὐθὺς μετὰ τὴν νίκην οὐ κατεδίωκεν ὁ βάρβαρος, οὐκ εἰς στέλος τὸν ἀφανισμόν ἐδίψα τοῦ τυχόντος ἔθνου· ἀλλ' ἅμα οἱ ἠττηθέντες πρεσβεύσιν τὰ τῆς εἰρήνης ἐσκέψαντο, καὶ αὐ- 15 τὸς προθύμως ἐδέχετο καὶ τοὺς πρέσβεις μετ' εἰρήνης ἀπέλυε, μισῶν τὰς μάχας, ἀγαπῶν τὴν εἰρήνην· καὶ ὁ πατὴρ τῆς εἰρήνης ἀντεμέτρησε τὴν τελευταίαν τοῦ βαρβάρου ἐν εἰρήνῃ, καὶ οὐκ ἦν μάχαιρα. ἦσαν δὲ αἱ τῆς νόσου πῦσαι ἡμέραι τέσσαρες. ἐξεληθὼν γὰρ ἐκ τοῦ παλατίου σὺν ὀλίγοις νεανίσκοις 20 ἐδιέβη τὴν νῆσον ἣν οἱ ποταμοὶ διαρραγέντες πλησίον τῆς πόλεως αὐτὴν εἰς εὐρυχωρίαν κατέστησαν, καὶ λιπαρᾶς οὐσης τῆς γῆς βοσκήματα καὶ τροφαὶ τῶν ἀλόγων ζώων γλοεραὶ φύονται·

Δ' ἀγελάζονται γὰρ ἐν αὐτῇ φορβάδαι καὶ ἡμίονοι καὶ τῶν ἵππων

19. ἦν μάχαιρα] nonne ἐν μαχαίρα?

Morates itaque non diuturno aut gravi morbo occubuit, sed longe, quam pater eius, doloribus et aegritudine minus vexatus. hoc ei tributum dei decreto mihi videtur propter huius viri erga genus humanum benevolentiam, et erga pauperes misericordiam. non solum enim quae cum generis et impietatis sociis, sed etiam quae cum Christianis foedera sanciverat, integra semper servavit. etsi enim Christianorum nonnulli pacem violare conati dei oculum, cui nihil est absconditum, non latuerunt, sed poenas meritas vindicti illi dederunt, non perdurabat tamen ipsius ira, nec partam victoriam barbarus persequeretur aut ullam gentem funditus evertibat: sed ubi primum victi pacem per legatos petiere, ipse eos facile admittebat et cum pace dimittebat, pugnas aversatus, concordiae studiosus. ideo pacifica morte nec ferro properata pacis pater eum remuneratus est; quatuorque tantum diebus decubuit. egressus enim cum adolescentibus aliquot palatio suo in insulam traiecit, quam prope urbem fluvius divisus longam latamque efficit. eius pingui in solo pecoribus apta pascua virent, et congregantur ibi equae, muli et equi, quos princeps educat, generosi. aedes quoque egregiae insunt, cum ad balneorum usum

οἱ ἀγέρωχοι τοῦ ἡγεμόνος, οἰκοδομὰς τε διαφορωτάτας εἰς
 θάλασσαν τε καὶ τέρψιν κατὰ καιρούς, καὶ πᾶν ἄλλο χρήσιμον
 εἰς ἀπόλαυσιν. ἐβούλετο δὲ διατρεῖναι ἡμέρας ἱκανὰς ἐκεῖ
 5 ἰδιάζων σὺν δαίμοις οἰκειοτάτοις πρὸς ἀναψυχὴν καὶ ἀνακω-
 χὴν τῶν φροντίδων καὶ κόπων τοῦ παρελθόντος γάμου. δια-
 βὰς οὖν καὶ ποιήσας ἡμέραν μίαν, καὶ τρυφήσας οὐχ ὡς
 σύνηδες, τῇ ἐπιούσῃ ἐκέλευσεν ἄγεσθαι εἰς τὸ παλάτιον, εἰ-
 πὼν ὡς κεφαλὴν καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα καταβαρὺς καὶ ναρκαῶ-
 10 ἐπιληψήσας ἀπέθανεν δευτέρῃ τοῦ Φεβρουαρίου μῆνος τοῦ
 ᾤκητος ἔτους. λέγεται δὲ ὅτι μετὰ τοὺς γάμους καὶ πρὸ
 τοῦ διαβῆναι τὴν νῆσον μιᾷ τῶν νυκτῶν ἰδεῖν ὄραμα ταιοῦ-P. 129
 τον· ἓνα φοβερὸν ἄνδρα ἐστάναι ἐνώπιον αὐτοῦ, τὸν δὲ συ-
 σταλέντα τῷ φόβῳ ἐκράτησεν αὐτὸν τῆς χειρὸς ὃ φανεῖς ἀνὴρ.
 15 ἐφόρει δὲ ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ χειρὶ σφενδόνην χρυσοῦν εἰς τὸν
 ἀντίχειρα δάκτυλον. ἐκβαλὼν οὖν ὃ φανεῖς τὴν σφενδόνην
 ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου τοῦ ἡγεμόνος ἔβαλεν αὐτὴν ἐν τῷ
 λιχανῷ τῷ μετὰ τὸν ἀντίχειρα, εἶτα ἐξορμαθίσας αὐτὴν ἐκ
 τοῦ δακτύλου τοῦ λιχανοῦ ἤρμωσεν αὐτὴν εἰς τὸν μεσαίτατον
 20 δάκτυλον, μετὰ δὲ τοῦτον εἰς τὸν μετὰ τὸν μεσαίτατον, καὶ
 αὐθις εἰς τὸν ὕστατον τὸν μικρὸν. μετὰ ταῦτα ἐκβαλὼν τὴν
 σφενδόνην ὃ φανεῖς καὶ λαβῶν ἀφανὴς γέγονε. καὶ ὁ ἡγεμὼν
 ἐξυπνος γενόμενος προσεκαλέσατο τοὺς αὐτοῦ μάντις, εἰρηκῶς V. 103
 τὸ ὄραθέν. αὐτοὶ δὲ τὴν μὲν σφενδόνην τῇ ἡγεμονίᾳ διέκρι- B
 25 ναν, τοὺς δὲ δακτύλους τὸν μὲν πρῶτον εἰς αὐτόν, τοὺς δὲ
 ἄλλους εἰς τοὺς μετ' αὐτόν ἀνθεντεύσαντας ἕξ αὐτοῦ. ἕτεροι

tum ad delicias voluptatesque pro anni tempestate captandas com-
 paratae. multos illic dies privatim cum paucis familiaribus transigere
 volebat, ut a curis et laboribus, quibus nuptiarum celebratione de-
 fessus fuerat, respiraret. transvectus igitur cum diem unum genio
 non ut solebat indulisisset, postridie in palatium se transferri iubet,
 capitis gravedinem, reliqui corporis torporem questus. post tridui
 morbum, secunda Februarii die obiit, anno mundi 6958 (Christi
 1450.) fertur ei post nuptias, antequam in insulam abiret, nocte
 quadam tale insomnium oblatum esse. virum specie terribili coram
 ipso adstitisse, et pavore percussi manum apprehendisse; quemque
 anulum in pollice manus dextrae gestabat princeps, ille pollicis de-
 tractum in digitum indicem immisit, inde in medium, tum in se-
 quentem, tandem in minimum et extremum; mox excussum anau-
 lum abstulit. somno solutus princeps somniorum interpretibus vo-
 catis, quid viderit, exponit. ii annulo principatum significari dixe-
 runt, digitorum primo ipsam principem, ceteris posteros eius postea

δὲ κρύβδην καὶ σιωπηρῶς τὸν μὲν μεγαδύκτυλον τὸν ἀπὸ τῆς ζωῆς ὕστατον χρόνον διέκριναν, τὴν δὲ ἀφαίρεσιν τῆς σφενδόνης τὴν δεσποτείαν, τὰς δὲ εἰσάξεις καὶ ἐξάξεις τῶν ἐτέρων τεσσάρων διὰ τῆς σφενδόνης δακτύλων τὸν μετ' αὐτὸν ἡγεμονεύσειν μέλλοντα τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν τῆς ἡγεμονίας ἐσύγκριναν, καὶ τότε τέλος ἔξει ἡ τυραννίς. ἀλλ' ἐπανώμεν αὐθις πρὸς τὴν διήγησιν, καὶ ἴδωμεν τί τὸ αἰμοβό-
Cρον τοῦτο θηρίον ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ κατέφθειρε καὶ κατεδαπάνησε καὶ εἰς τέλος ἠφάνισε.

Πέμπτας τοίνυν τὸ σῶμα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς ταφὴν ἐν 10 τῇ Προύσῃ, αὐτὸς ἤρξατο ἐρευνᾶν τὰ ταμεῖα καὶ τοὺς θησαυροὺς τοὺς πατρικοὺς, καὶ εὐρῶν ἀναριθμήτους ἐν ἀργυροῖς σκεύεσιν, ἐν χρυσοῖς, ἐν λίθοις τιμίοις καὶ ἐν νομίσμασι πολυταλάντοις, αὐτὸς οἰκεία σφραγίδι κατωσφραγίσας ἐν τῷ ταμείῳ πάλιν ἀπέθετο. εἶτα εὐρῶν παιδίον ἤρρεν τοῦ πα- 15 τρὸς αὐτοῦ ὡς μηνῶν ὀκτώ γεννηθὲν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἡγεμόνος Σινώπης Σπεντιάρ νομίμου γυναικὸς (καὶ γὰρ οὗτος ἐκ δουλίδος ἐγένετο), ὄντος οὖν τῆς μητρὸς τοῦ παιδὸς καὶ μητρειᾶς αὐτοῦ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐν τῷ παλατίῳ ἔνκευ πα-
D δραμυθίας τοῦ τυράννου, στείλας ἓνα τῶν ἀρχόντων ἐκ τῶν 20 νῶν τοῦ Ἐβρονέζ, Ἀλὶν ὀνόματι, πρωτοοσιτάριος ὢν τῷ τότε καιρῷ, ἐν τῷ οἴκῳ τῆς ἠφθείσης τὸ παιδίον ἐπνίξεν. ἐπὶ τὴν αὐρίον δὲ καὶ αὐτὸν τὸν Ἀλὶν ἐθανάτωσε, τὴν δὲ μητέρα τοῦ παιδὸς καὶ μὴ βουλομένην τῷ δούλῳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ

imperio potituros. alii occulte et secreto pollice coniciebant ultimum vitae annum indicari, annulō exuto imperium extracto et immisso per ceteros ordine digitos annos successoris, quibus exactis regnare desineret. sed ad historiae seriem redeamus, inspiciamusque quibus fera ista sanguinis avidae sitiens perniciem attulerit, quaeque consumpsit ac everterit.

Patris funere procurato, eius cadavere Prusam elato ibique sepulto, arcas et thesauros paternos scrutari coepit, quos immensos, aureis argenteisque vasis lapillisque pretiosis plenos signataeque pecuniae locupletissimos invenit; hancque gazam recondit, et sigillo suo gazophylacium obsignat. infantem deinde masculum invenit, quem pater suus ex principis Sinopes filia, coniuge legitima, susceperat, cum ipse ancilla natus esset. cumque infantis mater in palatium privignum suum Mehemetem consolatura venisset, ipse interim e proceribus suis unum Halim, Eurenensis filium, primum ostiarium in aedes novercae suae misit, qui puerum strangularet. postridie patrati huius fratricidii Halim quoque morte affecit; puerique occisi matrem vel invitam patris sui mancipio, qui Isaacus vocabatur, nu-

τῷ Ἰσαὰκ εἰς γάμον ἤρμόσατο. τὴν δὲ ἑτέραν αὐτοῦ μητρι-
 ἀν, τὴν θυγατέρα Γεωργίου δεσπότητος Σερβίας, χριστιανι-
 κωτάτην οὖσαν ἐβούλετο μὲν καὶ αὐτὴν ἑτέρῳ τῷ τυχόντι
 δούλῳ δοῦναι· ἀλλὰ φοβηθεὶς μὴ πως ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐγεί-
 5 ρη κατ' αὐτοῦ τὴν τῶν Οὐγγρων μάχην, τῆς ἡγεμονίας αὐ-
 τοῦ ἔτι μὴ παγιωθείσης ἀλλὰ ἀκμὴν εἰς σύστασιν προχωρη-
 σάσης, ὃ ἐβουλήθη οὐκ ἐδύνατο πρῶξιαι. ὁ δεσπότης γὰρ
 ἀκούσας τὸν θάνατον τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Μωράτ καὶ τὸν
 Μεχεμέτ τὴν ἡγεμονίαν ἀναζωσάμενον, εὐθὺς ἀποκρισιαρίουσ P. 130
 10 ἐπέμψεν παραμυθῆσαι αὐτὸν καὶ παρηγορῆσαι ὡς ἀπορφαν-
 οθέντα, καὶ τὰς συνθήκας καὶ συνωμοσίας, ἃς εἶχε μετὰ
 τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀνανεῶσαι καὶ ἀσφαλίσασθαι δι' ὄρκων,
 ἔτι τε καὶ τὴν θυγατέρα ζητῆσαι καὶ λαβεῖν εἰς τὰ ἴδια· ἃ
 καὶ πεποίηκεν, οὐχ ὡς θέλων εἰρηνικῶς καὶ εὐνοικῶς διάγειν
 15 καὶ ἡγεμονεύειν, ἀλλὰ καιρὸν ἐξαγοράζων· ὅταν γὰρ λάβῃ
 ἐκεῖνον, ἀδικίας καὶ ἀνομίας ποιήσει. ταῦτα καὶ ἕτερα τὴν
 ἀργίου δορὰν ὑπενδυθεὶς ἔπραττε, λύκος ὢν καὶ πρὸ τῆς γε-
 νέσεως. φιλοφρόνως οὖν δεξιωσάμενος τοὺς ἀποκρισιαρίουσ B
 καὶ ἐνωμότους συνθήκας δούς καὶ λαβῶν ἀπέλυσεν ἐν εἰρή-
 20 η, στείλας καὶ τὴν αὐτοῦ μητριᾶν πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς
 μετὰ μεγάλης δόξης τε καὶ τιμῆς, εὐεργεσίας τε πλείστας καὶ
 χώρας ἀπονείμας αὐτῇ ἐκ τῶν ὀρίων Σερβίας εἰς διατροφὴν

16. ἐκεῖνος P.

ptum dedit. alteram quoque suam novercam, Georgii Serviae despo-
 tae filiam, Christianae pietatis tenacissimam, volebat et ipsam alii
 cuidam servo connubio iungere: sed veritus ne pater eius Hungaros
 ad bellum sibi inferendum exciret, antequam recens susceptum imper-
 rium stabilivisset, libidine sua abuti prohibitus est. despota quippe
 de generi sui Moratis obitu certior factus, et rerum summam obti-
 nere Mehemetem, apocrisiarios ad eum statim destinat consolandi ac
 doloris levandi, quod patre orbatus esset, gratia; ut etiam foedera
 et pacta, quae sibi cum eius patre intercesserant, renovaret et sa-
 cramento stabillret; insuper ut filiam suam repeteret et domum pa-
 ternam reduceret: quae omnia Mehemetes praestitit, non eo tamen
 animo ut pacifice regnare amicitiamque colere vellet, sed, quam ad-
 versum se occasionem dari metuebat, redimeret; quam ubi sibi com-
 modam nactus fuerit, contra ius fasque iniurias inferret. haec et alia
 sub agni pelle, etiam antequam nasceretur, latitans lupus faciebat.
 apocrisiarios amice benignaeque suscepit, mutuoque sacramento foede-
 ra renovavit, et pacifice eos dimisit; simulque novercam eius patri
 splendide ac honorifice habitam remisit; beneficiis etiam ac muneribus
 quamplurimis eam locupletavit, locis in Serviae finibus assigna-
 tis, unde omnia ei ad victum ceterosque vitae usus suppetent. ea-

καὶ θεραπείαν παντοίαν αὐτῆς. ὁμοίως καὶ οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει τότε οἰκούντες δύστηνοι Ῥωμαῖοι καὶ δυστυχεῖς σὺν τῷ δεσπότη Κωνσταντίνῳ, μαθόντες καὶ αὐτοὶ τὴν ἐναλλαγὴν τῆς ἡγεμονίας, ἔστειλαν πρέσβεις χάριν παραμυθίας καὶ τῆς ἀρχῆς τὴν καθεδρῖαν προσαγορεύουσας, τίνες τίνα; 5

Οἱ ἄρνες τὸν λύκον, οἱ στρουθοὶ τὸν ὄφιν, οἱ ψυχορραγῶντες V. 104 τὸν θάνατον. ἐκεῖνος δὲ ὁ πρὸ τοῦ ἀντιχρίστου ἀντίχριστος, ὁ τοῦ Χριστοῦ μου ποιμνῆς φθορεύς, ὁ ἐχθρὸς τοῦ σταυροῦ καὶ τῶν πιστευόντων εἰς τὸν ἐν αὐτῷ παγέντα, φιλικὸν προσώπειον ἐνδυσθῆς ὡς μαθητῆς τοῦ μεταμορφωθέντος εἰς ὄφιν 10 Σατανῆ, ἀποδέχεται τὴν πρεσβείαν καὶ γράφει νέας διαθήκας, καὶ ὀμνύει θεὸν τοῦ ψευδοπροφήτου καὶ τὸν συνώνυμον αὐτοῦ προφήτην καὶ τὰς μισαρὰς αὐτοῦ βίβλους καὶ ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους τοῦ στέργειν καὶ ἐμμένειν ἐφ' ὄρου ζωῆς αὐτοῦ ἐν ἀγάπῃ καὶ ὁμονοίᾳ μετὰ τῆς πόλεως καὶ τοῦ δε- 15 σπότη Κωνσταντίνου σὺν πᾶσι τοῖς περιχώροις καὶ πόλεσιν D ὑπὸ τὴν αὐτὴν δεσποτείαν, καὶ τὴν εὐνοίαν καὶ διάθεσιν ἣν ἐκέκτητο ὁ πατὴρ αὐτοῦ μετὰ τοῦ βασιλέως Ἰωάννου τοῦ προβεβουσιλευκότος καὶ τοῦ δεσπότη Κωνσταντίνου τοῦ νῦν, ἐν αὐτῇ τῇ γνώμῃ καὶ αὐτὸς ζῆσαι καὶ τεθνήξαι. ἐπέκεινα 20 δὲ τούτων τῶν καλῶν ὑποσχέσεων ἐδωμήσατο καὶ κατ' ἔτος τῆ βασιλείᾳ Ῥωμαίων ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῶν παρὰ τὸν Στρυμόνα κειμένων χωρίων ἀριθμὸν ἀσπρῶν τ', αἰτήσαντες ταῦτα οἱ τρι-

dem tempore Romaei Cpolitani aerumnosi ac infelices, despota quae Constantinus de novo principe ad imperium evecto certiores facti, legatos consolandi gratia simulque cum eo gratulandū de principatus initii destinant. verum qui et ad quem mittebant? agni ad lupum, passeris ad serpentem, qui mortem sinu gestando ultima suspiria ducunt. ille vero ante Antichristum Antichristus, Christi domini mei caularum devastator, crucis et in eum qui cruci affixus est credentium hostis, amici personam indutus ut Satanae, qui in anguem se transformaverat, discipulus, legatos suscipit, nova foedera pangit, deum falsi prophetae sui et prophetam sibi cognominem impurosque eius libros iurat, angelos et archangelos testatus pacem se servaturum, et per totum vitae tempus cum urbe et despota Constantino, cum omnibus circumiectis oppidis et castris huius ditioni subditis amicitiam ac concordiam sibi intercessuras, et quo affectu animoque benevolo pater suus erga imperatorem Iohannem, qui decesserat, et Constantinum despotam se gesserit, eo se, quamdiu vixerit, ipsos prosecuturum. his speciosis promissis donum adiecit, Romaeorum imperio trecenta millia asprorum ex annuis redditibus locorum, quae Strymon alluit, largitus. aerumnosissimi illi eam pecuniam

ἀθλιοι ἔνεκα τροφῆς καὶ ἐτέρας ἐξόδους τοῦ Ὀρχάν τοῦ προλε-
 χθέντος ἀπογόνου τοῦ Ὀθμάν. καὶ δὴ καλῶς κατὰ τὸ δοκοῦν
 ποιήσαντες τὴν ἀγάπην ἀπήεσαν καὶ αὐτοὶ χαίροντες. ὁμοίως
 καὶ οἱ τῆς Βλαχίας καὶ οἱ τῶν Βουλγάρων καὶ οἱ τὰς νήσους P. 131
 5 κατοικοῦντες, Μιτυληναῖοι Χῖοι Ῥόδιοι, ἐκ τοῦ Γαλατοῦ Γε-
 νοῦται, ἐκ πάντων ἐλθόντες σὺν δώροις προσεκύνησαν τῷ ὡς
 ἀληθῶς σαρκοφῶρον δαίμονι, καὶ λαβόντες τὰ πιστὰ κατὰ τὸ
 δοκοῦν αὐτοῖς ἀπήεσαν.

34. Τὰ πάντα οὖν, ὡς αὐτὸς ἐλογίζετο, ἀπαρτίσας B
 10 καλῶς ὁ κακός, καὶ εἰρηναίαν κατάστασιν πεπλασμένως ἐν-
 δεΐξας ἅπασιν τοῖς Χριστιανοῖς, καὶ σὺν αὐτῷ τῷ ἐπιτρόπῳ
 Οὐγγρίας τῷ Ἰούγγῳ τριῶν ἐτῶν εἰρήνην ἀσφαλισάμενος, αὐ-
 τὸς κατὰ τοῦ Καραμάν ἐκστρατεύει προφάσει αἰτίας ὡς αὐ-
 τὸς τῶν Χριστιανῶν ὑπάρχει φίλος ἀκίβδηλος, καὶ οἱ Χρι-
 15 στιανοὶ τὴν φιλίαν τὴν πρὸς αὐτὸν ἔχουσι ἀδόλοτον ἀλλοε-
 θνεῖς ὄντες καὶ ξένης θρησκείας, ὁ δὲ Καραμάν Μουσουλμάν-
 ος ὢν καὶ λατρεύων τὰ τοῦ Μωαμεδ ἀεὶ καὶ πάντοτε οὐ
 παύεται διεγείρων πολέμους καὶ ταραχὰς ἐν καιρῷ περιστά-
 σεως. βουλευθεὶς οὖν ἠθέλησε, καὶ θελήσας ἐγένετο. ἔφθασε
 20 γὰρ ἐνωτισθεὶς ὁ Μεχεμετ ὡς ὁ Καραμάν ἀκούσας τὸν θά- C
 νατον τοῦ Μωράτ κατέδραμεν ἀπὸ τῶν ὀρίων αὐτοῦ καὶ
 ἐχειρώσατο φρούρια τρία καὶ γῆν ἱκανήν· ἀλλ' οὐκ ἦν ἐκ

19. βουλευθεὶς Bullialdus.

petierunt, unde Orchanem Othmanicum alerent ceterosque sumptus
 ei necessarios facerent. amicitia itaque ex animi sententia firmiter
 stabilita, legati laeti redierunt. qui pariter ex Walachia venerant et
 Bulgaria; Insulares quoque, Mitylenaei, Chii, Rhodii et Genuenses
 Galatam incolentes undequaque profecti donis allatis eum, daemo-
 nem revera carnivorum, venerati sunt, et accepta ab eo fide dis-
 cesserunt.

34. Omnibus, ut iste malignus putabat, rite et ut e re sua
 erat compositis, cum Christianis universis ficta pace inita, induciis-
 que in tres annos cum Ingo Hungariam regente pactis, in Carama-
 num bellum hanc causam praetextens movet. quod cum inter se
 Christianosque, quibus benevolum se praestabat, quamvis gente ac
 religionis ritu omnino distinctos, amicitia mutua sincera nec simula-
 ta intercederet, Caramanus interim Musulmanus ipse Mahometisque
 religionis cultor semper et ubique bellum et turbas excitare, arrepta
 occasione imminentis rebus Othmanicis periculi, non cessaret. con-
 sultatione habita id decrevit, et libidini suae fortunam obtemperan-
 tem habuit. antea enim Mehemetes intellexerat Caramanum Moratis
 morte comperta ultra fines imperii sui excurrisset, castra tria et lon-
 gum agrorum tractum subegisse; quae quidem Morates a maioribus

τῶν προγόνων ἢ τῶν φρουρίων καὶ τῆς γῆς τῆ Μωράτ κατοχή, ἀλλὰ πρὸ ὀλίγων χρόνων ἐκ τῶν τοῦ Καραμῶν κατα-
 V. 105 δυναστεύων ἀφῆρπαζεν, ὡς καὶ ὁ λόγος φθάσας ἐδήλωσεν.
 εὐρῶν οὖν εὐλογον αἰτίαν ὁ υἱὸς τοῦ ἄρπαγος κατὰ τοῦ πρώ-
 ην ἀδικηθέντος καὶ διὰ τοῦτο ἀνερευνῶντος τὰ ἴδια, σὺν δυ- 5
 νάμει κατ' αὐτοῦ ἐστράτευσεν. καὶ δὴ περάσας τὸν πορθμὸν σὺν
 τοῖς στρατεύμασι τῆς δύσεως, καὶ εἰς τὴν Προῦσαν ἀναμεί-
 νας τὰ τῆς ἀνατολῆς στρατεύματα, ἀπάρας ἐκείθεν εἰς Κα-
 D τυαίον ἀφίκετο, κακείθεν εἰς Σαλουταρίαν τῆς Φρυγίας, τὸ
 καὶ Καραάσαρην παρὰ Τοῦρκοις λεγόμενον, ἐγγὺς ὃν ἐν τοῖς 10
 ὁρίοις τοῦ Καραμῶν. τότε ὁ Καραμῶν ἀκούσας τὴν ἄφιξιν
 τοῦ Μεχμετῆ ἐστειλε πρέσβεις ἐκ τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ, αὐ-
 τῶν λύσειν τῶν ἐσφαλμένων σὺν ἀποδόσει τῶν ὧν ἀφείλετο
 P. 132 φρουρίων. καὶ ὁ τύραννος κατένευσεν δι' αἰτίαν τὴν ἣν λέ-
 ξων ἔρχομαι. ἡ γὰρ μωρὰ τῶν Ῥωμαίων συναγωγή ἐσκέψα- 15
 τό τινα ματαιίαν βουλήν, στείλασα πρὸς αὐτὸν πρέσβεις, λέ-
 γοντες πῶς ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος (οὗπω γὰρ ἦν στεφθεῖς,
 ἀλλὰ οὐδὲ στεφθῆναι ἔμελλε διὰ τὸ προφρηθέν, πλὴν βασι-
 λέα ἐκάλουν Ῥωμαίων) λέγουσιν οὖν πρῶτον τὰ τῆς κρεσβεῖ-
 20
 ας μηνύματα τοῖς μεσάζουσιν, ὡς ἔθος αὐτοῖς, ὡς ὁ βασι-
 λεὺς τῶν Ῥωμαίων τὴν τῶν κατ' ἔθος ἀσπρῶν τριακο-
 σίων χιλιάδων ποσότητα οὐ καταδέχεται. „καὶ γὰρ ὁ Ὀρ-
 χάν, ὅς ἐστι καὶ αὐτὸς υἱὸς τοῦ Ὄθμῶν καθὺ καὶ ὁ ὑμέτε-
 ρος ἀρχηγὸς Μεχμετῆ, ὑπάρχει τέλειος ἄνδρας τῆ ἡλικίᾳ· καὶ

aus non acceperat, sed Caramano viribus superior, ut in superiori-
 bus narravimus, ante paucos annos eripuerat. nactus ergo iustam cau-
 sam raptoris filius ei, qui nuper iniuria adfectus erat et propterea
 recuperare sua tentaverat, bellum infert. iamque fretum transvectus
 cum copiis occidentalibus, dumque Orientis exercitus ei se coniun-
 gerent Prusae transacto tempore, inde Cotyaeum abiit; unde in Phry-
 giam Salutariam, Turcis Carasariū dictam, vicinam Caramani finibus
 perrexit. cognita Mehemetis protectione Caramanus magnates aliquot
 suae ditionis legatos ad eum misit, qui admissorum veniam pete-
 rent, et ablata castra redderent. quibus propter dicendam mox cau-
 sam tyrannus acquievit. Romaeorum enim stultus ac insipiens coetus
 consilium imprudens iniit, dum ad eum legatos destinant, qui Con-
 stantinum imperatorem salutatum esse nuntiarent. hunc, quamvis
 nondum coronatum, nec ob praedictas causas coronandum, Romaeo-
 rum imperatorem nihilominus appellabant. Mesazontibus itaque, ut
 mos est, quae in mandatis habebant exponunt legati, querunturque
 Romaeorum imperatorem consuetam asporum trecentorum millium
 pensionem annuam non accepisse. Orchanes enim, inquirunt, Oth-

καὶ ἐκάστην συρρέουσιν ὅτι πλείστοι πρὸς αὐτὸν κυριανο-
 μούντες καὶ ἀρχηγὸν ἀναγορεύοντες. αὐτὸς δὲ θέλων φιλοτι- B
 μῆσαι καὶ δωρησασθαι οὐκ ἔχει που τὰς χεῖρας ἀπλῶσαι.
 αἰτῶν οὖν τὸν βασιλέα, ὁ βασιλεὺς οὐκ εὐπορεῖ τοῦ δοῦναι
 5 τόσον ὅσον αἰτεῖ. ἐκ τῶν δύο οὖν ἐν αἰτούμεν, ἢ τὴν πρόσ-
 οδον διπλασιάσατε, ἢ τὸν Ὀρχάν ἀπολύομεν. οὐκ ἔστι γὰρ
 τοῦτο χρέος ἡμέτερον τὸ τρέφειν τοὺς Ὀθμάνου παῖδας, ἀλ-
 λά δεῖ τρέφεσθαι ἐκ τῶν δημοσίων. ἄρκει γὰρ ἡμῖν ἡ τού-
 του κατάσχεσις καὶ ἡ μὴ τοῦ ἐκβῆναι τῆς πόλεως κώλυσις.”
 10 ταῦτα καὶ ἄλλα πλείω ὁ Χαλιλ πάσιας ἀκούσας (καὶ γὰρ ἦν
 διὰ παντὸς φίλος τῶν Ῥωμαίων ἐκ δύο τινῶν αἰτιῶν· ἡ μὲν
 μία τὸ εἶναι προσηνῆ κατὰ γνώμην καὶ ἡμερον, ἡ δὲ ἕτερα
 ὅτι ἦν δωρολήπτῃς· καὶ εἴ τις αὐτῷ διαλέγετο φέρων ἐπὶ
 χεῖρας χρυσίων καὶ δεικνύων ὡς κάτοπτρον, ἀπροσκόπτως C
 15 ἀπέπτυνεν διὰ γλώττης ἄνευ φόβου πάντα λόγον σκληρόν), ἀκού-
 σας οὖν τοὺς παρὰ τοῦ βασιλέως λόγους καὶ συγκλήτου τοὺς
 μνησθέντας τῷ ἡγεμόνι Μεχεμέτ, οὕτως πρὸς τοὺς ἀποκρισια-
 ρίους ἐφθέγγετο. „ὦ ἀνόητοι καὶ μωροὶ Ῥωμαῖοι, τὰ τῆς δια-
 νοίας ὑμῶν πανουργήματα οἶδα ἐγὼ πρὸ πολλοῦ. ἄψτε ἂ
 20 κατέχετε. ὁ παρωχηκῶς ἡγεμὼν ἡμερος καὶ εἰς πάντας ἀκραί-
 φνης φίλος ἐτύγχανεν καὶ χρηστῆς συνειδήσεως ἄνθρωπος·
 ὁ δὲ νῦν ἡμέτερος ἡγεμὼν Μεχεμέτ οὐκ ἔστι τῆς τοσαύτης γνώ-

mani prosapia aequae ac dux vester oriunda est, vir aetatis per-
 fectae; ad quem singulis diebus quamplurimi confluunt; dominum du-
 cemque appellant ac salutant. ipse vero, unde ipsis largiatur, non
 habet, ideoque Imperatorem rogat; qui petenti, cum ipsum pecunia
 deficiat, satisfacere nequit. alterum itaque postulamus: aut duplam
 pensionem nobis solvite, aut Orchanem liberum dimittimus. neque
 enim Othmani posteros alere tenemur: sed in id ex aerario vestro
 pecunia erogari debet; custodire illum, et ne urbe profugiat prohi-
 bere, nobis oneris satis incumbit. haec et similia audivit Halil Bas-
 sa, qui Romaeis duabus de causis favebat, quod facilis ac mansuetas
 indolis esset, quodque dona libenter ab iis acciperet. siquis sane
 quovis de negotio cum eo acturus aurum in eius manum misisset,
 et tanquam politum speculum ostendisset, sermones quantumvis aspe-
 ros sine offensionis metu effutire poterat. cum, inquam, audiisset,
 quos ab imperatore et senatu Mehemeti principi legati sermones af-
 ferebant, eos sic allocutus est. o stulti et insipientes Romaei, consi-
 lilia vestra astuta et fraudulenta iamdiu est cum intelligo. illa omit-
 tite. defunctus princeps, et rectae conscientiae vir idemque mansue-
 tus, sinceram cum omnibus amicitiam coluit. qui nunc imperat Me-
 hemetes, non ea est, qua vos confiditis, sententia. si namque ma-
 nus ipsius, cuius audacia ferocitas et impetus mihi perspecti sunt,

μης, ἣν ἔμελλε θαρραλεῖτε. καὶ γὰρ εἰ ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἀπο-
 δράσει Κωνσταντινούπολις, πρὸς τὸ Θρασὺ καὶ ἄγριον καὶ ἄρη-
 D τικὸν αὐτοῦ λέγω, γινώσκων γινώσσομαι ὅτι ἔτι θεὸς παραβλέπει
 τὰς ὑμῶν διαβουλάς καὶ διαστροφάς. ἄνθρωποι μωροί, τὴν
 χθὲς καὶ πρότεριτα γενομένην μεθ' ἡμῶν ἔνορχον προῦξιν ἤδη 5
 φέρομεν, καὶ εἰ δυνατόν εἶπεν, τὰ γεγραμμένα οὐπω ἐξήραται.
 τῶν δὲ διότι τὴν ἀνατολὴν διαβάντες καὶ ἐν Φρυγίᾳ διάγον-
 τες, θέλετε φοβῆσαι ἡμᾶς, δεικνύντες τὰ παρ' ὑμῖν κατεσκευα-
 σμένα συνήθη μορμολύκεια. οὐκ ἐσμὲν παιδάρια ἄνευ γνώ-
 σεως ἢ δυνάμεως. εἴ τι δύνασθε προῦξαι, πράξατε. εἰ βού- 10
 λεσθε τὸν Ὀρχάν δεῖξαι ἡγεμόνα ἐν Θράκη, δεῖξατε. εἰ τοὺς
 P. 133 Οὐγγυροὺς μελετᾶτε διαπερῶσαι τὸν Δάνουβιον, ἐλθέτωσαν. εἰ
 V. 106 καὶ ὑμεῖς βούλεισθε τοῦ καταδραμεῖν καὶ λαβεῖν ἢ πρὸ πολ-
 λοῦ ἀπωλέσασθε, τοῦτο ποιήσατε. πλὴν γινώσκετε ὅτι εἰς οὐ-
 δὲν τούτων εὐδοκιμήσετε, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ὃ δοκεῖτε ἔχειν 15
 ἀρθήσεται ἀφ' ἡμῶν. πλὴν ἐγὼ ἀναγγελοῦ τῷ κυρίῳ μου,
 καὶ τὸ αὐτῷ βουλευτὸν γενέσθω." ταῦτα ἀκούσας ὁ Μεχε-
 μετ καὶ θυμοῦ πλησθεὶς οὐκ εἶχε τί ποιῆσαι, καὶ τῷ Κα-
 ραμὰν συνεσπέισατο. εἶχε γὰρ ἐπιλογισμὸν τοῦ ἀφανίσαι
 αὐτὸν κατὰ κράτος· ἀλλὰ κατὰ νοῦν ἐσκόπει „μή πως ὁ βα- 20
 σιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, ἐν τῇ ἀνατολῇ ὄντος μου, προσκαλέ-
 σθται τὰ λοιπὰ τὰ ἔθνη τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἐκβαλοῖ καὶ
 Β ἀπολύσοι τὸν Ὀρχάν, καὶ σὺν τῇ ἀρωγῇ τούτων γενήσεται

Cpolis effugerit, tunc certissime cognoscam calumnias vestras men-
 temque pravam deum vindicare nondum velle. viri fatui, quam heri
 et nudius tertius pacem sacramento invicem adacti sancivimus, do-
 mum tantum non portamus; et si ita dicere liceat, in tabulis exa-
 rata scriptura nondum desiccata est. nunc vero quare in Anatoliam
 transiistis et in Phrygiam pervenistis, ostentatione terriculamentorum,
 vobis ex more confictorum, metum nobis iniecturi? viribus invalidi
 et rerum notitia carentes pueri haud sumus. vos siquid valetis, effi-
 cite. Orchanem si Thraciae principem renuntiare vultis, hoc agito.
 si Hungaros cis Danubium accersere cogitatis, traiciant. si nostra
 quoque invadere, quaeque ante plures annos amisistis, repeteri ac
 recuperare vobis propositum fuerit, id quoque licet. id vos tamen
 scire velim, nihil horum ex voto vobis cessurum: quin etiam ea eri-
 pientur vobis, quae possidere existimatis. ista omnia denique domi-
 no meo nuntiabo, quodque visum ei fuerit, fiet. his auditis ira suc-
 census Mehemetes anceps animi haerebat. cum Caramano propterea
 ad pacis conditiones adductus est, quem totis viribus pessumdare
 decreverat. verum ita secum cogitabat motus. dum, inquit, in Ana-
 tolia dego, Romaeorum imperator ceteras gentes Christianas in me
 concitabit et Orchanem liberum dimittet; harumque nationum ope

κύριος τῆς ἀνατολῆς, καὶ τὰ τῆς δύσεως παραχωρήσει τοῖς
 "Ῥωμαίοις." ταῦτα καὶ τὰ τούτοις ὅμοια λαβὼν κατὰ νοῦν
 βλέπει τοὺς πρέσβεις τοῦ Καραμῶν ἰλιωτῶ βλέμματι, καὶ κα-
 5 τὰ καιρὸν ἐπαπειλητικούς λόγους αὐτοὺς ἐδίδου, παρὰ καιρὸν
 δὲ καὶ πράους, ἕως οὗ τὴν εἰρήνην ἐνόρκως ἡσφαλίσατο καὶ
 μετὰ ἀγάπης ἀπέπεμψε. τοὺς δὲ τοῦ βασιλέως πρέσβεις ἀπε-
 κρίνατο ὡς „ἤδη διασυντόμως ἐν Ἀδριανουπόλει μέλλομεν
 εἶναι, κάκει ἐλθόντες ἅπαντα τὰ τῷ βασιλεὶ καὶ τῇ πόλει
 10 ἀναγκαῖα ἀναγγεῖλατέ μοι, καὶ ἐτοίμως ἔχω τοῦ δοῦναι πᾶν
 τὸ ζητούμενον." σὺν τούτοις δὲ καὶ ἑτέροις μελιχίοις λόγοις C
 κολακεύσας ἀπέλυσεν. ὁ δὲ Μεχεμὲτ διαβὰς δι' ὀλίγων ἡμερῶν
 τὸν πορθμὸν καὶ ἐν τῇ Ἀδριανου εἰσελθὼν, παρεσθὲν στείλας
 ἑνα τῶν δούλων αὐτοῦ ἐν τοῖς κατὰ τὸν Στρυμόνα χωρίοις
 15 ἐκώλυσε τὴν πρόσσodon τὴν εὐεργετηθεῖσαν τῷ βασιλεὶ, καὶ
 τοὺς ἐπιβλέποντας καὶ οἰκοδεσποτεύοντας ταύτην ἐδίωξε, τὸν
 πρῶτον χρόνον μόνον γενεσάμενος. μετὰ δὲ τοῦτο τὸ ἔργον
 ἑτέρου ἤψατο λίαν ἐπιζημίου καὶ θανασίμου κατὰ Ῥωμαίων.
 χεμῶνος γὰρ ἀρξαμένου προστάγματα καὶ διαλαλίας ἐν τε
 20 δύσει ἐν τε ἀνατολῇ ἐν ἐκάστη ἐπαρχίᾳ τοῦ ἐτοιμάσαι οἰκο-
 δόμους τεχνίτας χιλίους καὶ ἐργάτας κατὰ ἀναλογίαν τῶν τε- D
 χνικῶν καὶ ἀσβεστοκαύστας καὶ ἀπλῶς εἶπεῖν πῶσαν ἐργασίαν
 καὶ παρακομιδὴν, τοῦ εἶναι ἐτοίμους ἐν ἑαρι εἰς κατασκευὴν

Occidentis provinciae Romaeis cedent, dum Orchanes Orientem retine-
 bit. haec et similia animo volvens, sereno ac mansueto vultu Carama-
 ni legatos admittit: minaces sermones opportune ad eos habet; man-
 suete ac benigne alias praeter tempus alloquitur, donec pacem sac-
 ramento adactus constituisset et amice complexus dimisisset. ad im-
 peratoris autem legatos haec verba respondit: Adrianopoli brevi ad-
 erimus. illuc cum venerimus, omnia quae imperatori et urbi neces-
 saria sunt nobis exponite. quodcumque rogaveritis, id praestare pa-
 ratus sum. his et aliis sermonibus blandis usus eos dimisit. Mehe-
 metes ergo paucis diebus fretum transvectus Adrianopolim accessit;
 statimque quemdam servorum suorum in regionem ad Strymonis ripas
 sitam mittit, qui reditus imperatori concessos ei solvi vetaret,
 illorumque administratores et procuratores, qui anni unius solum-
 modo pensionem perceperant, expelleret. hoc peracto rem aliam
 damnosam admodum ac perniciosam Romaeis aggreditur. hieme ad-
 ventante per provincias singulas Occidentis ac Orientis edicta pro-
 mulgari iubet, mandatque ut fabri et architecti mille, in unoquoque
 loco ratione multitudinis eorum habita, operarii etiam numero fa-
 brorum congruentes et calcis coctores congregarentur; et ut omnia
 verbo dicam, cuncta quae ad opus absolvendum et ad comportandas
 materias necessaria erant, vere appetente praesto essent ad castrum

κάστρου ἐν τῇ στομίῳ τοῦ ἱεροῦ ὑπεράνω τῆς πόλεως. τότε οἱ
 Ῥωμαῖοι ἀκούσαντες τὴν πικρὰν ταύτην ἀγγελίαν, καὶ οἱ ἐν
 Κωνσταντίνου καὶ οἱ ἐν πάσῃ τῇ Ἀσίᾳ τε καὶ Θράκῃ καὶ οἱ
 ἐν ταῖς νήσοις οἰκοῦντες Χριστιανοὶ ὑπερήγησαν, ἐξηράνθη-
 σαν. οὐκ ἦν ἐν ἀλλήλοις γλώσσα ἢ διαλαλία πλὴν „νῦν τὸ 5
 τέλος ἤγγισε τῆς πόλεως· νῦν τὰ σήμαντρα τῆς φθορᾶς τοῦ
 ἡμετέρου γένους, νῦν αἱ ἡμέραι τοῦ ἀντιχρίστου. καὶ τί γένο-
 P. 134 μεν ἢ τί ποιήσωμεν; ἀρθῆτω ἀφ' ἡμῶν ἡ ζωὴ ἡμῶν, κύριε,
 καὶ μὴ ἴδωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν δούλων σου τὴν φθορὰν τῆς
 πόλεως, μηδὲ εἶπῃσαν οἱ ἐχθροὶ σου, δέσποτα, ποῦ εἰσιν οἱ φυ- 10
 λάσσοντες ταύτην ἄγιοι;” ταύτην γὰρ τὴν φωνὴν σὺν κλαυθμῷ
 οὐ μόνον οἱ τῆς πόλεως ἀλλὰ καὶ οἱ τῆς ἀνατολῆς σκοραδὴν
 οἰκοῦντες Χριστιανοὶ καὶ οἱ ἐν ταῖς νήσοις καὶ οἱ ἐν τῇ δύ-
 σει τὸ αὐτὸ μετὰ κλαυθμοῦ ἐβόων. ὁ δὲ Μεχμετ ἤδη τοῦ
 ἔαρος ἀρξάμενου ἔστειλεν ἀπανταχοῦ τοὺς τεχνίτας καὶ τοὺς 15
 ἐργάτας συνάγων. ὁ βασιλεὺς δὲ στείλας ἐν Ἀδριανουπόλει
 πρέσβεις, οὐχ ὅτι ζητῆσαι τι τῶν ὧν ἠβούλετο, οὐδὲ δι-
 Βπλασιάσαι τὴν πρόσσodon, ἀλλ' εἶπον αὐτῷ „ἡμεῖς ἤδη τὴν
 σημερον ἔτος ἔστ' ἡμεῖς πικρὰ καὶ ἐπέκεινα ἀφ' οὗ τὴν
 V. 107 Ἀδριανουπόλιν ὁ σὸς πάππος Μωρὰτ ὁ τοῦ Ὁρχὰν υἱὸς ἔλα- 20
 βε· καὶ ἔκτοτε συνθήκας ποιήσαντες οἱ ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ
 καταγόμενοι μέχρι σοῦ, οὐδεὶς ἐμελέτησε πύργον ἢ καλύβην

In ostio sacro supra Cpolim aedificandum. hoc nuncio tam ingrato ac acerbo allato, Romaei, qui Cpolim quique Thraciam et Asiam incolebant, insulares etiam Christiani, animi aegritudine ac moerore consumpti, alios sermones inter se praeter istos non habebant. nunc vicinus est urbis finis. portenta imminentis genti nostrae ruinae nunc videbuntur. dies Antichristi advenerunt. quid de nobis statuatur? quid faciemus? vita nobis, domine, prius eripiatur, quam oculi servorum tuorum urbis eversionem videant. ne dicant inimici tui, domine, ubi sunt sancti, qui urbem illam tuentur? has voces cum eiulatu et fletu non solum Cpolitani, sed et cuncti Christiani per Anatoliam insulas et Occidentem dispersi easdem lacrimis ac lamentibus mixtas fundebant. Mehemetes vere inchoato undequaque artifices et operarios collegit. at imperator Adrianopolim legatos misit, non quae vellet, aut reductis duplo ampliores sibi dari, per eos petiturus: sed eiusmodi orationem legati ad Mehemetem habuerunt. „annus iam centesimus agitur, vel etiam plures elapsi sunt, ab erepta nobis per tritavum tuum Moratem Orchanis filium Adrianopoli: et ab illo tempore principum genus ab eo ducentium nullus praeter te turgurium, nedum turrim, in urbis ipsius vestibulo post inita foedera ponere cogitavit. quamvis enim suborta belli causa ad pugnam ventum sit, ad condiciones tamen pacis descensum postea, et reconci-

πῆσαι ἐν τῇ αὐτῇ τῆς πόλεως. εἰ γὰρ καὶ αἰτία τις εὗρισκε-
 το καὶ μάχην ἀμφοτέροισι συνίστων, ἀλλὰ δι' ἄλλης συμβιβί-
 σεως τὰ τῆς εἰρήνης ἐπράττοντο. ὁ γὰρ σὸς πάππος ὁ Με-
 χεμετ βουλευθεὶς ἐν τῇ πρὸς ἀνατολὴν κειμένη τοῦ πορθμοῦ
 5 γῆ κτίσαι φρούριον, παρακλητικῶς, καὶ ὡς υἱὸς πρὸς πατέ-
 ρα, τὴν αἰτησὶν οὐ μικρὰν ὁ Μεχεμετ πρὸς τὸν βασιλέα
 Μανουὴλ ἐποίησεν· ὄθεν καὶ κατένευσεν ἐπὶ σκοπῷ ὅτι ἐν
 τῇ ἀνατολῇ ὀκνοῦμενον τὸ ἔργον καὶ ἡ ἀνατολὴ πᾶσα πρὸς
 χρόνων πολλῶν ἦν αὐτοῖς προσφικνωμένη. τὸ δὲ σὺ τὴν νῦν
 10 καλῶς ἐχόντων πάντων σὺν σοί, ὀρῶμεν ἀσφαλῶς ὅτι μέλλεις
 τὴν θάλασσαν τὴν Ποντικὴν ἄβατον ποιῆσαι τοῖς Φράγκοις
 καὶ τὴν πόλιν λιμοκτονῆσαι καὶ τὰς εἰσόδους τῶν ἐν αὐτῇ
 τελουμένων κομμερκίων κωλύσαι. δεόμεθα οὖν, ταύτην τὴν
 βουλὴν ἀπόκοπον, καὶ ἐσόμεθα φίλοι σου χρηστοὶ καθὰ καὶ
 15 σὺν τῷ πατρὶ σου τῷ χρηστῷ ἡγεμόνι. εἰ βούλει καὶ τέλος
 δίδόναι, δώσομεν." ὁ δὲ Μεχεμετ ἀπεκρίνατο „ἐγὼ ἐκ τῆς
 πόλεως οὐ λαμβάνω τι. ἐκτὸς τῆς τάφρου οὐκ ἔχει οὔτε
 κέκτηται τι. καὶ γὰρ εἰ ἤθελον κτίσαι ἐν τῷ ἰσθμῷ στομίῳ φρού-
 20 ριον, οὐκ εἶχε δίκαιον τοῦ κωλύειν με. πάντα γὰρ ὑπὸ τὴν
 ἐμὴν ἐξουσίαν εἰσὶν καὶ τὰ πρὸς ἀνατολὴν κείμενα τοῦ στο-
 μίου φρούρια, καὶ ἐντὸς αὐτῶν Τοῦρκοι κατοικοῦσι, καὶ τὰ
 ἐν τῇ δύσει ἄοικα ἐμὰ εἰσι· καὶ γὰρ Ῥωμαῖοι οὐκ ἔχουσιν
 ἐπ' ἀδείας τοῦ οἰκῆσαι. ἢ οὐκ οἴδατε ἐν ποίᾳ στενοχωρίᾳ

liata concordia in tranquillum iterum statum res constitutae sunt. voluerat olim avus tuus Mehemetes in littore orientali freti castrum a fundamentis excitare; quare ut id ab imperatore Manuele consequeretur, diu multumque, ut filius patrem solet, eum precatus est. ille tandem annuit, et castrum in littore orientali aedificare permisit; cum etiam multos ante annos ab eius maioribus tota Anatolia possessa fuisset. tu vero, quicum pacifice et prout decet nos gerimus, manifesto navigationem Ponti Euxini interciperere vis, Francos arcere, urbem fame enecare et consumere, reditusque, qui ex mercium vectigalibus in ea percipiuntur, rescindere. hoc consilium a nobis exoratus omitte. quam cum patre tuo optimo principe amicitiam coluimus, tecum fidelem ac integram servabimus. tributum insuper, si nobis imperas, id pendere parati sumus. „ad ista respondit Mehemetes.“ quod urbis sit, quae extra fossas nihil possidet nec dominium habet, non occupo. quodsi ad sacrum ostium aedificare castrum volui, id me vetare non poterat. omnia quippe castra ad ortum ostii sacri sita, quaeque Turci habitant, ditioni meae subdita sunt. qui vero agri derelicti occasum spectant, mei sunt, cum in illis Romaei secure degere nequeant. num meministis ad quas angustias pater meus redactus fuerit, quantaque pericula ipsi impenderint, quo tem-

ὑπέστη καὶ δεινῇ περιστάσει ὁ ἐμὸς πατήρ, ὅταν τοῖς Οὐγγροῖς ὁ βασιλεὺς συνετέθη, καὶ διὰ ξηραῦς ἐλθόντες ἐκεῖνοι, διὰ θαλάσσης τὰς τῶν Φράγκων τριήρεις ἐν ταύτῃ τῇ Ἑλλησπόντῳ ἠγάγετο, καὶ τὸν Καλλιουπόλεως πορθμὸν ἀποκλείσαντες οὐκ ἐδίδουν πορείαν τῷ ἐμῷ πατρί; ἀναβὰς οὖν μετ' ἑσθ' ἔδιδον τοῦ ἱεροῦ στομίου ἐγγύς, καὶ ἐν τῷ πολυχνήφῳ
P. 135 ὃ ἐδείματο ὁ πατήρ αὐτοῦ, σὺν ἀκατίοις περάσας θεοῦ εὐδοκοῦντος. καὶ γὰρ αἱ τριήρεις τοῦ βασιλέως ἐκεῖ κατεσκόπευον τοῦ κωλύσαι τὴν διάβασιν· ἐγὼ δὲ ἐκαθήμην ἐν Ἀδριανουπόλει παιδίον ὦν, ἐκδεχόμενος τὴν τῶν Οὐγγρων ἀφίξιν 10 οἱ δὲ Οὐγγροὶ ἐληλάτουν τὰ πέριξ τῆς Βάρνης, καὶ ὁ βασιλεὺς εὐφραίνετο, καὶ τὸ τῶν Μουσουλμάνων γένος ἐδυσφόρει, καὶ οἱ καθούριδες ἐχαίροντο. τότε ὁ ἐμὸς περάσας μετὰ πολλοὺς τοὺς κινδύνους ἄμωσσε τοῦ ποιῆσαι καταντικρὺ τοῦ φρουρίου τοῦ κειμένου πρὸς ἀνατολὴν ἕτερον φρούριον 15 πρὸς δύσιν. ἐκεῖνος οὐκ ἔφθασε τοῦ ποιῆσαι· ἐγὼ τοῦτο μέλλω ποιῆσαι θεοῦ ἀρωγοῦντος. τί με κωλύετε; ἢ οὐκ ἔστιν ἵστι ποιῆσαι ἐν τοῖς ἐμοῖς ὃ βούλομαι; ἀπέλθατε, εἶπατε τῷ βασιλεῖ· ὁ νῦν ἡγεμὼν οὐκ ἔστι τῶν πρώην ὅμοιος· ἂ οὐκ ἠδύνατο ἐκεῖνοι ποιῆσαι, οὗτος ὑπὸ τὴν χεῖρα καὶ εὐκόλως 20 ἔχει τοῦ πρᾶξαι, καὶ ἂ οὐκ ἐβούλοντο ἐκεῖνοι, οὗτος θέλει καὶ βούλεται. καὶ ὁ ἐλθὼν ἀπὸ τοῦ νῦν ἐνεκα τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἀφαιρεθήσεται τὴν δορᾶν." οἱ δὲ τοῦ βασιλέως

pore foedus cum Hungaris imperator pepigit. hi dum terra moverunt, navibus suis Franci Hellespontum usque proVecti sunt, et Callipoleos freto praeccluso patrem meum transitu arcuerunt; qui superiora loca petiit, et ad castrum a patre suo prope ostium sacrum constructum venit, ubi acatiis, quamvis illic imperatoriae triremes transitum impediturae stationem haberent, deo favente traiecit. per id tempus Hungarorum adventum, qui Varnae vicina loca populabantur, expectans puer etiamtum Adrianopoli degebam. at imperator laetus exultabat, et gente Musulmanorum aerumnis pressa Cavurides gaudebant. multa post pericula exantlata superato freto, iuravit pater meus castrum aliud se excitaturum in occidentali litore, e regione eius quod in orientali positum est. tempus illi ad id opus non superfuit, quod nunc dei ope adiutus aggredior. cur vetatis? nonne mihi licet in ditione mea quod libuerit facere? abite. imperatori talia nuntiate. cum hoc, qui nunc regnat, principe decessores eius componendi non sunt; quae non potuerunt illi praestare, prompte ac facile perficere hic potest: quae noluerunt, valde vult. quicumque vero deinceps legationem hac de re obierit, ei vivo pellis detrahetur." legati ubi responsa tyranni iram et furorem spirantia acceperunt.

ἀπούσαντες τοῦ τυράννου τὴν ὄργησ καὶ θυμοῦ πνέουσαν ἀπόκρισιν, εἰς τὴν πόλιν ὑπέστρεψαν ἀναγγειλαντες τῷ βασιλεὶ πάντα. τότε οἱ τῆς πόλεως ἅπαντες ἐν ἀγωνίᾳ καὶ φόβῳ συνεχόμενοι ἀλλήλοις ὀμιλοῦντες ἔλεγον „οὗτός ἐστιν ὁ μέλλων εἰσεῖναι ἐν τῇ πόλει καὶ φθεῖραι καὶ αἰχμαλωτίσαι τοὺς ἐν αὐτῇ, καὶ καταπατήσαι τὰ ἅγια, καὶ ἀφανίσαι τοὺς τιμίους ναοὺς, C καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς κείμενα λείψανα θεοφόρων ἀνδρῶν καὶ μαρ- V. 108 τύρων ἐν ταῖς πλατείαις καὶ ταῖς τριούδοις ἐναπορρεῖναι. οἶμοι, τί πράξομεν; ποῦ φύγομεν;” ταῦτα καὶ ἕτερα οἱ δυσ- 10 τυχεῖς κλαίοντες τὴν αὐτῶν ζωὴν ἐταλάμιζον.

Ὁ δὲ Μεχεμετῆ ἤδη ἕαρος ἄρξαντος καὶ Μαρτίου μηνὸς ἤδη παρεληλυθότος, ἡ ἄσβεστος ἔτοιμος γέγονεν ἐν τοῖς Καταφυγίοις, τὰς καμίνους παμπληθεὶ ἐργασάμενοι, καθ' ἑκάστην ἐξέφερον, ἐκ δὲ Νικομηδίας καὶ Ποντοηρακλείας τὰς 15 δοκούσ, ἐκ δὲ τῆς ἀνατολῆς τοὺς λίθους. κατὰ δὲ τὸ προσταχθὲν προλαβόντες ἅπαντες οἱ ἐν ἐξουσίᾳ, οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσεως, μεθ' ἑαυτῶν τοὺς ἀγγαρευθέντας ἀπήεσαν. τότε καὶ ὁ ἡγεμὼν ἐξελθὼν ἐκ τῆς Ἀδρια- D νοῦ κατηντήσεν ἐν τῷ τόπῳ ὃ ἐμελλε δεῖξαι τοῦ πῆξαι τὸν θε- 20 μέλιον τοῦ κάστρου. καὶ δὴ καταλαβὼν μίαν ῥαχίαν κάτωθεν τοῦ Σωσθενίου καλουμένην ἔκπαιλαι Φόνεαν, ἐκεῖ ὡς ἐν τριγώνῳ σχήματι τὸν θεμέλιον ὄρισάτο πηγνύναι, ὃ καὶ γε-

runt, in urbem revertuntur et cuncta ad imperatorem referunt. universi tunc cives animam propemodum agentes, metu correpti ac attoniti colloquiis mutuis haec agitant. „hic est qui urbem occupaturus et devastaturus est; cunctos sub iugum mittet, sacra pedibus conculcabit; egregia et eximia templa solo aequabit, depositasque in iis virorum divino spiritu plenorum ac martyrum reliquias per plateas et triviam dissipabit ac disperdet. hei! quid faciemus? quo aufugiemus?“ haec et alia, vitae suae aerumnas ac miserias desflentes, lamentis ac eiulationibus verba intercisā mittebant.

At Mehemeti, vere iam ineunte, mense Martio elapso, parata iam erat calx, in furnis plurimis ad Cataphygia constructis cocta, quotidie in destinatum locum comportata. advectae etiam e Nicomedia et Heraclea Ponti trabes, ex Anatolia lapides subvecti; omnesque principis imperio obsecuti, cum qui munera et magistratus gerebant, tum Orientis ac Occidentis provinciis praefecti, ductis secum iis a quibus operae exigebantur, illuc abierunt. ipse etiam princeps Adrianopoli profectus est ad locum, in quo castrī fundamenta designaturus erat. infra Soathenium itaque, Phoneam antiquitus dictam, in acclivi loco triangularis figurae fundamenta iaci praecipit; idque celeriter factum. castrum hocce oppositum ei quod avus suus extruxerat, Bascesen appellari iussit, quod latine redditum

νόμον τὴν κλήσιν τοῦ κάστρου Πασχεσὲν ἐκέλευσε καλεῖσθαι, ἐξελληνιζόμενον δὲ ἐρμηνεύεται κεφαλοκόπτης, ἔχον ἄντικρυ καὶ τὸ φρούριον ὃ ἐδείματο ὁ πάππος αὐτοῦ. διέ-
 νειμεν οὖν τὴν οἰκοδομὴν οὕτως. τῷ μὲν Χαλὶλ πασία δέ-
 δωκε μίαν τῶν γωνιῶν τῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ κειμένων τοῦ οἰ- 5
 κοδομησάσαι πύργον ἕνα ὑπερμεγέθη καὶ στερεὸν ὡς ἀκρόπολιν,
 P. 136 τῷ δὲ Ζάγανος ἕτερον ἐν τῇ ἐτέρᾳ γωνίᾳ τῇ κειμένῃ ἐν
 τῇ ξηρᾷ, μέγαν καὶ αὐτόν, τῷ δὲ Σαριτζία ἄλλον ἐν τῇ τρίτῃ
 γωνίᾳ, τοὺς αὐτοὺς τρεῖς πύργους ὡς ἀντίμαχα καὶ ἀκρο-
 πόλεις ἐκ τῶν οἰκείων ἀναλωμάτων· τὸ δὲ τεῖχος καὶ τὴν 10
 ἐτέραν ἄλλην τοῦ κάστρου οἰκοδομὴν αὐτὸς ὁ ἡγεμὼν ἀνε-
 λάβετο. καὶ ἦν ἰδεῖν συρρέοντα τὰ πλήθη ἐκ τῶν ἀπαντα-
 χοῦ τῆς γῆς μερῶν σὺν τοῖς καθῆσι ἤγουν τοῖς κριταῖς,
 ἐπάνω κεφαλικῆς τιμωρίας τοῦ τυράννου πρόστάξαντος. καὶ
 διαμερίσας τὴν κτίσιν ἀνὰ πῆχεος τῷ τεχνίτῃ οἱ τεχνῖται 15
 ὡς χίλιοι, καὶ ἐν ἐκάστῃ τεχνίτῃ ὑπουργοὶ δύο ἐγγὺς αὐτοῦ,
 B ἔξωθεν τοῦ τείχους, καὶ ἔσωθεν ἕτεροι τοσοῦτοι καὶ τεχνῖ-
 ται καὶ ὑπουργοί. οἱ δὲ κομίζοντες πέτρας, ἄσβεστον, πλίν-
 θους ὀπτοὺς ὑπὲρ ἀριθμὸν. καὶ αὐτοὶ οἱ μεγαστᾶνες κατὰ
 καιρὸν ὑπουργοῦν, καὶ πέτρας καὶ ἄσβεστον ἐδίδουν ὄρωντες 20·
 τὴν τοῦ τυράννου ὠμότητα. τὴν δὲ παρακομιδὴν καὶ ἐκ τῆς
 περαίας καὶ πρὸς τὸ Βυζάντιον ἅπασαν παρὰ τῶν ἐρειπίων
 τῶν κειμένων τῶν ποτε μεγάλων ἀναθημάτων ἐλάμβανον· ἐξ
 ὧν καὶ τινὰς κίονας μετακομίσαντες ἀπὸ τῶν ἐρειπίων του

nomen capitis amputatorem significat. aedificandi castrī munia suis ita distribuit. Halili Bassae alterum castrī angulum mari adiacentem commisit, ut turrem praegrandem arci firmā ac validā parem in illo angulo aedificaret. Zaganum angulo continentem spectanti praeposuit, ad turrim quoque altam ibi construendam. Sariciae tertiam turrim in tertio angulo erigendam mandavit; illaque turrim trias, quae totidem propugnacula et arces erant, suorum impensis absolvitur. caeterum moenium et aliarum castrī partium curam in se princeps recepit. cernere erat multitudinem ex omnibus partibus concurrentem, quam Cadisi (id est iudices) iussi adducebant: capitis quippe poena imperium detrectantibus a tyranno indicta erat. is unicuique fabro singulos cubitos, qui mille erant, assignavit; binasque operas extra castrī ambitum, et intra totidem materias fabris ministrantes attribuit. innumeri aderant, lapides, calcem lateresque coctos portantes. ipsi proceres lapides et calcem, tyranni crudelitate perspecta, fabris quandoque ministrabant. omnes porro illae materiae ex continente opposita afferbantur; et ex locis Byzantio vicinis iacentia rudera superbiorum quondam templorum extracta in id opus fuere. inter

ναῦ τοῦ ταξιάρχου *Μιχαήλ*, τινὰς τῶν τῆς πόλεως ζήλω
 κινούμενοι ἐξῆλθον τοῦ κωλύσαι τοὺς *Τούρκους*, καὶ δὴ συλ-
 ληθθέντες πάντες διὰ *μαχαίρας* ἀπέθανον. ὁ βασιλεὺς οὖν
 ἰδὼν ὅτι εἰς τέλος προχωροῦσι τὰ τοῦ τυράννου βουλευόμενα, C
 5 τὴν ἄλλην ἐτρέπετο, καὶ δὴ πέμψας ἀποκρισιαρίους ἐζήτη
 τινὰς δεφένσορας τοῦ δεφενδεύειν τοὺς εἰς τὰς κόμας τῆς
 πόλεως *Ῥωμαίους*, ἵνα μὴ οἱ *Τούρκοι* διερχόμενοι λυμήνουσι
 τὴν αὐτῶν γεωργίαν (ἦν γὰρ ἐγγὺς φθάσας τὸ θέρους), στεί-
 λας αὐτῷ καὶ διάφορα δωρήματα καὶ πρὸς τροφήν καὶ πό-
 10 σιν, καθ' ἐκάστην φιλοτιμιῶν τὸν ἀνήμερον δράκοντα ἐξ ἀνά-
 γκης καὶ βίας. ὁ δὲ *Μεχεμετ* ἐκ τῶν αὐτοῦ δούλων ἔστειλε
 τινὰς, ὁρίσας αὐτοὺς τάχα τοῦ ἐπισκοπεῖν καὶ τηρεῖν τοὺς
 ζημιουμένους, παραγγείλας αὐτοῖς μὴ κωλύειν εἰς τέλος τοὺς
 εἰς τὰς νομάς τῶν *Ῥωμαίων* εἰσερχομένους *Τούρκους* τοῦ θρέ- D
 15 ψαι τὰ αὐτῶν ζῶα, εἴτε ἡμίονοι ὧσιν εἴτε ἵπκοι ἢ ἄλλα τινὰ V. 109
 τῶν ἀχθηφόρων ζώων, ἃ ἐν τῇ δουλείᾳ τοῦ κάστρου τυγχά-
 νουσιν, ἀλλ' εἶν αὐτούς· „καὶ ὅποτε οἱ *Ῥωμαῖοι* θυμωθέντες
 ἀντιστήσονται τοῖς *Τούρκοις*, τότε καὶ ὑμεῖς σὺν τοῖς *Τούρ-*
 20 *κοις* ἀντίστητε.” ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ὁ υἱὸς τοῦ
Σπεντιάρ, ὁ ἐπὶ *Θυγατρὶ* γαμβρὸς τοῦ *Μωράτ*, ἀδελφῆς τοῦ
Μεχεμετ, ἦν ὁ λόγος προλαβὼν ἐμνημόνευσεν, ἐκ τοῦ *Ἄδρα-*
μυτίου κατὰ τὸ κοινὸν θέσπισμα καὶ οὗτος σὺν τοῖς ὑπ'
 αὐτὸν ἐστρατεύσας ἀπῆει ἐν τῷ ἡγεμόνι ὑπουργήσων καὶ

quae etiam columnas quasdam advexerunt ex templi ruderibus, quod
 militiae coelestis duci Michaeli olim dicatum fuerat. cives interea
 aliqui zelo religionis impulsus ad Turcos prohibendos urbe exierunt;
 qui capti fuerunt, ferro omnes periere. postquam animadvertit im-
 perator tyranni consilia exitum sortiri, aliam viam capessere statuit,
 et per apocrisarios ab eo poscit praesidiarios, qui vicus suburbica-
 rios illorumque incolas tuerentur, ne Turci huc illuc vagantes sege-
 tes agricolarum corrumpere, cum aestas instaret, propemodum ma-
 turas. varia etiam ei dona, ac esculenta et potulenta quotidie, vi
 ac necessitate coactus mittebat, draconem ferum honore prosecutus.
 verum Mehemetes servorum suorum aliquos misit, quibus mandat
 ut diligenter speculentur et observent, ne Turcos, qui ad pascen-
 dum mulos equosve sive alia veterina animalia castro aedificando
 inservientia in agros immitterent, prohiberent illi quibus damnum
 inferretur, sed eos libere pascere sinerent. si quando vero Romaei
 indignati sese opposuerint, tunc et ipsi cum Turcis obsistere iussi
 sunt. eodem tempore Spendiaris filius, Moratis gener Mehemetisque
 sororius, nobis supra memoratus, principis edicto publico obtempe-
 rans, cum suis Adramyntio profectus, operam suam quoque in castris
 aedificatione principi navaturus venit. cumque prope turrin quae

αὐτὸς τὴν κοινὴν ἀγγραφεῖαν ἐν τῷ κάστρῳ. καὶ δὴ πλησίον
 P. 137 πεζεύσας τοῦ πύργου τοῦ λεγομένου Ἐπιβάτας, ἀπολύσαντες
 τοὺς ἵππους καὶ τὰ σκευοφόρα ζῶα ἐν τοῖς καρποῖς τῶν Ῥω-
 μαίων ἐλυμήναντο τοὺς στήχους καὶ τὴν ἄλλην παντοίαν
 χλόην. εἷς δὲ τῶν Ῥωμαίων ὄρων τὴν γενομένην ζημίαν ἐν 5
 τοῖς πολυκόποις αὐτοῦ γεωργήμασιν δραμῶν ἐδίωξε τοὺς ἵπ-
 πους ἐκ τοῦ ἀγροῦ. εἷς δὲ τῶν ἱππηλατῶν Τοῦρκος φθάσας
 παίει τὸν Ῥωμαῖον. ἄλλος δὲ προσγενὴς τοῦ τυφθέντος ἔδρα-
 με, καὶ μετ' αὐτὸν ἕτερος, ὁμοίως καὶ οἱ Τοῦρκοι ξιφῆρεις.
 συμπλακέντες οὖν ἀλλήλοις ἐσφύγησαν ἐκ τῶν Τούρκων ὁμοί- 10
 ως καὶ ἐκ τῶν Ῥωμαίων. τότε ὁ Καγιάπεγ (οὕτω γὰρ ἦν
 αὐτῷ ὄνομα) ἐπὶ τὴν αὐριον φθάσας εἰς τὸν ἡγεμόνα, καὶ
 B προσκυνήσας αὐτὸν κατὰ τὸ ἔθος, ἀπήγγειλε πάντα τὰ γε-
 νόμενα ἐν ταῖς Ἐπιβάταις· καὶ αὐτὸς μὴ δεηθεὶς ἑτέρας
 ἀγγελίας ἢ παραστάσεως, προστάξας αὐτῷ τῷ Καγιάπεγ 15
 τοῦ ἀπελθεῖν ἐν σπουδῇ σὺν τοῖς αὐτοῦ στρατιώταις καὶ πα-
 τάξαι τοίτους ἐν μαχαίρᾳ πάντας τοῦ χωρίου ἐκείνου. ὁ καὶ
 γέγονεν· ἐλθὼν γὰρ ἐξαίφνης πρωῖ, καὶ οἱ γεωργοὶ ἐξελεθόντες
 εἰς τοὺς ἀγρούς τοῦ θερίζειν, ἐπεισεσόντες οἱ Τοῦρκοι πάν-
 τας κατέσφαξαν, τὸν ἀριθμὸν ὡς τεσσαράκοντα. αὕτη αἰτία 20
 τῆς μάχης καὶ ἀφανισμὸς τῶν Ῥωμαίων. τότε ὁ βασιλεὺς
 ἀκούσας τὸ γεγονός ἐκλείσει τὰς θύρας τῆς πόλεως, καὶ ὄσους
 ἔτυχεν εὐρῶν ἐντὸς Τούρκους πάντας δεσμήσας ἐν φρουρᾷ
 C ἔθρετο. καὶ μεθ' ἡμέρας τρεῖς πάλιν ἀπέλυσε· τί γὰρ εἶχε

Epibata dicitur accessisset, agmen quod ducebat, pedibus incedere coepit; frenisque levatos equos ceteraque iumenta in Romaeorum messes agunt, a quibus spicae, ac cetera olera et legumina vastantur. agris a se cultis damnum inferri Romaeus quidam animadvertens occurrit, et inde equos abegit. Turcorum agasonum unus Romaeum percutit. percussi affines unus et alter accurrunt, ex adversa etiam parte Turci. manibus itaque consertis ex Romaeis Turcisque aliquot ceciderunt. postridie, qui Kagia Begus vocabatur, principem adit, cui de more salutato cuncta, quae in Epibatis contigerant, narrat. rem ab alio accuratius cognoscere aut inquirere sprevit princeps; iubetque Kagiam Begum sua cohorte stipatum festinanter abire, omnesque vici illius incolas gladiis conscindere; quod factum deinde: in messorum enim, qui mane ad metendum exierant, ex improvise irruunt milites, et circiter quadraginta trucidant. haec fuit belli, quod consecutum est, gentisque Romaeorum eversionis origo. his compertis portas urbis claudi iussit imperator; et Turcis, quotquot in urbe reperti sunt, in carcerem detrusit, tri-duoque elapso dimisit. quid enim faceret? inter eos qui in urbe capti

τοῦ θραῦν; ἔτι ἐν τοῖς εὐρεθεῖσι Τούρκοις ὑπῆρχον ἐκ τοῦ παλατίου τοῦ ἡγεμόνος ἐννουχόπουλοι, οἱ καὶ παρασταθέντες τῷ βασιλεῖ εἶπον „εἰ μὲν ἀπολύσεις ἡμᾶς ὧ βασιλεῦ πρὸ τοῦ τὸν ἥλιον κλῆναι πρὸς δυσμάς, χάριν εἴσομέν σοι· εἰ δὲ 5 μετὰ δύσιν ἡλίου μὴ εὐρεθέντες ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνος, γυνῶθι τὸ μετὰ ταῦτα ἀπολυθῆναι οὐκ ἔσται ἡμῖν πρόσχαρι, ἀλλὰ καὶ λίαν θανάσιμον. διὸ ποιήσον εἰς ἡμᾶς ἔλεος, καὶ ἀπόλυσσον τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, εἰ δ' οὐ μὴ, κέλευσον ἀποτμηθῆναι τὰς κεφαλὰς· κρεῖττον γὰρ παρ' ὑμῶν τεθνάναι ἢ πα- 10 ρὰ τοῦ κοινοῦ τῆς οἰκουμένης δλέθρου.“ ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐκάμφθη τῇ γνώμῃ, καὶ ἀπέλυσεν αὐτοὺς τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ. καὶ στείλας ἀποκρισιαρίους πρὸς τὸν τύραννον εἶπεν D „ἐπεὶ τὰ τῆς μάχης ἤρετίσω, καὶ οὔτε ὄρκους οὔτε κολακείαις πεισθῆναι ποιησαί σε ἔχω, ποίει ἃ βούλει. ἐγὼ γὰρ 15 πρὸς τὸν θεὸν καταφεύγω, καὶ εἰ θελητὸν αὐτῷ ἔστι τοῦ δοῦναι καὶ τὴν πόλιν ταύτην εἰς χεῖράς σου, τίς ὁ ἀντειπεῖν δυνάμενος; εἰ δὲ πάλιν ἐμφυτεύσει εἰρήνην ἐν τῇ καρδίᾳ σου, καὶ τοῦτο ἀσπασίως ἀποδέχομαι. πλὴν κατὰ τὸ παρὸν λάβε 20 σον τὰς συνθήκας καὶ τοὺς ὄρκους. ἐγὼ ἀπὸ τοῦ νῦν τὰς πύλας τῆς πόλεως κεκλεισμένας ἔχων καὶ τοὺς ἔνδον φυλάξω ὅσον ἢ δύναμις. σὺ δὲ καταδυναστεύων δυνάστευε, ἕως ὃ δίκαιος κριτὴς ἀποδώσει ἐκάστῳ, ἐμοί τε καὶ σοί, τὴν δικαίαν ἀπόφασιν.“ ταῦτα ἐνωτισθεὶς ὁ βάρβαρος, καὶ μηδὲ τὸ οἰοοῦν εἰς νοῦν μελετήσας ἀπολογίαν, παρεσθὺ ἐκέλευσε δια-

sunt, pueri Eunuchi e palatio principis aliquot reperti sunt, qui coram imperatore adducti dixerunt: „si nos, o imperator, priusquam ad occasum sol vergat, dimiseris, maximam tibi gratiam habebimus. quodsi post solis occasum principi non adsuerimus, noxae non ingratam tantum sed etiam perniciosam nobis fore dimissionem. misertus igitur nunc nos remitte: sin minus, capita nobis amputari iube. satius enim nobis est a vobis quam a communi orbis universi devastatore necari.“ hisce flexus imperator liberos abire illico permisit. tyranno deinde per legatos talia significat. „quandoquidem bellum pace potius duxisti, neque te iureiurando aut obsequiis ad concordiam revocare possum, libidini tuae indulge. ad orbem ego confugio: cui si decretum ac propositum sit hanc urbem tibi tradere, quis obloqui vel resistere poterit? sin animo tuo pacis cogitationes instillaverit, in eas libenter concedam. verumtamen impraeoens pactis foederibus, quibus te iureiurando adstrinxisti, solutus sis. portas urbis deinceps oclusas tenebo, cuius incolas pro viribus meis propugnabo. tu potentior regna, donec iustus iudex de utroque nostrum sententiam ferat.“ haec cum audiisset barbarus, neque, qua se excusaret, causam

- P. 138 λαλίαν μάχης γενέσθαι. ὁ δὲ βασιλεὺς προορῶν τὸ μέλλον,
 V. 110 πρὸ ἕξ μηνῶν εἶχε τὰ φρούρια ἐν ἐπιμελείᾳ, καὶ τοὺς χω-
 ρίτας τοὺς ἐγγὺς τῆς πόλεως ἔνδον, καὶ τὸν θεριζόμενον στά-
 χην καὶ τὰς λικμιζομένας ἄλωνας ἔνδον ἐκόμιζον. ὁ δὲ ἡγε-
 μῶν ἀπαρτίσας καλῶς τὸ φρούριον, καὶ εἰς πᾶχος τὰ τεῖχη 5
 καὶ τοὺς πύργους ἴσπιθαμὰς ἐκτείνας, καὶ τὸ ὕψος εἰς τὸ
 ἀρκοῦν, καὶ ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Χαλίλ πασία χῶνας χαλκοῦς
 ἀπολύοντας πέτρας ὑπὲρ ἑξακοσίων λίτρων τὸ βάρος, καὶ τῶν
 αὐτοῦ πιστοτάτων δούλων Φερούζ Ἄγαμ ὀνόματι παραδούς τὸ
 πολίχνιον, παραγγείλας αὐτῷ ναῦς τὰς ἀφ' Ἑλλησπόντου πρὸς 10
 B Πόντον καὶ τὰς ἀπὸ Πόντου πρὸς Ἑλλησπόντου, καὶ ὅποιας ἄρα
 ἀθροεντίας τυγχάνουσιν, εἴτε Γενοῦται εἴτε Βένετοι, Κωνσταν-
 τινουπολίται, Καφατηνοί, Τραπεζούντιοι, Ἀμισηνοί, Σινώπειοι,
 καὶ οἱ ἐκ τῆς ἑμῆς ἀθροεντίας, ὅποιασούν τύχης καὶ ὅσοι, νῆες
 τριήρεις διήρεις βάλκαι ἀκίτια, μὴ κλείωσαν πρὶν χαλά- 15
 σαντες τὰ ἱστία τὸ κομμέριον δίδοναι, καὶ οὕτως τὴν ὁδὸν
 αὐτῶν πορευέσθωσαν. ἡ δὲ ἀπειθήσασα ναῦς καὶ μὴ ἐνδοῦ-
 σα σὺν τῇ πετροβόλῃ καταποντισθήτω. ταῦτα καὶ ἕτερα δια-
 ταξάμενος ὁ ἀλαζών, δούς αὐτῷ καὶ τετρακοσίους νέους εἰς
 C φυλακὴν τοῦ πολίχνιου, αὐτὸς εἰς Ἀδριανούπολιν ἐπορεύετο 20
 τέτρασι μηνὶ τὸ πᾶν ἀπαρτίσας, ἤδη τῆς ἡγεμονίας αὐτοῦ
 τρέχοντος δευτέρου ἔτους, ἀπὸ δὲ κτίσεως κόσμου 555 α'.

aliquam adducere sollicitus, bellum indici subito iussit. imperator rebus sibi praevisis prospiciens, ante sex menses praesidia suppleverat, et rusticos vicinorum pagorum intra moenia urbis receperat; qui omnem messem in spica, triticumque vanno purgatum in urbem comportaverant. castrum interea princeps Mehemetes omnibus partibus absolvit, muro et turribus XXX palmorum crassitudine, altitudine etiam convenienti fabricatis. inque turri quam Halil Bassa aedificaverat, tormenta aenea collocavit, quae lapides DC librarum pondore explodebant. arcis custodiae Pheruzium Agam servum sibi fidelissimum praefecit; mandatque ei ut naves, triremes, biremes, navigia et acatia, quaecumque ab Hellesponto ad Pontum vel a Ponto ad Hellespontum navigarent, cuiuscumque dominationis ac ditio- nis, Genuenses, Venetae, Cpolitanae, Caphatinae, Trapezuntiae, Amysiniae. Sinopenses, sive etiam, inquit ille, subditorum meorum fuerint, praeternavigare prohibeantur, nisi prius contractis velis vectigal navarchae solvant, quo penso praetervehi queant. quae vero navis non obtemperaverit, tormento quassata demergatur. his aliisque constitutis, pheruzio CD iuvenum ad castrum custodiam praesidium reliquit, et Adrianopolim insolens ille ac superbus revertitur, quadrimestri tempore sine operi imposito, imperii sui anno secundo labente; qui fuit ab orbe condito 6961 (Christi 1452).

35. Θέρους οὖν παρελθόντος καὶ τῆς μετοπωρινῆς ὄρας D ἀρχούσης, οἴκοι διώγων οὐκ ἐδίδου ἀνάπαισιν τοῖς βλεφάρους, ἀλλὰ καὶ ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ τὴν φροντίδα τῆς πόλεως εἶχε, πῶς αὐτὴν λάβοι, πῶς κύριος αὐτῆς γένοιτο. ἔτι ὄν- 5τος οὖν αὐτοῦ ἐν τῷ πολικῆν καὶ οἰκοδομοῦντος ἐξῆλθεν ἐκ τῆς πόλεως εἰς τεχνίτης ὁ τὰς πετροβολιμαίους χῶνας κατασκευάζων, τὸ γένος Οὐγγρος, τεχνίτης δοκιμώτατος. οὗτος πρὸ πολλοῦ ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει ἐλθὼν καὶ σημάνας τοῖς μεσάζουσι τῷ βασιλεῖ τὴν τέχνην αὐτοῦ ἀνέφερον τῷ βασιλεῖ. 10 ὁ δὲ βασιλεὺς γράψας αὐτῷ σιτηρέσιον οὐκ ἄξιον πρὸς τὴν P. 139 ἐπιστήμην αὐτοῦ, οὐδ' ἐκεῖνο τὸ μηδαμινὸν καὶ εὐαρίθμητον ἐδίδοσαν τῷ τεχνίτῃ. ὅθεν καὶ ἀπογόνους καταλιπὼν τὴν πόλιν μίᾳ τῶν ἡμερῶν τρέχει πρὸς τὸν βάρβαρον. καὶ αὐτὸς ἀσπασίως ἀποδεξάμενος καὶ τροφὰς καὶ ἐνδύματα φιλοτιμή- 15σας αὐτὸν δίδωσι, καὶ ῥόγαν τόσῃν ὅσην εἰ ὁ βασιλεὺς τὸ τέταρτον ἐδίδεν, οὐκ ἂν ἀπεδίδρασκε τῆς Κωνσταντινουπόλεως. ἐρωτηθεὶς οὖν παρὰ τοῦ ἡγεμόνος εἰ δύναται κενῶσαι χωνεῖαν μεγάλην πέτραν φέρουσαν ὑπερμεγέθη, ὅσον πρὸς τὴν ἀλλήν καὶ τὸ πάχος τοῦ τείχους τῆς πόλεως, αὐτὸς δὲ 20 ἀνταπεκρίνατο „δύναμαι, εἰ βούλει, κατασκευάσαι χωνεῖαν V. 111 ὅση τὸ μέγεθος τυγχάνει τῆς δεικνυμένης μοι πέτρας. ἐγὼ B γὰρ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως ἀκριβῶς ἐπίσταμαι. οὐ μόνον γὰρ ἐκεῖνα, ἀλλὰ καὶ τὰ Βαβυλωνία τεῖχη ὡς χοῦν λεπτινῆ ἢ

35. Aestate iam exacta autumnoque inchoante domi agebat Mehemetes pervigil ac irrequietus: interdium namque ac noctu, quibus artibus ac machinis urbem occupare posset suoque dominio adiacere, meditabatur. dum in castris exaedificando occupatur, aeneorum tormentorum fusor Hungarus, artifex celeberrimus urbe exiit. is multo antea Cpolim profectus Mesazontibus imperatoris artem suam exposuerat; de qua ad imperatorem retulerunt, qui cum tanto artificii sportulam quotidianam eius arte ac scientia minime dignam, attribuisset, ne eam quidem, quantumvis exiguam et tenuem, ei demetiebantur. quare de vita sustinenda desperans, ad barbarum urbe relicta cursim abiit; a quo blande susceptus victum et vestes honorifice accepit. mercedem etiam adeo amplam ei condixit, ut si quartam eius partem ab imperatore accepisset, Cpoli nusquam aufugisset. hunc interrogavit Mehemetes, possitne bombardam fusilem fabricare tantae magnitudinis, ut lapidem praegrandem emittat, qui murorum firmitudinem ac latitudinem vincat. respondit artifex: „si tibi libitum erit, tormentum aeneum fundere possum cuiuslibet lapidis capax. muri urbis accurate etiam mihi explorati sunt; nec eos solum, sed etiam Babylonios lapidibus tormento meo explosis in pulverem com-

παρὰ τῆς χωνείας τῆς ἐμῆς ἀφεθείσα. πλὴν ἐγὼ τὸ πᾶν τοῦ ἔργου καλῶς ἀπαρτίσω· τὴν δὲ βολὴν οὐκ ἐπίσταμαι, οὐδὲ συντάσσομαι.” τοῦτο ἀκούσας ὁ ἡγεμὼν ἔφη „κατασκευάσον μοι τὴν χωνείαν, περὶ δὲ τῆς βολῆς τοῦ λίθου αὐτὸς ὕψομαι.” ἤρξαντο συναθροίζειν χαλκὸν τοίνυν, καὶ ὁ 5 τεχνίτης τὸν τύπον τῆς σκευῆς ἐπλαττεν. ἐν τρισὶν οὖν μηνσὶ κατασκευάσθη καὶ ἐχωνεύθη τέρας τι φοβερὸν καὶ ἐξαισιον. ἐν δὲ τῷ Πασκεσὲν πολιχνίῳ τὰς ἡμέρας ἐκείνας κατερχομένης νηὸς ἐκ τοῦ στομίου μεγάλης τῶν Βενετικῶν, Ῥύτιζος ὁ ναύαρχος τοῦνομα, καὶ μὴ χαλάσας τὰ ἱστία, πέτραν ἀκον- 10 τίσαντες οἱ τοῦ κάστρου ὑπερμεγέθη τὴν ναῦν διέρρηξε, καὶ εἰσδυομένη τῷ βυθῷ ὁ ναύαρχος σὺν λοιποῖς τριακόντα ἐν ἀκατίῳ ἐμβάντες ἐξῆλθον ἐν τῷ αἰγιαλῷ. οἱ δὲ Τούρκοι λαβόντες αὐτούς, καὶ δῆσαντες τὰς χεῖρας καὶ τοὺς τραχήλους ἐν ἀλύσει περάσαντες ὡς ἐν μιᾷ σειρᾷ, τούτους πρὸς τὸν 15 ἡγεμόνα ἀπήγαγον τότε ἐν Διδυμοτοίχῳ διάγοντα. ἐκέλευσεν οὖν τοὺς πάντας ἀποκεφαλίσθηναι, τὸν δὲ ναύαρχον ἐν τῷ πάλῳ διὰ τοῦ ἀφεδρώωνος τὴν ψυχὴν ἀπορρῆσαι, καὶ ἀτάφους ἀφείναι, οὗς καὶ ἴδον ἐγὼ μεθ’ ἡμέρας ὀλίγας ἐκεῖ διαγομένου μου. ἐλθὼν δὲ ἀπὸ Διδυμοτοίχου ἐν Ἀδριανουπό- 20 λει τῷ Ἰανουαρίῳ μηνί, καὶ πᾶσαν σκευασίαν πολεμικὴν ἐτοιμάσας, τὴν χωνείαν ἣν ὁ τεχνίτης ἐκεῖνος κατασκεύασεν ἦβουλήθη δοκιμάσαι. καὶ δὴ παραστήσας αὐτὴν τεχνήντως ἐμ-

minuam. totum, quod artis ac operis mei est, rite absolvam. quam longus vero futurus sit iactus, nec scio nec assero.“ haec cum intellexisset princeps, fabricari sibi tormentum aeneum iussit, de lapidum emissionem et iactu determinando postea deliberaturus. aes itaque conquisitum, modulusque operis ab artifice deformatus, tribusque mensibus conflatum fustumque est monstrum quoddam formidabile et horrendum. per id tempus cum navarchus quidam Venetus, nomine Ricinus, magna navi ab ostio sacro ad castrum Bascesen navigaret nec vela contraxisset, in navem illam globum ingentis molis lapideum praesidiarii emiserunt; cuius ictu fracta in profundum demersa est. navarchus et triginta alii acatio conscenso in litus evadunt. quos comprehensos Turci manibus et collo catenis iniectis vinciunt; victos Didymotichum ad principem, qui tum ibi morabatur, ducunt. his omnibus caput amputari, navarchum adacto per anum palo necari, insepultaque eorum cadavera proiici iussit; quae paucos post dies, illis in locis tunc agens, vidi. Didymoticho postquam abiit Adrianopolim Ianuario labente, omniaque bellica instrumenta apparavit, tormentum aeneum ab illo artifice fustum probare et experiri voluit. illud ergo machinis ante portam maiorem vestibuli aedium,

προσθεν τῆς μεγάλης πύλης τῆς αὐλῆς τῶν παλατίων τῶν
 παρ' αὐτοῦ τὸ ἔτος ἐκεῖνο κτισθέντων καὶ τὴν πέτραν καλῶς
 ἐνθεῖς, καὶ τὴν βοτάνην σταθμῆσιν, τὴν αὐριον ἐμελλεν
 ἀπολύσειν αὐτήν. καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἀδριανουπόλει φανερόν
 5 ἐγένετο, τοῦ κατὰ νοῦν ἔχειν τὴν βοήν καὶ τὸν κτύπον τὸν
 οὐρανόβροντον, ἵνα μὴ ἐξαίφνης ἐνωσιωθέντες τινὲς ἄφωνοι P. 140
 μείνωσι καὶ γυναῖκες ἐν γαστρὶ ἔχουσαι τὰ ἔμβρυα ἀπολέσω-
 σι. πρῶτ' οὖν βαλὼν πῦρ ἐν τῇ βοτάνῃ, καὶ διαθερμανθέν-
 τος τοῦ πνεύματος καὶ ἐκκρουσαμένης τῆς πέτρας, ἀπελύθη
 10 τῆς χωνείας σὺν ἡχῷ βαρεῖ ἀεροβάτῳ, πληροῦντι τὸν ἀέρα
 καπνοῦ καὶ ὀμίχλης. ἡ δὲ βοή ἀφίκετο μέχρι σταδίων ρ' τὸ
 μῆκος, ὃ δὲ λίθος ἔπεσε μακρότερον τοῦ ἀφεθέντος τόπου ὡς
 μίλιον ἕν, ἐν δὲ τόπῳ τῷ πεσόντι ἐγένετο βόθρος ὅσον ὀρ-
 15 γυιᾶς μιᾶς· τοσαύτη ἐστὶν ἡ δύναμις τῆς ἀναμιγῆς τῶν βο-
 τανῶν τῆς ἀκονιζούσης τὸν λίθον. ἔχων οὖν ὁ ἡγεμὼν καὶ
 ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ τὴν πῦσαν φροντίδα καὶ μέριμναν, κοι-
 τώμενος καὶ ἀνιστάμενος, καὶ ἐντὸς τῆς αὐλῆς αὐτοῦ καὶ
 ἐκτός, ποίῳ πολέμῳ καὶ ποίᾳ μηχανῇ καθέξει τὴν Κωνσταν- B
 τινούπολιν, πολλάκις ἐσπέρας γενομένης σὺν δυοὶ καὶ μόνοις
 20 ἰππεύων, ἐν ἄλλοις πεζοῖς ἄπασαν τὴν Ἀδριανοῦ ἐν σχήματι
 στρατιώτου μετερχόμενος, ἀκούων τὰ λεγόμενα περὶ αὐτοῦ.
 εἶαν γάρ τῶν πολλῶν τις κατέλαβεν ἐν νῷ ὅτι ἡγεμὼν ἐστί
 καὶ ἡβουλήθη προσαγορευθεῖσαι αὐτὸν σὺν εὐφημίᾳ κατὰ τὸ
 4. ἀπολύσων P.

quas hoc ipso anno princeps extruxerat, ab artifice adducitur: lapis
 ei pulverisque pondus perpensum immittuntur, postridieque ignem
 iniiciendum esse Adrianopolitanis omnibus significatur, quo fore
 fragorem et strepitum tonitru similem, praemonerentur, neve quis,
 pavore ex improvise percussus mutus fieret, aut mulieres praegnan-
 tes partum abiicerent. mane ergo accenso pulvere, et intra bombar-
 dam calefacto spiritu, lapis horrendo cum sono emittitur; totusque
 aer fumo et caligine completur. ad centesimum porro stadium fragor
 sonusque pervenerunt; lapisque ad miliare usque unum, a loco un-
 de emissus fuit, latus est. ubi tandem cecidit, ad orgyae unius al-
 titudinem in terram penetravit: tanta vis est huius pulveris, quo la-
 pides emittuntur. his intentus princeps noctu et interdium, in lecto
 iacens, et postquam surrexerat in palatio sedens vel foras incedens,
 anxius ac sollicitus animo versabat, quomodo Cpolim aggredederetur,
 quaque arte eam expugnaret. adventante vespere duobus adscitis com-
 itibus, alias equo vectus, alias pedes incedens, per totam Adria-
 nopolim habitu militari simplici saepe ambulabat, qui vulgo sermo-
 nes de se iactarentur, exploraturus. siquis porro plebeius agnitus
 principem salutare faustaue precari, ut mos est, voluisset, ille

σύνηθες, καὶ αὐτὸς αὐθωρὸν καιρίαν ἐδίδου τὴν πληγὴν, μὴ φειδόμενος, μὴ ἔλεων· ἀλλ' ὡσπερ τις ψύλλαν συντριβῶν αἰσθάνεταιί τινος ἡδονῆς, οὕτω καὶ οὗτος οἰκεία χειρὶ φονεύων ὁ φόνου ἄξιος ἐδρροσίζετο. μιᾷ οὖν τῶν νυκτιῶν περὶ δευ-
 V. 112 τέραν φυλακὴν στείλας τῶν τῆς αὐλῆς φυλάκων τινὰς ἤγγυον 5
 C τὸν Χαλίλ πασίαν· ἐλθόντες δὲ καὶ τοῖς τούτου εὐνούχοις εἰπόντες τὸ μῆνυμα, αὐτοὶ ἐν τῷ κοιτῶνι εἰσελθόντες ἀπήγγειλαν πῶς ὁ ἡγεμὼν καλεῖ αὐτόν. αὐτὸς δὲ σύντρομος γε- νόμενος, ἀπαγορεύσας ἑαυτὸν καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τέκνα κα-
 10 τασπασάμενος ἀπῆει, φέρων μεθ' αὐτοῦ δίσκον ἕνα χρυσοῦν πλῆρη νομισμάτων χρυσῶν· εἶχε γὰρ αἰεὶ τὸν φόβον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ δι' αἰτίαν τὴν ἣν προλαβὼν ἐδῆλωσα. εἰσελ-
 θὼν δὲ ἐν τῷ κοιτῶνι τοῦ ἡγεμόνος ἶδε καθήμενον καὶ ἐνδε-
 15 δυμένον. προσκυνήσας δὲ καὶ ἔμπροσθεν θήσας τὸν δίσκον, D ὁ ἡγεμὼν εἶπε „τί εἰσι ταῦτα, λαλά;” ὡς εἶποι τις κατὰ τὴν ἡμετέραν κοινὴν γλωτταν τατὰ ἤγουν παιδαγωγέ. ὁ δὲ ἀπε-
 κρίνατο „κύριε, ἔθος ἐστὶ τοῖς σατράπαις, ὅταν ὁ ἡγεμὼν φωνήσῃ τινὰ τῶν μεγιστάνων παρ' ὧραν, μὴ εἰσέρχεσθαι κενὸς εἰς θεωρίαν αὐτοῦ. ἐγὼ οὖν οὐδὲν ἐκ τῶν ἐμῶν ἔφε-
 20 ρον εἰς θεώρητρα, ἀλλ' ἐκ τῶν σῶν τὰ σὺ προσέφερον.” ὁ δὲ δὲ ἡγεμὼν ἀπεκρίνατο „οὐκ ἔστι μοι χρεῖα τῶν σῶν· μῦλλον καὶ ἔτι πλείονα δωρήσομαί σοι. ἔν ἐστι τὸ ζητούμενον, τὸ τὴν πόλιν διδόναι μοι.” ὁ δὲ Χαλίλ ἐπὶ τῷ λόγῳ σύντρο-

20. an θεώρητρα? 21. ἔστι] ἔτι P.

nullius misertus letale vulnus statim infligebat; et ut quis pulicem conterendo voluptatem carpit, sic ille morte dignus sua manu interficiendo delectabatur. nocte quadam, circa secundam custodiam, aliquot aulae suae satellites, qui Halilim Bassam ad se ducerent, mittit. hi domum illius veniunt, et eunuchis mandata principis exponunt; qui cubiculum heri sui ingressi principem eum ad se accersere nuntiant. trepidans itaque conclamatamque salutem suam putans, uxorem ac liberos complexus abiit, secumque auream pateram aureis nummis plenam defert: propter causam enim memoratam metu intra se semper torquebatur. ingressus principis cubiculum videt ipsum sedentem ac vestibulum indutum; quem cum adorasset coramque pateram apposuisset, his verbis interrogatus est a principe. „quid hoc sibi vult, Lala?” ac si quis nostro vulgari idiomate τατὰ dicat, id est praeceptor, ille respondit: „domine, mos est satrapis, si quando hora intempesta eorum quemquam vocaverit princeps, nusquam vacuos ipsum adire. equidem nihil ex meis opibus te aditurus attuli, verum tua ex tuis tibi offero.” respondit princeps: „tuis haud indigeo; plura, quam tu possides, tibi dabo: unum a te peto, ut des mihi Cpolim.”

μος γέγονεν · ἦν γὰρ αἰεὶ ὑπερασπίζων τοῖς Ῥωμαίοις, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι τοῦτον ὡς δεξιὰν χεῖρα ἐκέκτηντο, καὶ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ δώροις ἐπλήρου· ἦν δὲ παρὰ πάντων τὸ ἀδόμητον „καβούρ ὄρταγῆ,” ὅλον τῶν ἀπίστων ὁ σύντροφος ἦ P. 141
 5 βουθός. τότε ἀποκριθεὶς ὁ Χαλὶλ τῷ ἡγεμόνι εἶπε „κύριε, ὁ θεὸς ὁ δούς σοι εἰς χεῖρας τὸ πολλοστὸν μέρος τῆς γῆς τῶν Ῥωμαίων, αὐτός σοι καὶ τὴν πόλιν δωρήσεται. ὡς γὰρ ἐμοὶ δοκεῖ, ἐκ τῶν χειρῶν σου οὐ φεύξεται, καὶ σὺν θεῷ καὶ τῷ κράτει σου καὶ ἐγὼ καὶ πάντες οἱ δοῦλοί σου συνα-
 10 γωνισώμεθα οὐκ ἐν πλούτῳ μόνον ἀλλὰ σὺν σαρκὶ καὶ αἵματι. καὶ περὶ τούτου τοῦ σκέμματος ἀμέριμνος ἔσο.” ταῦτα πρὸς ὀλίγον ἡμέρωσαν τὸν ἄγριον θῆρα· καὶ λέγει τῷ Χαλὶλ „βλέπεις τὸ προσκεφάλαιον; τὴν πᾶσαν νύκτα διεβίβασα ἔλκων B
 ἀπὸ τῆς μιᾶς γωνίας τοῦ κοιτῶνος εἰς τὴν ἄλλην καὶ ἀπὸ τῆς
 15 ἄλλης εἰς τὴν ἑτέραν, ἀνακλινόμενος καὶ ἐξεγειρόμενος, καὶ ὕπνος τοῖς ὀφθαλμοῖς μου οὐκ ἐρχόμενος. λέγω οὖν, ἀργύριον ἢ χρυσίον μὴ σε δελεάζων ἀπορρίψῃ τῆς ἀποκρίσεως ἧς ἀπεκρίνω μοι νῦν. ἀλλὰ σταθηρῶς ἀνταγωνισώμεθα τοῖς Ῥωμαίοις, καὶ θαρρῶντες θεοῦ τῇ νεύσει καὶ τῇ εὐχῇ τοῦ προφή-
 20 του τὴν πόλιν ληψόμεθα.” σὺν τούτοις οὖν καὶ ἑτέροις κολακευτικοῖς λόγοις, ἐχούσας ἐν τῷ μέσῳ τῶν κολακειῶν καὶ τὰς τὴν καρδίαν στυφούσας καὶ τὸ αἷμα ξηραίνουσας δακνώ- C
 δεις μνήμας, ἀπέλυσεν, εἰπὼν „ὑπαγε ἐν εἰρήνῃ.” τὰς πᾶ-

22. τὴν deest P.

his verbis Halil contremuit: semper enim Romaeos protexerat, et velut manu dextra, utebantur eo donis conciliato, vulgoque iactabatur Cavour Ortachi, id est infidelium sodalis vel auxiliator. respondit principi hunc in modum Halil. „domine, deus, qui maximam partem dititionis Romaeorum imperio tuo subiecit, etiam urbem tibi tradet. ut enim mihi videtur, dei ope viribusque, quibus polles, admotis, manus tuas non effugiet. ego omnesque servi tui, collatis non solum pecuniis, sed et sanguine nostro profuso, certatim operam nostram tibi navabimus. de hoc proposito nostro certus sis ac securus.“ haec ad tempus ferum illum ac immitem placaverunt; qui Halili dixit: „hoc cervical conspicias? totam noctem transegi illud ab una sponda in aliam versando. recumbens ac vigilans, somnum oculis non cepi. hoc te moneo, auro et argento te corrumpi ne patiaris, et proposito tuo ne dimovearis. firmo constantique animo cum Romaeis pugnemus: dei decreto ac prophetae precibus confisi urbem occupabimus.“ his similibusque verbis blandis usus, curis illum, quibus memor sibi que multorum conscius animus angebatur sanguisque adurebatur, pacifice dimissum solvit. cuncta contra urbem ma-

σας οὖν νύκτας ἐκείνας οὐκ ἔλιπε διανυκτερεύων καὶ μεριμνῶν τὰ κατὰ τῆς πόλεως, λαμβάνων ἐν χερσὶ χάρτην καὶ μέλανα, καὶ σκιαγραφεῶν τὴν περιοχὴν τῆς πόλεως, καὶ δεικνύων τοῖς ἐπιστήμοσι τῶν ἐπάλλξεων ποῦ καὶ πῶς μέλλουσι θεῖναι τὰς σκευὰς τῶν προβόλων καὶ τὰς ἐπάλλξεις καὶ τὰς 5 κατορυγὰς καὶ τῆς τάφρου τὴν εἴσοδον, καὶ τὰς κλίμακας ἐν ποίῳ τείχει. καὶ ἅπλῶς εἰπεῖν τὴν πᾶσαν παρασκευὴν ἀπεικόνιζε διὰ τῆς νυκτός, καὶ τὸ πρῶτ' κελεύων ἐγένετο πάντα, στοχαστικῶς καὶ πανούργως ἐπιμελῶν.

V. 113 36. Οἱ δὲ τῆς πόλεως, ἔλθωμεν δὴ καὶ ἐπ' αὐτήν, καὶ 10

Dίδωμεν τίς ἢ φροντίς αὐτῶν καὶ μέριμνα τοῦ διασωσάσθαι τὴν πόλιν ἐκ χειρὸς τοῦ Ναβουχοδονόσορος. ὁ βασιλεὺς ἦν στείλας ἐν Ῥώμῃ προλαβὼν αἰτῶν βοήθειαν, καὶ ὅπως συν-
 τεθῶσιν τῇ ὁμοιοῖα καὶ ἐνώσει τῇ γεγυνοῖα ἐν Φλωρεντία, καὶ λάβῃ τὸ μνημόσυνον ὁ πάπας ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ, 15

P. 142 τοῦ· καὶ μετεκαλεῖτο τινὰς ἀφικέσθαι τῶν τοῦ πάπα, ὅπως εἰρηνεύσει τὴν ἄσπονδον ἔχθραν τοῦ σχίσματος. ἔστειλε δ' ὁ πάπας τὸν κυδδηνάλιον Πολωνίας, τὸν ποτε ἀρχιεπίσκοπον Ῥωσίας Ἰσίδωρον, ἄνδρα συνετὸν καὶ σόφρονα καὶ πεπαιδευ- 20
 μένον ἐν δόγμασιν ὀρθοῖς, Ῥωμαῖον τὸ γένος, καὶ αὐτὸν ἕνα τῆς ἐν Φλωρεντία συνόδου ὑπάρχοντα πατέρα τίμιον, ὡς ὁ λόγος φθύσας ἐδήλωσε· καὶ ἐλθόντος ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ μετὰ νηὸς

chinatus ac molitus, omnes noctes illas insomnes egit. in charta etiam situm ambitumque urbis delineabat, et cum iis communicabat qui propugnaculorum moeniumque urbis statum noverant. consiliaque agitabat, ubi et quomodo machinae admovendae, plutei pangendi, vineae agenda, et qua cuniculi, ut in fossam perveniretur, ducendi essent, qua scalae muro admovendae. et ut verbo dicam, omnem apparatus noctu excogitatum et delineatum mane fabrefieri et perfici curabat.

36. Verum in urbem Cpolim redeamus, et quid animo voluerint Cpolitani, quamque curam adhibuerint, ut Nabuchodonosoris manibus ereptam servarent, perpendamus. imperator suppetias rogatum Romam iam antea miserat; utque concordia Florentiae reconciliata stabiliretur, in magnae ecclesiae liturgiis papae nomen, e sacris diptychis recitaretur, ad thronum suum patriarcha Gregorius rediret; mitteret papa, capitalia odia qui e schismate orta placarent. misit papa Poloniae Cardinalem Isidorum, qui Russiae archiepiscopus fuerat, virum prudentem ac modestum, in orthodoxis dogmatibus eruditum, et natione Romanum; qui, ut iam diximus, pater eximius Florentino concilio interfuerat. is nave maxima Genuensi vectus ad Chium iusulam appulit,

μεγίστης τῶν Γενουιτῶν, ἐποίησεν ἡμέρας ἱκανάς, ἕως ὅθ' οἱ
 ἔμποροι τῆς νηὸς πρᾶγματεύσονται καὶ δώσωσι τὰ χρειάδη
 καὶ λάβωσι τὰ ζητούμενα, ἀναμένοντες καὶ ἑτέραν ναῦν ἣτις B
 ἔμελλε συμπλέειν ἄχρι Καφᾶ. ὁ καθδηνάλιος οὖν ἔχων μεθ'
 5 αὐτοῦ τῶν Ἰταλῶν ἄχρι πενήκοντα ἐρόγευσε καὶ ἑτέρους
 πλείστους ἐκ τῆς Χίου Λατίνους. καὶ δὴ φανεῖσα ἡ ἐκδεχο-
 μένη παρ' αὐτῶν ναῦς, ἐξῆλθον ἐκ τῆς Χίου καὶ πρὸς Κων-
 σταντινούπολιν ἔπλευσαν, κατανήσαντες ἐν αὐτῇ τὸν Νοέμ-
 βριον μῆνα τοῦ ς' ἔτους. καὶ ὁ βασιλεὺς δεξιῶς ἀπο-
 10 δεξάμενος καὶ τιμήσας ὡς ἔπρεπεν, ἦλθον εἰς τοὺς τῆς ἐνώ-
 σεως λόγους, καὶ εὐρῶν τὸν βασιλεῖα εἰς τοῦτο κατανεύσαντα
 καὶ μερικὸς τῶν τῆς ἐκκλησίας. τὸ πλείστον οὖν μέρος τοῦ
 ἱερατικοῦ καὶ μοναχικοῦ τάγματος, ἡγούμενοι, ἀρχιμανδρᾶ- C
 ται, μονάζουσαι, — τί λέγω τὸ πλείστον; παρεκίνησάν με
 15 γὰρ αἱ μονάστριαι εἶπεν καὶ γράφειν· οὐδεὶς ἐξ ἀπάντων,
 καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς πεπλασμένως κατένευσεν. πλὴν ἐλθόν-
 τες οἱ φαινόμενοι κατὰ τὸ δοκοῦν τῆς ἐνώσεως ἐν τῇ μεγάλῃ
 ἐκκλησίᾳ ἱερεῖς τε καὶ διάκονοι τῶν τοῦ κλήρου, καὶ ὁ βασιλεὺς
 σὺν τῇ συγκλήτῳ, ἐβούλοντο κοινῇ ὁμονοίᾳ λειτουργῆσαι Θεῷ
 20 καὶ ἀποδόσαι τὰς εὐχὰς ἀδόλφῳ γνώμῃ. τότε τὸ σχισματικὸν
 μέρος ἐλθὼν ἐν τῇ μονῇ τοῦ Παντοκράτορος ἐν τῇ κέλλῃ τοῦ
 Γενοαδίου, τοῦ ποτε Γεωργίου σχολαρίου, ἔλεγον αὐτῷ „καὶ

7. καὶ deest P.

pluresque illic dies transegit, donec mercatores, quorum navis erat,
 negotia sua, distractis mercibus quas attulerant, et necessariis com-
 paratis, absolvissent, eisque se coniunxisset navis alia Capham na-
 vigatura. praeter quinquaginta Italos, qui eum comitabantur, pluri-
 mos alios ex Chio Latinos mercede conduxit. tandem cum expectata
 navis comparuisset, e Chio solverunt et versus Cpolim navigarunt,
 ad cuius portum Novembri mense anni ab orbe condito 6961 (Chri-
 sti 1452) appulerunt. Comiter ac honorifice, utque decebat, Cardi-
 nalem imperator suscepit. habitisque de ecclesiarum concordia collo-
 quitis, imperator et Graecae ecclesiae privati homines ad eam stabi-
 liendam propensos se exhibuerunt. at sacri ordinis maxima pars et
 monachorum, abbates et archimandritae, moniales etiam hanc re-
 conciliatam concordiam aversati sunt. quid plerosque dico? moniales
 equidem ita me commoverunt ut scribendo asseram, neminem omnino
 ei assensisse, ipsumque imperatorem simulasse assensum. nihilomi-
 nus, qui henotico decreto obtemperare videbantur, clerici, sacerdo-
 tes ac diaconi, imperator et senatus in magnam ecclesiam convene-
 runt, ut concordibus animis divinam liturgiam celebrarent, sincera-
 que mente deum precarentur. tum schismatici ad Pantocratoris mo-

ἡμεῖς τί ποιήσομεν;" αὐτὸς δὲ ἐγκλεισθεὶς καὶ χάριτην λαβὼν
 D καὶ γράψας τὴν γνώμην αὐτοῦ διὰ τῆς γραφῆς ἐδήλουν καὶ
 τὴν συμβουλὴν. τὰ γραφέντα οὖν ἐδήλουν οὕτως. „ἄθλιοι
 V. 114 Ῥωμαῖοι, εἰς τί ἐπλανήθητε, καὶ ἀπεμακρύνετε ἐκ τῆς ἐλπί-
 δος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἠλπίζετε εἰς τὴν δύναμιν τῶν Φράγκων, 5
 καὶ σὺν τῇ πόλει ἐν ἣ μέλλει φθαρῆναι, ἐσχάσατε καὶ τὴν
 εὐσέβειάν σας. Ἰλεός μοι, κύριε· μαρτύρομαι ἐνώπιόν σου
 ὅτι ἀθῶός εἰμι τοῦ τοιούτου πταίσματος. γινώσκετε, ἄθλιοι
 πολῖται, τί ποιεῖτε. καὶ σὺν τῷ ἀλχημαλωτισμῷ, ὃς μέλλει
 γενέσθαι εἰς ὑμᾶς, ἐσχάσατε καὶ τὸ πατροπαράδοτον καὶ 10
 P. 143 ὁμολογήσατε τὴν ἀσέβειαν· οὐαὶ ὑμῖν ἐν τῷ κρίνεσθαι.”
 ταῦτα καὶ ἕτερα πλείω γράψας καὶ εἰς τὴν θύραν τοῦ κελ-
 λίου αὐτοῦ προσηλώσας ἐκλείσθη ἐνδον, καὶ ὁ χάριτος ἀνεγι-
 νόσκητο. τότε αἱ δοκοῦσαι καθαρὰ καὶ εἰς Θεὸν ἐν ὀρθοδοξίᾳ
 σχολάζουσαι μοναστήριαι, κατὰ τὸ δοκοῦν αὐταῖς καὶ τὸν αὐτῶν 15
 διδάσκαλον Γεννάδιον, ἅπασαι σὺν τοῖς ἡγουμένοις καὶ πνευμα-
 τικοῖς καὶ λοιποῖς ἱερεῦσι καὶ λαϊκοῖς τὸ ἀνάθεμα ἐξεβόησαν,
 καὶ τὸν ὄρον τῆς συνόδου καὶ τοὺς στέρξαντας καὶ στέργοντας
 καὶ μέλλοντας στέρξαι ἀνεθεμάτισαν. ὁ χυδαῖος οὖν καὶ ἀγορα-
 ὸς λαὸς ἐξεληθόντες ἐκ τῆς ἀλλῆς τοῦ μοναστηρίου ἐν καπηλείοις, 20
 B κρατῶντες ἐν χερσὶ τὰς φιάλας πλήρεις ἀκράτου, ἀνεθεμάτι-
 ζον τοὺς ἐνωτικούς, πίνοντες εἰς πρεσβείαν τῆς εἰκόνης τῆς
 Θεομήτορος, καὶ παρακαλοῦντες αὐτὴν τοῦ γενέσθαι προστά-

nasterium currunt, Gennadium, antea Georgium scholarium appella-
 tum, adeunt, consiliumque ab eo, quomodo se gerere debeant,
 petunt. is inclusum se cella tenebat; sumpta ergo charta sententiam
 suam consiliumque scripto aperit; quo talia continebantur. „miseri
 Romaei, quo aberrastis? et a spe, quae in deo reposita est, Fran-
 corum viribus confisi longe recessistis? cum ipsa urbe veram religio-
 nem, brevi in ea evertendam, perdidistis. vae! propitius mihi sis,
 domine. coram te testor ab eiusmodi culpa insontem me et purum
 esse. advertite, miseri cives, quid hodie fiat. cum servitute, quae
 cervicibus vestris impendet, fidem a maioribus acceptam abnegastis,
 impietatem professi. vae vobis, cum iudicamini.“ haec et alia plura cum
 scripsisset, in cellae suae ianua legenda proposuit, seque intra eam
 conclusit. continuo quae vitae purae censebantur moniales, deoque
 servire recta ac orthodoxa dogmata profitendo, sua doctorisque sui
 Gennadii sententia, cunctae cum abbatibus, confessariis ceterisque
 sacerdotibus ac laicis Synodi decretum, et eos qui illud probassent,
 quive in posterum probarent, anathemate damnarunt. infima deinde
 forensisque turba e monasterii claustris dilapsa in cauponas, mani-
 bus pocula mero plena tenentes, henoticos s. unitatis studiosos diris
 devovebant; et in honorem imaginis deiparae exhaustis poculis, eam

τες καὶ ἀρωγὸς τῆς πόλεως, ὡς ποτε κατὰ τοῦ Χωσρόου καὶ
 τοῦ Χαγάνου καὶ κατὰ Ἀράβων, οὕτω καὶ νῦν κατὰ τοῦ
 Μεχεμέτ· „τὴν γὰρ Λατίνων οὔτε βοήθειαν οὔτε τὴν ἔνοσιν
 χρῆζομεν· ἀπέστω ἀφ' ἡμῶν ἢ τῶν ἀξίμιτῶν λατρεία.“ οἱ δὲ
 5 ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ ἀθροισθέντες Χριστιανοὶ δέησιν πρὸς
 τὸν Θεὸν ἐκτενῆ ποιήσαντες, καὶ τοὺς λόγους τοῦ καθδηνά-
 λίου ἐνωσιόθετες, ἔστρεψαν τὸν τῆς ἐνώσεως ὄρον, καὶ αὐ-
 τοὶ μετὰ συμφωνίας, ὡς ὅτι παρελθούσης τῆς περιστάσεως C
 τῶν Τούρκων καὶ γαλήνης γενομένης καθίσαντες τινες τῶν
 10 ἔλλογιμων ἴδωσι τοὺς ὄρους, καὶ εἰ ἔστι τι τὸ μὴ τελέως
 ὀρθοτομοῦν, διορθώσωσιν. ἐν τῇ συμφωνίᾳ οὖν αὐτῇ ἔστρε-
 ψαν τοῦ γενέσθαι λειτουργίαν κοινὴν ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ,
 τελεσθεῖσα παρ' Ἰταλῶν καὶ Γραικῶν, καὶ μνημονεύσαντες
 τὸν πάντα Νικόλαον ἐν τοῖς διπτύχοις καὶ τὸν ἐξόριστον πα-
 15 τριάρχην Γρηγόριον. τὰ τῆς ἱερᾶς μυσταγωγίας ἐπληρώθη
 ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ ἰβ' τοῦ 575α' ἔτους. ἦσαν δὲ καὶ πολ-
 λοὶ οἱ οὐκ ἔλαβον προσφορὰν ἀντιδώρου ὡς βδελυκτὴν θυσί-
 ας τελεσθεῖσαν ἐκ τῆς ἐνωτικῆς λειτουργίᾳ. ὁ δὲ καθδηνάλιος
 ἀνιχνεύων πῦσαν καρδίαν καὶ πάντα σκοπὸν τῶν Γραικῶν, D
 20 οὐκ ἐλάτθανον γὰρ τὰ μαγγανεύματα καὶ αἱ ἀπάται τῶν
 Γραικῶν αὐτῷ· ἀλλ' ὡς τοῦ αὐτοῦ γένους ὢν σὺν ὀλίγῃ
 ὁρμῇ ἔσπευδε βοηθῆσαι τῇ πόλει, καὶ ἤρκει πρὸς ἀπολογίαν
 τῷ πάπα ὅσον γέγονε, τὸ δὲ πλεόν ἀνετίθετο τῷ Θεῷ τῷ

invocabant, ut urbi praesesset et auxiliaretur. et quomodo olim ad-
 versus Chosroem Chaganum et Arabes pugnaverant, ita nunc adversus
 Mehemetem praeliaretur. Latinorum enim, inquit, auxilio non
 opus est nobis: procul sit a nobis azymitarum ritus. qui vero in
 magna ecclesia convenerant Christiani, votis ac precibus prolixis
 deo oblatis, cardinalisque oratione audita, decreto concordiae et
 unitatis ecclesiarum paruerunt. in id etiam utrique consenserunt, ut
 remoto, quod a Turcis impendebat periculo, ac tranquillitate reddi-
 ta, delecti aliquot viri decretum examinent, ut siquid minus ortho-
 doxum sit, corrigant ac emendent. hac itaque reconciliata concordia,
 inter illos convenit ut ab Italis et Graecis in magna ecclesia liturgia
 communis celebraretur, et commemoratio Nicolai papae in sacris
 diptychis, atque etiam Gregorii patriarchae tunc exulantis fieret.
 Decembris die XII, anno mundi 6961 (Christi 1452) sacra illa My-
 stagogia celebrata fuit. multi vero a sacris donis oblatis abstinuer-
 unt, quod illa liturgia concordiae reconciliandae celebrata, impu-
 rum ac abominandum sacrificium peractum existimarent. cardinalis
 interea animos Graecorum consiliaque explorabat; quorum fraus ac
 dolus eum non fugiebant. cum vero ex eadem gente esset, auxilium

- πάντα οἰκονομῶντι πρὸς τὸ συμφέρον. ἀλλ' ὁ λαὸς ὁ ἀπη-
 νῆς καὶ μισόκαλος, ἡ ρίζα τῆς ὑπερηφανείας, ὁ κλάδος τῆς
 κενοδοξίας, τὸ ἄνθος τῆς ὑψηλοφροσύνης, ἡ τρυγία τοῦ γέγονος
 τῶν Ἑλλήνων, ἡ καταφρονοῦσα τὰ γένη τῶν ἀνθρώπων κα-
 ταφρόνησις ἀληθινή, πάντα τὰ γενόμενα ἐλογίζοντο ὡς μὴ 5
 P. 144 γενόμενα. ἔλεγον οὖν ὁμιλοῦντες οἱ τῆς ἐνώσεως τοῖς σχι-
 σματικοῖς „ἄφετε ἴδωμεν εἰ ἐξάραι ὁ Θεὸς τὸν ἐχθρὸν τοῦ-
 τον τὸν ἀνθιστάμενον ἡμῖν, τὸν μέγαν δράκοντα τὸν καυ-
 χώμενον ἄρδην καταπιεῖν τὴν πόλιν· καὶ τότε ὄψεσθε εἰ
 τοῖς ἀξυμίταις ἡμεῖς ἐνωθῶμεν.” ταῦτα λέγοντες οὐκ ἔγνω- 10
 V. 115 σαν οἱ ἄθλιοι ὅτι οἱ τοσοῦτοι ὄρκοι ἐνεκα τῆς συστάσεως
 καὶ ὁμονοίας τῶν Χριστιανῶν ἦγον τῶν ἐκκλησιῶν, ἡ ἐν τῇ
 Λουγδούνῃ γενομένη σύνοδος ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ πρώτου
 Παλαιολόγου, ἡ ἐν Φλωρεντίᾳ γενομένη σύνοδος ἐν ταῖς ἡμέ-
 ραις τοῦ ὑστάτου τῶν βασιλέων Παλαιολόγων, καὶ νῦν ἐν τῇ 15
 θείᾳ καὶ ἱερᾷ μυσταγωγίᾳ αὐτῇ, οἱ γενόμενοι σὺν ἀφορισμοῖς
 B ἀλύτοις ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας τριάδος, μέλλουσιν ἐξῆραι τὸ μνη-
 μόσυνον αὐτῶν ἐκ γῆς καὶ σὺν αὐτοῖς τὸ τῆς πόλεως. ὃ ἄθλι-
 οἱ, τί κενὰ μελετᾶτε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; ἰδοὺ, οἱ ἱερεῖς
 σου καὶ αἱ ἱέρειαι καὶ οἱ μοναχοὶ σου καὶ οἱ νεωκόροι καὶ 20
 αἱ νεωκόραι, οἱ οὐκ ἤθελον κοινωῆσαι τοῦ ἀχράντου σώματος

urbi ferri procurabat; segnius tamen ac remissius ab eo id actum.
 et quae deinceps acciderunt, excusationem legitimam papae mini-
 strarunt; et illorum casum plerique dei voluntati adscripti sunt,
 qui cuncta ad utilem finem dirigit. verum plebs fera, bonis infensa,
 arrogantiae germen et radix, vanae gloriae ramus, superbiae flos,
 faex nationis Graecae, quae ceteras gentes contemptibilis ipsa con-
 temnit, acta omnia pro infectis reputabat. qui ergo henoticorum
 partes secuti cum schismaticis colloquebantur, his sermonibus usi
 sunt. „Sinite videamus, eorum mentem non subibat tantum to-
 tiesque ab ipsis repetitum, pacis ac concordiae Christianarum eccle-
 siarum stabilindae causa, iusiurandum, cum in concilio Lugdunen-
 si, cum regnaret Palaeologorum primus, tum in Florentino sub im-
 peratore Palaeologinae stirpis ultimo, ac nuperrime inter sacram li-
 turgiam celebrandum: ob repetitum, inquam, iusiurandum excom-
 municationis insolubilis conditione in S. Trinitatis nomine addita,
 memoriam ipsorum ac urbis inter homines delendam fore. o miseri,
 cur inanibus cogitationibus animos vestros pascitis? ecce sacerdo-
 tes tui, monachi, moniales, aeditui et aeditimae, qui ministranti-

καὶ αἵματος ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἱερέων τῶν Γραικῶν τῶν ὑπουργούντων τὰ θεῖα κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τῆς ἀνατολῆς παράδοσιν, λέγοντες μεμιασμένα ὑπάρχειν καὶ „οὐκ εἰσι χριστιανικά,” καὶ τὴν εὐλογίαν τῶν ἱερέων ἀποφείγοντες, 5 καὶ τοὺς ναοὺς βωμοὺς καλοῦντες, αὐριον ἐν χερσὶ τῶν βαρβάρων παραδοθήσονται καὶ μιανθήσονται καὶ μολυνθήσονται C καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα. εἶδον γὰρ οἰκειοὺς ὄμμασι μονάστριαν καὶ τὰ θεῖα λόγια μεμυημένην οὐ μόνον κρεωφαγοῦσαν καὶ ἄμφια τῶν βαρβάρων τῷ σώματι περιφέρουσαν, ἀλλὰ 10 καὶ τῷ ψευδοπροφήτῃ θυσίαν φέρουσαν καὶ τὴν ἀσέβειαν ἀνπαισχύντως ὁμολογοῦσαν. ἀλλὰ τί τὸ ποιῆσάν με πεδῆσαι πέντε μηνῶν διάστημα; αὐριον γὰρ κάκελο καὶ παρὰ πόδας σταθήσεται καὶ μετ' οἰμωγῶν λεχθήσεται.

Ὁ βασιλεὺς οὖν στείλας τινὰς τῶν αὐτοῦ ἀρχόντων ἐν 15 ταῖς νήσοις καὶ ἐν ἑτέραις ἐπαρχίαις τῶν Χριστιανῶν ἀνήσασθαι σίτον καὶ παντοδαπὰ ὄσπρια καὶ ὅσα τὰ πρὸς τροφήν, ἐκδεχόμενοι τὴν ἄφιξιν τοῦ τυράννου ἐν ἔαρι. ἦσαν οὖν νῆες τέσσαρες παμμεγέθεις συνάγουσαι ἐκ πάντων τῶν χρωαδῶν ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ, σίτου οἴνου ἐλαίου ἰσχυδῶν κε- 20 ρατίων κριθῶν καὶ πάσης ἄλλης ἰδέας ὄσπριων, ἐκδεχόμενοι καὶ ἑτέραν φορητὴν ναῦν ἀπὸ Πελοποννήσου, καὶ οὕτω γενομένων πέντε σὺν μεγάλοις καὶ ἀνδρείοις ἐπιβάταις, λέγω δὲ καὶ πολλοῖς καὶ σὺν πανοπλίᾳ οὐκ ὀλίγη, πλεῦσαι ἐν Κωνσταντινουπόλει. ἦσαν οὖν ἅπασαι αἱ νῆσοι ἐν στενοχωρίᾳ

bus sacerdotibus Graecis, et rem divinam secundum ecclesiae Orientalis ritum peragentibus, immaculati corporis et sanguinis participes fieri noluerunt, polluta esse sacrificia nec Christiana dicentes, benedictionem sacerdotum aversati, templaque pro gentilium aris habentes, in barbarorum manus anima et corpore polluendi cras devenient. monialem enim divinis scripturis eruditam non tantum carnibus vesci, barbara veste indutam ipse vidi, sed etiam Pseudoprophetae hostiam offerre, impietatemque impudenter profiteri. at quomodo abreptus quinque mensium intervallum transilli? crastinus dies hanc calamitatem cum lacrimis enarrandam secum feret.

Imperator, quod vere ineunte a tyranno se obsessum iri suspicaretur, in insulas aliasque provincias Christianas, ad frumentum omniaque leguminum genera, et quaecumque cibaria necessaria, coemendum aliquos e proceribus aulae suae misit. ad id quatuor naves magnae in insulam Chium destinatae, quibus frumentum, vinum, oleum, caricae, cicer, hordeum ceteraque legumina advehentur. navis insuper oneraria e Peloponneso expectabatur. haecque navium quinque classis, fortibus vectoribus multis et bene armatis instructa, Cpolim

- καὶ ἀθηναίᾳ περὶ τῆς πόλεως· καὶ οἱ μὲν ἐσκόπον ὡς κα-
P. 145 ταπολεμισθῆσεται καὶ ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἀλωθῆσεται, οἱ δὲ
ἐδόξαζον, ὡς ὁ πατὴρ καὶ πάππος αὐτοῦ, βουληθεὶς εἰς
ἕκαστος τοῦ λαβεῖν αὐτήν, ἐφάνησαν εἰς κενὸν κεκοπιακότες,
οὕτω καὶ οὕτως τὴν αὐτὴν τρεῖσον βαδιοῖ. 5
- V. 116 37. Παρελθόντος οὖν τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς καὶ τοῦ
B Φεβρουαρίου ἄρξαντος ἐκέλευσε τὴν χωνεῖαν μετακομισθῆναι
ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει, καὶ ζεύξας ἀμύξας τριάκοντα εἴλον
αὐτὴν ὄπισθεν οἱ ἕξ βόες, λέγω βόες βοῶν· καὶ ἐκ πλαγίου τῆς
χωνείας ἄνδρες σ', καὶ εἰς τὸ ἓν καὶ εἰς τὸ ἕτερον, τοῦ ἔλ- 10
κειν καὶ ἐξισοῦν αὐτήν, ἵνα μὴ ὕλισθῆσει τοῦ δρόμου· καὶ
ἔμπροσθεν τῶν ἀμαξῶν τέκτονες ν', τοῦ κατασκευάζειν γεφύ-
ρας ξυλίνους εἰς τὰς ἀνωμαλίας τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐργάται σὺν
αὐτοῖς σ'. ἐποίησε γοῦν τὸν Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον, ἕως
οὗ κατήντησεν ἐν τόπῳ μακρὰν τῆς πόλεως ἀπὸ μιλίων ε'. 15
ἦν γὰρ ὁ Καρατζία περὶς πρὸ καιροῦ σταλθεὶς σὺν δυνάμει
C εἰς τὰ τοῦ Πόντου κάστρα, ἤγονν Μεσημβρίαν Ἀγελῶν Βυ-
ζὸν καὶ τὰ λοιπά, καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἐποίησατο. ὁμοίως καὶ
πρὸς τὴν Σηλυμβρίαν κείμενα πύργια τοῦ ἁγίου Στεφάνου
σὺν πολέμῳ λαβὼν πάντας τοὺς ἔνδον κατέσφαξεν· οἱ δὲ 20
λοιποὶ πύργοι προσεκύνησαν, καὶ οἱ ἐπιβάται· ὅσῃ γοῦν
παρεδόθησαν ἀβλαβεῖς ἐσώθησαν, οἱ δὲ ἀντισταθέντες ἀπε-
κεφαλίσθησαν. ἡ δὲ Σηλυμβρία μαχίμως ἀνδρίστατο. φέ-
ροντες οὖν τὴν σκευὴν ἐν τῷ τόπῳ ᾧ ἐκελεύθησαν, καὶ τῷ

profectura erat. omnes interea insulae de urbis salute anxiae ac sollicitae variis sententiis distrahebantur: alii fore ut expugnaretur a barbaris et occuparetur coniciebant. alii, quomodo pater et avus istius, suo quisque tempore, hanc expeditionem susceperant et re infecta discesserant, ita hunc iisdem vestigiis insistentem non plus profecturum opinabantur.

37. Ianuario mense elapso, sub Februarii initium, prope Cpolim tormentum aeneum advehi iussit princeps. LX boves validissimi XXX curribus iuncti illud trahebant; ab utroque tormenti latere CC homines incedebant, ut id hac et illac trahendo in aequilibrio retinerent. currus praecedebant fabri L, operarii CC, qui pontes ligneos ad complanandas vias fabricarent. elapsi sunt itaque Februarius et Martius, cum in locum quemdam milliariibus quinque ab urbe dissitum tractum est. Caracia Begus antea cum copiis ad Ponti oppida Mesembriam, Acheloum, Byzum et alia praemissus, ea ad deditionem compulit. versus Selymbriam quoque S. Stephani turres, omnibus qui intra erant caesis, vi expugnavit. cetera castella, et qui Epibatae vocabantur, se deditere. quotquot victori se permiserunt servati, repugnantibus capita abscissa sunt; una Selymbria ho-

Κατατρίβει πει πρόσταγμα τοῦ φυλάττειν αὐτήν, ἔφθασε σὺν
 ταῖς δυνάμεισι καὶ κατατρέχειν τὰ πέριξ τὰ τῆς πόλεως καὶ
 μὴ εἶν τοὺς Ῥωμαίους τῶν πυλῶν τῆς πόλεως ἐξέρχεσθαι.
 ἦσαν δὲ καὶ τῶν χειμῶνα ὄλον ἐκεῖ παραχειμασθέντα σκῆ- D
 5 πτρα εἰς φυλακὴν τῆς πόλεως, τοῦ μὴ ἐξέρχεσθαι καὶ κατα-
 δρομὰς ποιεῖν τοῖς Τούρκοις οἱ Ῥωμαῖοι, ἐκ Μυσίας καὶ
 Παφλαγονίας τρία. ἐγένετο οὖν ἡ παρεμβολὴ μεγάλη, καὶ
 οἱ Ῥωμαῖοι οὐκ ἴσχυον ἐξελθεῖν. ἀλλ' ὅμως ἐκ θαλάσσης καὶ
 αὐτοὶ σὺν διήρεσι καὶ τριήρεσιν ἄχρις Κυζίκου ἐλεηλάτου
 10 τὰ κατ' αἰγιαλὸν κείμενα χωρία τῶν Τούρκων, καὶ πολλοὺς
 ἐκούρσειον, καὶ οὓς μὲν ἔσφαττον, οὓς δὲ ἐν Κωνσταντινου- P. 146
 πέλει ἀγαθόντες ἐπίπρασσον. καὶ σὺν αὐτοῖς τοῖς προσκρού-
 σμασι καὶ ἕαρ ἐπέστη, καὶ αἱ τῶν νηστειῶν ἡμέραι ἤρξαντο
 ἀριθμεῖσθαι. καὶ ἡ τῆς ἐκκλησίας στάσις οὐκ ἔληξεν, ἀλλ'
 15 ἦν ἰδεῖν ξένην στάσιν ἐν τοῖς ἐμπιστευθεῖσιν ἀκούειν λογι-
 σμούς ἀνθρώπων. καὶ ἐρχόμενοι οἱ Χριστιανοὶ τοῦ ἐξομο-
 λογησασθαι τὰ σφάλματα αὐτῶν, ἠρωτῶντο παρ' ἐκείνων οἳ
 μὲν εἰ ἐκοινωνήσε τοῖς ἀκοινωνήτοις καὶ εἰ ἔτυχεν ἀκοῦσαι
 λειτουργίαν παρὰ τοῦ ἐνωτικῷ ἱερέως. ταῦτα καὶ κανῶν
 20 δοριμύς καὶ ἐπιτίμιον βαρὺ· μετὰ δὲ τὸ δουλεῦσαι τὸν κα-
 νόνα κατὰ τὸ ἔθος, ὃ ἄξιος τοῦ σώματος καὶ αἵματος τοῦ B
 δεσποτικῷ εἰς τὸ κοινωνῆσαι μὴ προσελθεῖν τοῖς τῆς ἐνώσε-

stium impetum fortiter excepit. ad locum itaque destinatum haec
 machina perducta est, cuius custodiae Caracia-begus adsidere ius-
 sus, cumque omnibus copiis in partes urbi vicinas, Romaeis intra
 portas urbis coercitis, excurrere. per hiemem quoque totam Mysorum
 ac Paphlagonum turmae sub tribus vexillis circa urbem hibernave-
 rant, ut Romaeorum in Turcos eruptiones reprimerent, nec eos ur-
 be excurrere sinerent. Romaei igitur extra portas prodire non po-
 terant, tantis hostium viribus circumdati: verumtamen biremibus ac
 triremibus excurrerant, praedis ab usque Cyzico ex Turcorum vicis
 maritimis actis, etiam captivis multis, quorum pars caesa, pars
 Cpoli venundata est. dum ver adventat, hisce pugnis levibus tem-
 pus transactum, ieiuniorumque dies numerari coepti, nec interim
 ecclesiae discidium cessabat. omnium conspectui portentosa discordia
 observabatur, in studia contraria discedentibus iis qui confessiones
 audiendi munere fungebantur. ad eos enim ubi accedebant Christi-
 ani peccata sua confessuri, interrogabantur num cum iis, qui ab
 ecclesiae communione rescissi sunt, communicassent; num ab Henotico
 celebratae liturgiae interfuisent; fatentibusque poenitentiae causa
 dura poena indicta multaque gravis dicta. peracta deinde ex more
 poenitentiae, qui participatione corporis et sanguinis dominici dignus
 consuebatur, illa percipere a sacerdote henotico gravi poena indicta

V. 117 ὡς ἱερῶσιν μετ' ἐπιτιμίου βαρέος· οὔτε γὰρ ἱερεῖς εἰσιν, οὔτε τὰ προσφερόμενα τέλεια ἔλεγον. εἰ γὰρ ἔκαλοῦντο ἐν κηδείᾳ νεκροῦ ἢ ἐν μνημοσύνῳ τεθνεώτος, καὶ ἐφαίνετό τις τῶν ἐνωτικῶν ἐκεῖ ἱερῆς, κατευθῦς τὰς φελώνεις ἐκδύνομενοι ὡς ἀπὸ πυρὸς ἔφρευγον. καὶ ἡ μεγάλη ἐκκλησία ὡς καταφύ- 5 γιον δαιμόνων καὶ βωμὸς Ἑλληνικὸς αὐτοῖς ἐλογιζέτο. ποῦ κηροί; ποῦ ἔλαιον ἐν ταῖς λυχναψίαις; τὰ πάντα σκοτεινά, καὶ οὐδεὶς ὁ κωλύων. ἔρημον τὸ ἅγιον τέμενος ἐφαίνετο, C προσημαῖνον τὴν ἐρημίαν ἣν ὑποστῆναι μέλλει μετ' ὀλίγον διὰ τὰς παραβύσεις καὶ ἀνομίας τῶν κατοικούντων. ὁ δὲ 10 Γεννάδιος ἔγκλειστος ἐδίδασκε, καὶ ἀρὰς ἐπετίθει τοῖς τὴν εὐρηγὴν ἀσπαζομένοις. ἔτυχον ἐγὼ μετὰ ταῦτα μιᾷ τῶν εὐγενίδων αἰχμαλωτευθείσῃ, καὶ διηγῆσατό μοι πῶς ᾠδίνουσα τοῦ τεκεῖν τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ τετραῦδι τοῦ ἔτους ἐκείνου μετεκαλέσατο τὸν πνευματικὸν αὐτῆς Ἰάκωβον ὀνόματι, καὶ 15 ἔξωμολογήσατο, καὶ αὐτὸς προέτρεψεν αὐτῇ τοῦ κοινωνῆσαι, καὶ αὐτὴ ἐρωτήσασα τὸν γέροντα εἰ κωλύει τι τοῦ μεταλαβεῖν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἱερέως τοῦ λειτουργοῦντος ἐν τῷ ναῷ D αὐτῆς, ἔνδον τῆς αὐλῆς αὐτῆς ὑπάρχοντι. ἦν γὰρ ὁ ἱερῆς συμφορέσας τοῖς ἐνωτικοῖς μόνον ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ τό- 20 τε τῇ ιβ' τοῦ Δεκεβρίου, οὐ μὴν δὲ καὶ συγκοινωνήσας· οὐ γὰρ ἔτυχεν ἐξ ἀρχῆς συναριθμηθῆναι τοῖς συλλειτουργοῖς τοῦ θυσιαστηρίου, ἀλλ' ἔτυχεν ἐξω σὺν ἄλλοις βραδείαν τυ-

vetabatur: talem enim sacerdotem non esse, nec perfecte oblationem ab eo peragi. ad funus porro efferendum vel mortui commemoratio- nem faciendam vocati, ubi henoticus sacerdos comparuisset, stolis subito exuti velut e flammis mediis se proripiebant. magna etiam ecclesia daemoniorum specus et gentilium delubrum censebatur. ubi cerei? ubi oleum in lychnis? omnia tenebris plena; nec quisquam, qui eas dissiparet, aderat. templum sacrum desertum conspicieba- tur, solitudinem, qua mox, propter peccata et iniquitates in eo ha- bitantium, complendum erat, portendens. Gennadius etiam inclusus docebat pacisque studiosos diris devotebat. post urbem captam, in nobilem feminam captivam casu incidi; quae mihi narravit quomodo ipsa partus doloribus correpta anni illius sancta magnaque feria quarta, confessarium suum, Iacobum nomine, ad se vocaverit; quam, peccatorum confessione peracta, hortatus est ille ut sacram commu- nionem sumeret. cumque senem illum interrogasset num obstaret quicquam, ut ex manibus sacerdotis, qui in templo intra domus suae septa sito celebrabat, sumeret (ille quippe sacerdos die tantum XII Decembris in magna ecclesia henoticis adfuerat, nec communicave- rat, cum in numerum altari ministrantium ab initio liturgiae adlectus

χόντες τὴν ἔλευσιν, καὶ ἴσταντο ἐν τῇ γαῖᾳ φοροῦντες
 τὰς ἱερατικὰς αὐτῶν στολὰς μόνον. ὁ δὲ πνευματικὸς
 εἶπεν αὐτῇ „συγχωρημένον ἔστιν· ὁ θεὸς συγχωρήσει
 σοι. ἀπελθε, κοινώνησον ἀποβάλλουσα πάντα σκοπόν· καὶ
 5 γὰρ ἱερεὺς ἔστι καὶ λειτουργός. ἀδιακρίτως κοινώνησον.” ἡ
 δὲ ἐπὶ τῇ ἀνεμποδίστῳ ἀπολογία τοῦ γέροντος δευλιάσασα
 (ἦν γὰρ ἐκ τοῦ μέρους τῶν σχισματικῶν) μετακαλεῖται ἄλλον P. 147
 Νεόφυτον ὀνόματι, καὶ δηλοῖ αὐτῷ τὴν λύσιν τοῦ πνευμα-
 τικοῦ αὐτῆς· ἦν γὰρ αὐτὸς ὁ Νεόφυτος παρρησίαν ἔχων καὶ
 10 πνευματικέων ἐν ἀνακτόροις καὶ μεγιστάνων αἰκοῖς. ἐκάλυψε
 δὲ ταύτην, λέγων „ἀσυγχώρητόν ἔστιν· εἰ γὰρ λάβοις κοι-
 νωσίαν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, ἄρτον ἔφαγες καὶ οἶνον ἔπιες.”
 ὃ τῆς ἀνοχῆς σου, Χριστὲ βασιλεῦ! σκοτεινὸ καὶ τυφλὸ,
 εἰ ὁ ἱερεὺς ἦν Λατῖνος, εἶχεν ἂν λόγον ἄλογον ἢ μωρία σου,
 15 ὡς ὅτι Λατινικῶς τὰς εὐχὰς τῷ θεῷ ἀπέδωκε καὶ ὁ ἄρτος
 οὐκ ἦν ἐνζυμος καὶ τὸ ὕδωρ οὐκ ἦν ζέον, καὶ ἄλλα τινὰ B
 ἄλογα αἰτιάματα, ἃ οὐκ ἔξεστιν ὀρθοδόξῳ στόμα ἀναῖξαι
 καὶ γλώτταν κινῆσαι κατὰ τῶν θείων μυστηρίων τῶν οὕτω
 τελουμένων· ὁ γὰρ τοῦτο τολμήσας ἄξιός ἐστι λιθοστρωθῆναι.
 20 πῶς ἢ τί ἔχεις ἀπολογῆσασθαι περὶ τῶν θείων μυστηρίων
 τῶν τελοθέντων ἐκ γλώττης σῆς, καὶ εὐχῶν ὧν σὺ καὶ οἱ
 τῆς ἀνατολῆς ἱερεῖς χρῶνται; οὐκ ἔχεις ἄλλο εἰπεῖν, ὃ Θα-

non fuisset; sed extra cancellos cum aliis, qui tardius venerant nihilque aliud praeter sacra indumenta gestaverant, steterat.) Pneumaticus ei dixit: licet; deus condonabit tibi; abi, et communionem, omni dubio remoto, percipe. ipse sacerdos ac minister est; discrimine illo omisso communica. mulier vero, quod a schismaticorum partibus staret, scrupulose perpensa senis, qui omnes obices revellebat, sententia, alium nomine Neophytum confessorium accersit; eique a Pneumatico suo datam sibi licentiam declarat. iste Neophytus loquendi libertatem ac confidentiam sibi assumpserat, quod Pneumatici munere in imperatoris palatiis procerumque aedibus fungeretur. is eam a communionem his verbis deterruit. non licet: si enim ex istius manibus communionem sumpseris, panem manducabis et vinum bibes. quam admiranda, rex Christe, longanimitas tua! si sacerdos Latinus esset, stultitia tua, caece, aliqua, quamvis absurda, ratione excusari posset, quod Latino sermone ad deum preces recitasset, quod non esset fermentatus panis nec aqua calida adhibita; aliaque absurda allegare potuisses, quae orthodoxus tamen ore nunquam proferet, nec adversus divina mysteria hoc modo peracta murmurebit: talia enim qui audet, lapidibus obruendus est. quid vel quomodo obloqui potes divinis mysteriis idioma tuo celebratis? quid illis precibus opponere? quorum tibi cum ceteris Orientis sacerdoti-

ρισατε κενέ, πλὴν ὅτι καθαρὸς εἶ καὶ μολυσμοῦ ἀμέτοχος καὶ κεχωρισμένος τῶν λοιπῶν Χριστιανῶν, προσθήσω δὲ καὶ γὰρ τὸ καὶ ἀφωρισμένος. ἡ δὲ εὐγενὴς ἐκείνη γύνη διχο-
 C νοῦσα ἐν μέσῳ τῶν δύο τούτων προστάξεων ἐκωλύθη ὑπὸ
 τοῦ λογισμοῦ, καὶ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ οὐ μετέλαβε, καὶ διὰ 5
 τῆς νυκτὸς ἀκοινώτητος τέτοκεν. εἰ γὰρ ἐπηκολούθησεν θά-
 V. 118 νατος, εἶχεν ἂν ἡ ψυχὴ αὐτῆ τὴν σφραγίδα ζημίαν τοῦ
 πνεύματος δι' αἰτίαν τοῦ Νεοφύτου καὶ τοῦ κατοικοῦντος ἐν
 αὐτῇ πονηροῦ πνεύματος. ἀλλ' ἐπανίωμεν πρὸς τὰ τῆς διη-
 γήσεως κύματα, καὶ ἴδωμεν τὴν ἀγριαינוμένην θάλασσαν 10
 πῶς μέλλει χᾶναι καὶ καταποντίσαι τὴν κιβωτὸν τὴν τὸν Νῶε
 τὸν κυβερνήτην διώξασαν καὶ τὰ καθαρὰ πετεινὰ ὑπὸ τῶν
 μὴ καθαρῶν ὡς ἀκάθαρτα παραβλέψασαν.

D 'Ο γὰρ τύραννος ἀπ' ἀρχῆς Μαρτίου μηνὸς ἐπεμψε μη-
 νυτὰς καὶ κήρυκας εἰς πάσας τὰς ἐπαρχίας τοῦ ἐξέρχεσθαι 15
 ἕκαστον ἐν τῇ στρατιᾷ κατὰ τῆς πόλεως. τὰ στρατεύματα
 μὲν οὖν, ὅσα διὰ προσόδων καὶ ῥόγας ἦσαν γεγραμμένα,
 συνέρρεον· τὰ δὲ ἄγραφα τὰ καὶ μυριαρίθμα τίς διηγήσε-
 ται; πᾶς γὰρ ἕκαστος ἀκούων κατὰ τῆς πόλεως ἔτρεχεν, οὐ-
 τως ὁ μὴ δυνάμενος βαδίζειν ἕνεκα παιδικῆς ἡλικίας καθὼς 20
 ὁ μὴ δυνάμενος τρέχειν ἕνεκα γήρους. οἱ δὲ πολλοὶ ἐκέτε-
 ον θεὸν τοῦ μὴ ἐπελθεῖν τῇ ἀγίᾳ ἐβδομάδι, διότι ἤκουον
 ὡς ὁ τύραννος ἐφ' ἄρματος καὶ ἤδη ἔρχεται. τῇ παρασκευῇ

bus communis est usus. aliud allegare non potes, o Pharisee vane, nisi quod purus es et intactus a ceterisque Christianis separatus, addam ego, et excommunicatus. illa autem mulier nobilis inter contraria praecepta animo fluctuans communionem die illo abstinuit, et nocte sequenti, non sumpta prius Eucharistia, peperit. quod si mors subsequeretur, damnum, non accepto spiritus divini signaculo, anima illius passa fuisset Neophyti culpa, et mali spiritus, quo agebatur, errore. sed redeamus ad narrationis nostrae fluctus; et mare furens, gubernatore excusso, arcam Noe absorbere et in profundum deprimere intueamur, mundaque volatilia, tanquam immunda, impollutorum unguibus discerpenda proicere contemplerur.

Tyrannus enim Martio incipiente, nuntiis in omnes provincias missis, unumquemque ad urbem militatum venire iussit. cuncti ergo, qui datis nominibus stipendia merebant, accesserunt, in numeris iis qui sponte castra sequebantur. universi enim qui urbem oppugnandam esse audierunt, tam pueri ob aetatem teneram vix gradientes quam senes annis gravati, accurrerunt. Cpolitani interim deo supplicare, ut hebdomada sancta tyrannus, qui curru adventare nuntiabatur, urbis oppugnationem ne aggrediretur. die igitur para-

οὐν τῆς διακαινησίμου, καὶ ὁ Ναβουχοδοσόωρ ἐπὶ θύραις P. 148
 Ἱερουσαλήμ, καὶ πῆξας τὴν αὐτοῦ σκηνὰς κατέναντι τῆς πό-
 λης τοῦ Χαρισσοῦ ὀπισθεν τοῦ βουνοῦ, καὶ πᾶσα ἡ δύναμις
 αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Ξυλοπόρτης τῆς κειμένης ἐγγὺς τοῦ παλατίου
 5 ἕως τῆς Χρυσῆς πύλης τῆς πρὸς νότον, καὶ ἔτι ἀπὸ τῆς
 Ξυλοπόρτης ἕως τοῦ Κοσμηδίου, καὶ ἀπὸ τοῦ νότου εἰς
 πλάτος ὅσον περιέφερον κάμπον οἱ ἄμπελοι· καὶ γὰρ ἦσαν
 προλαβεῖν φθαρέντες παρὰ τοῦ Κυρατζία, καὶ περιεχαρά-
 κωσεν αὐτὴν Ἀπριλίῳ, 5 ἡμέρα, παρασκευὴ ἢ μετὰ τὸ πά-
 10 σχα. οἱ δὲ τῆς πόλεως ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐν ἧ ἐγένε-
 το τάχα ἡ ἔνωσις ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ, ὡς Ἰουδαίων συν- B
 αγωγήν ταύτην ἀπέφευγον, καὶ οὐκ ἦν ἐν αὐτῇ οὔτε προσ-
 φορὰ οὔτε ὀλοκαυτώσις οὔτε θυμίαμα. εἰ ἔτυχέ τις τῶν
 15 ἱερέων λειτουργῆσαι θεῷ ἐν ἡμέρᾳ ἐπισήμῳ, οἱ προσευχόμε-
 νοὶ μέχρι τῆς ὥρας τῆς προσφορᾶς ἴσταντο, καὶ τότε πάντες
 ἐξήρχοντο, οὕτω γυναῖκες ὡς ἄνδρες, οὕτως μοναχοὶ ὡς μο-
 νάζουσαι. τί χρὴ λέγειν; καὶ τὸν ναὸν ὡς βωμὸν καὶ τὴν
 θυσίαν ὡς Ἀπόλλωνι τελουμένην ἐνόμιζον. διὰ τοῦτο Ἡσαΐ-
 20 ας ὡς ἐκ στόματος θεοῦ φησὶν „ἰδοὺ, προσθήσω τοῦ μετα-
 θεῖναι τὸν λαὸν τοῦτον, καὶ μεταθήσω αὐτοὺς μεταθέσει, C
 καὶ ἀπολώ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν αὐτοῦ, καὶ τὴν σύνεσιν C
 τῶν συνετῶν ἀθετήσω. οὐαὶ τοῖς βαθέως ποιοῦσι βουλήν,
 καὶ οὐ διὰ κυρίου. οἱ ἐν κρυφῇ βουλήν ποιοῦντες, καὶ ἔσται

scenes diacaenesimae septimanae (id est feria VI seu die Veneris
 post Pascha) ad portas Hierusalem Nabuchodonosor venit, et tentoria
 sua ante Charsi portam post collem fixit. a porta vero quae Ligni
 appellatur, palatio vicina, usque ad Auream portam, quae meridi-
 em respicit; ab eademque Ligni porta usque ad Cosmedium et meri-
 diem versus, quantum vineta a Caracia iam devastata in latitudinem
 capere poterant, omnes eius copiae castra locaverunt. Aprilis ergo
 die sexta, parasceue post Pascha, obsidione urbem cinxit Meheme-
 tes. Cpolitani, a quo die in ecclesia magna facta est concordiae
 reconciliatio, illam ut Iudaeorum synagogam refugiebant; nec in ea
 oblatione, holocausto aut incenso litabatur. si quis sacerdotum divi-
 nam liturgiam die aliquo insigni celebraret, qui precabantur, do-
 nec ad oblationem sacrorum donorum veniretur, adstant: dein
 omnes tam mulieres quam viri, monachi atque moniales exhibant.
 quid pluribus opus est? templum illud pro delubro et ara gentili-
 um, et sacrificium perinde ac Apollini factum, aestimabant. quare
 Isaias tanquam ex ore dei sic loquitur. ecce, ut hunc populum
 transmigrare faciam, paratus ero; translatione eum transferam; sa-
 pientiam sapientium disperdam, prudentiumque prudentiam dissipa-

ἐν σκότει τὰ ἔργα αὐτῶν, καὶ ἐροῦσιν τίς ἡμᾶς ἐσώφακε; καὶ τίς ἡμᾶς γνώσεται, ἢ ἂ ἡμεῖς ποιούμεν; διὰ τοῦτο τὰ-
 δε λέγει κύριος. οὐαί, τέκν' ἀποστάται! ἐποιήσατε βουλήν
 οὐ δι' ἐμοῦ καὶ συνθήκας οὐ διὰ τοῦ πνεύματός μου, τοῦ
 προσθεῖναι ἁμαρτίας ἐφ' ἁμαρτίαις." ὁ δὲ Γεννάδιος οὐδ' 5
 διέλειπε καθ' ἐκάστην διδάσκων καὶ γράφων κατὰ τῶν ἐνωτι-
 κῶν, καὶ πλέκων συλλογισμούς καὶ ἀντιφάσεις κατὰ τοῦ σο-
 φωτάτου καὶ μακαρίτου Θωμᾶ τοῦ δὲ Ἀκίνου καὶ τῶν συγ-
 D γραμματῶν αὐτοῦ, καὶ κυρίου Δημητρίου τοῦ Κυδωνη, ἀπο-
 δεικνύων αὐτούς αἰρετικούς, ἔχων ἐκ τῆς συγκλήτου τὸν 10
 πρῶτον μεσάζοντα τὸν μεγαδούκων συνεργὸν καὶ συνίστορα,
 τὸν καὶ τοσοῦτον εἰπεῖν τολμήσαντα κατὰ Λατίνων, ὅτε εἶ-
 V. 119 δον οἱ Ῥωμαῖοι τὸν ἀναρίθμητον στρατὸν τῶν Τούρκων,
 μᾶλλον δὲ κατὰ τῆς πόλεως, „κρειττότερόν ἐστιν εἰδέναι ἐν
 μέσῃ τῇ πόλει φαχιόλιον βασιλεῦον Τούρκων ἢ καλύπτραν 15
 Λατινικὴν." καὶ γὰρ ἀπογνόντες οἱ τῆς πόλεως ἔλεγον „εἶθε
 ἐδόθη ἡ πόλις ἐν χερσὶ τῶν Λατίνων τῶν ὀνομαζόντων τὸν
 Χριστὸν καὶ Θεοτόκον, καὶ μὴ ἀποριφθῶμεν ἐν ταῖς τῶν
 P. 149 ἀσεβῶν παλάμαις." τότε καὶ αὐτὸς ἐκεῖνο ἐφθέγγετο. ἀλλὰ
 πρὸς αὐτὸν ὁ Ἡσαΐας ἐφθέγγετο, καθὰ καὶ τῷ Ἐζεκία. 20
 „ἄκουσον τὸν λόγον κυρίου Σαβαώθ. ἰδού, ἡμέραι ἔρχονται,
 καὶ λήθονται πάντα τὰ ἐν τῷ οἴκῳ σου. καὶ ὅσα συνή-

bo. vae illis qui profunda consilia, non expetito domini consilio, incunt. qui consilia occulta capiunt, tenebrisque opera sua abscondunt. qui dicunt, quis nos videbit? quis nos vel opera nostra cognoscet? propterea haec dicit dominus. vae filiis Apostatis! consilium me inconsulto habuistis; utque peccata peccatis adiiceretis, pacta, spiritu meo nequaquam ducti, pepigistis. Gennadius interim adversus henoticos docere ac scribere singulis diebus non cessabat; et sapientissimum beatumque Thomam Aquinatem eiusque scripta, Demetrium etiam Cydonem haeresis arguere contendens, rationes syllogismosque adversus eos texebat. conscius ei erat operisque socius e senatoribus primus mesazon, idemque dux magnus; cuius contra Latinos, magis vero contra ipsam urbem, temeraria impudentia eo usque prorupit, cum Turcorum ingenti exercitu se rati viderunt Romae, ut dixerit Turcorum mitram ac redimiculum in media urbe dominari, quam Latinorum galerum regnantem conspiceret, potius esse. cum interim Romae, omni salutis abiecta spe, haec vota conciperent: „utinam in Latinorum potestatem, qui Christum eiusque matrem deiparam invocant, urbs nostra deveniret, nec Turcis impiis traderemur.“ quibus contraria, quae retulimus, mesazon praedicebat. sed ad eum Isaias, sicut et Ezechiae, locutus est. audi verbum domini exercituum. ecce dies veniunt, quibus cuncta, quae domi

γαγον οἱ πατέρες σου ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης, εἰς Βαβυλῶνα ἦξει, καὶ οὐδὲν οὐ μὴ καταλειφθῆ· καὶ ἀπὸ τῶν τέκνων σου τῶν ἐξερχομένων ἀπὸ σου, ὧν γενήσεις, λήψονται, καὶ ποιήσουσι σπᾶδοντας ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων.”

58. Ὁ βασιλεὺς οὖν Κωνσταντῖνος, ὅσον δύναιμι, ἐπι-
 μελούμενος ἐπεμελέετο σὺν τοῖς τοῦ Γαλατᾶ Γενοῖταις· καὶ
 γὰρ καὶ αὐτοὶ εἶχον κατὰ νοῦν ἀπαραίτητον λογισμόν, ὅτι
 εἰν ἡ πόλις ἀλφ, καὶ τὸ φρούριον αὐτῶν ἔρημον γενήσεται.
 10 ἐν τούτῳ στείλαντες ἐν τῇ Γενοῦᾳ προλαβῶν γραφὰς δεόμε-
 νοι βοήθειας, ἀπέγραψαν ὡς ἤδη ἔρχεται μία ναῦς σὺν φ'
 ὀπλίταις εἰς βοήθειαν τοῦ Γαλατᾶ. καὶ αἱ τῶν Βενετικῶν
 ἐμπορικαὶ τριήρεις κατελθοῦσαι ἐκ τῆς Μαιώτιδος λίμνης καὶ
 τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ καὶ ἐκ Τραπεζοῦντος, ὁ βασιλεὺς οὖν
 15 καὶ οἱ Βενετικοὶ οἱ κατοικοῦντες ἐν τῇ πόλει οὐκ εἶασαν αὐ- C
 τὰς καταίρειν ἐν Βενετία, ἀλλ' ἔμειναν εἰς βοήθειαν τάχα
 τῆς πόλεως. ὁμοίως καὶ ἐκ τῆς Γενοῦας ἐλθὼν εἰς ὄνοματι
 Ἰωάννης Λόγγος ἐκ τῶν Ἰουστινιανῶν σὺν δυοῖ νῆεσ ὑπερ-
 20 μεγέθει, ἔχων καὶ πολεμικὰς παρασκευὰς πολλὰς καὶ καλὰς, V. 120
 σὺν ἐνόπλοις νέοις Γενοῖταις ἄρείκων πνέοντασ θυμόν, καὶ ὁ
 αὐτὸς Ἰωάννης ἐπιδέξιός ἀνήρ καὶ εἰς παραταγὰς καὶ συνασπι-
 σμούς πολέμων δοκιμώτατος. ἐδεξιώσατο τοῦτον ὁ βασιλεὺς, καὶ P. 150
 ἐόγας ἐμέτρησε τοὺς στρατιώτας αὐτοῦ καὶ εὐεργεσίας ἔνειμε,

possides, diripientur, omnesque divitiae a maioribus tuis compara-
 tae in Babylonem transferentur, nec earum residui quicquam tibi
 supererit. filii tui qui tibi nati sunt et nascituri, rapti emasculabun-
 tur, et spadones facti in regis Babyloniorum domo servant.

38. At Constantinus imperator urbi tuendae, quantum viribus
 pollebat, cum Genuensibus Galatae incolis erat intentus: ii enim
 firme credebant urbe capta etiam castrum suum devastatum iri. hac
 de causa Genuam litteras antea scripserant, quibus opem sibi mitti
 rogabant. responderunt Genuenses navem unam, quae quingentos
 milites Galatae castro tuendo veheret, iam ad eos proficisci. Vene-
 torum etiam triremes actuarias commercio inservientes a Palude Maeo-
 tide. Tanai et Trapezunte reversas, imperator et Veneti, qui in
 urbe habitabant. retinuerunt nec Venetias redire permiserunt, ut,
 si fors ita ferret, urbi auxilio esse possent. advenerat Genua Iohan-
 nes Longus ex gente Iustiniana, duabus navibus magnis vectus, quae,
 praeter multas machinas eximias ceterumque belli apparatus, mili-
 tibus aetatis et animi robore praestantibus instructae erant. Iohan-
 nes ipse vir solers, acierum pugnarumque peritissimus erat. eum
 benigne excepit imperator, stipendiaque eius militibus solvit; prae-

καὶ πρωτοστράτορα τοῦτον ἐπέμψεν, καὶ αὐτὸς τὴν φύλαξιν τῶν πρὸς τὸ παλάτιον κειμένων τειχέων ἀνελάβετο. καὶ γὰρ ἦσαν ὄρωντες τὸν τύραννον ἐκεῖ τὰς σκευὰς τὰς πετροβόλους πηγνύοντα καὶ τὴν ἄλλην πᾶσαν ἀντίμαχον ἐν τοῖς τείχοις παρατάξιν. εὐεργέτησε δὲ τούτῳ καὶ διὰ χρυσοβούλλου γράμματος τὴν νῆσον Λήμνον, εἰ ἀποκρουσθήσεται ὁ Μεχεμέτ καὶ ὑποστραφήσεται ἄπρακτος ἐξ ὧν θαρρεῖ κερδᾶναι τῆς πόλεως. ἔκτοτε οὖν ἐμάχοντο ἡρωϊκῶς οἱ Λατῖνοι σὺν τῷ Β' Ἰωάννῃ, ἐξερχόμενοι ἐκ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως, καὶ ἰστάμενοι ἐν τῷ ἔξω κάστρῳ καὶ ἐν τῇ τάφρῳ. πολλάκις καὶ ἐκτὸς τῆς τάφρου ἐκπηδῶντες ἐσυνεπλέκοντο τοῖς Τούρκοις Ῥωμαῖοι, ποτὲ μὲν ἀφέντες ποτὲ δὲ λαμβάνοντες. πλὴν τοῦτο οὐκ ἦν ἀπάδον τοῖς Ῥωμαίοις. καὶ γὰρ εὐκολον ἂν εἶπεν εἶναι ἓνα Ῥωμαίων πρὸς εἴκοσι Τούρκους· τί ἐδύναντο καταπροσώπησαι καὶ ἐξελεθεῖν; πλὴν ἡ βουλὴ ἐδίδοιτο ὥστε τοὺς Ῥωμαίους ἀντιμαχεῖν ἐκ τῶν τειχῶν διὰ τῶν προμαχώνων, οἱ μὲν διὰ τζαγραβολικῶν βελῶν, οἱ δὲ διὰ τοξικῶν, ἄλλοι διὰ μολυβδοβόλων ἀπολυομένων διὰ βοταπῶν πέντε καὶ δέκα Ὀμοῦ, σμικρὰ ὡς κάρνα Ποντικὰ τὸ μέγεθος, ἀποτελοῦντα δύναμιν τρησεως, ὡς εἰ τύχοι ἐμπεσεῖν σιδηροφόρῳ σώματι, καὶ τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ σῶμα διατρήσας ἐξέρχεται καὶ εἰς ἄλλο μεταπηδᾷ, εἰ τύχοι, εἶτα ἐξ αὐτοῦ εἰς ἕτερον, ἕως οὗ

terea beneficiis et protostratoris dignitate eum cohonestavit. is itaque murorum partem palatio vicinam tuendam suscepit: nam tyrannum tormenta aenea lapidibus emittendis parata ceterasque ad oppugnandum machinas adversus illam partem collocare animadvertent. imperator insuper aurea bulla Lemnum insulam Iohanni Longo donavit, si urbis obsidionem solvere coactus, requie infecta pedem Mehemetes referret. Latini Iohanne duce alias partis urbis erumpentes, alias in exteriori muro stantes, quandoque in fossam desili- entes fortissime pugnaverunt. saepius etiam fossa superata Romaei vario successu, modo cedentes, modo captivos Turcos trahentes, cum his manus conseruere. hoc tamen Romaeis minime conducebat; quippe verum dictu adversus viginti Turcos Romaeum unum stetisse: cominus cum Turcis pugnare eruptione facta qui poterant? propterea consilium datum est, ut Romaei a propugnaculis alii quidem iaculis, alii sagittis pugnarent; alii cannis ferreis globulos plumbeos in hostes emitterent. hi quini vel deni, nucum Ponticarum magnitudine, pulvere ignescente simul emissi, vim perforandi ac penetrandi habent, ita ut, in hominem ferro armatum si ceciderit unus, clipeum et corpus transadactus pervadat, in aliumque obvium transiliat, et ab hoc in alium, donec vis pulveris refrigescat; hocque impetu duo vel tres homines interfici simul possunt. machinam istam

ψυχραυθῆ ἢ δύναμις τῆς βοτάνης· καὶ διὰ μιᾶς προσβολῆς
 δύναται ζημιῶσαι δύο καὶ τρεῖς. ἔμαθον οὖν καὶ οἱ Τοῦρ-
 κοὶ, καὶ χρῶνται καὶ αὐτοὶ τὰ ὅμοια καὶ ἐπέκεινα. περαι-
 ωθέντος οὖν τοῦ Ἀπριλίου τὸ δίμοιρον ἐν δλίγοις ἀντιμάχεσιν,
 5 ὃ γὰρ τύραννος εἰς πλεον ἠθροίζετο, συνήχθησαν οὖν ἄνδρες
 κλητοὶ καὶ αὐτόκλητοι ὑπὲρ ἀριθμὸν δυνατὸν εἰπεῖν. ἔλεγον D
 οὖν, ὅσοι κατεσκόπευσον, εἶναι ὑπὲρ τετρακοσίας χιλιάδας,
 καὶ αἱ τῶν τοῦ Γαλατᾶ Γενουῖται, καὶ πρὸ τοῦ ἔλθειν τὸν
 τύραννον ἔτι ὄντα ἐν Ἀδριανουπόλει, ἔστειλαν πρόσβεις ἀγ-
 10 γέλλοντες τὴν εἰς αὐτὸν ἀκραιφνῆ φιλίαν καὶ ἀκανουόντες τὰ
 προγεγραμμένα ἐκτυπώματα· καὶ αὐτὸς ἀπελογεῖτο ὡς φί-
 λος αὐτῶν εἶναι καὶ ἀδιάσπαστος τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀγάπης,
 μόνον μὴ εὐρεθῶσι βοηθοῦντες τῇ πόλει. καὶ αὐτοὶ ὑπέ-
 σχοντο. πλὴν εἰς ἓκ τῶν δύο κατεγεῶτο, ὡς τὸ τέλος ἔδει-
 15 ξεν. οἱ γὰρ τοῦ Γαλατᾶ ἐνεόουν ὡς καθὰ καὶ ἐν ἑτέροις
 χρόνοις ἢ πόλις καταπολεμισθεῖσα παρὰ τῶν γονέων αὐτοῦ, P. 151
 οὐδὲν ὠνήσαντο ἀπελθόντες ἄπρακτοι, οἱ δὲ τοῦ Γαλατᾶ σὺν
 ἐκείνοις φιλίαν δεικνύντες τοὺς μὲν πολίτας ἐδίδοσαν τὴν
 παρ' αὐτοῖς ἐξερχομένην βοήθειαν, οὕτω θαρροῦντες γενέσθαι
 20 καὶ ἐν τῷ καιρῷ τούτου ὡς πλάνον μὲν τὴν φιλίαν ὑπέοπτε-
 von, τῇ δὲ πόλει τὰ εἰκότα συνεμάχοντο κρυφίως. ὁ δὲ τύ-
 ραννος πάλιν ἐν ἑαυτῷ ἔλεγεν „θάσω κοιμῶσθαι τὸν ὄφιν,
 ἕως οἷ καθελω τὸν δράκοντα, καὶ τότε μία πληγὴ ἐλαφρὰ
 κατὰ κεφαλῆς καὶ τοῦτον σκοτοδιναίσει.” ὃ καὶ γέγονε. τότε

eiusque usum didicerunt amplioremq̄ fecerunt Turci. Aprilis men-
 sis trientes duo paucis velitationibus transacti sunt, dum tyrannus
 novis copiis contractis exercitum suum auget; ad quem multitudine
 innumerabilis militum, tam qui vocati nomina dederant quam qui
 sponte venerant, confluit; ut qui illum considerabant, quadringenta
 hominum millia superare coniecierint. et Galatini Genuenses, cum
 tyrannus Adrianopolim adhuc ageret, missis ad eum legatis amicitiam
 se integram servare, renovatis quae olim scripserant foederibus pro-
 fitentur. amicum se eis esse respondit, nullaque ab eis, quos dili-
 geret, causa se divelli passurum, modo urbi auxilium ipsos non
 ferre constaret: quod polliciti sunt. verumtamen unus ab altero,
 quod successus ostendavit, delusus est. Galatini enim, quomodo
 superioribus temporibus urbem ab illius maioribus frustra obsessam,
 a se assimulata illorum amicitia adiutam noverant, eundem tunc
 fore exitum rati, Mehemetis amicitiam ut fallacem suspectam habe-
 bant, urbi, ut par erat, clam opem ferebant. secum rursus haec dice-
 bat tyrannus: serpentem dormire sinam, donec draconem occidero:
 uno deinde eoq̄ levi ictu capiti impacto hunc quoque vertigine

V. 121 *συνήχθησαν καὶ διὰ θαλάσσης τὰ πλοῖα αὐτοῦ σὺν τριήρεσι*
^B *διήρεσι πλοιαρίοις ἕως τριακόσια τὸν ἀριθμὸν. ὁ δὲ λιμὴν*
τῆς πόλεως ἦν κεκλεισμένος σὺν τῇ ἀλύσει ἀπὸ τοῦ μέρους
τῆς πύλης τῆς πόλεως τῆς καλουμένης ὠραίας εἰς τὸ τοῦ
Γαλατᾶ μέρος, καὶ αἱ νῆαι ἴσταντο ἔνδον ὀρμαθῆδὸν προσ- 5
έχοντες τὸν λιμένα καὶ τὴν ἀλυσιν. αἱ δὲ νῆαι ἄς εἰρήκα-
μεν πέντε, μία ἡ τοῦ βασιλέως φέρουσα φόρτον τὸν ἐκ Πε-
λοποννήσου σίτον, αἱ δὲ ἄλλαι τέσσαρες ἐκ Γενοῦας ὄγεν-
θεῖσαι παρὰ τοῦ βασιλέως, ἴσταντο μὲν ἐν Χίῳ μέχρι Μαρ-
τίου μηνὸς ὄλον διὰ τινὰς αὐτῶν χρείας. εἰσελθόντος οὖν 10
Ἀπριλίον καὶ βουλομένων ἄραι τὰς ἀγκύρας, ὁ βορρέας ἀν-
κτοῦς ἐνεπόδιζε. ἦσαν οὖν οἱ πολῖται ἐν ἀθρυμία πολλῇ, ὡσαύ-
τως καὶ αἱ νῆαι. τοῦ βορρέως οὖν καταπρανοῦς πεσότος
καὶ νότου ἄρξαντος πνεῖν ἐξῆλθον τῆς Χίου λιμένος· καὶ
κατ' ὀλίγον πνέοντος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ, τῇ δευτέρᾳ ἐκραται- 15
οῦτο, καὶ βιαίως ἐφέροντο ὑπ' αὐτοῦ αἱ νῆαι. ἴσταντο οὖν
οἱ τῆς πόλεως ἐκδεχόμενοι τὴν καλὴν ταύτην ἀπανδοχὴν, εἰ
καὶ μηδὲν ὄνησαν. φανέντων οὖν τῶν νηῶν, εὐθεὶς ὁ τύραν-
νος ὡς ἄγριος δράκων ὄρμησε κατὰ τῶν αὐτοῦ τριήρων καὶ
τῶν λοιπῶν πλοίων, λέγων καὶ προστάσων αὐτοῖς ὅτι ἐκ 20
τῶν δύο πρόκειται γενέσθαι τὸ ἐν, ἢ τὰς νῆας λαβεῖν, ἢ
κωλύσαι τοῦ μὴ εἰσελθεῖν ἐν τῷ λιμένι. τότε ἐξελθόντες τὰ
πλοῖα ἴσταντο ἐκδεχόμενα τὴν ἄφιξιν τῶν νηῶν, ἐκ τοῦ λι-

circumactum calcabo; id quod contigit. eodem tempore Mehemetis navigia, acatia, biremes et triremes trecentae simul prope urbem appulerunt. at portum urbis catena extensa a porta, quae Pulchra appellatur, ad Galatae litus claudebat, navesque continua serie portus latitudinem, et catenae longitudinem occupantes, intra eam stabant. classis porro quinque navium nobis memorata, quarum una e Peloponneso cibaria subvehens imperatoris erat, ceterae quatuor mercede Genuam conductae, in Chii portu, dum sibi necessaria comparant, totum mensem Martium transigere. ineunte Aprili e portu solvere cum decrevisset, Boreas spirans obstitit. quamobrem Cpolitani, pariterque navium illarum vectores moesti admodum, animoque valde consternati erant. at Borea cadente cum Auster flare coepisset, portu solverunt. prima die vento leni ac mediocri lati, altera vehementius flante Austro celerius ferebantur, Cpolitani hanc egregiam, nihilque ipsis profuturam, rerum copiam interim expectantibus. ubi vero in urbis conspectum venere naves, ad triremes suas ceteraque navigia accurrit tyrannus, taliaque imperat: alterum e duobus faciendum, vel capiendae naves, vel portus ingressu arcendae sunt. a littore itaque progressa eius navigia, in medio freto, navium appulsum extra portum

μένος τῆς χρυσῆς πύλης ἐκτός. αἱ δὲ νῆαι ἐλθοῦσαι κατὰ D
 τὴν ἴσον ὁδὸν, καὶ βουλόμενοι περᾶσαι τὸν Μεγαδημήτριον
 τὴν ἀκρόπολιν τοῦ εἰσελθεῖν ἐν τῷ Κερατίῳ κόλπῳ, τὰ πλοῖα
 ἀνθίσταντο ταῖς ναυσίν. ἦν γὰρ καὶ ἡ θάλασσα ἐκαίγη τῇ
 5 ὥρᾳ εὐδίου ἀνέμου μὴ πνέοντος. καὶ ἦν ἰδεῖν ξένην θέαν·
 καταστρωθεῖσα γὰρ ἡ θάλασσα τοῖς ἰστίοις τριακοσίοις τῶν
 Τούρκων καὶ πέντε μεγίστοις τῶν νηῶν, ἐξήπλωτο ἡ θάλασσα
 ὡς χέρσος, καὶ ὑπὸ τῶν βελῶν οὐδὲ τὰς κόπας ἠδύνατο
 καταφέρειν ἐν τοῖς ὕδασι. οἱ δὲ τῆς νῆος ὡς ἀστοὶ ὑπό-
 10 πτεροι ἄνωθεν, ὡς κεραυνούς, τὰ βέλη τῶν τζαγρῶν κατέ-
 πεμπον καὶ τὰς σκευὰς ἀπέλυον, καὶ φόνοσ οὐκ ὀλίγοσ τῶν P. 152
 Τούρκων ἐγένετο. ὁ δὲ τύραννοσ ὑπὸ τῆσ ἄγαν ἀλαζονείασ
 ὀρμήσασ ἐν τῇ θαλάσση ἐποχοῦμενοσ ἱππῳ, ἐφαντάζετο σχί-
 ζειν τὴν θάλασσαν καὶ ἕωσ αὐτῶν τῶν νηῶν διὰ τοῦ ἱπποῦ
 15 πλεῦσαι· τόσον ἐθυμοῦτο ἐν τοῖσ αὐτοῦ, καὶ ἡ ἔνοπλοσ στρα-
 τιά σὺν αὐτῷ. τότε ἀνέμου πνεύσαντοσ, καὶ τὰ ἰστία φυ-
 σθέντα, σχίσαντεσ τὰ πλοῖα τὴν ἐν τῷ λιμένι ὁδὸν ἔπλεον,
 τὰ δὲ πλοῖα ἔμειναν· εἰ γὰρ ἦν ἔμπροσθεν αὐτῶν τότε ὁ
 στόλοσ τοῦ βαρβάρου, ἐδύνατο ἂν αἱ πέντε αὐταὶ νῆαι κα-
 20 ταπονησίαι καὶ τὰ τριακόσια. ὁ δὲ τύραννοσ μὴ γινώσκων
 τὴν τῆσ θαλάττης ἐπιστήμην μόνον ἐκέκραγεν. ὁ δὲ μέγασ
 κοντόσταυλοσ αὐτοῦ οὐκ ἠθέλησεν ἀκοῦσαι· καὶ γὰρ παρα- B
 λόγωσ ἐπρόστατεν. τότε θυμωθεῖσ ὁ τύραννοσ ὤρπισεν τὸν
 στόλον ἀπελθεῖν ἐν τῷ διπλῷ κίονι, τὸν δὲ μέγαν κοντόσταυ-

Aureae portae expectantes stabant. navibus autem rectam viam ten-
 dentibus, annitentibusque Megademetrium arcem: ut sinum Cerati-
 num ingredi possent, superare, navigia obstabant: mare enim, ven-
 to tunc posito, tranquillum erat. spectaculum etiam visendum exhi-
 bebatur strati maris Turcorum velis trecentis et quinque magnis na-
 vibus, videbaturque aequor ad campi instar complanatum; nec pro-
 pter telorum frequentiam remi in aquam demergi poterant navium
 vectores, ut aquilae alatae, e superiori loco in navigia humiliora
 balistis tela, velut fulmina, emittebant, quorum machinas ruperunt
 Turcorum ingenti strage edita. tyrannus ingenua superbia et vani-
 tate undas se findere posse et equo ad naves usque penetrare confi-
 debat: adeo suis et ipse irascebatur et qui aderat ei exercitus. ven-
 to interea excitato velaque sinuante, naves per acatiam media, quae
 stationem suam non deseruerunt, in portum deferuntur. quodsi tunc
 universa classis barbari obvia stetisset, illam demergendo quinque
 naves istae pares erant. tyrannus rei nauticae ignarus ad clamores et
 vociferationes conversus est; quibus magnus eius contostabulus, cum
 absurda iuberet, auscultare noluit. ira tunc accensus tyrannus clas-

λον ἀχθῆναι ἐνώπιον αὐτοῦ. ἀχθέντος οὖν καὶ κατὰ γῆς
 ριφέντος καὶ ὑπὸ τεσσάρων ταυνοθέντος, αὐτὸς ὁ ἡγεμὼν
 οἰκείαις χερσὶν ἔτυψεν, δούς ἑκατὸν σὺν μιᾷ χρυσῇ ράβδῳ,
 ἧς ἡ κεφαλὴ χρυσοῦ καθαροῦ σταθμίον λίτραι πεντακόσιαι·
 ἦν αὐτὸς κατεσκεύασεν, ἵνα παίξῃ αὐτὴν ὡς δοκίμιον. ἦν 5
 δὲ ὁ ἄνθρωπος τὸ γένος ἐκ τῶν Βουλγάρων ἔλκων, τινὸς τῶν
 ἀρχόντων Βουλγαρίας υἱός, Πάλδα ἐπονομαζόμενος. ἔδου-
 V. 122 λώθη οὖν πρὸ καιροῦ, καὶ ἐξωμόσατο τὸ πατριον σέβας, καὶ
 C ἦν δοῦλος πατρικὸς τοῦ Μεχεμέτ. αὐτὸς ἦν ὁ πρὸ τεσσά-
 ρων ἐτῶν ἔλθων ἐν τῇ Λέσβῳ, καὶ αἰχμαλωτίσας αἰχμαλω- 10
 σίαν ἄπειρον. ἦν δὲ καὶ τοῖς ἀπελάταις οὐ καλὸς φίλος,
 ἀρπάζων αὐτῶν τὰ λάφυρα. καὶ ἰδόντες αὐτὸν ἐπὶ τοῦ τυ-
 ράννου καταφρονηθέντα καὶ ραβδισθέντα, εἰς τῶν Ἀζαπίδων
 λίθον ἄρας καὶ κατὰ κόρρης κρούσας ἐξώρυσεν τὸν ἕνα ὀφθαλ-
 μὸν αὐτοῦ. αἱ δὲ νῆαι ἐλθοῦσαι ἐν τῇ λιμένι, καὶ οἱ τῆς 15
 πόλεως χαλίσαντες τὴν ἄλυσιν ἔδωκαν εἴσοδον αὐτάς. τότε
 ὁ τύραννος ἰδὼν τὰς νῆας τὰς μεγάλας ὀκτῶ οὔσας, τὰς μι-
 κρὰς ἐπέκεινα τῶν κ', καὶ τριήρεις βασιλικὰς καὶ τριήρεις
 D τῶν Βενετικῶν, καὶ ἄλλα πλεῖστα μικρά, ἔγνω ὡς οὐκ ἔστι
 δυνατόν τοῦ κατασχεῖν τὸν λιμένα, καὶ τεχνάζεται γενναῖον 20
 τι καὶ ἀνδρεῖον σόφισμα. προστάττει τοῦ ἐδυσδρομηθῆναι
 τὰς νάπας τὰς ὀπισθεν κειμένας τοῦ Γαλατῆ, ἀπὸ τὸ μέγρος
 τὸ πρὸς ἀνατολὴν κάτωθεν τοῦ διπλοῦ κίονος ἕως τὸ ἄλλο
 μέγρος τοῦ Γαλατῆ τὸ πρὸς τὸν αἰγιαλὸν τοῦ Κερατίου κόλ-

sem ad duas columnas abire, magnum contostabulum adduci iubet.
 quem attractum et in terram deiectum, a quatuor satellitibus disten-
 tum, princeps ipse suis manibus verberavit: aurea enim virga libra-
 rum quingentarum pondus, quam ad tyrocinium in verberando faci-
 endum comparaverat, centum ei plagas inflixit. ille vero contostab-
 ulus natione Bulgarus, nomine Palda, quodam inter suos principe
 viro ortus erat. diu ante mancipium factus a patria religione et pie-
 tate defecerat, Mehemetisque patri servierat. is ante quatuor annos
 in Lesbum excurrerat, multosque captivos abduxerat; remigibus ac
 nautis invisus, ut qui praedam ipsis surriperet. ut ergo eam a ty-
 ranno contemptum virgisque caesum vident, Azapidum unus generae
 ipsius a Cpolitianis soluta catena, accipiuntur. tyrannus naves octo ma-
 gnas, minores plures viginti, triemesque imperatoris ac Venetas,
 aliaque plurima parva navigia portum occupare conspiciens, illo se
 non posse potiri cognovit. stratagema ideo audax, generoso fortique
 viro dignum comminiscitur. per dumeta et vepres post Galatam sitas
 rectam viam a parte, quae orientem infra duas columnas respicit,

που κείμενον ἄντικρυ Κοσμηθίου. καὶ ποιήσαντες τὴν ἐδὸν
 ἁμαλὴν, ὅσον ἐδύνατο, διὰ τῶν φαλαγγῶν ἐπιβιάσας τὰς
 διήρεις καὶ τὰ ἰστία πτερώσας ἐκέλευσαν ἔλκειν διὰ ξηρᾶς
 ἐκ τοῦ πορθμοῦ τοῦ ἱεροῦ στομίου καὶ εἰσεῖγειν εἰς τὸν Κε-
 5 ράτιον κόλπον τὰ πλοῖα. ὃ καὶ γέγονεν. ἤλκοντο δὲ τὰ σκά-
 φη, καὶ ἐν ἐκάστῃ προρεύς καὶ ἄλλος ἐπὶ τῶν οἰάκων κα-
 θήμενος. ἕτερος δὲ τὸ πτερὸν κρατῶν τὸ ἰστίον ἐτίνασσαν P. 153
 ἄλλος τύμπαρον, ἕτερος σάλπιγγα κρούων ἐμελεῖδει θαλάσ-
 σιον μέλος. καὶ ἐξ οὐρίας πλέοντες τὰς ράπας καὶ τοὺς ἑύα-
 10 κας τὴν ξηρὰν διήρχοντο, ἕως οὗ κατανήσαντες ἐν τῇ ὕγρα
 ταύτης ἀνήγαγον ὀγδοήκοντα τὸν ἀριθμὸν, αἱ διήρεις ὑπάρ-
 χουσαι· τὰς δὲ λοιπὰς ἔασεν ἐκεῖ. τίς εἶδε τοιοῦτον ἢ τίς
 ἤκουσεν; ὁ Ξέρξης τὴν θάλασσαν ἐγεφύρωσε, καὶ ὡς ξηρὰν
 ὁ τοσοῦτος στρατὸς ἐπάνω ταύτης διῆλθεν. οὗτος δὲ ὁ νέος
 15 Μακεδὼν, καὶ ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τῶν γενεῶν αὐτοῦ τύραννος
 ἕστατος τὴν γῆν ἐθαλάσσωσε, καὶ ὡς κατὰ κυμάτων, τὰ
 πλοῖα κατὰ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων ἀπέβουξεν. ἀλλ' ὑπερ B
 τὸν Ξέρξην οὗτος· καὶ γὰρ ἐκεῖνος διαβὰς τὸν Ἑλλήσποντον
 παρὰ τῶν Ἀθηναίων αἰσχύνην ἐνδυθεὶς ἐπέστρεψεν, οὗτος
 20 δὲ τὴν ξηρὰν ὡς ὕγραν διαβὰς τοὺς Ῥωμαίους ἠφάνισε, καὶ
 τὰς χερσᾶς ὄντως Ἀθήνας, τὰς κοσμοῦσας τὸν κόσμον, τὴν
 βασιλίδα τῶν πόλεων εἶλε. ταῦτα μὲν διὰ θαλάσσης, διὰ δὲ
 ξηρᾶς τὴν χερσαίαν ἐκείνην τὴν παμμεγέθη φέρων ἄντικρυ

usque ad alteram partem litori Ceratini sinus e regione Cosmedii
 conterminam, sterni imperat. et pro loci qualitate quantum possibile
 fuit, complanata via, phalangis impositas biremes, velis expansis ex
 ostii sacri freto terra circumactas et tractas in Ceratinum sinum in-
 ferri iubet; statimque illud factum est. biremes itaque trahebantur,
 in quarum singulis unus prorae gubernator adsidebat, alius ad pup-
 pim clavum regebat. tertius antennas moderabatur velaque agitabat,
 alius tympanum pulsabat, carmen etiam nauticum a tubicine cantatum.
 dumeta interim ac torrentes navigantium specie superant, triremes-
 que LXXX terra tractas ab uno litore, ubi ceterae relictas sunt, ad
 aliud litus deducunt. quis talium spectator unquam vel auditor fuit?
 mari quidem navibus constrato pontem imposuit Xerxes, super quo
 ingentem exercitum traiecit. at hic novus Alexander Macedo, stirpis-
 que suae, uti spero, tyrannus ultimus, navigiis per collium iuga vel-
 ut per maris undas actis, terram effecit. Xerzem superavit,
 qui Hellespontum transvectus accepta ab Atheniensibus clade turpi-
 ter recessit. Mehemetes vero terra, quasi navigabili reddita, traie-
 cit, Romaeos delevit, aureasque revera Athenas, urbem imperato-
 riam, mundi ornamentum, expugnavit. atque ista quidem mari ge-

τοῦ τείχους ἔσκησεν ἐν τῇ πύλῃ τοῦ ἁγίου Ῥωμανοῦ πλησίον. καὶ λαβὼν σημεῖον ὁ τεχνίτης, εἶχε γὰρ ἐκ πλαγίου φωλαῖς δύο κατασκευασμένας, χωρούσας πέτρας ὡς λιτρῶν . . αὐτοφυῶς τεχνασμένας. καὶ ὅτε ἤβούλετο ἀπολύειν τὴν μεγάλην, ἐσημειοῦτο τὸν τόπον πρῶτον πέμπων τὴν μικράν, 5 καὶ τότε στοχαστικῶς ἐσφενδόνει τὴν μεγάλην. καὶ κρούσας τὴν πρώτην βολὴν, καὶ ἀκούσαντες τοῦ κτύπου οἱ τῆς πόλεως ἄνθρωποι γέγονασιν, καὶ τὸ „κύριε ἐλέησον” ἔκραζον. ἦν δὲ τότε κατὰ τὸ ἔθος εὐρεθεῖσα ἡ εἰκὼν τῆς πανυπεράγνου Θεοτόκου τῇ ἑβδομαδί τῆς διακαινησίμου ἐν τῷ παλατίῳ· καὶ 10 ἔκτοτε συχνάκις ἐλιτάνενον ἐν τῇ μονῇ τῆς χώρας, καὶ ἡ εἰκὼν ἐκεῖ ἴστατο μέχρις ἀλώσεως. τότε ἐπληροῦτο τὸ ῥηθὲν παρὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Ἰερεμίου λέγοντος, „ἵνα τί μοι λίθانون ἐκ Σαβὰ φέρεις καὶ κιννάμωμον ἐκ γῆς μακροῦθεν; V. 123 τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν οὐκ ἔστιν δεξιὰ, καὶ αἱ θυσίαι 15 D ὑμῶν οὐχ ἤδυνάν μοι. διὰ τοῦτο τάδε λέγει κύριος. ἰδοὺ, ἐγὼ δίδωμι ἐπὶ τὸν λαὸν τοῦτον ἀσθενίαν, καὶ ἀσθενήσουσιν ἐν αὐτῇ πατέρες καὶ υἱοὶ ἅμα, γείτων καὶ ὁ πλησίον αὐτοῦ ἀπολοῦνται. τάδε λέγει κύριος. ἰδοὺ, λαὸς ἔρχεται ἀπὸ βορρᾶ καὶ ἔθνος μέγα, καὶ βασιλεῖς πολλοὶ ἐξεγερθή- 20 σονται ἀπ’ ἐσχάτου τῆς γῆς, τόξον καὶ ζιβύνην κρατήσουσιν. ἰταμός ἐστι καὶ οὐκ ἐλεήσει. φωνὴ αὐτοῦ ὡς θάλασσα κυμαίνουσα. ἐφ’ ἵπποις καὶ ἄρμασι παρατάξονται, ὡσπερ

rebantur. terra vero tormentum bellicum illud immane in moenium conspectum tractum, non longe a S. Romani porta, locatum est. ad scopum destinatum artifex collimaturus sic se parabat. bombardae binae locatae erant ex obliquo, lapidum in globos affabre deformatum librarum pondo capaces. maiorem ille explosurus, locum designatum minori primum quassabat: certo deinde ictu maiorem emittebat. ad fragorem accensae bombardae explosivae primi globi. Cpolitani attoniti mutique restitere: deinde in has voces „domine, miserere” eruperunt. per id tempus purissimae deiparae imago Dia-caenesimi septimana, de more in palatio palam proposita erat; ubi usque ad diem captae urbis stetit; atque interim in vici illius monasterio omnes precibus crebro litabant. quae deus per Prophetam Ieremiam (6, 20) dixerat, tunc impleta sunt. „ut quid mihi thus de Saba affers, et calamus suaveolentem de terra longinqua? holocaustomata vestra non sunt accepta, et victimae vestrae non placuerunt mihi. propterea haec dicit dominus. ecce ego dabo in populum istum ruinas, et ruent in eis patres et filii simul; vicinus et proximus peribunt. haec dicit dominus, ecce populus venit de terra Aquilonis et gens magna, et reges multi consurgent a finibus terrae. sagittam et scutum arripient. crudelis est, et non miserebitur: vox

πῦρ εἰς πόλεμον ἐπὶ σέ, θύγατερ Σιών." ὁ δὲ σοφιστὴς τῆς
κακίας ἐκείνης ὁ τεχνίτης τι μέθοδον ἐπίστατο τοῦ μὴ διαρ-
ραγῆναι τὴν χωνείαν. καὶ γὰρ οἶδαμεν χωνείας ἀπολυούσας P. 154
προβόλους· μετὰ γοῦν τὸ ἀπολυθῆναι τοῦ σκεύους, εἰ καὶ
5 μὴ ἀφυλάττετο σκεπαζομένη ὑπὸ πύλων ἐξ ἐρίων παχέων,
παρευθὺς ὡς ὕελος διερρήγνυτο, καὶ μετὰ τὴν ἐπισκο-
πὴν ἢ δις ἢ τὸ πλέον τρεῖς ἀποπέμπων ἐσχιζέτο, τοῦ ἀέρος
χωροῦντος ἐν τοῖς κοίλοις τῶν μετὰλλων ὑποβαθύμασιν. οὐ-
10 τος δὲ τί ἐποίει; μετὰ τὸ σφενδοπισθῆναι τὴν πέτραν τῆς
χωνείας ζεύσεως ἀπὸ τῆς θερμότητος τοῦ νίτρου καὶ τοῦ
τεάφου, παρευθὺ κατέβρεχεν αὐτὴν ἐλαίῳ, καὶ σὺν τούτῳ
ἐπληροῦντο τὰ ἔνδον αὐτῆς ἀερώδη βάρη, καὶ οὐκ ἐνήργει
τὸ ψυχρὸν λεανθὲν ὑπὸ τῆς τοῦ ἐλαίου θερμότητος, καὶ ἐβά- B
σταίσε τὸν κόπον εὐκόλως, ἄχρις οὗ ὑπόρρησε τὸν ὄλεθρον
15 τῆς πόλεως· καὶ ἔτι μετὰ ταῦτα φυλάττεται σῶα, καὶ ἐνεργεῖ
πρὸς τὸ τοῦ τυραννοῦ θέλημα. κρούσας οὖν καὶ διασεισας
τὸ τεῖχος, ἠβουλήθη ἐκ δευτέρου ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ βάλλειν
ἄλλον ἓνα λιθόν· τυχὼν δὲ ἀποκρισιάριος τοῦ Ἰάγκου ἐκαῖ
ἔσκωψε τὴν βολήν, λέγων „εἰ βούλει καταπεσεῖν εὐκόλως τὰ
20 τείχη, μετάδρας τὴν σκευὴν ἐν ἄλλῃ μέρει τοῦ τείχους, ἀπέ-
χοιτι ἀπὸ τῆς πρώτης βολῆς ὀργυῖας εἴ ἢ εἴ, καὶ τότε ἐξι-
σῶν τὴν πρώτην ἄφες ἐτέραν βολήν. τῶν δύο οὖν ἄκρων
κρουσθέντων ἐπιμελῶς, τότε βάλλε καὶ τρίτην ὡς εὐρεθῆναι

2. τ1] an τίνα?

είας quasi mare sonabit et super equos adscendent, et curribus,
filia Sion, in acie sicut ignis adversum te stabunt." perniciosae
porro illius machinae inventor ac faber noto sibi quodam medi-
camine prospexerat, quominus tormentum aeneum rumperetur. tor-
mentis illis lapides emitti vidimus ac novimus: post explosio-
nem vero nisi pilis ex lana densissime compactis contacta sta-
tim forent, ad vitri modum dirumpi; etiamque tali cura adhibi-
ta, duabus vel tribus explosionibus, in metalli poros subeunte aere,
id pati. at qua arte id vitabat? emisso lapide aeneum tormentum
nitri ac sulphuris vapore calefactum oleo statim perfundebat, quo
obstructi pori aeris penetrantis iniuriam arcebant, et olei calore vis
frigoris retundebatur; sicque explosionibus sustinendis illa machina
par fuit, donec urbi ruinam attulisset. integra etiamnum ad tyranni
usus, cum ipsi liberit, superest. impulsas ac quassatas muri parte,
in eandem collimabat lapidem denuo emissuras: sed cum Ianchi
apocriarius, qui tum aderat, destinatum ictum risu excepisset, ei-
que collimanti dixisset: „si muros in terram nullo negotio ruere
velis, a parte muri prius diruta ad proxime quinque vel sex orgyis
distantem conveat machina, ictus unum et alterum aequalis altitu-
dinis destina; quibus accurate directis ac libratis, tertio murum

Cτὰς τρεῖς βολὰς ἐς τριγώνου σχῆμα, καὶ τότε ὕψει τὸν τοι-
 οὔτον τοίχον εἰς γῆν καταπίπτουσα." ἤρσεν οὖν ἡ βουλή,
 καὶ οὕτως πέπραχεν ὁ τεχνίτης, καὶ οὕτως ἀπέβη. πόθεν δὲ
 παρακινήθεις ὁ Οὐγγρος οὕτως τὴν βουλήν ταύτην τῷ τυραν-
 νῷ δέδωκεν, ἤδη λέξω. ὁ ῥῆξ τῆς Οὐγγρίας τὴν βασιλείαν 5
 τῶν Ῥωμαίων ἐν ἐκείνῃ τῷ ἔτει παραλαβὼν καὶ στεφθεὶς πα-
 ρὰ τοῦ πάπα Νικολάου καὶ ἀναλωσάμενος τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ,
 ἐξεβλήθη τῆς ἐπιτροπικῆς ἐξουσίας ὁ Ἰάγκος, καὶ ἀνελάβετο
 τὴν πᾶσαν φροντίδα τῆς ἀρχῆς ὁ ῥῆξ καὶ βασιλεύς. ἔχων
 δὲ ὄρκους μετὰ τοῦ Μεχεμέτ ἀγάπης προσδιοριστικῆς τρι- 10
 ὦν ἐπιῶν, ἤδη πληρωθέντος τοῦ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος, ἐμήνυ-
 D σε τῷ Μεχεμέτ λέγων ὡς „ἐγὼ τὴν βασιλείαν παρέδωκα
 τῷ κυρίῳ μου, καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν οὐκ εἰμὶ τοῦ δεσφενδεύειν ἃ
 ὑπεσχέθην· λάβε τὰ ἔγγραφα ἃ ἔδωκας, καὶ δός τὰ ἡμέτε-
 ρα, καὶ ἔσο ὡς βούλει μετὰ τοῦ ῥηγὸς τῆς Οὐγγρίας." αὐ- 15
 τη ἦν ἡ αἰτία τῆς ἀφίξεως. περὶ δὲ βουλῆς, ἧς οὐκ ἔδει
 συμβουλευῆσαι ὡς ὑπάρχων Χριστιανός, οὕτως ἀκούσας γρά-
 φω. λέγεται ὅτι μετὰ τὴν τρίτην ἤτταν, ἣν φθάσας ὁ λό-
 γος ἐδήλωσε, φεύγων ὁ Ἰάγκος, καὶ οὐχ ὡς ἤθελεν ἢ ὡς
 ἔπροπε καταλαβὼν τὰ οἰκεία, ἔτυχέ τινος τῶν πνευματοφό- 20
 ρων ἀνδρῶν διηγούμενος τὰ τῆς ἡτεης, καὶ ἀδημονῶν πῶς
 ἡ τύχη τὰ τῶν Ῥωμαίων κατέλιπεν καὶ πρὸς τοὺς ἀσεβεῖς
 χαροπὸν ἔβλεπεν. ὁ δὲ γέρον ἀπεκρίνατο „ἴσθι, τέκνον. εἰ

quate, ita ut in trianguli figuram dispositi cernantur; illam moeni-
 um partem in terram rœere conspicies." placuit consilium, cui paruit
 artifex, nec successu caruit. qua ratione vero impulsus Hungarus ille
 tyrannum hac de re monuerit, enarrabo. anno illo Hungariae rex
 Romanorum imperator designatus fuerat et a papa Nicolao coronam
 acceperat. exauctorato etiam Ianco, qui curatoris nomine res admi-
 nistraverat, rex ipse imperator administrationem regni universam ca-
 pssivit ac suscepit. cumque pacem in triennium cum Mehemete pa-
 ctus esset Iancus, sesquianno ipsius iam exacto, talia Mehemeti si-
 gnificavit. regni administratione ipse me abdicavi, et domino meo
 eam tradidi. quae pollicitus sum, in posterum integra praestare am-
 plius nequeo. quas scriptas ergo tabulas nobis credidisti, tibi habe,
 nostrasque mihi redde. cum Hungariae porro rege, ut tibi visum
 erit, te gesseris. hoc de negotio acturus apocrisiarius legationem ob-
 ierat. de consilio vero, quod hunc, cum Christianus esset, nusquam
 dare decuit, ab aliis quae accepi referam. fama est Iancum, postquam
 tertio victus turpi fuga domum invitus repetiisset, cuidam viro spi-
 ritu prophético impulso, in quem casu incidit cladem quam accepe-
 rat narravisse, et Romaeorum rebus, quos fortuna impiis aridens
 deseruisset, illacrimasse; huicque senem talia respondisse: „istud a

μη παντελής φθορά τοῖς Ῥωμαίοις ἐπέλθοι, οὐκ ἐπιγελάσει
 τοῖς Χριστιανοῖς ἡ τύχη· δεῖ γάρ τὴν πόλιν ὑπὸ τῶν Τούρ-
 κων φθαρῆναι, καὶ οὕτω τὰ τῶν Χριστιανῶν δυστυχήματα P. 155
 τέλος ἔξουσιν.” ἔχων οὖν ἐν ὧσὶ τὴν ἀπαίσιον ταύτην προ- V. 124
 5 φητεῖαν ὁ τοῦ Ἰάγκου ἄγγελος ἀπεθύμει συντομώτερον τὴν
 πόλιν ἀλῶναι, καὶ διὰ τοῦτο τὴν βουλήν, πῶς δεῖ καὶ μέλ-
 λει τὸ τεῖχος εὐκόλως πεσεῖν, ἐδίδασκε. πεσόντα δὲ δύο τεί-
 χη ἔχοντα ἐν τῷ μέσῳ πύργον ἕνα, καὶ ὁ πρὸς τῇ πύλῃ πύρ-
 γος τοῦ ἁγίου Ῥωμανοῦ ἔκειντο χαμαί, δρωῶντες τοὺς ἔνδον
 10 καὶ δρωόμενοι ὑπ’ αὐτῶν. ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς Ἰωάννης γενναί-
 ῶς ἐμάχετο σὺν πᾶσι τοῖς ὑπ’ αὐτὸν καὶ τοῖς τοῦ παλατιοῦ,
 ἔχοντες ἐκ τοῦ Γαλατᾶ μέρος οὐκ ὀλίγον ἀνδρῶν ἐνόπλων.
 καὶ γὰρ ἦσαν αὐτοὶ δεικνύντες ἀγάπην. καὶ ἐξερχόμενοι διη- B
 γον ἐν τῷ κάμπῳ τοῦ φροσάτου ἀφόβως, καὶ τὰ ζητούμενα
 15 χρεώδη ἐδίδοσαν ἀφθύνως τῷ τυράννῳ, καὶ ἔλαιον διὰ τὰς
 σκευάς, καὶ ἄλλο εἴ τι αἰτοῦντες οἱ Τούρκοι ἐφαίνοντο· τοῖς
 δὲ Ῥωμαίοις κρύφα καὶ διὰ τῆς νυκτὸς διαβαίνοντες τὴν
 ἡμέραν πᾶσαν συμμαχοῦντες ἦσαν· τῇ δὲ ἐπιούσῃ νυκτὶ
 ἐναλλαττόμενοι ἄλλοι ἐν τῇ πόλει, καὶ αὐτοὶ ἐν τοῖς οἴκοις
 20 καὶ τῷ φροσάτῳ διέτριβον διὰ τὸ λανθάνειν τοὺς Τούρκους.
 οἱ δὲ Βενετικοὶ ἐν τῇ βασιλικῇ πύλῃ μέχρι τοῦ Κυνηγοῦ σὺν
 Ῥωμαίοις ὁμοῦ τοῖς Τούρκοις ἐμάχοντο. ὁ δὲ μέγας δοῦκας
 σὺν φ’ ἐνόπλοις ἐν τῇ πόλει περιεπόλευεν, θαρρύνων ἀπαν- C.

me disce, filli, non prius Christianos, quam internecione Romaei
 deleti penitus fuerint, prospera fortuna usuros esse, urbem a Turcis
 vastari ac diripi necesse est, hacque clade Christianorum infortunia
 terminari.“ Ianci fetialis infaustam eiusmodi prophetiam auribus
 haustam in animum induxerat; quare citius urbem expugnari cupi-
 ens, rationem, qua facilius rueret quassatus murus, docuit. dirutis
 ergo, quae turris lateribus adhaerebant, moenibus, turre etiam S.
 Romani portae vicina solo aequata, hostes et qui intra urbem erant,
 se invicem conspiciebant. illic Iohannes Iustinianus, suis palatitque
 militibus cinctus, fortiter pugnabat; auxiliarii etiam non pauci ar-
 mati Galatini, qui amicos multis modis se probaverant, strenue prae-
 liabantur. isti equidem extra oppidi sui muros in Turcorum castris
 secure versabantur, tyranno necessaria copiose praebentes, oleum in
 machinae tormentariae usum, et quidvis aliud quod Turci peterent,
 ministrantes. Romaeis vero occulte auxiliari, et noctu Cpolim trai-
 cientes per diem illis militare; sequenti deinde nocte permutatis vi-
 cibus succedere alii: ita ut, qui pridie in urbe manserant, in oppi-
 do et castris ad Turcos fallendos postridie agerent. Veneti quoque
 a porta imperatoria Cynegum usque, Romaeis immixti, adversus
 Turcos praeliabantur. dux interim magnus militibus ubique animum

ταχοῦ τούς στρατιώτας καὶ στοχαζόμενος τὰς βίγλας καὶ ἐρευνῶν τούς παραλειπομένους. καὶ τοῦτο ἐποίουν καθ' ἑκάστην ἡμέραν· οὐ γὰρ ἐσυνεκρότησε πόλεμον ἀληθῆ ὁ ἀλάστωρ, ἐκδεχόμενος τὴν ὄραν τὴν σκοπευομένην παρὰ τῶν μάντεων. ὁ βασιλεὺς δὲ ἰδὼν τὰ τείχη πέσοντα, καὶ κακὸν ὅσην σημείον κατὰ τῆς πόλεως καὶ κατ' αὐτοῦ κρίνων τὴν πτώσιν (καὶ γὰρ οὐκ ἔτυχεν ἀπὸ τούς καιροῦς Κωνσταντίνου τοῦ ἀγιοτάτου ἐν τοσοῦτοις πολέμοις Σκυθικοῖς Περσικοῖς Ἀραβικοῖς τοῦ γενέσθαι πτώσιν ἐνὸς λίθου βαροῦντος λίτρας μῦσ· τότε δὲ τοιοῦτον ἑώρα καὶ τόσον στρατὸν ἀναρίθμητον **10** **D** καὶ στόλον βαρὺν καὶ πλατεῖαν ὁδὸν) ἀπεγνώκει, ἀπήλπισεν, καὶ στείλας πρέσβεις ἐδέετο τοῦ τυράννου ἵνα ὅσον βούλεται τέλος κατ' ἔτος καὶ ὑπὲρ τὴν δύναμιν, καὶ ἄλλα ζητήματα, μόνον ἀναχωρῆσαι τῶν ἐκεῖ δοῦναι καὶ εἰρήνην ἀσπάσασθαι. ὁ δὲ τυράννος εἶπεν „οὐκ ἔστι δυνατὸν ἀναχωρῆσαι με. ἢ τὴν **15** πόλιν λαμβάνω, ἢ ἡ πόλις λαμβάνει με ἢ ζῶντα ἢ τεθνεῶτα. εἰ μὲν βούλει τοῦ ἀναχωρῆσαι ταύτης μετ' εἰρήνης, δίδωμί σοι τὴν Πελοπόννησον, καὶ αὐτοῖς τοῖς σοῖς ἀδελφοῖς δώσω ἐτέρας ἐπαρχίας, καὶ ἐσόμεθα φίλοι. εἰ δὲ οὐ παραχωρήσεις μοι τὴν εἰσοδὸν εἰρηνικῶς καὶ διὰ μάχης εἰσέλθω, πάντας **20** **P. 156** τούς μεγιστάνους σου σὺν σοὶ πατάξω ῥομφαίᾳ, καὶ τὸν λοιπὸν ἅπαντα λαὸν τῷ βουλομένῳ παντὶ τῷ ἡμετέρῳ στρατῷ

10. τοιοῦτον] τοσοῦτον P.

faciendo, vigiliis explorando, et militum, qui desiderabantur, numerum ineundo, quingentis armatis stipatus urbem quotidie obibat: neque enim oppugnationem urbis manifestam malignus ille aggrediebatur, dum tempus ab hariolis suis indicatum expectat. imperator moenium ruinam considerans urbi sibi infausta augurabatur; a temporibus quippe Constantini sanctissimi per tot tantaque bella Scythica, Persica et Arabica, vel unius librae pondo lapidem e muris deiici nusquam contigerat. tanta itaque murorum ruina eius oculis obversante, immenso exercitu ac classe premi se, iterque planum in urbem hosti apertum animadvertens, abiecta omni spe animo ita frangitur, ut legatos ad tyrannum miserit, qui ipsum orarent ut annuo tributo, quantum liberet, urbis etiam opibus et divitiis maiore imperato, aliis quoque iniunctis obsidionem solveret et castris ab urbe motis pacem amplecteretur. legatis hunc in modum respondit tyrannus. „ab obsidione recedere non possum: aut urbem capiam, aut ipsa vivum me mortuumve capiet. si in urbe mihi sponte decedere volueris, Peloponnesum tibi concedo; fratribus tuis alias ditiones donabo, et erimus amici. quodsi intra urbem me pacifice non acceperis, eamque vi expugnatam ingressus fuero, te magnatesque tuos omnes gladio confodiam; ceteramque multitudinem militi meo, cum

χορηγήσω πραιδεῦσαι, κάμοι ἢ πόλις ἀρκεῖ μοι κενή." ταῦτα ὁ βασιλεὺς ἀκούσας, καὶ μὴδ' ἔπωσοῦν ἐν τῇ νῆϊ βάλλων. οὐ γὰρ ἦν δυνατόν παραδοθῆναι τὴν πόλιν τοῖς Τούρκοις ἐκ τῶν χειρῶν τῶν Ῥωμαίων· εἰ γὰρ εἶχε τοῦτο γένεσθαι, ποίαν ὁδὸν ἢ ποῖον τόπον ἢ πόλιν εἶχον μετοικῆσαι Χριστιανῶν τοῦ μὴ καταπτύειν καὶ ὄνειδίζειν καὶ σφακελιῖζειν τοὺς Ῥωμαίους; οὐχὶ μόνον Χριστιανοὶ ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ Τούρκοι καὶ Ἑβραῖοι εἶχον ἐξουθενεῖν αὐτούς.

Τότε ὁ Λόγγος Ἰουστινιανὸς ἐσκέπαστο διὰ τῆς νυκτὸς
 10 προσεγγίσει ταῖς διήρσει καὶ ἐμπρῆσαι ταύτας. καὶ δὴ ἔτοι- Β
 μάσας μίαν τῶν τριήρων καὶ βαλῶν ἐν αὐτῇ τοὺς δοκιμω- V. 125
 τάτους τῶν Ἰταλῶν καὶ παντοῖα μηχανικὰ σκευή, ἴσταντο
 ἐκδεχόμενοι τὴν ὥραν. οἱ δὲ Γενουταὶ τοῦ Γαλατᾶ μαθόν-
 τες τὸ δρώμενον ἀπήγγειλαν τοῖς Τούρκοις. οἱ δὲ τῇ νυκτὶ
 15 ἐκείνῃ ἄγρυπνοι διανυκτερεύσαντες καὶ σκευὰς ἐτοιμοὺς πα-
 ραταξάμενοι τοὺς Λατίνους ἐκδέχοντο. οἱ δὲ Λατῖνοι μὴ
 γνότες τὸ μνηστῆν παρὰ τῶν τοῦ Γαλατᾶ εἰς τοὺς ἀσεβεῖς,
 περὶ μέσας νύκτας ἄρασα τὰς ἀγκύρας ἢ τριήρης ἀποφοπτι-
 τοῖς πλοίοις πλησιάζων ἦν. οἱ δὲ Τούρκοι ἐν τῇ βοτάνῃ τῆς
 20 σκευῆς πῦρ βάλλοντες (ἦσαν γὰρ ἐν ὅλῃ τῇ νυκτὶ ἐγρηγορό- C
 τες) καὶ δὴ ἐκπεμφθεὶς ὁ λίθος κατὰ τῆς τριήρεος καὶ σὺν
 ἤχη πλείστῃ κρούσας αὐτὴν ἔβαλε κάτω ὑποβρύχιον σὺν τοῖς
 ἐπιβάταις, πέμψας εἰς βυθόν. τοῦτο τοὺς Λατίνους εἰς φό-
 βον καὶ ἀγωνίαν οὐ μικρὰν ἐνέβαλε, καὶ τὸν Ἰωάννην οὐκ

urbs vacua mihi satis sit, diripiendam reliquam. his allatis parere imperator nunquam animum induxit; neque enim possibile erat urbem Romaeis ereptam Turcis tradere. hoc enim flagitio admissio, quam viam ipsi capesserent, quem in locum abirent, in quam Christianorum urbem migrarent Romaei, ubi a probris, contumeliis et contemptu tuti agerent? non solum enim a Christianis, sed ab ipsis Turcis et Hebraeis merito contempti essent.

Per id tempus Iustinianus Longus hostium biremes noctu invadere ignemque iis iniicere cogitabat. ad hoc trireme una, Italorum probatissimis machinisque idoneis impositis, tempus commodum observabat. at Galatini Genuenses rem sibi compertam Turcis prodidere; qui noctem illam totam insomnem egerunt, tormentisque ad excipiendum Latinorum impetum paratis venientes expectarunt. Latini istius proditionis ignari, ancoras circa mediam noctem sine strepitu tollunt, et triremi ad navigia seruntur. tunc Turci, qui tota nocte vigilaverant, igne bombardae iniecto lapidem triremi impeerunt; quae cum ingenti fragore quassata, una cum vectoribus omnibus in profundum demersa est. tali casu Latini territi ac attoniti sunt, Iohannesque

εἰς μικρὰν ἀθυμίαν· ἦσαν γὰρ οἱ καταποντισθέντες ἅπαντες ἐκ τῆς αὐτοῦ νηὸς εὐζῶνοι νεοὶ καὶ λίαν πολεμιστοὶ ὑπὲρ τοὺς ῥν'. οἱ δὲ Τοῦρκοι ἐπαρθέντες ἐπὶ τῇ εὐδοκίμῳ, καὶ φωνὴν μεγάλην ἄραυτες σὺν ἀλαλαγμῷ πάντες, καὶ οἱ ἐν τοῖς πλοίοις καὶ οἱ ἐν ταῖς σκηναῖς, τόσον ἤχον ἐν οὐρανοῖς ἐξέπεμψαν ὡς δοκεῖν 5
 τὸ κλίμα ἐκεῖνο τῆς γῆς σειέσθαι, καὶ ἐκ τοῦ φόβου καὶ οἱ τῆς πόλεως καὶ οἱ τοῦ Γαλατᾶ πάντες ἐβόων. ἡμέρας οὖν
 D γενομένης, καὶ χαρμωδῶς τε καὶ εὐθαρσῶς καταπολεμίζον-
 τες, ἐναβρονόμενοι ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῆτῳ καταβολῇ τῆς τριή-
 ρεος, ἄλλον λίθον καὶ αὐτὸν παμμεγέθη τῇ φωλεᾷ τῆς χω- 10
 νείας ἐνήρμοσαν, καὶ δὴ ἰσταμένης μιᾶς νηὸς ἐν τῇ πύλῃ τοῦ
 Γαλατᾶ ἐγγύς, φερούσης φόρτον ἐμπορικῶν παντοίων εἰδῶν
 καὶ μελλούσης ἐν Ἰταλίᾳ πλέειν (ἦν γὰρ καὶ ἡ ναῦς καὶ ὁ
 φόρτος τῶν ἐμπόρων τοῦ Γαλατᾶ) ἀφέντες οἱ Τοῦρκοι τὸν
 λίθον διέρρηξε τὴν γαστέρα τῆς νηὸς, καὶ διαρραγείσης ἄρ- 15
 θην κατεποντίσθη ἐν τῷ βυθῷ. τοῦτο τὸ δῶρον ἀντάμειψις
 τῆς ἀκραιφνοῦς φιλίας, ἧς ἐπεδειξάντο Τοῦρκοι τοὺς Γαλα-
 τίνους. ἀπήεσαν γὰρ ἐν τοῖς μεγασιάνοις αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ
 P. 157 βοῶντες ὡς „ἡμεῖς φίλοι ὄντες καὶ τὰ τῆς φιλίας πράττον-
 τες ἐσημάναμεν τὴν ἔλευσιν τῆς τριήρεος· καὶ γὰρ εἰ οὐκ 20
 ἔστε παρ' ἡμῶν ἐνωτισθέντες τὴν ἔλευσιν αὐτῆς, εἰς κενὸν ἂν
 ἦσαν οἱ τόσοι κόποι τῶν διὰ ξηρᾶς εἰσαχθέντων ἐν τῷ λιμέ-
 νῳ ὀγδοήκοντι πλοίων· τέφρα γὰρ ἔμελλον γυγόνεαι καὶ κό-

ipse pavore haud mediocri percussus: fluctibus enim absorpti plures centum et quinquaginta iuvenes prompti ac bellicosi perierant, qui in eius nave stipendia omnes faciebant. Turci vero ob tam apposite destinatum ictum animo elati, omnes, cum qui in navigiis tum qui sub tentoriis erant, simul vehementer vociferantur, tantumque clamorem in coelum mittunt, ut tractus ille terrae concuti videretur; formidine etiam Cpolitani ac Galatini trepidantes clamoribus similibus aërem complevere. ubi dies illuxit, Turci laetabundi sibi que confidentes oppugnare urbem pergunt. istaque, inaspectata triremis depressione superbientes lapidem magnum bombardae canali immittunt, et in navem quae mercatorum Genuensium erat directo ictu, eius costas dirumpunt, et in profundum demergunt. haec navis iuxta muros ad portam Galatae stationem habebat, mercibus omnigenis onusta in Italiam mox navigatura; hocque facinore, seu redhostimento, quomodo amicitiam Galatinorum colerent, Turci probaverunt. eodem hoc die ad magnates, cum ipsis expostulaturi, Galatini se conferunt, quod cum amici eorum essent, talesque prodita triremi se praebuisent, tanta iniuria illata ipsis esset. „si vobis, inquit, incompertus fuisset triremis appulsus, tantos labores in trahendis terra biremi-

νς παρὰ τῶν Ῥωμαίων. ὑμεῖς δὲ τὴν ἀντιμισθίαν πληρώ-
 σατες ἐποιήσατε ἡμῖν τὴν τσαύτην ζημίαν." οἱ δὲ μεσά-
 ζοντες ἀπεκρίναντο ὅτι „μὴ γινώσκοντες ὑμετέρων εἶναι τὴν
 ναῦν, ἀλλὰ θαροῦντες τῶν ὑπεραντίων εἶναι, τοῦτο καὶ
 5 πεπράχαμεν. ἔχετε οὖν θάρρος, καὶ εὐχεσθε τοῦ λαβεῖν
 ἡμᾶς τὴν πόλιν· καὶ γὰρ ἤδη πάρεστιν καὶ ὁ καιρὸς ἐγγύς
 ἐστί, καὶ τότε πῦσα ζημία καὶ πᾶν ἕτερον τὸ ὀφειλόμενον
 ὑμῖν δοθήσεται." σὺν τούτοις τοῖς μελιχίοις λόγοις ἀπή-
 10 σαν, μὴ εἰδότες οἱ ἄθλιοι ὅτι καὶ αὐτοὶ καὶ ἡ πόλις αὐτῶν,
 ὡς ἡ Κωνσταντινού, οὕτω καὶ αὐτοὶ γενήσονται μετ' ὀλίγον.
 ὁ δὲ τύραννος κατεσκευάσας καὶ γέφυραν ξύλινον ἀπὸ τῶν
 τοῦ Γαλατᾶ βλέπων εἰς Κυνηγόν. ἡ δὲ κατασκευὴ ἦν οὕτως.
 ἀθροίσας κελύσει οἰνοδόχα ἀγγεῖα ὑπὲρ τὰ χίλια, καὶ θή-
 15 σασ καλωδίους εἰς πλάτος ὅσον τὰ δύο ἀγγεῖα κατὰ μῆκος
 τίθενται, ὄρμαθὸν ἓνα, καὶ ἕτερον πάλιν ὄρμαθὸν ὅμοιον
 τῷ πρώτῳ, εἶτα συνάψας καὶ συναρμόσας τοὺς δύο ὄρμαθούς,
 καὶ δοκοὺς ἐκ τῶν δύο μερῶν προσηλώσας, σανίδας κατέ-
 στρωσεν. καὶ ἀγεγόνει εἰς πλάτος ἡ γέφυρα ὥστε ἐπὶ πῶς
 πέτε κατὰ πλάτος διέρχεσθαι στρατιώτας πεζοὺς.
 20 39. Ἀπαρτίσας οὖν τὰ πάντα, ὡς αὐτῷ ἐδόκει, καλῶς V. 126
 ἐπεμψεν ἔνδον λέγων τῷ βασιλεῖ „γίνωσκε τὰ τοῦ πολέμου
 ἤδη ἀπηρτίσθαι, καὶ καιρὸς ἐστὶν ἀπὸ τοῦ νῦν πρᾶξι τὸ
 ἐνθυμηθῆν πρὸ πολλοῦ παρ' ἡμῖν νῦν, τὴν δὲ ἐκβῶσαι τοῦ P. 158

bus octoginta inque portarum deducendis frustra subiissetis: in cine-
 rem namque a Romaeis versae fuissent. vos itaque ob tantum officii-
 um gratiam reponentes, tam grave damnum nobis intulistis. respon-
 derunt mesazontes: „navem illam vestram esse ignorabamus, idque
 a nobis hostilem esse ratis actum est. bono estote animo; utque
 urbem occupemus, cuius expugnatio vicina est, vota concipite. da-
 mnum vobis illatum resarciatur, et quodcumque vobis debetur, nu-
 merabitur.“ his blandis verbis placati redierunt miseri, ad cladem
 caecutientes, qua una cum capta ac expugnata urbe obruendi erant.
 tyrannus interim pontem ligneum a Galatae litore ad Cynegudem hoc
 artificio compactum stravit. dolia supra mille collecta rudentibus
 colligavit, ita ut bina secundum eorum longitudinem apposita lati-
 tudinem pontis caperent; series binae doliorum, totam pontis longi-
 tudinem capientes, simul etiam connexae coagmentantur; trabes
 deinde ad oram utramque clavis affixae, quibus tabulatum tandem
 instratum est: tantaque erat pontis latitudo, ut milites quinque
 fronte incedere facile possent.

39. Omnibus ad expugnandum urbem, ut Mehemeti videbatur,
 rite instructis, caduceatorem mittit, qui imperatori talia diceret.
 „omnia ad expugnationem iam parata esse, et quod diu ante decre-

σκοποῦ τῷ θεῷ ἀφίμεν. τί λέγεις; βούλει καταλείπειν τὴν πόλιν, καὶ ἐπιελθεῖν ἐνθα καὶ βούλει μετὰ καὶ τῶν σῶν ἀρχόντων καὶ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς, καταλιπὼν τὸν δῆμον ἀζήμιον εἶναι καὶ παρ' ἡμῶν καὶ παρὰ σοῦ, ἢ ἀντιστῆναι, καὶ σὺν τῇ ζῳῇ καὶ τὰ ὑπάρχοντα ἀπολέσεις, σὺ τε καὶ οἱ 5 μετὰ σου, ὁ δὲ δῆμος ἀιχμαλωτισθεῖς παρὰ τῶν Τούρκων διασπαρῶσιν ἐν πάσῃ τῇ γῇ." ὁ βασιλεὺς δὲ ἀπεκρίνατο σὺν τῇ συγκλητῇ „εἰ μὲν βούλει, καθὼς καὶ οἱ πατέρες σου ἔζησαν, εἰρηρικῶς σὺν ἡμῖν συνζῆσαι καὶ σὺ, τῷ θεῷ χά-
Bρις. ἐκεῖνοι γὰρ τοὺς ἐμούς γονεῖς ὡς πατέρας ἐλόγιζον καὶ 10 οὕτως ἐτίμων, τὴν δὲ πόλιν ταύτην ὡς πατρίδα. καὶ γὰρ ἐν καιρῷ περιστάσεως ἅπαντες ἕντος ταύτης εἰσιόντες ἐσώθησαν, καὶ οὐδεὶς ὁ ἀντισταίνων ἐμακροβίω. ἔχε δὲ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν ἀπραχθέντα ἀδίκως κάστρα καὶ γῆν ὡς δίκαια, καὶ ἀπόκοπον καὶ τοὺς φόρους τόσους ὅσους κατὰ τὴν ἡμετέραν 15 δύναμιν κατ' ἔτος τοῦ δοῦναί σοι, καὶ ἀπελθε ἐν εἰρήνῃ. τί γὰρ οἶδας εἰ θαρρῶν κερδᾶναι εὐρεθῆς κερδανθεῖς; τὸ δὲ τὴν πόλιν σοι δοῦναι οὐτ' ἐμὸν ἐστι οὐτ' ἄλλου τῶν κατοικούντων ἐν ταύτῃ· κοινῇ γὰρ γνώμῃ πάντες αὐτοπροαιρέτως ἀποθανοῦμεν καὶ οὐ φεισόμεθα τῆς ζῳῆς ἡμῶν." ταῦτα 20
Cἀκούσας ὁ τύραννος, καὶ ἀπογνοὺς τὴν εἰρηλικὴν τῆς πόλεως παραδοσίαν, ὤρισε διαλαλίας γενέσθαι ἐν πάσῃ τῇ στρατιᾷ, καὶ ἐδήλωσε τὴν ἡμέραν τοῦ πολέμου, ὁμόσας ὡς οὐκέτ'

22. παραδοσίαν] προδοσίαν P.

vi, efficiendi tempus adesse certiolem te facio. incepti nostri exitum deo committimus. ad deditionem compellantibus nobis quid respondes? urbe decedere tibi placet, et quocumque libuerit, cum aulae tuae proceribus, eorum supellectile ac divitiis, abire? ita ut populus neque a nobis neque a te damnum capiat. an obsistere ac repugnare tibi certum est, proindeque vitam divitiasque tuas et tuorum perdere; populum captivum per omnes regiones a Turcis distrahendum prodere." imperator praesente senatu respondit. „si pacem nobiscum maiores tuos imitatus habere velis, gratias ob id deo agimus. illi maiores meos velut parentes coluerunt ac observarunt: hanc urbem, apud quam calamitate pressi salutem sibi quaesierunt, patriae loco habuerunt; nec quisquam, qui oppugnavit eam, longaevis fuit. castris et regionibus contra fas nobis ereptis, tanquam iuste partis frueri. tributa annua, quam magna ac gravia pendere poterimus, impera, et pace constituta recede. nam spe lucri delusus an aliis praedae futurus sis, nescis. urbem vero tibi dedere, neque penes me est, neque in civium cuiusquam potestate. unum quippe universorum propositum est, ultro mori nec vitae nostrae parcere." his auditis

ἄλλο χρήζει κέρδος πλὴν τὰς οἰκοδομὰς καὶ τὰ τεῖχη τῆς
 πόλεως, τὸν δ' ἄλλον ἅπαντα θησαυρὸν καὶ ἀρχιμαλωσίαν
 ἔστρωσαν ὑμῶν κέρδη. τότε οἱ πάντες εὐφήμεσαν. ἐσπέρας
 δὲ γενομένης κήρυκας κύκλω τοῦ στρατοπέδου στειλίας ἐπρόσ-
 5 ταττε ἐν πίσῃ σκηπῆ φῶτα μεγάλα καὶ πυρκαϊὰς ἀνάψαι,
 καὶ τῶν φώτων ἀναφθέντων πάντας σὺν ἡγῶ καὶ βοῇ ἀλα- V. 127
 λάξαι τὴν μιαν αὐτῶν φωνὴν τὴν δηλοῦσαν τὴν αὐτῶν
 ἀσέβειαν. καὶ ἦν ἰδεῖν καὶ ἀκοῦσαι ξένον τέρας· τὰ γὰρ
 φῶτα ὑπερεκχυθέντα ἐν γῆ καὶ θαλάσῃ ὑπὲρ τὸν ἥλιον ἔλαμ- D
 10 πον τὴν πᾶσαν πόλιν, τὸν Γαλατῶν, τὰς νῆας ἀπάσας καὶ
 τὰ πλοῖα πέρα τὸ Σκουτᾶριον, καὶ ἐπιφάνεια πᾶσα τῆς
 ἕρῃς τοσοῦτον ὑπερήστραπτεν ὅσον εἶποι τις κεραυνοῦ δίκην·
 καὶ γὰρ εἶθε ἦν κεραυνὸς οὐ φωτίζων μόνον ἀλλὰ καὶ κατα-
 καίων καὶ διαπανῶν! οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐδόκουν πῦρ ἐμπεσεῖν ἐν
 15 τῷ στρατεύματι, καὶ κατέτρεχον ἕως τοῦ ἑρειπίου. καὶ
 ὄρῶντες αὐτῶν τὰς ὀρχήσεις, καὶ τὰς εὐφροσύνας ἀκούον-
 τες ἀλαλαγὺς τὰς γενομένας, προεώρων τὸ μέλλον, καὶ σὺν
 καρδίᾳ συντετριμμένη πρὸς τὸν Θεὸν ἔλεγον „κύριε, φείσαι
 ἡμᾶς τῆς δικαίας σου ἀπειλῆς, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν
 20 χειρῶν τοῦ ἀντικειμένου.” οἱ δὲ δημόται μόνον ἰδόντες τὴν P. 159
 τοσαύτην θείαν καὶ τὴν βοήν ἀκούσαντες ὡς ἡμιθανεῖς ἔπνεον,
 μὴ δυνάμενοι ἔλκειν πνεῦμα μήτ' ἀποφυσῶν. ὁ δὲ Ἰωάννης

tyrannus deditione sponte facta urbem recipere desperavit; quamobrem
 copiis suis per castra oppugnationis diem edixit; quibus iuratus si-
 gnificat, alia praeda praeter moenia et domos urbis se non indige-
 re; thesauros ac mancipia ceteramque praedam militi suo remittere.
 hac de causa universae ei copiae cum plausu acclamarunt. sub ves-
 peram per universa castra praeconibus missis, in tentoriis singulis
 lumina et ignes ingentes accendi iubet; luminibusque accensis cun-
 ctos vocem infandam, impiae eorum religionis signum, clamore in-
 tenso sonare. portento quid simile videndum audiendumque oblatum
 est: lucernae etenim terra marique confertim dispositae solis splen-
 dorem vincebant; totumque oppidum, Galatam, naves omnes et na-
 vigia ultra Scutarium stantia illustrabant; marisque superficies ful-
 minis instar corruscabat. atque utinam fulmine non solum collu-
 strante, sed et comburente ac absurmente classis et castra tyranni
 tacta tunc fuissent! Romaei incendio ardere castra rati, usque ad
 muri ruinam exploraturi processere: ex conspectis vero eorum salta-
 tionibus, plausu laetisque eorum vocibus auditis, quod futurum erat,
 coniecere; et ad deum corde contriti sic clamaverunt: parce nobis,
 domine, iustasque minas tuas averte; et e manibus oppugnantium
 nos eripe. plebs etiam hoc unico spectaculo ac vociferatione perter-
 rita ac semimortua, respiratione velut intercepta ducens suspiria

διὰ τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἡγωνισάμενος, καὶ κελεύσας τὰς κλη-
ματίδας ἀπάσας τὰς εὐρισκομένας ἐν τῇ πόλει συναγαγεῖν
καὶ τεθῆναι ἐν τοῖς ἐρειπίοις, κατασκευάσας ἄλλην τάφρον
ἐνδοθεν τοῦ φυλαίττωθαι τὰ τείχη τὰ φθαρόντα. οἱ δὲ Ῥω-
μαῖοι ἰδόντες τὴν εἰσοδοῦσον αὐτῶν φανεράν γενομένην, καὶ 5
μὴ δυναμένους ἐξίέναι ἔξω τῆς πύλης καὶ ἀνθίστασθαι τοῖς
Τούρκοις ἐν τῷ ἔξω κάστρῳ ἀπερικαλύπτους ὄντας τῶν τει-
B χείων καταπεσόντων, ἧσάν τινες τῶν γερόντων ἐπιστάμενοι
παραπόρτιον ἐν πρὸ πολλῶν χρόνων ἀσφαλῶς πεφραγμένον,
ἐπόγειον, πρὸς τὸ κάτωθεν μέρος τοῦ παλατίου. καὶ δη- 10
λώσαντες τῷ βασιλεῖ, διὰ προσταξέως αὐτοῦ ἠγοίχθη· καὶ
ἐξήρχοντο ἔξ αὐτοῦ περισκεπόμενοι τοῖς τείχεσι τοῖς ὑγιαίνου-
σι, καὶ ἀντεμάχοντο τοῖς Τούρκοις ἐν τῷ περιβολαίῳ. τὸ δὲ
ὄνομα τῆς κρυφῆς ἐκείνης πύλης ἐκαλεῖτό ποτε Κερκόπορτα.
ὁ δὲ τύραννος ἤρξατο ἡμέρᾳ κυριακῇ συναπτειν πόλεμον κα- 15
θολικόν, καὶ δὲ ἑσπέρας γενομένης οὐκ ἔδωκεν ἀνάπαυσιν
τοῖς Ῥωμαίοις τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ· ἦν γὰρ ἡ κυριακὴ ἐκείνη
τῶν ἀγίων πάντων, ἄγων ὁ Μαΐος ἡμέρας κζ'. ἐπιφωσκού-
C σης δὲ τῆς ἡμέρας συνῆψε πόλεμον οὐ τόσον ἄχρῃ ὥρας ἐν-
νάτης· μετὰ δὲ τὴν ἐνάτην διεῖλε τὸν στρατὸν ἀπὸ τοῦ 20
παλατίου μέχρι τῆς χρυσεῆς, καὶ τὰ ὀγδοήκοντα πλοῖα ἀπὸ
τῆς Ἑνυλοπόρτης ἄχρι τῆς πλατέας· τὰ δὲ ἑτέρα ἰστάμενα
ἐν τῷ διπλοκονίῳ περιεκύκλωσαν ἀπὸ τῆς ὠραίας πύλης

singultiebat. Iohannes porro nocte illa strenue laboravit, omniaque
sarmenta, quae in urbe reperiri possent, comportari iussit, ut moe-
nium ruderibus iniecta illa lorica ac munimentum, quo milites
protegerentur, efficerent, fossamque intra ambitum ipse duceret, qua
dirutam eorum partem tueretur. at Romaei interim dubii haerent,
cernentes hostibus patere viam, qua urbe egredi inque eam remea-
re possent; nec propterea liberum sibi esse ea erumpere, ut cum
Turcis in exteriori propugnaculo pugnarent, quod muro diruto cor-
pora nuda hostibus obilcerent; nec quo se protegerent haberent.
senam itaque quorundam indicio, porta subterranea, ante multos
annos valde munita, in palatii parte inferiori imperatori innotescit,
quam statim aperiri iubet; eaque Romaei muris protecti eruptione
facta in aggere extra muros cum Turcis pugnabant. haec autem cae-
ca porta Cercoporta olim appellata fuit. tyrannus porro die domini-
ca urbem ab omni parte oppugnare coepit; praeliisque continuis a
vespera per totam noctem Romaeos fatigavit; erat autem illa domi-
nica festivitas omnium sanctorum, Maii dies XXVII. postquam illu-
xit, ad horam usque diei nonam remissius pugnatum. exercitum
deinde in duo agmina a palatio usque ad portam auream distribuit.
octoginta etiam biremes a ligni porta usque ad Plateam collocat;

διαβάντα τὸν Μεγαδημέτριον τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὴν πόρ-
 ταν τὴν μικρὰν τὴν ἐν τῇ μονῇ τῆς Ὀδηγητρίας, καταβάν-
 τες τὸ μεγαπαλάτιον καὶ διαβάντες τὸν λιμένα περιεκύκλωσαν
 ἄχρι τοῦ Βλαύκα, ἕκαστον αὐτῶν ἔχον ἀνα κλίμακα ἰσοστά-
 5 θρον τοὺς τείχεσι καὶ παντοίαν ἄλλην παρασκευὴν. δύναντος
 οὖν τοῦ ἡλίου τὸ ἐνουάλιον ἤχησε, καὶ αὐτὸς ὁ τύραννος ἔφιπ-
 πος τῇ δευτέρῃ ἐσπέρας, καὶ ἦν ἡ παράταξις μεγάλη σφύ-
 δρα. ἐμάχετο οὖν κατὰ πρόσωπον τῶν πεσόντων τειχέων σὺν D
 τοῖς αὐτοῦ πιστοῖς δούλοις νέοις καὶ παναλέσειν, ὑπερμα-
 10 χῶντας ὡς λέοντες ἐπέκεινα τῶν δέκα χιλιάδων, ἐξοπιοθέν
 δὲ καὶ ἐκ πλαγίων ἄνδρες μάχιμοι ἱππῶται ὑπὲρ τὰς ῥ' χι-
 λιάδας, ἐν δὲ τοῖς κάτω μέρεσιν ἄχρι τοῦ λιμένος τῆς χρυ-
 σῆς ἑτεραι ἑκατὸν καὶ ἐπέκειναι, καὶ ἀπὸ τοῦ τόπου οὐ ἴστα-
 το ὁ ἡγεμὼν ἕως τοῦ παλατίου τὺς ἄκρας ἑτεραι πενήκοντα V. 128
 15 χιλιάδες, καὶ εἰς τὰ πλοῖα καὶ τὴν γέφυραν ὑπὲρ ἀριθμῶν.
 οἱ δ' ἐντὸς καὶ αὐτοὶ διαμερισθέντες, ὁ μὲν ὁ βασιλεὺς σὺν P. 160
 τῷ Ἰωάννῃ Ἰουστινιανῷ ἐν τοῖς τείχεσι τοῖς πεσοῦσιν, ἔξω
 τοῦ κάστρου ἐν τῷ περιβόλῳ, ἔχοντες μετ' αὐτοῦς Λατί-
 νους καὶ Ῥωμαίους ὡς τρισχιλίους, ὁ δὲ μέγας δοῦκας ἐν
 20 τῇ βασιλικῇ ἔχων ὡς πεντακοσίους. τὰ δὲ πρὸς τὴν θά-
 λασσαν τείχη καὶ οἱ προμαχῶνες ἀπὸ τῆς ξυλίνης πόρτας
 ἕως τῆς ὠραιᾶς τζαγρατόροι καὶ τοῖσαι ἐπέκειναι πεντακο-
 αίων. ἀπὸ δὲ τῆς ὠραιᾶς ποιῶν τὸν γῦρον ὄλον ἄχρι

cetera navigia, quae ad duas columnas stabant, per ambitum cir-
 cumacta fuere a porta pulchra ultra arcem Megademetrium, et por-
 tam parvam Hodegetriae (id est viae ductricis) monasterio vicinam;
 ultra portum etiam, quem circumdabant, usque ad Vlanca locata
 erant. unoquoque horum scalae moenium altitudini pares aliaque
 bellica instrumenta vehebantur. post solis occasum classicum sonuit, et
 tyrannus ipse hora noctis secunda fidelissima iuventute fortiter pug-
 nante, decem millibus suorum mancipiorum cinctus et equo insi-
 dens, in parte muri deiecta cominus pugnabat. a tergo vero et a
 lateribus supra centum equitum strenuorum millia aderant. in parti-
 bus vero inferioribus usque ad portae aureae portum plures centum
 millibus milites locati erant; et a principis statione ad summam us-
 que palatii partem alia quinquaginta millia militum id spatii occupa-
 bant. navigia vero et pontem alia infinita multitudo tenebat. obsessi
 quoque stationes ad propugnandum partiti erant. Imperator et Iohan-
 nes Iustinianus moenium partem dirutam, in aggere exteriori pugnan-
 tes, cum tribus Latinorum Romaeorumque millibus tuebantur. ad
 palatium cum quingentis magnus dux stabat. moenia vero quae ma-
 ri obiecta sunt, et propugnacula, a porta lignea usque ad pulchram,
 iaculatores et sagittarii pluraquam quingenti propugnabant. in singu-

τῆς χρυσῆς πύλης ἐν ἐκάστῳ προμαχώνι εἰς ἡ τοξότης ἢ τζαγρότης ἢ πετροβολιστής. πῦσαν οὖν τὴν νύκτα διαβά-
 τες ἀγρύπνως, μὴδ' ὄπωσον κοιμηθέντες. οἱ δὲ Τούρκοι
 σὺν τῷ ἡγεμόνι ἔσπευδον πλησιάσαι τὰ τείχη, φέροντες κλί-
 Βμακας ὑπὲρ ἀριθμὸν προκατασκευασθείσας. ὁ τύραννος οὖν 5
 ἐξόπισθεν τῆς παρεμβολῆς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ ἐλαύνων πρὸς
 τὰ τείχη τοὺς τοξότας, πῆ μὲν κολακεύων ἐν λόγοις, πῆ δὲ
 ἀπειλῶν. οἱ δὲ τῆς πόλεως ἀντεμάχοντο ἀνδρείως ὅσον ἡ
 δύναμις. ὁ δὲ Ἰωάννης γενναίως παρίστατο σὺν τοῖς αὐτοῦ,
 ἔχων καὶ τὸν βασιλέα ἔνοπλον, σὺν πάσῃ τῇ παρατάξει ἀν- 10
 τιμαχόμενοι. ὡς οὖν ἔμειλλον μεταπεσεῖν τὰ τῆς τύχης ἀν-
 δραγαθήματα ἐν χειρὶ τῶν Τούρκων, ἀφείλεν ὁ θεὸς ἐκ τοῦ
 μέσου τῆς παρεμβολῆς τῶν Ῥωμαίων τὸν στρατηγὸν αὐτῶν
 γίγαντα καὶ ἰσχύοντα καὶ ἀνθρωπον πολεμιστήν. ἐκλήγη γὰρ
 διὰ μολυβδοβέλου ἐν τῇ χειρὶ ὀπισθεν τοῦ βραχίονος, ἔτι 15
 σκοτίας οὐσης, καὶ διατρήσας τὴν σιδηρᾶν γλαμόδα, καὶ
 Cῆτις ὑπῆρχε κατεσκευασμένη ὡς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὄπλα, οὐκ
 ἠδύνατο ὑπὸ τῆς πληγῆς ἡρεμεῖν. καὶ λέγει τῷ βασιλεῖ
 „στῆθι θαρσαλέως, ἐγὼ δὲ μέχρι τῆς νηὸς ἐλεύσομαι, κα-
 καὶ ἰατρευθεὶς τάχος ἐπαναστρέψω.” ἦν γὰρ ἐν ἐκείνῃ τῇ 20
 ᾧρα πληροῦσθαι τὰ διὰ τοῦ Ἰερεμίου λεχθέντα τοῖς Ἰουδαί-
 οισ „οὕτως ἑώρατε πρὸς Σεδεκίαν· τὰδε λέγει κύριος ὁ θεὸς
 Ἰσραὴλ. ἰδοὺ, ἐγὼ μεταστρέψω τὰ ὄπλα τὰ πολεμικὰ τὰ ἐν
 ταῖς χερσὶν ὑμῶν, ἐν οἷς ὑμεῖς πολεμεῖτε ἐν αὐτοῖς τὸν βα-

lis denique propugnaculis, inter portas pulchram et auream, per to-
 tum murorum ambitum, sagittarius unus, iaculator vel sclopetarius
 impositus erat; totaque illa nocte vigilias egerunt. at Turci, concitan-
 tante principe suo, scalas muris infinitas admovere festinant. tyrannus
 post aciem virgam ferream gestans, alias blandiendo, alias minitendo
 sagittarios ad moenia impellere, quorum impetum totis viribus obni-
 tendo sustinebant obsessi. Iohannes stipatus suis, et qui arma indu-
 tus imperator aderat cum copiis universis, acriter praeliari. cum er-
 go ad Turcos fortuna prospera se mox conversura esset, ex Romaeo-
 rum acie media, ducem Gigantem, bellicosum fortemque virum, deus
 abstulit. is glande plumbea in manus parte posteriori, antequam
 lucesceret, vulneratus, perrupta chlamyde ferrea, armis Achilleis
 pari, prae dolore stare amplius non poterat. imperatori ideo dixit:
 firmiter hic sta; ego vulnus curaturus ad navem me confero, hucque
 statim revertar. illa quippe hora adimplenda erant, quae Iudaeis a
 Ieremia (21 3) dicta sunt. „sic dicetis Sedekiae. haec dicit dominus
 deus Israel. ecce ego convertam vasa belli, quae in manibus vestris
 sunt et quibus vos pugnatis adversum regem Babylonis et Chaldaeos,

σιλία Βαβυλωνος και τους Χαλδαιους τους συγκεκλειστικας
 υμας εξωθεν του τειχους· και εισαξω αυτους εις το μεσον της
 πολεως ταυτης. και πολεμισω εγω υμας εν χειρι εκτοταμενη,
 εν βραχιονι υψηλω, μετα θυμου και οργης και παροξυσμου
 5 μεγαλου· και παταξω τους κατοικουντας εν τη πολει ταυτη
 τους ανθρωπους και τα κτηνη θανατη μεγαλω, και αποθα-
 νοუნται. ου φεισομαι επ' αυτους, και ουκ οικτειρω αυτους." ο
 βασιλευς δε ιδων τον Ιωαννην αναχωρησαντα εδειλιασεν, και
 οι μετ' αυτον· πλην οσον η δυναμις αντεμαχοντο. οι δε
 10 Τυρκοι το κατ' ολιγον προσεγγισαντες τα τειχη ασπιδοφορουντες
 επιθουσαν κλιμακας. πλην ουδεν ηννον· εκωλυον γαρ αυτους
 λιθοβολουντες ανωθεν. ως ουν εμπιοδιζόμενοι ειστηκεσαν, οι
 δε Ρωμαιοι παντες ουν τω βασιλει αντιπατασσαντες ησαν
 τοις εχθροις, και απασα η δυναμις και ο σκοπος ην του μη
 15 αφειναι τοις Τυρκοις την εισοδον γενεσθαι εκ των καταπε-
 σόντων τειχεων, ελαθεν δι' αλλης οδοϋ τουτους εισαξας ο
 θελησας θεός. ιδόντες γαρ την πυλην ην προλαβόντες ειρή- P. 161
 καμεν ανεφογμένη, και εισπηδήσαντες εντός εκ των ονομα-
 στών ανδρων εκάνων των δούλων τυράννου ως πενήτηκοντα,
 20 και αναβάντες επάνω των τειχεων πυρ πνέοντες, και τους
 συναντήσαντας κτειναντες, τους ακροβολιστας επαιον. και ην
 ιδειν θεαμα φοβικης μεστον· οι γαρ Ρωμαιοι και Λατινοι
 οι κωλύοντες τους τας κλιμακας προσηλουντας τοις τειχεσι,

qui obsident vos in circuitu murorum; et congregabo eos in medio
 civitatis huius. et debellabo ego vos in manu extenta, et in brachio
 forti et in furore et in indignatione et in ira grandi. et percutiam
 habitatores civitatis huius. homines et bestiae pestilentia magna mo-
 rientur. non parcam eis, neque ipsorum miserebor. imperator eius-
 que milites, quamvis eos post Iohannis discessum, pavor invasisset,
 totis tamen viribus resistebant. verum Turci muris paulatim appro-
 pinquantes clipeis protecti scalas, nec tamen ullo successu, admo-
 vere: lapidibus enim e superiori parte ita deturbati ac obruti sunt,
 ut incepto desisterent. Romaei omnes et imperator ipse hostibus
 dum obsistunt, totisque viribus obnixi contendunt ne Turci per
 muri ruinam viam sibi in urbem facerent, hi alia parte, ita volente
 deo, clam in eam penetrare. conspecta enim, quam cercoportam
 diximus, porta patente, quinquaginta ferme viri inter tyranni satel-
 lites insignes per eam irruperunt; qui postquam in muri pinnas
 evasere, cum ardore pugnantes obvios quosque, qui inde iaculaban-
 tur, caedunt horrendum tunc spectaculum oculis observabatur: Ro-
 maeorum etenim Latinorumque, Turcos scalas muris admoventes rep-
 pulsantium, alii caesi, alii clausis oculis praecipites e muris se de-

οἱ μὲν παρὰ τῶν κατεκόπησαν, οἱ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς καμ-
 μύσαντες ἀπὸ τοῦ τείχους ἔπιπτον, κατερραγότες τὰ σώματα
 V. 129 καὶ δεινῶς τὸ τέλος τῆς ζωῆς ἀποβάλλοντες. τὰς δὲ κλίμα-
 κας ἀκωλύτως ἐπήγγνον, καὶ ἀνέβαινον ὡς ἄστοι πετώμενοι.
 Βοὶ δὲ Ῥωμαῖοι σὺν τῷ βασιλεὶ οὐκ ἐγίνωσκον τὸ γερόμενον· 5
 ἦν γὰρ ἀπομακρόθεν ἡ γενομένη τῶν Τούρκων εἰσόδος, καὶ
 ἄλλως ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀντιμαχόντων ἄπας ὁ σκοπὸς ἦν. ἦσαν
 γὰρ ἀντιπολεμοῦντες ἄνδρες μάχιμοι Τούρκοι εἴκοσι πρὸς
 ἕνα Ῥωμαῖον, καὶ τούτον οὐ τόσον πολεμιστὴν ὡς τὸν τυ-
 χόντα Τούρκον. πρὸς ἐκείνους γοῦν ἦν καὶ ὁ σκοπὸς καὶ ἡ 10
 φροντίς. τότε ἐξαίφνης ὄρωσι βέλη ἐκ τῶν ἄνω καίοντα καὶ
 κατασφάττοντα τούτους. ἀναβλέψαντες ὄρωσι Τούρκους. ἰδόν-
 τες δὲ εἰς φυγὴν ἔνδον ἐτρέπησαν. καὶ μὴ δυνάμενοι εἰσελ-
 θεῖν διὰ τῆς πύλης τῆς ἐπονομαζομένης Χαρσοῦ, στενοχω-
 ρούμενοι διὰ τὸ πλῆθος, οἱ μὲν ἀλκὴν περισσύτεραν ἔχοντες 15
 C τούτους ἀνάνδρους καταπατοῦντες εἰσῆρχοντο. τότε ἡ τοῦ τυ-
 ράννου παράταξις ἰδόντες τὴν τροπὴν τῶν Ῥωμαίων, μιᾶ
 φωνῇ βοήσαντες εἰσέδραμον, καταπατοῦντες τοὺς ἀθλίους καὶ
 κατασφάττοντες. ἐλθόντες δὲ εἰς τὴν πύλην οὐκ ἠδυνήθησαν
 εἰσελθεῖν· ἦν γὰρ φραγεῖσα ὑπὸ τῶν καταπεσόντων σωμάτων 20
 καὶ λειποψυχῶντων. ἐκ τῶν τειχέων οὖν οἱ πλεῖστοι διὰ
 τῶν ἐρειπίων εἰσῆρχοντο, καὶ τοὺς συναντῶντας κατέκοπτον.
 ὁ βασιλεὺς οὖν ἀπαγορεύσας ἐαντίον, ἰστάμενος βαστάζων
 σπάθη καὶ ἀσπίδα, εἶπε λόγον λύπης ἄξιον „οὐκ ἔστι τις

dere, membrisque contusis acerbum fatum oblere. facile deinceps
 scalis applicatis in muros, aquilae volanti similes, subierunt Turci.
 nec ista interim quae gerebantur, imperator eique militantes Romaei
 resciverant, quod longius ab eorum statione, qua Turci irruerunt,
 porta aberat, praesertim vero quia adversus oppugnantes toti intenti
 erant. Turci quippe viginti pugnaces contra Romaeorum unum bello
 minus, quam quisvis eorum, aptum praeliabantur; ac propterea Turcis
 resistere solummodo cogitabant. cum itaque ex improviso e murorum
 parte superiori missilibus se peti ac necari sensissent, et Turcos in
 urbem penetrasse conspexissent, in partes interiores eius tu-
 multuantes fuga se recipere. per portam vero, quae Charsi dicitur
 multitudine coartatis ac oppressis non pateute introitu, qui viribus
 ac robore praestabant, invalidorum corporibus calcatis pervasere. tunc
 quoque tyranni acies Romaeorum fuga animadversa, clamore sublato
 miserisque conculcatis ac caesis, in urbem irrupit. ad portam vero
 collapsorum, animamque agentium corporibus obseptam, cum deve-
 nissent, ingredi nequivere, per muri itaque rursam plurimi via sibi
 quaesita obvios trucidarunt. tunc imperator omni abiecta spe, animo

τῶν Χριστιανῶν τοῦ λαβεῖν τὴν κεφαλὴν· μὴν ἀπ' ἐμοῦ; ἦν γὰρ μονώτατος ἀπολειφθεὶς. τότε εἰς τῶν Τούρκων δούς αὐτῷ κατὰ πρόσωπον καὶ πλήξας, καὶ αὐτὸς τῷ Τούρκῳ ἑτέραν ἐχαρίσατο· τῶν ὀπισθεν δ' ἕτερος καιρίαν δούς πλη- D
 5 γῆν, ἔπεσε κατὰ γῆς· οὐ γὰρ ᾔδεισαν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐστίν, ἀλλ' ὡς κοινὸν στρατιώτην τοῦτον θανατώσαντες ἀφῆκαν. εἰσε-
 10 ελθόντες δὲ οἱ Τούρκοι πλὴν τριῶν ἐν τῇ εἰσελεύσει οὐδεὶς ἄλλος ἀπώλετο· ἦν γὰρ ὥρα πρώτη τῆς ἡμέρας, οὐπω ὑπὲρ γῆν φανέντος. εἰσελθόντων δὲ καὶ διασκεδασθέντων
 15 ἀπὸ τῆς πύλης Χαρισσοῦ ἕως τοῦ παλατίου τὸν ἀπαντήσαντα ἐφόνευσον ὁμοίως καὶ τὸν φεύγοντα. κατέσφαξαν οὖν ἄνδρας μαχίμους ἕως χιλιάδας δύο. καὶ γὰρ οἱ Τούρκοι ἐδεδοίκει-
 20 σαν· ἦσαν γὰρ αἰεὶ διαλογιζόμενοι ὅτι ἐντὸς τῆς πύλεως τοῦλάχιστον ἔσονται πολέμισται ὡς πενητηκονταχιλίοι. ἐν
 25 τούτῳ τοὺς διαχιλίους κατέσφαξαν. εἰ γὰρ ᾔδεισαν ὅτι πῶς P. 16a
 τῶν ἐνόπλων στρατὸς οὐχ ὑπερβαίνει τοὺς ὀκτακισχιλίους, οὐκ ἂν ἀπώλεσάν τινα· φιλοχρημάτων γὰρ ὄν τὸ γένος τοῦ-
 30 το, εἰ καὶ φονεὺς πατρικὸς ἐμπέσοι ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν, διὰ χρυσοῦ ἀπολύουσι· πόσῳ μᾶλλον ὁ μὴ ἀδικήσας ἄλλ' ἔτι
 35 ἀπ' αὐτοῦ ἀδικούμενος. καὶ γὰρ μετὰ τὸν πόλεμον ἐνέτυχον ἐγὼ πολλοῖς, καὶ διηγῆσαντό μοι πῶς φοβούμενοι τοὺς ἄ-
 40 κροσθέν ἐσφάττομεν τοὺς προλαβόντας. καὶ γὰρ εἰ ᾔδειμεν τοσαύτην ἀπορίαν ἀνδρῶν ὑπέρχουσαν ἐν τῇ πόλει, τοὺς

ac corpore fatiscens, clipeum ensemque manibus gestans, lamentabilem ac commiseratione dignam vocem emisit: nullusne adest Christianus qui caput mihi amputet? ab omnibus quippe desertus erat. simul cum his verbis Turcus quidam vulnus ei in faciem impressit; ipse Turco aliud reddidit. letali deinde vulnere confossus, a tergo eum invadente alio, concidit. sic interfectum nec pro imperatore agnitum, tanquam gregarium militem omiserunt. porro dum in urbem hora diei prima nondum orto sole perrumpunt Turci, suorum tres solummodo desideraverunt. urbem ingressi et a Charisii porta ad palatium diffusis, obvios pariter ac fugientes interfecerunt. numerumque militum, qui urbi tuendae operam navarent, quinquaginta millia aequare Turci rati ac formidantes, duo illorum millia neci dederunt. quibus si compertum fuisset universam bello aptam multitudinem octo millia non superare, nullus eorum periisset. avaritiae etenim adeo obnoxia haec gens est, ut quilibet caedis paternae vindictam omittat, auroque accepto sicarium liberum abire sinat: quanto magis eum qui ultro ab eis iniuriam patitur. confecto bello a multis, quibuscum collocutus sum, tanta auctori terrore ac formidine ab eis qui in prima acie pugnaverant percussi, quotquot primi occurre-

- Βπάντας ὡς πρόβατα πεπρόκαμεν ἄν. οἱ δὲ τῆς αὐλῆς τοῦ
 τυράννου ἀζάπιδες, οἱ καὶ γενίτζαροι κέκληνται, οἱ μὲν ἐν
 τῷ παλατίῳ κατέδραμον, οἱ δὲ πρὸς τὴν μεγάλου Προδρόμου
 μονὴν τὴν ἐπικεκλημμένην Πέτραν, καὶ ἐν τῇ μονῇ τῆς χώρας
 ἐν ἧ καὶ ἡ εἰκὼν τῆς πανάγνου μου Θεομήτορος ἦν εὐρίσκα- 5
 μένη τότε. ἐκεῖ, ὡ γλῶσσα καὶ χεῖλη ἡ μέλλουσα φθέγγε-
 σθαι τὰ τῇ εἰκόνι συμβάντα διὰ τὰς ἁμαρτίας σου! ἀγωνι-
 ζόμενοι οἱ ἀποστάται τοῦ καταδραμεῖν καὶ ἄλλοθι, πέλεσκον
 ὁ εἰς τῶν ἀσεβῶν ἐκτείνας ὑπουργούντων τῶν μιαρῶν χει-
 ρῶν αὐτοῦ εἰς τέσσαρα διεῖλε, καὶ σὺν τῷ τυχόντι κόσμῳ 10
 C ἔδραστος τὸ ἴδιον μερίδιον ἔλαβε, κλῆρον βάλλοντες, καὶ τὰ
 V. 130 τῆς μονῆς τίμια σκευὴ ἄρπάσαντες ὄχλοντο. καὶ εἰς τὸν τοῦ
 πρωτοστράτορος οἶκον ἐμβάντες θησαυροὺς ἤνοιξαν τοὺς πρό-
 παλαι θησαυρισθέντας ἐξ ἡμερῶν παλαιῶν, ἐξυπνίζοντες τὰς
 εὐγενίδας ἐκ τῆς κοίτης· ἦν γὰρ ὁ Μαῖος φέρων εἰκοσι ἐν- 15
 νέα, καὶ ὁ προῖνός ὕπνος ἡδύς ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν νέων καὶ
 νεανίδων· ὡς χθὲς γὰρ καὶ πρότρυτα, θαρρῶντες ἀμερίμνος
 ἐκοιτάζοντο. τότε στίφος πολὺ τῶν ἀσεβῶν ὄχλητο τὸν δρόμον
 τὸν ἀπάγοντα ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ, καὶ ἦν ἰδεῖν ἐξ ἑκατέ-
 ρων τῶν μερῶν τι τέχνασμα. προῖας γὰρ οὔσης, ἔτι λυκο- 20
 D φεγγούσης τῆς ἡμέρας, τινὲς τῶν Ῥωμαίων ἐν τῇ εἰσβολῇ
 τῶν Τούρκων καὶ τῇ φυγῇ τῶν πολιτῶν ἔφθασαν φεύγοντες
 τοῦ καταλαβεῖν τὰς οἰκίας καὶ προμηθεύσασθαι τὰ τέκνα καὶ

runt cecidimus: sin tantam in urbe militum infrequentiam ac pau-
 citatem cognovissemus, omnes tanquam pecudes venundatos distra-
 xissemus. interea etiam tyranni azapides, qui etiam ienitzeri vocan-
 tur, partim in palatium, partim in monasterium magni praecursoris
 S. Iohannis Baptistae, quae Petra dicebatur, concursant. alii mona-
 sterium regionis urbis, in quo tunc conspiciebatur imago intemera-
 tae matris dei, dominae meae, invadunt. qua lingua quibusve labiis
 eloqui, quisquis es, poteris ea quae propter peccata tua imagini
 illi tunc contigerunt? inter apostatas istos impios, alio currere di-
 ripiendi causa festinantes, unus acinace stricto eam, et quicquid
 ornamenti inerat, impuris manibus suis in frustra quatuor di-
 acidit, et sorte ducta suum quisque tulit: direpta tandem mona-
 sterii pretiosa supellectile abierunt. in domum deinde protostrato-
 ris irruptione facta, thesauros multis annis congestos effractis
 arcis recluserunt, feminas nobiles somno lectoque excitarunt: Maii
 etenim mensis dies vigesimus nonus agebatur, et adolescentium
 puellarumque palpebris dulcis somnus antelucanus insidebat, cum
 securi ac rebus suis confisi, ut heri ac nondiustertius, somno indul-
 gerent. tum impiorum densum agmen in magnam ecclesiam fertur;
 speciesque stragematis quaedam inter istas turbas utrinque conspici-

τὴν γυναῖκα. διαβαίνοντες οὖν τοῖς μέρεσι τοῦ ταύρου καὶ
 περαιοῦντες τὸν κίονα τοῦ σταυροῦ, αἱματοφόρτοι ὄντες ἤρω-
 τῶντο παρὰ τῶν γυναικῶν τί ἔρα τὸ ἀποβάν. ὡς οὖν ἤκου-
 σαν τὴν ἀπευκτέαν ἐκείνην φωνὴν „ἐντὸς τοῦ τείχους τῆς
 5 πόλεως πολέμιοι κατασφάττοντες τοὺς Ῥωμαίους,” τὸ μὲν
 πρῶτον οὐκ ἐπίστευσαν, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ὕβρισαντες καὶ ἐξ-
 ουθενίσαντες ὡς ἀπαισίον μηνυτήν. ὅπισθεν δὲ τούτου ἔτε-
 ρον καὶ μετ’ αὐτὸν ἄλλον, ὅλους αἱματοφόρους, ἔγνωσαν P. 163
 ὅτι ἤγγικεν ἐν χεῖλεσι τὸ ποτήριον τῆς ὀργῆς κυρίου. πᾶσαι
 10 οὖν γυναῖκες καὶ ἄνδρες, μοναχοὶ μονάζουσαι, ἐν τῇ μεγά-
 λῃ ἐκκλησίᾳ ἔθρον, βαστάζοντες ἐν ταῖς ὠλέναις τὰ νήπια
 αὐτῶν ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, ἀφέντες τοὺς οἴκους αὐτῶν
 τῷ βουλομένῳ χωρεῖν. καὶ ἦν ἰδεῖν ἀγνιὰν ἐκείνην πεπυ-
 κρωμένην πλήρης ἀνθρώπων. τὸ δὲ προσφεύγειν ἐν τῇ με-
 15 γάλῃ ἐκκλησίᾳ τοὺς πάντας τί; ἦσαν πρὸ πολλῶν χρόνων
 ἀκούοντες παρὰ τινῶν ψευδομάτεων πῶς μέλλει Τούρκους
 παραδοθῆναι ἢ πόλις καὶ εἰσελθεῖν ἐντὸς μετὰ δυνάμειος καὶ
 κατακοπτεσθαι τοὺς Ῥωμαίους παρ’ αὐτῶν ἄχρι τοῦ κίονος
 τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου· μετὰ δὲ ταῦτα καταβῆς ἄγγελος B
 20 λος φέρων ῥομφαίαν παραδώσει τὴν βασιλείαν σὺν τῇ ῥομ-
 φαίᾳ ἀνωνόμῳ τινὶ ἀνδρὶ εὐρεθέντι τότε ἐν τῷ κίονι ἰστα-
 μένῳ, λίαν ὑπερίτιφ καὶ πανιχοῦ, καὶ δερεῖ αὐτῷ „λάβε τὴν
 ῥομφαίαν ταύτην, καὶ ἐκδίκησον τὸν λαὸν κυρίου.” τότε

endam se dedit. sub auroras quidam Romaei, Turcis in urbem ir-
 rumpentibus civibusque terga dantibus, in domus suas uxorum ac
 liberorum saluti consulturi confugerunt, et dum cruentati per urbis
 regionem a tauro denominatam, utraque crucis columnam transcur-
 runt, a mulieribus, quid rei esset, interrogantur. ubi audierunt vo-
 cem illam abominandam, hostes intra muros urbis Romaeos caedere,
 primum fidem non habuerunt, sed etiam contumelias ac probra ut
 in nuntium infaustum tractaverunt. ubi mox alterum tertiumque a
 tergo subsequentes, totos cruore aspersos conspexere, tunc irae do-
 mini calicem labiis suis admotum esse senserunt. omnes itaque viri,
 mulieres, monachi et moniales in magnam ecclesiam concursant;
 patres matresque familias sinu et ulnis infantes suos in illud tem-
 plum gestantes, desertas domos suas reliquere; viamque eo ducen-
 tem hominum turba conferta plenam videre tum licuit. quamobrem
 vero ad ecclesiam magnam omnes confugiebant? autē multos annos
 a falsis quibusdam vatibus sub Turcorum iugum urbem mittendam
 esse audierant; ipsosque in eam vi irrupturos, Romaeosque truci-
 dando ad magni Constantini columnam usque processuros esse.
 ubi eo ventum foret, angelum e coelo descensurum, qui strictum
 gladium simulque imperium viro cuidam obscuro, tenui admodum

τροπήν ξονται οἱ Τοῦρκοι, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι καταδιώξουσιν αὐτούς κόπτοντες, καὶ ἐξελάουσιν καὶ ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἀπὸ τῆς δύσεως καὶ ἀπὸ τῶν τῆς ἀνατολῆς μερῶν ἄχρις ὀρίων Περσίας, ἐν τόπῳ καλουμένῳ Μονοδενδρίῳ. ταῦτά τινες ὡς ἀποβησόμενα ἔχοντες ἔτρεχον καὶ τοὺς ἄλλους ἐσυμ- 5
 C βούλευον τρέχειν· αὕτη ἦν τῶν Ῥωμαίων ἡ σκέψις, ἦν καὶ πρὸ χρόνων πολλῶν ἦσαν μελετῶντες τὸ νῦν πραχθέν, ὅτι „εἰ καταλείψομεν τὸν κίονα τοῦ σταυροῦ ἐξόπισθεν ἡμῶν, φευξόμεθα τῆς μελλούσης ὀργῆς.“ καὶ αὕτη ἦν ἡ φυγὴ τῆς ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ εἰσόδου. ἐγένετο οὖν ἐν μιᾷ ὥρᾳ ὁ ὑπερμεγέθης 10
 θεκῆνος ναὸς πλήρης ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, καὶ κίτω καὶ ἄνω καὶ ἐν τοῖς περιανλίοις καὶ ἐν παντὶ τόπῳ ὄχλος ἀναρίθμητος. κλείσαντες δὲ τὰς θύρας εἰστήκεσαν τὴν παρ' αὐτοῦ σωτηρίαν ἐλπίζοντες. ὧ δύστηνοι Ῥωμαῖοι, ὧ ἄθλιοι, τὸν ναὸν ὃν 15
 D κῶν, καὶ ἄνθρωπος οὐκ εἰσῆρχετο ἐξ ὑμῶν ἐντός, ἵνα μὴ μιανθῇ διὰ τὸ ἱερουργῆσαι ἔνδον τοὺς τὴν ἔνωσιν τῆς ἐκκλη-
 V. 13: σίας ἀσπαζομένους, νῦν ἔνεκα τῆς ἐπελθούσης ὀργῆς ὡς σω-
 τήριον λύτρον ἐνδύσεθε. ἀλλ' οὐδὲ τῆς δικαίας ὀργῆς ἐπελ-
 θούσης, ἐκίκησεν ἄν τὰ σπλάγχνα ὑμῶν πρὸς εἰρήνην. καὶ 20
 γὰρ ἐν τῷσάυτῃ περιστάσει εἰ ἄγγελος κατήρχετο ἀπ' οὐρα-
 νοῦ ἐρωτῶν ὑμᾶς „εἰ δέχεσθε τὴν ἔνωσιν καὶ τὴν εἰρηνικὴν
 κατάστασιν τῆς ἐκκλησίας, διώξω τοὺς ἐχθρούς ἐκ τῆς πόλε-

ac egeno, columnae illi adstanti, talibus affatus eum verbis, trade-
 ret: „gladium hunc accipe, et populum dei vindica.“ statimque terga
 daturus Turcos, quibus fugientibus Romaei magna strage edita in-
 starent, donec illos urbe non solum, sed etiam ex Occidentis regio-
 nibus ipsaque Anatolia, ad locum usque Monodendrium dictum in
 Persiae finibus situm, expellerent. haec exitum habitura rati quidam
 ad ecclesiam currebant, aliosque sequi hortabantur. hanc Romaei a
 multis iam annis opinionem, ut factis docuerunt, praeceperant, si
 post se crucis columnam relinquerent, iram se dei impendentem suis
 cervicibus declinatos. quapropter in magnum ecclesiam confugere,
 templi itaque illius amplissimi cum inferior area tum superiores per-
 gulae, vestibula, peristylia omnesque anguli horae unius spatio tur-
 ba virorum ac mulierum infinita referti fuere: portis clausis intus se
 multitudo loco freta salutemque inde sperans continuit. infelices ac
 miseri Romaei, quod templum heri ac nudius tertius speluncam et
 altare haeticorum appellabatis, quod nemo vestrum, ne pollueretur,
 adibat ob celebratam in eo liturgiam ab iis qui concordiam
 ecclesiarum amplectuntur, eo nunc, deo irato meritasque poenas a
 vobis exigente, velut in salutis portum confugitis. sed neque iustae
 dei irae poenas luentes, intra viscera vestra pacis desiderio commo-

ως, ὡς ἂν συνετίθεσθε, εἰ δὲ καὶ συνετίθεσθε, ψεῦδος ἂν ἦν τὸ συντιθέμενον. ἴσασιν οἱ λέγοντες πρὸ ὀλίγων ἡμέ- P. 164
 ρῶν „κρείττον ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας τῶν Τούρκων ἢ Φράγ-
 κων.“ τότε οἱ Τοῦρκοι κουρσεύοντες σφάττοντες αἰχμαλωτί-
 5 ζοντες ἔφθασαν ἐν τῇ ναῦ οὐπω πρώτης ὥρας παρελθούσης,
 καὶ εὐρόντες τὰς πύλας κεκλεισμένας σὺν τοῖς πελέκεσιν ἔβα-
 λον κάτω μὴ βραδύνατες. ἔλθόντες δὲ ξιφήρεις ἐντὸς καὶ
 ἰδόντες τὸν μυριάριθμον δῆμον, ἕκαστος τὸν ἴδιον αἰχμάλω-
 10 δούς ἑαυτὸν ὡς πρόβατον. τίς ἐστὶν ὃς διηγήσεται τὴν ἐκεῖ
 συμφορὰν; τίς τοὺς γεγονότας τότε κλαυθμούς καὶ τὰς φω-
 γὰς τῶν νηπίων καὶ τὰ σὺν βοῇ δάκρυα τῶν μητέρων καὶ
 τῶν πατέρων τοὺς ὀδυρμούς τίς διηγήσεται; ὁ τυχὼν Τοῦρ- B
 κος τὴν τρυφερωτέραν ἔρευνη. τὴν ὥραίαν ἐν μοναζουσαῖς
 15 προκατεῖχε μὲν εἷς, ἄλλος δὲ δυνάστης ἀρπαζῶν ἐδέσμευε.
 ἡ δὲ τῆς ἀρπαγῆς καὶ τοῦ ἔλκυσμοῦ αἰτία πλόκαμοι τριχῶν,
 στηθέων καὶ μασθῶν ἀποκαλύψεις, βραχιόνων ἐκτάσεις.
 τότε ἐδέσμευτο δούλη σὺν τῇ κυρίᾳ, δεσπότης σὺν τῇ ἀργυ-
 ρωνήτῃ, ἀρχιμανδρίτης σὺν τῇ θυρωρῷ, τρυφεροὶ νέοι σὺν
 20 παρθένοις, παρθένους αἷς οὐχ ἑώρα ἥλιος, παρθένους αἷς ὁ
 γεννήσας μόλις ἔβλεπεν, ἐλκόμεναι, εἰ δὲ καὶ βία ἀντωθοῦν-
 το, καὶ ῥαβδιζόμεναι. ἠβούλετο γὰρ ὁ σκυλεύσας εἰς τόπον
 21. δὲ] γὰρ P.

vemini. in tanta enim calamitate si angelus coelo adveniens vos ad hunc modum alloqueretur: „pacem et concordiam ecclesiae dummodo colatis et amplectamini, hostes urbe pellam;“ in eam conditionem non consentiretis; aut si consentiretis, mendacium esset iste consensus. hoc sibi consciunt illi, qui paucos ante dies in Turcorum quam Francorum potestatem devenire satius esse dicebant. interea Turci, dum discursant, caedunt, in servitutem rapiunt, ad templum illud hora diei prima nondum exacta pervenere. valvas clausas securibus deiiciunt; strictis deinde gladiis ingressi, ac populi multitudinem innumeram contuiti, mancipia, nullo intercedente, omnibus se ipsis pecudum more prodentibus, singuli vinciunt, quis cladem ac calamitatem illam enarrabit? quis lamentabiles eiulationes, infantiumque vagitus? quis matrum lacrimas patrumque fletus? Turcus de turba quivis delicatiorum, interque moniales formosam, contrectat. vinetam adducit aliquis, quam validior superveniens abripit. ad rapiendum trahendumque, comae cincinni, pectus ac papillae denudatae, brachia quoque extensa invitabant. domina cum ancilla, herus cum mancipio suo empto vinciebantur, archimandrita cum ianitore suo, delicati ac teneri iuvenes cum virginibus, quas solis ardor non in- fuscavat, quasque pater vix conspexerat; et si raptorem vi repelle-

ἄγειν, καὶ παρακαταθέμενος ἐν ἀσφαλείᾳ στραφῆναι καὶ δευ-
 τέραν παιῖδαν ποιῆσαι καὶ τρίτην, ἐβιάζοντο οἱ ἄρπαγες,
 οἱ ἐκδικηταὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ πάντας μὲν ἰδεῖν ἐν μιᾷ ὥρᾳ δε-
 σμωθέντας, τοὺς μὲν ἄρρενας σὺν καλωδίοις, τὰς δὲ γυναῖ-
 κας σὺν τοῖς σουδαρίοις αὐτῶν· καὶ ἦν ἰδεῖν ὄρμαθούς ἐξ- 5
 ερχομένους ἀπειρούς ἐκ τοῦ ναοῦ καὶ ἐκ τῶν ἀδύτων τοῦ
 ναοῦ, ὡσπερ ἀγέλας καὶ ποιμνία προβάτων. κλαίοντες, ὀδυ-
 ρόμενοι, καὶ ὁ ἐλεῶν οὐκ ἦν. τὰ δὲ τοῦ ναοῦ πῶς; τί εἶ-
 πω ἢ τί λαλήσω; ἐκολλήθη ἡ γλῶσσά μου τῇ λίρυγγί μου.
 Δοῦ δύναμαι ἐλκύσαι πνεῦμα τοῦ στόματός μου σφραγέντος. 10
 αὐθωρόν οἱ κύνες τὰς ἀγίας εἰκόνας κατέκοψαν τὸν κόσμον
 ἀφελόντες, τὰς ἀλύσεις, μανουάλια, ἐνδυτὰς τῆς ἀγίας τρα-
 πέλης, τὰ φωτοδόχα ἀγγεῖα, ἄλλα φθειρόντες, ἕτερα λαμβά-
 νοντες. τὰ τοῦ ἱεροῦ σκευοφυλακίου τίμια καὶ ἱερὰ σκευή
 χρυσᾶ τε καὶ ἀργυρᾶ καὶ ἐξ ἄλλης τιμίας ὕλης κατασκευα- 15
 σθέντα ἅπαντα ἐν μιᾷ ῥοπῇ συνήγαγον, ἀφέντες τὸν ναὸν
 ἔρημον καὶ γυμνόν, μηδ' ὄτιοῦν καταλείψαντες. τότε ἐπλη-
 ροῦντο καὶ ἐν τῇ νέᾳ Σιών τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Ἀμῶς
 τοῦ προφήτου λεγόμενα „τάδε λέγει κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντο-
 κράτωρ. ἐκδικήσω ἐπὶ τὰ θυσιαστήρια Βεθῆλ, καὶ κατα- 20
 P. 165 σκαφήσεται τὰ κέρατα τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ πεσοῦνται
 ὑπὸ τὴν γῆν· καὶ συντρίψω καὶ πατάξω τὸν οἶκον τὸν πε-
 ρίπτερον ἐπὶ τὸν οἶκον τὸν θειρινόν, καὶ ἀπολοῦνται οἱ οἴκοι

3. μὲν] nonne ἦν?

rent, verberabantur. praedam quippe suam in locum tutum deduce-
 re volebat praedo, iterum tertioque ad diripiendum reversurus. ho-
 rae unius spatium praedonibus istis, irae divinae ministris ac vindi-
 cibus, ad vincendum omnes satis fuit, mares quidem funibus, femi-
 nas vero fasciis ipsarum redimiculisque; concatenatorum deinde lon-
 gos ordines e templo adytisque exeuntes intueri licebat, plorantes,
 eiulantes nec erat qui eorum misereretur. de templo autem quid lo-
 quar? adhaesit lingua faucibus meis, ore obducto spiritum ducere
 nequeo. canes illi sanctas imagines ornamentis, torquibus nempe et
 armillis ablati, illico disruperunt. sacram mensam contegentes map-
 pas rapuerunt. lucernas partim fregerunt, partim abstulerunt. in sa-
 crario pretiosa et sancta, quae asservabantur, ex auro argento alia-
 ve eximia materia vasa, temporis momento cuncta compilarunt,
 omnibusque rebus spoliatum ac nudatum templum solitudine com-
 pleverunt. tunc in nova Sion, quae per prophetam Amos (3, 14) deus
 locutus est, exitum habuerunt. „haec dicit dominus deus omnipotens,
 visitabo super altare Bethel et amputabuntur cornua altaris, et ca-
 deat in terram et percutiam domum hiemalem cum domo aestiva. et
 peribunt domus eburneae, et dissipabuntur aedes multae, dicit do-

οἱ ἐλεφάντινοι, καὶ ἀφανισθήσονται οἴκοι ἕτεροι πολλοί, λέγει V. 132
 κύριος. ἀπόσμαι τὰς ἐορτὰς ὑμῶν, καὶ οὐ μὴ ὀσφρανθῶ ἐν
 ταῖς πανηγύρεσιν ὑμῶν· διότι εἰ ἐνέγκητέ μοι ὀλοκαυτώμα-
 τα καὶ θυσίας ὑμῶν, οὐκ ἐπιβλέψομαι. μετὰστησον ἀπ'
 5 ἐμοῦ ἤχον ᾠδῶν σου, καὶ ψαλμὸν ὀργάνων σου οὐκ ἀκούσο-
 μαι. καὶ εἶπε κύριος πρὸς με, ἦκει τὸ πέρασ ἐπὶ τὸν λαὸν
 μου Ἰσραὴλ· οὐκέτι οὐ μὴ προσθῶ τοῦ παρελθεῖν αὐτόν,
 καὶ ὀλολύξει τὰ φατνώματα τοῦ ναοῦ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ,
 λέγει κύριος. ἀκούσατε δὴ ταῦτα οἱ ἐκθλίβοντες εἰς τὸ πρῶτῳ B
 10 πένητα καὶ καταδυναστεύοντες πτωχοὺς ἀπὸ τῆς γῆς, οἱ λέ-
 γοντες, πότε διελεύσεται ὁ μῆν, καὶ ἐμπολήσομεν, καὶ
 πότε ἤξει τὰ σύββατα, καὶ ἀνοιξομεν θησαυροὺς, τοῦ ποιῆ-
 σαι μικρὸν τὸ μέτρον καὶ τοῦ μεγαλῦναι σταθμῖον καὶ ποιῆ-
 σαι ζυγὸν ἄδικον, τοῦ κτᾶσθαι ἐν ἀργυρίῳ πτωχοὺς καὶ
 15 ταπεινοὺς ἀνθ' ὑποδημάτων. ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, λέγει κύ-
 ριος, δύνεται ὁ ἥλιος μεσημβρίας, καὶ συσκοτάσει ἐπὶ
 γῆς ἐν ἡμέρᾳ φωτός. καὶ μεταστρέψω τὰς ἐορτὰς ὑμῶν
 εἰς πένθος καὶ πᾶσας τὰς ᾠδὰς ὑμῶν εἰς θρήνον." ἔτυχε
 γὰρ ἐν ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς συντελείας τῆς πόλεως
 20 ἐορτάζεσθαι καὶ πανηγυρίζειν τὴν μνήμην τῆς ὀσιομάρτυρος C
 Θεοδοσίας. ἐτελεῖτο οὖν ἐορτὴ πάνδημος· ἦσαν γὰρ καὶ ἀπ'
 ἐσπέρας πλείστοι καὶ πλείστοι διανυκτερεύσαντες ἐν τῇ σορῶ
 τῆς δσίας, οἱ πλείονες δὲ πρῶτῳ ἡμέρας γενομένης αἱ γυναῖ-
 κες σὺν τοῖς ἀνδράσιν αὐτῶν ἀπερχόμεναι εἰς προσκύνησιν,

minus (5, 21). proiecī festivitates vestras, et non captam odorem
 coetuum vestrorum. quodsi obtuleritis mihi holocaustomata et mune-
 ra vestra non suscipiam. aufer a me tumultum carminum tuorum; et
 cantica lyrae tuae non audiam. (8, 2) et dixit dominus ad me: ve-
 nit finis super populum meum Israel: non adiciam ultra ut pertrans-
 eam eum. et stridebunt cardines templi in die illa, dicit dominus
 deus. audite hoc qui conteritis pauperem mane, et deficere facitis
 egenos terrae, dicentes: quando transibit mensis, et venundabimus
 merces; et sabbatum, et aperiemus frumentum, ut imminuamus
 mensuram et augeamus siclum, et supponamus stateras dolosas, ut
 possideamus in argento egenos, et pauperes pro calceamentis, et
 quisquillas frumenti vendamus. in die illa, dicit dominus, occidet
 sol in meridie, et tenebescere faciam terram in die luminis. et
 convertam festivitates vestras in luctum, et omnia cantica vestra in
 planctum. "horrenda enim illa die, qua urbs absumpta est, sanctae
 martyris Theodosiae memoriam celebrari contigit; cuius solemnitati
 frequens populus interfuit, plurimique viri ac mulieres ad sanctae
 monumentum pervigilium egerunt. ubi illuxit, multae mulieres con-

φέρουσαι κηρούς καὶ θυμιάματα, περικεκαλλωπισμέναι καὶ περικεκοσμημέναι οὔσαι, ἐξαίφνης ἐν ταῖς πυγίσι τῶν Τούρκων ἐπέπεσον. ποῦ γὰρ εἶχον ἐννοῆσαι τὴν ἐξαίφνης ὁργὴν εἰς τοσοῦτον εὖρος τῆς πόλεως; ἴσασιν οἱ εἰδότες τὸ μέγεθος.

Ἀυτὴ ἡ ἀπειλή, ἣν εἰρήκαμεν, ἐπῆρχεν ἀναφθεῖσα καὶ καίουσα ἐκ τῆς Χαρσοῦ πύλης καὶ τοῦ ἁγίου Ῥωμανοῦ καὶ τοῦ μέρους τοῦ παλατίου. ἡ δὲ τῶν πλοίων καὶ τοῦ λιμένος ἀντίστασις οὐκ ἐνεδίδου χώραν τοῖς Τούρκοις τοῦ στησαι τὰς κλίμακας ἐν τοῖς τείχεσιν. ἦσαν οἱ Ῥωμαῖοι ἐπικρατέστεροι τῶν Τούρκων, βάλλοντες λίθοις καὶ βέλεσι ἄχρι τρίτης ὥρας τῆς ἡμέρας, ἕως οὗ ἔλθον καὶ κατανησαν μέρος τῶν σκυλευόντων ἀπὸ πρωΐας ἐντὸς τῆς πόλεως, καὶ ἰδόντες τοὺς Ῥωμαίους πολεμίζοντας τοὺς ἔξω, καὶ φωνὴν ὅση δύναμις ἀφέντες, ἔδραμον ἐπάνω τῶν τειχῶν. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τοὺς Τούρκους ἰδόντες ἐντὸς τῆς πόλεως, καὶ φωνὴν ἀφέντες ὀδυνηρὰν τὸ οἴμοι, ἀπὸ τοῦ τείχους κατέπιπτον· οὐ γὰρ ἦν ἐκεῖ πλέον ἰσχύς οὔτε δύναμις τοῖς Ῥωμαίοις. τότε καὶ οἱ ἐν τοῖς πλοίοις θεασάμενοι τοὺς Τούρκους ἐντὸς ἔγνωσαν ὅτι ἡ πόλις ἐάλω, καὶ ὡς ἐν τάχει τὰς κλίμακας θέντες ἐν τὸς ἐβιβάσθησαν, καὶ τὰς πύλας κατεάξαντες ἅπαντες ἔνδον εἰσήεσαν. ἰδὼν δὲ καὶ ὁ μέγας δοῦξ τοὺς Τούρκους ἐλθόν-

inges suos comitatae, ornatae ac comptaе, cereos et incensum ad venerationem sanctae ferentes, derепente, in Turcorum laqueos sese induunt. quomodo enim repentinam dei iram temporis puncto urbem tam amplam pervadere putarint? qui in ea versati sunt, iis amplitudo urbis cognita est.

Hi porro, quos diximus, minaces ignes ardentisque a Charsi sanctique Romani portis, palatii quoque partibus ubique diffundebantur. classis vero, quae in portu contra Turcos stabat, quominus in muros scalis subirent prohibuit, illicque Turci Romaei superiores, lapidibus ac missilibus ad horam usque diei tertiam eos infestare. donec pars eorum, qui mane in urbem penetraverant iamque praedas egerant, illuc accederent. qui ubi Romaeos contra oppugnantes pugnare conspexerunt, totis pectoris viribus vociferando in superiorem muri partem evadunt. Romaei Turcis intra urbem conspectis voce lamentabili „hei mihi“ missa, viribus ac robore destituti e muris praecipites cadere. qui in navigiis Turci, simul ac suos in urbem penetrasse animadverterunt, captam quoque intellexere, celeriterque admotis scalis muros scandunt, et in eam perveniunt; portis deinde effractis, via omnibus irruentibus patuit. magnus etiam dux ad regiam portam, quam tuebatur, Turcos venisse cernens, domum suam paucis stipatus abiit. eo enim deserto plerique diffugerant; do-

τας οὖ ἴσταντο τόκου (ἦν γὰρ ἐπιβλέπων τὴν βασιλικὴν πύ-
 λην) καὶ πρὸς τὸν ἴδιον οἶκον ἀνεχώρησε σὺν ὀλίγοις. καὶ
 γὰρ ἦσαν ἅπαντες διασκεδασθέντες· καὶ οἱ μὲν πρὸ τοῦ τὴν
 οἰκίαν καταλαβεῖν ἠχμαλωτίζοντο, οἱ δὲ τὰς αὐτῶν οἰκίας
 5 καταλαβόντες ἐρήμους παίδων καὶ γυναικῶν καὶ πραγμάτων
 εὗρισκον, καὶ αὐτοὶ πρὸ τοῦ στοναχῆσαι καὶ κλαῦσαι ἐδε-
 σμοῦντο τὰς χεῖρας ὄπισθεν. ἕτεροι ἐρχόμενοι εἰς τὰς οἰκίας
 αὐτῶν, καὶ εὐρόντες τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα ἤδη ἀπαγόμενα, B
 καὶ συνεδέεοντο καὶ ἐδεσμοῦντο σὺν τοῖς φιλάτοις καὶ τῇ συ-
 10 ζύγῳ. τοὺς δὲ γέροντας τοὺς ἐν οἴκῳ, τοὺς μὴ δυναμένους ἐξελ- V. 133
 θεῖν ἐκ τῆς οἰκίας ἢ διὰ νόσου ἢ διὰ γήρους, πάντας καὶ πάσας
 ἀνηλεῶς ἐσφαττον. τὰ βρέφη τὰ ἀρτιγέννητα ἐν ταῖς πλα-
 τεῖαις ἐρριπτον. ὁ δὲ μέγας δούξ εὐρών τὰς θυγατέρας αὐ-
 τοῦ καὶ τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα (ἦν γὰρ ἀσθενοῦσα) ἐν
 15 τῷ πύργῳ κεκλεισμένους καὶ κωλύοντας τοῖς Τούρκοις τὴν
 εἴσοδον, αὐτὸς μὲν συνελήφθη σὺν τοῖς ἐπακολουθοῦσιν αὐ-
 τῷ, ὁ δὲ τύραννος πέμψας τινὰς ἐφύλαττον καὶ αὐτὸν καὶ
 πάντα τὸν οἶκον αὐτοῦ. τοὺς δὲ καταλαβόντας καὶ περικυ-
 κλώσαντας τὸν οἶκον αὐτοῦ Τούρκους ἔδωκεν ἱκανὰ ἀργύρια, C
 20 ὥστε δοκεῖν ἐξαγοράζειν αὐτοὺς διὰ τὸν ὄρκον· ἐφυλάττετο
 οὖν πανοικί. οἱ δὲ Τούρκοι ἅπαντες εἰσελθόντες ἐν τῇ πό-
 λει, καὶ αὐτοὶ οἱ βόσκοντες τὰς ἡμίονους καὶ οἱ μῦγαιροι
 πάντες, ἐξαντλοῦντες ἔφερον. ὁ δὲ Ἰωάννης ὁ Ἰουστινιανός,
 ὃν φθάσας ὁ λόγος ἐπεμψεν ἐν τῇ νηὶ τοῦ θεραπευθῆναι

16. ὑπακολουθοῦσιν P.

mosque nondum assecuti multi capti sunt. alii aedes suas desertas
 ingressi, abductis uxore et liberis, omnibusque opibus direptis, su-
 spiriis ac planctui, quo miserias suas deflerent, spatium haud inve-
 nere, manibusque post terga vinctis trahuntur. alii domum se reci-
 pientes, cum coniugibus et liberis, iam iam abducendis, vincuntur.
 senes vero, qui domi vel morbo vel aetate detenti foras exire ne-
 quibant, omnes viri feminaeque immanitate foeda trucidati, infan-
 tesque recens nati per plateas proiecti. dux vero magnus ad liberos
 et uxorem aegrotantem turri inclusos et ab ingressu Turcos arcentes
 cum venisset, ipse cum comitibus suis captus est, missique a tyran-
 no, qui eum eiusque domum custodirent. Turcis autem, qui de-
 mum eius circumdederant, nummos multos largitus est tyrannus, ita
 ut fedimere eos propter iusiurandum videretur. ceterum Turci urbem
 promiscue ingressi, agasones quoque et lixae, ubique diripere ac
 praedam agere. Iohanni vero Iustiniano, quem, ut vulnus curaret,
 in navem abiisse diximus, portum intranti affertur a suorum aliquot
 fuga arrepta accurrentibus, Turcos in urbem irrupisse et imperato-

την πληγήν ἦν ὑπέστη, κατευθὺς ὄντος αὐτοῦ ἐν τῷ λιμένι
 τινὲς τῶν αὐτοῦ φεύγοντες ἔδραμον λέγοντες πῶς οἱ Τοῦρκοι
 εἰσίασιν ἐν τῇ πόλει καὶ ὁ βασιλεὺς ἐσφάγη. ἀκούσας τὸν
 πικρότατον καὶ δριμῦν λόγον οὖν προστάττει τοὺς κήρυκας
 Διὰ σαλπύγγων ἀνακαλεῖν τοὺς αὐτοῦ ὑπασπιστὰς καὶ συμπλοῖ- 5
 τας. ὁμοίως καὶ αἱ λοιπαὶ νῆαι ἐτοιμάζοντο· ἦσαν γὰρ αἱ πλεῖ-
 σται ἀποβαλλόμεναι τοὺς ναυάρχους αὐτῶν αἰχμαλωτισθέντας.
 καὶ ἦν ἰδεῖν θέαμα ἐλεινὸν ἐν τῇ παραθαλασσίᾳ τοῦ λιμέ-
 νος, ἄνδρας γυναικας, μοναστρίας μονάζοντας βοῶσας οἰκτρῶς,
 καὶ τύπτουσαι τὰ στήθη ἐδέοντο τοὺς ἐν ταῖς ναυσὶ τοῦ ἀν- 10
 τιλαβέσθαι αὐτῶν. ἀλλ' οὐκ ἦν δυνατὸν· ἅπαξ ἐπροορίσθη
 τοῦ πιεῖν τὸ ποτήριον τὸ πλήρες τῆς ὀργῆς κυρίου. εἰ γὰρ
 καὶ νῆες ἐβούλοντο, ἀλλ' οὐκ ἠδύνατο. καὶ γὰρ εἰ καὶ μὴ
 ἠσχολοῦντο τὰ πλοῖα τοῦ τυράννου ἐν τῇ πραιδίᾳ καὶ τῷ
 σκυλμῷ τῆς πόλεως, οὐκ ἂν ἀφείθη μία καὶ μόνον. ἀλλ' οἱ 15
 Τοῦρκοι ἀφέντες τὰ πλοῖα πάντες ἔνδον ἦσαν, καὶ οἱ Λατι-
 F. 167 νοι ἄδειαν εὐρόντες ἐξήρχοντο τοῦ λιμένος, ὁ δὲ τύραννος
 ἔτριξε μὲν τοὺς ὀδόντας, ἀλλ' οὐκ ἠδύνατο πλεόν τι πράξαι,
 καὶ ἄκων ἐκαυτέρει. οἱ δὲ τοῦ Γαλατῶν ἰδόντες ταύτην τὴν
 ἀνήκεστον συμφορὰν, καὶ σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις ἔτρεχον ἐν 20
 τῷ αἰγιαλῷ, περισκοποῦντες τὰς βύλας, καὶ ὅπου ἔτυχον
 ἀκατίου, εἰσέρχόμενοι ἐν ταῖς ναυσὶν εἰσέδνον ἀφέντες καὶ
 πράγματα καὶ οἰκίας. ἦσαν δὲ πολλοὶ οἳ τινες ἀπὸ τῆς βίας
 καὶ τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν τῷ βυθῷ παρέπεμψαν, καὶ ἄλλας
 δεινὰς ζημίας ὑπέστησαν. εἰς τῶν τοῦ τυράννου μεσάζων, 25

rem occubuisse. nuntio gravi et acerbo accepto, tubicines, ad mili-
 tes suos revocandos, receptui canere iubet. ceterae pariter naves,
 quarum pleraeque navarchos in servitum actos amiserant, ad dis-
 cessum se comparare. spectaculum miserandum in portus crepidine
 oblatum: viri, mulieres, moniales et monachi lamentabiliter cla-
 mare, pectora tundere, nautas rogare ut se reciperent. verum hoc
 fieri non poterat, quia semel decretum erat ut irae domini plenum
 poculum haurirent. nec si voluissent naves, potuissent, quin ne una
 quidem navis salva evasisset, nisi tyranni classarii praedae ac urbi
 diripiendae intenti fuissent. at dum Turci per urbem discursant, e
 portu solvendi citra periculum tempus Latinis datum. tyrannus den-
 tibus stridere, ferro, cum plus praestare nequiret. Galatini calami-
 tatis huius irreparabilis spectatores, cum uxoribus et liberis ad lit-
 tus accurrunt, scaphas et acatia circumspiciunt; et primo quoque
 obvia ad naves feruntur, easque, aedibus ac cunctis opibus dereli-
 ctis, conscendunt. multi etiam thesauros suos in profundum mare vi
 coacti abiecerunt, aliaque gravia damna sunt passi. interea tyranni me-

ὅς καὶ ἡγαπᾶτο τότε παρὰ τοῦ Μεχεμὲτ (αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ συγχροτήσας τῷ τυράννῳ τὴν μάχην γενέσθαι), δραμῶν ἐν ταῖς τοῦ Γαλατᾶ μέρεσιν, Ζάγανος αὐτῷ τὸ ὄνομα, ἐβόα Β
 „μὴ φεύγετε,“ καὶ κατώμνυε τὴν κεφαλὴν τοῦ τυράννου ὀρ-
 5 κῶν ὅτι „μὴ φοβεῖσθε· ὑμεῖς γὰρ τοῦ ἡγεμόνος ἐστέ φί-
 λοι, καὶ ἔξετε τὴν πόλιν ὑμῶν ἀνεπηρέαστον ἀπὸ παντὸς ἀν-
 θρώπου, καὶ τὰς συνθήκας, ἃς εἴχετε μετὰ τοῦ βασιλέως
 καὶ μεθ' ἡμῶν, κρειττόνως ἔξετε, καὶ ἄλλο μὴ φροντιεῖτε,
 ἵνα μὴ εἰς ὀργὴν κινήσετε τὸν ἡγεμόνα.“ ταῦτα ὁ Ζάγανος
 10 εἰπὼν ἐκάλυψε τοὺς Φράγκους τοῦ Γαλατᾶ μὴ ἀναχωρῆσαι·
 πλὴν ὅσοι ἐδυνήθησαν φεύγειν, ἔφυγον. τότε συμβουλευθέν-
 τες οἱ λαικοὶ ἔλαβον τὰς κλεῖς τοῦ κάστρου σὺν τῇ ποδεστά-
 τῳ αὐτῶν, καὶ ἀπῆλθον προσκυνήσαντες τῷ τυράννῳ· καὶ
 προσκυνήσαντες καὶ δόντες τὰς κλεῖς, αὐτὸς περιχαρῶς ἔλα- C
 15 βε καὶ τούτους σὺν ἱλαραῖς λόγοις καὶ βλέμματι ἐπεμψεν. αἱ
 δὲ νῆαι τὰ ἰστιά πτερώσαντες πέντε μόνον αἱ μεγάλαι, αἱ
 δὲ ἄλλαι οὐκ ἠδυνήθησαν ἐξελθεῖν· ἡσάν γὰρ νῆαι ἀπο-
 λειφθεῖσαι, καὶ οἱ ναύαρχοι αὐτῶν φυγόντες σὺν ταῖς ἄλλαις
 ναυσὶν ἐσώζοντο. καὶ νῆαι φυγοῦσαι καὶ τοὺς ναύαρχους αἰ-
 20 χμαλιότους καταλιποῦσαι τὴν σωτηρίαν ἐπραγματεύσαντο. εἰς V. 134
 ἐλθοῦσαι οὖν ἐκ τοῦ λιμένος, καὶ ἀνέμου πνεύσαντος βορρέ-
 ου, τὰ ἰστιά πλήρη γενόμενα ἔπλεον σὺν ἀναστεναγμοῖς καὶ
 θρήνοις κλαιόντες τὴν τῆς πόλεως συμφορὰν. ὁμοίως καὶ αἱ

sazontum unus, Zaganus nomine, Mehemeti tunc carus, quod oppu-
 gnationem decernentis consilium laudasset, versus Galatam accur-
 rons, voce contenta, per tyranni quoque caput iuratus, his verbis a
 fuga revocabat: „ne fugite aut quidquam reformidate, principis ami-
 ci cum sitis. oppidum vestrum ab omni iniuria et damno immune
 erit. foedera, quae cum Romaeorum imperatore inieratis, potiori
 vobis meliorique conditione nobiscum sociabuntur. aliud omne con-
 silium omitte, ne principis iram in vos accendatis.“ his dictis Za-
 ganus Francis Galatinis, ne abirent, persuasit; quibus tamen, quot-
 quot aufugere potuerunt, fidem haud habuere. ceteri, qui oppidum
 non deseruerunt, habito consilio magistratum comitati tyrannum ve-
 neraturi clavesque ei oblaturi abeunt. venerationis officio exhibito,
 traditas claves ipse laetus accepit, eosque grato sermone vultuque
 blando allocutus dimisit. naves quinque magnae tantum vela ventis
 dedere; ceterae e portu solvere nequiverunt; quod a nautis, qui
 illas quinque saluti consulentes conscenderant, derelictae essent.
 quae ergo aufugerunt naves, navarchis captivis relictis, salvae evase-
 re, eque portu egressae plenis velis flante Borea ferebantur, urbis
 calamitatem suspiriis ac lamentis prosecutae. actuariae quoque Ve-

τριήρεις τῶν Βενετικῶν αἱ ἐμπορικαί. τὸν δὲ λαὸν ἅπαντα
 Δοί τῶν πλοίων Τούρκοι ἔξω τῆς πόλεως εὐρόντες παρηγι-
 σμαμένον, ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας πάντας, ὅπου καὶ ἦσαν,
 συναθροίσαντες εἰς τὰ πλοῖα εἰσήγαγον. ὁ δὲ λοιπὸς λαὸς
 τῆς πόλεως ἔξω εἰς τὰς σκηνὰς τοῦ φροσάτου ἐμανδρῶντο. 5

P. 168 40. Ταῦτα γὰρ ἅπαντα ἐγεγόνεισαν ἀπὸ ὥρας πρώτης
 τῆς ἡμέρας ἕως ὥρας ὀγδόης. τότε καὶ ὁ τύραννος πᾶσαν
 ὑποψίαν καὶ φόβον ἀποθέμενος εἰσῆει ἐντὸς τῆς πόλεως σὺν
 τοῖς αὐτοῦ μεσάζουσιν καὶ ἐτέροις σατραπίαις, ἔχων ἔμπρο-
 σθεν καὶ ὀπισθεν τοὺς αὐτοῦ δούλους πῦρ πνέοντας, πάντας 10
 τοξότας ὑπὲρ τὸν Ἀπόλλωνα, νέους Ἡρακλείδας, ὁ εἷς πρὸς
 δέκα ἀντιπαρατάξασθαι ἔτοιμος. κατελθὼν δὲ ἐν τῇ μεγάλῃ
 ἐκκλησίᾳ καὶ ἀποβὰς τοῦ ἵππου καὶ εἰσελθὼν ἐντὸς ἐξέστη
 ἐπὶ τῇ θείᾳ, εὐρῶν δὲ ἓνα τῶν Τούρκων κατεύξαντα μίαν
 Βτῶν μαρμάρων ἐκείνων τὸν μὲν Τούρκον ἠρώτα τίνι τρόπῳ 15
 φθίρει τὸ ἔδαφος; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο ἕνεκα πίστεως. αὐτὸς
 δὲ τείνας τὴν χεῖρα παῖει τῷ ξίφει τὸν Τούρκον, λέγων καὶ
 τοῦτο „ἀρκεῖ ὑμῖν ὁ Θησαυρὸς καὶ ἡ αἰχμαλωσία· αἱ δὲ
 οἰκοδομαὶ τῆς πόλεως ἔμαί τυγχάνουσιν.” ἦν γὰρ ὁ τύραν-
 νος μετανοήσας ἐπὶ τῇ συνθήκῃ τῇ γενομένῃ, ὄρων τὸν ἐξ- 20
 αντλούμενον Θησαυρὸν καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν τὴν ἄμετρον.
 ἔλκυσαντες δὲ τὸν Τούρκον ἐκ τῶν ποδῶν ἔξω ἡμιθανῆ ἔρρι-
 ψαν. αὐτὸς δὲ κελύσας ἓνα τῶν αὐτοῦ μιαρῶν ἰσρέων,

2. παρηγισμαμένον Bullialdus.

netorum triremes vela fecerunt. at universam populi multitudinem,
 a nautis spretam ac desertam, extra urbem nacti Turci classarii,
 viros et mulieres in navigia deduxerunt: reliqui vero urbis incolae
 extra moenia abacti in castris pecudum more stabulabantur.

40. Quae hactenus narraui, ab hora diei prima ad octavam
 usque cuncta peracta sunt. omni suspicione ac metu tunc remotis,
 tyrannus mesazontibus aliisque satrapis suis stipatus urbem intravit,
 ante et post cinctus satellitum suorum ignem spirantium manu, qui
 Apolline sagittario praestantiores, Herculea vi iuvenes, singuli denis
 pugnando pares erant. ad magnam ecclesiam ubi devenit, equo desi-
 liit, eamque ingressus admirabundus spectavit. Turcum vero quen-
 dam marmor confringere cum animadvertisset, interrogat quare pa-
 vimentum corrumperet. respondit iste, fidei zelo id se facere. exten-
 sa tum manu Turcum gladio percutit, et thesauri, inquit, ac capti-
 vi vobis sufficienti, urbis aedificia mea sunt. pacti enim cum militi-
 bus suis conventi tyrannum, thesauros exhaustos totque abductos
 captivos cernentem, poenituit. Turcum illum semianimem pedibus
 tractum extra templi limina proiecere. princeps unum ex impuris

ἀνέβη δὲ κληθεὶς ἐπ' ἄμβωνος καὶ ἐδιελάλησε τὴν μιᾶν ἀν-
 τοῦ προσευχῆν. ὁ δὲ υἱὸς τῆς ἀνομίας, ὁ πρόδρομος τοῦ
 ἀντιχρίστου, ἀναβὰς ἐπὶ τῆς ἀγίας τραπέζης ἐποίησε τὴν C
 προσευχῆν. βαβαὶ τῆς συμφορᾶς, φεῦ τοῦ φρικαῖδους τέρα-
 5τος! οἴμοι, τί γέγοναμεν; αἱ αἱ, τί εἶδαμεν; Τοῦρκος ἐν τῷ
 ἀγίῳ θυσιαστηρίῳ, ἐν ᾧ λείψανα ἀποστόλων καὶ μαρτύρων
 ἴδρυνται, καὶ ἐπάνω αὐτοῦ ἀσεβῆς; φρῆξον, ἦλιε. καὶ ποῦ
 ὁ ἀμνὸς τοῦ θεοῦ, καὶ ποῦ ὁ υἱὸς καὶ λόγος τοῦ πατρὸς, ὁ
 θνόμενος ἐπάνω καὶ ἐσθιόμενος καὶ μηδέποτε δαπανώμενος;
 10 ὄντως εἰς κίβδηλον ἐλογίσθημεν. ἡ λατρεία ἡμῶν εἰς οὐδὲν
 ἐλογίσθη τοῖς ἔθνεσι διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν. ὁ ἐπὶ τῷ
 ὀνόματι τῆς τοῦ θεοῦ λόγου σοφίας ἀνοικοδομηθεὶς ναός, καὶ
 τέμενος τῆς ἀγίας τριάδος ὀνομαζόμενος καὶ μεγάλη ἐκκλησία P. 169
 καὶ νέα Σιών, σήμερον βωμὸς βαρβάρων καὶ οἶκος τοῦ Μωα- V. 135
 15 μὲθ' ἐπεκλήθη καὶ γέγονεν. δικαία ἡ κρίσις σου, κύριε.

Ἐξεληθὼν οὖν ἐκ τοῦ βωμοῦ ἐζήτησε τὸν μεγαδοῦκα, καὶ
 αὐθις παρῆσθησεν αὐτόν. ἐλθὼν οὖν καὶ προσκυνήσας, εἶπεν
 αὐτῷ „καλῶς ἐποιήσατε τοῦ μὴ παραδοῦναι τὴν πόλιν. ἴδε
 πόση ζημία ἐγγόνει, πόσος ὄλεθρος, πόση αἰχμαλωσία.” ὁ
 20 δὲ δευξ' ἀπεκρίνατο „κύριε, οὐκ εἶχομεν τόσην ἡμεῖς ἐξου-
 σίαν τοῦ δίδοναι σε τὴν πόλιν, οὐδὲ βασιλεὺς αὐτός, ἄλλως
 ὅτι καὶ τινες τῶν σῶν ἐδυνάμουν τὸν βασιλέα ἐν λόγοις γρά-

suis sacerdotibus vocatum in ambonem escendere iussit, ubi profanas
 preces suas recitavit, principe filio iniquitatis, antichristi praecurso-
 re, super sacra mensa interim locato, precesque suas recitante. proh
 calamitatem! proh horrendum monstrum! hei mihi! quo loci res
 nostrae devenerunt! heu! heu! quid vidimus! Turcum impium san-
 ctum altare pedibus calcantem, stantemque super apostolorum et
 martyrum reliquiis in eo repositis. perhorrescat sol. ubinam agnus
 dei? ubi filius et verbum patris super altari illo mactatus, manduca-
 tus, nec unquam consumptus. pro nothis et adulterinis revera ae-
 stimati sumus. religionem nostram et caerimonias propter peccata
 nostra gentes focci fecerunt. templum quod verbi dei sapientiae no-
 mini extractum ac consecratum erat, templum sanctae Trinitatis
 appellatum, ecclesia magna, nova Sion, hodie in barbarorum aram
 et Mohamedis domum re ac nomine transformata est.

Iustum iudicium tuum, domine! templo cum exiisset tyrannus,
 ad se venire ducem magnum iussit; qui illico adductus principem
 veneratus est. hisce tyrannus eum allocutus est verbis. „vos quidem,
 urbe mihi non dedita, egregie rem gessistis. damnum ac iacturam,
 quanta sint, aestimatione metire, caesorum immanem stragem capti-
 vorumque numerum considera.“ istis dux respondit: „hac in urbe,
 domine, ne imperator quidem, nedum ego, tanta auctoritate eramus,

Βροντες μὴ φοβοῦ, σὺ γὰρ ἰσχύσει καθ' ὑμῶν." τοῦτο γοῦν ὑπέλαβεν ὁ τύραννος διὰ τὸν Χαλὶλ πασίαν· ἦν γὰρ τρέφων θυμὸν κατ' αὐτοῦ. τότε ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως ἠρώτησεν εἰ ὁ βασιλεὺς ἀπέδρα σὺν ταῖς ναυσί, καὶ ὁ δοῦξ ἀπεκρίνατο ὅτι οὐκ οἶδεν· ἦν γὰρ αὐτὸς ἐν τῇ βασιλικῇ πύ- 5 λῃ τότε ὅτε οἱ Τούρκοι συνήντησαν, εἰσελθόντες ἐν τῇ πύλῃ τῆς Χαρσοῦ, τῷ βασιλεῖ. ἀποσπασθέντες οὖν ἐκ μέσου στρατοπέδου δύο νέοι, εἶρηκεν ὁ εἷς τῷ τυράννῳ „κύριε, ἐγὼ τοῦτον ἀπέκτεινα· βιαζόμενος οὖν τοῦ εἰσελθεῖν καὶ ἀρπάσαι σὺν τοῖς σὺν ἐμοί, ἔασα αὐτὸν νεκρὸν καταλείψας." 10

Ὁ δ' ἄλλος εἶπεν „ἐγὼ τοῦτον ἐπάταξα πρῶτον." τότε ὁ τύραννος στείλας καὶ τοὺς δύο ἐνετείλατο φέρειν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ· οἱ δὲ ταχυδρομήσαντες εὔρον, καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τεμόντες παρέστησαν τῷ ἡγεμόνι. ὁ δὲ τύραννος ἔφη πρὸς τὸν μεγαδοῦκα „εἰπέ μοι τὸ ἀληθές, εἰ ἡ κεφαλὴ αὕτη 15 ἔστι τοῦ βασιλέως σου." τότε καταστοχασάμενος αὐτὴν εἶρηκεν „ἐκείνου ἔστι, κύριε." εἶδον οὖν αὐτὴν καὶ ἕτεροι, καὶ ἐγνώρισαν. τότε προσήλωσαν αὐτὴν ἐν τῷ κίονι τοῦ Ἀγγοσταίου, καὶ ἴστατο ἕως ἑσπέρας. μετὰ δὲ ταῦτα ἐκδείρας καὶ ἀχύροις τὸ δέρμα στοιβύσας ἐπεμψε πανταχοῦ, δεικνύων 20

Ὁ τὸ τῆς νίκης σύμβολον τῷ τῶν Περσῶν ἀρχηγῷ καὶ τῶν Ἀράβων καὶ τοῖς ἄλλοις Τούρκοις.

ut illam tibi permittere possemus; praecipue cum inter tuos nonnulli bonum animum nos habere iuberent, scriptis ad imperatorem in hunc modum literis: ne formida, neque enim viribus suis vos debellabit. haec ab Halile Bassa scripta suspicatus est tyrannus, in quem odio ac ira iam flagrabat. imperatoris nomine audito, an aufugisset cum navibus interrogat. id se ignorare dux respondit: ad portam enim regiam in statione tunc se fuisse, quando Turci in urbem porta Charai irruentes imperatorem adorti sint. e mediis castris duo iuvenes mox exciti sunt, quorum alter tyranno dixit: „domine, ego illum occidi, et cum turba a tergo urgente progredi vi cogerer, una cum meis commilitonibus praedam acturus, mortuum ipsum omisi.“ alter se priorem vulnus infixisse iactavit. ambos hosce iuvenes tyrannus illico abire ad conquirendum, sibi que eius caput afferre iussit. mandato confestim paruere, inventique cadaveris amputatum caput principi attulere. magnum ducem allocutus tyrannus, an revera hoc sit imperatoris caput, interrogat; ex indicibus agnitum, illius esse fassus est; aliisque conspectum pariter approbatum. ab iis deinde columnae, quae in Augustio locata est, affixum, ad vesperam usque spectaculo fuit. pellis denique detracta paleaque referta per Persarum Arabumque principum aliorumque Turcorum ditiones, ut victoriae symbolum, ostentantur.

Ἔτεροι δὲ φασιν ὡς ὁ δουξ εὐρέθη μετὰ τοῦ Ὁρχάν ἐν τῇ
 πύργῳ τῇ τοῦ καστελίου τοῦ Φραντζεζίδων, κάκει παρεδόθησαν
 ὁρῶντες ὡς οὐκ ἦν δυνατόν ἀνδίστασθαι πλέον τοῖς Τούρκοις.
 ὄντων δὲ πλείστων ἐκεῖ καὶ εὐγενῶν ἀρχόντων σὺν τῇ δου-
 5 κί, ἤτήσατο ὁ Ὁρχάν ἀπό τινος μοναχοῦ τὰ ἄμφια αὐτοῦ,
 καὶ φορέσας αὐτὰ ἔδωκε τῷ μοναχῷ τὰ αὐτοῦ, καὶ διὰ μι-
 ᾶς τοξοβολικῆς θυρίδος ἔβαλεν ἑαυτὸν κατὰ γῆς ἔξω τῆς πό-
 λεως· καὶ λαβόντες οἱ τῶν πλοίων καὶ δεσμώνσαντες ἔβαλον
 ἐντὸς σὺν τοῖς λοιποῖς αἰχμαλώτοις. οἱ δὲ τοῦ πύργου πα-
 10 ραδοθέντες καὶ αὐτοὶ ἐντὸς τοῦ πλοίου ἐκείνου εἰσῆχθησαν. P. 170
 τότε εἰς τῶν αἰχμαλώτων τῶν Ῥωμαίων καταπραγματευσάμε-
 νος τὴν αὐτοῦ ἔλευθερίαν εἶρηκε τῷ ναύαρχῳ „εἰ ἔλευθερώ-
 σεις με σήμερον, ἔχω σοι δοῦναι τὸν Ὁρχάν καὶ τὸν μεγα-
 δοῦκαν ὁμοῦ.” τότε ἀκούσας ὁ ναύαρχος ὤμοσε τοῦ ἔλευθε-
 15 ρῶσαι αὐτόν. καὶ τότε δείξας τὸν μελαμφόρον Ὁρχάνην,
 καὶ μαθὼν ὅτι κατ’ ἀλήθειαν ἐκεῖνός ἐστιν, ἀπέτεμε τὴν κε-
 φαλὴν αὐτοῦ. τὸν δὲ μεγαδοῦκα ζῶντα καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ
 Ὁρχάν λαβὼν εἰς τὸν ἡγεμόνα ἀπήγαγεν ἐν τῇ Κοσμηδίῳ.
 ἐκεῖνος δὲ τῷ ναύαρχῳ εὐεργετήσας καὶ πλείστα δούς ἀπέ-
 20 λυσεν· τὸν δὲ μεγαδοῦκα ἐκέλευσε καθίσαι, καὶ παρηγορή- B
 σας αὐτὸν ὥρισε διαλαληθῆναι ἐν τῷ φροσσάτῳ καὶ ἐν τοῖς V. 136
 πλοίοις διὰ τῶν παιδῶν καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, καὶ παρευ-
 θύς συνήχθησαν. τότε ὁ ἡγεμὼν δοὺς ἀνὰ χιλίων ἀσπρῶν
 κατὰ κεφαλὴν ἀπέλυσε πάντας ἐν τῇ οἴκῳ αὐτοῦ καὶ αὐτὸν

Alii narrant, in turre, quam Franci tuebantur, ducem cum Or-
 chane latitasse, et cum Turcis resistendo impares se agnoscerent, in
 eorum potestatem deditione devenisse; plurimosque ibi nobiles ac
 proceres cum duce adfuisse. inter eos etiam, ut referunt, monachus
 erat, a quo vestes, quibus indutus erat, Orchanes petiit, illisque
 suas commutavit; per fenestram deinde quandam sagittis emittendis
 accommodatam extra oppidi muros praecipitem se dedit: quem com-
 prehensum nautae vinxerunt, et cum ceteris captivis navibus impo-
 suerunt. qui in turre erant, ceteri et ipsi se Turcis permisere, inque
 navem eandem abducti sunt. ex his quidam captivus Romaeus, quo
 se in libertatem assereret talia navarcho dixit: „si me libertati resti-
 tueris, Orchanem magnumque ducem hodie tibi tradere possum.”
 hoc ut intellexit navarchus, eum libertate donaturum se iuravit.
 mox monstrato nigris in vestibus Orchani agnitoque caput amputa-
 vit. vivum deinde magnum ducem, Orchanisque caput principi in
 Cosmedio tum versanti obtulit; qui navarcho gratis actis, multa etiam
 largitus est. magnum vero ducem sedere iussum consolatus est, eius-
 que liberos et uxorem per castra et classem a tubicine conquisitos

μεγαδοῦκα, θαρρύνας αὐτὸν καὶ παρηγορήσας τὰ πλεῖστα, εἰπὼν αὐτῷ ὅτι „τὴν πόλιν ταύτην σοι μέλλω παρακαταθέσθαι τοῦ ἔχειν τὴν ἅπασαν αὐτῆς φροντίδα, καὶ ποιήσω σε εἰς κρείττοτέραν δόξαν παρ' ἣν εἶχες ἐν τῷ καιρῷ τοῦ βασιλέως, καὶ μὴ ἀθύμει.“ εὐχαριστήσας οὖν καὶ ἀσπασάμενος 5 τὴν αὐτοῦ χεῖρα ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. μαθὼν δὲ παρ' αὐτοῦ τὰ ὀνόματα τῶν εὐγενῶν, τῶν ἐν τῷ παλατίῳ διαπρεψάντων ὀφφικιαλίων, πάντων τὰ ὀνόματα κατέγραψε. καὶ ἐν τοῖς πλοίοις καὶ ἐν ταῖς σκηναῖς συναθροίσας οὖν πάντας ἐξηγόρασεν, ἀνὰ χιλίων ἀσπρῶν δούς τοῖς Τούρκοις. 10

Πρωτὰς δὲ γενομένης παρελθούσης ἐκείνης τῆς πρώτης καὶ ζοφερᾶς ἡμέρας, ἐν ἣ ἐγένετο ἡ πανωλεθρία τοῦ γένους ἡμῶν, εἰσελθὼν ἐν τῇ πόλει ὁ τύραννος καὶ εἰς τοὺς οἴκους τοῦ μεγάλου δουκὸς ἔλθων, ἐξελθὼν δὲ εἰς συνάντησιν αὐτοῦ καὶ προσκυνήσας αὐτόν, εἰσῆλθεν ἐντός. ἦν δὲ ἡ γυνὴ 15 αὐτοῦ ἀσθενοῦσα κληνῆρης. τότε ὁ προβατόσχημος λύκος ἐγγίσας τῇ κλίῃ ἔφη προσαγορεύσας αὐτῇ „χαῖρε ὦ μητὲρ • μὴ λυποῦ ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσι. τὸ θέλημα τοῦ κυρίου γενέσθω. ἔχω ἔτι πλείονα παρ' ὧν ἀπώλεκας τοῦ δοῦναί σοι μόνον ὑγίαινε.“ ἔλθόντες δὲ οἱ παῖδες αὐτοῦ προσεκύνησαν 20 αὐτῷ, καὶ εὐχαριστήσαντες αὐτὸν ἐξῆλθε περιοδεύων τὴν πόλιν. ἦν γὰρ ἡ πᾶσα ἄϊκος, οὔτε ἄνθρωπος οὔτε κτῆνος οὔτ' ὄρνειον κραυγάζων ἢ λαλῶν ἐντός • μόνον τινὲς τῶν μὴ

adduci imperat. singulis aspra mille distribuit princeps, demumque magnum ducem bene sperare hortatus, longo humanoque sermone eius dolorem levat, dicitque: „hanc urbem fidei tuae curandam credere volo, illustrioribusque, quam quos in imperatoris aula gessisti, honoribus honestabo, animum ne despondeas.“ gratiis actis, manum eius deosculatus, magnus dux domum suam abiit. cum autem ab eo intellexisset Mehmetes nobilium illustriumque palatii et aulae principis officialium nomina, singula descripsit; quos per classem et castra conquisitos, redemptosque mille aspris singulos, locum in unum conduxit.

Postridie illius tenebrosae diei, qua genus nostrum internecione deletum est, in urbem venit tyrannus, ducisque magni domum se contulit, cui obviam dux processit, eumque veneratus exceptit. eo tempore coniux ipsius morbo decumbebat. ad aegrotantis ergo lectum lupus sub ovis specie latens accessit, et eam alloquitur his verbis: „salve, mater, ne te, quos isti dies tulere, casus moerore conficiant. dei decreto parendum. plura amissis tibi largiar. hoc unum, ut valeas, cura.“ ducis quoque magni filii ipsum adoratori accesserunt: gratias demum de tanta humanitate ei cum egissent, exivit ipse, et

δυνηθέντων σκυλεῦσαι τι διὰ τὸ ἀνίσχυρον αὐτῶν, διότι καὶ πολλοὶ ἀπ' ἀλλήλων ἐφρονεῦθησαν, ἔλκων ὁ εἰς ἕξ ἑτέρου τὰ λάφυρα· καὶ ὁ δυνηθεὶς ἤρπαζεν, ὁ δὲ μὴ δυνάμενος ἀντιστῆναι καιρίαν λαμβάνων πληγὴν ἔκειτο. τῇ δὲ δευτέρᾳ 5 ἡμέρᾳ, τριακοστὴν ἄγων ὁ Μαΐος, εἰσῆλθον καὶ τὰ ἐγκατα- P. 171
λεικόμενα αὐτοὶ συνέλεγον.

Τότε ὁ τύραννος διελθὼν τὸ πλεῖστον τῆς πόλεως καὶ πρὸς τοὺς τοῦ παλατίου μέρεσι συμπόσιον ποιήσας εὐφραίνεται· καὶ δὴ καταβαπτισθεὶς ὑπὸ τοῦ οἴνου καὶ μεθυσθεὶς ὄρισεν 10 τῷ ἀρχιευνούχῳ αὐτοῦ, καὶ προστάξας εἶπεν „ἀπελθε ἐν τῇ οἰκῷ τοῦ μεγάλου δουκός, καὶ εἰπὲ αὐτῷ, ὄριζει ὁ ἡγεμὼν ἵνα στείλῃς τὸν υἱόν σου τὸν νεώτερον ἐν τῷ συμποσίῳ.” ἦν γὰρ εὐειδὴς ὁ νέος, ἄγων τεσσαρεσκαίδέκατον ἔτος. ἀκούσας οὖν ὁ πατήρ τοῦ παιδὸς ἀπενεκρώθη, καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ 15 ἠλλοιώθη, καὶ λέγει τῷ ἀρχιευνούχῳ „οὐκ ἔστι τοῦτο ἐν τῇ ἡμετέρᾳ διαγωγῇ τοῦ παραδοῦναι τὸ ἔμὸν παιδίον οἰκείαις χερσὶν μινανθῆναι παρ' αὐτοῦ. κρείττον ἂν ἦν μοι τοῦ στεί- B
λαι δῆμιον καὶ λαβεῖν τὴν κεφαλὴν μου ἀπ' ἐμοῦ.” ὁ δὲ ἀρχιευνούχος συμβουλευσάς αὐτὸν τοῦ δοῦναι τὸ παιδίον, ἵνα 20 μὴ εἰς ὄργην ἔκκαυσῃ τὸν τύραννον. ὁ δὲ μὴ πεισθεὶς, ἀλλ' εἰπὼν ὅτι „εἰ βούλει λαβεῖν αὐτὸ καὶ ἀπελθεῖν, λαβὼν ἀπελθε. τὸ δὲ ἐγὼ σοι τοῦτο διδόναι οἰκείῳ θελήματι οὐ γενήσεται πώποτε.” τότε ὁ ἀρχιευνούχος στραφεὶς εἶπε τῷ ἡγεμόνι ἅπαντα τὰ παρὰ τοῦ μεγάλου δουκός λαληθέντα, καὶ πῶς τὸ παιδί-

urbem lustrando obit. in ea penitus deserta, nec homo qui mutiret, nec avis aut quadrupes, quae vocem mitterent, exaudiebantur; domos solum modo scrutabantur, qui invalidi rapere quidquam haud potuerant. mutuis hac de causa caedibus se confoderunt multi, dum spolia sibi eripiunt, quae validiori ac robustiori, imbecillioribus letali vulnere oppressis cessere. altera ab urbe capta die, Maii trigesima, iterum eam intrant, et praedae reliquias corradunt.

Tyrannus maiore urbis parte lustrata, convivioque in palatii regione vicina instructo hilariter epulatus est; iamque vino madidus ad archieunucho suum „abi,” inquit, „magni ducis domum, et dic ei mandare principem ut filium suum natu minorem (is forma oris pulchra, annos quatuordecim natus erat) ad convivium mittat.” ad quae verba adolescentis pater paene exanimatus est; vultusque colore mutato archieunucho dixit: „moris nostri non est ut ipse filium meum stupro tradam. carnificem mittere, qui caput meum amputatum auferret, potius erat. ut vero iram tyranni devitaret, consilium dabat archieunucho, ut adolescentulum dimitteret. cui parere recusans dixit: „si illum abducere tibi pro-

ον οὐκ ἤβουλήθη δοῦναι. τότε ὁ τύραννος θυμωθεὶς εἶρηκε τῷ ἀρχιευνούχῳ „λάβε τὸν δῆμιον σὺν σοι, καὶ στραφείς ἄγε μοι τὸ παιδίον. ὁ δὲ δῆμιος ἀγαγέτω τὸν δοῦκα καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ.” τότε ἐλθόντες, καὶ μαθὼν τὸ μήνυμα C ὁ δοῦξ ἠσπάσατο τὰ τέκνα αὐτοῦ καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ ἐπο- 5
 ρεύετο σὺν τῷ δημίῳ αὐτὸς καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ ὁ γαμβρὸς V. 137 αὐτοῦ ὁ Καντακουζηνός. τὸ δὲ παιδίον ἔλαβεν μεθ' ἑαυτοῦ ὁ ἀρχιευνούχος. εἰσελθὼν οὖν καὶ δεῖξας τὸ παιδίον τῷ ἡγεμόνι, τοὺς δὲ λοιποὺς ἐν τῇ πύλῃ τοῦ παλατίου ἰσταμέ-
 νους, ὥρισε τῷ δημίῳ ξίφει τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἀποτιμηθῆ- 10
 ναι. τότε λαβὼν αὐτοὺς μικρὸν κάτωθεν τοῦ παλατίου, εἶ-
 πεν αὐτοῖς ὁ δῆμιος τὴν ἀπόφασιν. ἀκούσας δὲ ὁ υἱὸς αὐ-
 τοῦ τὴν σφαγὴν ἔκλαυσεν. ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ γενναίως στα-
 θεὶς ἐνεδυνάμωσε τοὺς νέους, στηρίζων αὐτοὺς καὶ λέγων
 „τεκνία, εἰδάτε τὴν χθὲς ἡμέραν ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ τὰ ἡμέ- 15
 τερα πάντα φροῦδα γεγονότα. ὁ πλοῦτος ἡμῶν ὁ ἀκένωτος,
 ἡ δούξα ἡ θαυμαστή, ἣν εἶχομεν ἐν τῇ μεγαλοπόλει ταύτῃ,
 D καὶ δι' αὐτῆς ἐν πάσῃ τῇ γῆ ἦν οἰκοῦσι Χριστιανοί. νυνὶ
 δὲ τῇ ὥρᾳ ταύτῃ οὐκ ἐνελείπετο ἄλλο εἰς ἡμᾶς πλὴν ἡ
 παροῦσα αὕτη ζωῆ. ἔσται δὲ ἡμῖν αὕτη οὐκ ἀτελεύτητος· 20
 ὀψέ ποτε γὰρ θνηξόμεθα. καὶ ταῦτα πῶς; ὑστερομένου τιῶν
 ἀγαθῶν ὧν ὠλέασαμεν, τῆς δόξης, τῆς τιμῆς, τῆς αὐθεντίας,
 παρὰ πάντων δνειδιζόμενοι καταφρονοῦμενοι καὶ ταλαιπω-

positum est, ita fac. absit vero ut illum tibi sponte dedam.“ rever-
 sus ergo archieunuchus a magno duce, adolescentem mittere renu-
 ente, acceptum responsum principi avert. percitus ira tyrannus archieunuchum mandat, „carnifice tecum ducto redi, et adolescentem huc adducas; carnifex vero magnum ducem eiusque liberos huc agat.“ domum magni ducis veniunt, qui tali nuncio accepto liberos et uxorem complexus, filio ac genero suo Cantacuzeno comitibus, carnificem secutus est. adolescentulum perductum principi stitit archieunuchus, ceteros ad palatii portam stare ostendit, quos princeps a carnifice capite plecti imperat. paulo infra palatium deductis, principis iussa carnifex exponit; quae cum audiisset magni ducis filius, instantem caedem deslere. at pater forti animo adolescentes confirmare. „hesterna die vidistis, filii, omnia nostra, opes inexhaustas, gloriam admirabilem, cuius claritudine in hac magna urbe ac per totum proinde orbem Christianum splendebamus, temporis momento evanuisse. ex his omnibus, praeter hanc vitam, nihil nobis nunc superest; quam in sempiternum producere haud datur; tandem enim, quamvis sero, ex ea nobis migrandum. at quo statu quaeso? opibus, dignitatibus, honoribus spoliati, probriis traducti, et ab omnibus

ροῦμενοι, ἄχρις οὗ ἔλθῃ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ὁ θάνατος, λαβὼν
 ἐκ τῶν ὧδε ἀτίμους. ποῦ ὁ ἡμέτερος βασιλεύς; οὐκ ἐσφάγη
 χθές; ποῦ ἐμὸς συμπένθερος καὶ σὸς πατήρ ὁ μέγας δομ-
 στικός; ποῦ ὁ Παλαιολόγος καὶ πρωτοστράτωρ σὺν τοῖς δύο
 5 υἱαῖσιν αὐτοῦ; οὐκ ἐσφάγησαν χθές ἐν τῷ πολέμῳ; εἶθε καὶ
 ἡμεῖς ἀπεθάνομεν σὺν αὐτοῖς. πλην καὶ αὕτη ἡ ὄρα ἱκανή
 ἐστι. μὴ πλημμελήσωμεν πλέον. τίς γὰρ οἶδε τὰ ὄπλα τοῦ P. 172
 διαβόλου, εἰ καὶ βραδύνοντες πληγῶμεν παρὰ τῶν λοβόλων
 βελῶν αὐτοῦ; νῦν τὸ στάδιον ἐτοιμον. ἐν δνόματι τοῦ σταυ-
 10 ρωθέντος ὑπὲρ ἡμῶν καὶ θανόντος καὶ ἀναστάντος ἀποθάνω-
 μεν καὶ ἡμεῖς, ἵνα σὺν αὐτῷ ἀπολαύσωμεν τῶν ἀγαθῶν αὐ-
 τοῦ." ταῦτα εἰπὼν καὶ στηριξας τοὺς νέους, ἐγεγόνεισαν
 πρόθυμοι τοῦ θανεῖν. καὶ λέγει τῷ σπεκουλάτορι „ποίησον
 τὸ κελευσθέν σοι, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν νέους." καὶ ὑπακού-
 15 σας ὁ δῆμιος ἀπέτεμε τὰς κεφαλὰς τῶν νέων, ἰστάμενος ὁ
 μέγας δοῦξ καὶ λέγων τὸ „εὐχαριστῶ σοι κύριε" καὶ τὸ „δέ-
 καιος εἰ κύριε." τότε εἶπε τῷ σπεκουλάτορι „ἀδελφέ, δός
 μοι ὀλίγην ἀνοχὴν τοῦ εἰσελθεῖν καὶ προσεύξασθαι." ἦν
 γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ναὸς μικρὸς. ὁ δὲ ἀφῆκε, καὶ εἰς-
 20 ελθὼν προσεύξατο. τότε ἐξελθὼν ἐκ τῆς πύλης τοῦ ναοῦ B
 (ἦσαν γὰρ ἐκεῖ τὰ σώματα τῶν παιδῶν αὐτοῦ ἔτι σπαραττό-
 μενα) καὶ πάλιν δοξολογίαν πέμψας θεῷ ἀπετημήθη τὴν κεφα-
 λην. λαβὼν οὖν ὁ δῆμιος τὰς κεφαλὰς ἤλθεν εἰς τὸ συμπό-

contempti aernmuis pressi vitam trahemus, donec mors superveniens
 despectos miseriis subtrahat. ubi noster imperator? nonne heri oc-
 cisus est? ubi consocer meus idemque pater tuus magnus domesti-
 cus? ubi Palaeologus et cum filiis suis protostrator? nonne in praelio
 occubuerunt? utinam et nos eodem fato consociati fuissetus. verumta-
 men haec ipsa hora nobis satis opportuna. ultra non peccabimus:
 quis enim novit arma diabolici; dilatare morte ab illius venenatis te-
 lis appetamur? nunc paratum stadium. in nomine illius, qui pro no-
 bis mortuus ac crucifixus a mortuis resurrexit, moriamur et ipsi,
 ut cum illo bonis eius fruamur." his sermonibus adolescentium ani-
 mos erexit confirmavitque ad mortem alacriter subeundam. ad satelli-
 tem deinde conversus, „ab adolescentibus" ait „incipite, quae mandata
 habes." statim, spectante magno duce et gratias deo agente, hisce
 etiam verbis „iustus es domine" ab eo prolatis, adolescentium capi-
 ta carnifex amputavit. quem dux ita rogat: „tantisper cunctare, fra-
 ter; dum ingressus deum orem: „vicina quippe erat aedicula. spatio
 orandi a satellite concesso, in illo templo preces deo obtulit; qui-
 bus peractis, liberorum cadaveribus adhuc palpitantibus, exivit,
 laudibusque iterum deo mactato, capite plexus est. caesorum capi-

σιον, ἐμφανίσας αὐτὰς τῷ αἰμνηβόρῳ Θηρίῳ· τὰ δὲ σώματα
 γυμνά ἐκεῖ καὶ ἄταφα κατέλιπεν. ὁμοίως καὶ ὄσους τῶν εὐγενῶν
 καὶ ὀφφικιαίων τοῦ παλατίου μεγιστᾶνας ἐξηγόρασε, πάντας
 στείλας τὸν σπεκουλάτορα κατέσφαξε. τὰς δὲ γυναῖκας καὶ
 παῖδας αὐτῶν ἐξελέξατο τὰς ὠραίας κύρας καὶ εὐεῖδῃ ἄρρε- 5
 να, καὶ παρέδωκε τῷ ἀρχιευνούχῳ τοῦ τηρεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ.
 C τὴν δὲ λοιπὴν αἰχμαλωσίαν παρέδωκεν ἄλλοις τοῦ φροντίζε-
 σθαι ὑπ' αὐτῶν, ἄχρις οὗ εἰσαχθῶσιν εἰς Βαβυλῶνα τὴν
 Ἀδριανοῦ. καὶ ἦν ἰδεῖν τὴν ἄπασαν πόλιν ἐν ταῖς σκηναῖς
 τοῦ φροσάτου, τὴν δὲ πόλιν ἔρημον νεκρὰν κειμένην, γυμνὴν, 10
 ἄφωνον, μὴ ἔχουσαν εἶδος οὐδὲ κάλλος.

D 41. ὦ πόλις, πόλις, πόλεων πασῶν κεφαλῇ! ὦ πόλις,
 V. 138 πόλις, κέντρον τῶν τεσσάρων τοῦ κόσμου μερῶν! ὦ πόλις,
 πόλις, Χριστιανῶν καύχημα καὶ βαρβάρων ἀφανισμός! ὦ
 πόλις, πόλις, ἄλλη παράδεισος φντευθεῖσα πρὸς δυσμαῖς, 15
 ἔχουσα ἔνδον φυτόα παντοῖα βριθόντα καρπούς πνευματικούς!
 ποῦ σου τὸ κάλλος, παράδεισε; ποῦ σου ἡ τῶν χαρίτων τοῦ
 πνεύματος εὐεργετικῆ ῥῶσις ψυχῆς τε καὶ σώματος; ποῦ τὰ τῶν
 ἀποστόλων τοῦ κυρίου μου σώματα, τὰ πρὸ πολλοῦ φντευθέντα
 ἐν τῷ αἰεθαλεῖ παραδείσῳ, ἔχοντα ἐν μέσῳ τούτων τὸ πορφυ- 20
 ροῦν ἱμάτιον, τὴν λόγχην, τὸν σπόγγον, τὸν κάλαμον, ἅτινα
 P. 173 ἀσπάζοντες ἐφανταζόμεθα τὸν ἐν σταυρῷ ὑψωθέντα δρῶν. ποῦ
 τὰ τῶν ὄσιων λείψανα, ποῦ τὰ τῶν μαρτύρων; ποῦ τὰ τοῦ με-
 γάλου Κωνσταντίνου καὶ τῶν λοιπῶν βασιλέων πτώματα; αἱ

ta, nudis illic insepultisque cadaveribus relictis, ferae illi sanguinem
 sitiēti tumque convivanti spectanda attulit. quotquot etiam nobiles,
 palatii officiales proceresque redemerat, per missos satellites neci
 dedit. ex eorum uxoribus et liberis delectu habitu formosas virgines
 pulchrosque pueros sibi sepositos, archieunucho custodiendos manda-
 vit. reliquam captivorum turbam, donec Babylonem, Adrianopolim
 dico, abduceretur, curandam aliis dedit. universi tum urbis incolae
 et opes in castrorum tentoriis conspecti; urbs vero deserta, exani-
 mis, nuda, voce carens, specie ac decore spoliata iacebat.

41. O urbs cunctarum urbium caput! quatuor mundi partium
 centrum; Christianorum gloria, barbarorum dedecus. o urbs paradisi
 alter, omnibus plantarum ac arborum generibus, ex quibus fructus
 spirituales nascuntur, consitus; quo decor tuus, quo gratiarum spi-
 ritualium corpori et animo benefica irrigatio diffugit? ubinam apo-
 stolorum domini mei corpora, a longo tempore in sempervirenti pa-
 radiso deposita? circumdantia purpuream togam, lanceam, spongiam
 et arundinem; quas dum venerabamur, eum qui in crucem sublatu-
 est cernere cogitabamus. ubi sanctorum, ubi martyrum reliquiae? ubi

ἀγυιαί, τὰ περίαιυλα, αἱ τρίοδοι, οἱ ἀγροί, οἱ τῶν ἀμπέλων περιφραγμοί, τὰ πάντα πλήρη καὶ μεστὰ λειψάνων ἀγίων, σωματίων εὐγενῶν, σωματίων ἁγνῶν, ἀσκητῶν ἀσκητριῶν. ὦ τῆς ζημίας! ἔθεντο, κύριε, τὰ θνησιμαῖα τῶν δούλων σου 5 βρώματα τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ, τὰς σάρκας τῶν ὁσίων σου τοῖς θηρίοις τῆς γῆς κύκλῳ τῆς νέας Σιών, καὶ οὐκ ἦν ὁ θάπτων. ὦ ναβ, ὦ ἐπίγαιε οὐρανέ, ὦ οὐράνιον θυσιαστήριον, ὦ θεῖα καὶ ἱερὰ τεμένη, ὦ κάλλος ἐκκλησιῶν, ὦ βίβλοι ἱερὰ καὶ θεοῦ λόγια, ὦ νόμοι παλαιοὶ τε καὶ νέοι, B 10 ὦ πλάκες γραφεῖσαι θεοῦ δακτύλῳ, ὦ εὐαγγέλια λαληθέντα θεοῦ στόματι, ὦ θεολογίαι σαρκοφόρων ἀγγέλων, ὦ διδασκαλίαι πνευματοφόρων ἀνθρώπων, ὦ παιδαγωγίαι ἡμιθέων ἡρώων, ὦ πολιτεία, ὦ δῆμος, ὦ στρατός ὑπὲρ μέτρον τὸ πρῖν, νῦν δὲ ἀφανισθεὶς ὡς ποντιζομένη ναῦς ἐν τῷ πλεῖν, 15 ὦ οἰκίαι καὶ παντοδαπὰ παλάτια καὶ ἱερὰ τείχη, σήμερον σγκαλωῦ πάντα καὶ ὡς ἔμψυχα συνθρηνώ, τὸν Ἰερεμίαν ἔχων ἔξαρχον τῆς ἐλεεινῆς τραγωδίας. „πῶς ἐκάθισεν μόνη ἢ πόλις ἢ πεπληθυμμένη λαῶν; ἐγενήθη ὡς χήρα ἢ πεπληθυμμένη ἐν ἔθνεσιν. ἄρχουσα ἐν χώραις ἐγενήθη εἰς φόρον. C 20 κλαίονσα ἔκλαυσεν ἐν νυκτί, καὶ τὰ δάκρυα αὐτῆς ἐπὶ τῶν σιαγόνων αὐτῆς, καὶ οὐχ ὑπάρχει ὁ παρακαλῶν αὐτὴν ἀπὸ πάντων τῶν ἀγαπώντων αὐτὴν. πάντες οἱ φιλοῦντες αὐτὴν

3. ἁγνῶν Bullialdus: P. ἀγενῶν.

magni Constantini ceterorumque Imperatorum cineres? viae, porticus, trivialis, agris, vinea reliquias sanctorum passim sparsis, nobilibus olim, castisque ascetarum et ascetriarum corporibus, pro damnum! strata sunt. posuerunt, domine, morticinia servorum tuorum escas volatilibus coeli; carnes sanctorum tuorum feris terrae in circumitu novae Sion, nec erat qui sepeliret. o templum! o terrenum coelum! coeleste altare! divinae et sacrae aedes! o pulchritudo ecclesiarum! o libri sacri et divinae eloquia! o leges antiquae et novae! tabulae dei digito scriptae. o evangelia ore dei annuntiata! o theologiae angelorum corporibus vestitorum! doctrinae virorum divino spiritu affectorum, instituta heroum semideorum! o respublica, popule, exercitus, olim supra modum eximii, nunc deleti et non secus ac navis inter navigandum profundo mari hausta obruti. o domus et palatia omnimodae structurae, sacri etiam muri! omnia hodie compello, vobisque velut animatis, Ieremiae miserabilis tragoediae vestigia premeus, condoleo (Thren. 1, 1—8): „quomodo sedet sola civitas plena populo? facta est quasi vidua domina gentium. princeps provinciarum facta est sub tributo. plorans ploravit in nocte, et lacrimae eius in maxillis eius. non est qui consoletur eam ex omnibus caris eius. omnes amici eius spreverunt eam, et facti sunt ei inimici. ἡ-

ἠθέτησαν ἐν αὐτῇ, ἐγένοντο αὐτῇ εἰς ἐχθρούς. μετακίσθη ἡ Ἀσία ἀπὸ ταπεινώσεως αὐτῆς καὶ ἀπὸ πλήθους δουλείας αὐτῆς. ἐκάθισεν ἐν ἔθνεσιν, οὐχ εὖρεν ἀνάπαυσιν. πῶτας οἱ καταδιώκοντες αὐτὴν κατέλαβον αὐτὴν ἀνὰ μέσον τῶν θλιβόντων. ὁδοὶ πόλεως πενθοῦσιν παρὰ τὸ μὴ εἶναι ἐρχομέ- 5
 V. 139 V. 139 θλους εἰς ἑορτῇ. πᾶσαι αἱ πύλαι αὐτῆς ἠφανισμέναι. οἱ ἱερεῖς αὐτῆς ἀναστενάζουσιν, αἱ παρθένοι αὐτῆς ἀγόμεναι, καὶ αὐτὴ πικραινομένη ἐν ἑαυτῇ. ἐγένοντο οἱ θλίβοντες αὐτὴν εἰς κεφαλὴν καὶ οἱ ἐχθροὶ αὐτῆς εὐθνηροῦσιν, ὅτι κύριος ἐταπείνωσεν αὐτὴν ἐπὶ τὸ πλήθος τῶν ἀσεβειῶν αὐτῆς. 10
 P. 174 τὰ νῆπια αὐτῆς ἐπορεύθη ἐν αἰχμαλωσίᾳ κατὰ πρόσωπον
 P. 174 θλίβοντος, καὶ ἐξῆλθεν ἐκ θυγατρὸς Σιών πᾶσα ἡ εὐπρέπεια αὐτῆς. ἐγένοντο οἱ ἄρχοντες αὐτῆς ὥσπερ κριοὶ οὐχ εὐρίσκοιτες νομὴν, καὶ ἐπορεύοντο ἐν οὐκ ἰσχυῖ κατὰ πρόσωπον διώκοντος. ἰδόντες οἱ ἐχθροὶ αὐτῆς ἐγέλασαν ἐπὶ μετοικεσίᾳ 15 αὐτῆς. ἁμαρτίαν ἤμαρτεν Ἱερουσαλήμ· διὰ τοῦτο εἰς σάλον ἐγένετο, χεῖρα αὐτοῦ ἐξεπέτασεν ὁ θλίβων ἐπὶ πάντα
 P. 174 τὰ ἐπιθυμητά αὐτῆς. εἶδε γὰρ ἔθνη εἰσελθόντα εἰς τὸ ἀγίασμα αὐτῆς, ἃ ἐνετείλω μὴ εἰσελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν σου. πᾶς ὁ λαὸς αὐτῆς καταστενάζοντες, ζητοῦντες ἄρτον. 20 ἔδωκαν τὰ ἐπιθυμητά αὐτῆς ἐν βρώσει τοῦ ἐπιστρέφαι ψυχὴν. ἴδε, κύριε, καὶ ἐπίβλεψον. πάντες οἱ παραπορευόμενοι ὁδὸν ἐπιβλέψατε καὶ ἴδετε εἰ ἔστιν ἄλγος κατὰ τὸ ἄλ-

gravit Asia propter afflictionem et multitudinem servitutis. habitavit inter gentes, nec invenit requiem. omnes persecutores eius apprehenderunt eam inter angustias. viae urbis lugent eo quod non sint qui veniant ad solemnitatem. omnes portae eius destructae, sacerdotes eius gementes, virgines eius squalidae, et ipsa oppressa amaritudine. facti sunt hostes eius in capite, inimici eius locupletati sunt, quia dominus humiliavit eam propter multitudinem iniquitatum eius. parvuli eius ducti sunt in captivitatem ante faciem tribulantis. et egressus est a filia Sion omnis decor eius. facti sunt principes eius velut arietes non invenientes pascua; et abierunt absque fortitudine ante faciem subsequentis. viderunt eam hostes, et deriserunt migrationem eius. peccatum peccavit Ierusalem: propterea instabilis facta est. (10—13) manum misit hostis ad omnia desiderabilia eius, quia vidit gentes ingressas sanctuarium suum, de quibus praeceperas ne intrarent in ecclesiam tuam. omnis populus eius gemens et quaerens panem. dederunt pretiosa quaeque pro cibo ad refocillandam animam. vide, domine, et considera. o vos omnes qui transitis per viam, attendite, et videte si est dolor velut dolor meus, quoniam vindemiai me. de excelso misit ignem in ossibus meis et erudivit me. expandit rete pedibus

γος μου, ὃ ἐπεφύλλισέν μου. Ἐξ ὕψους αὐτοῦ ἔξαπέστειλε
 πῦρ ἐν τοῖς ὀστέοις μου, καὶ κατήγαγεν αὐτὸ ἐπ' ἐμέ. δια-
 πέτασε δίκτυον τοῖς ποσὶ μου· ἀπέκρεψέν με εἰς τὰ ὀπίσω.
 ἔδωκέ με ἠφανισμένην, ὅλην τὴν ἡμέραν ὀδυνωμένην. ἔξῃμε B
 5 πάντα τοὺς ἰσχυροὺς μου ὁ κύριος ἐκ μέσου μου. ἐκάλεσεν
 ἐπ' ἐμὲ καιρὸν τοῦ συντρίβαι ἐκλεκτοὺς μου. ληρὸν ἐπάτη-
 σε κύριος παρθένῳ θυγατρὶ Ἰούδα. ἐπὶ τούτοις ἐγὼ κλαίω.
 ἐγένοντο οἱ υἱοὶ μου ἠφανισμένοι, ὅτι ἐκραταιώθη ὁ ἐχθρὸς.
 δίκαιός ἐστι κύριος, ὅτι τὸ στόμα αὐτοῦ παρεπύκρانا. ἀκού-
 10 σατε δὴ πάντες λαοί, καὶ ἴδετε τὸ ἄλλος μου. αἱ παρθένοι μου
 καὶ οἱ νεανίσκοι μου ἐπορεύθησαν ἐν αἰχμαλωσίᾳ μου. ἐκάλεσα
 τοὺς ἔραστὰς μου, αὐτοὶ δὲ παρελογίσαντό με. οἱ ἱερεῖς μου
 καὶ οἱ πρεσβύτεροί μου ἐν τῇ πόλει ἐξέλειπον. ἀκούσατε δὴ ὅτι
 στενάζω ἐγώ. ἐγένετο κύριος ὡς ἐχθρὸς, καὶ ἐξέσπασεν ὡς ἄμπε- C
 15 λον τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ, διέφθειρεν ἑορτὴν αὐτοῦ. ἐπιλαθέσθαι
 ἐποίησε κύριος ἐν τῇ πόλει ἑορτῆς καὶ σαββάτου, καὶ παρωῶ-
 νεν ἐν ἐμβριμῆματι ὀργῆς αὐτοῦ βασιλέα καὶ ἱερέα. ἀπώ-
 σατο κύριος θυσιαστήριον αὐτοῦ, ἀπετίναξεν ἀγίασμα αὐτοῦ.
 συνέτριψεν ἐν χειρὶ αὐτοῦ τεῖχος βάρειων αὐτῆς. φωνὴν πο-
 20 λέμου ἔδωκαν ἐν οἴκῳ κυρίου ὡς ψαλμὸν Λευιτῶν ἐν ἡμέρᾳ
 ἑορτῆς. ἴδε, κύριε, καὶ ἐπίβλεψον, τίني ἐπεφύλλισας οὕτως.
 ἐφονεύθησαν νῆπια θηλάζοντα μασθοῦς. εἰ ἀποκτενοῦσιν ἐν
 ἀγίασματι κυρίου ἱερέα καὶ προφήτην; ἐκοιμήθησαν εἰς γῆν D
 ἐξόδων παιδᾶριον καὶ πρεσβύτης· παρθένοι μου καὶ νεανί-

meis. convertit me retrorsum. posuit me desolatam, tota die maero-
 re confectam. (15. 16) abstulit omnes magnificos meos dominus de
 medio mei. vocavit adversum me tempus ut contereret electos meos.
 torcular calcavit dominus virgini filiae Iuda. iccirco ego ploro. facti
 sunt filii mei perdit, quoniam invaluit inimicus. (18—19) iustus est
 dominus, quia os eior ad iracundiam provocavi. audite, obscuro,
 universi populi, et videte dolorem meum: virgines meae et iuvenes
 mei abierunt in captivitatem. vocavi amicos meos, et ipsi deceperunt
 me. sacerdotes mei et senes mei in urbe consumpti sunt. (21) audi-
 te, obscuro, quia ingemisco ego. (2, 5—7) factus est dominus velut
 inimicus, et evulsi quasi vitem tentorium suum, corrupit festum
 suum. oblivioni tradidit dominus in urbe festivitatem et sabbatum,
 et exasperavit in furore irae suae regem et sacerdotem. repulit do-
 minus altare suum, maledixit sanctificationi suae. contrivit in manu
 eius murum turrium eius. vocem belli dederunt in domo domini si-
 cut canticum Levitarum in die solemn. (20. 21) vide, domine, et
 considera quem vindemiaveris ita. trucidati sunt parvuli lactentes.
 si occident in sanctuario domini sacerdotem et prophetam? iacue-

- σκοι μου ἐπορεύθησαν εἰς αἰχμαλωσίαν. συνετέλεσε κύριος θυμὸν αὐτοῦ, ἐξέχεεν θυμὸν ὀργῆς αὐτοῦ. καὶ ἀνήψε πῦρ ἐν τῇ πόλει, καὶ κατέφαγε τὰ θεμέλια αὐτῆς. μνησθήτω, κύριε, τί ἐγένετο ἡμῖν. ἐπίβλεψον καὶ ἴδε τὸν ὄνειδισμὸν ἡμῶν· ἡ κληρονομία ἡμῶν μετεστράφη ἀλλοτρίοις, οἱ οἴκοι ἡμῶν ἕξνοις. ὄρφανοὶ ἐγενήθημεν ὡς μὴ ἔχοντες πατέρα, μητέρες ἡμῶν ὡς χῆρα. ἐδιώχθημεν ἐσκοπιώσαμεν, οὐκ ἀνεπαυσάμεθα.
- P. 175 οἱ πατέρες ἡμῶν ἤμαρτον, καὶ οὐχ ὑπάρχουσι, καὶ ἡμεῖς τὰ ἀνομήματα αὐτῶν ὑπέσχομεν. δοῦλοι ἐκυρίευσαν ἡμῶν, λυτρούμενος οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῶν. τὸ δέρμα ἡμῶν ὡς κλίβανος ἐπαλαιώθη, συνεσπίασθη ἀπὸ προσώπου καταγίδος λιμοῦ. ἐκλεκτοὶ ἐν μύλοις ἤλεσαν, καὶ νεανίσκοι ἐπὶ ξύλοις ἀνεσκολοπίσθησαν. πρεσβῦται ἀπὸ πύλης κατέπεσον,
- V. 140 καὶ ἐκλεκτοὶ ἀπὸ ψαλμῶν αὐτῶν κατέπαυσαν. κατελείθη χαρὰ καρδίας ἡμῶν, ἐξεστράφη εἰς πένθος ὁ χορὸς ἡμῶν, ἔπεν ὁ στέφανος τῆς κεφαλῆς ἡμῶν. οὐαὶ ἡμῖν ὅτι ἡμάρτομεν. περὶ τούτου ἐγενήθη ὀδυνηρὴ ἡ καρδία ἡμῶν. περὶ βούτου ἐσκότασαν οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν. ἐπὶ τῇ νύκτι Σιών, ὅτι ἤφανίσθη, ἀλώπεκες διῆλθον ἐν αὐτῇ. σὺ δέ, κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα κατοικεῖς, ὁ θρόνος σου εἰς γενεὰν καὶ γενεάν. 20 ἵνα τί εἰς νεῖκος ἐπιλήσῃ ἡμῶν, καταλείψεις ἡμᾶς εἰς μακρότητα ἡμερῶν; ἐπίστρεψον ἡμᾶς, κύριε, πρὸς σέ, καὶ ἐπιστραφυσόμεθα, καὶ ἀνακαινισθῇ ἡμέρα ἡμῶν καθὼς ἔμπρο-

runt in terra foris puer et senex. virgines meae et iuvenes mei migraverunt in captivitatem. (4, 11) complevit dominus furorem suum, effudit iram indignationis suae. et succendit ignem in urbe, et devoravit fundamenta eius. (5, 1—3) recordare, domine, quid acciderit nobis. intueri et respice opprobrium nostrum. hereditas nostra versa est ad alienos, domus nostrae ad extraneos. pupilli facti sumus absque patre, matres nostras quasi viduae. (5) expulsi sumus, laboravimus, non requievimus. (7. 8) patres nostri peccaverunt, et non sunt, et nos iniquitates eorum portavimus. servi dominati sunt nostri: non fuit qui redimeret de manu eorum. (10) pellis nostra quasi clibanus exusta est a facie tempestatum famis. (13—22) electi in pistrinis moluerunt, et iuvenes in lignis confixi sunt. senes deciderunt de portis, electi de choro psallentium defecerunt. defecit gaudium cordis nostri, versus est in luctum chorus noster. cecidit corona capitis nostri. vae nobis, quia peccavimus. propterea maestum factum est cor nostrum: ideo contenebrati. sunt oculi nostri. nova Sion quia disperiit, vulpes ambulaverunt in ea. tu vero, domine, in aeternum permanes: solium tuum in generationem et generationem. quare in perpetuum oblivisceris nostri? derelinques nos in longitudine dierum? converte nos, domine, ad te, et convertemur. innova dies no-

οθεν, ὅτι ἀπωθούμενος ἀπόσω ἡμᾶς, ὠργίσθης ἐφ' ἡμᾶς ἕως σφόδρα." οὗτοι οἱ θρῆνοι καὶ οἱ κοπετοὶ τοῦ Ἱερεμίου, οὓς ἐκόπωτο ἐν τῇ ἀλώσει τῆς παλαιᾶς Ἱερουσαλήμ, οἶμαι δὲ καὶ περὶ τῆς νέας, καλῶς τὸ πνεῦμα τῷ προφήτῃ ὑπέδειξεν. C
 5 ποία τοίνυν γλώσσα ἐξισχύσει τοῦ εἰπεῖν καὶ λαλῆσαι τὴν γενομένην ἐν τῇ πόλει συμφορὰν καὶ τὴν δεινὴν αἰχμαλωσίαν καὶ τὴν πικρὰν μετοικίαν, ἣν ὑπέστη, οὐκ ἀπὸ Ἱερουσαλήμ εἰς Βαβυλῶνα ἢ εἰς Ἀσσυρίους, ἀλλ' ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Συρίαν, εἰς Αἴγυπτον, εἰς Ἀρμενίαν, εἰς Πέρσας, 10 εἰς Ἀραβίαν, εἰς Ἀφρικὴν, εἰς Ἰταλίαν σποράδην, ἐν τῇ Ἀσίᾳ τῇ μικρᾷ καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐπαρχίαις. καὶ ταῦτα πῶς; ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ ὃ ἀνήρ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ ἡ γυνή, καὶ τὰ τέκνα ἐν ἄλλοις τόποις σποράδην ἀλλοιούμενα, ἀπὸ γλώττης εἰς γλώτταν καὶ ἀπ' εὐσβεσίας εἰς ἀσέβειαν καὶ ἀπὸ θείων γραφῶν D
 15 εἰς ἀλλόκοτα γράμματα. φρῖξον, ἦλιε καὶ σὺ γῆ. στέναξον εἰς τὴν παντελῆ ἐγκατάλειψιν τὴν γενομένην ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γενεᾷ παρὰ τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. οὐκ ἐσμεν ἄξιοι ἀτενίσαι τὸ ὄμμα εἰς οὐρανόν, εἰ μὴ μόνον κάτω νενευκότες καὶ εἰς γῆν τὰ πρόσωπα θέντες κράζομεν 20 δίκαιος εἶ, κύριε, καὶ δικαία ἡ κρίσις σου. ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν παρὰ πάντα τὰ ἔθνη. καὶ πάντα ἃ ἐπήγαγες ἡμῖν, ἐν ἀληθινῇ καὶ δικαίᾳ κρίσει ἐπήγαγες. πλὴν φεῖσαι ἡμῶν, κύριε, δέόμεθα.

stros sicut a principio, quia repulsus repullisti nos, iratus es contra nos vehementer." hae sunt lamentationes et planctus Ieremiae, quos ob antiquorum Hierosolymorum expugnationem eddidit; quos etiam ob novorum cladem spiritum prophetae suggestisse mihi verisimile fit. verumenimvero quae lingua adeo eloquens et diserta est, ut calamitatem, qua urbs conflictata est, enarrare possit? quis captivitatis aerumnas et transmirationis acerbiter, quibus iactata est, edisseret? non a Hierosolymis in Babylonem vel Assyriam, sed a Cpoll in Syriam, Aegyptum, Armeniam, Persas, Arabiam, Africam, Italiam, in Asiam minorem ceterasque provincias translati sunt incolae. atqui quo pacto? in Paphlagoniam maritus, in Aegyptum mulier, liberi in aliam regionem passim distracti; a gente idiomatis diversi in aliam differentem, a pietate in impietatem, a divinis codicibus ad absurdas scripturas traducti. perhorresce, sol et tu terra! genus nostrum funditus eversum ac recte dei iudicio ob peccata nostra destructum gemitibus ac suspiriis lugete. qui in coelos oculos tollamus, indigni sumus; demisso in terram vultu, et in faciem procumbentes clamemus, iustus es, domine, et rectum iudicium tuum. peccavimus, inique fecimus, et prae ceteris nationibus iniuste. clades quibus nos affectos voluisti, sententia tua ex aequo et vero lata illatae sunt. parce tamen, domine, orantibus nobis.

- P. 176 42. *Μεθ' ἡμέρας οὖν τρεῖς τῆς ἀλωσεως ἀπέλυσε τὰ πλοῖα, πορευέσθαι ἕκαστον εἰς τὴν αὐτῶν ἐπαρχίαν καὶ πόλιν, φέροντα φόρτον ὥστε βυθίζεσθαι. ὁ δὲ φόρτος τί; ἱματισμὸς πολυτελής, σκεύη ἀργυρᾶ χρυσᾶ χαλκᾶ καττιτέρινα, βιβλία*
- V. 14, *ὑπὲρ ἀριθμῶν, αἰχμαλῶτοι, καὶ ἱερεῖς καὶ λαϊκοί, καὶ μο- 5*
νάζουσαι καὶ μοναχοί. τὰ πάντα πλήρη φόρτου, αἱ δὲ σκη- 5
ναὶ τοῦ φροσάτου πλήρεις αἰχμαλωσίας καὶ τῶν ἄνωθεν ἀρι- 5
θμηθέντων τῶν παντοίων εἰδῶν. καὶ ἦν ἰδεῖν ἐν μέσῳ τῶν 5
βαρβάρων ἓνα φοροῦντα σάκκον ἀρχιερατικόν, καὶ ἕτερον ζων- 5
νύμενον ἐπιτραχήλιον χρυσοῦν, ἔλκοντα κύνας ἐνδεδημένους, 10
Ἐάντι τῶν σαγισμάτων ἀμνοῦς χρυσοῦφάντους. ἄλλοι ἐν συμπο- 10
σίαις καθήμενοι, καὶ τοὺς ἱεροὺς δίσκους ἔμπροσθεν σὺν δια- 10
φόροις ὑπῶραις ἐσθίοντες, καὶ τὸν ἄκρατον πίνοντες ἀπὸ τῶν 10
ἱερῶν κρατήρων. τὰς δὲ βίβλους ἀπάσας, ὑπὲρ ἀριθμῶν 15
ὑπερβαίνουσας, ταῖς ἀμάξις φορηγῶσάντες ἀπανταχοῦ ἐν 15
τῇ ἀνατολῇ καὶ δύσει διέσπειραν. δι' ἐνὸς νομίσματος δέ- 15
κα βίβλοι ἐπιπράσκοντο, Ἀριστοτελικοὶ Πλατωνικοὶ Θεολογι- 15
κοὶ καὶ ἄλλο πᾶν εἶδος βίβλου. εὐαγγέλια μετὰ κόσμου παν- 15
τοίου ὑπὲρ μέτρον, ἀνασπῶντες τὸν χρυσοῦν καὶ τὸν ἀργυρον, 20
ἄλλ' ἐπῶλουν, ἄλλ' ἔρριπτον. τὰς εἰκόνας ἀπάσας πυρὶ 20
παρεδίδουν, σὺν τῇ ἀναφθείσῃ φλογὶ κρέη ἐψῶντες ἥσθιον. 20
Τότε μετὰ πέμπτην ἡμέραν εἰσηλθὲν ἐν τῇ Γαλατῇ, καὶ 20
Ἐπροστάξας τοῦ γενέσθαι ἀπογραφὴν ἐπὶ κῆσι τοῖς οἰκοῦσιν 20

42. Tertia ab urbe capta die classem dimisit, ut in suas provincias et oppida renavigarent, tanto onere gravatis navibus, ut parum, quin aquis haurirentur, absuerit. at quibus rebus onustae erant? vestibus pretiosis, vasis aureis, argenteis, aeneis, stanneis; libris infinitis; captivis tam sacerdotalis quam laici ordinis, monialibus et monachis. omnes denique naves gravi praeda plenae erant. in castrorum etiam tentoriis infiniti captivi, similis praedictae omnisque generis praeda visabantur. barbarorum cernere erat hunc sacco pontificali indutum, illum collari aureo praecinctum, eoque canes alligatos ducentem. equos iumctaque centonum et stragulorum vice agnis auro intextis alios sternere. inter epulandum, in discis sacris apposis, fructibus vesci variis quidam conspiciebantur, et merum sacris calicibus haurire. libros quoscumque innumeros curribus impositos per Orientem et Occidentem disperserunt. uno nummo volumina decem Aristotelis et Platonis, theologica ceterarumque scientiarum et artium vaenierunt. evangelia etiam supra modum ornata, auro argenteoque inde revulsis partim venundata partim proiecta. cunctae imagines igne crematae; quibus ad edulia coquenda abusi sunt.

Die ab urbe expugnata quinto Galatam ingressus est Mehemetes,

ἐν αὐτῇ εἶρε πολλοὺς οἴκους κεκλεισμένους· ἦσαν γὰρ φυ-
 γόντες οἱ Λατίνοι σὺν ταῖς ναυσίν. ὤρισεν γοῦν τοῦ ἀνοι-
 χθῆναι τὰς οἰκίας αὐτῶν καὶ καταγραφὴν ποιῆσαι ἐν πάσῃ
 τῇ περιουσίᾳ αὐτοῦ, τὸ εἰ μὲν στραφῶσι ἄχρι προθεσμίας
 5 μηνῶν τριῶν, λαβέτωσαν τὰ ἐπάρχοντα αὐτῶν, εἰ δ' οὐκ
 ἐπιστραφῶσιν, ἔσονται τοῦ ἡγεμόνος. τότε ἐκέλευσεν τὴν
 στρατιὰν πᾶσαν καὶ τὰς πέριξ κώμας τοῦ χαλάσαι καὶ εἰς
 γῆν ῥίψαι τὰ τείχη τοῦ Γαλατᾶ καὶ ἀπολῦσαι αὐτούς, ὃ καὶ
 γέγονε. χαλάσαντες οὖν τὰ τείχη ὅσα πρὸς τὴν ἑξῆραν ἐπεπή-
 10 γητο, ἔασαν τὰ πρὸς τὸν λιμένα κείμενα. τοὺς δὲ ἄσβε-
 στοεργάτας προσέταξε δι' ὄλου τοῦ Ἀνγούστου μηνὸς ἔχειν P. 177
 εἰτοιμον ἄσβεστον τοῦ ἀνοικοδομῆσαι τὰ καταπεσόντα τείχη
 τῆς πόλεως. αὐτὸς δὲ καταγράψας φαρμακίαν ἀπὸ τῶν ἐπαρ-
 χιῶν ἑφᾶς καὶ δύοσεως χιλιάδας ε', προσέταξε μέχρι Σεπτε-
 15 βρίου μηνὸς τούτους πανοικί ἐν τῇ πόλει εἶναι, ἐπάνω ποι-
 νῆς κεφαλικῆς τιμωρίας, καὶ ἐπαρχον καταστήσας Σολεϊμᾶν
 ὄνόματι, δοῦλον αὐτοῦ. καὶ τὸν μέγαν ναὸν βασιλῆος τοῦ
 θεοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ Μωαμέθ ἐνθρονίσας, τοὺς λοιποὺς ἀφεί-
 κει ἑρήμους, αὐτὸς διὰ τῆς Ἀδριανοῦ νικητῆς ἐπανέξυξεν, ἔχων
 20 μεθ' ἑαυτοῦ ὑπὲρ ἄπειρον αἰχμαλωσίαν καὶ λύφυρα ὑπὲρ
 ἀριθμὸν. ἐξῆλθεν οὖν ἐκ τῆς πόλεως τῇ 17 τοῦ Ἰουνίου μη-
 νός, πάσας τὰς εὐγενίδας καὶ τὰς αὐτῶν θυγατέρας ἄγων
 ἐν τοῖς ἄρμασι καὶ ἐν ταῖς ἵππηλασίαις. ἣ δὲ τοῦ μεγάλου
 δουκὸς γυνὴ ἐν ὁδῷ ἐτεθνήκει πλησίον κώμας Μεσηνῆς λε-

cumque omnium incolarum capita censeri praecepisset, clausae domus
 multae, quod Latini naves conscensi aufugissent, repertae sunt. domos
 itaque ipsorum aperiri, opes omnes, supellectilem et instrumenta
 omnia describi iussit; edictoquo trimestre spatium praestituit, intra
 quod reversi res suas repeterent; ubi vero dies cessisset, fisco suo
 caducas addidit. muros quoque Galatae, qua continentem spectant,
 a milite suo dirui iussit, relictis qui ad portum sunt. ad moenium
 ruinam reficiendam, ut per totum mensem Augustum calcem paratam
 coctores haberent, praecepit. quinque deinde familiarum millia, ex
 Occidentis et Orientis provinciis conscripta, intra mensem Septem-
 brem integras, capitis poena imperium detrectantibus indicta, in ur-
 bem migrare iussit; cui praefectum Soleimanem quendam servum
 suum imposuit. templo deinde magno dei sui et Mohamedis sacris ac
 ritibus consecrato, ceteris desertis ac relictis, captivorum turbam
 spoliiorumque congeriem post se ingentem trahens, Adrianopolim vi-
 ctor contendit. Iunii die decima octava urbe discessit, omnesque
 feminas nobiles earumque filias curribus aut equis vectas deduxit:
 inter eas magni ducis uxor in itinere prope Mesenem vicum obiit,

γομένης, καὶ ἔθαψαν αὐτὴν ἐκεῖ, γυναῖκα περιβόητον ἐν ἑλεημοσύναις καὶ πενήτων οἰκτιρμοῖς, σώφρων, ἐγκρατευσμένη παντοίων ψυχικῶν παθῶν. ἔλθων δὲ ἐν Ἀδριανουπόλει ἐντὸς μετὰ Θριάμβου ἐξοχωτάτου, ἦν ἰδεῖν συρρέοντας πάσας καὶ πάντας τοὺς ἀρχηγούς καὶ ἡγεμόνας τῶν Χριστιανῶν τοὺς ἑγγύς καὶ τοὺς πόρρω προσαγορευόντας τὸ χαῖρε. **Κ**ποία καρδία, ποία γνώμη, ποῖα χεῖλη, ποῖον στόμα. ἀλλ' ἄκοιτες καὶ μὴ βουλόμενοι προσκύνουν σὺν δώροις, φοβούμενοι μὴ καὶ αὐτοὶ τὰ ὅμοια πάθωσιν. ὁ δὲ τύραννος ἐκάθητο ὑψαύχην καὶ ἀλαζών, ἐπαιρόμενος ἐπὶ τῇ ἀλώσει τῆς πόλεως. οἱ δὲ ἡγεμόνες τῶν Χριστιανῶν ἴσταντο τρομαλέοι, **V. 14** ἐκδοχόμενοι τί ἄρα ἔσται τὸ μέλλον εἰς αὐτοὺς ἀποφῆναι. ἀπειλοῖσάτο σὺν πρῶτον τῷ πρέσβει Σερβίας τοῦ δίδοναι κατ' ἔτος τῇ ἡγεμονίᾳ τῶν Τούρκων νομίσματα χιλιάδας δώδεκα, τοὺς δεσπότης τῆς Πελοποννήσου χιλιάδας δέκα, κατ' ἔτος σὺν δώροις ἔρχεσθαι εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ, τῷ ἐν τῇ Χίῳ **Δ**κατ' ἔτος νομίσματα χιλιάδας ἑξ, τῷ Μιτυλήνης κατ' ἔτος νομίσματα χιλιάδας τρεῖς, τῷ Τραπεζοῦντος καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ποντικῇ θαλάσῃ οἰκοῦσιν κατ' ἔτος ἐρχομένους ποιεῖν τὴν προσκύνησιν μετὰ δωροφορίας καὶ δίδοναι τὰ τέλη. τῷ **20** πρῶτῳ σὺν ἔτει Ἀγούστῳ μηνὶ ἔλθόντες οἱ τοῦ δεσπότητος Σερβίας, καὶ παραδόντες τὰ κεχρεωστημένα τέλη, ἐποίησαν καὶ μεγάλην ἑλεημοσύνην ἐν τῇ Ἀδριανουπόλει· παραγγεί-

ibique sepulta est; illustris pietate mulier, erga pauperes misericors, temperans, ab omnibus animi perturbationibus immunis. cum Adrianopolim superbissima triumphī pompa venisset Mehemetes, cunctos principes ac duces Christianos, cum vicinos tum longe dissitos, ut ipsi gratularentur, confluentes undique cernere licebat. eorum animi sententiam orisque speciem coniecere potest quisvis: inviti quippe ac coacti, eandemque calamitatem declinare studentes cum donis eum venerabantur. tyrannus superbus ac insolens, ob debellatam urbem animo elatus in solio sedere, principes vero Christiani trepidantes, et, qualem erga ipsos postea se praestaret, expectantes stare. primum itaque duodecim millium nummorum tributum annuum a Servii Turcorum aerario solvendum se iniungere, eorum legato significat despota Peloponnesi decem millium nummorum dono allato, ad eum adorandum quotannis accedere iussi. Chii insulae principi pecunia annua, sex millia nummum, tributū nomine imperata. Mitylænaeus pariter tria nummorum millia annua pendere; Trapezuntius ac ceteri Pontici maris accolæ quotannis cum donis et tributis veneratum venire iussi. anno itaque ab urbe capta primo, mense Augusto, a Serviae despota legati venerunt, qui debita tributa solverunt, largamque

λας γὰρ αὐτοῖς ὁ δεσπότης Γεώργιος ἐξηγόρασαν μοναστηρίας
 ντάς καὶ γηραιάς, ἕως ἑκατὸν ἤλευθέρωσε. καὶ οἱ τῶν ἐντί-
 μων καὶ ἐκ γένους παλατίου πάντες συρρέοντες αἰχμάλωτοι
 ἐν Σερβίᾳ ἐλάμβανον καὶ παρ' αὐτοῦ καὶ παρὰ τῆς βασιλίσσης-Ρ. 178
 5ης τὰ πρὸς ἐξαγορασίας ἐφόδια ἕνεκα ἐλεημοσύνης.

Τοῦ φθινοπώρου οὖν ἀρξάμενου, τοῦ ἔτους ἤδη τρέχον-
 τος 575β', καὶ τὸν χειμῶνα οἴκοι διαβιβάσας, ἠβουλήθη ἐν
 ἔαρι τῷ δεσπότη κροσβαλεῖν καὶ τὴν πᾶσαν Σερβίαν προσου-
 κειῶσαι τῇ ἡγεμονίᾳ αὐτοῦ. καὶ γὰρ ὁ δεσπότης μετὰ τὴν
 10τῆς πόλεως ἄλλωσιν καθ' ἑκάστην ἐκδεχόμενος ἦν τὴν πικρὰν
 ταύτην ἀγγελίαν καὶ τὸ τοῦ πλεονέκτου ἀδίκημα· ἦν γὰρ
 πρακτικὸς γέρον καὶ τῶν τοῦ τυράννου ἀδικημάτων πολυ-
 παθής, ὡς πολλάκις εἰρήκαμεν, ὁ δεσπότης. τίς οὖν εἰς
 τὸ μέσον αἰτία τοῦ ἀδικήματος; ἐμήνυσσε λέγων ὡς „ὁ τόπος Β
 15δν δεσποζεις οὐκ ἔστι σός, ἀλλ' οὐδὰ πατρικός, δηλονότι ἡ
 Σερβία, ἀλλ' ἔστι τοῦ Λαζάρου υἱοῦ τοῦ Στεφάνου· ἀνήκει
 οὖν ἐμοί. ἐξελθε οὖν ταχέως ἐκ τῶν ὁρίων αὐτῆς. ἔγω δὲ
 δωρήσασθαί σοι μέρος ἐκ τῆς γῆς τοῦ πατρὸς σου τοῦ Βούλ-
 κων καὶ τὴν πόλιν Σοφίαν. εἰ δὲ μὴ, ἔρχομαι κατὰ σου.“
 20ταῦτα οὖν μὲνίσας δι' ἑνὸς τῶν πιστοτάτων αὐτοῦ δούλων,
 προσταξάς ἐν ἡμέραις εἴκοσι καὶ πέντε εἰρεθῆναι ἐνώπιον
 αὐτοῦ τοῦ μαθεῖν τὴν ἀπόκρισιν· εἰ δ' οὐ μὴ, τὴν κεφαλὴν
 αὐτοῦ τεμὼν τὸ σῶμα ῥίψει τοῖς Θηρσίν εἰς βορᾶν. ὁ δὲ

stipem et eleemosynam captivis Adrianopoli erogarunt. Georgii nam-
 que despotae mandato moniales centum iuvenes ac vetulas redemptas
 libertati restituerunt. illustres porro et a palatinis genus ducentes
 captivi, in Serviam profecti, ab eo et regina pecunias, quibus se
 redimerent, eleemosynas nomine acceperunt.

Autumnus deinde simulque ab orbe condito annus 696a iniere;
 sequentemque hiemem Mehemetes domi transegit, despotam adven-
 tante vere (a. 1454) invadere, totamque Serviam imperio suo adiungere
 animo agitans! hunc acerbum nuntium, iniuriamque ab inexplebilis
 avaritiae tyranno post captam sibi inferendam, quotidie ex-
 spectabat despota; qui senex longa rerum experientia edoctus, utque
 narravimus, damna multa ab iniusto tyranno perpressus erat. hanc
 autem belli contra ius fasque causam praetexit. „provincia, cui do-
 minaris, nec tua est nec patris tui: est Stephani Lazari f.; propterea ad
 me pertinet. illius itaque finibus nil cunctatus decede. Vulci patris tui
 ditionis partem urbemque Sophiam tibi dabo. sin minus, confestim
 in te movebo.“ talia per quendam sibi maxime fidum satellitem suum
 despotae significavit. illique servo suo XXV. dies praestituit, intra
 quos a despota responsum ipsi afferret, moranti capitis poenam, in-

- C ἀποκρισιάριος τοῦ τυράννου ἐλθὼν ἐν Σερβίᾳ καὶ εὐρῶν τὸν
 δεσπότην πέραν τοῦ Ἰστρου διύγοντα, κρατήσαντες αὐτὸν
 οἱ τῆς Σερβίας ἄρχοντες, ὡς σήμερον ὁ δεσπότης ἔρχεται,
 αὐρίον ἐπιδημεῖ, σὺν τούτοις ἐπεμελοῦντο τῶν πολιχνίων καὶ
 τὰ πρὸς χρεῖαν πάντα ἐν ἀποθήκαις ἐστοίβαζον. ἰδὼν οὖν 5
 ὁ ἀποκρισιάριος ὅτι ἠπάτηται, φοβηθεὶς καὶ τὸ ἐπιτίμιον
 τῆς προθεσμίας· ἦν γὰρ διαβάσας ἐπέκεινα ἡμέρας λ'. ὁ
 τύραννος οὖν θυμοῦ πλησθεὶς ἐξῆλθε τῆς Ἀδριανοῦ σὺν πά-
 ση τῆ στρατιᾷ καὶ κατέλαβε τὴν Φιλίππου. ἐλθὼν δὲ ὁ δοῦ-
 λος καὶ ἀπαγγείλας τὴν φυγὴν τοῦ δεσπότου ἐν Οὐγγρίᾳ καὶ 10
 D ἐνέδραν τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ, πῶς ἐκράτησαν αὐτὸν καὶ
 οὐκ ἀπέλυνον· ἔμελλε γὰρ θανατῶσαι τοῦτον ὁ τύραννος,
 πλὴν ὁ δοῦλος πρὸ τῆς προθεσμίας ἔστειλε τῷ ἡγεμόνι, δη-
 λῶν τὴν αὐτοῦ βραδύτητα καὶ τὰς καυσκευὰς τῶν Σέρβων
 καὶ τὴν φυγὴν τοῦ δεσπότου. Οὐγγροὶ δὲ ποθεν διαβάντες 15
 V. 143 τὸν ποταμόν, καὶ τὰ τῆς Τερνόβου μέρη λεηλατήσαντες, καὶ
 σὺν στρατιᾷ Τούρκων εὐρεθέντες, καὶ τὴν νικῶσαν λαχόντες
 σὺν πλειστῇ λεία τὸν Ἰστρον πάλιν ἐδιέβησαν. ὁ δὲ τύραν-
 νος ἀπύρας ἐκ τῆς Φιλιππουπόλεως εἰς Σοφίαν ἐπορεύθη,
 κάκει τὸν στρατὸν καταλείψας σὺν τοῖς μεσάζουσι καὶ πάσῃ 20
 F. 179 τῇ γερονσίᾳ αὐτὸς σὺν πεζικῷ στρατῷ μέχρι χιλιάδας κ' εἰς
 Σερβίαν εἰσέδν· μὴ εὐρῶν δὲ τὸν συναντήσοντα αὐτῷ, ἦν
 γὰρ ὁ δεσπότης πρὸ ἡμερῶν ἱκανῶν ἐν Οὐγγρίᾳ περάσας σὺν
 πάσῃ τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, καὶ οἱ μεγαστᾶνες αὐτοῦ πανοικί, τὰ δὲ

sepultumque cadaver feris escam proliciendum minitatus. in Serviam
 profectus tyranni apocrisarius despotam trans Istrum agere comperit.
 eum interea distinent proceres, hodie et cras affuturum causati. moras
 hac arte trahentes, oppida muniebant et cibaria ceteraque necessaria
 copiose comportabant. ludum sibi factum apocrisarius tum demum adver-
 tens, quod die praedicta non redisset (nam plus XXX dies aberat), poe-
 nam timebat. Adrianopoli igitur cum toto exercitu ira accensus tyrannus
 movit, et Philippopolim venit. obvius, quem miserat, caduceator despo-
 tam in Hungariam aufugisse affert; insidiasque magnatum, qui ipsam
 detinuerant, exponit. hunc morte damnasset tyrannus, nisi ante prae-
 stitatum diem de morae causis, Serviorum bellico apparatu et des-
 potae fuga certiozem eum literis fecisset. Hungari fluvio superato
 agros Ternovo circumiectos populati consertisque cum Turcorum exe-
 rcitu manibus victores spoliisque graves fluvium iterum traiecerant.
 motis Philippopoli castris Sophiam tyrannus accessit, ibique exerci-
 tu, mesazontibus totoque senatu relictis, ipse cum peditum viginti
 millibus in Serviam irrumpit; nec qui adversum se praeliaretur, ob-
 vium habuit: iamdiu namque despota eiusque proceres cum integris

κάστρα δχυρώσας καὶ τὸν λαὸν ἅπαντα κελύσας ἐντὸς ἀν-
 λισθῆναι ἐκέλευσε μὴ δειλιάν καὶ προδίδοσθαι· αὐτὸς γὰρ
 ἤξειν μέλλει σὺν δυνάμει πολλῇ ὡς ἐν ὀλίγῳ. ὁ δὲ τύραν-
 νος εἰσελθὼν ἄχρι Σμεδρόβου (ἦν γὰρ διψῶν τὴν αὐτῆς πό-
 5 λεως ἄλωσιν διὰ τὸ εἶναι ἐν τῇ ἄκτῃ τοῦ ποταμοῦ καὶ δι-
 δόναι δίοδον τοῖς μέλλουσιν ἐν Οὐγγρία περᾶν), μὴ δυνηθεὶς
 δὲ προῤῥαί τι ὑπέστρεψε. πολεμῆσας τῶν πολιχνίων ἐνί, τὸ B
 μὲν κάστρον οὐ παρεδόθη, ὁ δὲ λαὸς ὁ παρακείμενος ἔξω
 τοῦ πολιχνίου τῶν κόμῶων καὶ τῶν τοῦ κάμπου χωρίων, ἔχον-
 10 τες καὶ αὐτοὶ ζώνην ἐτέραν τοῦ κάστρου ἔξωθεν φυλάττου-
 σαν αὐτούς (ἦν γὰρ τὸ πολίχνιον δχυρόν, τὸ δὲ ἔξωκάστρον
 οὐ τόσον) σὺν ὄρκοις ὁ ἐπίορκος ἔλαβε, καὶ μετὰ τὸ λαβεῖν
 πάντα ὁμοῦ ἠχμαλώτισεν ἄγων· τὸ δὲ φρούριον οὐ παρε-
 δόθη. στραφεῖς οὖν ἐν τῇ Σοφία καὶ ἀπάρας ἐκείθεν ἦλθεν
 15 εἰς Ἀδριανοῦ, ἄγων καὶ τὴν λαίαν, κάκεῖ δωρησάμενος τοῖς
 ἄρχουσι καὶ τοῖς κκοπιακόσι σὺν αὐτῷ τὴν ἡμισυ, αὐτὸς
 τὴν ἡμισυ αἰχμαλωσίαν λαβὼν ἐν ταῖς κόμῃσι ταῖς περὶ τὴν
 Κωνσταντίνου ἐπεμψεν οἰκίσας αὐτούς· ἦν γὰρ τὸ λαχόν C
 μέρος αὐτοῦ ἀνδρόγυνα χιλιάδες τέσσαρες. αὐτὸς δὲ ἀπάρας
 20 εἰς Ἀδριανοῦ εἰς Κωνσταντίνου ἀφίκετο. ἦν γὰρ, ὅτε ἐν τοῖς
 Φιλίπποις διέτριβεν, κελύσας οἰκοδομηθῆναι τὰ χαλασθέντα
 τείχη τῆς πόλεως. εὔρεν οὖν ἀνοικοδομηθέντα καὶ καλῶς
 ἀπαρτισθέντα ὡς ἔχρη. εἰσελθὼν δὲ ἐν τῇ πόλει καὶ δια-
 μετρησας ἐν μέσῳ αὐτῆς γῆν περιέχουσαν στάδια ἧ ἢ καὶ
 25 πλέον, ἐκέλευσε περιορίσαι αὐλὴν καὶ ἔνδον αὐτῆς οἰκοδομη-

suis familiis transferant, postquam praesidiis arcibus impositis, populum
 universum intra eas se recipere ille praecipit, bonoque animo esse,
 nec se hosti permittere: brevi se affuturum cum potentil exercitu. At
 tyrannus Smedrovum usque processit, quam arcem fluminis ripae
 impositam, commodumque in Hungariam traiectum praebentem, ca-
 pere cupiebat: eam frustra tentavit. oppugnato deinde nec expugna-
 to quodam castro firmo, oppidum ei subiectum minusque firmum,
 cuius moenibus rustici ex vicis agrisque circumiectis se tatabantur,
 iuratus dedit: pacem accepit. violato deinde sacramento omnes, qui in
 oppido erant, captivos abduxit. Sophiam reversus, inde Adrianopo-
 lim praeda gravis redit; quam cum proceribus suis, quique operam
 ei navaverant, ex semisse partitus est. partem captivorum quam sibi
 retinuit, quatuor millia virorum et feminarum, in vicos Cpoli vicini-
 nos deduxit. Adrianopoli profectus est Cpolim, cuius moenia, quae
 dum Philippopoli agit, refici curaverat, absoluta tunc reperit. post-
 quam in urbem venit, spatium stadiorum octo vel amplius in media
 urbe demensus, aream muris circumdari, intraque ipsam palatia

σαι παλάτια. γενομένης οὖν τῆς περιορίας, ἐκάλυψε πᾶσαν τὴν κορυφὴν αὐτῆς ἐν μολυβδίναις πλάκεσιν, ἀφελὼν αὐτὰς ἀπὸ τῶν μοναστηρίων. ἦσαν γὰρ ἔρημα μείναντα· ἐν γὰρ τῇ μονῇ τοῦ Παντοκράτορος εἰσῆλθον κναφεῖς οἰκοῦντες καὶ Δεργαζόμενοι σκυτομοιοῦντες ἐν μέσῳ τοῦ ναοῦ, ἐν τῇ τῶν 5 Μαγγάνων μονῇ Τουρκοκαλόγηροι, ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις ἀπάσαις ἀνδρογυναικόπαιδα Τούρκων.

Ταῦτα ἂ γράφω μετὰ τὴν τῆς πόλεως ἄλωσιν, οὐκ ἔξοστί μοι γράφειν· οὐ γὰρ ἦν πρότερον χρονογραφεῖν μοι νίκας καὶ ἀνδραγαθήματα τυράννου δυσσεβοῦς καὶ ἐχθροῦ ἀσπόνδου 10 καὶ ὀλετῆρος τοῦ γένους ἡμῶν. ἀλλὰ τὸ πείσάν μοι γράφειν ἔστι τοῦτο ὃ λέξων ἔρχομαι. ἔμαθον παρά τινων γερόντων τιμίων ἀνδρῶν ἔτι νέος ὢν ὅτι τὸ τέλος τῆς τυραννίδος τῶν Ὀθμάνων ἔσται ὁμοῦ φθάσας σὺν τῇ τέλει τῆς βασιλείας Παλαιολόγων. ὁμοῦ γὰρ ἤρξαντο ὁ Ὀθμάν ἐν τυραννίδι καὶ 15 Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος ἐν βασιλείᾳ, πρὸ ὀλίγου μὲν ὁ Μιχαὴλ, μετ' ὀλίγου δὲ ὁ Ὀθμάν ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου. ἦν δὲ καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Μιχαὴλ τυραννῶν ὁ Ὀθμάν, πλὴν ληστροικῶς. κατὰ τοῦτο ἐπρόκειτο καὶ τὸ τῶν βασιλέων καὶ τῆς πόλεως πέρας 20 προλαβῶν γενέσθαι, εἶτα τὸ τῶν Ὀθμάνων. ἔτυχε γὰρ ὁ Μιχαὴλ οἰωνοσκοπήσας τότε εἰ τὴν βασιλείαν κληρονομήσει ὁ υἱὸς αὐτοῦ τελευτήσας αὐτός· ἐλέγχτετο γὰρ ὑπὸ τοῦ συν- V. 144 εἰδότης ἀδίκως τὴν βασιλείαν δραξάμενος, τυφλώσας τὸν

aedificari iubet. constructarum aedium fastigla plumbels, quas e monasteriis desertis abstulit, laminis contextit. Pantocratoris monasterium fullones occupaverant ac cerdones, in medio templo calceos consuantes. dervisi in Manganorum coenobio sedes habebant; in caeteris Turci cum uxoribus et liberis.

Quae post urbem captam gesta sunt, ea mihi scribere non licet; nec victoriarum rerumque a tyranno, gentis nostrae eversore ac hoste capitali, prospere gestarum decet me historiam contexere. quae vero ad scribendum causa me impulerit, hic afferam. cum adhuc iuvenis essem, a quibusdam senibus, egregiis viris, intellexi fore ut Othmanorum tyrannis ac Palaeologorum imperium simul conciderent, quia eodem tempore Othmanes et Michael Palaeologus tyrannidem invasissent, paulo quidem ante Michael, statimque post, imperante Andronico Michaelis filio, Othmanes, qui etiam Michaele superstite, sed latrocinii tantum innotuerat. quapropter ordinis ratio postulabat ut imperatorum ac urbis antecederet excidium, Othmanorum sequeretur. Michael ex hariolis olim quaesierat, an heredem in imperio filium, ubi fato concessisset, haberet. conscientia enim sceleris premebatur, quo imperium heredi legitimo excaecato eripuerat, diras

κληρονόμον, καὶ μυρίους ἄφορισμοὺς κατὰ κεφαλῆς δεξάμε-
 νος καὶ κατὰ τῆς τοῦ γένους σειρᾶς. τὸ μαντεῖον οὖν φω- B
 νὴν ἄσημον ἐξερεύσατο μαμαιμί. ὁ δὲ μάντις ἐξηγούμενος
 ἔλεγεν „ὅσα στοιχεῖα ἐν τῇ ἀσήμεν λέξει τυγχάνουσιν, τοσοῦ-
 5 τοι ἐκ τῆς σῆς σπορᾶς βασιλεῖς βασιλεύσουσιν, καὶ τότε ἡ
 βασιλεία καὶ ἀπὸ τῆς πόλεως καὶ ἀπὸ τοῦ γένους σου ἀρθί-
 σεται.” τοῦτο οὖν ἡμεῖς οἱ ἐν τῇ ὑστάτῃ τοῦ χρόνου φορᾶ
 φθάσαντες, καὶ ἰδόντες τὴν ἀπαίσιον καὶ φοβερὰν ἀπειλὴν
 τὴν γενηθεῖσαν τῷ ἡμετέρῳ γένει, ὄνειροπολοῦντες ἐκδεχόμε-
 10 θα τὴν ἀνάγκησιν, καὶ δι’ ἐπιθυμίας εἰς ἄκρος ζουσης ἰκε-
 τεύοντες τὸν παιδεύοντα καὶ πάλιν ἰώμενον θεόν, καὶ τὰ C
 προρηθέντα παρὰ τινων εὐλαβῶν ἀνδρῶν εἰς ἐκδοχὴν ἐλπί-
 ζοντες, γράφομεν καὶ τὰ μετὰ τὴν τοῦ θεοῦ ἀπειλὴν παρὰ
 τοῦ τυράννου γεγόμενα. ἀλλ’ ἐπανίσταμεν αὐτίς εἰς τὸ τῆς
 15 ιστορίας ἄλλοτερον.

43. Ὁ γὰρ τύραννος ἐν τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς ἀφ’ οὗ γέ- D
 γονε κύριος Κωνσταντινουπόλεως, ἔτος τῆς τοῦ κόσμου πα-
 ραγωγῆς 5757, ἐν τῇ Ἀδριανοῦ ὄν, ἔρχονται καὶ ἀπὸ Ῥό-
 δου φερέριοι προσκυνήσοντες τῷ τυράννῳ σὺν δώροις διὰ πλεί-
 20 στοῖς, καὶ συνθήκας ἐνόρκους αἰτήσαντες τοῦ ἐμπορεύεσθαι
 εἰς τὰ τῆς Καρίας καὶ Λυκίας μέρη οἱ γείτονες· ὁμοίως καὶ
 οἱ Τοῦρκοι ἐν Ῥόδῳ ἀφόβως περαιοῦντες τὸν πορθμὸν, τὰ
 πρὸς χρεῖαν αὐτῶν ἀπὸ Ῥόδου καὶ τῶν ταύτης νήσων ἐμπο-
 ρεύομενοι ἐν ἀγάπῃ ὄσιν. ὁ τύραννος φόρους ἤτήσατο· οἱ P. 181

sibi posterisque imprecatus. oraculum ipsi hac voce mamaimi nihil
 significante redditum. quod vates sic interpretatus est: „quod litera-
 rum elementis haec dictio barbara constat, tot ex tua stirpe impe-
 ratores regnabunt, antequam urbi ac posteris tuis imperium auferatur.“ nos itaque, qui ad haec ultima tempora vitam perduximus,
 quique horrendam nostrae gentis cladem conspeximus, quasi per in-
 somnium restaurationem illius expectamus. deoque, qui castigat et
 rursus sanat, supplicantes, et quae viri quidam prudentes praedixere,
 ea eventura ferventissimo animo sperantes, tyranni res etiam post
 terrores a deo nobis iniectos scribimus. verum ad historiam nostram
 pertexendam redeamus.

43. Secundo, postquam urbis dominium adeptus est, anno, ab
 orbis creatione 6963 (1455), Adrianopoli commorantem fratres mili-
 taris Hierosolymitani ordinis equites adeunt, donisque quamplurimis
 allatis venerati sunt. pacta mutuo sacramento iniri petierunt, quibus
 commercium liberum in Cariae et Lyciae partibus, suae ditioni fini-
 timis, exercerent, Turcique vicissim secure in Rhodom traicerent, ut
 in ipsa, eiusque dominiis insulis, sibi necessaria compararent, et

δὲ πρόσβεις ἀπελογίσαντο ὡς περὶ τούτου οὐκ ἔστιν ἀπόκρι-
 σιν δοῦναι, οἱ δὲ μεσαζόντες εἶπον „εἰ οὐ παραδέχεσθε φό-
 ρους δίδοναι, οὐδὲ τὴν ἀγάπην τοῦ ἡγεμόνος ἔχετε. καὶ γὰρ
 ἀπὸ τοῦ νῦν ἔστι κύριος τῶν νήσων ἀπασῶν τῶν ἐν Αἰγαίῳ
 πελάγει κειμένων. καὶ ὡσπερ Χῖοι καὶ Λέσβιοι καὶ Λήμνιοι καὶ 5
 Ἰμβριοι καὶ ἄλλαι νῆσοι ὑπετάγησαν, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιήσατε.
 εἰ δ' οὐ, μάχη καρτερὰ γένηται, καὶ τὴν νῆσον καὶ τὰ πέριξ
 ἀφανιστὶ ὁ μέγας ἡγεμῶν.” τότε οἱ ἀποκρισιάριοι ἀπεκρίναντο
 „ἐλθέτω μεθ' ἡμῶν εἰς τῶν τοῦ ἡγεμόνος δούλων, καὶ περὶ
 B τούτου λεγέτω τῷ μεγάλῳ μαῖστορι· καὶ εἰ θελητὸν αὐτῷ 10
 ἔστιν, δότω καὶ φόρους καὶ ἄλλο εἴ τι ἂν λυσιτελεῖ διὰ τὴν
 νῆσον. τὸ δὲ ἡμεῖς οὐκ ἔχομεν ἀπόκρισιν δοῦναι.” ἤρσεν
 οὖν ὁ λόγος, καὶ σὺν αὐτοῖς ἕνα τῶν περιφρήμων αὐτοῦ δού-
 V. 145 λων ἔστειλεν, ἀποπέμψας αὐτούς ὡς ἔχρη. ἐλθόντες δὲ ἐν
 Ῥόδῳ, καὶ τὰ παρὰ τοῦ ἡγεμόνος καλῶς ἐνωτισθεῖς ὁ μέγας 15
 μαῖστωρ ῥήματα, ἀπεκρίνατο λέγων τῷ δούλῳ ὡς „ἡ νῆσος
 αὕτη οὐκ ἔστιν ἐμῆ. εἰμὶ κἀγὼ εἰς ὑποταγὴν τοῦ πάπα, ὡς
 σὺ εἰς τὸν σὸν κύριον. ὁ πάπας οὖν κελεύει μοι τοῦ μὴ
 δοῦναι φόρους τινί, οὐ μόνον τὸν σὸν ἡγεμόνα, δὲ ἔστιν
 ἔθρους ἑτέρου καὶ πίστεως ὁμογενῆς καὶ ὁμόφρων, ἀλλ' οὐ- 20
 C δὲνα τῶν βασιλέων τῶν ὁμογενῶν καὶ ὁμοπίστων. λέγω οὖν
 οὕτως· εἰ μὲν βούλεται τοῦ εἶναι φίλος, καὶ κατ' ἔτος ἕκ
 τῶν ἐμῶν ἀναλωμάτων πρόσβεις στέλλων προσαγορεύω ὡς

inter se pacati ac amici agerent. exigebat ab iis tributum tyrannus;
 cui a legatis responsum, de hac re in mandatis se nihil habere. tum
 mesazontes: „nisi tributum pendere velitis, pax vobis et amicitia
 cum principe non intercedent; deinceps enim maris Aegaei insulis
 dominabitur. quemadmodum Chii, Lesbii, Lemnii et Imbrii cete-
 raeque insulae imperata fecerunt, ita vos etiam obtemperate. sin mi-
 nus, bellum grave inde orietur, insulamque vestram et circumiectas
 magnus princeps vastabit.“ hisce ab apocrisiariis responsum: „accedit
 nobiscum aliquis e principis servis, de istis cum magno magistro
 acturus; et si ita ei videatur, tributum annuum, et quidvis aliud,
 quod insulae commodis conferat, pendat: nos ad ista respondere non
 possumus.“ accepta fuit conditio, illique decore ac honeste dimissi;
 simul missus servorum principis unus, magni nominis vir. Rhodum
 cum pervenissent, et principis sententiam ab eius servo clare perce-
 pisset magnus magister: „haec, inquit, insula mea non est: papae
 ego, ut tu domino tuo, subditus sum. vetat me papa non solum tuo
 principi, a genere et fide nostra alieno et dissentienti, verum etiam
 ulli regum gentis ac religionis suae solvere tributum. quodsi amicus
 esse vult princeps, ita ut eum quotannis, ut finitimum potentemque

γέγονα καὶ ἡγεμόνα μέγαν, ἰδοὺ καλόν· εἰ δ' οὐ, ποιησά-
 τω ὃ δύναται." ἀπέλυσεν οὖκ τὸν δούλον σὺν τούτοις σκω-
 πτικῶς ῥήμασιν. ἀκούσας δὲ ὁ τύραννος τοὺς λόγους τούτους
 καὶ θυμοῦ πλήρης μεστός γεγωνὸς ἐκήρυξεν μάχην καρτεράν,
 5 καὶ τῷ βουλομένῳ ἐχαρίσατο τοῦ ἀπελθεῖν καὶ αἰχμαλωτίσαι
 καὶ φθεῖραι ὅσον δύναίτο. τότε οἱ τῆς ἐπαρχίας τῆς Καρίας
 οἰκοῦντες Τοῦρκοι ἐμβάντες ἐν διήρεσι καὶ ἄλλοις ἀκατίοις
 ἕως τριάκοντα τὸν ἀριθμόν, καὶ τὴν περαιάν διαβάντες καὶ D
 εἰς ἐν μέρος τῆς νήσου ληστροικῶς ἐπιβάντες ἡχμαλώτευσαν
 10 ψυχὰς μί, καὶ ἐν νήσῳ τῇ Κω ὁμοίως. ἕαρος δὲ ἐπελθόντος
 στόλον ἀπαρτίζει μέγαν, τριήρεις κέ, διήρεις ν' καὶ μονήρεις
 ἑκατὸν καὶ πλεον, ὡς εἶναι τὰς πάσας ἀριθμουμένας μέχρι
 τῶν ρβ'. καὶ τῷ Ἰουνίῳ μηνὶ ἐξελθόντες ἀπὸ τῆς Καλλιου-
 πόλεως ἔλθασιν ἐν Μιτυλήνῃ ἔχοντες ἀμιραλὴν Χαμζᾶν πιγ-
 15 κέρην τῷ πατρὸς αὐτοῦ, ὃν αὐτὸς ἐπαρχον πάσης Χερρο-
 νήσου κατέστησε καὶ καπιτάνεον στόλου. ὁ δὲ ἡγεμὼν καλῶς
 αὐτὸν δεξιωσάμενος, ἐπεμψε γάρ με εἰς αὐτὸν τοῦ ποιῆσαι
 τὰ πρέποντα. καὶ γὰρ οὐκ ἔνευσεν ἐν τῷ λιμένι, ἀλλὰ πρὶ- P. 18a
 μναν κρούσας τὴν περαιάν κατέλαβεν, ἵνα μὴ σύγχυσις ἐν
 20 τῇ πόλει γένηται· ἦν γὰρ κἀκεῖ λιμὴν εἰς ὑπόδοχὴν τοιού-
 του στόλου. ὁ γὰρ ῥηθεὶς Χαμζᾶς ὑπῆρχεν εὐσυνειδήτος ἄν-
 θρωπος. ὁ δὲ ἡγεμὼν στείλας ἐμὲ σὺν δώροις καὶ ἱκανοῖς
 ἄλλοις τοῖς κατ' ἔθος διδομένοις, ἐδεξιωσάμην τὸν ἄνδρα καὶ
 ὡς ἀδελφὸν τοῦ ἡγεμόνος πεποίηκα· ἦσαν γὰρ τὰ σταλθέντα

monarcham, per legatos sumptibus meis salutem, bene est: sin mi-
 nus, faciat quod potest." dimisit igitur servum ita derisum. his au-
 ditis tyrannus ira tumidus acre bellum indixit, cunctisque, quantum
 possent, excurrendi, captivos abigendi, populandi copiam fecit. qui
 Cariam incolunt Turci, biremibus aliisque navigiis XXX in Rhodum
 transvecti partem insulae latrociniis vexavere, abductis ex ea capti-
 vis XL; similiterque in Coe insula. ineunte dein vere, classem in-
 gentem triremium XXV, biremium L, monerium C et amplius appa-
 rat; ita ut tota navibus CLXXX constaret; quae mense Iunio Calli-
 poli solvit Mitylenenque venit. praerat amiralius Hamzas, quem pa-
 tris sui pincerem ipse Chersoneso toti et classi praefecerat. eum ho-
 norifice habuit Lesbi princeps, meque ut quae decebat ei praesta-
 rem misit. portum quippe amiralius ingressus non est, sed versa
 prora ad littus oppositum, ubi classis capax portus est, appulit; ne
 quo modo urbs turbaretur: id enim religioni sibi ducebat Hamzas.
 missis itaque a Lesbi principe illum salutavi; donis multis aliisque,
 quotannis praestari solitis, benevolentiam conciliavi, fraternaque cum
 principe amicitia enim coniunxi. dona fuere vestes sericae et lanceae

ἱματισμοὶ σηρικὸὶ καὶ ἄξ ἑρίων ὑφαντοὶ ὀκτώ, χάραγμα ἀρ-
 γυροῦν χιλιάδας ε', βόες κ', πρόβατα ν', οἶνος ὑπὲρ τὰ ὀκτα-
 κόσια μέτρα, ἄρτοι πεφυρμένοι μοδίων β', ἄρτοι μαλακοὶ
 μοδίου ἐνός, τυροὶ ὑπὲρ τὰς χιλίας λίτρας, ὀπῶραι ὑπὲρ
 Β μέτρον· ὁμοίως καὶ τοὺς συγκαθόδρους αὐτοῦ κατὰ τὸ ἀνά-5
 λογον. ποιήσας γοῦν ἡμέρας δύο εἰς τὸ Ἁγιασματῆν (οὕτως
 γὰρ καλεῖται τὸ τοῦ τόπου ὄνομα) καὶ τὰ ἱστία πτερώσας
 κάτεισιν ἐν Χίῳ. κάκει οὕτως ποιήσας καὶ τὴν ἀντιπέραν
 διαβάς καὶ σταθεῖς, οὐκ ἐνεδείξαντο οἱ Χῖοι τὴν φιλοτιμίαν
 ἣν ὁ τῆς Λέσβου ἄρχων ἐποίησεν εἰς αὐτούς. ἦσαν γὰρ οἱ 10
 Χῖοι πρὸ καιροῦ ὄλλου παραβλεπόμενοι παρὰ τοῦ τυράννου
 ἔνεκα ὑποθέσεώς τινος νομισμάτων χιλιάδων τεσσαράκοντα,
 ἣν ἐνεκκλήτευσεν Φραντζῆσκος Δραπέριος εἰς τῶν ἀρχόντων
 τοῦ Γαλατᾶ ἔνεκα τιμῆς στυπηρίας, ὃς Φραντζῆσκος ἦν τῷ
 C στόλῳ· καὶ τῷ Χαμζᾶ ὁ τύραννος ἐκέλευσεν ὡς εἰ μὴ δοθῆ 15
 τὸ χρέος αὐτὸ τῷ Φραντζῆσκῳ, καὶ τὴν Χίον αὐτὴν προσ-
 κρούσει καὶ ἀφανίσει ὅσον ἡ δύναμις. τῇ ἐπαύριον δὲ ἐγεγ-
 θεῖς ὁ στόλος ἐκ τῆς περναίας ἦλθε, καὶ τὰς ἀγκύρας χαλά-
 V. 146 σας ἔστη ἐγγὺς τοῦ ναοῦ τοῦ μάρτυρος Ἰσιδώρου. καὶ οἱ
 Χῖοι στείλιαντές τινες προσηγόρευσαν αὐτῷ, καὶ αὐτὸς τοὺς 20
 ὄρισμοὺς τοῦ τυράννου δοὺς αὐτοῖς, καὶ ἀναγνώσαντες ἀπε-
 κρίθησαν ὅτι „χρέος ἡμεῖς τῷ Φραντζῆσκῳ οὕτε ἐχρεωστοῦ-
 μεν οὕτε δίδομεν, καὶ ποιεῖ ὡς βούλει.“ τότε ὁ Χαμζᾶς
 ἐκβαλὼν Τούρκους, καὶ μερικὴν πραιτὴν ποιήσαντες εἰς τὰ

VIII, argenti signati sex nummum millia, boves XX, oves L, vini
 plusquam DCCC mensurae, panis subacti modii II, panis mollis mo-
 dius unus, casei ultra mille libras pondo, legumina insuper in-
 numera. confessoribus quoque illius dona data, proportione habita.
 cumque biduum in eo loco qui Agiasmates dicitur transegisset,
 velis expansis in Chium fertur. eundem modum, quem in Lesbo,
 tenuit, appulsa ad continentis littus insulae oppositum classe. ibi
 stationem habentem Chii non eo, quo Lesbi princeps, honore prosecuti
 sunt: nam paulo ante a tyranno contempti erant ob XL nummorum
 millia, quae Franciscus Draperius, Galatinorum princeps, aluminis
 venditi pretium petebat. is Franciscus cum classe et Hamza venerat;
 cui nisi debita pecunia a Chiis solveretur, totis viribus insulam ut
 invaderent et popularentur princeps imperaverat. postridie ex litore
 insulae opposito solvit classis, et ad templum sancti Isidori martyris
 ancoras iecit. missis nunciis Chii Hamzam salutarunt: ipse tyranni
 mandata tradit; quibus lectis se Francisco quicquam aut debere aut
 soluturos negant: „faciat quod visum fuerit.“ his actis in terram Tur-
 cos exponit Hamzas, vicos circumiectos partim depraedatur, vineta

πέριξ χωρὰ καὶ ἐν ἀμπέλοις καὶ κήποις ζημίαν, οὐ γὰρ εἶ-
 χον ἐν τῇ πόλει τί πρῶξαι. ἦν γὰρ τὸ ἔξω τῆς πόλεως πλη-
 θος ἀνδρῶν, τὸ δὲ ἐντὸς πληθος ἀρμάτων καὶ Ἰταλῶν ὄξυ-
 θύμων καὶ πρὸς σφαγὰς ἐτοιμῶν· ἡ δὲ πόλις περιεκύκλωτο
 5 τὰ φρούρια διπλαῖς εἰς εὐρος ἐκτεινούσαις πολὺ καὶ εἰς βᾶθος
 ὑπὲρ ὀργυιᾶς τρεῖς· ὁ δὲ λιμὴν καὶ αὐτὸς ὑπὲρ τὰς εἴκοσι
 νῆας τὰς ἐκ Γενοῦας, πᾶσαι πλήρεις ἀνδρῶν καὶ ἀρμάτων.
 τότε ἰδὼν ὁ Χαμζᾶς ὅτι οὐ δύναται ποιεῖν οὐδέν, μηνύει
 τοῖς ἡγεμοσίν τοῦ ἐλθεῖν ἐξ αὐτῶν εἰς εἶτα καὶ δύο συναῖραι
 10 λόγον μετὰ τοῦ Φραντζήσκου ἐν μιᾷ τῶν τριήρεων, δούς πί-
 στεις αὐτοῖς. οἱ δὲ πιστεύσαντες αὐτὸν ἀπῆλθον δύο, εἰς
 ἐκ τῶν γερότων Κύρικος ὀνόματι Ἰουστινίας, καὶ ἕτερος νέος.
 ἐρχόμενοι δὲ ἐν τῷ στόλῳ κατὰ τὴν ὁδὸν ἐνωχλοῦντο ὑπὸ τοῦ P. 183
 λογισμοῦ καὶ ἐπιέζοντο, λέγοντες καθ' ἑαυτοὺς „εἰ μεταμεληθεῖς
 15 ὑπὸ τοῖς ὑποσχομένοις ὁ Τούρκος, καὶ βουλευθεῖη ἄρα ἡμᾶς ἐν
 ταῖς τριήρεσι, τίς ἔσται ὁ ἀντειπὼν αὐτῷ ὅτι κακῶς ἔπραξεν;
 οὐδεὶς τῶν Τούρκων, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἀνδρείαν τὸ δρᾶμα
 ἠγήσονται καὶ σοφιστικὴν ἐνέργειαν.” ἐν τούτοις τοῖς βου-
 λεύμασι καὶ ὁ στόλος ἦν ἤδη ἐγγύς. ὅσον ἐπλησίωσαν τὸν
 20 στόλον, τοσοῦτ' ἔτι καὶ ὁ φόβος ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν ἐνεπαύη. οἱ
 δὲ σιρέψαντες τὰς ἡνίας ἀντιστρόφως τοὺς ἵππους τρέχειν
 ἠνάγκαζον. πληθος οὖν τῶν Τούρκων ἐν ταῖς ἀμπέλοις καὶ
 κήποις εὐρεθὲν ἐκώλυσαν τὴν δίοδον ἔξω πηδήσαντες, καὶ Β
 λαβόντες αὐτοὺς μηδὲν κωλυθέντες παρὰ τῶν ἐπακολουθούν-

15. ὑπὸ] nonne ἐπι?

et hortos vastat; cum urbi damnum ullum inferre non posset, ex-
 teriora siquidem urbis propugnacula ingens hominum multitudo tue-
 batur; atque plurimi armati et Itali animosi manumque prompti intra
 moenia aderant; quae duplici per ambitum fossa latissima et ultra
 tres orgyas alta circumdabantur. portas custodiebant naves plusquam
 viginti, viris armisque plenae. adversus eos se nihil proficere cum
 animadvertisset Hamzas, Chiorum principes hortatur ut unum vel
 duos e suis accepta fide in triremem mittant cum Francisco colloca-
 turos. fide data freti duo, senex unus, Cyricus Iustinias, juvenis
 alter, eo se conferunt. qui dum iter faciunt ad classem, cogitatione
 et cura vexabantur: quid enim, si promissorum poeniteat Turcum,
 velitque nos in triremi abducere; quis erit qui contradicatur ei et pes-
 simum facinus arguat? nemo sane Turcorum, qui virtutem eam et
 prudentiam ducent. dum de his deliberant, classi magis ac magis ad-
 motos, metus vehementior invadit: flexis itaque habenis in contrari-
 um equos citant. at Turcorum per vineas et hortos palantium mul-
 tudo, quominus in urbem se referrent, viam interceptit. compre-

των Φράγκων, ἀλλὰ καὶ βέλεσι βάλλοντες αὐτοὺς ἀπέδιώξαν, τοὺς δὲ δύο ἄρχοντας τῆ καπιτάνη παρέστησαν. λαβὼν αὐτοὺς ἐντὸς τῆς τριήρεος, καὶ τὰς ἀγκύρας ἄραντες καὶ τὰ ἰστία ὑψώσαντες πρὸς τὴν Ῥόδον ἔπλεον. ἐλθόντες δὲ καὶ ἰδόντες ἀπομακρόθεν τὴν πόλιν καὶ τὸν λιμένα πλήρη νηῶν μεγάλων, 5 πάσας εἰς παρατάξιν ἐστώσας, καὶ τὴν πόλιν ὑπερμεγέθη, καὶ διπλῆν τὴν παρασκευὴν ἐνοήσαντες ἢ τῆς Χίου, εἰς τὴν νῆσον Κῶ τὴν θάλατταν ἔσχιζον. ἐκεῖ τοίνυν ἐξελθόντες καὶ C τὸ καθολικὸν πολίχνην ἔρημον εὐρόντες τὰ εὐρεθέντα ἐσκέλευον, καὶ μέρος γερόντων τε καὶ γραῶν εὐρόντες ἡρώτων 10 περὶ τῶν πολιτῶν· οἱ δὲ ἔφησαν ἐν ἄλλῃ πολυχνίῳ, ὃ Ῥαχεῖα λέγεται, ἐν κείνῳ ὡς ὀχυρωτάτῃ εἰσηχθήσαν. λαβόντες οὖν αὐτοὺς, καὶ εἰς τὴν Ῥαχεῖαν ὁ στόλος διαβάς, ἐξελθόντες τὰς σκηνὰς ἐπηξαν, καὶ τῆ ἐπαύριον ζητήσαντες τὸ πολίχνην, καὶ ὄρκους τοῦ μὴ αἰχμαλωτεῦσαι. ἦν δὲ ὁ τὴν 15 διάλεκτον μεταχειρισθεὶς ὁ Φραντζῆσκος· οἱ δὲ τοῦ κάστρου φρερίοι διὰ βελῶν καὶ ἀκροβολισμῶν τοῦτον ἐδίωξαν, μηδὲ ἀπόκρισιν δόντες. τότε ὁ Χαμζᾶς σὺν τοῖς ἐπ' αὐτὸν καὶ δι' ἐπάλξεων καὶ διὰ κλιμακῶν καὶ διὰ προβόλων μηχανικῶν D καὶ διὰ πάσης ἄλλης μεθόδου καταπολεμήσας τὸ πολίχνην 20 ἡμέρας κβ, καὶ μηδὲν κερδήσας, ἐπανεξέυξε καταλιπὼν Τούρκους πολλοὺς, τοὺς μὲν παρὰ τοῦ πολιχνίου σφαγέντας, τοὺς δὲ κοιλιακῶ νοσήματι. καθ' ὁδὸν δὲ ὁ Χαμζᾶς σὺν τῷ

hensi, Francis, qui ipsos comitabantur, cedentibus missilibusque repulsis ad classis ducem adducuntur: quos in trireme cum accepisset, sublati ancoris velisque explicatis Rhodum versus navigat. illuc postquam advenere, urbem procul visam oculis lustrant, in portu naves magnas stare ad acie experiendum paratas, urbemque amplam deprehendunt; eamque, quam Chium, bellico apparatu duplo instructionem rati, ad Coum insulam navium cursum dirigunt. in insulam expositi, desertum oppidum nacti residua illic inventa diripuerunt. cumque in senes aliquos vetulasque incidissent, ab eis sciscitantur quo se oppidani receperint. respondere isti, in aliam arcem Rachiam dictam, utpote tutissimam ac validissimam, eos aufugisse. quare secum avectis istis senibus Rachiam classis provehitur; et excensu in terram facto, loca tentoriis capiunt. postridie praesidiarios ad deditionem per caduceatorem compellant, dantque fidem ac iusiurandum nullum captivum se abducturos. hoc negotium transigendumque in se Franciscus receperat; at ordinis Hierosolymitani fratres telis ac missilibus, nullo dato responso, eum repulerunt. quamobrem Hamzas scalis ad subeundum in muros, bellicis tormentis ac machinis omnique arte admotis, dies XXII continuos arcem oppugnat; nec quicquam lucratus, Turcis plurimis caesis, multis etiam alvi torminibus

Κυρίκῳ λόγοις ἑμιλήσας καὶ εἰς συμβιβάσεις ἐλθὼν, ἔσπερ-
 ξαν ἄμφω τὰ μέρη τοῦ στείλαι ἐκ τῶν ἀρχόντων τῆς Χίου V. 147
 δύο εἰς τὸν ἡγεμόνα ἐν τῇ Ἀδριανουπόλει, ἐξ ὧν ὁ εἷς εἶναι
 ὁ Κύρικος, καὶ τὴν πᾶσαν ἀγωγὴν αὐτῷ ἀπαγγεῖλαι, καὶ
 5 τὸ ἀποφανθῆν παρ' αὐτῶν ἔσται βέβαιον. ἐλθόντες δὲ ἐν Χίῳ
 ἀπέλυσεν αὐτοὺς εἰς τὰ ἴδια, καὶ αὐτοὶ κατὰ τὸ εἰκὸς ἐφι-
 λοτίμησαν καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς περὶ αὐτόν. ἡ δὲ τύχη βλέ-
 ψασα βλοσυρῶς πρὸς τοὺς Χίους τί κλώθει; ἐξελθόντες οἱ P. 184
 Τοῦρκοι ἐκ τῶν τριήρεων καὶ μεθυσθέντες ἤρξαντο ὀχλαγω-
 10 γεῖν καὶ ὑβρίζειν καὶ ἄλλας ἀσχημοσύνας ποιεῖν. εἷς δὲ
 Τοῦρκος ἐν ναῦ τινι προσεγγίσας ἤρξατο ῥίπτειν ἐκ τοῦ στέ-
 γους τὰς κεραμίδας κάτω καὶ συντριβεῖν αὐτάς. Ἴταλὸς δὲ
 εἷς ἰδὼν τὸν Τοῦρκον ἀδεῶς τὰ κεράμια συντριβόντα παίει
 15 αὐτοῦ. ὀρῶντες δὲ οἱ Χριστιανοὶ Λατῖνοί τε καὶ Ῥωμαιοὶ
 τὸν ὄχλον, πάντες εἰς τοὺς Τοῦρκους ἐπεπήδησαν, καὶ τοὺς
 μὲν ξίφει τοὺς δὲ ξύλοις ἔπαιον. οἱ δὲ Τοῦρκοι φεύγοντες B
 ἐν τῇ διήρει εἰσέτρεχον. ἦν γὰρ ἡ διήρης ἐκείνη τοῦ Χαμ-
 ζᾶ. ὁ δὲ Χαμζᾶς οὐκ εἶασέν τινα ἐξελθεῖν τῶν τριήρεων,
 20 ἀλλὰ φούρκαν ἠπέλειε τὸν ἐξερχόμενον. οἱ δὲ τῆς διήρεος
 φεύγοντες, οἱ μὲν ἐν τῇ θαλάσῃ οἱ δὲ ἐν τῇ διήρει. καὶ αἱ
 μὲν Χριστιανοὶ ἔθειον ἐξόπισθεν παίοντες, ἄχρῃς οὗ ἐν τῇ
 διήρει προσήγγισαν. καὶ δὴ πάντες Χριστιανοὶ τε καὶ Τοῦρ-

5. an αὐτῷ?

absumptis, abscessit. deinde inter navigandum cum Cyrico collo-
 tus, ad has conditiones ambas partes adduxit, ut ex Chii primoribus
 ad principem Adrianopolim aliqui, inter quos Cyricus esset, mitte-
 rentur; qui totum negotium ei exponerent, et latae a principe sen-
 tentiae acquiescerent. Chium deinde appulso domumque suam de-
 ductos Cyricus excepit, qui cum eo et suis honeste se gesserunt.
 verum fortuna torvis oculis Chios respectans, quas ipsis tricis ne-
 ctit! temulenti Turci e trimibus prosilientes, turbas excitare ac
 contumeliosi afficere coeperunt, aliaque indecora patrare. ex istis
 unus templum ingressus tectum scandit, tegulasque delectas confrin-
 git quem, audacter tegulas conterere animadversum, quidam Italus
 percussit. ut opem percusso ferrent, Turci alii accurrunt. tumultu
 cognito Christiani Latini ac Romaei Turcos invadunt, partim gladiis,
 partim fustibus verberant. in fugam versi Turci biremem, qua Ham-
 zas vehi solebat, cursim petunt. ille quemquam e trimibus exire
 vetuerat, iussa spernenti suspendii poena indicta. navallium socio-
 rum alii fugientes in biremem, alii in mare feruntur, insequentibus a
 tergo caedentibusque Christianis, donec ad biremem ventum esset.
 confestim Christiani ac Turci biremis latus alterum pondere suo

κοι εἰς μίαν τῆς διήρεος πλευρὰν βαρυνθέντες, τὴν τρόπιν ἄνω καὶ τὰ στέγη κάτω τῷ βυθῷ παρέπεμψαν. πνιγέντες πάντες οἱ Τούρκοι, καὶ αἰτιατοὶ καὶ ἀναίτιοι, ὧν ὁ πρωτεύων ὑπῆρχε τοῦ Χαμζῶ δουλος καὶ παρ' αὐτοῦ ἀγαπώμενος, C ὧν καὶ οὐκοδωσποτὴν τῆς οἰκίας αὐτοῦ κατέστησεν. ἐλπηθήθῃ 5 ὁ Χαμζῶς εἰς τὸ συμβάν, ὁμοίως καὶ οἱ τῆς νήσου ἄρχοντες. πλὴν τὸ καλόγνωμον τοῦ ἀνδρός καὶ ἡ σπουδὴ τῶν ἀρχόντων κατέπαυσε τὸν θυμὸν, δόντες αὐτῷ τὴν τιμὴν τῆς διήρεος καὶ τοῦ δούλου καὶ ὧν πραγμάτων ὄλεθρος γέγονεν ἐπὶ τὸ διπλοῦν, καὶ εἰρηνεύσαντες αὐτὸν ἀπέλυσαν ἐν εἰρήρῃ. ἐλ- 10 θῶν δὲ ὁ στόλος ἐν Μιτυλήνῃ, μετεκαλέσατο αὐτὸν ὁ ἡγεμὸν, καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῷ λιμένι. σταλεῖς δ' ἐγὼ παρὰ τοῦ ἡγεμόνος καὶ δεῖπνον εὐτρεπίσας πολυτελῆ, εἰσῆλθον ἐν τῇ τρίρῃ, καὶ συνδειπνήσαντες πρωτὶ ἐξελθὼν τοῦ λιμένος πρὸς Καλλιούπολιν ἔπλεον δύο μῆνας ὄλους λιπὼν, ἀπὸ δὲ Καλ- 15 λίουπόλεως εἰς Ἀδριανοῦ ἀφίκετο. ὁ δὲ τύραννος θυμωθεὶς D ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ τοῦ ταξιδίου, καὶ ὑβρίσας αὐτὸν καὶ ἐξουθενίσας εἰπὼν „εἰ μὴ ἐγίνωσκον τὴν ἀγάπην ἣν ἔτρεφεν ὁ πατήρ μου εἰς σέ, τὸ δέσμα σου ἂν ἀφελόμην ἐκ τῆς σαρκός σου,“ οὕτως εἰπὼν ἀπεδίωξεν. μεθ' ἡμέρας δὲ τινὰς 20 μαθὼν παρ' ἄλλων τὸ γεγονός ἐν τῇ διήρῃ καὶ τὸν θάνατον διὰ τῆς πνιγμονῆς, καὶ πῶς οἱ Χίοι ἤραν χεῖρα κατὰ τῶν Τούρκων καὶ κατέσφαξαν αὐτούς, μετακαλεῖται τὸν Χαμ-

prementes, eam propendere faciunt; versa tandem sursum carina, tectoque aquis immerso, navem in profundum detruserunt Turci. tam qui tumultus auctores quam qui extra noxiam erant, omnes aquis absorpti et extincti sunt; quibus Hamzae servus ei admodum carus, totique familiae eius regendae praepositus, praerat. tali casu moestus admodum Hamzas fuit; eumque insulae principes aegre ac graviter tulerunt. vir equidem mansuetae indolis iram suam repressit; principum insuper diligentia mitigatus, qui biremis, servi, et perditarum rerum pretium duplum ei solverunt, placatumque dimiserunt. classem cum Mitylenem appulisset Hamzas, ab insulae principe invitatus ancoras in portu iecit; coenamque opipare instructam, in triremem, in qua simul convivati sunt, iussus attuli; postridie mane e portu solvit, et Callipolim versus, unde duobus integris mensibus abfuerat, navigat, indeque Adrianopolim proficiscitur. tyrannus ob rem male gestam in expeditione navali ira percitus, contumeliis ac probris eum incescit, hisque allocutus est: „nisi te carum patri meo fuisse compertum haberem, pellem tibi vivo detrahi praeciperem;“ et eum a se facessere continuo iussit. paucos post dies ea quae in biremi acciderant, Turcos aquis extinctos interiisse, Chios manus in

ζᾶν, καὶ μετὰ θυμοῦ ἠρώτα λέγων „ποῦ ἡ διήρης ἡ παρὰ τῶν Χίων καταποντισθεῖσα, ᾧ Χαμζᾶ;” καὶ ὃς ἀπεκρίνατο „κατεποντίσθη” λέγων „ὑπὸ τοῦ βυθοῦ.” ὁ δὲ „ἐν τῷ πελάγει;” ὁ δὲ Χαμζᾶς „οὐχί, κύριε, ἀλλ’ ἐν τῷ λιμένι.” P. 185
 5 „παρὰ τίνων;” „παρὰ τῶν Λατίνων. οἱ Τούρκοι καὶ μὴ θέλοντός μου ἐξήλθασιν, καὶ οἰνοφλυγῆσάντες ἤρξαντο κατασπᾶν τὰς θύρας καὶ τὰ στέγη τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ ἰδόντες οἱ Λατίνοι ἐκώλονον, οἱ δὲ καὶ μᾶλλον ἐπετίθεντο. ὁ συρφετώδης V. 148
 οὖν ὄχλος καταδιώξας αὐτούς, ἀτάκτως ἐν τῇ διήρει εἰσιόν-
 10 τες καὶ παρακλίναντες ἐν τῷ ἐνὶ μέρει τοῦ πλοίου, χυθεῖσα ἢ θάλασσα ἐντός, καὶ ὑπὸ τῆς μέθης μὴ δυνάμενοι ζυγοστατῆσαι ταύτην κατεποντίσθη καὶ ἄρδην πάντα ἀπέπνιξε.” B
 τότε ὁ τύραννος λέγει τῷ Χαμζᾶ „καὶ διὰ τί οὐκ εἴρηκās μοι τὸ δρᾶμα;” ὁ δὲ „οὐκ ἠβουλήθη ἐν ἀθυμίᾳ μετασκευάσαι
 15 σοι· καὶ γὰρ ἡ ζημία ἐν ἐμοὶ ἐμετρῆθη. τὸ πλοῖον ἐμόν, οἱ δοῦλοι οἱ πεπνιγότες ἐμοί, τὰ ἐν τῷ πλοίῳ πάντα ἐμά. τί εἶχον τοῦ ἀναγγεῖλαι σοι, κύριε; ἐπνίγησαν μέρος Τούρκων, καὶ πάντες ἦσαν ἔνοχοι θανάτου καὶ δικαίως ἀπόλοντο.”
 τότε Χαμζᾶς παύσας τὰς ἀποκρίσεις, ὁ τύραννος κατὰ τῆς
 20 Χίου μάχην ἄσπονδον ἐκήρυξεν. ὁ δὲ ῥηθεὶς Φραντζήσκος παραστάς ἐν τῷ βήματι ἠρωτήθη παρὰ τοῦ τυράννου „ποῦ αἱ τεσσαράκοντα χιλιάδες τὰ νομίματα, ᾧ Φραντζήσκει;” C

eos misisse et aliquos occidisse, a quibusdam cum didicisset, Hamzam ad se accersitum iratus percontatur: „Hamza, ubinam biremis, quam Chii demerserunt?” respondit ille: „aquis absorpta et obruta est.” sciscitatur princeps, an inter navigandum id actum? „nequaquam, domine,” respondit Hamzas, „sed cum in portu staret.” „a quibusnam?” inquit princeps. „a Latinis,” dixit Hamzas; „Turci namque mandatis meis spretis e biremi exiluerunt, haustoque largiter vino ecclesiarum valvas revellere tectaque deturbare coeperunt, vehementiusque opus urgent, dum Latini eis se opponunt. plebis ergo infimae turba tumultuarie eos insecuta in biremem insilit, cuius pondere in latus alterum impulsa aquam admittit; et cum ebrii ad aequilibrium erigere nequirent, in profundum mersa est, omnesque penitus aquis obruti ac extincti fuere.” ad Hamzam tyrannus dixit: „quare de hoc casu non me monuisti?” respondit ille: „nolui molestiam tibi afferre. dampnum enim ad me pertinet; biremis mea est, qui interierunt, servi mei; ceterae quoque res meae, quarum facta est iactura. qua de causa ad te de istis retulissem, domine? Turci aliquot iuste perierunt, cum omnes essent obsequio corrupto morte plectendi.” hactenus Hamzas respondit, et tyrannus bellum atrox Chiis indixit. Franciscus vero, qui pro tribunali principis stabat, ab eo interrogatus

ἦν γὰρ χρεωστικῶν ταῦτα πρὸς τὸν τύραννον. ὁ δὲ „ἔπαγε, ἔσο ἀπὸ τοῦ νῦν τοῦ χρέους ἐλεύθερος· ἐγὼ γὰρ τοιοῦτός εἰμι ὡς ἐπὶ τὸ διπλοῦν ἀπαιτῆσαι τὸ ἐμὸν παρὰ τῶν Χίων καὶ τὴν τιμὴν τοῦ αἵματος τῶν Τούρκων.“ ὁ μὲν Φραντζῆσκος ἀσπασάμενος τὴν χεῖρα τοῦ τυράννου καὶ λαβὼν ἔγγρα-5 φον ἀποφλητικὸν ἐξῆλθεν· ὁ δὲ Χαμζᾶς ἐξεβλήθη τῆς Καλλιουπόλεως, καὶ ἐστάλη ἐν Ἀτταλίᾳ τῆς Παμφυλίας τοῦ ἡγεμονεύειν ἐκεῖ. κατὰ δὲ τῆς Χίου ἐκήρυξεν ἔχθραν καὶ μάχην ἄσπονδον.

- D 44. Ἐν δὲ τῷ ἔτει τούτῳ Ἰουνίου λ' τοῦ 575γ' τέθνηκεν 10 ὁ ἡγεμὼν τῆς νῆσου Λέσβου Δόρινος ὁ Γατελοῦζος, καὶ τῇ πρώτῃ τοῦ Ἀγούστου ἐστάλη ἐγὼ παρὰ τοῦ νέου ἡγεμόνος τοῦ νείου αὐτοῦ Δομινίκου τοῦ Γατελοῦζου ἐν Ἀδριανουπόλει τοῦ δοῦναι τοὺς κατ' ἔτος διδομένους φόρους, τριαχί-
 P. 186 εἴκοσι πέντε διὰ τὴν νῆσον Ἀἴμνον. ἦν γὰρ παρὰ τοῦ τυ-
 ράννου δοθεῖσα ἡ νῆσος αὕτη τῷ ἡγεμόνι Λέσβου τοῦ δοῦ-
 ναι κατ' ἔτος τὸν γεγραμμένον φόρον. τῷ δὲ ἡγεμόνι Αἴνου
 τὴν νῆσον Ἰμβρον τοῦ δίδου καὶ αὐτὸς διὰ τὴν αὐτὴν νῆ-
 σον χίλια διακόσια χρυσᾶ νομίσματα. ἐλθὼν οὖν κατὰ τὸ 20
 ἔθος, προσκυνήσας τὸν ἡγεμόνα ἀσπασάμενός τε τὴν χεῖρα,
 καὶ καθίσας ἐνώπιον μέχρῃς οὗ ἐβρώθη τὸ ἄριστον, καὶ
 προσκυνήσας ἀπῆλθεν· ἐπὶ τὴν αὐριον δὲ λαβὼν τοὺς χρυ-
 σίνους ἦλθεν καὶ παρέδωκε τούτους ἐν χερσὶ τῶν βεζυριδῶν.

est: „Francisce, ubinam XL nummum millia?“ in aere enim principis tantae pecuniae nomine erat. „abi, in posterum aere isto alieno solutus eris: ius tuum in me transfero, quod a Chiis in duplum damnatis, cum pretioque sanguinis Turcorum repetam.“ continuo Franciscus tyranni manum deosculatus, nomine, quo aeri principis obnoxius erat, recepto exiit. Hamzas autem Callipoli pulsus Attaliam Pamphyliae, ut eam regeret, missus est. Chiis bellum atrox indiclum.

44. Anno illo 6963 (Christi 1455), Iunii die XXX, Dorinus Gateluzus insulae Lesbi princeps obiit: Augusti deinde die prima ab eius filio, novo principe, Adrianopolim missus sum, ut tributa annua Lesbi ratione tria millia nummum, Lemni vero duo millia trecentos viginti quinque solverem: hanc enim insulam Lesbi principi, tributum illud stipulatus tyrannus concesserat. Aeni toparchae Imbrium insulam possidendam dedit tributum annuum duorum millium aureorum nummum pactus. principem igitur adoraturus, ut mos est, adii, eiusque manum deosculatus, coram ipso, donec pransus esset, sed; quo salutato recessi. aureos nummos veziris postridie numeravi;

παραλαβόντες δὲ τοὺς φόρους λέγουσιν ἐρωτῶντές με „πῶς
 ὁ ἡγεμὼν Μιτυλήνης; ἔχει καλῶς;“ ἐγὼ δὲ ἀπεκρινύμην „κα-
 λῶς ἔχει, καὶ ἀσπάζεταιται ὑμᾶς.“ οἱ δὲ „περὶ τοῦ γέροντος
 ἐρωτῶμεν τοῦ καθολικοῦ ἡγεμόνος.“ ἐγὼ δὲ πάλιν „ἐκεῖνος V. 149
 5 τέθνηκεν, ἔχει σήμερον ἡμέρας μί. ὁ δὲ νῦν ἡγεμονεύων ὁ Β
 υῖὸς αὐτοῦ ἐστιν ἡγεμὼν πρὸ χρόνων ἕξ. καὶ γὰρ κλητήρης
 ὢν ὁ πατήρ καὶ κατὰκοίτος ἐδώρησατο τὴν ἡγεμονίαν τῷ υἱῷ
 αὐτοῦ, ὃς καὶ ἦλθεν εἰς προσκύνησιν καὶ μίαν καὶ δῖς, καὶ ἐν τῇ
 πόλει φέρων προσαγορεύσεις χαροκοίους τῷ μεγάλῳ ἡγεμόνι.“
 10 οἱ δὲ εἶπον „ἄφες ἃ λέγεις. σήμερον ἐγεγόνει, καὶ οὐκ ἔστιν
 ἄλλως κληθῆναι ἡγεμὼν Λέσβου πλὴν τοῦ ἐλθεῖν καὶ λαβεῖν
 τὴν ἡγεμονίαν παρὰ τοῦ ὑψηλοτάτου ἡγεμόνος. ἀπιθι τοίνυν
 καὶ λαβῶν αὐτὸν ἐλθέ. εἰ δ' ἄλλως γένηται, ἐκεῖνος οἶδε τὸ
 μέλλον.“ στραφεῖς δὲ ἐγὼ ἐν Μιτυλήνῃ καὶ λαβῶν τὸν ἡγε-
 15 μὼνα σὺν μερικοῖς ἄρχουσι Λατίνοις τε καὶ Ῥωμαίοις, ἀνα- C
 θέντες εἰς θεὸν τὰς ἐλπίδας ἐξήλθομεν τῆς νήσου, καὶ δια-
 βάντες τὴν Χερρόνησον ἦλθομεν εἰς Ἀδριανουῦ. ὁ δὲ ἡγεμὼν
 τόπον ἐκ τόπου ἀμείβων διὰ τὴν πληγὴν τοῦ βουβῶνος (ἦν
 γὰρ τῷ τότε καιρῷ ἐν τῇ Χερρονήσῳ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Θράκῃ
 20 τσαυτὴ λοιμῶδης νόσος ὡς ἀτάφους πολλοὺς ῥίπτεσθαι ἐν
 ταῖς τριόδοις), μαθόντες οὖν ὅτι ὁ ἡγεμὼν ἐν τῇ Φιλιππου-
 πόλει διάγει, καὶ ἡμεῖς ἐν αὐτῇ. εὐρόντες δὲ τὸν ἡγεμόνα
 πρὸ δύο ἡμέρας ἀπάραντα (ἦν γὰρ καὶ ἐκεῖ τὸ δεινὸν τῆς

qui, solutione tributi facta, sic me interrogavere: „ut se Mitylenes
 princeps habet? bene valet?“ respondi ego: „firma is valetudine utitur,
 vosque salutat.“ ipsi instant, „super sene totius insulae domino roga-
 mus.“ ad ista dixi: „diebus iam XL obiit: qui vero nunc dominatur,
 ante sex annos princeps renunciatus est. cum enim infirma valetudi-
 ne pater ut plurimum decumberet, filio suo principatu sponte deces-
 sit; ab eoque tempore semel atque iterum principem magnum adora-
 turus eique gratulaturus in urbem venit.“ „missa fac ista,“ inquit,
 „hodie sic fit: nec ut Lesbii princeps appelletur, fieri potest, nisi
 postquam celsissimum principem adierit, et ab eo principatum im-
 petraverit. abi itaque et da operam ut illum huc conducas. sin ali-
 ter, novit ille quid futurum sit.“ reversus itaque Mitylenem, cum
 aliquot praecipuis viris Latinis et Romaeis Lesbii principem adduxi.
 spe nostra in deum reposita ex insula solvimus, et Chersonesum
 emensi Adrianopolim pervenimus. at princeps ob grassantem postem
 sedes subinde mutabat: quippe ista pestiferi morbi contagio Cherso-
 nesio et toti Thraciae ita infesta erat, ut in triviis insepulta cada-
 vera iacerent. cum itaque principem Philippopoli morari comperis-
 mus, eo contendimus: postquam vero illuc advenimus, ipsum ante

νόσου) καὶ πρὸς τὰ τῆς Σοφίας μέρη στρατεύοντα, καὶ ἡμεῖς ἀπὸ Φιλίππου ἀπάραντες καὶ ὄρη δύσβατα διαβάντες τῇ τρί-
 D τη ἡμέρᾳ ἤλθομεν εἰς τινὰ κώμην Βουλγάρων Ἰζλατὴ καλου-
 μένην. ἐκεῖ καὶ τὸ στρατόπεδον σὺν τῷ τυράννῳ κατονεύον
 ἦν. ἐλθόντες δὲ καὶ σὺν δώροις πλείστοις ἐμφανισθέντες τοῖς 5
 πατρικίοις, τῷ τε Μαχμοῦτ πασίᾳ καὶ τῷ Σεπῆτῃ Ἀχματ
 πασίᾳ, τῇ ἐπαύριον τῷ ἡγεμόνι ἐμφανεῖς γεγόναμεν, καὶ
 ἀσκασάμενος ὁ Μιτυλήνης ἡγεμὼν τοῦ τυράννου χεῖρα ἐξήλ-
 θαμεν. τῇ ἐπαύριον δὲ διὰ τῶν πατρικίων μήνυμα ἐγγένοι
 πρὸς τὸν ἡμέτερον ἡγεμόνα παρὰ τοῦ τυράννου ὡς ὅτι τὴν 10
 νῆσον Θάσον βούλεται, καὶ αἰτεῖ ταύτην παρ' αὐτοῦ τοῦ
 δωρησασθαι. ὁ δὲ Λέσβου μὴ ἔχων τί τοῦ ἀντιπεῖν ἢ λα-
 λῆσαι, τὴν νῆσον ἐδώρησατο. τῇ δ' ἐπιεὺση ἄλλο μήνυμα,
 ὅτι τοὺς φόρους οὓς κατ' ἔτος ἐλάμβανε βούλεται διπλασια-
 σαι. ὁ δὲ ἡγεμὼν τῆς Μιτυλήνης ἐν τούτῳ δυσφορήσας ἀπε- 15
 P. 187 λώσατο ὅτι „εἰ καὶ τὴν Λέσβον ὅλην βούλεται λαβεῖν, ὑπὸ
 τῆν αὐτοῦ ἐξουσίαν ἐστί. πλὴν ὁ αἰτεῖ, ὑπὲρ τὴν ἐμὴν δύ-
 ναμὴν ἐστιν. πλὴν δέδομαι, κύριοί μοι, τοῦ δοῦναί μοι χεῖ-
 ρα βοηθείας.“ τότε οἱ μεσάζοντες παρακαλέσαντες τὸν τυράν-
 νον ἐπρόσθηκεν ὄστρον χίλια νομίσματα, καὶ οὐ πλέον ἦν 20
 γὰρ κατ' ἔτος πληροῦν τρισχίλια νομίσματα, ἐγένοντο δὲ τε-
 τερασχίλια. τότε ἐπέδυσαν αὐτὸν χρυσοῦφαντον στολὴν καὶ
 ἡμᾶς σηκεῖα, καὶ ἐγγράφως ὀρκωμοσίας ποιήσαντες ἐξήλθο-

biduum inde ob vim morbi discessisse et Sophiam versus movisse didicimus. Philippopoli itaque abeuntes montibus arduis superatis, tridui itinere ad vicum quendam Bulgarorum Izlati dictum, ubi tyrannus castra habebat, pervenimus. nobiles et satrapas Mahmutem et Seidi Ahmetem bassas plurima dona ostentantes convenimus; postridie coram imperatore nos stitimus, cuius manum postquam deosculatus est Mitylenes princeps, subito ab eo exivimus. sequenti die per bassas suos tyrannus principi nostro significat, se postulare ut Thasus insula sibi dono detur. cui se verbis opponere cum nequiret Lesbi princeps, eam concessit. postridie aliud affertur, poscere nimirum duplo amplius annum tributum consueto sibi solvi. hoc graviter ferens Mitylenaeus respondit: „etiam totam Lesbum, si habere sibi voluerit, accipere ille potest: quas vero a me poscit, vires ac facultates meas longe superant. verumtamen, domini, ut me hoc in negotio iuvetis, vos rogo.“ mesaxontes tyrannum hac de re admonent, ita ut solis mille nummis tributum auxerit; annua itaque pensio, quae hactenus trium millium fuerat, ad quatuor millia aucta est. vestem auro intextam ipsum, nosque eius comites sericas tum induerunt: pactis conscriptis et sacramento mutuo firmatis discessimus, et

μεν, καὶ δι' ἡμερῶν τρισκαίδεκα ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ κατη-
τήσαμεν, δοξάσαντες ἅπαντες τὸν λυτρωσάμενον ἡμᾶς Θεὸν
ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἀλάστορος.

Ὁ δὲ τύραννος, καθὼς προέφημεν, στόλον ἀπαρτίσας
5 μικρὸν, τριήρεις δέκα καὶ διήρεις ἑτέρας δέκα, ἔτι ὄντων Β
ἡμῶν ἐν Φιλίππουπόλει, ἔχων στρατηγὸν Γενοῦζην ὀνόματι,
νεανίαν εὐειδῆ, ὃν καὶ προεχειρίσατο ἑπαρχον Καλλιουπόλε-
ως καὶ μέγαν κοντοσταῦλον τοῦ στόλου. καὶ ἀπάρας ἕξ Ἑλ-
λησπόντου κατὰ τῆς Χίου ἔπλεε. ἐλθὼν δὲ εἰς Τρωάδα, καὶ
10 ἐκ τῆς Τρωάδος ἀρξαμένου τὰ ἰστία πτερῶσαι, καὶ ἰδοὺ
λαίλαψ βαρὺς καὶ ἦχος πνευμάτων πολλὸς ἀνέμον βαρῆος
πνέοντας καὶ τὴν θάλατταν ἀναμοχλοῦντος, καὶ βίας τοὺς
ἐπιβάτας σὺν ταῖς ναυσὶν ἄλλην ὁδὸν τρέπειν κελουούσης
15 συνετρέβησαν. καὶ ὁ τοῦ κοντοσταύλου Γενοῦζη ναύκληρος C
δεινὸς ἐν τοιαύταις καὶ τοσαύταις ταραχαῖς καὶ κλυθωνι-
σμῶς τῆς θαλάσσης (ἦν γὰρ Λατίνος Ἰσπανὸς τῷ γένει),
πρῦμναν κρούσας καὶ τὸ ῥόδιον τῶν κυμάτων ἡμέρας τε καὶ
ἐντέχνως διὰ τῶν πηδαλίων σχίζων ἔπλεε τῷ πελάγει. καὶ V. 150
20 διαβὰς τὴν Χίον ἀπὸ τῶν ἐσπερίων, καὶ περᾶσας εἰς Κυ-
κλάδας νήσους ἐν ὄλῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καὶ διὰ τῆς νυκτὸς
εὐδίας γενομένης πρῶτ' παραστάτες τὴν Χίον εἰς τὰ πρὸς
ἕω, καὶ γνωρίσαντες ταύτην εἶναι τὴν νῆσον, χαριστήριους
ῥῆδ' ἀπέπεμψαν τῷ Θεῷ καὶ τῷ προφήτῃ αὐτῶν Μωαμῆδ.

die decimotertio in Lesbum, collaudantes deum, qui ex manibus
iniqui nos salvos eripuerat, pervenimus.

Tyrannus, ut supra dictum, dum Philippopoli moramur, decem
biremum totidemque triremium classem instruxerat, cui Genuzim,
formosum iuvenem, Callipoleos quoque praefectura ac contostabli
magni dignitate auctum, praefecerat. ille Hellesponto solvit et Chium
navigat; cum vero Troadis oris advectus vela dedisset ventis, tur-
bine procelloso sonoroque circumvenitur. venti salo incussi, fluctusque
intumescens impetus, vectores cum navibus cursum alio dirigere co-
gunt; e viginti navibus quinque deprimunt; duae littoribus impactae
naufragio perierunt. contostabli Genuzae nauclerus navigandi peritus,
hisco procellis ac maris insanientis agitationibus exercitus, Latinus
quippe, genere Hispanus erat, puppi fluctibus obversa, eorum im-
petum paulatim ac opportune gubernaculo frangere ac per altum na-
vigare; Chii deinde oram occidentalem Cycladasque insulas die illo
praetervertens, sequenti nocte, reddita coelo tranquillitate, Chii oram
orientalem mane legere; qua agnita, hymni deo et prophetae suo
decantati et gratiae ab his actae. o divini iudicii profunditas! in

ὁ Θεοῦ κριμάτων ἄβυσσος. ἐν τῇ τοσοῦτῃ κλύδωνι καὶ τῇ βιαιῇ
Δταρχῆ τῆς θαλάσσης πῶς οὐ κατεποντίσθη ἢ ναῦς; ἀλλὰ διὰ
 τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἐσώθη ὁ μαθητὴς τοῦ τυράννου. ἦν
 γὰρ μόνη ἡ τριήρης ἡ ἄξορισθεῖσα τοῦ Γενοῦζης. αἱ δὲ λοι-
 πῆ διασωθεῖσαι κατένευσαν ἐν τῇ λιμένι τῆς Μιτυλήνης. 5
 ἐρωτήσαντες δὲ περὶ τοῦ ἀρχηγοῦ, ὡς ἔμαθον ὅτι οὐκ ἐφά-
 νη τοῖς ἐκείσε μέρεσιν, ἐν ἀδημονίᾳ ἦσαν. τότε πρὸς ἐσπέ-
 ραν ἤδη γενομένης τῆς ἡμέρας, ἐκ τῶν τῆς Χίου μερῶν
 ἀνεφάνη ὡς διήρεος ἄρμενον. ἦν δὲ ἡ διήρης αὕτη τῆς Μι-
 τυλήνης σταλεῖσα παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἡγεμόνος ἐν τῇ Χίῳ, 10
 τοῦ μαθεῖν εἰ ἄρα ἐκ τῶν ἐσπερίων ἤλθουσι ληστροικαὶ νῆες
 τῶν Κατελύνων, ἵνα δώσωσι νόησιν τοὺς γείτονας Τούρκους
 P. 188 τοῦ φυλαχθῆναι. ἦν γὰρ ἐξ ἀρχῆς τοῦτο τὸ μήνυμα δου-
 λείᾳ ἀνελεύθερος τῶν Λεσβίων, ὅπως μὴ φθάσαντες δοῦναι
 λόγον τῆς ἐφόδου τῶν ληστῶν, εἰ τις ἄρα ζημία γενήσεται 15
 ἐν τοῖς Τούρκοις, αὐτοὶ οἱ Λεσβιοὶ τὸ ἀνῆκον τοῖς Τούρκοις
 ἀποδώσουσιν· τὰ δὲ ὄρια τῆς δουλείας ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ
 Περγάμου ἄχρι Ἰασσοῦ πόλεως, ἣ νῦν καλεῖται Μαχράμιον.
 εἰσελθοῦσα ἡ διήρης ἐν τῇ λιμένι, ἐξέθροε καὶ ἕτερον ἄρ- 20
 μενον, καὶ ἰδόντες τὰ ἰστίᾳ ἐθρύχωρα καὶ κοκκινοβαφῆ ὑπέ-
 λαβον τὸν στρατηγὸν εἶναι καὶ ἐχάρησαν. εἰσελθὼν δὲ ἐν
 τῇ λιμένι, καὶ τένταν πῆξαντες ἐν τῇ ξηρᾷ, ἐξῆλθε καὶ ἀνε-
 Β πνώσατο ἐκ ταῦ πολλοῦ σάλου καὶ κλύδωνος. ὁ δὲ ἀδελφὸς τοῦ

tanta maris agitatione tamque aestuante salo, quare navis illa fluctibus absorpta non est? propter peccata equidem nostra tyranni discipulus salvus evasit. sola namque triremis, qua Genuzes vehebatur, a ceterarum cursu, quae in portum Mitylenae integras pervenerunt, aberravit. ibi sciscitantur ab incolis nunquid de duce suo comperissent; cumque illic conspectum non fuisse audissent, perturbati restant. sub vesperam velum, quod biremis esse putabatur, a Chii partibus in conspectum se dat. Mitylenaea erat, a principis Lesbi fratre Chium missa, ut exploraret an Catalanorum praedatoriae naves ab occidente advenissent, de his deinceps Turcos, ut sibi caverent, monitura. iam ab initio Lesbii turpi servituti obnoxii, rem explorare deque ea monere tenentur. quodsi de praedonum adventu certiores facere Turcos neglexerint, damnum quantumcumque his inferatur, resarcient; idque ab ipsis praestandum a Pergami fluvii ostio usque ad Assum urbem, quae hodie Machramion appellatur. postquam biremis in portum subiit, aliud velum procul conspicitur, ex cuius amplitudine et colorum varietate classis praefectum adesse coniectantibus laetitia iniecta est. is in portum devehitur, et in terram exacensu facto, sub tentoriis a servis suis erectis, a iactatione et aestu maris se refecit.

ἡγεμόνος σὺρ Νικόλαος Γαταλουῆος ποιήσας δοχὴν μεγάλην
 κατήλθεν ἀπὸ τοῦ κάστρου εἰς τὴν σκηνήν, καὶ μικρὸν κα-
 θίσας ἐπανήλθε. τότε ὁ τοῦ δολίου ἀλάστορος μαθητῆς ὀυ-
 γισθεὶς δόλον ῥάπτει κατ' αὐτοῦ λέγων ὅτι „ἡ διήρησ ἦν ἐγὼ
 5 καταδιώξας ἤλαυρον ἕως ᾧδὶ ἐμὴ ὑπάρχει, αὐτὴ τε καὶ τὰ
 ἐν αὐτῇ.“ ὑπῆρχε γοῦν ἐντὸς ἐν αὐτῇ μία τῶν γυναικῶν ἐκ
 τῶν ἀρχόντων τῆς Χίου ἢ ἐνδοξοτέρα, ἔχουσα μεθ' αὐτῆς
 κόσμον πολὺν χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου. „εἰ οὖν τοῦ ἐμοῦ κυ-
 ρίου φίλοι ἐστέ, ἀπόδοτε ταύτην ἐμοί· εἰ δὲ μὴ γε, τῇ ᾧρα
 10 ταύτῃ γράψω ταῦτα τῷ μεγάλῳ ἀμιρᾷ.“ οἱ δὲ ἀπεκρίναντο
 ὅτι „οὐκ οἶδαμεν ὃ λέγεις· καὶ γὰρ δι' ἐτέρας ἡμετέρας
 χρεῖας ἐστάλη ἡ διήρησ ἀφ' ἡμῶν ἐν Χίῳ, τὴν δὲ εὐγε- C
 νίδα ἦν σὺ λέγεις, πρὸ πολλοῦ ἐστὶν ᾧδε.“ ἦν γὰρ πενθε-
 ρὰ τοῦ ἡγεμόνος, καὶ ὅτε ἐμέλλεν ἐξελθεῖν, μετεκαλέσαστο
 15 ταύτην τοῦ συνδιάγειν μετὰ τῆς κυρίας καὶ θυγατρὸς αὐτῆς
 καὶ γὰρ οὕτως ἔχει καὶ ἡ ἀλήθεια. ὁ δὲ στρατηγὸς ἀκούσας
 ταῦτα καὶ μὴ πιστεύσας γράφει πρὸς τὸν ἀμιρᾶν ἃ ἐβούλε-
 το· καὶ ἀπάρας ἐκείθεν εἰς Φώκαιαν ἔρχεται τὴν ἐπονομα-
 ζομένην νέαν, καὶ στέλλει πρὸς τοὺς ἄρχοντας καὶ πρὸς τὸν
 20 ποδεσιτᾶτον τῆς χώρας μήνυμα τοῦ ἐξελθεῖν καὶ συνενερεθῆναι
 σὺν ἐκείνῳ. ἐκεῖνοι δὲ καὶ πρὸ τοῦ ἐλθεῖν τὸ μήνυμα ἐξήλ-
 θασιν καὶ συνενερεθήσαν. ὁ δὲ στρατηγὸς δεῖξας αὐτοῖς καὶ
 ἀναγνοὺς τὸ πρόσταγμα τοῦ τυράννου (καὶ γὰρ ἦν γεγραμ- D
 μένον), εὖν οἰκειοθελῶς μὴ δώσωσι τὸ πολίχριον, πάντας

dominus Nicolaus Gateluzus, principis Lesbi frater, apparato ad
 eum excipiendum convivio magno, ab arce ad contostauli tentorium
 descendit; haudque diu illic moratus redit. iratus tunc iniqui disci-
 pulus, fraudem ei hancce causam praetexendo struit. „biremem,“ in-
 quit, „quam in hunc usque portum persecutus sum, et cuncta
 quae ea vehuntur, mea sunt.“ ea quidem illustris et e praecipuis
 Chiorum familiis mulier advecta erat, magni pretii mundo muliebri
 ex auro argentoque secum allato. „illam, si domini mei amici estis,
 mihi restituite. sin minus ad amiram magnum iamiam scripturus sum.“
 responderunt Mitylenaei: „quas necitis causas, ignoramus; biremem in
 Chium propter alios usus nostros necessarios destinavimus; illa vero,
 de qua verba facis, mulier nobilis multo iam tempore hic moratur.“
 principis Mitylenes illa socrus erat, quam ab insula discessurus ille
 accersiverat, ut dominae filiae suae adesset; remque ita se habere
 verissimum est. his fide non adhibita constatablus, quae sibi visa
 sunt, amirae scripsit; indeque solvit, et Phocaeam novam appulit;
 nuncioque misso primores magistratumque loci, ut se conveniant,
 monet; at ipsi eum adituri processerant, antequam ab eo nuncios

ἄρδην αἰχμαλωτίσωσιν καὶ τὴν πόλιν κατασκάψωσιν. οἱ δὲ
 τῆς πόλεως ἄνευ λόγου ἢ ἀποκρίσεως προδόντες τὴν χώραν,
 V. 151 ἐντὸς εἰσήσσαν, καὶ τοὺς μὲν ἐμπόρους τῶν Γενουιτῶν τοὺς
 εὐρεθέντας ἐκεῖ τὰς πραγματείας ἀφείλον, αὐτοὺς δὲ ἐν ταῖς
 τριήρεσιν ἔβαλον. τοὺς δὲ πολίτας ἅπαντας καταγράψας, καὶ 5
 τοὺς παῖδας καὶ παιδίσκας ἑγγύς που ἑκατὸν ἀφελῶν, καὶ
 φύλακα τῷ πολιχνίῳ ἓνα τῶν Τούρκων ἐγκαταστήσας, καὶ
 πεντεκαίδεκα ἡμέρας τελέσας ἐκεῖ, ἐξήλθασιν αἱ τριήρεις τῇ
 πεντεκαιδεκάτῃ τοῦ Νοεβρίου μηνὸς 575ῳ ἔτους. φθάσασαι
 P. 189 δὲ αἱ τριήρεις ἐν Καλλιουπόλει, καὶ μαθὼν ὁ στρατηγὸς ὅτι 10
 ὁ ἡγεμὼν ἐν Κωνσταντινουπόλει διάγει, καὶ αὐτὸς ἰππεύσας
 καὶ τοὺς αἰχμαλώτους σὺν τοῖς παισὶ λαβὼν ᾤχετο. ὁ δὲ
 ἡγεμὼν ἰδὼν τοὺς ἐμπόρους καὶ μαθὼν αὐτοὺς Γενοῦίτας
 εἶναι ἐκέλευσε παραθῆναι, ὃ καὶ γέγονεν. ὁ ἡγεμὼν δὲ τῆς
 Λέσβου ἐλθὼν ἐν Μιτυλήνῃ, καὶ μαθὼν παρὰ τοῦ αὐταδέλφου 15
 τὰ συμβάντα, καὶ ὅπως ὁ στρατηγὸς ἐζήτηε τὴν πενθερὰν
 αὐτοῦ ὡς τῆς Χίου μίαν οὖσαν τῶν ἐκεῖ εὐγενίδων καὶ τὰ
 ἐξῆς, στέλλει ἐμὰ ἀπολογησόμενον περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύ-
 B τῆς. ἐλθὼν δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ διαλεχθεὶς ἐνώ-
 πιον τῶν βαζυρίδων σὺν τῷ στρατηγῷ Γενοῦζῃ, καὶ εἰπὼν 20
 ἐνόρκως ἐγὼ τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν καὶ ὁ Γενοῦζης ἐνόρκως τὸ
 πᾶν ψεῦδος, δεδικαίωτο ἐκεῖνος καὶ κατεκρίθη ἐγὼ. κελύ-
 ει οὖν ὁ ἡγεμὼν ἐκ τῶν δύο τὸ ἐν ἐλέσθαι, ἢ δέκῃ χιλιάδας

venisset. illis contostabli tyranni scripta mandata recitat, quibus ille, nisi arcem sponte dederent, omnibus servitutem oppidique ruinam minitabatur. oppidani attoniti, nulla ratione opposita aut responso dato, Turcos intra moenia accipiunt. Genuenses mercatores, qui illic negotiabantur, direptis eorum bonis ac opibus, triremibus impositi; oppidanorum omnium censa capita, pueri puellaeque circiter centum abducti. arcis custodiae Turcus impositus; ibique diebus quindecim transactis, Novembris die XV anni 6964 (Christi 1455) e portu triemes solverant. contostabli Callipolim appulsus Cpoli principem agere comperit. quare terrestri itinere captivis et pueris secum abductis eques eo proficiscitur. mercatores isti, ubi principi Genuenses esse innotuerant, eius lussu vaeniere. at Lesbi princeps Mitylenem profectus, de iis quae acciderant a fratre certior factus, socrum suam, ut Chiam nobilem a contostabli repeti me, qui causam suam apud imperatorem agerem, misit. Cpolim cum venissem apud veziros causam egi, et cum contostabli Genuza litigavi; quaecumque attuleram, vera esse iureiurando affirmavi. ille pariter, etsi falsa ac ficta, iuratus, quae dicebat, vera esse asseruit; secundum quem, me victo, vindiciae datae sunt. alterum etiam e duobus imperator eligendum proponit, aut aureorum nummorum de-

νομίσματα χρυσοῦ εἶσαι, ἢ μάχην γενέσθαι. ἐγὼ ἀνδιστά-
 μενος τῇ τεσσαύτῃ ἀδικίᾳ, αὐτὸς διὰ προστίγματος, κινὸς μὴ
 γινώσκοντος, πέμψας ἓνα τῶν δούλων εἶλε Φωκαίαν τὴν πα-
 λαιὰν λεγομένην, ἣτις ὑπῆρχε τοῦ ἡγεμόνος Λέσβου, Δεκε- C
 5 βρίου μηνὸς κδ' τοῦ ς' ἔτους. τότε μαθὼν ὁ τύραννος τὴν
 ἄλλωσιν Φωκαίας ἀπέλευσεν ἐμὲ καὶ τὴν δίκην κατέπαυσεν.
 ἀπείρας δὲ ἀπὸ Κωνσταντινούπολιν τῇ κδ' τοῦ Ἰανουαρίου
 μηνὸς κατῆλθεν εἰς Αἶνον, καὶ ταύτην παρέλαβεν, καὶ παῖ-
 δας καὶ παιδίσκας λαβὼν ἐστράφη εἰς Ἀδριανούπολιν. ὁ δὲ
 10 ἡγεμὼν τῆς Αἶνου ἦν διάγων τῷ τότε καιρῷ ἐν Σαμοθράκῃ
 τῇ νήσῳ.

45. Βαρος δὲ ἀρχομένου καλεῖται ὁ τύραννος στόλον D
 μέγαν γενέσθαι κατὰ τῆς Χίου. οἱ δὲ Χίοι μαθόντες πέμπον-
 σι πρόσβεις, καὶ πολλὰ καμόντες συνέθεντο δεῦναι ἕνεκα τῆς P. 190
 15 διήραο; καὶ τῶν σὺν αὐτῇ ἀπολωλότων Τούρκων χρυσοῦ V. 152
 νομίσματα τριάκοντα χιλιάδας καὶ κατ' ἔτος φόρους δέκα
 χιλιάδας. ποιήσαντες οὖν εἰρήνην τάχα ἀπέβησαν. οἱ Αἴ-
 μωνιοὶ δὲ κακογνωμήσαντες κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν Νικολά-
 ου πέμπονσι κρύφα τινας τῶν ἀρχόντων ζητῆσαι παρὰ τοῦ
 20 τυράννου ἓνα τῶν δούλων αὐτοῦ τοῦ ἡγεμονεύειν τὴν νῆσον.
 ὁ δὲ προθύμως τὸν λόγον ἀκούσας μὲν τῷ εὐνούχῳ Ἰσμα-
 ῆλ, τότε ἐπαρχῶ ἔντι Καλλιουπόλεως. ἦν γὰρ ὁ Γενοῦζης
 ἐκβεβληκῶς καὶ τὴν ἐπαρχίαν Καρίας ἐπιστατῶν · ὁ δὲ
 Ἰσμαῆλ ἀντεσιχθῆ κοντοσταῦλος καὶ ἐπαρχος ἐν Χερρονήσῳ.

cem millia solvere, aut bellum parare. tam alienae ab aequo et
 bono iniuriae cum obisterem, ipse omnibus incitis suorum satellitum
 unum mittit, qui Phocaeam veterem, dittonis Lesbii principis
 oppidum, Decembris mensis XXIV die anno mundi 6964 (Christi
 1455) occupavit. captam Phocaeam ubi rescivit tyrannus, absolutum
 me dimisit. ipse Ianuarii die XXIV Cpoli abiit et ad Aenum movit;
 qua recepta, abductisque puerillis aetatis maribus ac feminis, Adria-
 nopolim contendit, per id tempus insula Samothrace Aeni principe
 commorante.

45. Vere ineunte classem ingentem ad invadendam Chium in-
 strui tyrannus imperat. quare Chii bello se peti animadvertentes le-
 gatos mittunt; qui, postquam longis disputationibus certarunt tan-
 dem paciscuntur, damni biremis demersae Turcorumque, qui simul
 perierant, praestandi causa, triginta millia aureorum solvere, an-
 nuumque tributum decem millium pendere; pace composita abierunt.
 iaterea Lemnii principi suo Nicolao infensi, e primoribus aliquos ad
 tyrannum clam mittunt, qui eum rogarent ut suorum aliquem regen-
 dae insulae praeficeret. conditione avidè accepta, eunucho Ismaeli,

Βπροστάτει οὖν τοῦ ἀπελθεῖν ἐν τῇ Ἀήμνῃ σὺν τριήρεσι, καὶ
 παραδοῦναι τὴν νῆσον Χαμζῆ τῷ δούλῳ τοῦ ἐπαρχεῖν καὶ
 διοικεῖν ἃ θέμεις. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐπράττετο, ὁ ἡγεμὼν
 τῆς Λέσβου στεῖλας μίαν τῶν διήρεων αὐτοῦ καὶ ναῦν σὺν
 ἀνδράσι ἐκατὸν ἢ καὶ πλέον, ἔχοντες στρατηγούς Ἰωάννην 5
 Φουντάναν τινὰ καὶ Σπινέταν Κουλουμπότου, ἀναθίς αὐ-
 τοῖς ὡς εἰ ἴδωσι τοὺς Ἀημνίους μεταμεληθέντας εἰς ἃ πε-
 πρᾶχασιν, ἰλαρῶς πως εἰς αὐτοὺς βλέψουσι καὶ διὰ γλυκέων
 ῥημάτων καὶ συνθηκῶν πάλιν εἰς αὐτὸν τὴν νῆσον ἐπανα-
 στραφῆναι ποιήσουσιν, εἰ δὲ οὐ, λαβόντες τὸν ἀδελφὸν αὐ- 10
 C τοῦ Νικόλαον ἐπαναστρέψουσιν· ἦν γὰρ αὐτὸς ἐν τῷ παλαιο-
 κάστρῳ ἀνλιζόμενος. οἱ δὲ οὐχ οὕτως πεπρᾶχασιν, ἀλλ' ἐξ-
 ελθόντες σὺν ὅπλοις ἐμάχοντο. οἱ δὲ Ἀημνιοὶ ἐξελθόντες
 ἔφιπποι ὡς πεντακόσιοι τούτους κατετροπώσαντο, καὶ τοὺς μὲν
 κατέσφαξαν τοὺς δὲ τῇ θαλάσῃ καταδιώξαντες ἀπέπνιξαν, 15
 ἀντοχειρὶ δὲ ἕως τεσσαράκοντα ἔλαβον. οἱ δὲ καταλειφθέν-
 τες ἐν τῇ διήρει καὶ τῇ νηὶ λαβόντες τὸν Νικόλαον εἰς Λέσβον
 ἀπήγαγον· καὶ μεθ' ἡμέρας τρεῖς καὶ ὁ Ἰσμαῆλ ἐν τῇ Ἀή-
 μνῃ ἄγων τὸν Χαμζῆν τὸν νέον ἐπαρχον. μαθὼν δὲ τὰ
 γενόμενα ἐπήγεσε τοὺς Ἀημνίους, τοὺς δὲ Λεσβίους λαβὼν 20
 D δεσμίους ἐστράφη εἰς Καλλιούπολιν Μαῖῳ μηνὶ τοῦ ςϛδ'
 ἔτους. μνησας δὲ τῷ τυράννῳ τὰ συμβῆντα ἐν Ἀήμνῃ, καὶ θυμοῦ

Callipoleos et Chersonesi post exactum inde Genuzem Cariaeque gu-
 bernandae impositum praefecto ac contostabulo, hunc rerum statum
 declarat, iubetque ut in Lemnum triremibus naviget, et Hamzae
 insulam ex aequo et bono gubernandam tradat. dum haec geruntur,
 Lesbi princeps biremem unam simulque navem armatis centum plu-
 ribusve instructas, quarum Iohannes Fontana et Spineta Columbo-
 tus duces erant, mittit; mandatque ut, si videant Lemnios actorum
 suorum poenitentia duci, leniter cum iis agant et colloquiis blandis
 conditionibusque aequis se in insulae possessionem restituant. sin
 minus, fratrem suum Nicolaum, qui in vetere arce habitabat, as-
 sumerent reverenterurque. verum mandatis haud obsecuti, in terram
 armati exscendunt et hostiliter se gerunt. Lemnii itaque ferme quin-
 genti conscensis equis in fugam versos partim caedunt, partim ad
 litus insecuri tam strenue fugientibus instant, ut in mare, quo hau-
 sti sunt, praecipites se dare cogerent. quadraginta inasper capti:
 ceteri, qui in biremi et navi remanserant, Nicolao secum abducto
 in Lesbium renavigant. post triduum Lemnum appulit Ismael, Ham-
 zamque novum praefectum advexit; et compertis quae nuper gesta
 erant, Lemnios laudat. mense Maio anni 6964 (Christi 1456) Lesbi-
 os victos avehens Callipolim rediit. deque iis quae in Lemno acci-

πληροί κατά τῆς Ἀβσβου καὶ τοῦ ἡγεμόνος, ἀπὸς πρὸς
 Βελόγραδον ἔρχεται σὺν δυνάμει βαρεῖα καὶ μηχανικαῖς πα-
 ρασκευαῖς πλείσταις. ἔλθων δὲ καὶ διὰ τῶν πετροβολισμῶν
 βαλὼν κάτω τὰ τεῖχη, ἔχων καὶ διὰ τοῦ ποταμοῦ πλοῖα ἕως
 55, εἰς τόσον κατητήκει τὰ τοῦ πολέμου ὡς καὶ ἐντὸς εἰσελ-
 θεῖν τοὺς Τούρκους καὶ εἰς πραΐδαν ἄρξασθαι. τότε ὁ Ἰάγ-
 γος, ὃν προλαβὼν ὁ λόγος ἐδήλωσεν, περῶσας τὸν ποταμὸν
 (ἦν γὰρ φθάσας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ) καὶ εἰσελθὼν καὶ καταδιώ-
 ξας αὐτούς, τοὺς μὲν σφάτιων τοὺς δὲ πλήττων ἐξήλασε
 10 τῆς πόλεως. ἐξελθὼν δὲ τῆς πύλης καὶ αὐτὸς σὺν στρατιώ-
 ταις πλείστοις ἔλαβε τὴν πολεμικὴν πῦσαν παρασκευήν. καὶ P. 191
 πολλοὺς τῶν Τούρκων φονεύσας, ὡς καὶ αὐτὸν τὸν τύραννον
 πληγῆναι ἐν τῷ μηνῷ, τέλος ἐν τῇ πόλει ὑπέστρεψεν καὶ τὰ
 πλοῖα τῶν Τούρκων κυρὶ παρέδωκεν. ὁ δὲ τύραννος κατη-
 15 σχυμῆτος ὑποστρέψας ἐν Ἀδριανουπόλει, τὸ ἐπιὸν ἔτος ἠπέι-
 λει κατὰ τοῦ Βελογράδου στρατεῦσαι. ἦσαν δὲ ταῦτα γενό-
 μενα μηνὶ Ἰουλίῳ αὐτοῦ ἔτους. ἐν δὲ τῷ Ἀυγούστῳ μηνὶ
 ἐπέμφθη ἐγὼ φέρων τὸ κατ' ἔτος διδύμενον τέλος παρὰ τοῦ
 ἡγεμόνος Ἀβσβου. δοὺς δ' αὐτὸ καὶ ζήτησας τοὺς οὓς οἱ
 20 Ἀθηναῖοι παρέδωσαν ὡς ἀπίστους, οὐκ ἠθέλησε δοῦναι, ἀλλὰ
 μᾶλλον ἐκέλευσε τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἀπομηθῆναι. ἦσαν
 γὰρ ἐν Ἀδριανουπόλει ἔγκλειστοι. ὡς δὲ ἀπήγαγον αὐτούς B
 εἰς τὸν τόπον τῆς σφαγῆς, μεταμεληθεῖς ὁ τύραννος ἐκέλευ- V. 153
 σε πραΐθηναι τούτους, καὶ ἠγοράσθησαν εἰς νομίσματα χίλια.

derant tyrannum certiozem facit, inque Lesbios et eorum principem
 ira incendit. impraesens vero ad Belogradum ingenti exercitu machi-
 narumque apparatu maximo expugnandam expeditionem suscipit. quo
 cum venisset, muro globis lapideis everso, fluviique navigatione
 navigiis LX intercepta, oppugnatio eo processit ut Turci eam in-
 gressi praedas iam agerent. at Iancus supra memoratus eadem die
 superato fluvio urbem intravit, hostesque insecutus, plerisque eorum
 caesis vel vulneratis, expulit. eruptione etiam cum ingenti militum ma-
 nu ex portis facta, tormentis omnibus potitur; et Turcorum maxima
 strage edita, ipso etiam tyranno in femore vulnerato, intra urbem
 receptus Turcorum navigia incendit. tyrannus contumeliam ac repulsam
 passus Adrianopolim remeat, bello se petiturum anno novo Belogradum
 minitatus. haec anni praedicti mense Julio gesta sunt. Augusto, ut
 tributum, quod Lesbii princeps annum pendit, solverem, missus
 sum. eo numerato, quos Lemnii tanquam proditionis reos tradide-
 rant, repetenti mihi negati; iubetque tyrannus ipsos Adrianopoli
 caercribus inclusos capite plecti; cumque ad supplicium ducerentur,
 poenitentia actus vaenumdari imperat, milleque nummis vaciare.

Ἐν δὲ ς75ε' ἔτει ἤλθασιν ἐκ τῆς Ῥώμης τριήρεις ἕνδεκα ἔχοντες ἀρχηγὸν πατριάρχην τῆς Ἀκουιλίας, πεμφθεῖσαι παρὰ τοῦ πάπα Καλλίστου εἰς βοήθειαν τῶν νήσων τῶν πλησιαζόντων τοῖς Τούρκοις, οἷον Ῥόδον Χίον Λέσβον Ἀἴμνον Ἰμβρον Σαμοθράκην καὶ Θάσον. κατήντησαν οὖν ἐν Ῥόδῳ ὡς 5 ὑπὸ τὸν πάπαν τελοῦσαν καὶ φόρους μὴ θελήσασαν δοῦναι τοῖς Τούρκοις. ἀπὸ δὲ Ῥόδου ἀπάραντες ἤλθασιν ἐν Χίῳ, αἰτοῦντες τοῦ μὴ δοῦναι φόρους τοῖς Τούρκοις ἀλλὰ μάχην μᾶλλον ἐλέσθαι· οἱ δ' οὐκ ἐπέισθησαν. ὁμοίως καὶ ἐν Λέσβῳ, καὶ αὐτοὶ τὰ ὅμοια. ἀπὸ δὲ Λέσβου ἀθροισθέντα τοῦ πάπα, 10 τῶν Κατελάνων καὶ ἑτέρων ληστρικῶν πλοίων τὸν ἀριθμὸν ἕως μί' ἀπήεσαν ἐν τῇ Ἀἴμνῳ, καὶ παραλαβόντες τὴν νῆσον ἤλθασιν ἐν Σαμοθράκῃ, καὶ λαβόντες καὶ ταύτην εἰς Θάσον ἐγένοντο. καὶ φύλακας ἐνθέντες ἐν ταῖς νήσοις καὶ καλῶς ἀσφαλίσαντες εἰς Ῥόδον ὑπέστρεψαν. τότε ὁ τύραννος μα- 15 θῶν τὰ γενόμενα τὴν πᾶσαν αἰτίαν τῷ ἡγεμόνι τῆς Λέσβου κατέγραψεν, καὶ δὴ μάχην κρατερὰν ἐνοστήσας κατ' αὐτοῦ στόλον ἀπαρτίζει βαρύν, καὶ τῷ Ἀγούστῳ μὲν πέμπει τοῦτον ἐν Λέσβῳ, ἔχων ἀρχηγὸν τὸν Ἰσμαήλ. καὶ δὴ ἐς Μή- 20 θυμναν ἐλθὼν καὶ πολλὰς μεθόδους καὶ μηχανικὰς πράξεις διὰ τε πετροβολισμοὺς καὶ κλίμακας καὶ τοιχωρυχίας εἰσπράξας οὐδὲν ὠνήσατο, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον πολλοὺς ἀπεβάλλετο τῶν οἰκείων, καὶ οὕτως ὑπέστρεψεν ἄπρακτος.

Anno 6965 (Christi 1457) triremes undecim a papa Callisto missae, cuius classis praetor erat Aquileiae patriarcha, Roma advenerunt insulis Turcorum ditioni adiacentibus, Rhodo, Chio, Lesbo, Lemno, Imbro, Samothracae, et Thaso opem laturae. Rhodum, quod papae subdita nec Turcis tributa pendere pacta esset, primum appulsi, Chium inde navigant, hortanturque ne Turcis vectigal penderent, sed bello potius experiri velint; quibus Chii haud paruerunt. Lesbum pariter advecti eandem ad incolas orationem habuere, simileque responsum ab iis tulere. cum e Lesbo solvissent papae triremes, Catalanorum aliorumque piratarum navibus adiunctis, quadraginta simul Lemnum appellunt, insulaeque potiti Samothracem navigant; eaque capta Thasum feruntur. praesidiis validis has insulas munierunt firmaruntque, et Rhodum deinceps redierunt. at tyrannus eorum gnarus, Lesbique principem auctorem suspicatus, atrox bellum in eum movere destinans, classem ingentem apparat; eamque mense Augusto in Lesbum Ismaele duce mittit. is ergo Methymnam cum devenisset, multisque machinis et tormentis muros tentasset, scalis etiam admotis ductisque cuniculis, re infecta, multis suorum amissis pedem retulit.

Ἐν δὲ τῇ ς΄ἔτει στέλλει πρὸς τοὺς δεσπότης Πελοποννήσου δούλον ἓνα, δι' ὀρισμοῦ φρικώδους διαλαμβάνων „πῶς ὑμεῖς οἰκαιοθαλῶς ὑπεσχέθητε τοῦ δοῦναι μοι φόρους κατ' ἔτος νομίσματα χιλιάδας δέκα, νῦν δὲ ὄρω ὑμᾶς καταφρονοῦντάς με, καὶ τῶν συνθηκῶν ἡμελήσατε. ἐκ τῶν δύο οὖν ἔλεσθε τὸ κρεῖττον· ἢ τὰ κεχρεωσθημένα πληρώσατε, καὶ ἔσται ἀγάπη ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ ὑμῶν, ἢ ταχέως ἐξέλθατε ἀφέντες τὸν τόπον ἐν τῇ ἐμῇ δεσποτείᾳ.” καὶ γὰρ ἦσαν χρεωστοῦντες τριῶν ἐτῶν τέλος.

10 Ἐν δὲ τῇ ἔτει τούτῳ ἐστάλησαν ἀποκρισιάριοι παρὰ τῶν P. 192 Κωμάνων, παρὰ τοῦ δεσπόζοντος τὰ μέρη τῆς Ἀρμενίας καὶ γειτνιαζόντος τοῖς Κόλχοις Οὐζοῦν Χασάν, αἰτῶν παρ' αὐτοῦ τινα περιφρονήσεως πράγματα, λέγων κεχρεωσθῆσθαι αὐτῷ τέλος ἐπέκεινα ἑτῶν ξ' τοῦ δοῦναι κατ' ἔτος χίλια σα-
15 γίσματα διὰ τοὺς ἵππους αὐτοῦ καὶ χίλια ταγηστήρια καὶ χίλια κεφαλοδέσμια, ἅτινα ἔταξε τοῦ δοῦναι κατ' ἔτος ὁ πάππος αὐτοῦ πρὸς τὸν πάππον ἐκείνου. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο „ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ, κἀγὼ τῇ ἐπερχομένῃ ἔτει κομίσω ταῦτα σὺν ἐμοί, καὶ ἀποδώσω τὸ χρέος.”

20 Ὁ δὲ τύραννος τῇ χειμῶνι ἐκείνῃ ἤρξατο οἰκοδομεῖν πρὸς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως τὸ καλούμενον χρυσεῖα πύλη πολίχνηον, τὸ δ' Ἰωάννης ὁ γέρον ὁ βασιλεὺς ἠβουλήθη τοῦ κτίσαι καὶ B ὁ Παγιαζήτ ὁ τοῦ τυράννου πάππος ἐκώλυσεν αὐτόν. τοῦ δὲ ἔαρος ἤδη ἐλθόντος, καὶ εἰς ἐν τὰς δυνάμεις ἀθροίσαντος

Anno 6966 (Christi 1457) ad Peloponnesi despotas satellitem unum cum horrendis mandatis mittit. „quo animo decem millium nummorum vectigal annuum sponte mihi estis polliciti, cum nunc me a vobis contemni pactaque negligi videam? alterutrum, quod vobis potius fuerit, eligite: aut solvite mihi vectigal,“ cuius triennii integri pensiones debebantur, „ut amicitia et pax inter nos stabiles sint; aut locis, quae occupatis, mihi decedite.“

Eodem etiam anno a Comanis ad Mehemetem apocrisarii, atque ab Usun-Hasane Armeniae partibus Colchidi finitimis imperante, res quasdam viles nulliusque pretii flagitantes venire. ipsi enim dicebant deberi sibi sexaginta annorum plurimumve stipendia, quae singulis annis Mehemetis avus Usun-Hasanis avo solvi praeceperat, mille nimirum equis insternendis stragula, mille tapetes, totidemque mitrarum dimidicula. respondit illis Mehemetes: „securi redite. anno proximo mecum ista afferam, et debitum solvam.“

Per illam hiemem in extrema urbis parte, ad auream portam appellata, arcem construere coepit tyrannus. quam Iohannes senior olim conditurus, a Baizite tyranni abavo vetitus est. vere autem iam

ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον ὤρμησε, καὶ πρῶτον Κόρινθον ἔσχευεν ἄνευ πολέμου. μαθόντες οὖν οἱ δεσπόται τὸ γεγονός, ὃ μὲν Θωμᾶς πρὸς Ἰταλίαν ἐχώρησε σὺν γυναικὶ καὶ τέκνοις, ὃ δὲ Δημήτριος παρεδόθη ἐκὼν καὶ προσεκύνησε τῷ τυράνῳ. παραλαβὼν οὖν πᾶσαν Πελοπόννησον καὶ ἐγκαταστήσας ἀρχηγούς καὶ ἡγεμόνας αὐτὸς εἰς τὴν Ἀδριανοῦ ὤρμησε, φέρων μετ' αὐτοῦ πανοικί τὸν Δημήτριον, ἄγων σὺν αὐτῷ καὶ τοῖς τοῦ παλατιοῦ καὶ τοῖς λογάδας καὶ εὐτυχεῖς πάσης Ἀχαιᾶς Λακεδαιμονίας καὶ τῶν λοιπῶν ἐπαρχιῶν. τοὺς δὲ τῶν Ἀλβανῶν προύχοντας πάντας κατέσφαξεν, οὐκ ἄλλο τῶν πολιχνίων εὐσίας πλὴν Μονεμβασίαν, καὶ τοῦτο ἄκων καὶ μὴ V. 154 βουλόμενος. τὴν δὲ διὰ θαλάσσης τῶν τριήρων πρὸς ἐχθρούς εἰσβολὴν, ἐν Αἰγαίῳ πελάγει διὰ τῶν Κυκλάδων νήσων ἔστειλε τὸν ἀριθμὸν ὡς ῥί διήρεις καὶ τριήρεις, μηδὲν ἀφελήσαντες. μετοικίσας ἐκ τῆς Πελοποννήσου φαμελιάς διαχιλίαις δῆπου καὶ 15 παῖδας ἰσαριθμούς, τοὺς μὲν παῖδας εἰς νεόλεκτον στρατὸν κατεγράψατο, τὰς δὲ οἰκίας ἐν τῷ τῆς πόλεως μέρει κατέθετο. αὐτὸς οὖν τὸν χειμῶνα ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ Κωνσταντινουπόλει διῆγε πῆξας ναῦν ὑπερμεγέθη καὶ δομήσας θέατρον ἐν τῇ πόλει, ὃ καὶ βεστιοπρατήριον λέγεται καὶ Περσοιστὶ πεζεστάνιον ὀνομάζεται.

Ἐν δὲ τῷ 565 εἶτε ἐποίησε στόλον τριήρων καὶ διήρων μέχρι πού τὰ σ' καὶ νῆας ι'. αὐτὸς δὲ τῷ ἔαρι τὸν

ineunte, contractis copiis in Peloponnesum movit. Corinthum citra belli discrimen deditioe recepit. de iis quae gerebantur certiores facti despotae, alter, Thomas, Italiam cum uxore et liberis petit, alter, Demetrius, tyranno sponte se permisit et eum veneratus est. tota ergo Peloponneso subacta eique praefectis impositis Adrianopolim revertitur; Demetriumque cum tota eius domo ceterosque palatii officiales secum abducit; primores quoque ac divites ex Achaia, Lacedaemone aliisque provinciis transfert. at Albanorum proceres interfecit; nec aliam arcem integram praeter Monembasiam, etiamque invitatus, reliquit. maritima autem expeditione suscepta, missis in Aegaeum mare et Cycladas insulas adversus hostes biremibus triremibusque circiter 180, cum nihil profecisset, ex Peloponneso familiaribus bis mille totidemque pueros transportat. hi militiae tironibus adscripti; familiis pars urbis Cpoleos habitanda concessa, hiemem ipse partim Adrianopoli partim Cpoli transegit, navemque ingentis magnitudinis fabricari curavit. in urbe etiam theatrum extruxit, quod vestium forum, Persice vero Bezestan, appellatur.

Anno 696 (Christi 1461) classem biremium triremiumque circiter ducentarum naviumque decem apparavit. labente vere fretum ipse trans-

πορθμὸν διαβάς ἤκεν εἰς Προῦσαν τῆς Βιθυνίας, μὴ ἐπι-
 σταμένον τινὸς μηδὲ νοήσαντος τὴν βουλὴν. εἶπω καὶ τε
 παράδοξον. ὁ νομοδιδάσκαλος αὐτοῦ, ὃς καὶ κριτῆς κριτῶν
 ἔπιῆθε τῷ τότε καιρῷ, θαρρήσας ὡς πρὸς τὴν πλησιότητα
 5 ἦν ἐκέκτητο πρὸς τὸν ἡγεμόνα, καὶ ὁ ἡγεμὼν πάλιν ὡς πρὸς
 τὴν εὐλάβειαν ἦν ἐδείκνυε πρὸς τὸν διδάσκαλον, τολμήσας
 λέγει τῷ ἡγεμόνι ἐτι ὄντων αὐτῶν κατὰ μόνας „κύριε, τὴν
 παράταξιν ταύτην τὴν διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης ἐτοι-
 μασθεῖσθαι ποῦ κελύεις φέρεσθαι;” ὁ δὲ ὀργίλως πως ἐμβλέ- P. 193
 10 ψας εἰς αὐτὸν ἔφη „ἴσθι, ὦ οὔτος, εἰ ἤδειν ὅτι ἐκ τῶν τοῦ
 παῖώνός μου τριχῶν θριξὶ μία ἀπελάβετό μου τοῦ μυστηρί-
 ου, ἀποσπάσας ἂν αὐτὴν πυρὶ παρέδωκα.” τοσοῦτον κρυ-
 ψίνους ὁ ἀνὴρ καὶ ὀργίλος. φοβηθέντες πάντες οἱ οἰκοῦντες
 ἐν τε τῷ Λυκοστομίῳ Βλάχοι, ἀλλὰ δὴ καὶ Καφᾶς Τραπε-
 15 ζοῦς καὶ οἱ Σινοπεῖς, αἶ τε νῆσοι τοῦ Αἰγαίου πελάγους,
 Ῥόδος καὶ τὰ περίξ αὐτῆς νησιδία, Χίος καὶ Λέσβος, εἰ καὶ
 τελούντες ἦσαν, ἀλλὰ τὴν ἀκαταστασίαν αὐτοῦ γινώσκοντες
 ἐτρόμαξαν. ὁ δὲ ἡγεμὼν ἀπύρας ἀπὸ Βιθυνίας ἦλθεν εἰς
 Ἀγκύραν τῆς Γαλατίας, κακεὶ τὰς σκηνὰς πῆξας, ὁ τῆς Σι-
 20 νοπέως ἡγεμὼν στείλας τὸν υἱὸν αὐτοῦ μετὰ πλείυτης δωρο- B
 φορίας, καὶ προῦπαντήσας αὐτῷ δουλικῶς προσεκύνησεν. ὁ
 δὲ ἐπεδέξατο τοῦτον ἀσμένως, καὶ τὰ τῷ ἰδίῳ πατρὶ μηνυ-
 θησόμενα τούτῳ ἀπήγγειλε, καὶ αὐτὸν ὡς ἄγγελον τῶν ῥηθη-
 σομένων πάντα κατέειπε, λέγων „ἀνάγγειλον τῷ πατρὶ σου

vectus Prusam Bithyniae venit, cunctis consilii eius ignaris; circa quod
 mirabile quoddam referam. doctor legis ipsius, qui et iudex iudicum
 eo tempore erat, familiaritati, quae ipsi cum principe intercedebat,
 reverentiae etiam ab eo sibi exhibitae confisus, cum solus ei ad-
 esset, audacter sciscitatur: „domine, hunc exercitum terra marique
 instructum quo movere iubes?” ille iratus eum intuetur, dixitque:
 „heus tu, hoc a me discite: si mihi constaret barbae meae pilum unum
 arcani mei conscium esse, avulsam eum igne me crematurum.” tam
 dissimulatus ac iracundus natura erat. huius expeditionis fama, non
 solum qui Lycostomium incolunt Walachi, sed et Caphatini, Tra-
 pezuntii, Sinopenses et Aegaei maris insulae, Rhodus parvaeque ei
 circumiectae territi erant. Chios etiam et Lesbos, quamvis vectigales,
 eius inconstantem ac levem animum reformidabant. princeps
 Bithynia discedens Ancyram Galatiae petit, ubi castra cum posuis-
 set, Sinopes principis filius cum donis quamplurimis ad eum a patre
 missus, servili eum more veneratur. comiter a principe susceptus,
 quaecunque patri suo ab illo afferenda erant, nuncii munus ipse
 apud parentem obiturus audivit; quae eiusmodi fuere: „patri tuo

ὅτι τὴν Σινώπην βούλομαι, καὶ εἰ μὲν ταύτην ἐλευθέρως παρ᾽ ἑσχατοὶ, καὶ γὰρ χαριέντως ἀνταποδίδω αὐτῷ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Φιλιππουπόλεως, εἰ δὲ οὐ, ἔρχομαι ταχύ." ὁ δὲ στόλος διὰ τῆς θαλάσσης τῆς Ποντικῆς ἐφθασεν ἐν Σινώπῃ. ὁ υἱὸς δὲ τοῦ Ἰσμαὴλ ἡγεμόνος τῆς Σινώπης ἦλθε πρὸς τὸν 5 πατέρα αὐτοῦ, καὶ ἀνήγγειλεν αὐτῷ πάντα τὰ λαληθέντα παρὰ τοῦ τυράννου. ὁ τυράννος δὲ μαθὼν τὴν ἀνάβασιν τοῦ στόλου γεγонуῖεν ἐν Σινώπῃ, καὶ αὐτὸς διὰ ξηρᾶς εἰς αὐτὴν ᾤδευεν. ὁ δ' Ἰσμαὴλ ἀπορήσας ἐξῆλθε τῆς Σινώπης, καὶ προὔπαντήσας αὐτῷ καὶ δουλικῶς προσκυνήσας, ἀπα- 10 σίως αὐτὸν ὁ τυράννος ὑπεδέξατο, κελεύσας πάντας τοὺς θησαυροὺς αὐτοῦ λαβεῖν καὶ ἵππους καὶ ἡμιόνους καὶ καμήλους, καὶ ἄλλο εἴ τι ἐν τοῖς αὐτοῦ ταμείοις ἐκέκμητο, καὶ μὴ προσψαῦσαι τίς τι τῶν αὐτοῦ. τὴν Σινώπην οὖν καλῶς ἐγκαταστήσας καὶ ἡγεμόνα ἕνα τῶν δούλων αὐτοῦ χειροτονήσας 15 αὐτὸς εἰς τὰ τῆς Ἀρμενίας ἐνδότερα ἐχώρει. ὁ δὲ προρηθ-
 D θείς Οὐζοῦν Χασάν ἡγεμὼν εἰς τὰ τῆς Περσίδος ὄρια ἐπάνω ὁρέων σὺν τοῖς αὐτοῦ διέτριβε, μὴ ἔχων ἰσχὺν καταπροσωπῆσαι τῷ τυράννῳ. περάσας δὲ τὴν Ἀρμενίαν καὶ διαβὰς τὸν Φάσιδα ποταμὸν χώρας τὰς μὲν εἶλε τὰς δὲ οὐ δυνήθει 20 παρέδραμε, καὶ τὰ Καυκάσια ὄρη μετὰ πολλοῦ τοῦ κόπου καὶ τῆς ὑστερήσεως τῶν ἀναγκαίων ἀναβὰς κατήλθεν εἰς Κόλχους. καὶ δὴ εἰς Τραπεζοῦντα ἀνελθὼν πέμπει τῷ βασιλεῖ Τραπεζοῦντος ἐκ τῶν δύο ἐλέσθαι τὸ κρεῖττον, ἢ πα-

7. ὁ deest P.

nuntia Sinopem me velle: qua si sponte, nec vi coactus, decesserit, Philippopoleos praefecturam ipsi donabo. sin minus, brevi veniam." classis interea Pontico mari Sinopem advenit. filius Ismaelis Sinopes principis ad patrem profectus tyranni verba omnia retulit. classem vero Sinopem appulisse tyrannus certior factus, terrestri quoque itinere eo contendit. Ismael animi anceps, Sinope obviam ei egreditur ac submisso adorat. a tyranno benigne susceptus, iusque omnes thesauros suos auferre, equos, mulos, camelos ceteraque asportare, quaecunque in horreis et penu habebat; omnesque de illis quidquam contractare vetiti. rebus ergo Sinopensibus recte constitutis, praetore urbi uno mancipiorum suorum imposito, Armeniae interiora petit. interea praedictus princeps Usun-Hasan Persidis fines montanas cum suis occupaverat, viribusque inferior quam ut acie concurrere cum tyranno posset, illic tempus transigebat. peragrata Armenia Phasique flumine superato regiones quasdam debellavit ille; alias cum subigere non potuisset, transcurrit. montem Caucasum multo labore, cibarium et necessarium penuria artatus

ραδοῦναι τὴν βασιλείαν τῷ τυράνῳ ἄνευ ζημίας αὐτοῦ τι-V. 155
 νος ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῷ θησαυρῶν, ἀργυροῦ χρυσοῦ
 χαλκοῦ καὶ παντοῖου εἶδους ἄλλου, δούλων τε καὶ δουλίδων
 καὶ πάσης ἄλλης κινητῆς ὑποστάσεως, ἣ σὺν τῇ βσιλείᾳ καὶ
 5 ταῦτα πάντα καὶ τὴν ζωὴν ἀφαιρεθῆναι. ἀκούσας δὲ ταῦτα P. 194
 ὁ βασιλεὺς ἐξελθὼν πανοικὶ προσεκύνησεν. ἦν γὰρ ὁ στόλος
 πρὸ πολλῶν ἡμερῶν ἀπάρας ἀπὸ Σινώπης εἰς Τραπεζοῦντα,
 ἀλλὰ καὶ πολεμῶν καθ' ἐκάστην οὐδὲν ἤνυσεν, ἕως ὁ τύραν-
 νος διὰ ξηραῶς κατήτησεν. ἐξελθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς σὺν γυ-
 10 ναικῇ καὶ τέκνοις προσεκύνησεν· ἦν δὲ οὗτος Δαβὶδ ὁ Κο-
 μνηνός, υἱὸς Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ καὶ ἀδελφὸς Ἰωάννου
 Κομνηνοῦ τοῦ προβεβασιλευκότος. στείλας δὲ αὐτὸν ἐν Κων-
 στατινουπόλει σὺν ταῖς τριήρεσι παγγενὶ μὲ ἐτέρους θεῖους
 καὶ ἀνεψιούς αὐτοῦ, καὶ σὺν τοῖς ἄρχουσι καὶ εὐγενέσι τοῦ Β·
 15 παλατίου, φέρων ὁ καθεὶς τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ ἄνευ τῶν
 ἀκινήτων. αὐτὸς δὲ τὰ τῆς Τραπεζοῦντος καλῶς διοικήσας
 ἐπανεστράφη, χρόνον τέλειον πληρώσας εἰς τὴν ἀποδημίαν
 αὐτήν.

Ἐν δὲ τῷ 570 πέμπει πρὸς τὸν βειβόδα Βλαχίας ἀπο-
 20 κρισιάριον μηνῶν αὐτῷ τοῦ ἐλθεῖν ἐν τάχει εἰς προσκύνησιν,
 ἔχων καὶ φέρων σὺν αὐτῷ παῖδας φ' καὶ τὸ καθ' ἔτος διδόν-
 μενον τέλος ἤγουν χρυσίνους χιλιάδας δέκα. αὐτὸς δὲ ἀπε-

13. ἐτέρους] ἐκυρούς Bullialdus.

superavit, Colchosque devenit. Trapezuntem cum accessisset, illius
 Imperatori per nuntium duorum alterum, quod melius esset, eligen-
 dum proponit, aut omnibus thesauris suis argenti, auri, aeris cete-
 rarumque rerum, servis etiam et ancillis, omnique alia suppellectile
 integris, imperium tyranno relinquere; aut cum imperio ista omnia
 cum vita amittere. his auditis imperator urbe exit illumque adorat.
 clausis multis iam diebus Sinope solverat, et Trapezuntem appulsa
 quotidianis praeliis urbem frustra tentaverat, donec tyrannus terre-
 stri itinere eo venisset. urbe itaque imperator, uxore ac liberis com-
 mitantibus, excessit et illum veneratus est. David Comnenus appel-
 labatur, Alexii Comneni filius, Iohannis decessoris sui frater. cum
 tota gente sua, soceris, avunculis et nepotibus suis, cumque palatii
 nobilibus et proceribus, singulis suppellectilem suam secum auferen-
 tibus, immobilibus bonis relictis, Cpolim triremibus vectus est. Me-
 hemetes Trapezuntis rebus rite compositis, anno toto in illa expe-
 ditione transacto, reversus est.

Anno 6970 (Christi 1462) Walachiae Vaivodae per apocrisiari-
 um iniungit, ut ad se venerandum cito veniat, et adolescentes
 quingentos adducat, annumque tributum aureorum nummorum de-
 cem millia afferat. respondet Walachus aureos se solvendo paratos

κρίνατο, τοὺς μὲν χρυσίονους ἐτοίμους ἔχει τοῦ δοῦναι, τοὺς δὲ παῖδας οὐ δύναται, τὸ δὲ αὐτὸς εἰς προσκύνησιν καὶ τοῦτο ἄδυνατώτερον. ταῦτα ἀκούσας ὁ τύραννος ἠγριώθη, καὶ **Κ**στέϊλας ἔπα τῶν ἐπιφανῶν σὺν ἐνὶ τῶν γραμματέων αὐτοῦ εἶπεν „ἀγάγετέ μοι τοὺς φόρους, καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ἐγὼ ἔσκέψομαι.” οἱ δὲ ἐλθόντες καὶ τῷ Βλάχῳ τὰ μηνυθέντα δηλώσαντες, πρῶτον αὐτοὺς ἐν πάλοις καθίσαι, θάνατον ἀπίανθροπον ὀδυνηρὸν καὶ ἀσχήμονα. εἶτα περάσας σὺν δυνάμει κατέδραμεν ἐν τοῖς μέρεσι Λύστρας, καὶ πολλὸν λαὸν συρφετώδη λαβῶν, ἐν Βλαχίᾳ περάσας πάντας τὸν αὐτὸν θάνατον τῶν πάλων τὴν ζῆν αὐτῶν ἐξεμέτρησε, καὶ τῶν ἄκρων ἐκείνων εἰς ἀρχηγὸς τοῦ τυράννου θέλων δεῖξαι ἀριστείαν **Β**τινά, περάσας εἰς Βλαχίαν σὺν χιλιᾷσι δέκα Τούρκων, καὶ συμβαλῶν αὐτοῖς ὁ Βλάχος οὓς μὲν ἐν πολέμῳ κτείνας ἔπεινεν, οὓς δὲ ζῶντας ἤγρευσε, πάντας τῷ τοῦ πάλου θανάτῳ, καὶ 15 τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν Χαμζῶν πικρῶς κατεδίκασεν. τούτων ἰσθδὲς ὁ τύραννος καὶ πλήρης σκοποδινίης καὶ ζάλης τυχὼν, ἀπανταχοῦ συναθροίσας δυνάμιν ὑπὲρ τὰς ἑνὶ χιλιάδας, τῷ καιρῷ τοῦ ἔαρος ἐξελθὼν ἐκ τῆς Ἀδριανουῦ ἤλθεν εἰς Λάνουβιν, κάκει τὰς σκηνὰς κήξας ἔσθη ἕως οὐ πᾶσα ἡ δύναμις εἰς ἓν πῶμα γένηται. ὁ δὲ Βλάχος καὶ αὐτὸς πάντας τοὺς ὑπ' αὐτὸν εἰς κλεισούρας καὶ δενδρωάδεις τόπους μετοικίσας, καὶ τοὺς κάμπους ἐρημούς ἄφεις, καὶ ζῶων παντοίων τὰ γένη

habere, adolescentes tradere non posse; minus etiam se ipsum ad adorandum posse venire. his auditis tyrannus exasperatus, procerum quendam comite adiuncto secretario mittit, mandatque ut tributum afferant: ceteris se prospecturum esse. isti cum in Walachiam pervenissent, quae in mandatis habebant, Vaivodae exponunt. ille comprehensus mortis inhumano, acerbo turpique genere, palo per anum transfixos affecit. superato deinde Danubio copiis secum ductis in Dystrae regionem excurrit, turbamque infimae plebis captivam in Walachiam traiecit; quos omnes eodem mortis genere plecti iussit. finibus illis a tyranno quidam dux praefectusque constitutus, egregio aliquo facinore fortem se ac bellicosum approbare cupiens, ductis Turcorum decem millibus in Walachiam traiecit. cum istis Walachus manibus consertis partim internecone delet, partim vivos capit; quos omnia cum duce Hamza acerba pali poena necavit. his compertis animi vertigine et aestu circumactus tyrannus, copias undequaque ad CL militum millia contrahit. per tempus vernum Adrianopoli profectus ad Danubii ripam venit; ibique castris positus, donec universae copiae se coniunxissent, substitit. Walachus interea omnes subditos suos in arcta loca silvisque obsita migrare iussit. agrisque vastatis pecudes ceteraque animalia ad partes interiores,

ἐν τοῖς ἐνδοτέροις ἐλάσας ὁρείοις τοῖς πρὸς Ἄλανοὺς καὶ Οὐν-Ρ. 195
 ρους, αὐτὸς ἐν ὄχυροῖς ἄλοισι καὶ δασέσι τόποις σὺν τῇ ἐπ'
 αὐτὸν στρατιᾷ διημέρευεν. ὁ δὲ τύραννος περάσας τὸν Δά-
 νουβιν καὶ ἐπέκεινα ζ' ἡμερῶν τόπον ἀνύσας οὐχ εἶρε τὸ
 5 εἰσοῦσιν, ἢ ἄνθρωπον ἢ ζῶον τὸ τυχόν, ἢ τῶν τροφίμων τι
 ἢ ποιμίω. φθάσας οὖν ἐν τινι τόπῳ λιβαδιαίῳ καὶ εὐθέτη
 ὄρῃ κάλους πεφυτευμένους μυριαρίθμους, βρῖθοντας ἀντί V. 156
 καρπῶν νεκρὰ σώματα, καὶ τὸν Χαμζᾶν ὃν προσέπομεν, ἐν
 μέσῳ μετὰ βυσσίνων καὶ κοκκίνων ὧν ἐφόρει πεπερονημένον
 10 ἐν τῇ κάλῳ. ἰδὼν οὖν τὴν ἀπειλὴν ταύτην ὁ τύραννος ἐξε- B
 πλάγη, καὶ τῇ νυκτὶ φοβηθεὶς, ἐν ἧ' ἐπήξε τὰς σκητὰς, τά-
 φρους ἀνήγειρε, καὶ ἐν μέσῳ τῶν τάφρων ἔκειτο. ὁ δὲ Βλά-
 χος ὀρθρίσας καὶ τοὺς ἐπ' αὐτὸν καλῶς συνταξάμενος ἔτε
 σκοτίας οὔσης κατῆλθε, καὶ τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ φορσάτου
 15 τυχόν εἰσῆλθεν ἐξαίφνης, καὶ ἕως πρῶτ' ὑπὲρ ἀριθμὸν κατέ-
 κοψε. καὶ πολλοὶ τῶν Τούρκων ἀλλήλους ἐφόνευσιν, ἕως ὅθ'
 ἡμέρα διηγύασε. πρωΐας δὲ γενομένης οἱ μὲν Βλάχοι εἰς
 τὰς μάνδρας αὐτῶν εἰσελθόντες ἐκοιτύσθησαν, ὁ δὲ τύραν-
 νος ὄγερθεὶς καταρχυμένος καὶ περάσας τὸν Δάνουβιν ἦκεν
 20 εἰς Ἀδριανούπολιν.

Ἐν δὲ τῇ ζ' ἡμέρᾳ ἔτι στόλον ἀπαρτίσας τριήρεων καὶ διήρεων
 25 ἑξήκοντα καὶ νῆας ζ' κατῆλθεν ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ Σεπτεμβρίῳ C
 μηνί, καὶ αὐτὸς διὰ ξηρᾶς σὺν δυνάμει. ἐλθὼν οὖν ἠτήσατο τὴν

Alanorum Hunnorumque fines abegit; se vero et exercitum intra sil-
 vas densas et munitas continuit. at tyranno Danubium transvecto,
 septemque dierum iter emenso, nec homines nec pecora occurrerunt,
 nulla cibaria, ne potus quidem, inventa. cum vero in locum irri-
 guum et opportune situm pervenisset, palos innumeros erectos con-
 spicit, fructuum vice cadaveribus graves; in omnium medio Hamzam
 byssinis ac coccineis vestitum paloque transfixum. hoc portento ty-
 rannus territus, nocte ipsa, qua castra metatus est, fossis circumdu-
 ctis intra se continuit. Walachus mane copias in aciem dispositas
 ante diluculum deduxit; et cum ad castrorum dextrum cornu casu
 delatus fuisset, subito in ea irrupit, et donec dies appeteret, Tur-
 corum ingentem stragem caesis innumeris edidit. Turci in tenebra-
 rum caligine trepidi, mutuis vulneribus se confodere. ubi illuxit,
 intra castra sua Walachi recepti iis se continuere. tyrannus castris
 tum motis turpiter recedens et Danubium transvectus Adrianopolim
 regreditur.

Anno 6971 (Christi 1462) classe triremium LX naviumque VII
 instructa, mense Septembri in insulam Lesbium movet: ipse terre
 stri itinere copias adducit. insulam a Nicolao Gateluzo, qui ei tunc

νῆσον παρὰ τοῦ κρατοῦντος Νικολάου τοῦ Γατελούζου, ὃς
 ἐπῆρχεν ἀδελφὸς Δομινίκου τοῦ προηγεμονεύσαντος, τὸν δὲ
 ὃ ἐηθεῖς Νικόλαος κατήγαγε τῆς ἡγεμονίας καὶ ἀπέπνιξεν,
 αὐτὸς δὲ ἡγεμὼν κατέστη τῆς Λέσβου τέταρτον ἄγων ἔτος
 ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ. ὃ δὲ Νικόλαος ἀσφαλῶς τὴν Μιτυλήνην ἐν
 τε πολεμικαῖς παρασκευαῖς καὶ ἀρμάτων πληθύνει καὶ τύφρων
 βοδύνων καὶ χωμάτων ἀνορύξει κατασκευάσας, μέσον ἐκά-
 θητο εὐν πολεμισταῖς πλείστοις ὑπὲρ ἀριθμὸν χιλιάδων πεν-
 D τε, καὶ συρφετοῦδε λαὸν σὺν γυναῖξί καὶ παιδαρίοις ὑπὲρ
 ἀριθμὸν χιλιάδων κ'. περάσας οὖν ὃ τύραννος ἀπὸ τοῦ ἱε-
 Ἰαγιασματίου καὶ ζητήσας τὴν πόλιν σὺν τῇ νήσῳ, ἀπεκρίνα-
 το ὃ Νικόλαος „οὐκ ἔστι δυνατόν παραδοῦναι τὴν πόλιν καὶ
 τὴν νῆσον, εἰ μὴ μρωῶτον αὐτοὶ πολεμικῆ νόμῳ κτανθήσονται.”
 τότε πάλιν τὴν περαιῖαν διαβάς ὃ τύραννος ἀφῆκε τὸν αὐτοῦ
 βεζύριον Μαχμὸντ τοῦ πολιορκεῖν Μιτυλήνην. καὶ δὴ τὰς
 15 πετροβολοὺς σκευὰς ἀντικρὺ παραστήσας καὶ πετροβολῶν τὰ
 ἐν μέρος τῆς πόλεως τὸ λεγόμενον Μελανούδιον κατὰ γῆς
 ἔρριψεν, ὁμοίως καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν τοὺς προμαχῶνας καὶ
 πύργους. ὄρωντες οὖν οἱ ἐντὸς

dominabatur, sibi dedi poscit. hic Dominici decessoris sui, quem
 ditione spoliatum laqueo necaverat, frater erat, quartusque annus
 ab occupata dominatione agebatur. Nicolaus Mitylenes securitati
 prospexerat; machinis bellicis omnis generis instructam armatorum
 valido praesidio firmaverat: fossis profundis aggeribusque munierat:
 eius moenibus cum quinque militum millibus pluribusve, turbae
 quoque plebeiae, adnumeratis mulieribus ac pueris, viginti millibus
 se tutabatur. cum ab Hagiasmatio in insulam traiecisset tyrannus,
 urbemque et insulam postularet, respondit Nicolaus, illas se tradere
 non posse, nisi praeliando ipse sui que milites prius occubuissent.
 hoc reddito responso in continentem remeavit tyrannus, et Vezirum
 Mahmut obsidioni ac oppugnatione Mitylenes praefecit. qui tormentis
 moenia ita quassavit, ut eorum pars, quae Melanudion appellatur,
 conciderit, in aliis etiam locis propugnacula et turres in solum cor-
 ruerint. oppidani his animadversis

DUCAE HISTORIA
ITALICE
INTERPRETE INCERTO.

DUCAE HISTORIA

ITALICE

INTERPRETE INCERTO.

Da Adam primo homo, formato da dio, infine al tempo Ed. Bonn. de Noe, nel qual fo el diluvio, sono state dece generatione. p. 10 la prima de Adam; la qual descese da dio. Da poi docento trenta anni fo la seconda generation de Seth, descesa da Adam. Dapoi doxento zingue anni fo la terza generatione de Enos, da Seth. Dapoi cento nonanta anni fo la quarta generation de Caynan, da Enos. Dapoi cento settanta anni fo la quinta generation de Malalehel, da Caynan. Dapoi cento sexanta cinque anni fo la sexta generatione de Iared, da Malalehel. Dapoi cento sexanta doi anni fo la septima generatione de Enoch, da Iared. Dapoi cento sexanta zingue anni fo la octava generation de Mathusalem, da Enoch. Dapoi cento sexanta septe anni fo la nona generatione de Lamech, da Mathusalem. Dapoi cento octanta octo anni fo la decima generatione de Noe, descesa da Lamech. Et essendo Noe de anni sexcento, fo el deluvio de l'aqua sopra la terra. Si che se numera da Adam infine al diluvio anni doi milia docento quaranta doi. Et similmente dal diluvio infine ad Abram forono dexe generatione, anni mille centovintuno. Abraham era de anni septanta zingue, quando partù da Moesopotamia et andò ad habitare in la terra Canabam; et ò demorando anni vinti zingue, li nacque el suo figliol Isahac. Elqual habbe doi fioli Esau et Iacob. Et essendo Iacob de etade de anni cento et trenta, descese con i soi do- 11 dexe fioli in Egiptu, et con settanta zingue nevoti. Ma Abraham con la sua progenie come forestiero habitò in la terra Canaban anni quatrocento trenta trè. Et multiplicando le generatione de progenie in progenie, tanto el numero crebbe, che facto el censo, forono dinumerati sei cento milia de dodici tribù de dodeci fioli de Iacob; di quali XII

fioli questi sono i soi proprii nomi, Ruben, Symeon, Levi, Iudas, Isahar, Zabulon, Nephtalim, Gad, Aser, Dan, Ioseph et Benjamin. De Levi descեսeno Aron et Moises; di quali Aron fo dedicato ad sacerdotio, Moises al principato. El quale l'octuagesimo anno de la sua vita passò el mar rubro, et menò fora de lu Egipto da le man de Pharaon el populo de dio. Questo Moises fo multo grato ad l'altissimo et ingrande stato nel populo suo, et regnò nel tempò de Inacho, primo rè de Argivi. Et per questo se cognosce i Zudei esser stati primi et più antichi che li Greci. Demorando adunque i Zudei nel deserto anni quaranta, et dominati da Iesù Navi anni vinti zingue et da Zudici anni quatrozento zinquanta quatro, fine al regno de Saul primo rè apresso de Zudei. Nel primo anno del regno de Saul nacque el grande David. Si che se numera da Abraham fine a David generatione quatordecime, anni mille vinti quatro. Et da David fine ala transmigration de Babylonia foron generatione quatordecime, anni sei cento nove. Et dala transmigration de Babylonia fine a Christo nostro redemptore forono generatione quatordecime, anni ¹² cinquezento quatro. In summa havemo computato secondo la sequentia de li anni de Adam primo nostro parente fine a Christo anni cinquemilia cinquecento: dala dominica incarnatione fine al grande Constantino anni trecento dexeocto, et dalo imperio del grande Constantino fine a l'imperio de Iustiniano imperador forono anni doxentodexe. Nel tempo de questo imperadore fo edificato el grande tempio de Sancta Sophia. Da l'imperio de Iustiniano infn'a l'imperio de Constantino et Erine sua matre anni docentosexanta. Dalo impero de Erine infine ad Alexio Comino anni docento nonanta cinque. Alexio veramente imperò anni trenta septe et mesi quatro; Zoanni suo fiolo anni vinti quatro, mesi octo; Manuel figliol de Zuanne anni trenta septe, mesi nove. Alexius figliol de Emanuel, et Andronico, che uccise Alexio, dominaron anni trè. Summa in tutto l'imperio di Comini anni cento uno. Dapoi Andronico dominò Isacchio Angelo anni nove, mesi octo; Alexio Angelo, fradelo de Isacchio, anni nove; Ducha Murzufios mesi do. Summano da la creation del mundo fine a l'imperio del Ducha, nel qual imperio fo presa Constantinopoli da Venetiani, anni seimilia sexcento dodeci, a dodeci de Aprile, zorno secundo della sexta septimana del ¹³ dezunio. Dapo la presa de Constantinopoli imperò Theodoro Laschari in Nichiea anni dieceocto. Zuanni Ducha Vathazi, zenero de Theodoro Laschari, imperò in Magnesya, la quale è in Sypilo, anni trenta trè. Theodoro Laschari suo fiolo imperò anni quatro. Zuanni Laschari, el qual avanti la sua coronatione fo excecato da Michaele Palleologo et fo cacciato

da l'imperio. Imperante Michael Paleologo, nel terzo anno del suo imperio, i Venetiani per decreto del gran consiglio restituirono Constantinopoli ad Michel Paleologo imperadore. Fine a l'imperio de questo imperadore la Asia minore, Paphlagonia, Mysia, Bithynia grande, Phrygia et Phrygia Capathyani, Caria et parte de Cilitia, Lidia tutta erano ancor sotto l'imperio di Greci. Ma i Turci, i quali zà comenzavano invadere l'imperio di Graeci, habitavano oltra Lycaonia, Cappadocia, Galatia, Pamphilia, Armenia, Elenopodon, Pisidia, Litia, Syria Concava et altri lochi. Dominò Michaele Paleologo anni vinti quatro. Dopo Michaele el suo figliolo Andronico Paleologo successe et imperò anni vinti trè. Nel tempo de questo imperador Andronico Epheso metropoli de Asia et la eparchia de Caria forono prese da Mandachia, uno di capetani di Turchi. Et Lydia da Atis fine a Smyrne, et Magnesia perfine a Pergam con tutta la eparchia de Magdon fo presa da Sarcahan. Tutta Phrigia fo presa da Carmian. L'altra Phrigia, che se chiama la grande, da la città de Axu, fine ad Hellesponto, presa fo da Charsi. Bithynia tutta et parte de Paphlagonia fo presa da Othoman. Questi forono i primi capitanei Turchi che condusseno le zente Turchesche contra l'imperio di Greci. Questi forono i primi apparitori, i primi antesignani, i quali le treze d'oro prima et poi la testa tagliaro ala regina del mondo, ala figliola de l'anticha Roma et sposa del grande Constantino imperadore. Questi forono i primi che cominzarono profanare et adulterare la intemerata sposa de Misser Iesu Christo, la sacra et sancta chiesa patriarchal de tutto l'oriente, el sacro et sancto tempio dela sancta Sophia de lu eterno dio. Questi sono stati i primi invasori, i primi vastatori de tanti populi, de tanti citade, de tanti regni, et ultimamente de tutto l'imperio orientale di Christiani. O dolore inconsolabile! o vergogna ineffabile! o pianto eterno! o apostolo et vicario de Iesu Christo! o imperador de Romani! o regi et principì Christiani! o Christianissimo tutto! Chè pensate voi? Chè guardate? chè spectate più? Non vedete me, che solea esser regina del mundo? hor son facta serva de servi. Non vedete voi ch'el fiol del falso propheta sede et regna nel mio loco? Non vedete voi che la fede sancta et la evangelica leze ala età vostra manca? Se de me non havete compassione nè cordoglio, al men da me prendate exempio, et de voi stessi ven-gavi pietade. Dopo Andronico Paleologo, figliol de Michaele, successe Michel Paleologo, suo fiolo, questo domindò. . . Dopo Michaele imperò Andronico chiamato vechio anni tredexe. Dopo Andronico successe Zuanne suo fiolo, el qual remase pupillo sotto la doctrina et governò de Zuanne Ca-

thacusino, homo de animo grande et sapientia incomparabile. Nel tempo de questo Zuanne imperadore i Torci comenzarono a passar per la Helesponto da Asia in Europa. Da Asia passò Omur con grande stolo de Turci; elquale dominava Smyrna, Epheso et altri lochi circumvicini in Asia minore. Da Prusia passò Orchan, nevote de Othoman. Et passate queste zente barbare, come latrocinatori, guastarono tutto'l Chieroniso et tutte le terre maritime de Tracia senza paura et senza contrasto de hoste veruna. Discorseno fine al Didimoticho et verso la città fine in Silveria, subiugando tutta Tracia. Nel tempo de questo Zuanne Paleologo, essendo ancora in tenera età, la isola de Asio fo presa da Zenuesi. le insule de l'Arcipelago foron prese da Latini, quali venero da Navara. Et tutto'l Peloponneso, excepto Lachiedemonia et Monovasia, et le Phochie, le quale sono in l'Egeo peligo; lequale foron prese da Genuesi. In questo medesimo anno morì Orchan, lassando ducha del suo paese male aquistato el suo fiol Murath. El qual preso che hebbe le terre de Tratia per assedio, ultimamente prese Andrianopoli et tutta la Thessalia excepto Salonicho. et occupato quasi tutto l'imperio di Greci, venne in Misia et in Servya et ali monti de Tribali. Depopulando adunque de tutte le provintie le città et le castelle, le misere anime Christiane mandava per el portunno mare mediterraneo de Chieroniso in paesi diversi per la Asia grande, come la sorte cadeva, in servitù dele barbare zente, lontan da la patria e dal conspecto di cari parenti, azò che sdementicandosi del culto dela vera fede evangelica diventassino Musulmani et inimici dela sancta croce. Vedendo adunque queste cose tanto orribile et crudele, Lazaro fiolo de Stefano, dispote dela Servya, subito fece chiamare a se tutti i baroni et principali del suo imperio, et adunato el suo exercito nella grande compagnia de Cossovo de quà dal fiume chiamato Sieniza, non lonzi dala riccha città de Novamonte, luathco rè de Bosyna mandò Vlathico Vlagenichio suo nepote con XX milia valorosi combatenti in aiuto de Lazaro suo vicino et consorte. Ordinato adunque Lazaro le sue zente, et ben disposto el suo exercito, con grande animo et efficacissima oratione amoniva et confortava tutti i Christiani a combattere valorosamente et vendicare tante ignominiose offese et damni incomparabili ricevuti, overamente a morir gloriosamente per amor de Christo nostro redemptore et per defensione dela cara patria, di figlioli, di parenti, dela fede et sacra et sancta legge evangelica sotto l'insegna dela sancta croce. Dal'altra parte el duca Amorat per tante aquistate victorie non maneo superbo che potente inimico, sitibundo del sangue Christiano, ordinò el suo exercito con grande partica dele cose militari. Et

così questi doi imperadori del'uno et del'altro exercito, inimici per la leze, per la fede et per l'imperio, per el seguente zorno se deffidaron ala battaglia. O Lazaro nobilissimo, dall'alto regal sangue desceso, tu non pensavi che in altro fosse quel che in te non era, nè militia se trovasse senza virtude et senza fede. Non havevi ancora inteso che quella zente perfida non conflixe mai con exercito, nè combati mai terra senza proditione et senza inganno. Amorato più volte per sue lettere et secreti nuntii con grande offerte havea tentato subdurre et tirare ala sua parte Milos Cobilichio, capetanio de Lazaro, homo de animo et de corpo tanto valoroso et gagliardo, quanto altro che in quel tempo se trovasse al mundo. Milos per la sua sincera carità et fede tutte le lettere de Amorato incontinente recevutele mostrava al suo signor dispoto; el qual aqualche excogitato fine comandava a Milos: che simulando respondesse ad Amorato ch'el suo desiderio adempir voliva. El zorno precedente a quello che seguì la iniqua et infelice battaglia, Lazaro convocati tutti i signori et principali del suo imperio, comandò che se aparechiasse una sdraviza secondo la usanza dela sua corte; in laquale, come gratioso et benigno signore, a tutti porse la sdraviza con sua mano. quando la volta toccò a Milos, se fè dar una grande taza d'oro piena de pretioso vino; la qual porzendoli disse a Milos: excellentissimo cavalier, prendi questa sdraviza, che con la taza te dono . . . sdravize per amor mio. Ma molto mi doglio che ho' inteso una mala novella, che al tuo dispoto sei facto ribello. Al qual Milos, reverentemente presa la taza con chiara faza, disse: Signor dispoto, molto te ringratio della sdraviza et taza d'oro che m'ai donata. Ma molto mi doglio dela mia dubitata fede. Doman de matina, se dio darà effecto al'alto pensier mio, se cognoscerà se io son fidele o ribello dela tua Signoria. Et venuto el novo zorno ala battaglia deputato, Milos, che nella mente ben conservava le parole ch'el suo signor li haveva dicto nella sdraviza, et la sua magnanima resposta, come' era zovene de spirito feroce, montò nel suo possente cavallo, inpugnando una lanza dal canto del luzente ferro, volzendo el pedale contra lu hostile exercito: come transfuga passò Siyenza fume; el quale l'uno dal'altro exercito desterminava: Et con alta et amichevole voze chiamava Amorato. Et siando da Turchi como amico accettato, ala turba di circumstanti disse: Dove è el duca nostro Amorato? Io son Milos da sua Signoria desiderato. Menateme ala sua presenza. Secreti porto nel mio pecto, i quali ala soa Signoria sola manifestar si conviene. Conducto atunque al grande paviglion del duca, et introducto come quello che molto era sta desiderato, rezevuto con lieto volto, el du-

ca li stese el piede, che'l podesse baxare secondo la usanza del suo imperio. Milos resguardato alquanto el volto del tyrano, acceso de ira, odio et sdegno, con grande impeto prese lu a lui exteso pede, et con molta forza quello tirando col capo in terra el fece traboccare. Et subbitamente snudato uno ben forbito et acuto pugnale, che a questo fine ascoso portava, ferì Amorato in mezo al pecto, trapassandolo per mezo el core, per la qual ferita el barbaro dapoi in breve spatio finì la sua vita. El valoroso Christiano habiando el suo voto compito et de tanto inimico aquistata la gloriosa victoria, tra la attonita et perturbata turma di satrapi et di satelliti de Amorato se ficcava, or questo or quello perco-
tendo, fin che pervenne al suo cavallo, et ficcando el pede in la sinistra staffa, prima che in sella podesse salire, dalla
16 armata Zanizaria circondato el glorioso cavalier de Christo de innumerabili ferite da quella canina moltitudine fo morto. I Turci veramente dal subito et inopinato caso molto sbigo-
titi, et incontinente poi reassumto l'animo, brevemente se consigliarono; et dalle cose adverse et perturbate prendendo speranza de salute, cominzarono resarcire li ricevuti danni. Et in mezo el campo adornarono un tabernaculo con uno lecto de ricchi panni d'oro; sopra el qual poseno el corpo de Amorathes. I grandi pericoli poca iactura extimando, poco dio el segno dela bataglia: con orribili instrumenti bellici: intrarono como cani rabiosi in bataglia. El dispoto Lazaro, el qual mai peravanti havea conbactuto con queste fiere barbare, nè anche inteso dela morte de Amoratho et l'opera gloriosa de Milos, suo excellentissimo cavaliere, non senza formidine et paura spiegò li soi stendardi. pur nientedimeno più da neces-
sità che da sua voluntà constrecto, comandò a Vlatico Vlagenico, come havemo predicto, de rè de Bosina capitano de XX milia combatenti, primo intrasse in bataglia. El quale valorosamente et con grande impetu intrò con la sua compagnia; et rumpe tutti i Turci, che li fo a l'incontra. et girando per intrar la seconda volta secondo l'ordene dela militia, aloro fo aldita una voce la quale pertutto'l campo se sparse, che Dragrossavo Probiscio, capitaneo del campo del dispoto, havea rebellato et voltato le arme contra Christiani. La qual voce aldita, Vlatico Vlagenico subito voltò le spalle et con grande fuga se despartì, tormando verso Bossina con la sua compagnia. O che la novella fosse levata da Turci, homini sagacissimi, per impavrire el nostro exercito; o che così volesse i fati contrarii ali poveri Christiani per i soi peccati. Lazaro abbandonato da soi capitani, senza bataglia fo preso vivo con tutti i nobili del suo imperio, et menato al paviglion de Amorato. Et visto el tyrano, el quale con

grandissima pena per la hora extrema passava de sua vita, et inteso che Milos suo fortissimo cavaliere lu havea morto, li occhi et le mane al ciel levando devotamente disse: O alto dio, creator de tutto l'universo, senza tua voluntà in arbore non si move fronde. Poichè ala tua maiestà così piace, ch'io di me et del mio imperio sia d'ogni speranza privo, ormai recevi l'anima mia nel regno tuo; la qual de bona voglia te la offerisco, poich'io vedo lu nimico tuo, lu nimico mio, avanti ch'io mora, per man del mio cavalier finir la vita soa. Et dicte queste parole, Lazaro fo morto da i satrapi, che pù amava Amorat, et con lui insieme tutti i nobili de la sua compagnia. Et questa fo la fine de Amorat et de Milos, nobilissimo cavaliere, de Lazaro et de la sua electissima corte. Ancora le cose facte et narrate de sopra non erano intese nè cognosute nel dextro nè anche nel sinistro corno, perchè el paviglione et la statione del duca Amorato era in mezo del campo verso la coda. Solmano, fiolo primogenito de Amorato, era capitano del dextro corno, Paia-site, secondo fiolo, era capitano del corno sinistro del campo. chiamato adunque questo Paia-site dalli principi della corte de Amorato, i quali in loro lingua visirides se appellano, per esser molto atto al governo, li manifestò tutte le cose 17 le quale tra loro havevano tenute secrete, et come era seguito el caso paterno et la victoria del despoto Lazaro et la morte sua et de tutti sui principali. Aldite queste nove, Paia-site, dissimulando el dolore et la tristitia nel suo volto; per nome de suo padre Amorato mandò a chiamar Solmano, che era nel dextro corne, a consiglio per cose molto ardue del imperio. Solmano ignorando le cose sequite, et come molto obbediente al patre, subito venne; et venuto fo presso, et dela luce de gli ochi fo orbato da suo fratello. Paia-sith poi subito da lu exercito fo appellato imperador. Era questo certamente homo molto callido, versuto, sagace et astuto, et in le cose bellicose maximamete sollicito et infatigabile, de animo forte, del corpo strenuo; de vigilie, fatighe et inedia patientissimo, inpavido et ad ogni periculo prontissimo; de Iesu Christo et della fede evangelica quanto nisuno altro de quella etade crudelissimo inimico; discipulo de Maconmeto et della leze de Arabi, et de soi comandamenti observator ardentissimo; in consigli, in facti et in ogni malitia di et nocte fine al'ultima hora de la sua vita vigilantissimo; del sangue dele mansuete pecorelle de Iesu Christo devoratore insatiabile et persecutor inquietissimo. De questo inzegno, de questa natura et costumi, apto al'imperio più che nisuno altro mai de sua zente, fo vestito del manto ducale. Et facto imperadore per la morte de Amorato et de Lazaro, co-

me el sermon nostro ha dimostrato, fece li Tribali, Misii et Ilirii, i quali comuni lingua se chiamano Servii; et volse che Stephano, fiolo de Lazaro, sotto'l suo imperio exercitasse la sua militia; et in qualunque loco fosse l'imperador, se trovasse la sua persona. Et oltra di questo li desse per sua sposa Maria, sua sorella; et fiola fo del dispozo Lazaro, allora tenera donzella; et con quella certa conveniente summa de arzeno di metalli de Servia. Et altri pegni et ostasii per
 18 securitade dele cose promesse. et cosi permectente la divina iustitia per li peccati nostri, li Servii con non eque lezze sono facti per forza amici di Turchi. Paiasith congregato lu exercito equestre de Tratia, passò Hellesponto verso levante, tra Galipoli et Lampsaco con l'aiuto de Turchi et de Greci, i quali erano venuti sotto'l suo imperio, et passato col exercito: scorse el Cothiaion, metropoli de Phrigia, et prese la città et anche Carmuan, principe de Phrigia. Essendo Paiasite occupato in le cose de Phrigia, mandò Carmian in Pursia; el qual vedendose come prizoner confinato, fuzi da Pursia et andò in Persia. Paiasite veramente passò la Phrigia, et da Laudichia descendendo in Epheso, et subiugò tutta la Ionia. Et prese lesse, nevote de Athis, elqual dominava Ionia, et confinolo in Nichia, la quale è in Bithinia; et li in exilio finì el resto dela sua vita. In questo tempo Paiasite, congregato tutto el suo potere, passò Meandro, et deli scorrendo prese Caria et Lycia senza alcun contrasto. Elies, signor de Caria et Lycia, senza facto d'arme abbandonò la signoria et fuzi ali Persi. Continuando adunque Paiasite con la sua hoste la via seconda, che la amica fortuna li mostrava, per le grande et aspere montagne de Lydia descese a Sardis, metropoli de Lydia. Et cavolcando verso Mandasio, la quale è in Sypilo, Chidir principe de Lydia et dele citade Eolide, nevote de Sarchan, li venne in contra raccomandandose a lui. Paiasite honorificamente lu rezevè, perche questo Chidir era suo cognato, marito de una sua sorella. Pur nientedimeno spogliatolo dela signoria, el mandò in Pursia, et in breve tempo poi de veneno el fè morir. Et sequitando adunque per molte
 19 provintie la sua fatal victoria, venne a Philadelphia, città molto bella et grande de situ, de popolo et de richeze; et come splendente stella in mezo'l cielo, questa col suo splendore tutte l'altre citade alluminava. et essendo servata de ogni parte, destituta de ogni speranza de soccorso, per carestia de victuarie se raccomandò et dette alla discretione de Paiasite. Subiugati adunque tutti li potentati de levante, et posti li prefecti et governatori con le sue comissione per le citade et le provintie, Paiasite se ne tornò verso le parte de ponente. Et passado Hellesponto, trovò che la fortezza de Gallipoli longo tempo

avanti da Catalani era stata ruinata, poi da essi medesimi Turchi era sta compitamente desfacta, quella forteza con grande studio et spesa instaurò et reedificò dai fondamenti. Ancora azonse el porto et l'arsenato con alte et spesse torre muniti per salvare le galie et le munitione.

A questo tempo Zuanni Palleologo imperadore, habiando passati l'anni della pueritia et pervenudo adolescentia, in opere et in parole se mostrava vechio, perchè era stato educato et instituito da Zuanne Cathacusino, homo savio et molto exertato in le cose bellice; el qual fo un fior molto odorifero et generoso quanto nisun'altro se trovasse in quella etade. Onde che essendo tale et da tante virtude predito et decorato, Andronico Palleologo imperadore lu honorava et ²⁰ teniva come fratello caro. Et venendo el tempo della sua morte, alla sua indubitata fede recomandò et l'imperio et Zuanne, suo unico fiolo. Ma la mala fortuna de Greci seminò invidia, la qual partorì odio et inimicitia; perchè quanto più la virtù se exalta, tanto più la invidia inimica dele virtude cresce. In quel tempo Zuanne Palleologo era zovene dotato dela natura de la miravigliosa bellezza. Onde a Zuanne Cathacusino venne in core de volerlo per suo genero et coniugarlo con Helena sua carissima figliola, la qual cossa grande invidia credè nelli animi de tutti li principi del palazo del'imperadore; liquali habiando confugio ad Anna imperatrice, de tale indignità se agrevarono, dicendo non convenire al suo fiolo imperadore pigliare la fiola del suo subdito per mogliera, ma del'imperadori de Alamania et de Germania secundo la longa usanza del'imperadori di Greci, azò da quelle inclyte generatione haversi possa la congrua reputatione et nel tempo del bisogno aiutorio et soccorso. Persuasa adunque Anna imperadrice, la quale era descesa de Alamani, se inclynò alla opinione di nobili, et maximamente per dar a suo fiolo sposa del sangue Alamano. Et così Zuanne Cathacusino fo lassato da sparte. El qual vedendose refudato, anche lui se descarcò del peso della comissaria, et partise da Constantinopoli, et andò ad habitare in Macedonia. Li nobili del palazo, da hodio et malivolentia commossi, consigliarono la imperadrice uno consiglio sagace, che facesse far comandamento a Zuanne Cathacusino da parte de l'imperio, che subito tagliasse li ordini di Machiedoni, et quelli portasse a Bisantio; dicendo: s'el venerà, haverete l'ucello in la rete preso; se non obedirà al comandamento, iusta casone haverete de privarlo de lo honor et delu offitio, et farete in suo loco novo Megaducha. Ma li parenti et amici de Cathacusino, inteso el pernicioso consiglio, subito secretamente li dettenu aviso, manifestando

li che, se voliva veder el sole et fugir l'oscurità et le maligne tenebre, non obbedisca el comandamento de l'imperio, sotto'l quale era teso el lazo secreto de la sua morte. Le quali cose aldite, Megaduca fece al'imperatrice conveniente risposta, mostrando a lei rasone legitime del suo non obredito comandamento. La imperatrice, aldita la risposta, col consiglio di nobili in suo loco fece Alexio Apocaphon Megaduca del'imperio, homo vile de animo e de sangue, ma in ogni scelerità sagace ed astuto. Sapendo adunque Alexio Apocaphon chi furono quelli i quali haveano manifestato le cose secrete del consiglio, prese tutti i parenti et amici de Cathacusino, più de doxento eroi et semidei descesi de Pelope et de Eaco. Et habiando questi come ucelli ale reti presi, dubitò che non sequisse qualche nova turbatione, et le prexone non venessero ropte per la frequentia deli amici et parenti, quali venivano a visitar li prexoneri. Et perchè tutti li vecchi dela città e'l popolo molto reveriva et amava Cathacusino come donator delle gratie et deli beneficii, col

22 la sagace mente ordenò che de zorno tutti i prexoneri possessero stare insieme in la grande prexon del palazo; ma la nocte fosseno serati a doi a trè in piccole camerete. Et facto venire fabri et dolatori con lignami et ferramenti a mettere in opera la volontà del'Apocapho, l'infortunati prexoneri cominzarono gravemente tra se stessi a contristarse, dicendo: questa seperatione l'uno dal'altro non significa altro che la suffocation nostra de nocte over submersione in profundo del mare. In questo mezo vegnando l'Apocapho per partir le camere et designar l'opera ali maistri, come doveseno fabricare, entrò dentro in le prexone solo a cavallo con uno servo a piede secundo la sua usanza. Quelli veramente, li quali erano in le prexone retenuti, vedendo costui come comune proditore et raptor de le anime, et tra li altri uno Rual, de animo et de sangue generoso, non possando più l'ira et lu hodio refrenare, prese in loco de spada una stella, la quale a caso li se trovava, et con

23 quella percosse l'Apocapho in la testa; el quale per la grande botta subito da cavallo in terra cazette, come l'altro Satan da cielo cazette in terra. El servo veramente se abrazò con Rual, et tutti doi come in la palestra combattevano. Un altro di prexoneri tolse una manara dele mane deli dolatori che li si trovavano, et tagliò la testa a quello che era cazuto da cavallo; la qual passata con un legno, sopra un merlo la ficchè. per liquali inopinati casi Bisantio et tutta Grecia amaramente pianze. de quì sono derivati li danni et intollerabili afanni di miseri Romei, et ultimamente la perditione della città et del'imperio del grande Con-

stantino. La imperatrice con grande remore et tumulto del popolo intrò nel gran palazzo. Nè prima cessò la ira della turbata multitude che uccisero tutti li prexoneri, excepto sei, nel sacro tempio de Constantino, nel quale i miseri pensando salvarse ebbero infelice ricorso. Ma azò ch'el peccato de Romei davanti a dio fosse irremissibile; immolarono quelle victime innocente nel suo sacro tempio, dio non acceptante sacrificio de sangue humano. Quelli sei che dicessimo non esser stati morti, se ascosero in lochi secretissimi sotto'l tempio, et vestiti poi veste da caloiri uscirono del monasterio de Constantino, et passarono all'altra parte, et seperati l'uno dall'altro andarono parte in Bithynia et parte in altro loco de levante, ove il suo fato li menava. Di quali uno fo avo paterno de mi scriptor, el quale se chiamava Michel Ducha, desceso deli antiqui Duchi de Greci, de philosophia et de ogni sapientia pieno. El qual passando in Asia per la Fonia, per sua ventura se scontrò in Iesse al fiolo de Athis; al quale manifestò tutte le cose intraveneute in la città imperiale. Et perchè era molto eccellente nelle arte et studii litterali, non solamente delle cose passate di Greci li dava certa notitia, ma anche li vaticinava le cose future, come perli peccati di Greci defuncti et de 14 quelli che ancor viveano, permettendolo l'altissimo dio, la Tracia, la Misya et tutta la Grecia in poco tempo cazeriano sotto l'imperio di Turchi, come el sermon nostro avanti ha mostrato: el tyrano veramente rezevette Michaele Duca molto honorificamente, acceptandolo alla sua provisione, et poselo in Epheso con honesta conditione; la qual volse che acceptasse per sua patria et sua habitatione per tutti li anni dela vita sua. Zuanne Cathacusino, habiando inteso la iniusta et nephanda occisione deli parenti et amici soi, et altri non piccoli numero ussiti della Città venuti ad raccomandarse a lui, consternato et contristato amaramente depiorò le morte crudele et impie delli soi necessarii et propinqui per sua casone indegnamente uccisi. Dapoi pochi zorni fece venire al suo conspecto tutti quelli che della città ussiti haveano havuto a lui confugio et ricorso; et data a loro copia de quel che volesseno liberamente parlare, uno di più venerabili così cominzò a dire: Se noi non havessamo cognosciuto, excellentissimo duca et signor nostro, la grande virtude et sapientia tua per le opere et clarissime gesti toi nel tempo che governavi l'imperio de Greci, meritamente potremmo dubitare che la oratione della bocca nostra non seria sufficiente ad exprimere la honestà della causa nostra, la innocentia delle anime nostre, la iniustitia, la crudelità, li tradimenti delli adversarii nostri. Ma intendendo

noi che la causa nostra è conzonta, anzi è quella stessa che la vostra, et molto più che a noi ve deve essere in core, perchè nostri inimici non mancho del vostro che del nostro sangue hanno sparto. Per tanto supplichemo la tua Signoria che quella non specte che noi narrando habiamo a renovare el pianto et l'infando dolor nostro. Ma la grande sapientia et incomparabile virtù vostra con la forteza et magnitudine del'animo ne mostre el modo et la via, per la quale possano salvare le vite nostre et el sangue de li innocenti nostri morti convenientemente vendicare et consolare l'infando dolore dele anime nostre. Noi non semo dala città fuziti, nè li nostri consanguinei uccisi, per alcun delicto che habiamo mai commesso, ma perchè semo del sangue vostro et con voi con nodo indissolubile de amicitia et benivolentia convincti. Vedi, duca excellentissimo, che li principi de Romeei come fiori languenti sono extincti, l'imperadore sotto tecta. sue parole sono infantine, la vita in zochi et solazi puerili, l'imperio in man de inscipiente femina. El fuso fatal del nostro imperio comenza a volzer le sue file ala reversa. El manto imperial a filo a filo se va deffulando. La signoria è venuta in man dello ignobile vulgo. Aldi adunque, duca magnanimo et imperator fortissimo, aldi la parola della bocca nostra. *Accipe ducatum tuum. Accingere foemori tuo ense et impera.* Allora Zuanni Cathacusino ripensando la fortuna et mala conditione dela città, et che la imperatrice e'l consiglio la via così crudelmente tractò per
 25 invidia et contra raxone et iustitia, deliberò ala sententia de quelli che erano in quella medesima adversità che lui era adherirse. et vestito e le veste et i calzamenti rossi, fo dallo exercito chiamato imperadore. O fortuna nemica delli stati et de le longhe felicitade! O Constantino magno imperadore! Vedi la mala semenza seminare, la quale produrà le guerre civile, anzi mortale inla tua terra. Vedi Zuane Cathacusino, el quale era padre della patria marito de la tua città, conservador del tuo imperio, se ha vestita la tua vesta et i toi calzamenti per bruzare el tuo palazo, come leone infuriato se expedisse al convocar le zente barbare et li perfidi Turchi. Credo che dio li habia indurito el core contra la sua patria per i peccati di Greci, per li horribli sacramenti, maledictione et horrende excommunicatione del sancto patriarca per parte de lu eterno dio sopra la sua testa e di soi descendenti, promectenti conservar l'imperio a Zuanne fiolo de Lascari imperadore, el quale non solamente spogliaro de l'imperio, dagandolo a Michel Paleologo, ma con tenebrosa pena de la luce degli ochi la privarono. Onde come li Zudei per la passione de Christo

forono dispersi et maledecti da lu eterno dio, cose li Graeci per la rotta fede et nidati sacramenti senza remissione forono anatematizati et maledecti. Zuane adunque Cathacusino, raccolti li foraussiti della città, et conciliateose tutte ²⁶ le potenze de la Tracia, andò ad Stefano Cralli de Servia; dal quale, inteso el disonhore et le grande offese rezevute senza alcuna soa casone, fo lietamente rezevuto. Stefano in quel tempo se era molto exaltato per le guerre civile de Greci, perchè umiliandose la superbia de l'imperadori de Romei, la humilità del dispoto de Servia se venne molto ad exaltare, per modo che dove prima se chiamava dispoto de Servia, se cominzò ad intitulare Cralli, el qual nome in lengua Persica significa imperatore, et chiamavase imperador della Servia et della Romania. O vane e cieche menti di mortali! Altramente era ordinanto in cielo da le fatale dispositione. Non intendea Stefano che questo titolo non dovea descendere ali soi heredi, et che Lazaro suo fiolo dovea esser vilmente preso et morto et come victima imolato da Turchi ad placar l'anima de Morato loro imperador, et Helena figliola de Lazaro con li altri soi fioli et con tutto'l suo imperio miseramente doveano cazere sotto'l dominio et servitù de Paisite principo de Turchi, come la historia nostra avanti ha demonstrato. Ottenuto adunque Cathacusino el domandato aiuto da Stefano de Servia, et factosi compagni de guerra contra la città, et apparecchiandosi alla illaudata impresa, la imperatrice col suo consiglio et tutta la città pieni de formidine molto comenzarono a dubitare, ogni giorno consigliando et pensando la mala fortuna de Greci, che li membri prenda le arme contra el suo capo, et che fine dovesse haver tanta adversitate. In questo tempo se levò Homur, ²⁷ uno di figlioli de Athis, Signor de Smirne, per la cui morte havea successo la signoria paterna. Era homo atto alle guerre, strenuo, astuto et audace. questo per el sino della nemorosa Ionia havea facto construere molte nave onerarie, galie et fuste longhe. Et carcate le nave de cavalli, de munitione et arme, et le galie et fuste armate de valorose zente parratiche, comenzò a scorrere el mare Ionio. Et preso la città de Muthilino et tutta l'insola de Lesbo, Chyo, Samo, Naxo et tutte le insule circumvicine, et vexando Homur con la sua armata le insule Cyclade et tutti i liti de Ionia, intese le discordie di Greci, et come Zuane Cathacusino homo generoso et magnanimo, desceso deli semidei, havea preso le arme contra la sua patria. Allora Omur sagacemente pensando questo esser el tempo oportuno de mandar ad effecto el suo longo pensiero, subito con cinquanta vele entrò in lu Hellesponto et venne ad Galipoli; onde desmontato per

28 terra se conferì al Didimothico, pensando in quel loco trovar Zuane Cathacusino, el quale grandemente desyderava veder et confederarse con lui con vinculo de sacramento stipulato et fede data tra loro essersi l'uno al'altro fautori per tutto'l tempo de le vite loro. Ma dal suo pensiero se trovò ingannato, perchè Cathacusino poco tempo avanti portendose da Andrianopoli, fuzente la ira della imperatrice et l'insidie del consiglio, con la mogliera et figlioli, con loro armento et tutto'l suo havere se era transferito al Didimothico, ove pochi zorni demorante, lassata a sua mogliera la cura de la fameglia et dele cose domestiche, la sua persona andò al Cralli de Servia per dar expeditione ala sua incominzata impresa. In questo tempo Cathacusini mogliera de Zuane Cathacusino, dona molto savia et volorosa, assueta alle cose grande, acceptò Homur con circa cinquecento Turchi da cavallo et altre tanti da pede, provedendoli copiosamente de tutte cose necessarie. El resto dele zente erano remaste sopra le galie; le quale andavano desfazendo tutte le riviere da Galipoli fine a Siliveria, mostrando farlo per favor de Cathacusino, quantunque la avidità del robbare et spiare li lochi de Tratia fosse la potissima caxone. E esso veramente Omur dalla parte de terra con la sua compagnia da piè e da cavallo andava guastando tutto'l paese vicino al Dodimothico fine a Rodestu. In questo exercitio, spectando che Cathacusino tornasse da Servia, passò circa mesi trè. Et essendo in tale spectatione, tutto dedito alle cose di Greci, vennero nuntii dalla Ionia, che li ferreri de Rhodi haveano facta armata, con la quale erano venuti nel porto de Smirne Vechie, et haveano incominzato a fabricare uno revellino per far uno castello al nome de San Piero, per confugio di schiavi, quali quotidianamente scampano de Asia de man de Turchi. La qual nova intesa, Homur, mosso dalo carità dele cose alui più propinque, deliberò con l'armata tornar nel suo paese. Et conducendose ale galie la preda che havea robbata per le terre di Greci verso le parte de Ponente, Cathacusiani mogliera de Cathacusino, donna molto splendida et liberale, mandò ad Homur grandi presenti de diverse sorte et doni molto ricchi et pretiosi. Arivato Homur alle Smirne, trovò el castel de San Piero compito et munito dalli ferreri de Rhodo de ogni sorta munitione et de homini belli così assueti et esperti in le arme. La qual cosa fo tanto dolorosa et molesta ad Homur quanto la sua morte. Onde nel suo animo fermamente propose o prender quello castello, o perdere l'anima sua. Et subito fece portar grande copia de ferramenti et legname machine et artiglierie et dogni facta bellici instrumenti ad rompere le mu-

29

re et revellini et superrare ogni reparo et lui come strenuo guerriero et magnanimo capitano, di et nocte senza quiete, per mille vie et modi astutissimi da ogni parte con le sue zenti strenziva el castello. Dal'altra parte li Rhodiani bene in ordine et ben disposti per le mure con grande animo et usu de bataglie se defendivano con balestre et bombarde et ogni generatione de arme da defendere et offendere da lonzi et da presso. Dapo molte sanguinose bataglie et morte de l'una et l'altra parte, Homur, come uno dracone insanguenato, con alcuì di soi Turchi electissimi passò la fossa del castello, et poseno le scale ale mure, et esso primo cominciò a montar la scala: tanta era la bramosa voglia dela sperata victoria, ma altramente era ordenato in cielo. Quando fo montato a meza scala, discourendo un poco la vistiera per veder quanto mancava fine ali merli, de sopra fo deserrato ³⁰ uno veretone, el quale li passò permezo le ciglia; per la qual ferita subito de su in zuso morto cadette in la fossa. el qual prestamente poi fo levato da i soi zanizari et portato in Acropogli, forteza de la vechia et ruina Smirna, la quale era posta in cima de la montagna et fo presa da Athis, patre de Homur, imperante Andronico imperador chiamato vechio. Questa adunque fo la fine de Homur. El quale mentre se esercitava in le prefate cose, Zuane Cathacusino se accompagnò et confederò se con Stefano dispote de Servia a destructione de la città. pur essendo doi primi membri et principali baroni de l'imperio, preseno le armi contra la patria, discorrendo, guastando et populando tutte le citade de Tracia fine a Siliveria; così disponendo la mala fortuna di Romei, che filava i soi fili ala reversa. Vedendo adonque quelli della città che de tutti li mali Cathacusino era caxone, pensando anchora che lui havesse falto venir l'anno avanti Homur a vastar la Grecia, quantunque Homur era venuto più per desyderio che lui havea de zappar la terra ³¹ grassa di Greci per suo beneficio che per aiuto de Cathacusino. Ma o de sua voluntà o chiamato da altri, la mala fortuna volse che venisse per i peccati di Romei. Da ira adunque et desdegno mossi, essendo l'ira de dio cazuta sopra la sua testa per li loro non remessi peccati, tanto operarono che inclinarono Anna imperatrice, matre de Zuanni Palleologo esistente ancora putto, ad mandare ambaxadore ad Horcan principe di Bythin, di Phrigia et Pamplagonia, nepote de Otoman, come la nostra oratione d'avanti a dimostrato, adomandar aiuto contra Cathacusino rebello de l'imperio, dandando libertà a li ambaxadori che podesse promectere ad Horcan quella grande quantità de oro che li parera conveniente per suo stipendio. Et che i Turchi, quali venerano

a questa expeditione, habiano libertà de seccumanare tutti i lochi sottoposti a Cathacusino, et i snbditi che prendevano possano vendere et mandare in servitù da longi et da presso, in qualunque paese voranno. Orchan habiando intesa tale imbasata, grande alegrezza et contentamento hebbe nel suo. Et come quello che longamente havea havuto desyderio et sete de bereve delle dolze acque de quella fonte, benignamente li respose, promectendoli ad ogni voglia et piacere della imperatrice mandarli Turchi diexemilia. O mente ignare de poveri et infelici Greci! Voi non savete che venenosa bixa prendete a domesticare et disiazar nel vostro seno, et de quale herbe sia composto l'impiaastro, che ve apparecchiate ponere alla vostra piaga mortale. Mandato adunque Orchan et promesso numero de diecimilia Turchi, li quali passati el canale dela imperiale cittade da Constantinopolitani forono con grande alegrezza et festa rezevuti, non altramente ch'el mentito cavallo de Pallade da Troiani. Oimè, Bisantio! questa è la vicenna fatale, la quale convien che tu

32 rende a l'antiqua Troia. Li Turchi habiando vista la città, le mure et le munitione, ussirono foro in campo a combattere contra li nemici dela imperatrice. Da l'altra parte Zuanne Cathacusino, come quello che era nelle cose bellice pratico et valoroso, lassato li soi castelli de homini et victualie ben forniti, con lu exercito bene ordinato de Serviani et Greci all'incontro venne alla bataglia. Al primo et secundo scontro nisuna al'altra parte fo superiore. Cathacusino, quanti Turchi venivano presi, come publici inimici dela fede catholica et della sua patria fecea morir. Li Greci faceva spogliare le veste et le arme, et nudi li remandava a casa. Ma li Turchi detrectanti la bataglia con Cathacusino, andavano corsezando et robbando le ville, ligavano li prezon l'uno dritto al'altro, tutti stretti ad una corda, et colla fune al collo avincta li menava a Costantinopoli, homini et femine, garzoni, provecti, infanctuli da tecta, preti et caloriei, turmati et confusi senza alcun ordine: come piccore et agnelli innocenti li conducevano, vendendoli per ogni fiera. Et se per mala sorte de alcuno non se fosse trovato comperatore, venivano battuti fine ala dura morte. Et questo non ad altro fine, se non che li spectatori per la crudelità delle incendose batture per pietà se movessero a compararli. Et quelli che dopo molte botte non venivano comparati, li facevano passar el canale, et mandavali in Pursia et in Asia mazore, ove el destino de cade uno li portava ad esser ven-

33 duti alle barbare natione. Oimè, chè spectaculo miserabile era ad veder li supplicii et i tormenti et le morte sanguinarie delli miseri Greci. Non se aldiva altro che doglie et pianti.

Et tanto era indurito el cor de cadeuno che non fo barbaro nè Greco che de tanti mali havesse cordoglio nè compassione. Vedendo adunque Cathacusino la ostinata crudelità dela imperatrice et del suo consiglio, vedendo far tanto stratio di Greci che seguiva la sua parte, recordantese dele grave rezevute iniurie, indurante el cor suo, pensò nel suo animo sequir quella via per la quale era andata la imperatrice, et perdere tutti li Romei. Et facto'l pensiero, poco demorò che'l mandò ad effecto. Et mandò ad Orchan uno prudente ambaxadore, el quale per suo nome li havesse ad domandar ajuto, et facesseli intendere come et quanto era stato offeso dalli Greci, et come lui dalo imperador Andronico era stato lassato commissario de l'imperio et del suo fiol Zuane, et come per invidia era stato descazato dala commissaria, et quanti et quali delli soi necessarij et propinqui indegnamente erano stati morti: et se in questa sua necessitate li vorà prestare el suo braccio e'l suo aiutorio, lui li darà la figliola per sua sposa, et tanto del suo thesoro in dota, quanto se convenga ala grande sua conditione, appresso sempre l'haverà per suo caro fiolo, et in tutta la sua vita serà obbediente alla soa voluntade. Exponendo lu ambaxadore la sua imbxata, Orchan stava con grande attentione ad aldire, con la bocca aperta, et maximamente ala parte dela sposa et della dota, come el ho scitiente de estate col capo nella fossa delle aque recente non se satia de bere. Sono quelle zente bestiale perdite et summerse inla luxuria³⁴ naturale et contra natura, con femine et con maschi, anche con bestie, perchè de dio non hano paura nè vergogna del mundo. Et se adviene che se azungano con femine Grece o Latine o de altra natione Christiana, con tanta brama le abbrazza come se fosse Venere o Cupidine; abhorrenti delle femine della sua patria, come fosseno orse o despectose tigre. Inteso adunque Orchan dalo ambaxadore de Cathacusino che la donzella era bella et la dota grande, et rezevuti li ricchi doni mandati come pegni: et prelude delle future noze, con vinculo indissolubile de sacramenti dati et ricevuti tra loro, acceptò la promissione della offerta sposa colla nominata dota, promectendoli perla sua parte che li seria sempre bono zenéro et haveria Cathacusino per suo socero et honorato patre, et in la presente sua impresa et in tutte altre sue necessitate et bisogni con tutte sue forze li seria sempre presto et pronto in aiutorio, come suo obbediente figliolo; solamente che li mandasse la figliola per sua sposa con la impromessa dota avanti la proxima estate. Questo sporco et illegitimo matrimonio fo facto del mese de Zenaro. Et così molto honorato et acarezato remandò

l'ambassador, et con lui mandò Turchi zinquè milia, homini rabiosi et terribili, come cani infernali de Plutone mandati adevorare le anime peccatrice delli Greci. Cathacusino rezevuti li Turchi et comulatili de molti doni et larghe promesse secundo la usanza delle nove amicitie, ordinò la impromessa dota, la qual colla sua figliola sposa mandò ad Orchan con grande splendore, illustre et gloriosa pompa; et expeditose delle cose nutiale comenzò apparecchiarse alla guerra.

Ordinando adunque Cathacusino el campo, locò nel primo corno la zente Turchesca, in l'altro la compagnia Servesca; in mezo ordinò la multitudine Greca, quanta in quel tempo possete mandar la bellicosa Tracia. Così ordinato el suo exercito, cavalca verso Bisantio, brusando et guastando tutte le terre et ville de Siliveria fine a Constantinopoli. Altro che pianti et lamenti non se aldiva. Et chi sono stati presi? Greci. Chi li hanno presi? Greci. Chi sono stati li morti? Greci. Chi hanno amazati? Greci. O Grecia infelice per la discordia de li toi principi, dove sei arrivata! Essendo Cathacusino col campo zà vicino alle porte et ale mure de Constantinopoli, et vedendo el bel paese imperiale tutto defacto, chiamò quelli della città, et aloro con alta voce così parlando disse. O cittadini, io son venuto non perchè habia alcuno offeso nè voglia habia de offendere, ma perchè voi havete offeso me et non cessate de offender me. Io sono commissario de Andronico ultimo imperadore defuncto. Zuanne Palleologo, suo fiolo et mio imperador, è mio figliolo, perchè così me lo lassò et ricomandò suo patre in presentia de dio. Che male ho facto, se lu ho voluto pigliare per mio genero? Non savete voi quanto io era amato et honorato dal sua patre? Non sapete con quanta fidutia me lassava la cura del suo imperio, et de tutte le sue cose me faciva participo? Non sono io delli generosi et delli illustri? Non sono io più eccellente che quelli superbi, li quali le richeze hanno exaltato? Non vedete quanto sono forte in le arme et in le guerre potente? perchè me despezate? et maxime essendo voi de abiecta conditione et impastati de sangue barbarico? et per questo, o cittadini, io son venuto non per guastar la patria dove io nacqui, ma per mostrar la honestà et la iustitia, ehe è dala parte mia. A quelli che me hanno offeso, tutte le inzurie perdonare; quelli che sono stati inziurati, ricompensare con i mei thesori. Ho in animo indurre in la città uno stato pacifico et quieto. Et se pur vorete stare duri et pertinaci, con la voluntà de dio sopra tutti voi me vendicarò. Aprite le porte: ch'io ve zuro per Christo impe-

radore et per la matre sua immacolata, che non come inimico ma come amico me ve dimostrò. Quelli veramente della città non rendendo alcuna alle sue parole conveniente risposta, anzi dale mura et biastimava et desprezava con 37 villanesche parole la sua donna et la figliola Helena, chiamandole adultere. Alhora Cathacusino acceso da desdegno, fece una ziravolta, et per un'altra porta contraria, aperta dali soi amici, intrò in la città, vegnandoli incontra la popolarasca multitudine con laude et benedictione, recevendolo come imperador. Ma la imperatrice Anna col suo figliolo et alcuni pochi homini d'arme serrati nel palazzo non consentiva, dicendo: io sono inzuriata. Quelli de fora turbati volevano rompere et per forza intrare nel palazzo et come nemici robbare tutto quello che dentro si trovava. Ma Cathacusino non permecteva. Onde quelli da mazor ira accesi el biastimava, et improperevali la sua grande patientia. Quelli del palazzo vedendosi in grave periculo de esser morti, se renderono et aperseno le porte del palazzo. Nel quale entrato Cathacusino in la più remote et più secrete parte trovo la imperatrice in una camera sedere col suo figliolo, senza paura, 38 piena de ira e de sdegno. Zuanne Cathacusino humilmente accostandosi, col capo scoperto, baxiò la mano de Zuanne Palleologo. Dapoi, secondo la usanza, genuflexu fece la conveniente riverentia alla matre, ambidoi collaudando et chiamando imperadori di Romei. Alora la città et tutto lo exercito, cognosciuta la bona et grande patientia de Cathacusino verso li soi nemici, tutti lo benedissero et magnificarono. Et da l'altra parte mitigata l'ira della imperatrice et delinito l'odio et invidia di cittadini, Zuanni Cathacusino licentiò li Turchi, donatoli avanti molti ricchi et pretiosi doni, ad Orchan suo genero confessando grande obligatione con actione de infinite gratie. Partito li Turchi, tutto se diede ali cittadini, non cessando con ogni studio de amore et benivolentia quelli honorare, pastezare, et a tutti mostrarse gratioso et benigno. Ala imperatrice era tanto subiecto et obediente, et con tanto piacevole et gentilesche maniere li attendeva, che in breve spatio rompete quella sua ostinata durezza inverso de lui; et con sue dolze et savie parole la inclinò a tuor sua figliola Helena per sua nora et mogliera de Zuanne Palleologo imperador. Et mentre la sollemnità de questo sponsalitie se apparecchiava celebrare nel benedecto tempio della immacolata genitrice dell'altissimo dio, el quale è in Blachierna, fo deliberato continuare la festa della coronatione dell'imperadore et della imperatrice. Et così forono con grande splendore laudo et gloria facte queste feste nuptiale, et poi forono coronati et pronuntiati

Zuane Palleologo pio imperadore potente et solo signor di Greci et Helena pia Augusta pola ta eti. Et similmente lo-
 39 Anne Cathacusino, socero de l'imperadore, con la mogliera
 forono coronati et chiamati imperadori, et Matheo suo fiolo
 dispoto. Et fo a veder in quel tempo uno glorioso triumpho
 et uno choro excelso de imperatori et imperatrice, dispoti
 et dispotesse, simile al'antiquo dodecatheon, zoè dodeci dei.
 Era in quel tempo Zuane Palleologo molto zovane et He-
 lena de anni tredeze; la quale facta pregna parturì al'impe-
 radore el permogenito figliol chiamato Andronico. Zuane
 crescendo in la etade robusta: non se diede alli studii delle
 lettere o delle arme, nè anche delle caze, come alla età et
 dignità soa se conveniva, ma alle ociose piume, delicati ci-
 bi, cupidine e delectatione; le quale cose non poco morse-
 cavano el core de li amici de lo imperio, et maximamente
 incendivano l'anima de Cathacusino, el quale nè alli occhi
 soi sonno nè al'anima sua mai dava riposo. In questo tempo
 che l'imperador di Greci dormiva nelle alte piume et in ocio
 passava la deliciosa vita, i Turchi, li quali l'anno avanti
 haveano imperato le vie e li passi da intrar et uscir per
 tutta Tracia et per tutta la Grecia, verso la Europa non
 cessavano passare da Habido a Sexto. Altri con fuste et
 barche passavano da Lampsaco per l'Exemile, deffacendo el
 Chieroniso. Ira li altri Sableimano, uno di figlioli de Or-
 chan, con grande exercito entrò per l'Exemili, vastando la
 Morea. Al'incontro del quale venne Mathias Cathacusino
 dispoto colle sue zente, et ordinate le schiere nella compagna
 piana de Isthmon Coryntio chiamato Exemili, con iusta ba-
 taglia combaterono; nella quale fo morto esso Sobleimano
 con grande numero de Turchi. Zuane Cathacusino vedendo
 che le cose di Greci de zorno in zorno se andava desfacendo,
 et che Zuani Palleologo suo zenero non havea cura del suo
 imperio, et che in tutto se era dato al'ocio et ala luzuria,
 uno zorno con turbato volto et parole molto incendose pale-
 40 semente lu represe, impropierandoli la sua damnata vita.
 Zuane Paleologo da ira et da vergogna acceso uscì fora dela
 citade, et con doi galie se ne venne in Italia. Zuani Ca-
 thacusino remase a Constantinopoli solo imperadore, et con
 le sue piccole forze, quanto podeva, or con li Turchi or
 con li Servi contrastava. Demorato lo imperadore in Italia
 et Germania anni doi, et habiando arcolti grandi thesori da'
 taliani et Germani per defensione del suo imperio, tornò
 indereto; et arivato alla insula de Tenedo, in quel tempo ha-
 bitata da Greci, et repensando le cose passate et come dovea
 esser rezevuto da Cathacusino suo socero, sopravvenne Fran-
 cesco Cataluso, zentile homo de Zenua, con doi galie; et

quale era partito da Genua et andava in Hellesponto per prender anche lui qualche fortessa dell'imperio, come haveano facto molti altre Genuesi, quali haveano preso Asio et molti altri lochi de Greci. Et convenendo dele cose dell'imperio l'imperadore discoverse a Cataluso tutto quel che havea ascoso in la celata mente, trovolo molto facele et advenevole ad ogni suo volere. Et cosi disposto e pronto a poner l'anima in aiuto de l'imperadore, con sacramenti sollemni confermò et stabilì la sua promissione, con l'aiuto del omni-⁴¹ potente dio liberare la città de la mano de Cathacusino, et far lui solo imperadore de Greci dentro e de for dela città. Dal'altra parte l'imperador repromise haver Francesco Cathaluso per caro compagno et coadiutor del suo imperio, et darli sua sorella Maria per sposa. Et concluì et sigillati tra essi questi secreti nelle menti, loro portirono da Tenedo con le galie et intrarono nel Hellesponto; et spirante ostro con grande forze, de nocte arivarono ala città ala porta chiamata Oditria. Francesco Cathaluso vedendo la nocte obscura e'l tempo fortunevole, se impensò una astutia molto oportuna. Erano in le galie molti pictari da olio voti, perchè parte del carco, che da Italia havea portato, era de olio. Comandò adonquo che ogni doi galioti portasseno uno pictaro voto alle mura della città, et con grande rumore et frangore rompessero li pictari, azochè la voce di galioti e'l sono di frangibili pictari dal sonno descendesseno li guardiani delle mura. Et così como Cathaluso comandò, li galioti soventemente exequirono. Descedati adunque li guardiani domandavano chi erano, e chè voliva significare quello rumore. Quelli delle galie respondendo dissero: Noi semo nave mercatantesche, che portemo bona quantità de olio, alcune per andar nel mare Pontico, alcune per venire a questa città imperiale. Vegnando poco lontano de quà una dele nostre nave è rotta. Onde ve preghemo che ne prestate aiuto, perchè tutto'l carcho che n'è rimaso partiremo con voi come fratelli. Solo cerchemo⁴² che dal mare fortunevolmente le persone nostre siano salve. Allora li guardiani delle mura, li quali esser potevano circa vinti, apersero le porte. Quelli de le galie circa zinguecento homini armati, i quali stavano ascosi, intrarono in la terra, et a quanti ne trovarono alle porte, a tutti tagliarono la gola. Presa la porta et amazati li guardiani, quelli che erano romasti ale galie, uniti con i primi circa doi milia, armati et in squadre bene ordinati intrarono in la città. Et Zuanni Paleologo facta anche lui ultimamente la intrata in la terra, mandò ale case de Paleologi et amici paterni a darli notitia della sua venuta. i quali tutti con alegrezza et animo pronto in suo aiutorio concorsero, ove era la sua

persona. Francesco Cathaluso, per assecurar l'imperador, montò con lui in una torre; et con molti strenui et valorosi homini armati discorrendo per le mura della terra, ad alta voce cridando: pola ta eti a Zuanni Paleologo nostro imperadore. Zà cominzava ad apparir l'aurora, e'l populo sentendo la voce corriva al loco dove li cavalli corrono, chiamato Ipodromon. Zuanni Cathacusino, el quale anche lui veniva chiamato imperador, intendendo la venuta de suo zenero, et che dala cità veniva chiamato imperadore, subito uscì del palazo et andò al monasterio del Pervilepto, et in mantente se feze fare la corona clericale, vestendose veste negre monacale. Vedendo adunque Zuanne Paleologo che tutta la cità pendiva grande alegrezza et contento della sua venuta, descese della torre; et acompagnato da Francesco Cathaluso, suo caro compagno, et da molti zenerosi homini Greci et Latini, et la

43 popolare moltitudine drieto alli ordini di nobili subseguente con grande gloria veniva verso el palazo imperiale. Allora la imperatrice descendendo dal palazo venne incontra alo imperador con Andronico suo piccolo fiolo; et l'una l'altro salutandosi alegri et contenti intrarono nel grande palazo. Zuanni Cathacusino, el quale, come'l sermon nostro ha dimostrato, era intrato nel monasterio et vestitose lu habito caloiericole, nuntidò all'imperador suo zenero, che conpace a sua bona licentia concesso li fosse uscir dela cità et andar a Monte Sancto a compire in uno de quelli monasterii el resto de viver che li avanzava. La qual dimanda con bona voluntade a lui concessa, se ne andò a Monte Sancto, dove caloiere molti anni vivendo poi in pace morì. Circa quel tempo Oreban finì la sua vita, lassando el ducato al suo figliol Moratho. Trovandose l'imperador Zoanne in la sua virile etade, li erano nati doi altri figlioli dapo Andronico, Manuele et Theodoro. Ma Andronico de forze e bellezze de corpo avanzava tutti li altri de sua etade. Moratho havea anche lui in quel tempo tre figlioli, Sanutio, Conduasio et Paiasith. Conduasio era coetaneo de Andronico; i quali come compagni et parenti conversavano in seme. Et zocando uno zorno par che fussino aldite de lor bocca parole che sonavano come elli volevano amazare li soi genitori, Andro-

44 nico Zuanne et Conduasio Morato, et l'uno farse duca et l'altro imperadore, et tra loro zurarse fraternitate in tutta la sua vita. Queste cose habiando inteso Murato, et inquirendo la verità sotilmente trovò esser vere; onde fece cavar li occhi al suo figliol Conduasio. Et subito poi scripse una lettera a Zuanni imperadore, notificando li che havea cecato Conduasio, et la cazione della cecità, et la coniuuratione che facta havea col suo figliolo Andronico, et che se lui non

faceva quel medesimo ad Andronico che esso havea facto a Condusio, li moveria guerra et tra lor mai più seria paxe. Allora Zuanne imperador, o ch'el se cognoscesse in l'arte militare invalido et impare ad Morato, o che procedesse da poco intellecto, come in altri soi facti havea demonstrato che havea poca prudentia, et de altro non havere intelligentia che de cose lasciviose et vile, nè più curare le grande che le piccole cose, et tutte per el suo andamento, come accadono, senza alcuna cura lassar fluere, fece anche lui cavar li ochi ad Andronico, et non solamente questa stultitia commise, ma anche un'altra mazor insania, che fece cavar li ochi a Zuanni suo nepote, figliolo de Andronico, essendo putto infante puro et innocente. Et in loco de Andronico cred imperadore Emanuele suo secundo fiolo; et Theodoro, el quale fo el terzo, fece dispoto de Lachiedemonia. Andronico et Zuanne suo fiolo, ambedoi ciechi, con la infelice mogliera de Andronico, fece fermar in la forte prexone de la torre de 45 Annema; in la quale passando doi anni, li Zenoesi, che habitavano in Galata, li scapularono. Per la qual cosa i Latini Galatani, sotto caxone de Andronico, comenzarono la guerra con la città imperiale. Et molti zorni combatendo el figlio col patre e'l patre col figlio, così permettendo la divina iustitia per li periuri et impietà di Greci, pur alfine Andronico victorioso intrò in la città, et da tutti fo di Greci chiamato imperadore. Zuanne suo patre, Emanuel et Theodoro soi fratelli forono presi et in quella medesima torre inprexonati, in la quale Andronico era stato. Questa torre l'imperador Zuanne usava come Iupiter el tartareo inferno per tener in prexon Saturno suo patre, Neptuno et Plutone soi fratelli. Ma compiti doi anni, Zuanne dala prexon fo scapulato da lu aiuto de uno Demonio over Anzelo, o volemo, dir de tutti doi; perchè quello per la cui opera fo liberato, se chiamò Dyavolo Anzelo. Si chè o per angelica o dyabolica arte fo liberato Zuanne Paleologo da la prexon et in barca conducto al loco chiamato Scutario. Lo imperador Andronico, intesa la fuga del patre et frategli soi, non volse più oltra proseguir la fortuna di Greci, ma sotto fede publica et inviolabile sacramento fece tornar el patre et li fratelli; li quali in la città rezevuti con pietà et riverentia filiale, fece ascendere el patre et sedere in la sedia imperiale; et lui poi con multa humilità procidivo ali soi pedi domandò perdonanza, la quale con grande compassione et cordoglio dal dolente patre impetrò. Andronico de uno ochio non era in tutto dela luce privo, et Zuanne suo fiolo era facto lusco, ma non orbatò de la vista. Pentitose adunque l'imperador de li soi commessi errati, et l'ira sua ad misericordia conversa,

mandò Andronico con la mogliera et con Zoanne suo piccollo figliolo al Siliveria, la qual li donò; apresso li donò Dagonmon, Heraclea, Rhedeston et Panidos. Emanuel incoronò e chiamò imperador. Ad Francesco Cataluso, suo fido et caro amico, el quale el nostro sermone de sopra ha demonstrato, diede soa sorella per sposa et l'insola de Metelino in dota. El quale facte le noze, con la sua dona andò ad habitar in l'insula de Lesbo, dove signorezò tutta la sua vita, et dopo la morte successe la sua prole, la quale dominò fine ala perdita de Mitelino, molti anni dopo lu excidio de Constantinopoli. Per haver comemorate le adversitate de Zuanne Cathacusino con Anna imperatrice è convenuto ch'el nostro sermone sia tornato adietro da Paiasithe al suo avo Orchan. Ora al loco, onde havemo facta la digressione, tornati continueremo narrando li successi de Paiasith et di miseri Greci li gravi infortunii. Habiano Paiasith defacti molti principati, che erano in la terra Asiatica, in Bithynia 47 et in Frigia, in Mysia et in Caria, comenzò a dirizar l'occhio et la mente soa verso la città, et mandando ambaxadori al imperadore per la prima richiesta li domandò che li mandasse uno di soi fioi, el quale con i soi stratioti havesse exercitar l'arte militare. L'imperadore consyderando che era lontano da ogni presidio, et ch'el non havea alcuno signore nè alcuna signoria potente in suo aiutorio, et che le sue forze eran debele, consentì mandarli Emanuel suo figliolo con cento stratioti Grechi ala guerra contra i Turchi de Pamphilia, ma Paiasite secundo el suo consueto ogni anno impediva la exportatione di frumenti da Asia ale insole, Lesbo, Chio, Limno, Rhodo et altre insole; et in quel tempo havea preparato LX nave longhe contra la insula de Chio, et bruxò la città et li casali che erano incirca, le insule de l'Egeo pelago, Nigroponte et alcune parte della terra Athica. Lu imperador vedendo la grande superbia del tyranno, cominzò ad edificare in una parte dela città a la porta chiamata Chrisia, et ha facto far doi torre, una dala dextra et l'altra dala sinistra parte, et tutte doe de politi marmori bianchi; li quali non so mai lavorati per quella opera nè anche dela pecunia de quello imperadore, ma forono lavorati et fabricati nel tempio de Ognna Sancti, edificato da Chier Leon Sopho magno imperador, et nel tempio de Sancti Quaranta edificato dal imperador 48 Mauritio, et nel tempio de Sancto Motio, el qual edificò Constantino magno imperadore. Questi templi sacрати Zuanni Paleologo fece defare, et li marmori mettere in altre opere forse non grate al'altissimo dio, nè anche forse ali conditori de quelli templi. Còmpita adunque questa opera marmorea, la qual principiava dala porta Chrisia et durava fine al mar

che guarda verso ostro, ove havea facto far uno porto over navistatio per confugio dele nave. in questo tempo tornò Paiaite collo exercito dalle parte de Pergi de Pamphilia, havendo consecò Emanuel Paleologo con cento stratioti, come de sopra el sermon nostro ha demostrato. Et havuto avviso dela nova fabrica, subito fece nuntiare a Zuanni imperadore che o facesse desfare la fabrica, la quale havea facto fare ala porta Crisia, o che li remandaria Emanuel Paleologo suo figliolo senza ochi. Aldita Zuanni imperador la iniquità voluta del tyranno, et non sapiando che fare tra la pietà del figliolo e' comandamento del superbo signore, et zacendo in lecto afflicto dal dolor di pedi perla immoderata libidine del superfluo magnare, bere et luxuriare, permancho male elesse desfare el municipio che havea fabricato. Et facto questo, fece intendere al tyranno che avea mandato ad exequitione el suo comandamento. Ma Zuanni imperador in questa tempesta tra tanti dolori, egritudine et passione non mancho del corpo che del animo afflicto, pagò el debito ala morte, et con grande pena finì la sua misera 49 vita. Emanuel Paleologo, per avanti coronato imperadore, intesa la morte de suo patre non fo tento, ma con ogni velocità nocte sene fuzò a Constantinopoli; et compito el pianto et li exequii funerali de suo patre secundo la consuetudine, comenzò a sentare in la sedia imperiale, habiando grande cura et pensiero dele cose de l'imperio. In questo tempo intendandò el tyranno la morte de l'imperadore et la fuga de Emanuel, grande molestia et displicentia ne sentì, et irato molto disdignato se dimostrò contra li soi prefecti, per colpa di quali crediva che quella paisa delle sue mane scampata fosse. Et da tale ira mosso mandò uno suo ambaxador ad Emanuel imperador, el quale havebbe ad exponere come el voleva mandare ad stare a Constantinopoli uno zudexe de la sua leze (el quale in la sua lingua chiamano Cadì), che havebbe a zudicare secundo la leze Arabica tutte le cause che havesseno avertite tra Christiani et Musulmani, perchè non era licito che i soi Musulmani dovesseno stare al iudicio d'infedeli. Et se non voliva far tutte le cose che lui comandava, serrasse le porte dela città et dentro imperasse che l'imperio de fora era tutto suo. Et mandato questo ambaxador a Constantinopoli, subito lui con lu exercito passò da Bithynia in Tracia, vastando tutte le provintie, togliando le anime da i loci onde erano native, et trasportandole in lon-50 tani paesi forestieri. Prese Solonichi et tutto'l suo destricto. in Peloponneso mandò Auranasio principe Turcho. in le citade le quale sono exposte al mare Eusino, mandò Zuracham; i quali guastavano le terre, e le anime mandavano in dura

servitù de Turchi, el paese, come heremo, remanente vacuo di nativi soi habitatori. Constantinopoli non havea più nè ville nè villani che arasse nè secasse: fora delle mure non se stendea el suo imperio. le compagne che prima erano ben felice et culte, alora erano come heremo deserte; la città da tanta inopia et carestia assediata et restrecta; che le anime per la longa inedia languenti et per la extrema fame conveniano abandonar li proprii corpi. ad tanta carestia de legname erano venuti che da necessità costrecti ruinavano li superbi palazi, et le dorate travature bruxavano. El tyranno non combativa la terra, nè portava instrumenti da rompere nè scandere le mure, ma con longo assedio et studioso guardie observando tutti li passi et le porte non lassavano alcuno intrare in la citade. L'imperador Emanuel, vedendose da tante adversitate et inopia de tutte le cose necessarie combattuto senza alcuno aiuto, non sapea che fare, nè in qual parte se dovesse voglere. Scripse ala sanctità del papa, al'imperadore et rè de Hungaria, alo rè de Franza et molti altri principi Christiani, notificandoli la structureta et grande extremità de Constantinopoli, et che se non provederanno de presto soccorso, per la grande fame et inopia de tutte le cose converrà darse in mano deli inimici dela sancta fede. Et così umiliandose lo imperadore commosse ad

51, pieta tutto'l Christianissimo. Mossesi dale parte de Ponente li grandi baroni del regno de Franza et de Inghilterra, el duca de Flandria et de Borgogna, molti signori della potente Italia. Et tutti congregati in Hungaria exposerò li soi paviglioni soura le rive del Danubio. De tutte queste zente Christiane era dictatore Sigismundo Augusto imperatore et rè de Hungaria, el quale in quello anno fo incoronato imperador de Romani. et passato in Nicopoli da l'altra parte del Danubio, ordenò el suo exercito; et essendo tutti armati et ben disposti, spectavano el grande inimico dela sancta croce. Paisit dall'altra parte, molti zorni avanti habiando inteso che li principi et le zente Christiane dale porte de Ponente venivano contra el suo ducato, come homo inpigro et molto audace, nato al'imperio et ale cose grande solertissimo, convocò da Levante tutte le sue zente Asiatiche, dala Natholia, dala Grecia, et quelli che la città tenea assediata. et ordinate le sue schiere, venne contra el campo de Christiani; et passata la città de Philippo nominata Philipopuli, pervenne ale palude verso Sophia. Et li con grande animo et astutia militare apparecchiò el suo exercito per combattere con Christiani. Apparendo adunque l'aurora del zorno che fo facta la crudel bataglia, li exerciti l'uno l'altro incominzava ad vedersc. Li valorosi et franchi Christia-

ni, più magnanimi et gagliardi che malitiosi et astuti, poco apreciando quelle zenti barbare infidele, anze come femine vestite dispregiando, confidandose in le forze delle sue dextre braze et nel nome et segno della sancta croce, tutti animosamente con i carri coverti et incatenati intrarono in battaglia. ma oimè, oimè, che altramente de quello che i devoti Christiani speravano, era ordinato in cielo per i peccati di miseri Greci, per la cui salvatione tanta valorosa impresa fo incominzata. Era zà el zorno chiaro in tutto'l mondo, quando la prima schiera de Christiani con grande impeto se mosse. entrate in mezo la grande multitudine tra l'une et l'altro corno del campo di nimici, et con grande forze combatendo rumpete la prima schiera, la qual cominciò a fuzire. quelli de Flandria maximamente sequitandoli, 52 tanta multitudine ne tagliò et occise, che di campi feceno paludi del sangue barbarico. Habiando li valorosi Christiani molto dentro ali soi confini persequitati i Turchi, et de loro grandenissima multitudine amazati, et molto adietro lassati li paviglioni Turcheschi, comenzarono, senza alcuna pavra deli fugati inimici, senza ordine a tornare indietro ali soi paviglioni. El duca Paiasites sendo fugito per grande spatio de paese, se ascose in alcuni boschi con la sua Ianizaria. Questi sono stati tutti Christiani, da tenera etade tolti da soi parenti et facti Turchi, comprati con arzeno, et secundo le sue virtude poi provisionati et honorati. sono circa X milia, tutti stano alla corte, et guardano la persona del suo signore, et magnano el suo pane. sono homini molto exercitati et valorosi in arme. In questa compagnia, più che in tutto el resto dellu exercito Arabico, consiste la speranza d'ogui impresa del suo signore. Con queste zente Paiasite uscendo dale occulte insidie con grande impeto et forze, con voze et grandi clamori, con diversità de soni de instrumenti bellici inconti alle orribile bataglie, invasero li franchi cavalieri Franzosi et li bellicosi Hungari, li quali sparsi senza alcuno ordene tornava dala victoria et persequutione delli fugati inimici, non pensando poder esser offesi da zente rotta, fracassata et morta. Vedendo Paiasit li Christiani fatigati et stracchi per la longa bataglia et occisione de Turchi, tanto più sopra de loro se mostrò animoso et gagliardo combatendo, ferendoli et amazandoli con grandissima crudeltade. Da l'altra parte vedendo la multitudine de Christiani che li Hungari et i Francesi venivano amazati, et parte de loro feriti, et parte dala furia et tempesta di cavalli Turcheschi calpistati, comenzarono a voltar le spalle et fuzir verso el Danubio. Et de quelli che volsero resister combattendo, parte forono presi vivi, et parte morti per amor de

Christo salvator nostro, che volse morir per nostro amor. Quelli che arivarono al Danubio, per la grande crudeltà de Turchi che li persecitavano, se buttarono nel fiume, nel quale forono dale rapide onde summersi. Questa fo la fine de tanta guerra, perchè non era permeso ad alcuna humana potentia andar contra la sententia dellu eterno dio, facta per divina iustitia contra l'imperio di Greci per i loro commisi peccati. Sigismundo imperador revoltato in fuga, persecutato molto asperamente dali inimici, con una piccola barca traictando el Danubio, non senza periculo et ignominia salvò la sua vita. Forono presi vivi el duca de Flandra et de Borgogna, et molti principi et baroni de l'alto sangue de Franza; li quali captivi forono menati in Bursia, dapoi per molti thesori excomparati sotto la securitade et fede publica

53 prestita dal Signor de Metelino, fiolo de Francesco Cataluso, el quale el sermon nostro avanti ha dimostrato. Vedendo adunque el superbo tyranno che la fortuna li era stata tanto prospera et benigna, sconfiato da la superbia, mandò el suo ambaxadore ad Emanuel imperador che li desse el dominio della cità; al quale lo imperador niente respondendo, la mazor parte de quelli de Constantinopoli, afforzati da rabiosa fame, consentivano dare la cità al tyranno. Ma pur rimembrando li facti di Turchi in Asia de loro Arabiche vanie, le crudelita, le falsita, l'inganni, tante citade sotto falsa fede despopulate et guaste, li strupi et le violentie, li templi spogliati et desolati, tra loro confortandosi l'uno al altro diceva: non ne strachamo, non ne abbandonamo. habbiamo speranza in l'altissimo dio. Ancora soportamo un poco: et chi sa se la divina bontà remectandone li nostri peccati, come zà fece ali Niniviti, haverà misericordia de noi et salvarane de questo dragone. Ma Paiasit, quanto più vedeva allongare el suo desyderio et la deditione della tanto desiderata citade, tanto più se adirava et infuriava sopra li cittadini. Ma che adivenne? Ch'el poco avanti nominato Andronico, fradello de Emanuel imperadore, morendo in Sili-veria, lassò Zuanne suo figliolo herede; el quale era zà venuto ala età perfecta, et havea successo el loco de suo patre. Costui fo rechiesto da Paiasitè che li desse Siliveria. El quale aldendo tal domanda, dolentemente li respose,

54 narrandoli la grande inzia che lui e suo patre haveano rezvuta dal suo avo imperadore, el quale donò l'imperio al secundo figliolo, el quale de raxon perveniva ad Andronico suo patre. Et se la tua signoria me torra anchor questo castello, che mio avo lassò a mio patre et a me per substentar la vita delle anime nostre in recompensatione de l'imperio, che ne havea tolto, quale homo più infelice et più

disgraziato al mundo se trovarà di me? Aldito el sermon de Zuanne, Paiasith, homo molto versuto et fallace, dirizò la mente sua ad altro pensiero, et con simulata amicitia ex-cogitò senza bataglia aquistare la citade. Mandò a dire ad Emanuel imperadore che iniustamente teniva Constantinopoli, che de raxon toccava a Zuanne suo nepote, legitimo herede de l'imperio, et che se fecease lui fora della città, et lassasse entrar Zuanne legitimo imperadore. Et lui poi haveria pacifica conventione con i cittadini. Lo imperadore pieno de sapientia et bontade, intendendo ch'el populo gasso murmurava, et alcuni apertamente assentivano ala rechiesta del tyranno, dicendo: perchè non cede a quello che de raxon tocca l'imperio? che per imperare lui non ha cura de la salute de tutti noi. Sapientissimamente consigliadose nuntìò a Zuanne, el qual se trovava con X milia Turchi presso a Constantinopoli, ch'el venesse a far la sua intrata in la città: che lui era disposto a consignarli l'imperio, et esso partirse con le galie, le quale se trovava havere, et andar a quello loco che piacerà al'alto dio. Et dato et rezevuto sacra-⁵⁵mento de observare quanto li havea promesso, Zuanne fo da Manuel benignamente acceptato. Allora in presentia delli eccellenti et de tutto el populo ricomandò la città et l'imperio a Zuanne. Poi usito de Constantinopoli con la mogliera et figlioli in galia montò, come era stato la intentione de Paiasith et de Zuanne. Paiasit vero per questo non havea el suo desyderio adeptito, perchè nel cor suo altro non pensava che haver Constantinopoli, per la quale havea promesso a Zuanne darli el Peloponeso, et facendo questo cambio con lui servare eterna paxe. Ma Zuanne Christianissimo imperadore, zelatore de la fede evangelica, vedendo la grande inopia et carestia in la città, et che valiva el frumento XX iperper la mesura, et li subditi per la extremità de tutte le cose zà erano tutti consumati et comenzava a descendere ad infidelità, ma pur col cor devoto et contrito a dio se confessava, humilmente orando che la ira sua iusta per i peccati di Greci se convertesse ch'el populo suo se sottomettesse al iugo de li inimici soi, et li vasi pretiosi et le cose sacre del suo sanctuario vengano ale mane de li imperii. In que-⁵⁶sto tempo Emanuel pervene ali liti de Pelope, et arivato a Modone lassò in quella terra la imperatrice et doi piccoli figlioli, Zuanne ancora infantulo, et Theodoro de età alquanto più provecto. Le galie remando indietro, et lui montò in una grande nave, et navigo a Venezia. de lì ando a Milano, a Genua, a Fiorenza, a Ferrara. et tutti li potentati de Italia visitati, da Provenza passò in Germania et in Franza. Et da tutti regi, duci et principi de Ponente con grande

honor et reverentia, come semideo, fo rezevuto et abbrazzato. Poi tornando in Italia venne in Vinetia. Dove quella inclita et benigna Signoria con grande demonstrazione de carità et d'amore lu rezevette, et retenne alcuni zorni con grande apparato et magnifici conviti. Poi cumolato de ricchissimi doni, quando piacque al'imperador, li fo apparecchiare le galie, et accompagnato honoratamente retornò a Modone, dove ritrovò la imperatrice con i soi figlioli sentare dolenti et sconsolati per la afflictione et flagelli dela infortunata città de Constantinopuli et del populo Romeo. Zuanne povero imperadore, facta la intrata in la città, fo coronato; et quale per obbedire a Paiasith, convenne rezever uno zudice in Constantinopoli; el quale avesse a zudicare et decidere tutte le lite et differentie, le quale vertivano tra Turchi et Greci, secundo la leze Arabica; perchè tutto'l paese di Greci dala città imperiale fine a Siliveria et essa Siliveria era
 57 redacta sotto el dominio de Paiasith. Zuanne serrato dentro da Constantinopoli solamente in la città imperava. In questo tempo Paiasith sentava in Prusia tra li arbori della bona fortuna, li quali haveano molto alti li rami carchi de molti fructi, li quali cogliendo a suo piacere in tanto delecto passava la sua luxuriosa vita tra tanti vicii et peccati, che a dio ne venne in ira. Nissuna cosa era bella et rara, data da dio ale zente humane in questo mondo, che quella non si trovasse tra li thesori et le delitie de Paiasith. Più belli et delicati corpi de maschi et de femine, che natura mai formasse, tutti teneri et donzelle resplendente più del sole stavano avanti la sua presentia. Et de chi forono questi? de Greci, de Servi, de Valachi, de Albanesi, de Ungari, de Saxoni, de Bulgari, de Latini. Cadauno in la sua lingua cantando ode et canti, laudava li facti imperii del tyranno. Et lui, come petulco animale senza razione, demerso in la luxuria de maschi et de femine, senza timor de dio, più superbo de Lucifero, regnava. Queste sono le primitie delle nostre prevaricatione. Iusta è stata la castigatione de dio. Ma tu, Signor del cielo, rendi anche a lui meriti condegni ale sue opere. Non stimar tanto li peccati nostri. Non ne lassar perir come canne et come stoppa. Ma guarda noi con l'ochio misericordioso. Sentando adunque Paiasith in tanto culmine, in cima della rota della bona fortuna, vennero nuntii che ambaxatori erano venuti, i quali rechiedevano esser menati ala presentia del duca. Domandati chi erano et onde
 58 venivano, resposeno che erano ambaxadori mandati da Demar Can, Sulthan de Persia et de Babyllonia. Paiasith comandò che li fosse dato loco et tempo perlor repusare. Dapoi alcuni zorni li fece a savere che era tempo da exponere la loro

iambaxatà. Conducti adunque quelli alla presentia del ducha,
 et data alor copia de parlare, cosi disseno. El grande Can
 Demir per la bocca de noi servi soi te notifica, che non è
 licito a te rapir le cose d'altri et per quelle farte gran signor.
 Baste et sia anche asai a te, quanto dio te ha dato, et che
 tu hai preso delle mane delli infedeli. Quelle provintie, le quale
 ad modo de ladrone dali altri duchi hai tolto, rendile indie-
 tro, azochè da diò habi la benedictione et dali altri duchi
 laude, honore et commendatione. Et se non vorai far questo,
 io serò oon dio vendicatore de quelli che tu hai expulsì dala
 sua patria. Per queste et altre cose exposte Paiaisith da ira
 mosso comandò che li fosse rase le barbe, et desprezandoli
 cosi li respose. Andate e dicete al vostro signor ch'el vegna
 presto, ch'io lu aspecto. Et possa esser diviso da la sua
 legitima mogliera, s'el non verrà. Queste et altre parole
 vane habiando dicte verso quelli, convergogna indietro li ri-
 mando. Pur nientedimeno ripensando Paiaisith le parole di-
 cte, non facea poco stima de la ambaxiaria de Demir. Et
 perchè l'anno avanti havea subiugato tutta la Sevastia de Ca-
 padocia, condusse tutto el suo exercito verso le parte de so-
 pra, et passando la grande Armenya entrò in la terra de
 Turchopersi, et prese una città chiamata Arsigan; onde poi
 partendo tornò in Prusia. Et de lì passando el canale de 59
 Galipoli, venne ad Andrinopoli. Onde nuntìò al'imperador
 Zuanne queste sustantievole parole. Io ho cazato Emanuel
 imperadore de Constantinopoli, et questo ho facto per mio,
 non per tuo beneficio. Sichè, se tu voli esser mio amico,
 partite dela città, et daroti quella provintia che tu vorai. Et
 se altramente farai, chiamo dio per testimonio et le grande
 propheta nostro, che con tutti li toi te desperderò senza al-
 cuna misericordia. Quelli della città, li quali havevano posta
 la sua speranza in l'altissimo dio et proveduto al popolo de
 victualia, resposino a l'ambaxador del tyranno: tornate al
 vostro Signor, et dicete a lui che la bontà de dio salvator
 nostro ne ha salvati nelle nostre necessitade, et così speremo
 liberarà li servi soi dalle mane di soi nemici. Et se pur
 vorà exercitar le sue forze contra de noi, con l'aiutorio de
 dio, el qual constringe le potentie di tyranni, ne defendere-
 mo. In quelli zorni vennero nove dale parte de Ama-
 sia, come Demir campeza contra la Soria. Paiaisith aldite
 tal novelle, subito tornò in Bursia, et fece chiamar tutte le
 potentie dela Natolia et dela Romania. Demir passando per
 l'Armenia, con iusta guerra prese lo Arsigan; et tutti quelli
 de Paiaisith, che forono trovati in quella città, per filo de
 spada forono tagliati et morti. Dapoi vegnando ad Sevastra,
 essendo la terra grande, intorno la circondò; poi fece do-

mandar quelli dentro, selli volevano venire sotto la obbedien-
 60 tia soa. Recusando quelli, fece far cuniculi secreti et cave
 intorno la terra sotto li fondamenti delle mure; le quali se
 posavano sopra taule de legname fermate sopra le ponte di
 travi. Nissuno della città savea queste cave, perchè erano
 incomenzate più de uno miglio lontane dale mura, le quale
 erano tutte de plize, zoè terra non cotta et compite questa
 opera subterranea, ignota ala città, Demir li fece richiedere
 un'altra volta, che se volevano esser salvati, daesseno la
 terra. Et quelli con ignominia respondendo a lui non vo-
 lerse vendere, allora Demir fe comandar che fosse dato foco
 al legname dele cave, che sosteneva le mura; et subito le
 mura fo ruinate dali fondamenti, et la città desnudata
 subito fo presa senza contrasto. Li cittadini parte forono
 morti, parte con la robba redacti in preda di nemici. Li
 principi della città de comandamento de Demir tutti forono
 conducti in uno loco, dove fece far fosse grande per sepultu-
 re, et a quelli ligare el collo con forte ligamento de corde,
 et tirando faceva zonzer el capo tra le coxe tanto ch'el naso
 azonziva al culo et le orecchie alle polpe delle gambe appi-
 chavano. et così li miseri, involuti come lumache, forono in-
 mersi in le sepulture, octo et diexe per fossa. non li copriva
 con la terra, ma con tole, et sopra le tole meteva el ter-
 reno, azochè con più longhe stente et pene suffocati l'anima
 exalasse. Tale inventionione de tormenti et inaudita generatione
 de morte, da nisun tyranno per avanti mai excogitata, tro-
 vò el Tartaro. Desolata adunque quella città dai fondamen-
 61 ti, venne in le parte de Foenicia et de Damasco, brusando
 et desfacendo tutte le provintie. et assonati tutti li thesori
 et le richeze de Damascho, brusata la città, passò in Caleppo,
 togliendo dale citade li nobili maistri de diversi mistieri,
 quelli mandava in Persia. Et messa tutta Arabia in gran-
 dissimo terrore, se revoltò verso Smarchante, metropoli de
 Persia. Paiaisith aldendo le cose grande che erano facte in
 Arsigan et in la città de Sevastia, in Soria, in Damasco et
 in Calepho, non cessava mandar lettere in Natolia in Asia,
 et con ogni sollicitudine assonando acreseva el suo exercito.
 Lo imperadore Zuanne con li infortunati Romei, aldendo que-
 sti movimenti, alzavavano le mane al zielo con devoti pianti
 dicenti: o misericordioso Signor, dio de misericordia, habi
 pietà de noi inutili servi loi, et percoti quello che menaccia
 a noi. Conserva questa patria, dove è la casa toa, el san-
 ctuario con le sacre et sancte cose tue. Volzi li pensieri et
 la mente de collui in altre parte et ad altre guerre lontane
 da noi; in le quale rimangha confuso et conquiso, azò noi
 possiamo stare in pace et laudare el nome tuo in eterno. Zà

tornava la desiderata stazon dela primavera, quando Demir .
 Can partito de Persia et congregate molte zente de diverse
 natione et linguazi , Taurosithe , Zerchii , Avagasii , se avido
 verso la Thanaide , deffazando le terre che sono in Boffaro ,
 et passando per l'Armenya et la Cappadocia. et venne in Ga-
 latia con tanto et tale exercito , quanto et quale zà condusse 6a
 Xerse in Grecia. Dal'altra parte Paiasith , congregato el suo
 exercito de valorose zente bene armate , Anatholice , Traicie et
 Serviane , con Stefano fiolo de Lazaro se mosse contra Da-
 mir. et trovandose appresso la città de Galatia , intese ch'el
 campo de Demir non era longi da la città de Agnira. Ap-
 proximandose ala città ficchè li soi paviglioni in mezo la cam-
 pagna de Agnira , onde derieto al campo passava uno cor-
 rente fiume , el quale abbeverò li homeni et li cavalli. De-
 mir campezava in la regione contraria , in la quale era grande
 penuria et carestia de aque. Che intravenne ? che Paiasith
 comandò che fosse facta una publica crida , per la qual co-
 mandò ch'el zorno proximo vegnante tutti fosseno appare-
 chiati ad andar con lui alla caza. Et così l'altro zorno con
 tutte le sue zenti andò ad cazare , et trè zorni spese cazan-
 do zervi per paesi diversi. In questo mezo Demir non fo
 pegro a prender la comodità del tempo et del loco ; et sub-
 bito col campo se levò da i lochi aridi et secchi , et accam-
 pò se sopra le rive del fiume , onde Paiasith s'era levato per
 andare ala caza , mostrandose superbo et valoroso non apre-
 ziar Demir nèl suo exercito. Exercitandose adunque quelle
 zenti in la casa , per la fadica e'l caldo del sol , che si tro- 63
 vava a mezo el cielo , tanto forono faticate et stracche ,
 azonta la ardente sete , et non trovandose aqua da bere ,
 che più de zinquemilia homini strangosciarono et morirono
 de sete. De quì venne la prima caxone del mal de Paiasith.
 Tornando adunque dappoi trè zorni dalla caccia , trovò che
 Demir se era accampato in quel loco , onde li s'era levato
 per andar a caciare. Da necessità adunque constricto , con-
 venne metter el suo campo in altro loco incomodo , et conven-
 ne per forza el zorno sequente esser ale mane col suo ne-
 mico. Ma zà predestinato in cielo , qual de questi doi po-
 tentissimi exerciti dovea esser victorioso , nella primavera
 passata menando Paiasith el suo exercito dale parte de Po-
 nente contra li Tartari , apparse in cielo el nuntio della sua
 adversa fortuna , la cometa con la coma ardente come uno
 foco , più de quatro braza longa , da Ponente movendo li soi
 razi come lanze verso Levante. Et quando'l sol s'ascondeo
 sotto l'orizzonte , ella apparea mostrando la sua ardente coma ,
 et irradiava tutti li confini della terra , nè consentiva che
 l'altre stelle relucesseno , nè l'aere per la nocte diventasse

bruno. Et come un foco lampezava in mezo el cielo, infine che se terminava sotto l'orizzonte. Questo segno hano visto l'Indiani, Caldei, Egiptii, Frigii, Persi, et quelli che habitano la Asia minore, Traci, Unni, Dalmati, Itali, Hispani, Germani, et se alcune generatione habitano oltra le onde del grande oceano. Durò questo orribile mostro per fine al'equinoctio. Questi sono li miraculi de l'alto dio, che sumerse Faraone con le forze d'un altro Faraone, et col mezo del Tartaro ha indutiato le persecutione di Turchi contra li poveri Greci.

Abiando inteso el Tartaro li movimenti de Paiaith, la sera fece far cride per tutto'l campo che la matina tutti se trovassero a cavallo in arme per combattere. Et lui levatosi al'alba ordenò tutti li principi delle schiere, li centurioni et li chiliarchi. Nel corno dextro fece capitano el primo di soi figlioli, in lo sinistro suo nepote, perchè Demir era de etade de anni LX. Et ordinato el suo campo, così comandò, dicendo: O compagni, che per tante provintie me havete sequitato per trovarve a questa desyderata bataglia! o exercito invicto! o natura adamantina! o muro fermo! o generatione incaptivabile! Havete inteso li facti clari di nostri mazori, non in Eoa, perchè quella è nostra patria, ma in Europa, in Lybia, et per dir brevemente, in tuta la terra. Havete inteso li preclarissimi gesti de Xerse et Arthaxerse contra li Greci, che forono eroi et semidei in questo mondo. Ma questi Turchi mezo barbari chi credete voi che siano? Sono come locuste ala faccia di leoni. Io ve ricordo queste cose non per confortarve, perchè la preda è in le nostre mane, ma azochè questo mormolichion (*Latine masha-chara*) non fuza dale nostre mane, ma sia sano et salvo, azò portando quello in Persia vivo el possiamo mostrare ali nostri figlioli, et amagistrarlo che piu non ne sconzure per le nostre mogliere. Questo loco grande et patente, col monte che ali ochi vostri se dimostra, voglio che dal nostro exercito sia circondato. el corno dextro vada ad modo de mezo cercho falcato, et similmente el corno sinistro. et l'uno con l'altro corno se habiano a conzunzere, et dentro dal centro li nostri inimici come fere silvestre remangano serrate. Paiaith d'altro canto al levar del sole ordenò le sue zente, et comandò che li instormenti, segni bataglieschi de Bellona, tutti con orribile voce sonasseno. Aldendo adunque li doi exerciti che venivano citati ala bataglia, l'uno contra l'altro nel principio a piccol passo se mosseno; poi con ferocissimo impetu se urtarono. Li Tartari senza voce et senza remore, come formiche sollicite, se exercitavano. Ma li Turchi con voce et cridi tutto'l cielo impiendo nel primo conflictio valo-

rosamente combattevano. Paiasith, come un fulgore in ogni loco apparendo, or questo or quello castigava et reprendeva, et tutti ad ben ferir confortava. Et mentre l'uno et l'altro exercito fortemente combattevano, uno di più eccellenti conductori de Paiasith ricognobbe Athis, suo antiquo signore, con el suo fratello in mezo le schiere dela contraria parte. 66 non dissimulando alora l'antico amor, el conductor con zinquente cento cavalieri se mosse col guanto incima dela lanza, et sottomisese ad Athis con la sua compagna. Et quelli li quali furono subditi de Sarchan, de Mandachia et de Carmian, similmente fecero con li soi compagni. Vedendose adunque Paiasith delle penne non sue ad una ad una dispennarse, et ch'el dextro et sinistro corno del campo di Tartari se veniva scontrando et lui in mezzo del globo serrando, benchè grave dolor nel suo cor sentisse, dissimulando la adversità della fortuna, or questo or quello andava confortando. Stefano, fiolo de Lazaro, suo cognato, come el sermon nostro ha dimostrato, trovandose in questa battaglia con cinque milia cavalieri Serviani bene armati, vedendo el tempo extremo, da ira accesi con le lanze in resta come folgori se mosseno contra i Tartari; li quali non possendo sostenere l'assalto di Serviani, li feceno porta per el cerchio, onde volseno ussire. Et essendo ussiti fora, li Tartari li serivano li cavalli non possando ferir li homini, li quali erano de negro ferro coverti. Ma li Servi diventati più feroci per haver rotto el zerbio di Tartari, tornarono in campo per quella stessa via, benchè in la tornata de l'una et altra parte non pochi ne cadesse morti. Stefano accostandosi al lato de Paiasith, molte parole li parlò in rechia ma non feceno alcun fructo, perchè volse acceptare el suo consiglio de fuzir et scampando salvar la sua vita. Ma Paiasith circumdato da molti affanni non cognoscette la via della sua salute, come disse el propheta: *circumdederunt me vituli multi, tauri pingues obsederunt me. Aperuerunt super me os suum, sicut leo rapiens et rugiens. Sicut aqua effusus sum, et dispersa sunt omnia ossa mea. Factum est cor meum sicut cera liquescens in medio ventris mei. Aruit tanquam testa virtus mea, et lingua mea adhaesit faucibus meis, et in pulverem mortis deduxisti me, quoniam circumdederunt me canes multi, concilium malignantium obsedit me.* Stefano provedendo le cose che haveano a sequire, et nisuno bono fine sperando, perchè la bona fortuna a Paiasith havea voltato le spalle et faccia lieta mostrava al campo di Tartari, tolse con seco el primo figliolo de Paiasith, el qual se chiamava Sulmano, et un'altra volta valorosamente 67 combatendo rompette el cerchio di Tartari asperamente resistenti. pure al fine, molti morti dal'una et l'altra parte, Ste-

fano con Sulmano e' l resto de Servi con grande velocitate scampò. li Turchi vedendosi circumdati, senza ordine comenzarono a fuzire. li Tartari senza misericordia persequitandoli, come cani, li andava amazando. Paiasith per mezo el campo per la più spessa moltitudine se misse a fugire verso la montagna con circa X milia schiavi, che loro chiamano zanizari. zà erano facte le cride secundo le leze militare de Scythi, che rotto lu exercito, fora de bataglia a nisuno sia licito più amazare el suo inimico, ma torli le spoglie, et li corpi nudi lassare andare. In questo tempo extremo li zanizari contra Tartari come leoni fortissimamente combatte-

68 vano. Ma che pudevano dexe contra cento? al fine el menor numero dal mazor fu superato et victo. Et Paiasith da Tartari fu recognosciuto et insto come laurachi nel rinzachio trepidare. Allora alcuni Tartari accostandosi al suo lato diseno: Signor Paiasith, desmonta da cavallo, perchè Demir, grande imperador, te chiama. Et quello reluctando fo astrecto a desmontare, perchè'l suo cavallo era Arabico, de grande valimento. et facto montar in un altro cavallo, fo menato a Demir Can. Habiando inteso Demir che Paiasith era preso, subito in mezo il campo fece ficchare uno paviglione, et dentro in una sedia sentato se mise a zochare a lo zatrici, el qual zocho li Persi chiamano santraze (i Latini chiamano schacchi), mostrando per quello che poca cura havea della presa de Paiasith, come quello che zà lu havea nel lazo preso. Ma mostrava el contrario de quel che havea nel core, et benchè avesse dopio exercito, pur trepidava, pensando la fine incerta dela imminente bataglia. Poichè hebbe cognosciuta la victoria certa, cavillando el don dela fortuna et attribuendo lo alla sua virtù, comenzò a deludere Paiasith col zuocho delli schachi. Levando adunque li Tartari Paiasith dritto sopra le palme delle mane con grindi et voce al ciel, dicendo: gloria et victoria a te, Demir, grande imperador de Persia. Presentemo al tuo imperio Paiasith, principe de Turchi, vivo secundo el tuo comandamento. Demir

69 mostrando haver l'animo intento al zocho, non guardò Paiasith nè anche la turba che'l presentava. Et quelli allora con mazor voce annuntiava la victoria et la presa de Paiasith. Demir in quella hora perse el zocho, et suo figliol li diede scacho zochato. In lingua Persa scacozocato se dice siacru; et da quella hora inpoi suo figliol fo chiamato siacru. Demir levatose da sentare, tra la grande turba vidde Paiasith; al qual guardando disse: Sci tu quello che poco avanti seperave da noi le nostre done, se contra te non venavamo a questa guerra? Al qual Paiasith respondendo disse; io son quello. Ma per questo non se conviene tanto

schehr quelli che la fortuna te ha sotto postl. Ricordate anche tu che essendo principe sappi ben conservata li confini del tuo principato. Così parlando, Demir sentì una intensa adustion de colera: era stato dezuno da la matina al vespero, da lo caldo intenso et dalla secca polvere molto afflicto. Comandò a Paiasith che sedesse in suo conspecto, consolandolo et minuendo con humane parole el suo dolore. Apresso comandò che fossino ficcati trè honorevoli paviglioni, dicendo: va, riposa, et habbi cura del tuo corpo. Et non pensar che sia factò a te quello che tu ad altri factò haveresti. Che io te zuro per l'alto dio et per el suo propheta, che nissuno altro seperarà l'anima toa dal corpo tuo, che dio, el quale a star teco la convinse. Aldite queste parole, Paiasith subito andò al paviglione, che Demir li havea donato; el qual paviglione Demir el fece de uno forte vallo munire, et da mille homini d'arme Persiani ben guardare. Et de fora del steccato li fo deputati cinquemilia pedoni de armatura leziere armati, li quali ogni zorno et ogni nocte faceva cambiare. In questo campo, nel qual fo factò el conflictò, Demir demorò octo zorni. Dapoi despartiti li exerciti fo mandati da Galatia in Phrygia, in Pamphilia, in Bithynia, in Asia minore, Hyrcanya, Lycia, Pamphilia; in ogni città et in ogni principatu pareva esser uno exercito, benchè fosse in tante parte diviso. La persona de Demir in questi octo zorni repusò, et cumulando la preda le spoglie et la grande ricchezze dela città de Angira. Dalla qual partito venne al Cociagion, metropoli de Phrygia, menando seco Paiasith sotto grande custodia. Prima ch'io piu avanti proceda, me par conveniente memorare una cosa degna de memoria, la qual fo facta in Angira. Durando ancora in la guerra Paiasith contra li Tartari, havea in campo quatro soi fioli. El primo era Musulman, l'altro Esses, el terzo Mechiemeth, el quarto Mosses. Oltra de questi ne havea lassati doi nel palazo dela soa residentia, Mustapha et Orchan, essendo anchora teneri infantina etade. Mechiemeth in quello anno havea havuto per sorte da suo patre el principato de Galatia. Et dubitando che li Tartari remaria vencitori della guerra, fuzzi con i soi subditi ali monti vicini, spectando come le cose havessero a finire. In questo spatio de tempo non dava mai riposo alli occhi, et dopo molti pensieri fece cavare una via sotto terra, per la qual via secreta et occulta se andava fin sotto'l paviglione de Demir Can. Entrato adunque Mechiemeth in la cava con homini electissimi armati, et poco mancava a zonzere al tentorio dello imperador, quando la mala fortuna de Paiasith discoperse le occulte insidie de Mechiemeth suo figliolo. La matina sequente essen-

do el sole in leone, el quale nove hore havea demorato sotto la terra, vene l'altra compagnia de homini armati ad rendere la volta a quelli che guardavano la persona de Paiasith; et inquirendo ogni loco veddero per uno forame le cave fatte sotto terra; le quale viste cominzarono ad exclamare, et incontinente per tutto'l campo fo exercitato grande tumulto et rumore. Et circumdato el paviglione de Paiasith, fo trovato lui stare expedito con Cogiaferur principe delli Eunuchi, et expectare la expeditione della cavatione. Li operarii delle cave con Mechemeth et li soi compagni, aldito el grande tumulto sopra della terra, fuzirono indietro. Menato adunque Paiasith al conspecto de l'imperadore, con aore parole fo ripreso; et a Cogiaferur incontinente in sua presentia fo tagliata la testa. Da quella hora in poi Paiasith con molta strectura fo guardato. La nocte le mane e li piè in catene de ferro fo tenuto; de zorno da grande numero de custodi armati circumdato. Partendose adunque l'imperador dal Cociafo, spogliò la città de tutto'l suo pretioso havere, extorquendo li possessori con molti et varie generatione de tormenti, alcuni homini suspendendo, et alcuni sotterrando vivi. Da Cociafo venne in Bursia, dove trovò li pretiosi vasi d'oro et d'ariento, le margarite et pretiose pierre, le quale come frumento mesurava con i mosi. trovò li anche le belle femine et le concubine de Paiasith; tra le quale erano le figliole de Lazaro. et ricolto tutto'l thesoro de Bursia, de Nicea, de Nicomedia et altre circumvicine citade, venne in la Phrygia inferiore. Et vastate tutte le citade et castelle de Phrygia, venne in Asia, et destructo Adramintio et Asson, venne ad Pergamo. Ove demorando alcuni zorni, accumulò tutto lu havere delle circumstante citade. li teneri putti et putte prendevano in servitù. Li patri et li parenti Greci e Turchi ligati con ferro et con foco tormentavano, finche manifestavano li ascosi thesori. li quali poi tutti accumulati, venne in Magnesia, la quale era in Sypolo. Et accolto tutto lo havere che se trovò in Sardia, Philadelphia et Atalia, venne alle Smirne. Da questo loco andò allo assedio del castel de San Pietro, el quale, come avanti havemo dicto, in vita de Homur fo edificato da li fereri de Rhodi. A questo castello nella prima centa della forteza erano recorsi molti Christiani da Epheso, dala Tyra et altre terre vicine, perchè molto se confidavano in la forteza del castello et la proibità di ferieri, et anche perchè Paiasith uno anno el tenne assediato, et nol possete aquistare nè per arte, nè per forzo de bataglie, nè per fame, nè longo assedio. Habiando adunque Demir più volte rechiesto li fereri che li desse el castello, et loro non vogliandoli consentirlo, deliberò serrar la

boccha del porto. Onde la sera fees fay crida che cadauno del suo exercito dovesse buttare una pietra in la boccha del porto. Quelli del castello, temendo lu effecto de tale crida, subito feceno tirar fora della boccha del porto in nel mare libero tutte sue galie et navilii. La mattina secondo el comandamento dello imperador fo facto; et sine ala prima hora del zorno la boccha del porto fo facta terra ferma; et la centesima parte dello exercito non se possete in quella opera exercitar. Ma quale lavoro si grande seria stato bastevole ad metter in opera tanti operarii? era tanta la moltitudine de quelli che erano sotti in quel loco, che superavano ogni numero; et tanto era ad ogni opera la loro strenuità, che superava tutte le opere di mortali. Era in loro natura horribile. non temevano morte, et poco apprezzavano la vita. Come fiere salvatiche, corrivano alla pugna. Traversando adunque per terra la boccha del porto, se accostarono alle fosse del castello. Li Rhodiani dalle torre e dalle mure con sagette virilmente combattevano. Li Tartari, come locuste dalli storni occise, cadevano in le fosse, le quali de i corpi morti se impivano. Li Tartari, come le teste dela Idra Lerneia, renascendo multiplicavano. Empito le fosse delli uccisi corpi, li vivi, che senza fine abbondavano, con i piedi calcavano quelli che le loro anime non erano ancora seperate delli corpi; sopra li quali posavano le scale, per le quale ascendevano le mura. Di quali alcuni montavano, alcuni a terra deturbati cadevano. Li vivi non curavano s'el padre o el figliolo morto fosse: ma a tutti era uno yoto et uno desyderio, esser primo ad ascendere le scale, esser primo ad levar la stendardo sopra le mura. Pur alfine ascendendo li Tartari da ogni parte del castello, li ferreri furono dalle mura rebutati, et fuzendo dal castello cercarono la sua salute per la via del mare. Accostandose le galie al castello, le confuse ciurme senza ordine montava, et li ultimi ricevuti in le galie forono el baiulo et li ferreri. Li Christiani, che con le mogliere et figlioli erano scampati nel castello, tutti corseno alle galie, buttandose in mare. alcuni afferavano le ancore, alcuni le gumine, molti el temone e li remi, lassandose alle galie strasinare, pianzendo et dicendo ad alta voce: O Christiani de dio, habiate de noi misericordia. anche noi semo Christiani, per amor de Iesu Christo, non ne abbandonate, non ne lassate in man de cani. Li galioti, più per necessità che per voluntà crudeli, con le dure corde percotendo le mane et le braza delli miseri supplicanti, recommandando le vele alli venti, navigarono verso Rhodi, lassando quelle povere anime malnate più morte che vive. Li Tartari vincetori della impresa, preso el castello, tutti li Chri-

stiani con le mogliere et figlioli, circa mille et ducento; li quali nel castello erano scampati, menarono davanti all'imperador; el quale non perdonando nè ala età nè al sexu muliebri, a tutti fece tagliar la testa, et poi fece fabricare una torre, in la quale fece murare le dicte teste, componendo una piera in una testa, mostrando el volto delle teste verso la ragione più patente dalla più scoperta faccia della torre. El quale spectaculo horribile et inmane rimase in Asia ad esempio de Christiani et memoria eterna della Scithyca crudelitate. Due citade sono site nel lito de Ionia, nominate Phoce nove et Phoce vecchie. Le nove Phoce, avanti che li arivasse Demir, se diede et sottomise a lui con certe conventioni de pace. Le Phoce vecchie, che erano subiecte al signor de Metilino, remase nel suo stato, fin che Demir andò alo assedio delle Smirne; et essendo occupato in tale assedio, mandò suo nepote ale Phoce vecchie, el quale havese a contemplare quella citade et el suo sito, et depinzere in tabula, et de pinta portarela al suo conspecto. Inteso questo 76 el signor de Metelino subito montò in galia, et venne alle Phoghe vecchie. Et havuto colloquio col nepote de Demir, se accordaro et confederandose insieme, et rimaseno amici. Et cumulado el barbaro de ricchi doni dal signor Christiano, l'uno a cavallo, l'altro in galia montò. Tornando adunque el nepote de Demir ale Smirne, trovò la città ruinata da le fundamenta. Lassando adunque quella, venne in Epheso; al quale da ogni parte conveniano li exerciti, li quali copriva tutte le provintie, perchè partendo Demir de Angira fece far publici comandamenti, che tutti li soi satrapi con le sue squadre dovessero adunarse in Epheso, et da Epheso poi far la volta per tornar in la lor patria. Messo adunque el grande stendardo in Epheso li demorò zorni trenta; et congregati in quel loco tutti li cittadini et habitadori delle citadi terre et castelle circumstanti, con diversi tormenti de ferro et de foco da loro extoræno l'oro et l'arzeno, de riche veste, et le pretiose supellectile, le quale dalli antiqui progenitori loro haveano successo. Da Epheso partito andò ad Mylesia metropoli de Carya, tra Lycia et Ionia; ove tanto aspero inverno et lazaro reddito li azonze, che tutti li animali terrestri volatili et aquatici, come se in cristali fossino transformati, aizando morivano. Partendosi li Tartari da una citade per andar ad un'altra, quella che lassava re- 77 maniva tanto inanita et exausta, che in quella non se aldiva più voce de animali nè de ucelli domestici, nè pianto de creatura humana. Ma come li pescatori, che la tracta dal pelago in terra tirano, tutti li pesci grandi et pesciulini, anche le vilissime granceole, strinzendo raccolgono et tra

loro partino et dividino, così queste zente Scithiche lassò la Asia desfacta et destructa. Da Milesia andarono in la Phrigia superiore, la qual li Turchi chiamano Charasser. In questo loco Paiasith dopo molti assalti, da la adversa fortuna et dal superbo vincitore molte inzurie rezevute, miseramente partì da questa vita; et molti dicono che de sua volontà togliendo el veneno se uccise, perchè Demir voleva che visse per menarlo in Persia et nel teatro mostrarlo alli popoli da Persia triumpho della sua victoria, et castigatolo poi farlo con vergogna morire. Essendo adunque Paiasith ala morte vicino, fece dir a Demir queste parole. O Demir, ecco che io horamai muto la vita mia. muta anche tu la mente tua inverso di me, et benignamente guarda el mio morire, et in la sepultura edificata per me fame seppellire. Queste parole habiando aldite el Tartaro, se volse ad misericordia, et incontinente fece liberare cento delli servi da Paiasith, et a quelli comandò che portasseno el corpo del suo signore in Bursia, et in la sepultura facta per lui lu facessero seppellire: Demir partito da Phrygia de sopra andò al Licaonia et deli a Caesarea, dappoi in la Armenia piccola et grande, compiendo anno uno fora de la Persia. Compito uno anno intrò in la Persia come glorioso vincetor di duchi et conquistator delle provintie, portando tanta spoglie et tanta preda quanta nisuno altro tyranno de Persia mai portasse. Ma tornamo ormai alli posterì duchi de Ottomanni, et vedamo come è cazuta in quelli la bona fortuna del ducato. Lo imperadore Emanuel, inteso el cazere de Turchi et la subbita mutatione della fortuna de Paiasith, come lampa cadente da cielo, subito tornò a Bisantio. El suo nepote li ha ceduto el temon del'imperio; et lui fo mandato in la insula de Limno. Emanuel dalli nobili del palazzo et da tutto'l populo con molte laude solo imperadore fo pronuntiato. In questo tempo Musulmano passò in Europa et venne alla città; et butatose ali piedi dello imperadore, et humilmente a quello supplicando disse: Sacro imperadore, con ogni humiltà et reverentia ala tua maiestà me ricomando, et prego che accepte per figliolo, et io te observerò come patre. tra noi non serà mai nè division nè discordia. Solo te prego, me costituisce principe de Tratia et de tutta la terra che possederò li miei progenitori. Et per securità et ostatio diede al'imperadore uno delli soi minori fradelli, existente ancora intenera etade, et una figliola de sua sorella nominata Facmathatu, promectendoli rendere 79 Salonichi et li lochi de Strimoni perfine al Cithone et Peloponeso, et tutti quelli lochi che sono intorno alla citade da Panido perfine a Sacra Boccha, che in lingua Greça se

chiama Hierostomo, et da sacra bocca fine ad Varna, con tutte le terre maritime che sono poste nel ponto Eusino. Habuta adunque la gratia Musulmano secundo che l'havea domanda, lo imperadore lu mandò in Andrinopoli; et Demitrio Leondari, homo molto prudente et experto in le cose bellice, mandò a prendere Salonichio, nel quale deschazati tutti li Turchi della terra, l'introdusse Zuanni Palleologo, et publicolo imperadore de tutta la Thesalia. Et similmente deschazò li Turchi da tutte le citade et lochi de l'imperio, et constituì zentili homeni Greci prefecti et governatori per tutte le provincie. Fo in quel tempo in tutta Tracia pace et tranquillità, ma in le parte de Asia grande guerra et turbatione per la subbita mutatione di principi per tutti li principati. Passato adunque quello fredissimo inverno, e succedente la tepida primavera, la fame et la peste cominciò crudelissimamente a dominare per tutte le citade et per tutte le terre, che da i piedi delle zente Scithiche erano sta toccate. Et in questi mali tempi non manchorono anche le guerre finitime tra li populi et li principi, reliquie dell' Turchi et delli Tartari, delle guerre passate. Venendo adunque Alixar, fiol de Carmian, con lo aiuto de Demir Can recuperò lo imperio paterno; et similmente Archan, et doi ⁸⁰ figlioli de Athis, Omur et Eses, et Elies figliol de Mandachia recuperarono Lydia, Ionia, Caria, Lycia et altri lochi, li quali li soi progenitori per avanti haveano conquistati. In questo tempo li figlioli de Paisith remaseno in Eoa. Mechiemeth era in Angira de Galatia. Et perchè non havea herede, teneva con seco Moses suo fratello, el quale ancora era in puerile etade. Eses veramente andava errando in qua et in là, non havente dominio nè alcuna ferma mansione in alcuno loco. Et similmente Mustafas. Onde Mechiemeth mandò da Angira uno di satrapi, che fo de suo patre, chiamato Themirtes, el quale haveva ad condocere Ese in le parte de Angira, ad fine che come minor fradello sotto de lui podesse viver. Ese pocho tempo poi che fo conducto, comenzò ad mover guerra contra suo fratello Mechemeth. havutolo adunque in le sue forze, Mechemeth li fece tagliar la testa. In questo tempo che Mechemeth in Galatia cresceva in fama et reputatione, nel ducato de Atis verso la Ionia se levò uno nominato Zenait, fiolo de Carasubasi, homo magnanimo et in l'arte militare molto famoso; el patre del quale nel tepor de Paisith era stato governatore de Smirne, et per haver tenuto longo tempo quel ducato, li Smirnei lu osservavano come proprio suo signore. Levatosi adunque Zenait con circa zinghecento Smirnei, andò contra el figliolo de Atis, el quale dominava Epheso, depopulando et guastando tutte le

ville et tutte le terre de Epheso. Et a pochi zorni poi accressiuti sinquecento altri homeni armati, pose el campo ala città, et tanto la afflixè et combattè che in pochi zorni el figliol de Atis scampò del castello, et Zenait se fece signor de Epheso. Preso el ducato de Atis, Zenait non cessava scrivere in Tracia a Musulmano, dicendo: Io sostengo questa guerra per amor tuo. El ducato de Atis non per me ma per te lu ho aquistato; sichè mandame aiuto, che col braccio della fortezza toa io possa disperdere li iminici toi. Musulmano certe non fo pegro ad mandarli per la via de Gallipoli ale Smirne gente et thesoro, perfìn che Zenait deschacciò li posteri de Atis de tutto'l suo ducato. Veggando la primavera de l'anno secundo dappoi el deluvio di Tartari, el secundo figliol de Atis manchò de questa vita; e'l primogenito chiamato Omur, descacciato dal ducato paterno, ricorse ad Mandachia suo barba, duca de Caria, et buttandosi ali soi pedi, li narrò el suo infortunio, et humilmente li domandò adiutorio. Mandachia benignamente ricevendo quello, exaudi le sue preghiere, et convocati li soi principali, congregò sei milia homeni armati, con i quali menando con lui Omur venne in Epheso, dove era Carasubasi con homeni trà milia. Suo figliol Zenait in quel tempo se trovava ale Smirne. Mandachia combatendo la terra, fece richiedere li Ephesii che li apriseno le porte. Et quelli non vogliando ala richiesta consentire, Mandachia irato fece metter fuoco alli quatro cantoni della città, et in apatio de doi zorni tutta la terra fo bruxata. Li cittadini vedendo le sue case, reliquie de Tartari, vertirse in cenere, se verderono a Mandachia. Carasubasi abbandonando la città se salvò in la forteza, in la quale contrastando durò fine a l'autunno, spectando soccorso da Zenait suo figliolo. El quale per esser con poca zente ale Smirne, non possette venir al soccorso paterno. Carasubasi d'ogni speranza de soccorso destituito, apersè la porta del castello et ussò fora, et hattandosi ali piedi de Mandachia humealmente li domandò misericordia. Mandachia restituito Omur suo nepote nel ducato paterno, fece ligare Carasubasi, et con lui li Ottomannide che con esso si trovarono; et tutti fece portare in Caria al Mamolo, et serrare in una torre; et lui poi se ne tornò al suo ducato. Zenait, aldite le cose seguite, con una fusta navigando venne in Caria al Mamolo, et secretamente fece sapere al patre come lui era venuto per involarlo con i soi compagni. Quello factosi portare de bon vino in abbondantia, inebriò tutti li guardiani; li quali vincti dal vino et dal sonno come corpi morti iaceano. In questa commodità de tempo Carasubasi con li compagni, che erano in prexone, romperono le mu-

ra della torre, et con le corde calandose ussirono fora et montarono in la fusta, et vennero alle Smirne, dove feceno grande festa. Zenait poco tempo stette in riposo, che scripse tutti quelli homini che podevano portar arme, et andò contra Omur, guastando et depredando tutte le terre fine ale mura de Epheso. et combattuta et presa la città; molti cittadini trucidati, Omur non podendo resistere corse nel castello. et facte alcune bataglie, et molti morti da una parte et l'altra, finalmente vennero in accordo; et facta pace et confederatione tra loro fecero parenteza. Zenaite diede sua figliola per mogliera ad Omur, et abbracciando se insieme come patre col figlio, con sacramenti sollemni stabiliro le promissione et la parenteza contracta tra loro, promectendo Zenaite anichilare ogni amicitia et promessa che facta havesse a Musulmano. Demoranti adunque el socero e'l zenero in Epheso, attendevano a componere le cose del ducato et lè defferentie delle cittade da Meandro verso Artos, Philadelphia, Sardia, Nimpheon, fine al fiume Hermonos. Una mattina nel levar del sole se levò una voce del populo ch'el duca era morto, et levato el corpo fo seppellito nella sepultura paterna, posta a piè del monte Timulo vicino al castello de Epheso. Per la morte de Omur Zenait levotose in alto, existimava el ducato come sua heredità paterna, et fo chiamato aptonomo, quasi homo senza leze, ducha de Asia.

84 Ma Musulman dolentemente portando la rezevuta iniuria da Zenait, passò in Bithynia et in Pursia. Tutti Pursiani rezeveva quello con alegro core, offerendosi per amor suo voler morire. Era allora el tempo della primavera. Cominzò a scrivere d'arme et adunare lu exercito. Zenait anche lui se apparecchiava alla guerra. Con pochi homini montò a cavallo, et andò Hyconion metropoli de Lycaonia. et havuto colloquio col Caraman, descese al Cociagion, dove habbe parlamento con Carmian. El parlamento havuto con i prenominati duchi fo de questa substantia: Sapete, o principi, el danno che havete sostenuto da Piasith. Delli patri nostri alcuni forono trucidati, alcuni forono iapiccati, multi con la progenie loro mandati in exilio. Et delli principati nostri lui solo se fece monarchia. Dapoi veramente che quello demonio per el iusto iuditio de dio è sta tolto dal volto della terra, habiate cura che la semenza de quello dracone non ve deglutisca, sichè corteremo la testa de questa fera pessima hora che comenza a levar la crista; et da quella hora in là sempre senza pensieri et senza payra viveremo vita felice et iocunda. Li duchi habiando inteso el parlamento de Zenait, ben compreso che quele parole nascevano dalla sua propria carità, par nientedimeno considerando el fine dela cosa andarono in

Epheso, el Caraman con homeni armati XXX milia, el Carmian con X milia, Zenait con V milia. Musulman dal'altra parte da Prusia andò a Lupadio, dove facto el censo de tutto'l suo exercito forono trovati homini fine XXV milia. 85 Et levandose da Lupadio, venne a Pergamo nel campo de Memomeno, et de li venne a campo ale Smirne. Inteso Musulman la conventionne tra Caraman, Carmian et Zenait, stette alquanto suspeso: pur parti dale Smirne et venne verso Epheso, ponendo el suo campo ad un loco chiamato Mesaulion, facendo ficcare li soi paviglioni spessi et stretti; et fece far le fosse intorno al campo et levar el terreno, et in mezo se serrò col suo exercito, castrametato sei hore de camino lontano da Epheso et dalli campi dela parte contraria, la quale per paura non osava venir a trovar Musulmano; nè Musulmano per la inequalità non andava a loro. Stando l'una et l'altra parte ambigui infra li soi termini, uno secretario de Musulman secretamente andò ad trovar Zenait, mostrandose suo amico, li fece intendere, come Caraman et Carmian se sono accordati con Musulmano, et hannoli promesso questa nocte darli esso Zenait legato in le sue mane, et così hanno facta pace et amicitia tra loro. Et dapo la tua captività li duchi cadauno in pace torneranno al suo principato. Habiano inteso queste cose, Zenait, vegnando la sera, fece far grande luminari et fochi per tutto'l suo campo. Et lui tolti con seco li più presti cavalli, andò a Paisaith suo fratello, el quale era governatore nel castello de Epheso; al quale minutamente narrò tutte le cose che lui erano state notificate, et ricomandoli la guardia della città fine ala matina. Esso con el resto di soi soldati andò a 86 Musulmano. Circa la meza nocte le guardie de Caraman et de Carmian, le quale andavano revedendo le statione militare, vennero alli paviglioni de Zenait, et nullo fo trovato. Zenait veramente, vegnando l'alba del zorno seguente, colla corda avincta intorno al collo venne alla presentia de Musulman, pianzendo et dicendo: Signor mio, io ho peccato; sono reo della morte. fa di me quel che te piace. ceco me colla corda al collo. son subiecto ala pena. Musulman, veduta la humilità et penitentia de Zenait, se mosse ad misericordia inver di quello, et remectendoli el commesso peccato, lu vesti de biancha vesta. Poi el domandò dove se trovavano li duchi et li soi exerciti. Zenait respondendo disse: sono in Epheso. Et se tu voli, damme lu exercito, ch'io teli menarò ligati. Musulmano dubitando de doppio inganno, cunctando soprasedette, fin ch'el sol alto da Levante pareva sopra la terra. Poiche le cose li parse assecurate, montò a cavallo con tutto'l suo exercito, menando

con seco Zenait andò in Epheso. El Caraman e'l Carmian, come havemo predico, cercati li tabernaculi de Zenait circa la meza nocte et non trovato quello, hanno inteso el tradimento; per el quale nelli exerciti delli duchi nacque grandi tumulti et perturbatione. Alcuni cercavano li soi cavalli et li, alcuni li gambeli, altri li muli, per carchare li carias et le veste militare. Altri stavano armati et apparecchiati a combattere. Levato el sole, lu exercito tutto era armato et mosso dalle sue statione. Li homini da cavallo stavano con li duchi. Lu exercito pedestre con i cariazà era sceso li lochi alti, et haveano passate le clisure et i lochi difficili verso Meandro. Passato lu exercito, li duchi con li homini d'arme secundo l'ordine de retroguardia passarono le clisure. Ala quarta hora del sorno Musulman passando per el ponte verso la montagna de Galasio con lo exercito venne in Epheso. Molto suadendolo Zenait ch'el volesse perseguitar li duchi, Musulman non volse aidire el suo consiglio, sì per la natura sua equa et benigna, sì anche per la versutia et infedeltà de Zenait, fece adunque secare li soi tabernaculi sul campo de Epheso, stativando in quel loco mesi quatro senza alcuna cura del suo ducato, vivendo dissolutamente in taffaruzi, era homo dedito al vino et alla luxuria et a tutti piaceri corporali quanto alcuno atra. Moses, el quale el sermon nostro de sopra ha mostrato che zo-

88 venetto rimase in Angira de Galatia con suo frater Mechiemeth, scampò de Angira et venne a Sinopi, dove dominava uno signor nominato Spentiar Turchomano, el qual lu recevette come signore. amichabelmente pregato da Moses che'l facesse passar dal'altra parte del ponto Eusino verso la parte de Vulachia, fo adempita la petition de Moses. Passato in Vulachia se scontrò con Milzi Vaivoda, el quale, inteso chi era, onde veniva, et dove intendeva de andare, li diede libertà et spatio de andare per tutta la Vulachia, et far quello a lui era in piacere. El praefecto della Grecia et li guardiar delli passi del Danubio, habiando inteso la venuta de Moses in Ulaehia, scripseno a Musulman el passar de Moses et che veniva per farse ducha de Tracia. Musulmano certe intese queste cose presto partendose da Epheso venne a Lampsaco, menando con se Zenait, et lassando un altro ducha in Epheso per tutta la provintia. Et arivato a Lampsaco, fece edificare a nome suo nel lito opposito a Galipoli una fortissima torre; della quale fo edificatore uno di Genuesi, chiamato Salagroso de Negron, el quale per la sua opera et artificio recevette da Musulman grande summa de dinari. Venuto adunque Musulmano in Galipoli, sentava continuamente

89 in le sdrazive ebrio e vinolento, senza haver cura del duca-

to. Ma Moses non cessava continuamente scrivere alli baroni, promettendoli cose grande, se aquistarà el ducato. In questo tempo che Musulmano vivea così dissolutamente, Moses a se conciliava li signori. Congregava li Turchi dale parte de Hystro, dalli quali veniva chiamato duca de tutta Tracia, de Thetalia et de Hilyrico. Musulman mandò Zenait capitano verso le parte de Bulgaria et de Acridon. Eso veramente fece la via de Andrinopoli, et entrato in la città, tutti lu chiamava salvatore de tutti li boni. Et veramente così da natura predito Musulman, là che andava, in città over villa, ove demorava, ricchi et poveri, et quelli che per necessità mendicava el cibo, tutti da lui veniva sovenuti. Demorando adunque Musulman in Andrinopoli, congregato el suo exercito, et quello mandò contra Moses, et lui sentava alle beverie. Ma quanto Musulman havia lu animo al vino, tanto Moses attendeva al principato. In Sophia venne el conflictio con lu exercito de Musulman, et so vincitor. Et la fama per tutto se spandeva che Moses era per deventar principe de la Grecia. Percosse questa fama le orecchie de Musulman, et che in breve tempo ferà la intrata in Andrinopoli, perchè li capitani et tutti li valorosi homini de arme corrivano a Moses. Levandose adunque Musulman dal carico della ebraetà, dirizò el suo esamia verso Constantinopoli, cavalcando con pochi homini da cavallo. et la parte de quelli abbandonato, li quali andarono a trovar Moses, per suo infortunio passò per una villa, li habitadori de quella al cavallo, alle veste et alla figura cognobbeno che era el ducha. tutti correvano a vederlo. cinque fratelli de quella multitudin se trovò più che li altri ingordi de vederlo più appresso, guardandolo se accostarono, et tutti et cinque portavano li archi et le saiette. Turbato Musulmano contra el primo frasse una saietta; el qual procidivo cazette in terra. al hora contra el secundo tirò l'altra saietta; el quale similmente ferito cazette in terra. Li altri trè fratelli subito se forono accordati, perchè tutti et cinque forono figlioli d'uno patre: derizaron le saiette contra Musulmano, et buttolo da cavallo; al quale subito cazuto in terra tagliaron la testa. Moses in questo tempo fece la sua intrata in Andrinopoli con grande stolo de lanzaroli et homini armati da pede et da cavallo. con grande honore fo chiamato ducha de Grecia. havendo inteso la morte de suo fratello Musulmano, molto el pianse, et mandò li principi di soi satrapi ad far portar el suo corpo in Andrinopoli, et da Andrinopoli el mandò con grande honore in Prusia, et halo facto sepellire nella sepultura che Musulmano per lo suo corpo se havea facto fabricare. Moses veramente fece

far diligente inquisitione de l'interfectori de suo fratello; e trovatoli tutti e trè, et mandatoli al loco nel quale havea amazato Musulmano, congregati tutti li villani del cosale, et legato chadauno colla sua femina et con i soi figlioli fece serrare in li soi tabernaculi, et metter foco et bruxare li figlioli con li genitori et parenti, li casamenti, et de tutta la villa fece cenere et poluere. Questo fo el sacrificio ch'el tyranno fece al'anima de suo fratello. Queste furono le primitie delle opere nephande della sua vita futura. Convocati tutti li primati de Tratia, de Macedonia et delle altre provintie; dali quali havuta prima plenaria obbedientia, congregati poi in pleno consilio con silentio et attentione, Moses in mezo de tutti in alto solio stando così contionando diase. O viri forti, amici et compagni, non dico servi, de mio patre, bene havete cognosciuto li flagelli et le vastitate che le parte de Asia ha sostenuto da Demir; et più che mio patre li fo dato come ucello nelle mane. Altri non fo che facesse descendere li Tartari, li Persi et altre zente externe in le nostre habitatione che Constantinopoli con quelli che in quel tempo imperavano. Et mio fratello essendo venuto signor de Tracia et de molti altri lochi, nè a dio nè al patre mostrò mai amor nè pietà. Se è lecito a dire, era diventato mezo Cauro, che in Latino significa infidele. Et per questo dio lu havea abbandonato, et ha dato la spada del propheta in le mie mane per tagliare li Cauri et exaltare li Musulmani. Et per tanto non è iusto nè conveni che Constantinopoli, tanto eccellente città, et le citade Macedoniche, et maximamente Salonichi, che con tanto sudore aquistò mio patre, se habiano a possedere da infideli. Et sicome el mio patre li templi deli idoli fece templi sacri de dio et del suo profeta, così, se a dio piacerà, quella città, matre de tutte l'altre citade, faremo nostra, et lu interfectore de mio patre feremo venir sotto de noi; et li templi che sono in la citade imperiale, colle nostre virtude feremo case de oratione. Alhora tutti quelli che attenti stavano ad ascoltare le nephande parole, come se da dio fosseno venute, con grande applauso le hanno rezevute. Adunato adunque lu exercito primamente discorse la Servia, perche col dispoto Stefano, fiolo de Lazaro, non se accordava. Discorrendo per le ville, tutte le belle creature de belli corpi prendeva, el resto tutte amazava. Trè castelli prese per forza de battaglia: li castellani tutti fece tagliare. Sopra li corpi de Christiani fece destendere le tavole, et apparecchiare uno convito alli soi baroni. De Servia partendo tornò in Andrinopoli, dove subito fece apparecchiare bombarde et arteglierie per rompere le mura de Constantinopoli. Mandò anche uno exer-

cto in Thetalia ad in assedio de Salonichi. I lochi vicini
 a Strimona tutti havea zà preso, excepto Citunio. la perso-
 na del ducha andò verso Constantinopoli. Emanuel impe-
 radore spectando lu exercito de Moses, tolse tutti li habi-⁹³
 tadori di casali et delle ville dentro da la citade, facendo
 le campagne bruxare. Posti Moses li soi padiglioni non
 longi de la città, ogni zorno se combatia con hodio grande
 et mortale inimicitia, li Turchi per el desyderio et imode-
 rata voglia de aquistar la città, et li Greci indignantise tante
 volte da quella zente barbara esser combatuti. usciva li Ro-
 mei de la città et abbracciavase con li Turchi. uno Romeo
 combativa con tre Turchi. Multi da l'una parte et l'altra
 morti cadeva. Ma all'imperadore queste bataglie non piaci-
 vano; perchè teniva li soi homini cari per el mancamento
 come la pupilla deli soi ochi. diceva: che guadagno fazò
 mi, se di mei cento homini d'arme ne perdo dece, benchè
 Moses de mille Turchi ne perda cento? Ma ali Romei l'ani-
 mo et la audatia non manchava abbracciarse con Turchi.
 Uno zorno fo pigliato in battaglia da Turchi uno delli glo-
 riosi del palazzo, el quale era commensale de Zuanni Paleo-
 logo, figliolo de Manuel imperadore; al quale hanno taglia-
 ta la testa. Li Romei habiando inteso questo, usirono fo-
 ra delle porte, et con grande animo et desdegno combactendo ⁹⁴
 tolseno el corpo de mezo lu stolo di Turchi, et dentro alla
 città el portaro. La sua testa da Turchi era sta presentata
 a Moses. Alora Nicolao Notaras, padre del morto, el quale
 era interpètro de Manuel imperador, homo molte ricco,
 con molto thesoro ricomparò la testa de suo figliolo; la
 quale poi azonta al corpo con grande pianto fo sepellita.
 Ma tornamo alla hystoria nostra. Vedendo Manuel impera-
 dor la crudelità insatiabile del tyranno, et che la sua ini-
 micitia per la sua malignità non era per haver mai fine,
 deliberò notificar a Mechemet, fratello de Moses, demorante
 ancora in Prusia, che se ello era per venire alo Scutario,
 lo imperadore Manuel con le sue galie lu menerà a Constan-
 tinopoli. Et se Moses suo fradello se convenirà et abbrac-
 ciarasse con lui, Constantinopoli serà sua casa et suo securo
 hospitio: ma se sequisse el contrario, la città sempre serà
 suo fiolo recepto; et con l'aiuto de dio et suo sera vincitor
 della impresa et conquistator del ducato, et serà figliolo de
 l'imperador. Machemet habiando con aliegro core inteso
 le dicte parole, non fo pegro a venire a Scutario con tutto
 el suo exercito. Lo imperadore inteso dela sua venuta,
 colle galie apparecchiate a quella banda arrivò, et con molta
 festa el passò. et affrontatose con Machemeto, dopo le coniu-
 nione delle dextre mane, caritevoli basii et abbrazamenti, et

conveniente salutatione se colligarono et confederarono insieme con vinculo sacramentale de conservare l'uno l'altro in pace et amicitia eterna. et così sollemnemente fermata la amicitia tra loro, lo imperadore menò Mechemeto a Constantinopoli con tutto'l suo exercito, facendo festa trè zorni per la sua intrata. El quarto zorno ussì Machemet della città con tutto'l suo exercito et con pochi homini d'arme di Greci. venuto al conflictio con Moses fu superato in la battaglia, et vincto scampò in Constantinopoli. Lo imperador molto lu confortava con savie parole, excitandolo che con forte anime se apparecchiasse con miglior fortuna et mazor favor ala secunda bataglia. Mose veramente ussì delli confini de Constantinopoli, menando con lui tutto lu exercito de la Romania, mettendose in ordine alla bataglia contro Machemeth et contra la città. Et Mechemeth ussendo fora, et venendo alle mane la secunda volta con Moses, ancora fo rotto, et fuzendo scampò in la città, et da lo imperadore benignamente fo rezevuto. Alhora Machemeth grandemente perturbato et afflicto, vedendose la fortuna tanto molesta, disse a lo imperador: et tu, patre sancto, tenando la bilansa et mirando timorosamente la lenguetta che non passe et la seudella che non traboccha, non mi lasse experimentar la fortuna, ch'io prenda el mio nemico o veramente io sia preso da lui. Ma in verità te dico che a ciascheduno col doto de dio è scripto in la fronte quello li die intravenire immutabilmente, senza alcun remedio. Comandame adunque che io con li miei comenze a caminar per la mia via, la qual me porte verso Andrinopoli. Et solamente ora per me, come patre per el figlio, come sono. Et delle cosas future dio habia la cura. Alhora l'imperadore, aldendo le parole che nascevano dal'infiamato core, abbracciando et basiendo quello, comandò se apparecchiasse una sollemne cena, copiosa de molte delicate cose; et iubilando et congaudendo passarono bona parte de la nocte, dato poi riposo ali ochi, et venuto el zorno, Mechemeth ussì dela citade. Et havendo partito el suo exercito in doi parte, una parte mandò verso el ponto Eusino, l'altra per la via de Andrinopoli. Moses havendo inteso come era diviso lu exercito in doi parte, cacciò quella che era andata verso la parte del ponto Eusino. Et scontrandosi li doi exerciti, quello de Mechemeth fu superiore. Quelli de Moses vedendose superati, parte de loro transfuzzirono alla parte de Menchemeth; el quale volentiera li rizevette. Moses havendo visto la fortuna contra de lui tanto impetuosamente essersi rivolta, cominzò a scampare, et incidentemente cazette in una palude. Et essendo cacciato da uno di satrapi de Mechemeth,

Moses revoltandosi amasò quello satrapo, che tanto ostinatamente el cacciava. El servo de quello che fo morto, soprasonse a cavallo, et tagliò el destro braccio de la spalla de Moses. el brazo seperato dal busto casette in la palude. Moses per la abbondantia fluente per el mutilato membro strangoziato cazette da cavallo. el servo subito corse et nuntìò al ducha la ferita e'l caso de Moses et la morte del suo patrone. Mandatì adunque alcuni homini delli valorosi trovarono Moses morto: et levato el suo corpo della palude, el presentarono a Mechemeth. El quale vedendo suo fratello, pianse secundo la loro inhumana usanza; poi mandò el corpo ad seppellire in Bursia apresso li soi progenitori. Mechemeth lieto per la conseguita victoria, andò in Andrinopoli, et con grande honore rezevuto fu posto in la ducale sedia paterna; al quale con grande frequentia convennero molti ducha eccellenti signori della Grecia, et inclinando come al loro ducha promectivano obbedientia. In quelli zorni che Moses era in mazor angustia per el contrasto de Mechemeth suo fratello, Zeneit ascosamente fuzette dale parte de Tracia, et per lu^o7 Elesponto passo in Asia, et andò alle Smirne, dove congregato lu exercito andò in Epheso, et prese la città. et tagliata la testa al ducha che havea lassato Musulmano, in pocho tempo diventò signor de tutta la Asia. Manuel imperadore, havendo inteso la prosperità de Mechemeth, li mandò ambaxadori de li più eccellenti del suo palazo; de li quali la commission fo che con ornate et conveniente parole se alegrasseno et congratulasseno dela sua prosperità et della ascensione alla ducale sedia paterna; apresso che con onesto modo rechiedesse et confortasse el ducha ch'el volesse attendere le inpromesse che fatte havea a l'imperadore essendo ancora a Constantinopoli. Mechemeth rezevendo li ambaxadori con benigno et allegro viso, con efficacissime promissione sacramentale promise rendere. et da quella hora attualmente se spogliava et restituiva al sacro imperador tutti li castelli de ponto Eusino, et casali et castelli verso Tetalia et Propontide. Cumulando li ambaxadori de molti ricchi et pretiosi doni, li abbrazò et baxiò et con la santa pace de dio licentiò, conmiectendoli questa risposta. disse: andate et diccate al mio patre imperadore di Greci, come per la gratia de dio et con l'aiuto del mio patre imperadore me ho cento la potentia paterna. Da mò in avanti serrò ad obbedientia sua come figliolo al patre, et mai serrò ingrato nè discognoscente. Comande quello che li piace, et io volentieri observarò li soi comandamenti. Et simelmente abbrazò et baxiò li ambaxadori de Servia, de Valachia et Bulgaria et del ducha de le Ianide et del dispote de Lechiedemonia

99 et del principe de l'Achafa. Tutti sedendo ala sua tavola a manzar confortava, et ad bere el ponto che de sua man li sporzeva. Dapoi tutti con la pace de dio licentiò, con gratia et amore dicendo a quelli: nuntiate ali vostri signori che a tutti io do et da tutti rezevo pace. Chi fenze la paze, l'alto dio della pace sia contro de lui.

Manuel imperador vedendose dal crudo et tempestoso mare reducto in porto tranquillo et in stato quieto, et non havendo alcuno che lu inquietasse, cominzò a pensare de far le noze de Zuanne suo primogenito figliolo, et mandò a rè de Russia, del quale tolse la figliola per sua nuora; la quale, cambiandoli el nome, chiamò Anna, havea anni XI, quando fo menata sposa a Constantinopoli. a trè anni dapoi la città fo infecta da una sevissima pestilentia; la quale ad nissuno grande o piccolo, ricco o povero, perdonava, et maximamente traxeva al sangue nobile, consumando anche la popularescha multitudine. Et Anna imperatrice, tenera polzella, ferita dalla pestifera saetta morì in sul fiorir de li anni soi. de lei rimase uno tristo desiderio et doglia et pianto inconsolabile a tutta la citade. Orchan, figliolo de Paisith, che fo per pegno dato all'imperadore Emanuel da Musulman, come el sermon nostro de sopra ha dechiarato, fo liberato con Fatimachatu, figliola de sua sorella, la quale fo remanada in Prusia, dove convenientemente fo enutrita dali posterì de Paisith. Orchan veramente remase a Constantinopoli, da tanto amor preso de le lettere Greche et della conversatione de Zuanne primogenito figliol del'imperadore, che come la morte aborriva li costumi e la leze Macometana. Dedito adonqua a li studii della sapientia Grecha, et tutto infiamato de lu amore della fede evangelica, spesse volte andava all'imperadore, el quale con grande humilità et devotione lacrimando pregava che'l facesse baptizare et insignire del sacro crisma secundo li comandamenti della sancta fede Christiana, confessando lui esser Christiano, negando el dogma Arabico et la setta Macometana. Lo imperadore, benchè con pietoso core lu ascoltava, ma non exaudiva le sue preghiere per non esser caxon de scandali. In quelli zorni la pestilentia atrocissima, più crudelmente che mai per avanti, da ogni parte andava expopulando et destruendo la città. Et tra li altri teneri corpi nobili et innocenti ferì questo Orchan, figliolo de Paisith. El qual sentendose ferito, nuntìò all'imperador queste parole. O imperador di Greci, o mio signor et patre. Eccome presto a quel iudicio divino. Et tutte le cose, et quelle che più hò desiderato, non vogliando lasso, et vado là, et certamente confesso ch'io son Christiano. Ma tu non me dai lu pegno de la fede et

la bolla de lo spirito. Adunque cognosci che se lo morirò senza esser baptisato, haverò a fare accusatione contra te in quello incontaminato iudicio de dio omnipotente. Subito l'imperadore, inclinato da quelle devotissime et christianissime parole, lo baltizò; et esso fu susceptor del sacro fonte. El seguente zorno el novello, ma perfectissimo Christiano morette. Lo imperador lu fece seppellire con grande honore nel monasterio de sancto Zuanne Baptista del Prodromo, in loco chiamato l'Academia, in una bella urna marmorea. Passando trè anni lo imperador Emanuel deliberò proveder a Zuanne suo primogenito figliolo de novella sposa, et maritare Theodoro suo secondo figliolo. Mandò in Italia. per Zuanni fece menare la figliola del marchese de Monferrato, et per Theodoro fece menar la figliola del Signor Malatesta. Et essendo venute le spose in la citade, lo imperadore fece incoronate li figlioli della corona secundo le leze matrimoniali, et publicarli imperadori de Greci. La figliola de Malatesta et Theodoro suo sposo fece vestire de veste imperiali, et publicoli dispoti de Lacedemonia. Ma lo imperador Zuanni non se alegrava nè se contentava dela sua sposa. Et benchè' la donzella fosse del suo corpo ben proportionata, et fosse bella in vista, la treza havea come oro lucente et come le onde fluviali correnti sine al calcagno fluente, le spalle larghe, le braze e'l pecto et le mane con razionevole proportione respondenti, li denti come in cristalli, la statura del corpo dritta, ma la faccia et li labri et la forma del naso et deli occhi et la composition del ciglio difformi. et per dir una parola comuna, d'avanti pariva la quaresima, et drio la pasqua. Havendola vista sifacta, lo imperador Zuanne non se volse mai conuozere con lei, nè anche mai dormire in uno lecto; onde la imperatrice sola in una camera del palazzo se ne stava. Et certe Zuanne imperador più volte habbe animo de mandarla in Italia a casa de suo padre: ma cognoscendo che molto era amata da l'imperador, Emanuel suo padre, dal suo pensier se ritenne. Ma la imperatrice vedendo del suo sposo la mente ogni hora più dura, et per quanto lei existimava, inmutabile, pensò, come alfin fece, torse de mezo. Et stando in tali pensieri, mandò per li Zenuesi de Galata, ali quali manifestò la sua intentione del partire. Uno zorno ussita della citade andò in uno delectevole zardino con una savia matrona della sua lengua, et con pochi zovani li quali havea menati dalla casa de suo padre, mostrando con la amenità de quel zardino voler alegrare el suo cuor desconsolato. Vedendo la sera una fusta bene armata et coverta delli più honorati homini de Galata secundo l'ordine

dato, se accostò alla riva del zardino, et rezevuta la imperatrice in la fusta con grande honore fo menata al'altra banda. Tutti quelli de Galata le vennero incontra con li debiti honori et inclinatione secundo el modo servico consueto alla imperatrice. Quelli della città non haveano ancora inteso la tacita partita de la imperatrice. Ma la matina a quel zorno seguente li nobili del palazzo, con grande molestia et displicentia sostenendo la iniuria et victuperio rezevuto da quelli de Galata, se apparecchiavano discorrere et guastare li borghi de Galata. Ma Emanuel imperadore non permittiva, benchè a Zuanne suo figliolo grata fosse la partita della imperatrice. In quel tempo se trovava in porto una nave de Zenuesi molto grande, apparecchiata per andare in Italia; in la quale la imperatrice montò con grande gloria, et splicate le vele se ne venne verso Ponente, havendo solamente guadagnato la corona colla quale fo coronata. Soleva spesse volte dir quella sapientissima imperatrice: baste a me questa corona in testimonianza ch'io sono imperatrice de Greci: di grandi thesori dello imperio caduco altri habia la cura. Zonta ali confini del marchesano de Monferato, et havendo inteso la sua venuta li eccellenti del marchesano, col fratel Marchese ussiron della citade et andarono incontro ala imperatrice; la quale honorevolmente acceptata, con grande frequentia de nobilissimi cavalieri fo accompagnata fine ale scale del palazo paterno. Ma la imperatrice rinunziando alle cose del mundo se elesse per sua abitatione uno di monasteri della citade, nel quale visse tutta la sua vita, dedicando a Iesu Christo la sua verginitade, migliore sposo che quel che havea lassato. Tornata la imperatrice in la patria sua Zuanni imperadore mandò ad Alexio Comino, imperador de Trapesonda, a domandar sua figliola per sua legitima mogliera; la quale per la sua honesta et bella forma piazuta, et contracto el matrimonio, fo menata a Constantinopoli. El patriarcha Ioseph secundo el ritu imperiale et le sacre leze matrimoniale quella donzella per parole de parenti col suo sposo sollemnemente conzonse; et poi chiamata fo di Greci imperatrice. Celebrate le noze, lo imperador Emanuel partì da Constantinopoli con molte galie, et andò contra el principe de la Achaia; el quale expugnato con suoi nepoti et altri descendenti de casa de Navarra, presi menò a Constantinopoli, lassando Theodoro suo secundo figliolo dispoto de tutto el Peloponeso. Et passando per Galipoli scontrò Mechemeth, el quale havendo mostrato alo imperadore grande amore et fede, alegramente entrò in la galia imperatoria, assedendo familiarmente alla soa tavola nel convito imperiale; et da esso imperadore et da tutti li

soi satrapì fo grandemente festizato et honorato. Da poi ussito Mechemeth de la Galia, lo imperadore con la sua armata torò a Constantinopoli, e'l patriarcha con tutto'l clero Constantinopolitano uscendoli incontra fora dela citade con laude, gloria et canti, lu accompagnò fine al suo palazzo. Mechemeth, ordinate et composte le parte de Grecia subiecte al suo ducato, passò nelle parte de Oriente, et zonto in Prusia instaurò et renovò li edificii desfacti et consumati dal foco del Caramano, perchè quando Mechemeth venne a Constantinopoli contra Moses, el Caramano se parò de Iconyo et colla sua potentia venne a Prusia, et desfeze quella cità, et le osse de Paiasith, patre de Mechemeth, cavò della sepultura et buttòle nel focho. Et questo perchè Paiasith per avanti havea tagliata la testa al patre de Caraman in Iconyo. Descendendo Mechemeth in Asia, trovo che Zenait se era fatto signor in quelle provintie più grande che non era la sua opinione. Et essendo venuto Mechemeth a Pergamo de Asia, nuntidò ad Zenait che li dovesse cedere la signoria. Zenait non intendando cederli, fece comunicare e ben fenire tutte le sue fortezze, et apparecchiatoe a la guerra, spectava la sua venuta. Mechemeth venne col suo exercito ad Chymin, et rechiedendo che li desseno la forteza ¹⁰⁴ che se teneva per Zenait, non vogliandose rendere per forza la prese. liberati li cittadini, li homini da arme tutti fece morire. Partendose da Chymin, venne alo assedio de Menomenon, dove era uno ben munito et forte castello Arcangelo; el quale da Turchi poi mutanteli el nome fo chiamato Caiazichi. Questo locho per forza de bataglia fo preso. Onde partendose venne ad Ninpheon, el qual loco combattuto fo preso. Et da Nymphéo venne ale Smirne. Questa terra de Smirne Zenait l'avea ben munita de grosse mure, de molti homini d'arme et ogni munitione da defendere et offendere. Havendo adunque Zenait in questa ben fornita terra de Smirne lassato sua matre, suo fratello et li soi figlioli, lui con la sua persona andò in Epheso, lassando per governador de castel de Nimpheon el suo schiavo et zenero chiamato Auduliat. El qual siando poi preso nel castel de Nympheon da Mechemeth, fo presentato a Paiasith messagio. Questo Paiasith havea grande podere con Mechemeth, et per sua fede lu havea facto principe dela sua corte. Essendo adunque anchora in Tracya Paiasith col suo duca Mechemeth, scripse una lettera ad Zenait de questo tenore. Se tu voli esser signor de Ionia et dami non haver alcuna adversità, da me la tua figliola per mia sposa secondo le leze matrimoniale, et da quella hora in poi viverai senza pavra nel tuo ducato. Ma Zenait vogliando mostrar la sua superbia et va-

na gloria, in presentia del portador de quella lettera, et presente Auduliat, essendo fin quella hora suo schiavo, disse verso Auduliat: de chi sei tu servo? Quello rispondendo disse: de tua Signoria. Zenait ancora domandando disse: de che generation sei tu? Auduliat rispondendo disse: de Albanitti. Et de che leze? Alhora Audulat: io era infedele; alhora sono Musulmano. Zenait veramente voltandose verso li soi baroni disse: ecco che nel presente zorno, in presentia de tutti voi, do la mia figliola secondo le leze matrimoniale al mio servo Auduliat, et faccio quello libero et mio genero da questo zorno, et uno di mei parenti dela mia casa. Tutti veramente che sentevano, laudavano Zenait. El quale aprendo poi la sua bocca verso el nuntio, disse queste parole: nuntia al tuo signor Paiasith, come io ho tolto zenero dali Albanitti, et come era servo per oro comparato, et come è ad signor simile d'aspetto, più zouane de lui, et piu savio de lui. El nuntio certamente, senza dimora tornato al suo signore, referì delle parole dicte tutta la substantia. Da quella hora Paiasith concepette nel suo petto hodie, et nutricandolo ogni hora cresceva contra Zenait et contra Audulat suo genero. Capitato el tempo al suo desyderio oportuno, che Audulat fo preso nel castel de Nymphoe, li fece tagliare li coglioni et fecelo Eunuchò. Ma tornamo horamai ala hystoria nostra. Essendo venuto Mechemeth alle Smirne, et havendo circundata la terra, trovò el
106 grande magistro de Rhodi con trè galie renovar et instaurare el castel, el qual fu desfatto da Demir Can. Et intesa la venuta de Mechemeth, li signori dele insule circumstante, contra el voler de Zenait, vennero ale Smirne a prestar obedientia a Mechemeth. Et questo per doe caxone: la prima per la humanità et grande potentia de Mechemeth, la secunda per la superbia incomparabile et inhumana crudelità de Zenait. Vennero adunque li nobili dele Fochia, alcuni per mare, alcuni per terra, e'l Carmian dela Frigia superiore, Mandachia de Caria, el signor de Mitilino, li Maonesi de Asio, li fereri de Rhodo con le galie. Et tutti promiseno dare obedientia et adiutorio a Mechemeth ad desfatione del commune inimico Zenait. Li quali tutti con benigno et gratiozo accepto forono rezevuti da Mechemeth. Dexe zorni combattendo demorò intorno alle Smirne, exercitandose quelli dalle insule per mare dagando ogni aiutorio possibile a Mechemeth. Ali undexi zorni delu asedio la matre de Zenait et la mogliera con i figlioli se renderono a Mechemeth, confessando li loro errati et domandando remissione et penitentia. Rezevute adonque le Smirne in suo domino, Mechemeth fece in molte parto della terra expianere

le mure, lassando anche in alcune parte le mura et alcuni habitadori per memoria dele cose passate. In questo tempo ¹⁰⁷ el gran magistro edificava una grande torre nella bocca del porto, et havela za levata più dela mità. Mechemeth veramente vedendo la forteza, la nocte per li soi Turchi la feze desfar fin ali fundamenti. El magistro vedendo la matina l'opera sua desfacta, grande despiacere rezevette, et subito andò al ducha, molto dolendose del suo castello desfacto, mostrando quello esser sta fabricato nelli zorni de Atin, azochè Rhodi non fosse consumato da predoni; et se non consentirà che sia restaurato el castello, potrà seguire scandali et guerra non piccola tra la sanctità del papa et la sua signoria, con perditione de non piccola parte del suo ducato. Mechemeth benignamente ascoltò le parole del gran magistro, et con l'animo quieto rispose, perche la paura delli Tartari ancora sollicitava le anime di Turchi. Dissè adunque: io, patre venerando, vorria esser a tutti li Christiani del mundo cortese benigno et liberale, perchè così se conviene al nostro ducato, far bene ali boni et punir li nocenti. Ma pur si convene haver cura deli lochi nostri et consideraro l'utile deli nostri subditi, perchè essendo venuto in questo parte, molti di mei Musulmani stimula la mia mente dicenti: benchè Demir ha fatto assai male in Asia, ha pur fatto questo bene, che ha lassato de lui grande memoria in Ionia, lassando ruinato et desfacto el castello, el quale era in Smirne sotto el dominio di fereri de Rhodi; per el quale castello tutte le anime di servi, che la benigna fortuna per sorte havea conceduto in servitù de Musulmani, scampavano da noi per la via de questo castello, et da le fuste di corsari venivano esportate et liberate. apresso li altri danni, li fereri de Rhodi colla oportunità de questo castello feranno guerra senza fine per mare et per terra con tutto el tuo ducato; sichè se Demir se chiamava imperio, tu serai piu imperio che Demir tyranno, se consentirai che tal castello sia instaurato. Siche quel che tu domande, patre venerando, io non posso fare. Nientedimeno sia facta la tua voluntà, et la domanda di Turchi non sia denegata. Io te do loco nelli confini de Caria et de Licia. Et va, edifica qual castello tu voli. Alhora el gran maistro disse: O ducha, dame loco che sia sotto la tua iurisdictione, et non me mandar nelli confini daltri. El ducha respose: io te do de miei confini, perchè io ho data la provintia a Mandachia; et de questo non haver pensiero. El grande maistro havuto el comandamento a Mandachia, che li consignasse el loco, se partì et similmente benignamente exaudite le domande de li signori de Asio, de Lesbo et dele Foce, tutti abbrazando

con amore et con pace da se licentiò. La matre de Zenait secondo el costume Serviano non cessava precare con ogni humilità: pur al fine fo exaudita, et suo fiolo fo liberato dala morte. Questo se era renduto et ricomandato a Machemeto, al quale con sollemni sacramenti fece promissione
 109 esser sempre constante et fidele con i soi descendent, et haver li Ottomanide per soi signori et dispoti. La provincia lassò a Susmano de Alexandro, comandando che Zenait con lui andasse in Tracya. Avendo adunque bene ordinate le cose de la Natolia, ritornò in la Disi, zoè in la Romania. Et arrivato a Galipoli, cominzò apparecchiare armata contra el duca de Nesia et contra le altre insole del'Arcipelago, le quale erano sotto la sua signoria. Et questo perchè el ducha ebbe molto adesdegno che, essendo lui a le Smirne et avanti trovandose in Andrinopoli, el ducha de Nexia non era mai venuto a visitare et inclinare ala sua Signoria, come havea facto li altri signori. Descendente da Galipoli l'armata de fuste et galie trenta, sotto el governo de Galispei armiraglio de la Romania, venne in Andro et Antipario, ad Melo et ad altre molte insole Cyclade; et accolte molte anime, et facti grandi danni in l'Egeo pelago, tornò a Galipoli. La excellentissima signoria de Venetia habiando inteso questo inopinato assalto de Mechemeth contra el ducha de Nexia, non piccola molestia ne recevete, perchè el ducha se era a lei ricomandato, et a lei prestava obedientia, et levava l'insegna del vangalista San Marco. Vegnando adunque la primavera, la Signoria armò X galie per guardia del golfo Adriano, Nigroponte, Candia et le insule de l'Arcipelago. mandarono septe galie, et tutte bene armate, sotto governo del Magnifico Miser Aluise Lordano, valoroso Capitano Generale. Vennero fine a Tenedo, et dell' entrarono in lù Eleponto, et passarono Lampsacho. Le galie Turchesche stavano nel porto de Galipoli apparecchiate per ussire. Li Venetiani in quella hora hebbene vista de una vela piccola, la
 110 qual veniva de Constantinopoli, pensando che fosse de Turchi, mandarono una galia a prender quella. Anche li Turchi pensando che quella vela fosse ussita della sua armata, se mosse con tutte le galie et fuste a soccorso della mal cognosciuta vela. Ma la verità fo che quella era un navilio de Lesbo, el qual veniva da Constantinopoli. Miser Aluise Lordano, valoroso Capitano, vedendo le galie Turchesche tutte ussire fora ala fila contra la sua galia, subito fece dare el segno de bataglia, et con grande animo et vigoria intrò in l'armata Turchescha. et la prima investita fo la taglia de Zilibei armiraglio; el quale con tutta la zurma de quella galia in breve spatio con grande sevitia forono truci-

dati. L'altre galie misceandose et incatenandose con le galle Turchesche non cessarono della stricta et crudel bataglia, fin che li Turchi furono tutti amazati in conspectu delle moglie-re et figlioli soi, uno miglio lontan da Galipoli. Compita adunque la bataglia circa la hora de vespero, li Venetiani victoriosi feceno vele menando con loro XXVII galie Turchesche, et arivati nel porto de Tenedo feceno molto diligente inquisitione, et furono seperati tutti li Turchi da Christiani. Li Turchi tutti dal primo fine al'ultimo tutti furono amazati: de Christiani veramente fo facta un'altra ancor più diligente et più minuta indagatione. A quelli che per forza erano stati messi in galia, fo donata la vita: quelli veramente li quali furono trovati havere provisione ordinaria, et quelli che per dinari et per guadagno erano venuti contra Christiani et contra la sua propria fede, tutti furono impic-¹¹¹ chati. El paria veder intorno l'insola de Tenedo forche come vigne, et quelli da legni pendenti come uve de li rami. Le galie furono dispartite, parte mandate in Candia, parte a Nigroponte et parte a Vinexia. Li homini da remo Christiani, i quali per forza furono conducti in galia, passato l'inverno et vegnando la primavera, foro posti al remo con le nove galie, le quale venne da Venexia. Nello anno sequente a quello che fo rotta l'armata di Turchi a Galipoli; venne da Vinexia armata nova in Levante, la quale entrò in lo Hellesponto per prendere la torre de Lampsaco, che feze far Musulmano; la qual combatendo asperamente per mare e per terra non la possete conquistare, perche era fornita de ogni munitione et defesa da Camusas, fradello de Paisith, con dece milia homini combatenti. Vedendo adunque Venetiani la impresa difficile per la multitudinedel defensori, che ogni hora a soccorso zonzivano, lassaro la impresa della torre tutta guasta et straforata da bombarde, et a Constantinopoli navigarono. Camusas vedendo la torre abbandonata da l'armata de Venetiani, la fece desfar tutta da li fondamenti, dicendo: senza guadagno non se de cercar vergogna. Mechemeth, havendo passato Zenait a Galipoli, lu scripse alla provisione in le parte de Nicopoli apresso el fiume del Danubio, admonendo quello che dovesse conservare li confini et pugnare per li Musulmani. In quelli zorni nelle parte che iaceno sotto le montagne vicine ala bocha del golfo de Ionia, el qual si chiama Stilario, verso¹¹² la Natolia, in opposito a l'insola de Chio, fo sollevato uno Turcho, homo idiota et ignorante. Questo insegnò et persuase ali Turchi la povertà, et non havere de proprio, excepto la mogliera: li alimenti, et vesti, li terreni et tutte altre cose, excepto le femine, fosseno comune; et che io havesse

la tua casa come la mia, et tu la mia come la tua. Con questa heronica doctrina havea inganato grande multitudinè de homini grossi. Et sotto questa ipocrisia comparava la amicitia de Christiani, predicando pubblicamente che, chi de li Turchi dirà che Christiani non sonno religiosi et pii, quello è impio et infidele. Tutti adunque li settatori de quella regula, quando scontravano de Christiani, lu ospitavano et honoravano come nuntio de dio. Et esso magistro de questa setta spesse volte veniva a Chia ad visitare li signori Maonesi et li primati della città. Ali cherici veramente mandava li soi nuntii, manifestandoli la sua doctrina, et che salvi veramente esser non possano, se non per la unione con Christiani. In quel tempo per ventura habitava in la insula de Chio uno vechio Candioto solitario in la moni, chiamato Turloti; al quale el pseudo-abbate mandò doi di soi apostoli, li quali portava sola una camisa, con la testa nuda et li piedi discalzi et la vesta semplice, de grosso pelo; nuntiando a quello et dicendo: io sono conservo de dio: io servo a quello dio che adore tu. Et serrò con esso teco, passando el pelago de nocte a piede, senza voce e senza strepito. El vero abbate inganato dal falso abbate, cominzò anche lui respondendo a dir cose vane, dicendo come in la insula de

113 Samo demorante, et esso diventò conservo de dio insieme con lui, et adesso passando lui conversa con mi, uno di sì et uno di nò. Et altre mostruose parole diceva *me scriptore presente*. Susmano praefecto de la provintia, lassato da Mechemeth, come el sermon nostro de sopra ha dimostrato, intese queste inconsuete turbatione. Congregato el suo exercito, et venne contra el pseudo-abbate. Ma non possete passare li stretti de lu Stellario, perchè quella setta col suo magistro tutti se erano congregati in uno, et foro più che sei milia, in lochi inaccessibili, ben muniti de ogni munitio- ne per combattere. Susmano venendo alle mane con loro fo crudelmente amazato con tutta la sua compagnia. Allora el falso abbate, che Mustafa per nome se chiamava, per quella victoria venne a confirmare la sua doctrina et la sua setta nella opinione, et più che profeta veniva laudato. Ordinando lu habito della sua religione, statù non portar più el zarçula, ma portar nuda la testa, e vivere nudi con una camisa, conversar più con Christiani che con Turchi. Mechemeth, intesa la morte de Susmano, nuntia ad Alibei prefecto de Lydia, che habia ad congregar lu exercito de tutte le zente de Lydia et de Ionia, et vada contra li Stillarii. Havendo inteso questo li Stillarii, conmanirono le boche de li Stellarii et apparecchiati spectavano Alibei, el quale rompetteno con grande strage et morte dela mazor parte de tut-

te le sue rustiche zente. Et lui con grande difficultade se
 rendì salvo fuzendo in Mandezia. Mechemeth, inteso que- 114
 sto altro conflictò, mandò suo figliolo Murat, essendo alhora
 de età de anni dodexi, et con lui Paiasith mesagio con lu
 exercito Tracicho, convocando tutti homini da portar arme
 de Bytinia, Phrighya, Lydia et tutta la Ionia. Et entrando
 per quelli lochi stricti et difficili con grande potentia et
 astutia militare, alfine li expugnarono non senza grande ce-
 de; et tutti che hanno trovati, hanno amazati, infanti et
 vecchi homini et donne; et per dir brevemente non perdo-
 nava nè a sexu nè ad etade, finche zonzeno alle montagne,
 in le quale habitavano Monochitones, zoè quelli che porta-
 vano una camisia. Et asperamente con quelli combatendo,
 et molti senza numero cadendo morti de la parte de Morat,
 pur ala fine el pseudo-abbate con li soi satelliti se rendero-
 no. Li quali tutti presi et ligati forono menati in Epheso,
 dove forono examinati per molti tormenti; et hannoli tro-
 vati stabili et constanti in la loro fantasia. Onde fo cruci-
 fixo et posto in uno camelo, extense le braccie et le mane
 passate in le tavole con chiodi. con triumpho fo portato per
 mezo la città. Li soi discipuli non hanno negato la doctrina
 del suo magistro, in presentia del quale forono amazati, non
 dicendo altro al suo fine excepto tete sultan eris, *silicet do-
 mine abbas auxiliare.* Alhora dolcemente receviano la mor-
 te, perchè havevano opinione che fine a tempo, come non
 morono, ma vivono. Et io scriptor, passate queste cose, 115
 a caso scontrando l'abbate predicto Candioto, et domandan-
 lo che opinione havea de quello pseudo-abbate, me disse
 come quello non morì; ma passando in la insula de Samo-
 li, come avanti, demora. A le quale fantasie nisuno deve
 metter la mente nè dar fede. Paiasith messagio tolse el pu-
 to ducale, et passando per l'Asia et per la Lydia a tutti Tur-
 chi coloieri, che a caso scontrava per via et che vivea in
 povertà, dava crudel morte. Passata la Phrighia arrivò a lu
 Hellesponto, el quale passando per lu stricto de Galipoli
 pervenne in Andrinopoli, dove con gloria presentò a Me-
 chemeth Morat, suo victorioso figliolo. Reducta l'Asia in
 tranquillità, la quale per le novitade dicte de sopra in alcune
 parte era sublevata, Mechemeth mandò ducha in Amasia et
 in le parte verso Capadocia Zorzizbei, zovene de anni, ma
 de tutti li baroni dela sua corte molto pratico et eccellente.
 El grande magistro de Rhodi in quello anno havea prepa-
 rato grande copia de munitione, piere quadrangulare, calci-
 ne et lignami de ogni sorta per far el castello alli confini
 dela provintia de Caria. Et portata tutta la materia et fa-
 bricare con nave et galie ad uno promontorio, fondò uno

castello al nome del glorioso principe de li apostoli S. Piero, chiamandolo Petronio. Appena hebbe conditi li primi fondamenti, che comenzando a levare le mura sopra la terra, venne Mandachia Aliesbei ad impedire la zà incominzata opera, obstando con grande potentia. Ma el grande magistro bene havia proveduto con repari forti come muri; et con la virtù de fereri se prevalse, sichè non pottene impedir ch'el castello non fosse compito et cento de grosse mure et torre altissime, et munito de munitione de ogni sorte. et posti li fereri ala guardia dela forteza con ordine certo et infallibile, el gran magistro tornò a Rhodo, lassando leze et constitutione inviolabile al priore et prefecto del castello, che con tutti li deputadi alla custodia del municipio che di et nocte debiano invigilare con ogni cura alla salute delli miseri servi Christiani, che per loro infortunio sono fatti schiavi de Turchi: fuzendo al castello debiano esser aiutati et recevuti nel municipio et scripti liberi de S. Piero; la qual cosa fine hora se observa. Vegnando la primavera, Machemeth congregò lu exercito de la Grecia, et partì da Andrinopoli et de Tracia, et andò in Prusia, et convocati li principi de la Natolia, con li tutti exerciti corse ale parte de Lycaonia per vendicarse dele grande offese recevute dal Caramano in Prusia per la demolitione delle sepulture et dispersione delle osse paterne et de lo incendio de Carmian. Campezando adunque Machemeth per le provinzie, fece bruscare molti castelli et molte citade. poi venne ad Iconyo, et habiando preso, Caramano fuzò ali monti verso la Syria; onde mandò ambaxadori, humilmente supplicando a Machemeth che li remetteste el suo fallimento. Mechemeth, el quale era da natura pio, li perdonò et rendili tutto'l paese che li havea tolto. El Caramano dal'altra parte con solenne sacramento se ligò esser sempre amico fedel de li Otomanidi, et come inimico non intrar mai dentro ali soi confini. In questo modo la guerra finì col Caramano. Machemeth, compito felicemente el suo desyderio, tornò in Bursya, et de li passando lu Hellesponto venne in Andrinopoli. Et stando li poco tempo in quiete, venne nuntio che Mustafa ultimo de sei fratelli, figlioli del sopranominato Paisith, se trovava in Valachia. Subito intesa la nova, Mechemeth mandò doi de li soi schiavi electi a tagliar la testa a Zenait. El qual non fo trovato, perchè doi zorni avanti aveva passato el fiume, et unitose con Mustafa, al quale havea dato la sua fede, et promesso farlo principe del ducato paterno de lu Oriente et l'Occidente. Habiendo adunque inteso el suzir de Zenait, Machemeth grande mente irato contra lui convocò lu exercito, et venne da Tracya in Macedonia. Et in-

tendendo che Mustafa con Zenait havea passato Istro, et con lui havea li Vulachi et grande copie de Turchi, et che veniva verso le parte de Tesaglia, anche Mechemeth verso la Thesaglia menava el suo exercito. Non lonzi da Salonichi di doi contrarii exerciti fraterni se scontrarono, et l'una et l'altra parte venne alle mane, con grande hodio combattendo. dopo longo conflictio Mechemeth fo superiore, et Mustafa con Zenait verso Salonichi fuzirono. Mechemeth li persequitò fine ale porte. Mustafa et Zenait con li compagni, ¹¹⁸ che seco si trovavano, et alcuni pochi cittadini de Salonichi, le forze et l'animo resumendo, ritornarono contro Mechemeth. Ma vegnando l'hora tarda dela sera, ritornarono ala citade. Ma dubitando intrar dentro, Demetrio Lascari Leondari, prefecto de Salonichi, li assecurò et benignamente li acceptò, menandoli dentro, consolandoli et confortandoli che sperasseno in la mutabilità de la fortuna, et che non havesseno alcuno pensiero che mai li havesse a tradire in le mane de Machemeth, e che securamente se fidasse in la amicitia et hospitalità de Lascari. Data adunque fede alle parole de Leondari, Mustafa et Zinait assecurati lietamente intrarono in Salonichi et cenarono, poi dielono loco al sonno. Apparendo adunque l'aurora del zorno seguente, Machemeth mandò uno di soi principi a Liondari, el qual così disse. Tu cognosci bene l'amore infrangibile ch'io porto ad l'imperadore di Greci. guarda adunque de non esser casone che tanto amore et amicitia manche tra noi; et che tutta Grecia sia destructa, et la nostra amicitia in grave inimicitia se converta. La fiera venata de mi, intercepta da ti, rendimela. Et se questo non farai, in poco spatio prenderò la tua citade, et captivarò tutti quelli che dentro se trovarà, et torrò la tua vita, et li mei inimici havarò in le mane. Demetrio, huomo predito de grande sapientia, così respondendo disse. Signor ducha, tu ben sai ch'io non son signor, ma io son servo, et non solamente de l'imperador di Greci, ma de la tua signoria. Et perchè de tua volontà te sei costituito figliolo de l'imperadore, debito et officio mio è de far tutte le cose che me comanda el figliol del mio signore. Ma pur è anche mio debito, le cose intravenute notificar al tuo patre imperadore. Et maximamente che non è huomo de poca conditione quello che è intrato in la corte de l'im- ¹¹⁹ peradore persequito da te come pernixe da folcone. Ma è intrato per sua salvatione el quale, come ho inteso, è'l tuo fradello. Ma anchor s'el fosse uno homo de vulgo, non tel darei in le mane, non habiando commissione dallo imperadore. Et per tanto servilmente te prego, vogli haver patientia per poco tempo, et io in questa hora nuntiarò all'im-

perador le cose intravenute, et quello che dallo imperio suo me serà demandato subito da me serà exquito. Assenti Mechemeth alla risposta de Demetrio, et anche esso scripse all'imperadore, pregandolo con multa efficacia che quelli profugi seductori, turbatori della pace, li quali erano scampati sotto el suo imperio, li volesse dare in le sue mane, come richiede la fede tra loro et la mutua benivolentia et caritate. Emanuel imperador, respondendo a Mechemeth, così scripse. Mechemeth, come tu sai, col debito fine ho promesso esser tuo patre, et tu col conveniente fine esser mio figliolo. Et se tutti doi observeremo le cose promesse, con noi serà el timor de dio et la observatione de li soi comandamenti. Ma se prevaricaremo li comandamenti de dio, ecco ch'el patre sera traditor del figliolo, et lo figliolo serà chiamato homicida del patre. Io veramente observarò li zuramenti. Ma se tu non li vorai osservare, l'alto dio iusto iudice faccia vendetta dello offeso. Ma deli profugi, la domanda de tradirli in le tue mane non deve esser aldita dale orecchie mie, perchè certe questa non seria opera degna de
 120 imperio, ma tyrannica malignitate. Et se io, come adivene nelle cose humane, havesse cacciato el mio fratello, el qual scampando havesse havuto confugio sotto le tue ale, domandando io a te quello per amazarlo, melo' haveresti tu dato? certe non, et se dato me lo havessi, saresti stato traditore et micidiale. Sappi adunque che questa domanda a te per me mai non seria concessa, per esser sopra el modo iniusta et desonestà. Nientedimeno, perchè sono con vinculo sacramentale costituito in loco de tuo patre, et zuro per l'uno dio omnipotente, laudato in la trinità apresso de noi Christiani, ch'el profugo Mustafa e'l suo compagno Zenait non ussirà della prexon; che cederà al ducato et alla vita humana. Et se questo non te agrada, fa ad che tu voli. A Demetrio Leondari per sue lettere comandò che subito, lecti li soi comandamenti, faccia mettere in una galia Mustafa et Zenait con li soi sequaci, et incontinente li mandasse a Constantinopoli a la sua presentia, et fora del suo comandamento non facesse. Mechemeth veramente ripensando colla sollicita mente le cose che poteria sequire, et che dalo imperadore lezieramente poderia esser inganato, non poteva riposare. Ma havendo inteso le parole imperiale con solemne sacramento fermate, che Mustafa e Zenait fine alli ultimi termini della lor vita non seriano fore delle prexone, cessò de molestar Salonichi. Et partito de li venne in Andrinopoli, descarcando la mente delli amari pensieri, in pace
 121 consolato visse. Demetrio Leondari secundo lo imperial comandamento armò una galia, in la qual pose Mustafa et Ze-

nait, con li soi sequaci, et mandò li a Constantinopoli. Emanuel imperador mandò Mustafa a l'insola de Stalimino, con ordine ali soi che fosse ben guardato. Zenait veramente ritenne a Constantinopoli nel monasterio de Pamacharisto. A Mustafa forono ordinate le spese, et per sua compagnia trenta zovani tali quali li fo Ixicamet. A Zenait li fo deputati dexe zovani in sua compagnia. Mechemeth mandava ogni anno a l'imperador de Constantinopoli de li soi thesori aspiri trecento milia, con questa conditione che non dovesse mai liberar Mustafa fine alli ultimi termini dela vita de Mechemeth; et ala sua morte lui elezeria deli soi quello che più atto al ducato li parerà, el quale con l'imperadore di Greci habia a continuare la pace et amicizia paterna. Le quale conventione per sacramenti et scripture molto sollemni firmate, li ambaxadori de Constantinopoli partiro. Da quel tempo: Mechemeth secretissimamente cominzò a dissimulare et nutricare hodie contro la città imperiale, et anche contra li Valachi per caxon della sublevatione de Mustafa. In quelli zorni fo exaltato uno homo delli primi della città de Philadelphia, per patria Christiano, ma per le opere, vita et costumi più impio et più infidele che Turchi. Questo in quella grande vastità de Tartari, come quello che con adulatione et delatione falze cercava farze grande apresso Demir imperadore con la perditione deli proximi soi, metteva le taglie alli soi compatrioti Christiani mazore che non era la possibilità loro de poder pagare; et excruciat per molti tormenti, non possendo pagar la taxa imposta, li barbari come animali al foco li faciva bruxare. Questo homo fo una perniciososa peste alla patria et alli cittadini soi. Partiti li Persi de Asia, lui partì de Philadelphia, et venne a Constantinopoli. Et conversando in la corte dello imperadore, in poco tempo se demesticò con i nobili del palazzo. Per la frequentia di messazi et ambasiarie Turchesche, che in quelli tempi venivano da Mechemeth al'imperadore, questo homo cominzò ad inserirse per Turcimano, et le parole Turchesche interpretava in lingua Greca, perchè era bene instructo in l'una et l'altra lingua. Chiamavase el Theologo, o ch'el fosse così chiamato per la sottilità del suo inzegno, o pur che molte volte el nome bono per el contrario venne imposto al huomo captivo. Questo Theologo in tutte le cose del'imperio con Turchi veniva operato in principio come interprete; dappoi crescendo sua conditione, veniva mandato ambaxadore dal'imperadore al ducha Mechemeth et a Paiaith mesagio; con li quali tanto se demesticò, or con l'uno, or con l'altro de dicti signori a tavola magnando, che oltra la sua 123 commissione delle cose secrete della città et del palazzo par-

lava; et per quello che al fin fo cognosuto, consigliava consiglio pernicioso contra l'imperio di Greci. Et alcuna volta riportava alcuni secreti de Turchi de poco momento all'imperadore, per mostrare el contrario del suo contaminato core. Ma l'imperadore dissimulando mostrava non advederse di soi inganni, et mandava altri ambaxadori, li quali non podivano mai concludere alcuna cosa. Poi veniva Theologo, et quel che voliva otteneva. Con queste arte vivea Theologo; per el consiglio del quale la provision de Mustafa de asperi CCC milia per alcuni tempi fo sospesa et altre cose consigliava Theologo contra l'imperadore et la città, che al fine mostrò lui esser inimico de l'imperio de Greci. Ma la sapientia et iustitia de l'alto factore molte volte in uno piccolo momento desfà le fabriche che per longo tempo forono lavorate. Cavalcando un zorno el ducha Mechemeth ala caccia, uno zignaro uscì fora del bosco. Et amenando el ducha la sua lanza contra el zignaro, cazette da cavallo, preso dal morbo comitiale, che per altro vocabulo se chiama epilepsia. Levato adunque dali soi satrapi, fo portato in Andrinopoli nel suo palazo. Et chiamati tutti li eccellenti
124 medici da longi et da presso ad medicare el ducha, lo exercito se levò in arme, et con grande remore corse al palazo, gridando voler vedere el suo ducha. La mattina seguente li deputati asistenti, secondo la loro usanza, menarono fora Mechemeth; el quale publicamente mostrato et da tutti veduto, con grande alegreza fo salutato da lu exercito. L'altro zorno anchor preso da la epilepsia, cazette, et innodata la lingua, mancandoli la voce, ad hora de vespero passò da questa vita. Così el ducha Machemeth compì el ducato e la vita sua in Andrinopoli, nel suo palazo da lui fabricato, havendo pace con lo imperadore et tutti Christiani, excepto con li signori Venitiani. Questo fo humo da natura mansueto et benigno a tutti, et verso Christiani clemente et misericordioso. Et questa credo che fosse la caxone che le sorelle fatali filarono per lui le fila mancho severe che per li soi progenitori, li quali sostessenero acerba morte; alcuni de amaro tossico, alcuni ignobilmente forono strangulati, altri con spade crudelmente tagliati. Costui solo, per esser mancho subdito ali vitii et più misericordioso et benigno, meritò morir de morte più benigna. Dapo la morte de Mechemeth el suo primogenito figliol Morat remase principe de Turchi; el quale in quel tempo se trovava governar ali confini d'Amasia, mandato da suo patre a
125 quelli lochi vicini de Turcopersi, azochè quelli de Amasia nò rebellasseno, perchè erano de una generatione et facevano spesso dieto con Turchopersi, molto conversando con

loro. Onde parse a Mechemeth constituer Morat suo figliolo principe de quella provintia, el quale sempre al bisogno avesse a contrastare in quelli confini contra Tartari et Turcopersi, come esso ducha demorando in Andrinopoli guardava la Grecia, Unni, Valachi, Servi, Bulgari et tutta Tracia et la Tesalia con tutte le provintie finitime, le quale paurose de la guerra stavano in pace. Vedendose Mechemeth cazuto in la infirmità mortale, chiamò ad se li soi Visirides, et sopra tutti chiamò Paiasith Baxia, principe de tutti li soi satrapi; el quale era de generatione Albanit. Questo dala pueritia de Mechemeth sempre s'era trovato con lui, et in tutte le sue adversitate et angustie era stato suo compagno: trovosse anco con lui in quelli facti grandi che avanti havemo narrato, quando Demir imperador de Persi ¹²⁶ amazò suo patre Paiasith ale montagne de Galatia, nelli confini dela città de Angira. In tutto quello exilio sempre Paiasith accompagnò Mechemeth, essendo ancora zovane molto tenero, per lochi asperi et monti inaccessibili, fuzendo la persecutione di Tartari solo con Paiasith a piè. Et per non esser assueto camminare a piè, per le vie longhe et aspere li piè se infìo per modo che più non poteva camminare uno passo. Paiasith, come uno asino Libico, lo portò in spalle molte zornate de camino, sostenendo fame et sete, lemosinando el pane, ambedoi poveri, soli et malvestiti, fuzendo incogniti per molte provintie, finchè Paiasith condusse Mechemeth nel ducato de suo patre. Venuto adunque Mechemeth in la età più forte nel dominio paterno, li parse tempo recognoscere et remeritare la fede de Paiasith; el quale chiamando ad se così li disse: perchè nelle mie adversitate sei stato mio fede compagno, prendi delli beni, che la fortuna ne ha renduto, la tua parte. Et fece Paiasith principe della sua corte; et de tutte le terre a lui subiecte fece lo capitano generale, moderatore dello exercito et de tutto'l suo ducato; datore della pace et della guerra a tutte le potentie. Paiasith veramente acceptato tanto offitio, con grande prudentia et sollicitudine lu exercito e'l ducato governava con amore et obbedientia de tutti li subditi. Venendo adunque Mechemeth al fine extremo della sua vita, preso dal morbo epileptico, come el sermon nostro de sopra ha dimostrato, fece chiamare a se Paiasith, et ordinò tutte le cose del suo ducato, poi a Paiasith così disse. Io te astringo et prego davanti al summo dio ¹²⁷ et al nostro grande propheta, et per el pane che havemo magnato de compagnia, et per el pane ch'io te ho donato per tuo alimento, che tu si bon servo a Morato mio figliolo, come sei stato a me, et che li rende el principato paterno et stabiliscelo nella casa de suo patre. Li altri veramente de

soi figlioli, di quali uno era de sette, l'altro de octo anni, ordenò che li mandasse ad Emanuel imperadore di Greci, al qual come protector et commissario de questi doi minori lassava la cura e'l governo, temente il sollicito patre che Morat suo mazor figliolo non strangulasse li fratelli minori, come è il costume de quella generatione adultera, confidandose adunque Mechemeth che, si come lui morendo bene havea ordinato li posterì et le cose del suo ducato, così li figlioli vivendo dopo la sua morte in pace stare dovessero. O menti di mortali ignare delle cose future! Nissuno ardischa alcuna cosa fare contra la dispositione fatale. Pensava el ducha Mechemeth che, se li doi soi minori figlioli se trovarano in le mane de lu imperadore, el duca Morat remaneria pacifico signor de tutto'l suo ducato, et li subditi tutti a lui darano plenaria obbedientia, non haventi altri a chi possono confugere, et per questa via li figlioli minori suggieriano la iniquità da la morte, et dalo imperadore non li haverà amanchare la necessità della loro vita. Emanuel imperador da l'altra parte tra se stesso pensava questi putti tenere come pegno et securtà delo imperio, sotto ombra de loro haver amicitia stabilita con Morat, et questi sempre tenere in le sue mane come uno bastone minacievele al suo nemico, et per dir più forte, fosseno per lui come in le mane de Ercole la ponderosa clava. Et quando Morat haverà la sua vita
 128 finita, lo imperadore haverà el principe mansueto, et come uno angue domestico, nel suo sino bene nutrito. et se forse occorresse che mordesse el suo nutritio, come spesse volte intrevene nelle cose humane, certe el veneno non ussirà fora di soi denti. O Emanuel, bono imperador, tu te aleggrevi di toi pensieri non sani, li quali non doveano sortir alcun bono effecto, perchè la fortuna, che solea esser amica di Greci, s'è partita da noi et è andata alli barbari per la nostra superbia et impietade. Morto adunque Mechemethbei, come de sopra havemo mostrato, el suo corpo fo servato in le parte più reposite et più secrete del suo palazzo, edificato da lui in Andrinopoli. Et nissuno homo sapeva ch'el fosse morto, excepto li soi quatro Visirides, che con altro nome se chiamano baxia; che in Latino podemo chiamare vicarii over referendarii, di quali el primo era Pniasith. Questi quatro XL zorni tennero la sua morte secreta, et altri che loro non potevano veder el ducha morto, et doi medici, li quali spesso intravano et uscivano, falsamente dicendo alli nobili della sua corte ch'el ducha era da grave infirmitade oppresso, et che bisognava a lontane parte mandar a trovar cose per confortare la sua infirmitade. Multi nuntii furono mandati, alcuni in la Servia, alcuni a Constantinopoli, alcuni

ale insule, a cercar cose medicinale. Ma Mechemeth, che prendere le potioni ad evacuar le intestine et ad instaurar el polmone e' l' ficato, era stato avertito el suo ventre, et le intestine cavate fora del corpo sepellire in terra, in casa dove iacea. El corpo certamente con miravigliosi aromati et pretiosi opobalsimi inunto, et involuto in richissima sindone, fo posto in uno lecto ornato de drappi d'oro, come se infirmo vivesse: tutte queste cose forono simulate con grande providentia et arte da doi principali Visirides et doi putti ¹²⁹ servi del palazo; li quali non uscirono mai fora, nè con alcuno hebbero podestà de parlare. et questo perchè, se la morte del principe fosse intesa dalli populi et zente circumstante, Greci, Servi, Venetiani, Zennesi, et dal Caraman, che era in Asia, Morat, herede del ducato, el quale era in li confini dela Persia, non seria possuto venire per tante provintie alla sedia paterna; grande tumulto seria nasciuto nel principato et rebellione nello exercito; el Caraman licentiosamente haveria turbata et subvertita tutta l'Asia; li Christiani haveriano expopolati tutti li Turchi che sono in Tracya et menati in captività; li Greci ascendendo in prosperità haveria recuperata tutta la Romania et tutto l' suo imperio. Provedendo adunque a tutti questi mali per la dissimulata morte de Mechemeth bei, per uno velocissimo coreadore nuntiarono a Morat demorante in Amasia la morte del padre. Passati cinquanta dì, el nuntio, el quale haveano mandato, tornò, renuntiante che Morat veniva. Et essendo venuto apresso Pursia ad uno castello nominato Melaida, Morat mandò lettere ad Paiasith, significandoli el suo zonzere in Pursia, et comandandoli ch'el venisse in Pursia con tutti li nobili del palazo, et portasse el cadaver del suo padre, el quale voliva far honoratamente sepellire, et poi farse pronuntiare duca del ducato de suo padre. Paiasith rezevuta et lecta la lettera con grande consolatione et allegrezza, la matina sequente sentando per tribunale con tutti li satrapi et nobili della corte, et con non piccola parte di cittadini de Andrinopoli, così contionando disse. O huomeni valorosi, non bisogna che io ad voi commemore da chè infima et abiecta conditione ad questa eminente fortuna noi siamo stati exaltati, l'alto dio disponente e' l' propheta intercedente. ¹³⁰ Parte de voi el sapete da voi medesimi, parte lo havete inteso dali vostri mazori, come non sono anchora LX anni passati che li Othomanidi passarono lo stricto del Hellesponto et tutta Tracia acquistarono. La Grecia et la Servia fecero tributarie. Li Vulacchi veramente, li quali sono de là dal Danubio, li Unni, la gente della numerosa Albania; et tutta la Bulgaria redusseno in servitù. Et non habiandò

onde pagare li tributi annuarii a loro imposti, furono astrocti ad mandare li figlioli et le figliole loro ali servitii deli principi nostri. Tutti quelli che sono degni et eccellenti appresso li nostri principi, sono stati electi et cerniti de ogni zente et de ogni provintia, et maxima parte de quelli sono stati de infima et agreste generatione, infideli et senza culto del vero et uno dio, el quale el propheta li ha annuntiato, sichè sono poi diventati fideli honorati et exaltati alli officii dignitate et grandi honori. De la quale infima generatione grande parte io vedo in questa congregatione che'l mio sermone ascolta; et io tra loro sono uno. Onde convene che noi non degeneramo et non diventamo pigri nè vili, anzi forti strenui et solliciti siamo. Et chadauno, come vero et

13. legitimo figliolo del grande Othomano, ne exercitamo azochè non perdamo la paterna dignitate. El patre nostro veramente et signore, beneficiator et dator d'ogni bene, è Mechemeth bei; et el suo successor è el dilectissimo et legitimo primogenito suo figliol Morat, el quale è asceto in la sedia de suo patre in la grande citade de Prusia. El patre suo et signor nostro Mechemeth è passato de questa vita. et dicte queste parole exclamò con grande spirito et pianto. Et così tutti li altri nobili et eccellenti della corte ad alta voce, forte pianzendo et lacrimando, cridavano, chiamando el suo morto signore. Paisith in quella hora con Iphraim, grandi Visirides, toseno el cadavero del ducha, et posonolo in la sala del grande palazzo, et poi che l'ebbero longamente pianto, comandarono che la matina sequente lo exercito de Oriente dovesse precedere verso Galipoli. Li principi et li magnati servando l'ordine con Paisith sequitasseno el cadavero, et passasseno Bosphoro et Hellesponto. In questo modo el corpo de Mechemeth fo portato in Prusia, et posto nel tempio da esso edificato. pianzono octo zorni commemorando li gesti del ducha morto, secundo el costume de quella gente. Dapo el pianto cominzaro alegrarse, et publicarono Mo-

13. rat principio, con grande gloria ponendolo in la sedia paterna. El quale, come al stato della sua sublimità se conveniva, alli principi et subditi soi dispensò molti doni beneficii et officii del suo ducato. Dal'altra parte li subditi promettenti obbedientia al suo signore, tutti secundo el suo stato portarono tributi grandi et pizoli. Zà publicato ducha Morat ordinava li soi legati, al Caraman et al'imperadore di Greci notificando la morte de Mechemeth et la electione sua al duchato paterno, rehedendo la confirmatione della pace et amicitia secundo la usanza delli novi principi. Ma prima intendeva stabilire et assecurare le citade de Asia, che sono verso el Caraman, poi per la Hellesponto passare in la Ro-

manità et ordinare le cose de Tracia. In questo mezo Emanuel imperador, anticipando el tempo, mandò doi ambaxadori al ducha Morat, Paleologo Lachana et Theologo Coracha, ad consolar el ducha della morte de suo patre et commemorare la amicitia che con lui havea havuto, et poi ad congratularse della assuntione sua al duchato paterno, ad l'ultimo commemorare al ducha la ordinatione de Mechemeth bei deli soi piccossi figlioli, de li quali lu imperadore era instituito commissario, et domandar che li mande li soi pupilli secundo la voluntà paterna. Et se così forà, con lui bona pace haverà, come hebbe suo patre: ma se non vorà obbedire ali comandamenti paterni, lo imperadore ha uno altro ducha in deposto, che e Mustafa fratello de Mechemeth suo patre; el quale costituerà in la sedia ducale, et Yeralo principe de Macedonia, de Chieroniso et de tutta Tracia, et a poco tempo poi de le parte de Oriente. Paisith veramente, vicario del principe Morat, fece all'imbaxadori de questa substantia la resposta, che non è bene ne convègnente alli comandamenti del propheta, che li figlioli di Musulmani, zoè fideli, se habiano ad enutrire con i figlioli di Cauride, zoè infideli. Et se lo imperador vorà la pace nostra secundo la primà confederatione, et esser amico nostro et patre 133 de li orfani senza altra commissaria, et noi haveremo la sua amicitia ferma come se con uno sigillo universale fosse fermata. Et tra noi et voi sera uno sacro et inviolabile sacramento, el quale ne tenerà infra li nostri confini securi et muniti, come una parieté ferrea. Ma havere li figlioli del nostro principe questo è impossibile a lo imperadore a conseguire; et darli a noi è molto più impossibile. Con queste parole forono remandati li ambaxadori de lo imperadore. El quale aldita tale resposta, nella anima sua rimase molto contristato. Et recordatose dele parole che havea usato con Mustafa, quando el mandò in exilio in Limno, come la hystoria nostra de sopra ha mostrato, mandò per Dimitri Lascari Leonardari, homo de grande animo et de molta sapientia predito, in le cose bellice molto exercitato. In Lacedemonia et in Thetalia per le sue virtude et opere preclare havea acquistato grandi honori. Era in quel tempo Emanuel impe- 134 radore felice et fortunato patre de sei degnissimi figlioli, di quali el primogenito era Zuanni, et questo fo coronato da suo patre et publicato imperador de Romei. El secondo Theodoro, el quale fece dispoto de Lacedemonia. El terzo fo Andronico, dispoto de Thetalia. El quarto Constantino, el quale teneva le parte Pontice. El quinto fo Demetrio, el sexto Tomaso, li quali essendo putti col suo patre demoravano. Armate adunque dexe galie, de homini, munitione

et arme ben fornite in Constantinopoli, lo imperador le mandò sotto el governo de Dimitri Lascari ad l'insula de Limino ad levare Mustafa con Zenait, del quale de sopra la hystoria nostra molto ha parlato, et menar quelli con l'armata in Chieroniso, et far el Mustafa figliol de Paisith Ottomani-des come legitimo successor del ducato paterno. La qual cosa fo facta, perchè de Turchi la usanza era questa de non cercar sottilmente, de chi è questo et quello o quello altro figliolo, solamente se era descendente de Othomano. Et se non era de quella stirpe, mai lu haveria obbedito nè honorato come principe. cominzarono adunque da questo Mustafa a far la oppositione, la quale fin quella bora per li Turchi
 135 far non si soleva. Per questa adunque li Turchi alli Christiani contrastando, comenzarono a descendere dala Perside et dali confini de Armenia, et passando per la provintia de Capadocia et Lycaonia, tutti corrivano contro Christiani. El ducha Morat in tutte queste provintie et per tutte le citade et lochi de l'Asia havea facte far edicti et cride publiche per publici praconi, che qualunque voliva venire et discorrere et robbare l'infideli, veniseno con licentia et bona voluntà del principe. Questa generation Turchescha, et da natura più che nisuna altra avida de robbare, et inimica de iustitia, se da natura sono proni a robbare loro medesimi, quando vengono chiamati dal suo principe a corsezare le zenti alieni da la patria et da la leze loro, che credemo che farano ali poveri Christiani? Aldite adonqua le proclame, tutti corseno come torrente, non altro portando che uno bastone in mano, cacciando et prendendo li Christiani come picore. Iudizio dello eterno dio per la multitude di peccati de la gente nostra. Queste generatione senza raxone et senza fede discorseno tutte le parte della Natolia. Et da quelle passando el Chieroniso, vennero in Tracia sine ad Histro, sottomettendo tutte le provintie. fin che debellava una zente, si-
 136 mulava pace con un'altra. con queste arte discorseno la Athica regione, Lachiedemonia, la Achaia, la Servia, Bulgari, Vulachi, Albaniti, et al fine ogni generatione montana et campestre. Queste vastatione de tante provintie, desolatione de tanti popoli, et persecutione di fideli Christiani da barbari infideli senza raxone et senza leze, comenzarono in quelli tempi, et sono durate sine al di presente; et non sono per compire fin che la iusta ira de dio per li nostri peccati non sia placata per la condegna penitentia. Et benchè noi siamo regenerati per el sancto baptismo, et credamo in la immensa deità de una sancta trinità infinita, pur nientedimeno semo impii, et non observemo li comandamenti de dio omnipotentē. Et per questo semo traditi in le mane delli impii, et

iustamente da essi semo puniti. Questa generatione Otthomanicha più possede da Ellesponto in fine ad Istro, che non e quello che tene in le parte Orientali, in la terra Asiatica, 137 in Phrighia, Lycaonia, alli confini de Armenia, in Amasia, Capadocia, Cylicia, Lycia et Cares infine al Danubio. De tutte queste provintie se mosseno le zenti senza raxone et senza fede a danni et ruine de Christiani, come latroni, robbano, fuzino. Per queste vie hanno desertato la Tracia, la Thesalia et altre natione fine ala Dalmatia. Li Albanesi, che solivano esser generatione innumerabile, hora sono pochi et dispersi. Similmente li Vulachi, Tribali, Servi et Greci. De li quali tutti menanli in servitù miserabile, la quinta parte per electa vien destinata al principe. Et de tutt'or resta anchora elegono le migliore et più belle teste, le quale comperano per pocho prezio, chiamanli schiavi del signor; di quali instituiscono novo exercito, et chiamano in lor lingua Ianizari, et factoli circumcidere li chiamano soi proprii, che magnano el suo pane. Et amali, come el patre li soi figlioli; et fali participi deli honori, delli officii et de ogni altro suo bene. et se volemo intendere chi son questi et onde trazeno el suo principio, erano pastori de piecore et de cavre, guardia- 138 ni de bovi, de porchi et de cavalli, figlioli de villani cultori della terra. Recordandose questa generatione, da quella bassa conditione siano sublevati et exaltati sopra li nobili per el suo principe, soporta ogni fatiga, et expongono la sua vita ad ogni periculo, anchora per non descazere, anzi ascendere a mazor honor et officio. quando si trovano in le bataglie, et maximamente in conspecto del suo ducha, prima vogliono morire che voltar le spalle. Questa zente mai non mancha dala porta del ducha in citade o in campagna che si trove. et per suo segno portano in capo un capello, che li Greci chiamano zarcula, coverto de feltro biancho overamente rosso: quello che copre el capo, è come una meza testa, de scorze d'arbori, incollate molto forte, come una celata, defensivo della testa da ogni offensibile arma. da questo capello tondo ala forma del capo, de quel medesimo feltre, pende certa faldà, che seva extenuando come una calza tra le spalle ad ornamento et defesa nel collo. Li honorati et generosi portano zarcula rosso; quelli che si ritrovano in bassa conditione servile, portano zarcula biancho. Questa congregazione da novo electa ogni anno multiplica. una multiplicando cresce fa cento, perchè servi fanno altri, servi de servi anchora fanno altri servi. Et tutti se chiamano schiavi del principe. non è in quelli ne Turcho nè Arabo, ma tutti sono figlioli de Christiani, de Greci, de Servi, Albanesi, Bulgari, Vulachi, Unni. De Ianizari questi vengono

sublevati et facti Capigi, Silitari, Spachioqlani, Subaxi, Ciausi; et de questi quelli che più meritano per le sue prodece, vengono facti capi de li altri; et de questo ordine vengono facti Sanzachi, et de Sanzachi Beglierbei, et visiri over Baxia. questo è il mazor grado al qual possa salire appresso el suo signore. Et quando questi visiri invecchia, che non se possano più exercitare, li manda oturch, zoè ~~Sanzachi~~, ali lochi de riposo ali confini del suo imperio, che non habiano più a cavalcare, ma governar i lochi, come è Nigroponte, Salonichio, Metelino et altri simili. Et habiando da piccola etade negata la vera fede, diventano come
 139 cani rabiosi. per tutti questi gradi, quanto più possono et più sanno, mazor inimicitia mortale et inplacabile portano a quelli che sono della sua generatione. Et così spogliandosi de ogni humanitade et del habito dela sancta fede, diventano mortali inimici della Christianitade. Questi tutti li Ottomanidi tengono per soi patroni et signori, purchè siano de quella stirpe. Et li descendenti da lu Otthomanno hano questi come proprii. Et quando el ducato se muta da uno ad altro, o dal patre al figliolo, o dal fratello al fratello, a quello che la benigna fortuna exalta, lu schiavo se trova fidele. Ritorniamo oramai alla hystoria nostra, a quello locho onde el sermon nostro cominzò a far la digressione. Dimitri Liondari habiando tolto el Mustafa, figliolo de Ildrim Paisiith, come avanti havemo narrato, et con lui insieme el Zenait, et per avanti havendose confederati con sacramenti sollemni, ch'el Mustafa mai non se partirà dal consiglio imperiale, et che sempre sarà sottoposto all'imperadore come el figliolo al patre. Et per fede et fermeza delle loro conventionie li diede el suo figliolo queste promissione et pucti con ogni sollemnità firmate, Mustafa fece dare all'imperadore Galipoli, che è in Chieroniso, et le parte Pontice infine alli confini de Vulachia, et le parte de Thesalia infine ad Eriso et Montesanto
 140 et altri lochi, che con difficultà li ha dati. Et havendo quelli lochi assicurati, et con sacramenti da lor rezevuta la obbedientia, feceno vela et navigarono in Galipoli. Quelli veramente de Morat bei havendo ben fornito el castello, le nave et le galie haveano tirato dentro dal porto, li homini da bataglia haveano statuiti in la torre, la quale è nel porto; et ben fornito el castello et la torre, et la terra ben munita, li Galipolitani stavano spectando la bataglia. Dimitrio con Zenait uscendo de le galie con Greci et pochi Turchi, che haveano in armata, cominzarono a combattere. El capitano con li cittadini de Galipoli ussirono fora alla bataglia; et non possando resistere a Zenait, el quale era magnanimo et valoroso più che nisuno altro Turcho che si

trovasse in quel tempo, cominzarono a fuzir verso la terra. In quella hora Mustafa inpigro et audace anche lui ussè de la galia; et infine ala sera vigorosamente havendo combatuto de compagnia con Dimitrio, al' hora tarda tornò alla galia imperiale, onde per suo nuntio con fede publica mandò a quelli, rechiedendoli che senza alcuna paura dovessino venire alla sua presentia ad colloquio, perchè havea ad conferir con loro alcune parole per utile et beneficio dela citade. Ali quali venuti al suo conspecto cusì orando disse. O huomeni valorosi, avete ben saputo come io sono figliol de Ildrim Paia-¹⁴¹sith, che fo vostro signore. Ma voi servi de mio patre, perchè non havete data obbedientia et honor al vostro signore? Non sapete che quello che signorezava per avanti, fo mio fratello? Et lui havendo amazato l'altro di fradelli, et habiandoli iniustamente tolto el ducato et posseduto fine ad questo tempo, io come profugo pervenni in le mane di Romei, et infine ad hora me ha tenuto in exilio et fatto confinare in la insula de Lymno. hora per la voluntà de dio son qui. Voi, come de raxon dovete, guardateme con aliegro core et bona voluntate. Non contrastate al mio fatale andar. Lassalime andare avanti, dove la raxone et la fortuna me chiama. Se voi consentirete et apererite me la via, sichè coti l'aiuto vostro io pervenga in Andrinopoli in la casa paterna, serete a me da mò in avanti non servi ma fradelli, et servarò la benivolentia paterna verso voi, et azonzerò ali doni doni et gratie alle gratie paterne. Ma se voi contrastarete, io, auxiliante la benigna fortuna et exercitandose el mio patre imperadore, serò vincetore et successore delle cose paterne, et ad Morat mai più serà data la via ale parte Esperie. Et da poi ch'io serò facto signore, sedendo in la sedia ducale, haverò tempo ad iudicare voi. Quelli, aldito el parlar de Mustafa, alcuno di primati de sua voluntà se inclinò, altri dapoì vennero ad sua obbedientia. El zorno sequente Zenait delle galie descese et montò a cavallo; et dato el segno della bataglia con trombete et altri bellici instrumenti, con Greci et Turchi ar-¹⁴²mati corsemo a combattere la terra. Li cittadini et populo de Galipoli armati, per la presentia del signor tutti se mosseno sottomettendose. promiseno obbedientia a Mustafa, laudando quello come signore et descendente de Ottomanno. Ma quelli che erano statuiti ala guardia del castello, non consentivano, ma contrastavano, con alte voce laudando Morat come signor universale, desprezando Mustafa. Demetrio Leondari remase ad lo assedio del castel de Galipoli. Mustafa colle altre potentie, che lu sequitavano, se mosse verso lu Exemili; al qual Lachiedemonia, Peloponeso et tutta la Achaia corse con laude, presentandoli obbedientia come a suo signore. Ritor-

namo ormai col sermone nostro ale cose de Morat, in chè modo have lo principato paterno, et perchè li pensieri de la Imperadore di Greci non possetteno sortire el suo effecto, et come el Zenait abandonò el suo duca Mustafa, et come Mustafa fo morto: Morat demorante in Bursia, come de sopra la hystoria ha demonstrato, et visitando quello grande multitudine de soi subditi con degni doni, a lui gratificandose della sua ascensione al ducato paterno, ecco venir nuntii da Lampsaco, li quali percosseno la anima de Morat et de tutti li soi satrapi, nuntianti haver vedute molte galie a 143 Galipoli, et aldite voce et instrumenti bellici, li quali significavano li inimici esser venuti allo assedio de Galipoli. Li principi de Morat grande invidia et hodio antico nutricavano contro Paiasith per esser più eccellente et più honorato che alcuno altro; et per la grande auctorità che li era stata attribuita, era diventato molto superbo et audace. havea in le sue mane le breglie del principato, essendo Morat anchora zovane. Li baroni adunque, captato el tempo comodo et la caxone conveniente ad allontanar da li soi oechi questo superbo et insolente Paiasith, ad Morat così parlando disse. Vedi ben, signore, chè cura et chè governo ha del principato el tuo grande visiri Paiasith. Le parte de la Disi, che li Greci chiamano Romania, sono perse. La corona della tua signoria hanno messa in capo de Mustafas, el quale in pocho tempo serà signor de tutti li thesori et potentie de Tratia. Dapoi se levarà et venerà contra de noi. Comanda adunque, signore, a Paiasith che con le zenti de arme, che si trova, subito debia passar lu stricto de Hellesponto, et vada contra Mustafa, avanti che lui passe de quà dal canale, et avanti che se unisca con le potentie della Grecia, perchè nisuno di vostri capitanii è apto a contrastare et combattere come el Paiasith, et perchè le zen- 144 te et li signori de Tracia tutti honora et reverisce lui come proprio signor et prestano a lui grande obbedientia. Paiasith veramente habiando inteso el sermon e'l consenso delli principi, senza dimora con quelli che si trovavano, che foron pochi, passò el canale; et de li indoi zorni zonze in Andrinopoli. Et congregato grande exercito, convocò tutti li principi della Romania, li quali persuadendo inclinò ad observar obbedientia et fede ad Morat come a suo vero signore contra el suo nemico. Dapo questo uscì de Andrinopoli, et mosse el suo exercito verso Chieroniso. et andando ecco che tornare alcuni corredori, li quali havea mandato avanti; li quali nuntiarono a Paiasith come Mustafa era partito da Peloponeso et zà havea passato la grande villa nominata Caria, novamente condita de Turchi. Et ha-

vea grande exercito, et la matina proxima dovea fliccare K
soi paviglioni insù la compagna de Andrinopoli. Alhora
Paiasith, alditi li nuntii, intra la speranza et la paura, trovan-
dose con circa trenta milia homini da operar le arme, se fer-
mò in capo de uno piano, el quale era equatico et zardine-
so, onde se vedea Andrinopoli. Et in questo loco se appa-
rechiava ala bataglia, perchè Mustafa era zonto et poco lon-
zi se trovava colla sua possanza in locho che ambi li exer-
citi convenivano essere ale mane. Alhora Paiasith comandò
che tutti li soi se armasse. Ali duchi della Romania con-
vocati contionando disse: O viri fradelli, sapete ben l'amor
ch'el signor nostro passato mostrava a tutti noi, et quanta
era la benevolentia et carità soa verso di noi. Non ne trat-
tava come servi, ma come figlioli et frategli. Et non havea
tanto caro el suo piacere quanto l'utile nostro. El ben co-
mune reputava suo guadagno. Sempre procurava che la
generatione del propheta crescesse et le cose de Greci se
consumasseno. Ha sottomesso molte citade et molte provin-
tie al principato de Musulmani. Et non manchò mai fine ala
sua morte a crescere et multiplicare la potentia et li populi
del propheta. Ma questo pseudo-Turco, el quale per i nostri
peccati mò novamente s'è levate, comenza a dividere la signoria
avanti che la habia aquistata, et dare ali Greci li migliori
lochi del principato, li quali li progenitore del ducha nostro
hanno aquistati et fabricati. Non sapete voi che Galipoli è
la porta et le chiave dello Hellesponto, immo dela Romania
et della Natolia et dello Egeo et Eusino pelago? Li Greci
seranno da qui in poi signori, et non i Turchi; li Greci
seranno da qui in poi signori delli schiavi, et maximamente
de Musulmani, li quali traierterà da la Eoa in la Romania,
Et li Musulmani non serano più signori di schiavi Greci.
Ecco che da questo nascerà la ruina nostra. Et per tanto
vi prego tutti, che come devete contrastate a Mustafa, si-
mulato Turcho, adiutor di Romei. Questo è impio et inimi-
co del propheta et de la sua fede. Non è del sangue deli
Ottomani, perchè quello Mustafa, fradello del nostro signo-
re, morì siando piccolo garzone, come el signor nostro più
volte disse. Questo uno di Turchi plebei. alli zorni del du-
ca Moses, Hemanuel imperador ha sublevato questo come
figliol de Eldrin Sultan, per far paura al ducha Moses. Da-
poi questo inganatore, visto che lo imperadore se confederò
con sacramento et grande amicitia col ducha Mechemeth no-
stro signore, fuzì et ando in Vulachia, convinzendose con
Milzi, in quel tempo principe de Tribali, dicendo lui esser
figliol de Eldrin Paiasith. De Vulachia poi, con pocho et
mendicato auxilio, venne in le parte de Thetalia come rob-

- hatore, chiamandose figliol de Ildria et descendente de li
 147 **Ottomani.** Onde el nostro principe, Sultan Mechemeth, col
 sua exeroito andò contra quello inganatore; el quale non
 pensando contrastare, ma rotto et profligato et demonio fa-
 gitivo intrò in Salonichio con Zenait, rebello del nostro si-
 gnore et delli Ottomani tante volte, come voi sapete, che
 sempre sete stati fideli al principe nostro Mechemeth in tutte
 le sue imprese. Intrato adunque in Salonichi come fera
 figitiva, quelli de la città non vogliandoli consentire questo
 inganatore, el duca nostra scripse al'imperadore, doman-
 dando quello come fera de bosco, dicendo: illustrissimo im-
 peradore, essendo andato fora ala caccia, el lupo, che zà
 era preso in le mie mane, saltando in la mandra del tuo
 imperio se salvò degno iudico adunque la mia preda, azò
 per tempo non contamime le tue piecore, a me sia renduta.
 Lo imperador veramente per contrario respose: se eb lupo è
 salvato in la mia mandra, certamente è cosa degna de im-
 perial clementia salvare anche li animali che hanno confugio
 all'ombra del suo imperio. Serò adunque salvator del lupo.
 148 **Ma baste a te oh'io el tenerò serrato, che non offenda alcu-
 no del tuo ducato. et tu serai signore in tutta la tua vita,
 et noi salvaremo el iuramento et le conventione facte fra
 noi, et in quel tempo l'imperador mandò questo ad l'insula
 de Limno. dapoi li mandò Zenait. dove sono demorati fine
 a questo tempo. Hora veramente vogliando lu imperador di
 Greci havere in le sue mane li doi piccioli fradelli del nostro
 signore, et per loro tenere noi in continua paura; ne ha
 lassato sopra de noi Zenait ribello et Mustafas come doi ca-
 ni rabiosi et salvatichi. Noi veramente non come lepori o
 cervi ne dimostramo a loro, ma come leoni saltamo contra
 quelli, perchè la più parte sono nostri. Vedete che in le
 fessure delli denti portano ancora el pane del nostro signore.
 Subbito che ne vederanno, se conzumzeranno con noi, abban-
 donando quello come piecore errante. Et habiando ordina-
 to le squadre come se conveniva, fece sonare la trombetta
 della bataglia. Da l'altra parte el Mustafa col Zenait ordinò
 el suo exercito, et con preghiere et grande promissione ac-
 ceso el core de cadauno ad virilmente combattere, con sa-
 cramento prometendo che se ottenera el principato, haverà
 149 tutti compagni et participi del suo stato. Et apparendo le
 bandiere et li antesignani du lu exeroito contrario, et le
 squadre de l'uno et l'altro corno con grande furore vedendo
 venir contra de lui el Mustafa, lassando el governo de la
 bataglia al Zenait che era grande magistro de guerra, lui
 montò in uno loco alto et eminente, onde con grande voce
 oridò, dicendo: O homini valorosi, non servi vi chiamo ma**

frategli. Chè impietà vi move, per uno barbaro Albanese, avenir contra de me, figliol de Ildrin vostro signor? Se fosse el mio fratello vivo et trovasse se con voi, certe haveresti raxone, et debito vostro seria sacrificar la vita vostra per lui. Ma lui essendo morto, chi è vostro signor? el figliol suo? no, perche quello non ha loco in Tracia. Baste a lui la cose de Eoa. Io non succedo el ducato suo patre, ma succedo el ducato del patre mio. Se alcuno dirà oh'io non son figliol de Ildrin, per mantener la verità venga a contrastar con mi, non el servo, ma el nepote mio. Ma molto me maraveglia de la in dignitadeche voi, magnanimi comi- 150
lioni, che militasti sotto el glorioso patre mio, siate casuti in tanto dispregio et disonore, et siate sottoposti ali comandamenti de uno vilissimo servo del vostro signore. Onde vi prego che le operose virtude, quale imparaste sotto lo illustrissimo patre mio, non le vogliate exercitare in questa battaglia contra el suo figliolo et signor vostro in questo zorno. Ma vi prego che con amore aiuto et favor vostro vengate a me vostro fratello et figliolo de Ildrin Paisith, vostro signor, per el grande dio e'l propheta vi prometto, li quali chiamo per iudici et testimonii nostri, ch'io non vi privarò, ma grandemente accrescerò li honori, le facultade et la dignitade vostre: dicte queste parole, subito li principi et homini d'arme, che defendevano el corno destro, mostrando voler venire alle mane con Zenait, declinando da quella parte corseno verso Mustafa, et in sua presentia dismantati da cavallo, a lui se inclinarono et prestarono obbedientia, et in poco spatio quelli che defendea el cornu sinistro, similmente feceno. Et fo vedere miravigliosa mutatione. El Mustafa in poco spatio, spandendo le ale come aquila, in alto fo levata, et Paisith remase come un corvo nudo spennachiato, derelicto da ogni homo altri che da soi proprii, et alhora ben se accorse ch'el servo mal se pone sopra el suo signore. Et vedendo ch'el filo fatale della fortuna se filava alla reversa, presto cercò la sua salute. con Camesa suo fradello desmontò da cavallo, et andorono ad inchinare el victorioso Mustafa. conzonti adunque in amicitia et pace l'uno et l'altro exercito, et ficcati li paviglioni, tutti laudava et chiamava Mustafa 151
ducha de tutta la terra di Romei. Et sentando li signori in conspecto del ducha, fo facto comandamento a Paisith che più da lonzi sentasse. In quella hora soprasonse Zenait, et vedendo Paisith vivo disse verso Mustafa: in fine ad quanto ne volete che questo indegno veda el sole? et quale non è degno anche della scuritade. Mustafa comandò che fosse tolto dal suo conspecto, et menato de lu exercito li fosse tagliata la testa, come fo facto. Zenait per suo mazor contento volse

veder la fine del suo nemico. Essendo adunque *Paiasith* con-
 ducto al loco dove dovea ricevere la morte, *Zenait* l'impro-
 però che lui era magistro de tagliar coglioni. Et questo disse
 per *Audula* suo zenero, el quale *Paiasith* in *Epheso* havea
 facto eunuchare. Et da poi dicte queste parole, a *Paiasith*
 fo tagliata la testa. Dapo questo fo menato *Comesan*, fra-
 tello de *Paiasith*, al qual similmente se dovea tagliar la te-
 sta. Ma *Zenait* vedendo quello zovane et innocente, mosso
 ad misericordia disse: lassate questo, perchè non è como l'al-
 tro crudele, per le sue mane non è anchor facto alcun ma-
 le. sia adunque mio redempto. O mente ignara del tuo fu-
 turo male! Non sapeva el dolente *Zenait* che dona l'aiuta a
Camesa, el quale dovea perdere la vita sua; et quanto lui
 fo benigno et pio, tanto el suo redempto fo impio et cru-
 dele. El novello principe *Mustafa* con grande superbia et
 pompa intrò in *Andrinopoli* con tutto lu exercito. Li cita-
 dini con alegrezza et festa usscirono fora de la citade, andan-
 152 doli incontra, benedicendo et laudando el nome suo. El
 castellano et li custodi deputati ala guardia del castello de
Galipoli, havendo inteso la victoria de *Mustafa*, non habi-
 ando speranza poder defendere la forteza, con pacti sacra-
 mentali hanno dato el castello. *Demetrio Leondari* comin-
 zando ad fornir el castello dele cose necessarie, de arme et
 de munitione, per nome de l'imperadore de *Constantinopoli*,
 in quella hora arivò *Zenait*; et havendo viste le cose facte
 et lo populo *Turchescho*, el quale era in la terra de *Galipo-
 li*, molto turbato per la insperata mutatione, cominzò asper-
 ramente a reprehendere et inzuriare *Demetrio*, dicendo: o ca-
 pitano *Dimitri*, io credo che tu pensi che li pericoli, li qua-
 li havemo sostenuti, et la nostra celeritate in expedire le co-
 se nostre, havemo facto per la generatione et per lu imperio
 de *Greci*. non è cosi, ma noi havemo faticato per essere li-
 berati essendo serrati, et per esser signori essendo servi. Noi
 existimemo che non siate stati caxone voi de questo bene.
 Ma ben credemo che habiate faticato in questa mutatione per
 la voluntà de dio; et delle fatiche che voi et noi havemo
 153 durato, referimo gratie al solo dio. voi ve dovete contentare
 della nostra amicitia et delli doni sufficienti che havete rezevuti.
 Ma volere da noi citade o castelle, questo non sperate. Ba-
 ste a te che torne vivo a *Constantinopoli*. Recordandoti delli
 mali recevuti in *Lymno* et delle iniurie delli *Caloieri* nel mo-
 nasterio de *Pammacaristo*, tu hai bona gratia portar la tua
 testa. Tu hai Euro, vento dolce et secondo. Vola presto
 a *Constantinopoli*. Saluta lo imperador da parte nostra. Di-
 ceteli che dio ha donato a noi la signoria. Sia adunque con
 noi la pace sua et con lni la pace nostra. Domandal *Gali-*

poi sia lontan da lui. Queste parole molto hanno turbato Demetrio Leondari; el quale corrociato disse: O Zenait, tu non sai bene de che mente serà el mio imperadore, quando intenderà le indegne parole che ha sputata la tua bocca. Ma sappi che infra poco tempo *iterum* Constantinopoli te haverà, et in quel tempo tu ripensarai quello che hai dicto. Nientedimeno non apertene a te darne risposta et remandarme a Constantinopoli vacuo della cosa promessa: ma apertene al ducha Mustafa; el quale dio et la fortuna di Romei ha sublevato. Tu certe essendo uno di molti, cessa de parlar con mi, perchè non hai chi te ascolte. Et così irato intrò in galea, non sapendo che fare, repensando li rotti sacramenti et la violata fede per le negate promesse di Mustafa. Spectando la risposta, venne el ducha Mustafa, ¹⁵⁴ el quale dopo molte parole così rispose. O amico, io so ben quello che ho impromesso al mio auxiliatore in presentia de dio et del suo propheta, et come tra le cose promesse maxima fo el castello de Galipoli. Certe per tutte le altre cose ho a render raxone a dio in quel dì tremendo, se la convention nostra non mandarò ad executione. per el castello meglio è sperzurare che peccare apresso dio. Dare li pii nelle mane delli impii, et li liberi fare servi, et le zente sacrate a dio dare in mane de infideli, li quali non cognoscono el solo et vero dio del celo et della terra, questo per me mai non sia factò, perchè trabocando io in tanta impietade, la zente di Musulmani nè a me cederiano el principato nè a te concederiano la intrata del castello. Votene adunque et io, quanto possibile me serà, extenderò el merito dello imperadore, quanto expecta a me. Ma quanto apertene al publico officio del propheta et de soi comandamenti, non voglio alienare alcuno Musulmano. Più presto con tutte le mie forze sempre me exercitarò accrescere la ¹⁵⁵ sua setta, amplificare le provintie, et a zonzere le citade et le castelle, et che li Cavri vengano sotto la leze di Musulmani. La città de Galipoli, la quale è la gola e'l collo di Musulmani, et che absorbe et devora li Christiani, mai non intesi darve, nè darò mai. Queste parole havendo intese Leondaro, come leon perdente la venatione metteva sotto el capo, et battendo là terra con la coda poi per la terra la destende, così anche Leondari de dolor diventò muto, chiamando el capo, finchè Mustafa fece fine al suo sermone ingrato et iniquo. Poi levati li occhi verso lui, così disse. Signore et principe de Musulmani, certe bene intendemo la tua dispositione inverso de noi. zà sono passati più de anni cento et cinquanta che lu Ottomanno tuo proavo ha tolto de le mane delli nostri progenitori le parte de Bytina,

de Paphlagonia et Phrygia. Et el suo successor Orchan li pacti et le promissione muniti con tanti sacramenti in presentia de dio mai non ne observò, ma come tyranno senza pietade et senza fede rompendo li sacramenti et le promesse bon i soi flambuli intrava nelli nostri confini. Sono circa anni cento che cominzaro guastare le parte de Ponente. Dapoi suo nepote, che fo tuo patre Palasith, essendo signor
 156 dell exerciti et delle provintie paterne, perse et destrusse tutto'l principato. et lui per iudicio de dio fo sconficto et divenne in manu de Persi, et come tu sai, miseramente finì la sua dolente vita. Dapoi la sua morte, che sono zà trenta anni passati, li toi mazori fratelli, Musulman et Moses, rompendo al mio imperadore li giuramenti et la promessa fede, perseno el ducato et da subditi forono vilmente amazati. Mechemeth, che poco avanti passò de questa vita, solo de tutti soi fratelli observò li iuramenti, li pacti et la fede data sinceramente fine ala sua morte; onde pacificamente visse, et con amor del mundo, con prosperità felicemente per tutta la sua vita possedette el suo principato. Et tu, che fosti cacciato da tuo fratello, anzi dal tuo inimico, come fera silvestra, che nè defenderte nè fuzir più non podevi, et forza te era morir per le man del fratello et inimico tuo, o per le mane dello imperador di Greci. Ma non consentì la iustitia et clementia imperiale che mai podesse el mundo dir che uno profugo scampato in la corte del suo imperio tradito fosse in le man del suo cacciatore; onde fosti salvato in Salonichi. Dapoi siando tu per tuo destino religato et confinato in l'isola de Limno, l'imperador te ha liberato et posto nel stato ove tu sei. Et hora attribuissi a dio ogni cosa, et fai bene. Ma tu hai revolta la faccia da quelli che hanno faticato con ti, et da quelli che te hanno salvato l'anima et datoti tutto'l ben che hai. Ma oimè, che in nissuno homo se trova fede sicura, et maximamente appresso infideli. Tu ne hai rotta la fede, et de ogni impromissione ne sei venuto a meno. Tu te confidi in la fortuna, la qual te ride et mostra alegra la faccia. Ma sappi che te voltarà le spalle, come hai facto alo imperador di Greci. Noi tornaremo a casa nostra. notificaremo al nostro signor l'ingani toi et le parole della bocca tua, recomandando al dio ogni cosa. Spectaremo el suo iusto
 157 iudicio. Referendo Demetrio Lascari le inique parole et la dolosa mente del fedifrago Mustafa, Emanuel imperadore de fra et dolor molto se accese. Et consultata la cosa col suo senatu, mandò ambaxiatori ad Murath, facendoli intendere che se lui voliva adempire la voluntà paterna et mandar li doi pupilli soi minori fratelli al suo governo, hora che non

vive più el Paisith, el quale era turbator della pace, spera che tra loro sequirà amicitia eterna, et con lu adiutorio de l'altissimo dio constituerà quello nel ducato paterno. In questo tempo Mustafa habiando ben menita la terra de Galipoli, el municipio et la torre sita sul porto, fece uno capitano della grande armata. Et bene ordinate da quella parte le cose da mare et da terra, andò in Andrinopoli, et intrato nel grande palazzo del ducha Mechemeth, suo fratello morto, trovò incomparabili thesori, multa supellectile de ricchi vestimenti de oro et de sete, perle et zois de inestimabile valore, femine belle et decore, zovani de bella faccia et persone molto formosi. Sediva adunque Mustafa in mezzo queste delitie et abbondantia de tutte le cose affective della libidine, bevendo et luxuriando: de l'animo et del corpo tanto diventò inerte et vile che più non curava ampliare el suo principato, nè alli mali che li podiva sequire provida. Morat veramente essendo zovane de anni vinti senteva in Pusia. Et benchè anche lui havesse allentato le br- 158 glie allo appetito, alle beverie et alla libidine, non però era senza pensiero et senza cura. tra l'oscio et le lascivie pur pensava che del duchato, che suo patre possedeva, la masor parte havea perso senza bataglia; et pur conseo havea tutti li signori excepto Paisith, el quale, come havemo predicto, fo morto. Et habiando inteso eh'el castel de Galipoli era perso et Liondari con malivolentia era partito et tornato a Constantinopoli, et che Mustafa se era dato alle sdravize et ala luxuria senza haver alcuna cura del principato, et consultata la cosa con i soi satrapi. quello consiglio prese per recuperare el suo ducato, che se havea impensato lo imperador per reaquistare el suo imperio. Et mandò ad Emanuel de Ali Baxia, del quale avanti havemo parlato. dopo la morte de Paisith questo fo facto primo delli principi et iudice de Morat. Et prima questo Braim ambaxador zonse a Constantinopoli che lo ambaxadore dello imperador se partisse per andar al ducha Morat. Presentandose l'ambassador del ducha Morat con alegra faccia al conspecto de lo imperador, premendo et dissimulando lo hodio et la mala voluntà che havea nel core contra lo imperador per la sublevatione de Mustafa, con humile et mansueta oratione supplicava l'imperadore che volesse dare adiutorio al ducha Morat 159 ad recuperare el duchato paterno de man de Mustafa, et chit quello che era intravenuto, era sequito per colpa de Paisith. Li Greci veramente, et anche el suo signor sonno innocenti. Ma con piccola inpensa et fatica, se la tua maestà vorrà, rìponerà el duca Morat nel principato paterno, come reponesti nel principato Mechemeth suo patre, comba-

tendo con Moses suo fratello per el principato. Sichè, serenissimo imperador, tu hai el temone in le tue mane. Dove la derizarai, andarà la nave. Reduci adunque el mio signor et tuo figliol Morat nel ducato paterno. fa a lui, come fecisti al padre. Non lassar el principato in man de quello che non è degno pur piccolo tugurio havere in suo potere. Certe ducante el principe Mechemeth in Asia, et Moses tenente ancora el principato de Tracia, et habiando morto el fratello Musulmano, et come inimico implacabile tenendo la città assediata, la tua maiestà mandò a chiamar el ducha Mechemeth da Pursia, et con fede publica lu condusse in Constantinopoli; et uscendo una, doi et più volte fora a combattere con Mose, doi volte superato et vento tornò in Constantinopoli. La terza volta con miglior augurio usò fora, et più non tornò, che superò et occise el comune adversario e la città liberò de lu assedio de quello inimico inamicabile; et in questo modo aquistò el ducato de suo padre. così Morat humilmente prega la tua sacra maiestà, hora vogliate fare alui, come in quella volta a suo padre facesti. Promettendoli molti grandi doni et thesori de grande valore, sempre exceptuando Galipoli et li doi minori figlioli de suo padre. Lo imperadore fermo et costante stava in la sua richiesta, nè altramente consentiva dare a Morat el domanda-
 160 to adiutorio. Et demorando Brahim molti zorni per ottenere la sua intentione de lu imperador, ecco venire uno sinistro animale, el quale saltò in la palestra; et la cosa comandata da Morat a lo imperador con humilità et promissione de molti doni, questo importuno animale servilmente promise dare a Morat et con submissione de la sua libertade. Narrarò adunque como Morat passò lo Hellesponto et con che apparecchiamento, et chi fo el conductore et dove passò el mare, et chi fo patroni dele nave. Ali liti de Ionia è una montagna vicina, tutta de piera, della quale se cava alume de rocha; la quale piera appressata al foco et poi all'acqua, diventa come sabbione. Et questo sabione facto de piera, mettendolo in caldiera con acqua a bollire, se disiegua e divene come brodo grasso o come lacte coagulo. la terra secca, che remane de quel grasso, come inutile se cava. El brodo se mette in le tine over canali. fin quatro zorni stagando, la superficie se venne ad coagulare, et faze alume lustro come cristallo. El fundo che avanza dopo quatro zorni, remettono in la caldiera; et zonzendo del'altro sabione facto dela dicta piera, et de sopra spandono del'al-
 161 tra acqua, et mettono a boglire, et boglito come de sopra, metteno in le canale. et così se fa alume come cristallo lucente, mercantia viva et corrente in tutto'l mundo, molto

necessaria a diversi opifici et maximamente a tinctori. Tutte adunque le nave, che vanno dalle parte Orientale alle parte Esperie, attendono caricare de sotto de questo alume, carcho per tutte le provincie vendibile et de non piccolo guadagno. Da questa montagna per ussu de tentori et altri opifici exportavano de questa merce alumi in Francia, in Anglia, in Germania, in Italia, in Ispania, in Arabia, in Syria, et altri in altre provintie del mondo. Nel tempo de Michaele Paleologo, el qual fo primo di Paleologi imperadore, vennero alcuni Latini dalle parte de Ponente, et condusseno questa montagna dallo imperadore per certo tempo et per uno certo convenuto annuario fitto. In quel tempo i Turchi andavano insidiando et discorrendo le parte dela Lidia et de Asia infine ad Sordeon et Manghesia. poi che li Latini, che haveano tolta la montagna ad affictu, intenson le incorsione de Turchi hebbeno non piccola paura, et cominzarono a fabricare uno piccolo castello, quanto fosse bastevole per la lor custodia et de circa cinquanta mercenarii conductiti alle opere de li alumi. Li Greci che habitavano i lochi finitimi nel' campo de Menomeno, de Manghesia et de Nymphoe, convennero, et trovarono che li Latini haveano cominzato a fabricare una forteza. Conferendo adunque et consultando sopra questa cosa, finalmente se convennero, promettendo li Greci circumvicini ali Latini adiutare non solamente ad fabricare uno castello, ¹⁶² ma se le cose succederano come speravano, a fare una citade per salvatione et habitatione de tutte doi le parte. Et questo fo el principio della nova Fochia edificata da Greci et da Latini dicti de sopra, posta nel lito del mare, a piè de la montagna in opposito della Natolia verso l'Asia, verso Oriente contra l'insula de Lesbo, verso Septentrione contra el golfo de Elea et de Mesembria et lo golfo de Ionia. Li Latini che edificarono questa cità, forono Genuesi, Andrea et Iacomo de Catania. Togliando el cognome dela vecchia Fochia, chiamò questa la Fochia nova. In questo tempo Sarchan principe de Lidia havea occupato grande parte de Asia. li Turchi corrivano fine alle porte della nova cità delle Fochie, robando et amazando li poveri Greci. Onde li Greci et Latini della nova Fochia, più da necessità che da volontà constrecti, se composeno con Sarchan, promettendoli con sacramentale promission darli ogni anno aspri minuti de arzentò quindicimilia, che vagliono d'oro numi- ¹⁶³ sima zinquecento; et senza offensione l'una et l'altra parte vivesseno in pace, et che quelli dalle nove Fochie podesse versar nel paese de Sarchan come amici, et li Turchi podesseno securamente intrare et uscire in le Fochie senza al-

cum suspecto. et per segno de amore et de pace el ducha
 dele Fochie mandò a salutar Sarchan con doni de aspri X
 milia d'ariento. Et durò quella amicitia da quel tempo fine
 al duchato de Murato, che forono anni CLXXX. Poi ve-
 ramente che Genua redusse el suo governo ad stato dimo-
 craticos, *id est* popolare, usava mandare ogni anno, over
 per più longo tempo, li soi officiali alle parte de Oriente,
 alle citade sotto poste a Genua, all'insola de Chio, a queste
 Fochie, a Galata, in Amiso, in Amastride, in Cafa, ala
 Tana. vivente anchora el ducha Mechemeth, venne da Ze-
 nua per exusiasti, che in Latino se pochiamar podestà, ad
 le nove Fochie; el qual podestà era di generosi de Zenua,
 chiamato Ioanne Adorno, per etade zovene, ma per sapien-
 tia vecchio. Et fo figliolo de Miser Zorni Adorno, che fo
 ducha de Zenua. Et foli data quella podestaria per anni X.
 Et compito el suo rezimento tornò a repatriare. Dapoi tor-
 164 nando da Zenua ale Fochie andò a salutare el ducha Me-
 chemeth. habiando havuto lo alume numisma de puro oro
 in X anni, et compito el tempo et pagato el tributo, co-
 menzò a cercar altro alume, el qual condusse per anni sei
 con multa spesa, et compiti li sei anni, el tempo del tribu-
 to zonse. In questo tempo per la morte del ducha Meche-
 meth successe el novo principe, suo figliol, Morat, come
 de sopra havemo scripto. Zuanne Adorno, che li pareva
 haver grande caxone de visitare el novo principe Morat, per
 saldar i conti et pagar li tributi de anni sei passati, pre-
 starli obbedientia et far novi pacti, perchè in quelli anni
 sei havea rezevuto grandi danni per le guerre che erano
 state tra Zenuesi et Catalani, per le quale le nave de Ze-
 nuesi erano state impeditate et non haveano possuto exporta-
 re et navigare li alumi in Italia, in Francia, in Spagna et
 Inghilterra, onde era rimaso in grande debito delli anni
 passati. Et non sapendo altro che dovesse fare, finalmente
 prese uno consiglio de magno animo et de grande impresa
 pel suo gradagno, ma molto pernizioso et maligno per la
 165 Christianitade. Scripse lettere al ducha Morat, per le quale
 commemorava la grande familiarità e amicitia che havuto ha-
 vea col ducha Mechemeth suo patre, offerendose parato a
 continuarla con la sua signoria. Et bisognando ancora se
 offeriva passar sua signoria con lu exercito da Natolia in la
 Disi, zoè in la Romania. Lette queste lettere, el ducha
 Morat acceptò le offerte con alegro core, et rispose che in-
 fin pochi zorni veneria in Pursia, trovandose in quel tem-
 po in le parte de Amasia; et zonto ch'el fosse lì, li man-
 dasse uno di soi fideli, col quale conferirà et delibererà
 quello se haverà ad fare. Dapoi alquanti zorni Zuanni Ador-

no mandò uno Dimitri cognominato Agan con lettere al duca Morat et ad li soi Visiri Alibein, Caziamot et Omirpein, con li quali Dimitri condusse la commissione, come lo Adorno desiderava. El duca Morat mandò con Dimitri uno deli Turchi sapientissimo, chiamato Catipin, per dare sacramento ad lo Adorno de servar lieltà et fede circa le cose inpromesse, et pagarli numismata L milia per suo salario et per expeditione della armata, che se trovasse al tempo de putato al passo de Galipoli. Et lu scriptor de questa historia, che per suo destino se trovava habitare in quel tempo ala Fochia nova, fa de tutte le cose che de sopra ha scripto de veduta indubitata fede. Quando queste cose se agitava, entrava l'autunno. Mustafas veramente intendando le cose che apparecchiava Morat, et come ala nova Fochia se apparecchiava armata contra de lui, se consumava de pensieri et de paura, pensando la sua destructione. spesso li veniva in la lingua la nova Fochia, come caval salvatico et superbo fremente. Nientedimeno per questo non mancava da le consuete beverie et dalla luxuria con femine et con maschi. Zenait veramente aldendo queste cose et considerando el fin che havea a sequire, et vedendo Mustafa ignavo et vegliente, preso dala libidine, non haver cura del honore nè del suo ducato, ascese nel suo palazzo, pieno de ira et sdegno così parlando disse. O ducha, non sai tu bene che noi solamente tenemo la terrà che habitano li Trachi. tutte l'altre provintie della Romania stanno in bilanze, aspettando a chi toccherà el principato, perchè Morat attende con l'aiutorio dello imperador ascendere alla sedia paterna. appresso cerca da la Natoia passare in Grecia con l'aiuto di Franchi. Le provintie de Oriente sono in le sue mane. Et noi chè spectamo, sentando in Andrianu, senza apparecchiamento de guerra nè de bataglia? A me pare che noi anticipamo el tempo et passamo in Asia per lu Hellesponto, avanti che Morat passe in la Romania, et esser presti et solliciti, azò le provintie et li exerciti per nostra pigrizia de noi non se aliene. Noi per la voluntà de dio in arme et in cavalli sopravanzemo li nostri adversarii, li quali aldendo pur la venuta nostra, alla voce nostra l'intelleto suo frangerà et scoccierà come canna, et li soi consigli come fumo se disperderanno. Queste e l'altre cose habiando dicto Zenait, Mustafa che continuamente se trovava disconco dal vino, essendo alquanto alleviato dal vinoso carcho, assentù et laudò el consiglio de Zenait. El quale non tanto per amore de Mustafa studiava farlo principe della Asia, quanto per carità de se medesimo. Et considerando la sua pegrizia, et che in lui non era alcuna virtù nè uso nè raxon de

governar exercito, et che maximamente per la sua vinctiva conveniva far la mala fine, comenzò a pensar per chè via potesse scampar da lui. Non poco temeva de cavar in le forze de l'imperadore, et recordandose delle offese passate, amara pena havevase a venir sopra de lui. Et tra varie cogitatione et pensieri li venne in mente, che per esser stato signore in la Natolia et haver pratica delle provintie et delle zenti, facilmente in quelli lochi trovarà la via de la sua salute. Et havendo zà congregato lu exercito, andarono a Galipoli, et passato el canale con grande potentia demorarono a Lam-
168 psaco trè zorni. Al qual loco li principi delle citade circumvicine convennero aprestare obbedientia a Mustafa. Morat veramente, intendando el passar de Mustafa et la summisione a lui delle citade vicine, da Pursia mosse el suo exercito de nocte, et venne a Lopadio, menando con lui li soi capitanei Caziaivatin et li figlioli de Temirdesabei, Omir et Orusbein et Camusas, fratello de Zenait, el quale da la sua prima pueritia sempre havea sequitato Morat. Et essendo arivato alla palude avante che zonzesse Mustafa, desfece el ponte, et essendo venuto el Mustafa, vedendo el ponte tagliato, ficcò li soi paviglioni sopra li liti de la palude. Et similmente fece Morat, ficcado le tente sopra li liti da l'altra banda. Et così l'uno et l'altro exercito, temendose l'uno
169 l'altro, feceno catune sopra li liti, non passando per la altezza della palude venire alle mane. In questo mezo li consiglieri de Morat feceno venire ad se Camusas, come havemo dicto, fratello de Zenait; al qual commiserò che con ogni studio et modo a lui possibile procurasse separare suo fratello Zenait da Mustafas et condurlo alla parte de Morat; et che per suo merito li daesse la provintia de Atis a lui et heredi soi; et che con sacramento lo obligasse esser vero amico al ducato de Murat; et che fosse obligato ad mandarli uno di soi figlioli, el quale con provision conveniente separato da suo patre sotto el ducha Morat la militia exercitasse. Piacque a Camusas la comissione a lui data dalli principi, et subito mandò uno di soi servi; el quale nutando passò la palude et entrò el pavizion de Zenait, el quale da molti pensieri faticato sediva in grande agonia circa la secunda hora de nocte. Parlando adunque el servo a Zenait in questo modo: el tuo fratello et signor mio, Comusabei, te vol dire alquante parole da non esser aldite da altre orecchie che dale toe. se adunque è tua voluntà, venni ala
170 meza nocte solo ali liti del fiume verso el ponte, et lui de là parlando, et tu de quà ascoltando, intenderai li soi misterii. Zenait habiando con bona voglia ricevuto et inteso el nuntio, licentiò quello; el quale notando indietro tornò a

l'altra banda. La nocte sequente circa la secunda vigilla essendo venuto Camusas, secundo l'ordene dato, al lito verso el ponte, et Zenait solo dal'altra banda, et soli per certi segni l'uno all'altro essendose manifestati, Camusa così cominciò a dire. Tu sai ben, signor mio fratello, che anche io sono figliol de tuo patre, et tu sei fructo del ventre della mia matre. Et benchè io sia dopo ti nasciuto, certe io vorria che tu fossi principe del mundo et signorezasti tutte le parte habitabile, perchè anche mi seria partecipe di toi beni. come adunque questo me seria dolce et caro, coà a me è amara doglia sentir che tu si in strectura et in periculo et in mezzo de quelli che nutricano hodie contra te et de le tue disgratie; et de ogni tua mala ventura grande dolore prendo. Tu vedi con chi cavalchi et con chi tu vivi. In prima tutti quanti dicono questo Mustafas non esser dela generatione deli Ottomani, et questa voce per tutto se canta. Secundario, come per li soi gesti se dimostra, lui è ignorante delle cose militari, et è dato allo ocio, al vino et alle femine; che certe quelli che sono descasi dalli lonhi delli nostri duchi, hanno havuto alti et grandi pensieri, influente in quelli la sua virtude e'l segno horribile de Marte, come per li gesti militali de cadauno a tutt'ol mondo se dimostra. Tertio, se questo tuo Mustafas ben diventasse monarcha, ello è homo effeminato, dedito al vino, et rustico barbaro. Li nobili de Hystro et della Grecia lu chiamano Auranesides Turacanides, descendente de bassa conditione; et che li antiqui duoi erano del germine delli dei degni d'imperio. Ma quando ben la fortuna (la qual cosa dio voglia che mai non sia) guardasse con aliegro volto Mustafa, non comprendi che per la sua inercia abbraciarà et strengerà colla man destra tutti li principi de Oriente, li quali tu con la tua virtù hai descaciatu dalle sedie paterne? Et quando questi fosseno restituti nelli soi principati, che aspecte tu? se non finir la tua vita miseramente. Che certe questa seria una grande indegnità. Quale è delli honorati che non cognosca la tua anima et in le cose bellice el tuo leonico ardimento? Alla tua virtude lu hodie et la invidia hanno dirisato el suo occhio maligno. La invidia è stata molte volte caxone de menare li heroi magnanimi inperditione. Sichè, fratello, partite da questo abominato Mustafa, et cambia loco, perchè el mio signor Morat, per le preghiere di soi principi et mie, te remette li toi errati, et tutta la fortuna et adversità che a lui et a suo patre hai facta, te perdona. Et da questa hora te guarda con hocchio benigno, et per el mio meso a te et li toi heredi come patrimonio te dona la provintia de Ati, con questo che tu si

subito fidele del suo principato, et quando richiede el tempo; debbi mandare in exercito uno di toi figlioli. et io, come tuo amantissimo fratello, te ho dicte queste parole. tu adunque parla quel che te piace. Zenait veramente, facendo fine Camusa al suo parlare, così rispondendo disse. Tu sai ben, fratello, che da li Ottomani non havi mai nè honor nè guadagno. Ma quelli da me nelli soi infortunii hanno viste molte et grande opere bellice, le quale queste braccia hanno operato per el stato loro. Dapo la excorsione di Tartari me promisero el ducato, el quale adesso impromettono dare. Chi tolse quel ducato delle man de Omur, figliol de Ati? nomo el Zinait! Non ho cacciato el suo fratel Hiesse. Et poi ad esso Omur et al duca suo fratello Iesse non ho dato la morte? El Musulman barba de Murat, el qual tu chiamo signor tuo, sentava in Tracia in ocio, senza cura de principato: et io non li aquistai Epheso, chiamandolo signor de tutta Ionia? poi descacciò me che lu exaltava, et donò quella provintia a Chielpaiesi, homo Tribalo, comprato per argento. Se hora donarà a me quella provintia per ¹⁷³ le mie opere preclare, non serà gran dono de Morat a Zenait, che ha meritato molto più per le cose excellenti che ha facto per li Ottomanide. et io, fratello, prometto in questa hora, in presentia de dio e del propheta, azochè io sia vero amico de Morat: quando bisognarà far exercito, li mandarò uno di mei, che li faccia compagnia nello exercito stratiotico. Io per caxon della presente conciliatione, et anche per avanti, havea deliberato andar in Ionia et abbracciarne con Mustafa de Atis. Dapoi chè tu sei mio fratello et la mia anima hai disposto ch'io sia amico de Morat, prometto che in la nocte che vegnirà cominzarò li effecti della presente conciliatione. Separati adunque l'uno dall'altro, Camusa ad Morat et ad consiglio referè la conclusionè et li effecti delle cose tractate con Zenait, per le quale comenzarono havere mazor animo et speranza della futura victoria. Zinait la ¹⁷⁴ nocte sequente, in la prima vigilia, armato com circa settanta di soi proprii schiavi montò nelli migliori cavalli, togliendo con loro tutto l'argento et l'oro, partendo el carcho tra essi senza impedimento delle sue persone. Lassarono li paviglioni ficcati et i lumi accesi per mezo. Lassarono anche li vasi et tutti li cariazi, li gambeli, li muli, li cavalli et li servi inutili ala bataglia. Et così expediti tacitamente partendo cavalcarono tutta la nocte fine al zorno, che arivarono ali confini de Lidia verso Clieri et Tiatora, cavalcando in quella nocte camin de doi zornate. Ala terza hora del zorno sequente passarono el fiume nominato Hermona. La sera de quel zorno zonzeno alle Smirne senza alcun contra-

sto, excepto de alcuni Turchi, li quali li volse vetare el passo alle rive de Hermone. Delli quali parte furono morti et parte fugati da Zenait. Tutta l'Asia era perturbata per el passar de Mustafa in Oriente. Li Smirnei veramente con grande admiratione stavano ad guardare chi et onde fosse quella nova zente che havea passato el fiume de Hermona, et chi fosse el suo capitano. Quando hanno saputo che era Zenait, tutti con le mogliere et figlioli correvano a guardarlo, perchè fo per generatione Smirneo et in quella patria era stato nutricato. Havendo veramente saputo come el Mustafa de Ati demorava in Epheso et in Tireis, Zenait penetrò più entro et venne ad Vriela et Eritre, Clasomene et altri lochi circumvicini, ove erano homini molto bellicososi et soi amici paterni. Congregando adunque fine al numero de doi milia de quella zente, dalli boschi del paese tolseno le lanze, quantunque fosseno storte et mal lavorate, et li ferri fece far in pressa. Et così in pochi zorni armò tra arceri lanzarori et iaculatori circa doi milia. Havendo inteso el Mustafa de Atis la inopinata venuta de Zenait, congregato lu exercito, da Epheso partì et venne verso le Smirne. Et Zenait habiando inteso che Mustafa se era mosso con lu exercito per venir contra de lui, subito se mosse per scontrare Mustafa. Et scontrandose l'uno con l'altro in uno loco el quale se chiama Mesaulio, et ordinati li exerciti tumultuariamente come possetteno in loco difficile et paludoso, per el suo trombeta fece dare el segno della battaglia. Zenait non havea trombeta nè altri bellici instormenti. mà intrando tutti doi li exerciti in battaglia, et mesceandose, Zenait come aquilla in mezo li ucelli intrò in quella turma, sparpagnando li nemici per el bosco paludoso. Et al fine scontrato Mustafa, al quale menò uno grande golpo colla maza de ferro in cima della testa, per la qual botta el dolente Mustafa procidivo a terra morto da cavallo cadette. Alhora tutti quelli li quali haveano sequitato Mustafa, se inclinarono et come ducha salutarono Zenait; el quale lieto per la havuta victoria con grande numero de zente armata venne in Epheso. Et li similmente come ducha fo con molte laude rezevuto. Zenait poichè hebbe aquistato el duchato, comandò che per homini generosi el corpo de Mustafa fosse sepellito tra li soi progenitori nel castello in la sepultura paterna; et così fo facto. Tornamo horamai ali pavigioni de Zenait, li qual fuzando de nocte dal campo de Mustafa Ottomanides lassò deserti et vacui. La matina sequente a quella nocte che Zenait fuzette, Mustafa et li principi cominzarono a parlare sopra la fuga de Zenait. Quelli che nutricavano hodie contra Zenait, dicevano che era passato al'altra parte et uni-

toss con Morat. Veramente intesa la fuga de Zinait, et la voce spartase per lu exercito, cominzarono a sonare le trombete et tutti li stormenti bellici con cridori et clamori che penetravano el cielo et la terra facevano tremare, con fremiti de cavalli, Mustafa certamente pensando che Zinait se fosse unito con Morat, preso da grandinissima paura, et tut-
 177 to'l suo exercito con lui expauriti et pieni de formidine, non sapendo che fare, diliberarono con ogni festinantia fuzire. Li contrari da l'altra riva, quasi certi della futura victoria, insultanti senza paura, chiamando in lor lingua state, state, non fuzite (*turum caziman*). per la rottura del ponte non podevano passare et esser con loro ale mane. Mustafa cavalcò in grande pressia, et venne alle parte de Lampsaco per arrivare alla altra riva de Galipoli. Murat in quel zorno inataurò el ponte, et passò al'altra riva. La mazor parte de quelli de Mustafa correndo a lui se rendette, benedicendo et laudando el nome suo. Mustafa abbandosato dalli soi come el corvo spennato secondo l'antiquo proverbio, zonto a Lampsaco con una piccola cimba passò a Galipoli con quatro di soi servi, li quali erano più veloci corredori. Morat passato el ponte senza contrasto, mandò nuntii velocissimi alle Phochie, nuntiano a Zuanne Adorno tutte le cose successe, domandandoli che era el tempo de osservare le cose promesse, et che con presteza venisse con le nave nel canal de Galipoli. Lu Adorno, che havea le nave apparecchiate, subito fece vela col vento contrario. Ma la nocte navigando, la matina se trovò nel canale de Hellesponto in mezo tra Lampsaco et Galipoli. Amorat in
 178 quella hora era arivato con le sue sente d'arme, et subbite zonto entrò in la mazor et miglior nave non senza pensiero et suspecto, che li Franchi desprenzanti li dati sacramenti per thesorò el desse in man de Mustafa. Ma lu Adorno coa grande submissione et honore rezevette Murat; el quale anche con alegra cara et humanissime parole abbracciò Adorno. Morat fece montar seco in nave tra nobili et schiavi proprii circa cinque cento. Adorno in quella stessa nave havea più de octocento valenti homini Christiani in ponto et bene armati, in lo resto delle nave montò tanti Turchi quanti erano Franchi armati. Adorno veramente senza alcun dolo osservò lialmente la promessa, come havea surato a Morat. Quando fò in mezo el canale tra Lampsaco et Galipoli, Adorno se putò insepochiato alli piedi de Murat, et domandoli re-missionem del debito vecchio del'alume. Morat veramente se fece dare el calamo, et col core et volto aliegro deponò del libro el dicto debito del'alume, el quale fo fine a vinti-septe milia numismata. Mustafa stante in la riva della stre

parte, vede le nave come insule a castelli in mezo el palago. percosso adunque nel animo suo, perchè guardava el suo contrario (in quel zorno per ventura fo una tranquilla bonaccia), non savendo altro che fare, mandò ad Adorno ¹⁷⁹ una barcha, per la quale domandò che li mandasse uno amico delli soi più secreto et più fidele, perchè voliva parlar con lui. Adorno li mandò el suo vicario Barnabà de Cornelia. Et essendo ad colloquio, Mustafa l'impose che per suo nome promettesse ad Adorno L milia numismata, solamente che non lassasse usscire quello Morat de nave; ma in altro loco el mettesse, ove vorrà. Adorno veramente non volse dare orecchie a tal domanda. Morat aldita la domanda et la risposta, benedisse Adorno, dicendo: fa che da mò in avanti tu si mio fradello et amico mio fidele per tutta la toa vita. Appressandose la nave per venire in porto, quelli de Mustafa repugnando non li lassava accostare. Adorno albora armò XX barche delle nave, sopra le quale mise più de cinquecento arcieri et balestrieri. questi desmontati in terra, con grande vigoria combatendo feceno voltar le spalle a quelli de Mustafa. Possedendo adunque li lití, fuggati li contrarii più de uno miglio lontan dal mare, Morat desmontò in terra, havendo per guardia de la sua persona più de mille arcieri et più de trè milia combattenti. Ma li Franchi, homini molto virili et assueti alle guerre, andavano avanti, assecurando con li veretoni la via alli Turchi, i quali venivano sequitando. Poi Franchi et Turchi insieme al sono de trombette fecero uno grande impeto, correndo ¹⁸⁰ contra Mustafa, el quale per forza convenne voltar le spalle, molti di soi morti. Et non facendo altro contrasto, calcando in grande pressa andò in Andrinopoli, et zonto subito intrò in la camera del thesoro, onde tolse quanti dinari volse; poi incontenente con pochi di soi veloci a cavallo scampò verso le parte de Vulachia. Morat, rotto et fuggato Mustafa, con la prosperità corse al castello de Galipoli; el qual senza contrasto et senza dimora havuto, trè zorni demorò in Galipoli, dove fece crudelmente amazar tutti quelli che li havea dato contrasto, essendo in nave, al desmontare in terra. Poi con ogni velocità andò in Andrinopoli, menando con seco lu exercito della Natholia et de la Grecia con Zuhanni Adorno, con i patroni dele nave et con tutto lo stolo de homini 'taliani, tutti coverti de ferro negro, molto valorosi et assueti nelle guerre. Con questi exerciti intrando in Andrinopoli, tutta la città con grande letitia li uscì incontra, benedicendo et laudando Morat. Et quello con benigno et aliegro viso tutti quanti salutava. Intrato con grande triumpho nel palazzo de suo patre, fece apparecchiare

sollemmissimi conviti, con li quali honorò lo Adorno con tutti Latini. poi con parole molto degne et elegante benedisse et laudò l'Adorno et tutta la sua compagnia. Adorno prima cumulo de molti ricchi et pretiosi doni; appresso li donò lo Periteorio, uno delli castelli della Grecia ad fruir et galder per tutta la sua vita; simelmente li comerchi della Fochie. Li altri patroni de nave tutti cambiò de veste belle et pretiose. A tutti secundo sua conditione donò diversi doni. Poi tutti ringratiando, con pace et humanissime parole licentiò. Zonto a Galipoli Adorno con la sua compagnia, montarono in le navi. date le vele alli venti secundi solcando presto alle Fochie arivarono. In questo tempo Morat, che non era pigro alle cose del ducato, mandò homini strenui et magnanimi ad cercar Mustafa, el qual trovarono alle rive de Hystro, che voleva passare a Constantinopoli, benchè nel animo suo ambiguo fosse per la conscientia delli fatti commisi. Trovato adunque fo preso et menato a Morat, el quale in publico arengo fece iudicare ala victuperosa morte della forca al loco manifesto come malfattore, per confirmare la opinione de quelli che credevano ch'el non fosse veramente figliol de Ildria Piasith Ottomanide, ma che era sta simulato da Emanuel Paleologo imperadore. Ma la verità fo che era figliol de Ildrin Piasith. Stabilito adunque Morat nella ducal sedia paterna, et cominzando la primavera, fece far comandamento per tutto'l suo ducato che tutti homini da arme se congregasse, et adunato lu exercito se apparecchiava contra Constantinopoli. Lo imperador Manuel molto avanti, lui essendo vecchio, havea ricomandato l'imperio a suo figliol Zuanni imperadore. esso veramente se diede tutto alle parole che allo offitio divino. Havendo adunque inteso l'imperador ch'el ducha Morat apparecchiava exercito contra la citade, et era el mese de Aprili, mandò al ducha uno ambaxadore chiamato Theodoro Coracha Theologo. per patria era da Philadelphia, ma dapo la excursione di Tartari in Asia habitò a Constantinopoli. era homo molto astuto, sagace et malizioso. Delli vitii et costumi Turcheschi et maximamente della lingua era molto docto. per lu ingegno suo versatile et per la lingua presto se fece intrinseco familiare de tutti li nobili del palazo; et dell'imperador Emanuel fo exercitato prima per interprete, poi per mesagio da lo imperador al ducha Mechemeth, poi al ducha Morat. et in tanta gratia et conditione ascese apresso l'imperadore et del ducha Mechemeth, et poi del ducha Morat et delli soi principi, che questo Theologo solo pariva patrone et moderatore delli signori. et se alcuna cosa voliva lo imperadore dal ducha Mechemeth, s'el ducha havea bisogno de

qualche altra cosa dall'imperador, questo solo poteva ottenere dall'uno per nome dell'altro quel che voleva. De questo Theologo el sermon nostro avanti più amplamente ha parlato. La invidia che sempre nutrica hodie a tutte le cose prospere, presto con ochio maligno cominzò a guardar la ⁸³ grandezza de Theologo. Grande era stato l'amore et benivolentia tra l'imperadore e'l ducha Mechemeth. Ma la dolcezza della amicitia et benivolentia tra loro convertendose caggette in amaritudine de grande inimicitia, et questo per haver recevuto Mustafa in Salonichio et poi salvato quello con Zenait in la insula de Stalimine. Cupido adunque l'imperadore mollificare la durezza de Murat, et la amaritie de l'animo suo convertire in dolcezza, li mandò doi ambaxadori, Paleologo Lachana et Marcho Jagari, homini molto savii et generosi, ad persuadere et dimostrare con parole de verità, che da le cose sinistre intravenute a Morat, planovita de Mustafa, la colpa non era stata de l'imperadore, ma fo de Paisiith commissario del testamento de suo padre, el quale non volse exequire la commissione testamentale et far el debito all'imperadore, come li era sta commesso. A questi ambaxadori non fo data copia nè de vedere nè de parlare al ducha Morat. Ma forono retenuti per finche lu exercito fo apparecchiato et munito delle cose bellife. Poi fece venir li ambaxadori al suo conspecto, ad li quali senza honore licentiando disse: direte ad l'imperadore che presto me ne vengo. Et habiando in pochi zorni congregato lu exercito de più de CC milia homini, uscì contra la città. li Constantinopolitani cominzarono a dubitare della fede de Theologo, spazendo parole nel populo che per non essersta mandato ambaxadore, havea ordito tradimento contra la citade, per esser molto ⁸⁴ amico del ducha Morat et de tutti i soi capitani. Aldendo lo imperador Emanuel la turbatione nel populo per la dubitata fede de Theologo, et ch'el ducha Morat havea zà castrametato la città et ficcato li pavigioni al tempio di Pigi appresso el muro della città, mandò Theologo Coracha ambaxador al ducha Morat. El quale usscito fora della città, presto scontrò el ducha con i soi baroni; et faticatose molto parlando, non possette persuadere nè inclinare el tyranno ad alcuna honesta conditione de pace. Altri dicevauo che Theologo tractò col tyranno de tradir la città, e ch'el tyranno l'impromise con sacramento de farlo ducha de Constantinopoli. Et nel dì della battaglia Theologo con i soi compagni li apreria la porta di Pigi et menaria li Turchi in la citade. Queste parole fo intese da uno di fideli, el quale poi subito intrò in la citade et razonò con alcuni de li honorati le parole, le quale havea aldito de tradere la ci-

tade. Theologo tornato anche lui dentro, subito andò al monastero de Pervilepto, dove Emanuel imperadore vecchio et infermo demorava, Zuanne Paleologo suo figliolo con multa cura et sollicitudine governante le cose de la città. Theologo habiando longamente raxonato con Emanuel imperadore de le cose della spa imbaxata, ussì fora del monastero. zà li cittadini erano stati avisati delle parole che Theologo havea dicte a Morat de tradere la città; onde la maxima parte delli principali cittadini, et maximamente li forestieri, se erano commossi contra el Theologo, biastimando et exatrando quello. Alhora lo imperadore aldendo el tumulto grande esser facto nel populo per la dubitata fede de Theologo, comandò ch'el Theologo fosse retenuto, et anche quello homo che lu havea accusato dicendo che la matina seguente voleva inquirere la verità de la cosa. Li Candiotti veramente, li quali se trovavano guardiani a la porta imperiale, essendo molto catholichi Christiani et zelatori della fede, delli sacri templi et reliquie sancte immaculate, et maximamente amatori de lo imperio di Romei, habiando aldito el tractato che menava Theologo, che cercava tradire la citade alli Turchi, parlando al'imperadore in questo modo disse. O imperadore, non è iusto, che noi preponamo Constantinopoli a quella patria che ne ha producti al mondo, et che noi debiamo spargere el nostro sangue per la città vostra imperiale, et che li gloriosi del vostro palazzo siano traditori delli misterii et del tuo imperio. Comanda adunque che daganò in le nostre mane Theologo, et noi minimamente indagaremo la verità delle cose che ha tractato con i Turchi. Lo imperador respondendo disse: io dubito che questo huomo per hodie non perisca; che certe, se io veramente sapessi ch'el fosse andato per la via storta, come se dice in questa hora, de victuperosa morte lo faria morire. Togliatelo adunque voi, et investigate la verità. Et se'l troverete immaculato, lassatelo con honore. se veramente el troverete in peccato, fate che sostenga pena degna del delicto commesso. Havuto adunque el reo nelle mane, li Candiotti inquirendo trovarono in la sua casa molti et diversi vasi d'oro et d'ariento, et veste tessute d'oro, le quale cose l'imperadore havea date a Theologo che haveasse a presentare alli principi di Turchi, ma lui defraudando lo imperial comandamento havea retenuto per se. appresso trovarono molte scripture, le quale parlavano contra la maiestà imperiale. Cognosciuta adunque per questi segni la causa, li Candiotti fecero strasinare el Theologo per la aliofora fine ala piazza imperiale, dove li fecero cavar li occhi et tagliar le palpebre. poi condannato in prexone el terzo zorno morì. Et la sua casa

piena de thesori fo publicata et brusata. Morat della morte de Theologo Coracho sentì grande displicentia, et maximamente che per la bocca de molti fo divulgato che della morte Theologo era stato caxone Michael Pilis. Questo Michael era Christiano, per patria Greco da Epheso, de gente nobile. Viviva in corte del ducha Morat de lo exercitio del scrivere lettere Arabiche et Latine. Et essendo in quel tempo Pilis col tyranno, la fama se sparse che havea scripto allo imperadore che Theologo Coraco voliva tradir la città, et per questo adviso de Pilis Coraco fo morto. Pilis adunque al remor della multitudinè fo preso et crudelmente tormentato; et constructa una grande pira de carboni infocati, fo menato al foco per darli morte crudele. Et dimandato, s'el voliva renegar la fede evangelica Christiana, li sarìa salvata la vita; altramente quel foco ardente consumaria el suo corpo: el misero infelice, che sempre era stato peccatore, eleasse, per salvare el corpo, perdere l'anima. Renegò el vero dio et la vera fede, et fo circumciso. Et pocho tempo visse, poichè in quella fede reprobata morì. Lo imperador Emanuel, che era vechio et infermo, et l'animo e'l cor suo sempre havea elevato alla misericordia de dio, dalla divina providentia fo salvato. De li doi figlioli de Mechemeth fratelli de Morat, l'uno fo suffocato secundo la usanza de quella inhumana generatione. L'altro veramente, el quale se chiamava Mustafa, morendo el patre, da uno di soi baroni, chiamato Helios Siar aptar, fo involato et portato in le parte della Natolia verso Pamplonia. Onde Siar aptar scripse alo imperadore lettere molto secrete, che li mandasse thesoro per menare el putto in Prusia. Lo imperador mandò oro et arzentò et per menar el putto in Prusia et per congregar exercito. In questo tempo Morat attendiva a combatter Constantinopoli. Et essendo molto intento allo assedio della città, sopra zonne uno di celeri corredori, nuntinandoli come el Mustafa suo fratello era intrato in Prusia et era stato acceptato dalla citade, la quale havea laudato: et bene decto quello come ducha; et come poi era partito da Prusia con Siar aptar Elies per andar in Nichica. Havendo queste cose aldite Morat con la mente intento, come lo imperador de Romei ha trovato un altro Mustafa per darli fastidio, lassò el combattere Constantinopoli, mandò indietro li strumenti bellici, licentiò lu exercito numeroso, et la sua persona tornò in Andrinopuli. Lo imperador Emanuel habianzo zà vicino l'ultimo zorno de sua vita, et essendo decorato de ogni virtude et visso sempre castissimamente col timore de dio et grande sapientia et integrità circa le cose del mondo et dell'imperio, essendo per la vechiezza venuto seccho

come una statua de petra, in trè zorni paghò el debito, et in pace passò di questa vita, lassando Iovanni Paleologo, suo figliolo, ultimo imperador de Romei. Morat zonto in Andrinopoli, ò demorò trè zorni; poi andò a Galipoli, onde passò con pochi da cavallo et tutta la sua zanizaria pedestre. In uno zorno naturale de hore XXIV, essendo obscurità nel aiere, zonse in Nichia. Nuntiata la sua venuta, forono aperte le porte, et entrò in la citade da matina al levar del sole, et trovato Mustafa, el quale era garzon de età de 189 anni sei, senza pietà el fece soffocare; et tutti li suo governatori et defensori fece amazare. Et visto che have el garzon morto, el fece portar in Pursia a seppellire appresso la sepultura de suo patre. In quel medesimo tempo forono morti trè capitani chiamati Mustafas, uno chiamato appresso molti Chieplastos, l'altro fradello de Morat, et l'altro fradello de Athin morto de Zinait. Et in quel tempo morì Emanuel imperador di Greci. Tornato Morat in Andrinopoli di et nocte nello animo suo pensava qualche caxon per andar contra Zinait. Al quale, per mandare ad effecto el suo pensiero, mandò uno nuntio con questa imboxata. Tu sai li pacti che hai sigillati con mi. se voli esser mio amico, mandame presto el tuo figliolo, perchè voglio passare lo Histro. Et se nol mandarai, tu serai posto con li desobedienti a me, et io a te farò quello che inpiacer de dio serra. Zenait veramente rispose: quello che te piace fa. Ma quel che de venir, a dio lasso, che sempre ben fa. In questo mezo Morat mandò Achinzidas in Vulachia et in Servia, manifestandose imperadore; onde da ogni parte vennero ambaxadori benedicienti la intrata nel suo imperio, Et in prima venne li ambaxadori del dispote della Servia, et dal vaivoda de Vulachia; con i quali ha facto bona pace. Ma con Ioanni Paleologo imperadore non voleva per alcun modo pace, anzi contra lui nutricava inplacabile inimicitia. Et vedendo 190 non poder offendere la città, derizò le sue forze verso le parte de la Thesalia et ala de Peloponiso et ali liti de Stremona. Mandò adunque numerosi exerciti alo assedio de Salonichi et el Citunio et tutte le provintie circumvicine. Era in quel tempo per l'imperio capitano del Citunio Catacuzinos Stravomitis, homo magnanimo et generoso, quasi semidio per le clarissime opere sue contra l'infideli che tenevano li lochi vicini. Expediti li exerciti verso Salonichi et Peloponeso, mandò lu exercito de Oriente verso la Natolia sotto uno capitano chiamato Chalili, de generation Greco, cognato de Paisith, che fo amazato da Zenait. Et congregate tutte le potentie della Natolia, andò verso le parte de Philadelphia. Ma Zinait, impigro capitano, havendo

exercito sufficiente, senza paura venne contra Chalili, et trovaronsi li doi exerciti sul campo de Thiatyra da le regione contrarie l'uno contra l'altro, distanti zingue stadia. Et fiocati li padiglioni, la nocte repusarono. La matina sequente in aurora, li capitani de l'uno et l'altro exercito, ordinate le schiere, diedero el segno della bataglia. El Zouane figliolo de Zinait, chiamato Curthi, el cui nome in Latino significa lupo, era piū feroce et gagliardo che savio capitano. Entrò con el suo squatrone come uno salvatico cignaro in mezo le schiere de Calili; le quale li dierono loco, et lassaron quello per mezo le squadre sue passare, ricevendo pocho danno. Calil vedendo la sua imperitia delle cose militari, mutò loco alle sue schiere, et in pocho spatio le strinse, comandando che chadauno ascondesse el suo zarcula bianco, pensando ch'el Curtis haveasse a tornar per quella medesima via. Zinait stava apparecchiato, quando el suo figliol tornava al suo corno, per andar in quella hora contra Calil. Curti non apprezzando lo inimico per superbia, se era slargato stadia X da le schiere, amazando qualunque li andava incontra, tornando per quella medesima via per la quale era passato, vedde in un loco eminente molte zente d'arme, aldi molti stamenti bellici sonare, et parseli veder le insegne et le bandiere de Zinait suo patre; credette ch'el patre haveasse superato Calili. Approximandose piū al loco, cognobbe che erano li soi contrarii. Onde voltando subito le breglie, comenzò come lepore a fuzire, sequitato da velocissimi correndori, che loro chiamano Tachidromi, ehe par che voleno per aere, al fine fo preso el lupo, et menato avanti Calili. Zinait, intesa la presa de suo figliolo, se voltò col suo exercito verso le montagne de Smirne, et non se stallò finche, passati li lochi difficili, zonse ad uno municipio chiamato Ipsili, el quale bene havea premunito de ho-¹⁹²mini arme et victuaglie. Questo castello era sito in uno golfo del mare in Ionia, da la regione de l'insula de Samo. Circa el lito de questo golfo Zinait pose el suo campo. Calili mandò el figliol de Zinait in ferri al duca Morat in Andrinopoli, come primitie della ruina de Zinait. Morat veramente mandò quello legato a Galipoli insieme con suo barba Camusa; del quale per avanti el sermon nostro ha parlato. Et messi a quelli li ferri alle mani et alli piedi, furono posti in una torre. In questo tempo Calil passando el fiume Ermone, venne ad Nympheon et de li in Epheso. Tutti li Ephesii hanno promesso fede et lieltà a Calil per nome del ducha, el qual a tutti promise conservare la facultade, lu honore et le conditione de ciascheduno. De le quale tutte cose felicemente compite come desyderava, per

sue lettere dette aviso al ducha Morat. Inteso adunque Morat la victoria de Calil e'l fuzir de Zinait commise la provintia a Calil, et ad lo assedio de la terra de Ipsili mandò el Camusa, cognato de Calil et fradel de Paisiith, el qual fo amazato da Zinait nel tempo de Mustafa. et vedendose Zinait reducto allo extremo; pose suo fradello, chiamato Paisiith, per capitano de Ipsili, fornendo la terra de ho-
 193 mini et victualia, come se conveniva spectando lo assedio. Esso veramente uscì de la terra de Ipsili, et trovandose haver in porto tre fuste, montò in quelle, solcando el mar verso Pamphilia et Amarion; onde nuntìo al Caraman, principe de Iconio, che lui è venuto per esser a parlamento con sua Signoria per cose de grande momento al stato suo. El Caraman, aldito el nuntio, li mandò cavalli 200. Zinait cavalcò con parte di soi zentilhomeni, et rimandate indietro le fuste, lui andò ad colloquio col Caraman. Et raxonando longamente insieme, Zinait domandò in suo aiuto contra Morat exercito et thesori. El Caraman non volse assentire alla sua richiesta, ricordandoli li tradimenti soi nel tempo de Musulman, come el sermon nostro avanti ha manifestato. pur nondimeno per subventione et subsidio li donò grande summa de dinari et huomini zinquecento per sua compagnia. Partito adunque Zinait con homini zinquecento da cavallo, et passando la Salutaria, venne in Laudichia, onde ascese la grande montagna del famoso Themolo. da quella poi descendendo venne a Sardis; et da Sardi in Ninpheon. Onde lassando la via della parte dextra, venne de nocte ad una villa nominata Triaconda. et passando el zorno sequente le
 194 montagne le quale iaceno verso Galisio, et le montagne che sono sopra el mare, ad la prima vigilia arivò in Ipsili. Per la venuta de Zinait quelli del castello fecero grande festa, et con grandi clamori de alegreza li aperse le porte. La matina sequente uscì fora con la sua compagnia et quelli del castello. molti amazò delli nemici, li quali più apresso alla terra stativavano. Vedendo adunque Camusas, capitano de lu exercito de Morat, el qual era stamandato con più de L milia homini a combattere Ipsili, ch'el castello verso le montagne era alto et inespugnabile, et che quasi tutta la sua faccia havea verso la marina, et ché da quella parte el castel era scoperto et nudo senza alcuna forteza, nuntìo ad Morat che mandasse nave, perchè dala parte del mare presto prenderase el castello: dalla parte de terra non era speranza poderlo acquistare. In quel tempo li capitò uno Zenuese amico de Morat, el quale se chiamava Percival Palavicino. Et per esser morto lu Adorno, lui convenne con Murat de andar a prendere el castello. venuto adunque

ad la insula de Chio, nolezò trè nave molto grande, con le quale navigò in Ipsili. Zinait con quelli dentro, vedendo le nave, hebbero grandissima paura. Li cinquecento homini del Caraman, la nocte che apparseno le nave, aperseno le porte et scamparono fora della terra. Alcuni forono salvati, altri tagliati, perchè quelli de Caramano haveano inimicitia inamicabile con li Ottomanide. Venendo l'alba del sequente zorno, Zinait, che vedeva el popolo suo turbato, et dubitava che la nocte che havea a sequire, non scampasse tutto per paura, mandò a Calili uno de li soi proprii, perchè Calilil combatia el castel in quella septimana; Camusas suo cognato demorava in Epheso. el nuntio de Zinait et non farlo morire, che se renderà et darase al ducha Morath, et uscirà fora et lassarali la terra. Calil veramente li prestò sacramento et dieli la fede de salvarlo. Zinait ussì del castello con suo fratello Paiasith, et diedero obbedientia a Calelil, et Calil dette a loro paviglioni per habitare. Camusas tornato da Epheso ad hora de sera, et havendo inteso da suo cognato Calil le cose sequite, mandò quatro carnifici sanguinari al paviglione de Zenait, et trovolo che dormiva ronchessando per la longa vigilia de molte nocte passate; al quale crudelmente fracassarono la testa et le cervelle. Poi tagliarono la testa a Paiasith suo fratello, al figliollo et nepoti et tutti della sua generatione, non perdonando alla etade tenera delli innocenti putti. Et le teste tagliate presto mandò al ducha. inteso el grato nuntio, subito mandò a Galipoli, et fece tagliare le teste delli doi serrati, Curti et Camusa suo barba. Et così finì Zinait con tutta la sua generatione. 195

Zoanni imperador, conclusa et sigillata la pace col ducha Morat con perdeta de tutte le cittade et le ville le quale havea nel mare Pontico, excepto li castelli li quali non possete prendere nel tempo della guerra, Messembria, Dercus et altri lochi, Cytunio e'l resto di lochi de Strymones, et a pagar tributo de asperi per la possibilità soa; sentava pacifico. Morat veramente, el quale la benigna fortuna guardava con dolce riso et con alegra fronte, consumati tutti li soi inimici et contrarii da ogni parte (et non era chi li desse contrasto, et non havea paura de potentia veruna), passò la Tracia et andò in Prusia. Del partito, passando el ponte de Lupadio, descese a Pergamo. Da Pergamo venne ad Magnesia, da Magnesia ad Smirne, ad Tiria et Epheso. Sentando in Epheso, molti ambaxadori corseno ad sua visitatione de principi et signori da longi et da presso. Lo imperadore mandò suo messazo, Miser Luca Notara, con molti doni. Lazaro, dispoto de la Servia, similmente mandò ambaxadore et presenti. El dispote de la Valachia, el si-

gnor de Mitilino, Chii, Rhodii, et tutti quanti hanno dato et rezevuto gratie, laude et benedictione, con promissione et fede data de conservare pace et amicitia tra loro. Con tutti

197 hebbe pace excepto con la Illustrissima Signoria de Venexia, et questo per la caxone che incontinente narraremo. El dispoti Andronico, che nacque dopo Zuanni imperadore et Theodoro terzo figliolo de Emanuel imperadore, signorezava Salonichi, bench'el fosse invalido per lo incurabile morbo della lepra, ch'el consumava. E perchè la città imperiale in le guerre passate era stata molto afflicta et lo imperio di Romei molto aminuito, tutti li principi de Thetalia, Etholia, Thiva, et li figlioli de Auranesi Taurcan et altri molti, tanto haveano stricto Salonichi che più non possiva durare ala fame et penuria extrema de tutte le cose necessarie al vivere humano. Appresso li Turchi ogni zorno corsezava el territorio fine alle porte della citade. Vedendose Salonichei destituti da ogni speranza et dal'aiutorio de ogni altra potentia, deliberarono mandare alcuni zentilhomini soi ambaxadori ala Illustrissima Signoria de Venetiani, col consiglio et volontà del dispoti, et con potestà de sottomettere et dare Salonichi alla Signoria in suo dominio, et che la avesse ad mantenere et defendere dalli soi nemici. La Signoria de Venetiani gratiosamente recevetti li ambaxadori et acceptò la città, promettendoli defendere et mantenerli in pace, con la volontà del'altissimo dio. Li Salonichei dal'altra parte repromise esser boni et fideli della Illustrissima Signoria. Facta adunque la acceptatione, la Signoria mandò el ducha con

198 X galie a Salonichi. havendo el ducha facta la sua intrata remandò a Vinetia le X galie. Li Turchi et li principi circumvicini con grande molestia intesero la novità che have facta li Salonichiei; et più asperamente che prima li guerrezava, dicenti: questa città è nostra. se noi non la havevamo afflicta et indebilita, non seria inclinata ad voi. Essendo adunque la città de Salonichi astricta dalla fame et dalle continue bataglie di Turchi, dubitando Venetiani che Salonichiei per necessità della fame non fecesse qualche rebellion et chiamasse dentro li Turchi, et per sgravare la città de le famiglie inutile alla guerra, mandarono certe famiglie di nobili alcune in Candia, alcune ad Nigroponte et alcune ad Venexia. Tornando in questo tempo Morat da Asia in Trachia, li Signori Venetiani mandarono ambaxadori ad Morat, domandando pace. El tyranno li diede questa risposta, che quella città fo possessione sua paterna et ch'el suo avo

199 Paiasith con la potentia de sua mano tolse quella dai Romei. Se li Greci me contrariasseno, loro haveriano qualche raxone. Ma voi essendo Latini, che vole la venuta vostra in

queste parte? partiteve, se volete: se no, lo presto venerò. Questa risposta el ducha de Salonichi scripse alla Signoria per le galie della guardia. Morat in questo mezo, comizando la primavera, partì da Andrinopoli, et venne alle Seres. Et congregato lu exercito della Romania, scripse a Camusa che con lu exercito della Eoa passasse el camale et venisse in Thetalia. Et uniti questi doi exerciti insieme, li mandò a Salonichi. In questo mezo Morat demorò alle Seres, dagandose alle voluptade et ali conviti, perchè in quel tempo era zovene de anni XXV. Camusa non cessava oppugnare Salonichi. Ma quelli dentro erano molto pochi a comparatione de quelli de fora: a pena che fosse uno contra cento. Ordinato che have Camusas li bastioni, arieti, scale, bombarde et altre arteglarie et apparecchiamenti da combattere, nuntid ad Morat, se li piaceva, venisse a dar la generale bataglia. Morat venne. Le galie Venetiane per lo infortunio de Romci non se trovarono in quel tempo a Salonichi. Apparechiate tutte le cose da bataglia, Morat per voce et soni de trombetti fece publicar questa crida. Ecco ehio dono tutte le cose che sono entro a la città ad voi, ²⁰⁰ huomini, donne, putti, oro et argento, per me solo reservo la città. Incontenente poi se cominzo aldire li horribili instormenti battaglieschi, et in uno momento poi le scale forono accostate a le mure. Orche poteva far mille o doi milia homini per difesa de tanto grande citade? apena che haveano da ponere uno balestriero per decina de merli. Montati adunque le scale, subito se trovarono dentro. Et havendo avarta una porta, tutto lu exercito entrò dentro come per el forame uno esame d'ape. Et fo una meraviglia a vedere huomeni et done, zoveri et donzelle, putti et infantuli tirati da homini da cavalki per le mane. essi veramente chiamava oi oi, et non era alcun che li avesse misericordia, nè alcun che li porzesse aiutorio. Questi forono li prelude della captività della città imperiale. Le case forono diserte, li templi spogliati delli soi ornamenti, et li santuarii sacriati fedati. Le donzelle honeste in le braze delli dionesti, femine generose in le mane delli ingenerosi. Tutti li mali più horribili che la morte in ogni parte della terra se vedea commettere. Et tanta influentia de mali, onde como et perchè è venuta? Per li nostri peccati. In uno zorno fo vacuata la antiqua et magna città de Salonichi. El ducha Morat fe congregar dali casali et dalle citade finitime Turchi con le mogliere et con i figlioli, che venisseno ad habitare in Salonichi. Et fece far edicti publici, che li Greci, che se francarono della sua captività, habia libertà tornar ad habitare in la sua patria. Delli monasterii principali hanno facto ²⁰¹

moschee, oratorii del suo pseudo-profeta, excepto el tempio del magno martiro S. Dimitrio, perchè intrato in quello facendosi sacrificio uno ariete, con le proprie sue mane levate ha facto la sua oratione. Onde da quella hora in poi commandarono che quel sacro tempio sia in mane de Christiani. Ma lu ornamento e'l thesoro della sepultura, del tempio et della sacristia, tutto hanno portato via, lassando li muri nudi. Partito Morat con lu exercito de Salouichi, andò in Andrinopoli. In quelli zorni se levò uno di figlioli de Milzo Vaivoda de Vulachia, el quale se trovava nel palazzo de Ioanni Paleologo imperadore con alcuni zovani exercitandose in le opere stratiotice. Et partendose da Constantinopoli andò in Vulachia, et sequitato da molti congregò uno exercito, perchè la generation Vulacha è molto mobile et sempre pronta alle conspiratione per li soi duchi. In quel tempo era vaivoda el nevote de Mirze, figliolo del fradello, chiamato Dano. Questo exercitava la militia sotto Morat, 202 quando castrametava Constantinopoli, et era molto strenuo et valevole in le bataglie. et correndo con li Turchi, ascosamente intrò in la città, et presentosi allo imperadore et dainde in poi corriva con i Romei, operandose virilmente contra li Turchi. Dapoi veramente che Morat se alargò dalla città, non possando dare effecto al suo pensiero, Danus domandò licentia alo imperadore de andare ala sua patria. Lo imperadore usandoli benignità et cortesia, lo mise in una grande nave et per el mare Pontico el mandò ad Aspro Castro. Li principi de Vulachia, che si trovavano in quello loco, lu rezevette gratiosamente; benedicendo et laudando quello, come ducha lu hanno messo nel ducato de suo avo, amazando el figliol bastardo de Mirze. Et factose principio de tutta la Vulachia, mandò alo Morat ambaxiadore per far la pace. La quale Morat per la natura sua facile et benigna fece con promissione de annuario tributo. Et così Danus remase signor de tutta la Vulachia. Retornamo ormai col sermon nostro al figliol de Mirze nominato Dragulion, el quale era malitioso et captivo, el suo nome dimostrante lu effecto delle opere soe, perchè Dragulios significa malitioso. Questo venne alle mane con Dano, et finalmente el vinse in bataglia; al qual vinto tagliò la testa. Et così Dragulios venne signor del ducato paterno. Intesa Morat la morte de Danos, con molestia la soportava, perchè havea in le sue mane l'altro fratello de Danos; et volendo 203 constituer duca in loco de suo fratello morto, mandò quello con grande potentia in Vulachia. Dragulios apparecchiato alla bataglia, virilmente contra inimici repugnando, vease et amazò el fratello de Danos, et senza altro contrasto teni-

va el ducato. In quel tempo venne uno dalla corte del Caraman, et nuntidò a Morat come tra li cavalli de Caraman è uno cavallo Arabico zovane, in pelatura, in opere, in statura, in proportione de membri et de zonture tanto valoroso et eccellente quanto nisuno altro mai si trovasse in Arabia. Morat preso da uno grande desyderio de questo tanto laudato cavallo, mandò uno di soi honorati servi ad domandare el cavallo ad Caraman, sperando che aldita la petitione senza alcuna ambiguità glil dovesse donare, se non per amore, almen per paura, perchè Morat, et anche suo patre Mechemeth et Ildrin Paiasith suo avo, in ogni impresa erano stati fortunati et victoriosi contra el ducato del Caraman. El Caraman habiando altri pensieri, respose ad servo de Morat: poderia el tuo signor montar in questo cavallo? mostrando el caval col deto. El servo respose: se'l podessè o non podesse, non apartene a me rispondere: lui te responda. A me fate risposta, quel ch'io debio rispondere al mio signore. Caraman certe disse: dirai al tuo signore ch'el non potria sedere in questo cavallo: tanto è superbo; et che mi apena el posso cavalcare. Et per questo nol mando. Morat havendo inteso questo parlare, molto se desdignò, et congregato lu exercito in prexia, et passato el canale, andò in Prusia. Et lì spectando fin che quelli della Natolia se congregasseno, el Dragulios poco avanti dicto vaivoda de Vulachia, passato el canale scontrò Morat in Prusia. Et inclinandose et sottomettendosi ala sua signoria, se offerse con tutto'l suo podere, et quando fosse el bisogno, li prometteva darli el passo in Hungaria et menarlo fine alli confini de Alamania et de Rosia. Morat alegro delle cose promesse; acceptò el Dragulios benignamente, faceudoli conviti et molte cortesie, et doni alui et ali soi compagni. Erano con lui CCC homini valorosi. et basiatolo per segno de amore, el mandò via. Partito Morat da Prusia, andò in Cociagion et de li ali confini del Caraman, et incontinate prese doi città, una la qual in lor lingua chiamano Aaxiari, l'altra Pesiari. Era questa città appresso Iognion mancho de doi zornate. El Caraman non sapiano altro che fare, mandò al Morato ambaxiatori li principali de li soi principi con grande summa de dinari e'l cavallo, et hali consentito le doi citade, le quale havea pigliate, con tutti li soi casali, solo che non procedesse più avanti, ma che tornasse adetro. La sorella de Morat, la quale era mogliera del Caraman, scripse lettere rogatorie al suo fratello Morat, el quale mitigato per le preghiere della sorella, ha facto la pace con iuramento; et tornò ala sua sedia. Vegnando adunque in Andrinopoli, intese ch'el dispoto della Servia, figliol de Lazaro, cognato

de Padasith, era morto; del quale la hystoria nostra ha facto mentione nel tempo de Ildrin Piasith. Mandò adunque al suo successore ambaxiatore, per el quale li domandava tutta la Sèrvia, perchè Stefano despoto, figliolo de Lazaro, era morto senza figlioli, succedente Georgio figliolo de Vulchu, fo zenero de Lazaro, el quale Georgio era nato de Maro figliola de Lazaro et sorella de Stefano proximamente morto. Rezevuto adunque lu ambaxiatore, quello honorò, come se convenne, togliando exempio dal dracone, el quale se venne pasciuto et satiato, se venne ad humiliare, ma crutiato da la fame piu forte adirato se incrudelisce. Temendo adunque Georgio che quello dracone con la gola aperta non ingiottesse tutta la Servia et la Bulgaria, governando le sue cose con la necessità et oportunità del tempo, da al tyranno sua figliola per mogliera et non piccola parte della Servia in dote, et de talenti d'oro et d'arzeno el numero chi potria narrare? sotto speranza de futura pace. Mandò adunque Georgio al tyranno li soi ambaxiatori ad persuadere et concludere la pace. La quale poiche fo conclusa, Morat mandò Sarizia messazo, uno di soi satrapi, ad
 206 condure la donzela et celebrare le male convenute noze. In la tractatione de queste noze et della pace Georgio ottenne licentia dal ducha Morat, podere edificare una piccola città in la ripa del Danubio, la quale edificata chiamarono Smedrovon. Morat veramente in quel tempo nella stazon che le biave erano mature, con lu exercitu per Nicopoli passò el Danubio et venne in Burgaria. Draculios intesa la venuta de Morat col suo exercito li andò incontra, et gratificandose alui se offerse, et con la sua potentia con lui se conzonze. Cavalcando adunque Draculios con Morat come duce quatro zornate de camino, lu menò dentro in Ungaria par lochi deserti. Li Ungari, intesa la invasione de Murat, tutti abbandonarono li casali et le ville; onde li Turchi discorrenti per paesi deserti non guadagnarono altro che una piccola terra, la quale trovarono vacua; essendo usciti li habitatori per apportare le cose necessarie per la lor vita. Trovando adunque le porte aperte, li Turchi intrarono senza contrasto, tolseno la preda, et subito poi partiti de li vennero ad Lipini. Questa è una delle gloriose citade de Ungaria. Li cittadini, aperte le porte, con grande animo uscirono al piano a combattere, et amazati molti Turchi
 207 rimaseno con honore. Morat temendo le insidie de Draculio, el quale havea per suo guidatore, retornò ad la ripa del fiume; dove poco demorante passò ad l'altra riva: et con poco guadagno tornò in Andrinopoli. Era in quel tempo lo rè de Hungaria molto zovenetto et inhabile ad gover-

nare el suo regno. Havendo adunque visto la regina la grande audacia di Turchi, costituì uno huomo molto valoroso et magnanimo per capitano del suo exercito, in le cose belliche un altro Achile over Hectore. Morat sedendo in Andrinopoli in ocio, mandò deli satrapi soi li più gloriosi al dispoete de Servia, che li mandasse la sua sposa. El dispoto, el quale era signor molto magnifico et liberale, con grande gloria et apparato regale recevette li satrapi del ducha Morat. Facti adunque li regali conviti con tutte le sollempnitate che si convenne a quelle noze, el signore Georgio, el quale in quello medesimo anno era stato confermato dispoto della Servia da Zuanni Paleologo imperadore, mandò al ducha Morat de le sue figiole quella che li satrapi elesse, la più bella, accompagnata da doi soi fratelli, con molte veste d'oro, pretiose zoie et grandi thesori d'oro et d'ariento. Morat veramente recevette la sua sposa con li soi fratelli in Andrinopoli con grande pompa et alegreza. Compite le noze, remandò li cognati et li altri compagni della noviza in Servia, ornati de molti ricchi doni, et a lui con la sposa rimase in Andrinopoli. Comenzando lo autuno, sa diede tutto alli theatri, spectaculi, alla caccie, alli conviti et sdraivize della sua corte consuete. Passato l'inverno in questi piaceri, la invidia, inimica delle virtude et della quiete, creò pensieri nella mente del ducha molto terribile et crudeli contra el dispoto Zorzio, suo socero, per consiglio nephando et maligno de Fadulac, huomo iniquo astuto et maligno. Questo era del nome Christiano sopra tutti li altri inimicissimo. Questo era delle intrate del signor grande governatore, et de tutte le crudelitate et male opere de Morat contra li Christiani autore et consultore. Questo trovato el tempo commodo ad la sua intentione perversa et maligna, ad Morat così parlando et consigliando disse. O signor, perchè non perdi li inimici della nostra fede? Dio te ha data tanta potentia; et tu non la exercite contra li soi inimici. Con la tua patientia manteni l'infideli, certe questo non piace a dio. Consume adunque la tua spada le carne delle inimici, finch'elli vengano alla doctrina de uno dio et del grande propheta. Sappi, signor ducha, che la terra, la quale ha edificata el dispoto della Servia, non è sta edificata per nostro bene. Prendate adunque quella terra, et per quella haveremo lu adito da Servia in Hungaria. Togliamo al signore della Servia le fontane, che perpetuamente come aqua scaturiscono oro et ariento. Con questi metalli aquistaremo la Hungaria, et de lì andremo de longo in Italia, humiliando li inimici della nostra fede. El ducha veramente essendo anchora zovene et semplice, non havente malitia nel

suo cuore, prestò le orecchie alle suasioni de quello falso calunniatore, et mandò ambaxiatore al dispote della Servia, domandandoli el castello de Smedrovon, che novamente havea edificato. El dispote li fece risposta conveniente et sancte parole, comemorandoli li sacramenti, la consanguinità tra loro et la promessa fede. El tyranno non acceptando tale risposta, se mosse con lu exercito contra lui et venne a Smedrovon nella stazon che le biaye mature se trovava, per le campagne; et circondato el castello, interchiuse tutte le biade et le cose necessarie per la sua vita, in termine de trè mesi lu prese con pacti et iuramenti de salvare le anime con tutte le cose. Aperte adunque le porte, li oppidani uscirono fora ricommandandose et adorando Morat. Trovavase dentro el primogenito figliolo del dispoto Georgio, et Tomaso Cathacusino, avunculo de sua matre. Poi chel tyranno hebbe fornito el castello de Turchi, quanti alla custodia de quello parse esser sufficienti, esso con lu exercito andò in Novobardo, matre de le citade de Servia; et presa et desfacta quella città, sottomise tutta Servia. Succedendo l'inverno, el tyranno tornò in Andrinopoli, dove trovava havere doi figlioli del dispoto Giorgi, uno el quale trovò in Smedrovon, l'altro el quale prese in Novobardo: ad tutti doi fece cavar li occhi per consiglio de Fadulach, et orbat

310 quelli della luce mandò in Amasia. Dragulios vegnando in quel tempo ad adorar Morat, fo manda ligato in Galipoli et posto in le prexone della forte torre, trovandoli caxone che voliva tradire el ducha, quando el ductava per la Ungaria, et altre inventive che Fadulach excogitava. Demorato in quella torre molti zorni, el ducha li domandò che li desse per ostasi li soi pizoli figlioli; li quali Dragulio fece vennire, et venuti subito el tyranno mandò in Asia ad uno castello nominato Nympheon, comandando che fossino ben guardati. Draculio veramente, obligato per sacramento che da quella hora in poi seria sempre fidele, remandò in Vulachia. In principio della nova estate colli exerciti de Asia et de Tracia venne contra Belgrado. Questo Belgrado fo una delle Citade de Servia molto forte; fondata ala ripa del Danubio, batia le sue ale sopra li doi grandi fiumi del Danubio et la Sava. poco tempo avanti el dispoto Giorgi havea dato Belgrado ala corona de Hungaria, la quale lo havea domandato, temente che li Turchi per quella via non intrasse per la Servia in Hungaria, guastando le citade del regno suo. La qual cosa certe seria sequita, come de Smedrovon, se la corona de Hungaria con la voluntà de dio non la haveasse guardato. Questa adunque fo una delle maxime caxone della inimicitia di Turchi con li Hungari, che li pariva, la

paiesa che havea cacciata et afflicta, gli la havebbe subtracta della gola. Morat adunque feze armare più de cento galie²¹¹ et altri molti navilii et parantarie, et carcarle de diverse artiglierie et munitione da combattere, de grosse bombarde et altri tormenti bellici, facendo le condurre per le Danubio. La sua persona ad uno tempo collu exercito per terra et l'armata per acqua venne allo assedio de Bellogrado. Stette sei mesi intorno, da ogni parte combattendolo di et nocte con asprissime bataglie. per la misericordia de dio et valido presidio de li Hungari, quella citade in la fede se mantene. Ma delli Turchi molti signori et zente assai valorosa in battaglia parte fo morta dali Hungari, che con grande animo et usu de bataglie virilmente defendia la citade; parte fo morta dalla spada del omnipotente dio, che mandò sopra quella zente senza lezze et senza fede una pestilentia mortale, che subito feriti da la pestifera sagetta cadivano a terra morti.

In questo tempo Ioanne imperador di Greci, et Iosep,²¹² sancto patriarcha de Constantinopoli, con grande numero de episcopi et generosi principi, navigavano in Italia per far el concilio et la unione. Congregati adunque de Asia, Tracia et dalli sancti monasterii de Monte sancto, molti monachi venerandi et sacri Theologi della adoratissima religione de S. Basilio; et tutta questa Sino Theologica veniva in compagnia de Iosep, sancto patriarcha Constantinopolitano. Con la sacra Caesarea maestà veniva li gloriosi principi del suo palazzo. La sanctità de Eugenio pontefice Romano, el qual fo auctor dela sancta unione, havea mandata a Constantinopoli sufficiente numero de galie, et de oro tanta quantità quanta si convenia per le spese et apparatu ad condurre in Italia el monarca, e'l patriarcha de Oriente. Montati adunque in le galie a Constantinopoli questi doi grandi luminari della chiesa de Oriente per unire con la chiesa Catholica de Ponente, con prosperi venti navigando arrivarono alla magna cita de Venetia. Venne fora della città el magno et glorioso ducha col sue excellentissimo senato nel ducal Bucintoro, tutto ornato d'oro, ad honorare et abbracciare lo imperador e'l patriarcha di Romei. Non rimase homo nè dona in la citade, che non andasse con maravigliosa pietade et riverentia ad vedere et honorare quelle doi quasi²¹³ divine maiestade. Quando fo le zorno deputato, li doi monarche di Greci, accompagnati dal Serenissimo principe de Venetia, che pariva una sancta Trinità, intrarono nel sacratissimo tempio de sancto Marco Vangelista, dove fo celebrata una sollempnissima messa secondo le cerimonie della chiesa Orientale, con tante laude oratione et canti alla deità

celeste, che pariva in quella chiesa esser la gloria del paradiso. Tutta Venexia iubilava, non poteva tener le lacrime de tenerezza, de carità et de amore. Molti dicendo: non era grande errore de quelli i quali credeano li Greci non havere el vero divino culto? Non sono impii loro che dicono li Greci non esser veramente pii? Partendose adunque el patriarcha et lo imperadore da Venexia vennero ad Ferrara, dove comenzando la dieta, la pestilentia invase quella città. Onde deliberarono partirse, et vennero in la bella città de Fiorenza, dove Eugenio, sancto pontifice Romano, cominzò lo Synodo. Principe della natione Greca fo Marcos Ephesio: el principe dei Latini fo Iuliano, molto venerando cardinale de Sanctà Croxe, homo de grande sapientia et doctrina della fede evangelica. Marco Ephesio, homo de grande scientia et doctrina, in le cose della sancta religione et sacri concilii di Christiani molto intelligente, Bysarios de Nychia, et Isidoro archivescovo de Rosias, questi erano li tre Greci doctissimi de tutti li altri vescovi et archivescovi. El
 214 grande biblico Valsamon archidiacono; Gemistos Lachiedemonio, magno philosopho, principe della secta Platonica; Georgio Scolario Aristotelico, maximo philosopho et theologo; Argiropolo oratore et philosopho. Per l'altra parte di Latini stavano de diverse provintie et ordini de religiosi maximi theologi et canonisti, et de ogni achademia doctori exmi. De una et l'altra lingua Greca et Latina fo lo interprete sapientissimo Nicolaus Sagundino. Eivos facte molte diete et molte altercatione, et compite le longhe disputatione generale et particolare, finalmente cessante le contentione, et consentendo li Greci et Latini, excepto Marco Ephesio, giurarono la unione della chiesa Orientale con la chiesa Occidentale col sancto et inrefragabile decreto, sigillato col sigillo della sancta fede Catholica, arma et vessillo della Christianità, con le imaledictione et poena della damnatione eterna a qualunque contradirà over contravenerà per alcun modo ch'el spirito sancto non proceda dal patre et dal figliolo come da uno principio et da una processione; el quale li Greci diceano che procede dal patre per el figliolo. Sotto scrivendo adunque tutti de propria mano la sua confessione, et concelebrata et communicata questa sancta unione nel sacrificio divino con la messa sollemne Greca et Latina, abbracciandosi et basiandosi insieme, excepto Marco, se partirono da Fiorenza. La caxon che cruciava Marco era la additone facta al simbolo per la chiesa Occidentale senza rechiesta della chiesa de Oriente, dicendo: togliate via quella zonta dalla confessione della vera fede; et poi quando volete, con l'auctorità di Greci sia posta et cantata in le chiesie, come altre volte el figliolo unigenito

e'l verbo de dio immortale. Li Latini respondivano: se n'è errore, mostrate lo errato et sia levato via del sancto simbolo et de tutti libri, quali hanno theologizzato li sancti doctori Chirillus, Ambrosio, Gregorio, Basilio, Hieronymo, Augustino, Chrisostomo et molti altri sancti. Confessando adunque noi Latini: esser uno principio et causa, uno fonte et una radice el patre del figlio et del spirito sancto, non²¹⁵ facenti doi principii, che necessità ne astringeria a tollere via quella appositione? La quale non chiamemo additione, ma declaratione et expositione della verità? Ascendendo adunque el patriarcha et lo imperadore, facto che havevano fine alla dieta, vennero per terra ad Vinexia, Eugenio pontifice Romano exponendo li dinari per le spese. Da Vinexia con le galie et pecunia della Serma duca Signoria tornarono in Grecia, in Beotia, et dell a Constantinopoli, ove prima inteseno della morte de Maria imperatrice et della diopotessa, mogliera de Chier Dimitri, fratello de lo imperador. Compiti li honori sepulcrali alle regine morte, lo imperadore Zuanni mandò li ambaxadori al ducha Morat per continuare con lui la antiqua amicitia et per dimostrare de amore, perchè lo imperadore havea inteso che Morato non pocho teme che per l'andata sua in Italia lo imperadore se era unito con Franchi et era facto Latino, et li Latini con tutta sua potentia dovea venir contra Morat per mare et per terra per descacciarlo dela Romania. Inteso veramente per bocca delli ambaxadori che l'andata delo imperadore in Italia era stata solamente per la differentia che haveano li Greci con i Latini per la doctrina della fede Christiana, el ducha se alegrò et quieto rimase. Grande era la frequentia della multitudin de citadini, li quali andavano a salutare li²¹⁶ Arcivescovi che desmontavano delle galie. con grande cupiditate de intendere domandavano, dicendo: come havete facto? havemo ottenuta la nostra opinione, overamente semo stati convincti? Quelli certe respondendo diceano: havemo venduta la fede, havemo mutata la pietà con la impietà; tradendo el sacrificio puro, semo facti Azimite. Quelli improperando dicevano: la nostra destra che ha sottoscritto, merita esser tagliata; et la lingua che ha confessata tanta impietà, merita esser cavata. Havete venduta la nostra fede come Iuda Christo. Ma voi havete peccato più che Zuda; el quale restituì li dinari, pentendose del suo peccato. Queste et altre parole nephande diceano, che cosa indegna ne pare ad commemorarle. *Sed vidit dominus et prolongavit; et ira ascendit* in Israel. Georgio dispote, del quale el sermon²¹⁷ nostro avanti ha parlato, vedendose spogliato del suo dominio, et non esserli remaso altro che alcuni pochi castelli, li

quali zaceano verso la Hungaria, continuamente suspirava, et non era alcuno che lu consolasse. Venne ad lo rè de Hungaria, el quale era molto zovane. Ogni cosa se governava per le mane de la regina sua matre et de Iancho suo vaivoda. Pianse adunque alla presentia della regina, pregando la sua maiestà che avesse misericordia della sua calamità. La regina certe lu guardò con ochio benigno, temando anche per sè che remanendo la Servia deserta, el tyranno perfido et traditore non invadesse in Hungaria. Onde comandò a Iancho suo vaivoda che aiutasse el signor Zorgi de zente da piedi et da cavallo col suo stipendio, perchè era molto ricco d'oro et d'ariento. Condusse adunque al fiume homini da cavallo arcieri fine XXV milia, et passato el fiume scorse fine alla città chiamata Sophia, guastando et bruzando tutte le cittade et ville del paese, et mandata la preda de quà dal fiume, loro discorseno fine ad Philipopuli. Morat inteso el discorrer de li Hungari, comandò che se adunasse lu exercito de Ponente. Et lui non aspectando che se congregasse, con la sua corte venne a Philipopuli. Li Hungari col signor Giorgi andarono fine ad una terra chiamata Hislati in lor lingua: pose interpretare aurea. Era in mezzo tra Sophia et Philipopuli uno monte coverto de arbori, el quale durava quasi fine ala città de Philippo. Li Hungari havea mandato homini avanti a tagliare li arbori et le piere, ²¹⁸ ad conciar la via per poder ascender el monte. Li Turchi, poichè vennero in conspecto delli Hungari, non hebbero animo descendere dal monte. Li Hungari veramente con grande audacia comenzò a montar la montagna. Li Turchi de sopra non cessavano trare sagette, ma niente li offendeva. Ma vedendo l'uno et l'altro exercito che per la asperità del loco non se potevano offendere, cadauno se ritirò indietro: Morat alhora comenzò non poco ad temere, pensando nel animo suo che mai per avanti alcuna potentia de Hungari havea havuto ardimento de passare el Danubio, e' l dispoto col braccio de rè de Hungaria habia havuto audacia de passare et far tanta vastatione. Subbito adunque mandò uno ambaxiadore al dispoto, et restitui li Smedrovo et tutte le sue citade, et remandoli li soi fioli ciechi; et similmente remandò li figlioli de Draculio, col quale con certe conditione se convenne, fermate con sacramento. de questa reconciliatione scripse anche ad la regina de Hungaria, perchè in quel tempo lo rè Ladislago suo figliolo era zovane de anni XV. el rè de Saxonia era suo locumtenente. Ianco era grande vaivoda et capitano dello exercito. Ad queste adunque persone, le quale governava el regno de Hungaria, Morat mandò li soi ambaxiatori, li quali concluseno amicitia et pace

sigillata et fermata con sacramento dal rè de Sasonii, locumtenente del rè de Hungaria, et li ambaxiatore per nome del ducha Morat, che li Hungari non passaria mai delà dal Danuvio per andar contra el ducha Morat, et che li Turchi non passariano mai de quà dal fiume per far danno alli Hungari. Ianchò non volse zurare, dicendo: io non signorezo, ma son signorezato. Facta la pace con Ungari et con Servi, Murat congregò tutta la sua possanza de Tracia et de Thetalia, et passò el canal de Galipoli per andar contra el Caraman. Et piantati li soi pavighioni in li campi de Prusia, sè apparecchiare lu exercito dela Natolia, et mandò al suo figliol primogenito nominato Alatin che congregasse lu exercito de Amasia et conducesse lo in Iconio. La caxon de questo hostile apparecchiamento contra el Caraman fo perchè, quando el dispòto con Ianchò passò el Danubio contra Morat, accadendo questa opportunità de tempo, anche el Caraman non fo lento ad descender et pigliar le citade sue, che Morat li havea tolte. Et questa fo la caxon della guerra. Partito adunque da Prusia venne al Cociagion, et de lì a Salutaria. Et lì havendo facto sufficiente apparecchiamento, venne ad Iconion. El Caraman, approximandose Morat, fuzì con lu exercito alle forte montagne verso la Syria. Morat senza contrasto guastando el suo paese, desfece lu Iconio, et robbato tutto l'oro et l'ariento andò alla città de Larandoro, guastando et discorrendo tutte citade et lochi del Caraman. Usciendo deli confini del Caraman licentiò Alatin suo figliol, el qual con lu exercito suo tornò in Amasia. esso veramente tornò in Prusia, et de lì passò in Tracia. el 220 Caraman, scorsa la tempesta de Morat, tornò alli soi lochi propri. L'inverno sequente venne da Amasia uno de li servi de Alatin, nuntiando ad Morat la morte del suo signore. Intesa Morat la morte de suo figliolo, fece grande pianto. Era in quel tempo Alatin zovene de anni XVII, bello et in arme molto valoroso. compito el pianto, et el tempo passato del dolore, fece chiamare tutti li soi principi et baroni et tutta la sua corte, mostrandoli Mechemeth suo secundo figliolo, essendo anchora de pubere etade, et publicolo ducha et principe de tutto'l suo duchato. Esso veramente Morat passò in la Anatolia, sentando in Prusia. In principio della primavera vennero exploratori delle parte de Ungaria, li quali nuntiarono ad Mechemeth, novo ducha, ad Calil et Sirizia suoi visiridi, come in le rive de Istro se congrega grande multitudine de Hungari et de Vulachi. Mechemeth incontiente el nuntìò a suo padre. Morat, maravigliandose della transgressione del sacramento, et vogliando provvedere al mal che in la state imminente li poteva sequire, fece

congregare tutte le potentie de Oriente al primo sorno della stella canicolare. In questo tempo da l'Arcipelago entrò in Hellesponto galie XXV allo opposito de Galipoli, de le quale alcune descorriua fine a Sacrostomio, guardando le rive, ²⁵¹ che li Turchi non passasseno in la Romania. Li Hungari in questo mezo passarono el Danubio: senza contrasto andavano captivando le ville et le castelle, finche zonzeno ad Varnas. Morat non habiando loco da passar el canale, forte se affligiva. Mechemeth da l'altra parte et esso col suo exercito, spectando suo patre, molto se conturbava. Pur quando la bona fortuna de Morat volse, trovò spatio libero da le galie apresso lu stomio; onde Morat col suo exercito passò. Quelli Mechemeth, inteso dalli soi exploratori el passar da Morat, in uno sorno se unirono, et in altri doi zorni zonzarono ad Varnas, incontinente che arrivarono, vennero alle mane con li Hungari, combatterono l'una parte et l'altra molto valorosamente dala matina fine hora de nona. Li Christiani con grande hodio senza misericordia tagliavano li Turchi circa la decima hora el ducha de Sasonii, essendo rimaso solo con circa zinquecento, voltò le retine del cavallo. In quella hora el cavallo fo gravemente ferito, et al cavalcadore fo buttata la testa in terra; la quale subito focata in una lantia, se aldivano remori et gridi dire: chi po fugir, fenzza. Li Turchi tagliarono molti Christiani, fiachè la notte azonze. Ianco, el quale non havea nè persuasa ne impedita quella bataglia, apena con la vita passò el fiume. I Turchi con vistoria da la bataglia sene ritornar²⁵²ono. Allora el fortunato Morat da novo passò in la Nattolia, et andò ad stare in Magnesia, ceduto el ducato al figliolo, per passar quietamente la sua vita. Ma li Christiani non credevano anchora che la iustitia divina per le nostre malitie et peccati permittiva tutti li nostri mali. Echo che la iusta ira de dio permette anchora altri mali sopra de noi per li nostri peccati. Calil, come huomo savio et pratico del governo del principato, vedendo ch'el zovane ducha Mechemeth non prosperava et non havea ventura contra li Hungari, scrive una lettera secreta a Morat, che torne in Andrinopoli al suo palazzo, perchè el duchato non procede con la sua solita prosperidade. Tornato Morat in Andrinopoli, mostrando venir ad visitatione de suo figliolo Mechemeth, per più honore de suo patre, intrando Morat per una porta, lui ussè per l'altra porta, lassandoli la città e'l castello e'l thesoro in podestà, Morat laudato da tutta la città et appellato ducha, mandò Mechemeth ad rezere in Magnesia. Aldendo Iancho vaivoda de Hungaria la tornata de Morat, passò ad altra riva de Istro, et passato per molti

strecti passi venne alla Nixi verso Cossava. Morat da l'altra parte con tutto el suo exercito venne all'incontro, et venuti alle mano combatterono fine ad hora tarda. La matina seguente lancho vahivoda, vogliandose apparecchiare alla battaglia, vedde che lu exercito Turchesco era mazor et più assai ch'el suo possente. appresso cognobbe che li Hungari havevano paura et apparecchiavano a fuzire. Morat ad levar del sole guardando el campo de li Hungari, vedde li paviglioni sparti et li Hungari apparecchiati a fuzire; onde con grande vigoria li comenzò ad urtare. Li Hungari voltando le spalle, parte forono presi, parte amazati; parte fuzendo scamparono. Morat per la victoria conseguita contra li Hungari apparecchiava lu exercito contra Peloponeso, perchè Constantino Paleologo, dispoto de Lachiedemonia, aldendo la invasione de lancho col ducha de Saxonia in la Servia, et le galie del'Arcipelago in Hellesponto, pensò che li Turchi seriano totalmente destructi. Uscendo adunque da lu Exemile, prese Thebe et tutta la regione circumvicina. Morat per el suo ambaxiador mandato a Constantino domandò la città de Thebe che li havea tolta, et tutti li altri soi lochi. Constantino non vogliando rendere le cose tolte, Morat con lu exercito venne ad lu Exemile, el quale Constantino quattro anni avanti havea instaurato. Oppugnando Morat lu Exemilio con homini LX milia, li Albanesi della Morea ribellarono. Constantino vedendose abandonar da li soi, lui et Chier Tomaso dispoto della Achaia, suo fratello, fuzirono. Li Turchi intrando in la Morea discorseno fine a Patras et Chiarenza, spianarono lu Exemilio, et exportarono delle anime più de LX milia. Ioanni imperador oppresso dalla podagra, et afflicto da molte altre passioni et dolori, poichè tornò da Italia, in pochi zorni morì. Onde fo chiamato Constantino, el quale intrato in la citade subito mandò ambaxadori a Morat, dal quale con doni et con dolce parole, tolti de mezo tutti li scandoli, ottennero pace. Essendo Morat in pace et grande prosperità, contrasse matrimonio per suo figliolo Mechemet con Turgugatir principe in le parte de Armenia oltre Capadocia, signor de Turcomani, non obstante che in potentia et in ricchezze non fosse eguale a Morat. Ma perchè questo turgatir stà in mezo de Turchopersi et Caramani, et suo figliolo dominante in Amasia recevia sempre adiutorio da lui offendendo el Caraman de sotto et de sopra Caravisuf, et per haver da quelle parte el suo aiutorio ad ogni suo bisogno, mandò Saruzia suo visiride in Armenia a trovar la figliola de Turgatir per sua nuora con grande gloria; la qual li portò molto thesoro et molti talenti d'oro. Intendendo Morat che se approximava al canal de Galipoli, li mandò

incontra molti signori et baroni, li quali con grande triumpho li menarono in Andrinopoli nel palazzo ducale, ove furono facte le noze gloriose et magne, alle quale furono invitati tutti li subditi signori et zentili homini così Turchi come Christiani, li quali vennero portando molti et ricchi presenti. Durarono le noze dal meze de Septembrio fine et per tutto Decombrio. Compite tutte le feste nuptiale, Morat, el quale era molto munifico et liberale, remandò li compagni, che erano venuti con la noviza, ala sua patria cumulati di pretiosi doni. El suo figliolo Mechemeth et la sua nuora mandò in Asia minore ad resere el ducato de Magnesia et de Lidia. zonzeno in Magnesia circa mezo el meze de Zenero. ali zingue de Febraro arivò coreddori velocissimi da Andrinopoli con lettere ben bollate ad Mechemeth; le quale aperte et lette, cognobbe la morte de suo patre Morat. scriveano li visiride che subito montasse a cavallo, se podesse aver el cavallo Pegaseo aligero, che volava per aiere, perche così bisognava, avanti che la morte de suo patre sia manifestata, azò per la sua absentia qualche ribellione non suscitasse. Mechemeth velocissimo de tutti li principi, subito intesa la nova montò in un cavallo Arabo velocissimo, et voltandose a torno disse: tutti che me amano, me sequiteno. et dicendo le parole, cavalcava con grande velocitate con zanizari avanti et grande numero de cavalieri de drieto. in doi zorni zonse a Galipoli, et spectando li doi altri zorni la sua zente, scripse ali visiride in Andrinopoli che lui havea passato el canale et venuto in Chieroniso. Essendo zonto nel campo de Andrinopoli, li visiride, li signori et la corte del ducha morto li corse incontra, et tutta la città et tutto'l popolo de Andrinopoli. Et tutti desmontati da cavallo caminavano a piè verso el ducha. Et cavalcando el duca con tutti quelli che con lui erano venuti, tutti li altri a piè verso Andrinopoli, con mutto silentio in le sue labre. et habiando caminato mezo miglio, tutti cominzarono uno grande pianto con lacrime. Alhora et esso ducha desmontò da cavallo con tutti li soi subditi, et essi similmente cominzarono a pianzere, impiendo l'aere de cridi et de pianti, percotendose gravemente el volto et li pecti. Mesciandose poi la corte del ducha morto con la compagnia del figliolo, l'una et l'altra adorarono el novo principe Mechemeth, basiano la sua mano. Et montati a cavallo intrarono in la città, a compagnando Mechemeth fine al palazzo. Compito el pianto secundo la lor consuetudine, el zovene signor fo posto in la sedia paterna et pronuntiato ducha. Calil Basia et Isahac Baxia, visiride de suo patre, stavano da lonzi. Sàchin eunucho et Ibrahim soi visiridi erano accostati al

al suo lato. Allora el ducha Mechemeth demandò Sachim suo messagio: perchè li visiridi de mio patre stano lontani? dagheno el comerchio, et poi vadano ala sua via. Quelle che non darano obbedientia, siano submerse dalle bombarde. Queste et altre cose statuite, et posti zovani da operare arme CCCC ala guardia del castello, el superbo se ne andò in Andrinopoli. El secundo anno corrente del suo duchato, et dalla creatione del mundo sei milia novecento sexanta uno, passata la estate et intrante lu autunno, de- 247 morava in casa. non dava alli occhi soi reposo, ma sempre stava cogitabundo, cogitando della citade, et come de quella far se possa signor. In quelli mesi proximi era usscito della città uno artifice de grande inzeugno et industria, magistro perfecto de fundere bronzo bronzine et bombarde grosse; era per patria Hungaro. Questo era andato a Constaqtinopoli per exercitare la sua arte, conducto dallo imperadore. et mediante li soi messagii fo scripto alla provisione, menore assai che la virtù sua meritava. Et quella piccola che li havea instituita, non li dava. Onde l'artifice desperato uno zorno usscì della citade, et andò a trovare el barbaro, dal quale visto volentiero fo acceptato con grande provisione de vivere del vestire et de dinari, che se la quarta parte havebbe rezevuto dalo imperadore, non seria scampato da Constantino- poli. Essendo adunque l'artefice domandato dal ducha se li podesse gettare una bombarda tanto grossa et possente che fracassasse le mura de Constantinopoli, respose l'artifice che sì, se li concede poder far bombarda de la grossezza de la pietra che li fo mostrata, et ch'el savea minutamente la misura de la grossezza delli muri de la citade. Et che la bombarda che lui gettaria con la sua forma, seria possente a far folvere de li muri babilionii. Ma che lui ferà la opera 248 bona: della botta non savea dire nè se voliva obligare. Aldita questo el ducha disse: fame la bombarda, la botta poi della pietra io vederò. In spatio de trè mesi el magistro compì la bombarda, miraculo spavoroso et inusitato ad vedere. in quelli zorni passando una nave grande Venetiana per mezo el castel Paschiesen, et non volgiando calar la vela, quelli dal castello deserrarono una bombarda grossa, che la pietra sfesse la nave in doi parte, et cacciola al fondo. El patron, chiamato rizo, con trenta homini montati in la barca, desmontarono in li liti vicini; li quali subito forono presi, et ligati tutti ad una catena megarono al ducha, el qual in quel tempo se trovava al Didimothico. Incontenente che li hebbe visti, comandò che a tutti quanti fosseno tagliate le teste, et el padrone fosse ficcato al palo secundo la loro bestiale et hinumana usanza; et lassati forono senza se-

pulture; li quali io scriptor de questa historia dapoi passando ho visto inhumati, li corpi senza capi. Venuto el ducha dal Didimothico in Andrinopoli per ordinare tutte le cose bellice, et vogliando provar la bombarda che l'artifice havea compito, piantata la avanti la grande porta del palazo in 249 quel anno da lui edificato, fece far le cride per tutto Andrinopoli, che ciascheduno fosse attento al trar della grande bombarda, azochè aldendose improvvisamente alcuno non rimanesse attonito senza voce, et le femine gravide non disperdesseno. La matina sequente fo dato foco ala bombarda. la pietra come baleno andava per aere, empierdo el cielo de fumo et de obscurità. lo scioppo fo sentito cento stadia lontano dal loco ove fo descarcado. El ducha veramente mai non reposava; andando, staendo, vegliando, dormendo, sempre ansioso pensava de Constantinopoli: tanta era la sua sete grande de pigliarlo. Spesse volte cavalcava con doi, et altri doi a piè andava per tutta la città de Andrinopoli come homini privati, ascoltando quello che de lui se parlava. Et se alcuno della semplice multitudine havebbe havuto ardimento con soi occhi guardarlo aver con benedictione et laude salutarlo secundo la usanza delli subditi, alhora el carnifice sanguinario senza misericordia tirava l'archo, et lassava la 250 saetta mortale nel cor del semplice risguardante. Nè mai alcuno sente tanto piacere acciachare puleze, quanto costui degno de morte prende delecto de tagliare carne humane et amazzare huomeni della morte indegni. Una nocte ala seconda vigilia mandò certi eunuchi guardiani della sua porta a chiamar Cali Baxia. Et andati ala casa et al lecto del Baxia, li nuntiarono el comandamento del suo signore. Levatose presto Cali attonito et tremebundo; credendo esser zonto al fin de la sua vita, corse a basiar la mogliera et li figlioli. Poi tolse con esso una confectiera d'oro piena de ducati, et venne alla presentia del ducha; el qual vestito se dea sopra el suo lecto. facta el Baxia la solita riverentia, pose la confectera avanti el suo signore; et dicendo el ducha in sua lingua lala, come in Greco se diria tata, azonzendo: che cose sono queste? repose el Baxia: signor, è uzanza di baroni che entrano al suo signor ad hore extraordinarie, non entrare mai con le mane vacue a vedere el suo signore. Io adunque non ho portato alcuna cosa mia, ma ho portato le cose tue. Al qual el ducha respondendo disse: io non ho bisogno de le tue cose: anze te donarò mazor cose che non sono queste. a te veramente faccio una sola do- 251 manda, che tu me daghe la città. Ala domanda del tyranno el Baxia rimase tutto attonito, perchè repensava nella sua mente che sempre era stato amico de Romei, et da loro re-

zevereva continuamente doni et grandi presenti. Et questa era la voce de ogni homio, che non inganava nisuno, che Cali Baxia era protectore de tutti l'infideli. Alla greve domanda del ducha questa fo la risposta del suo savio Baxia. Dio, el quale te ha dato la mazor parte della terra di Romei, esso te darà anche la città; la quale al parer mio non fuzirà da le tue mane con lu aiuto de dio et della tua potentia. Et io et tutti li toi servi te daremo aiuto non solamente con le facultate et dinari, ma con li corpi et col sangue nostro, azoch'el tuo pensiero consequischa el desyderato effecto. Queste parole hanno humiliato alquanto la fera pessima salvatica; la quale con volto et parole più humane dissi: vedi tu, Cali, questo cussino? Tutta la nôcte l'ho menato, tirandolo da uno cantone del lecto fine al'altro et da quello al'altro. Iacendo et levando somno olli occhi mei non è venuto. Dico adunque, Cali, oro o argento non te prenda. Gratia nè amicitia de alcuno non te faccia lontano da la risposta che hora me hai facto. Ma ferma la mente, et fortemente combattamo la città; la quale spero in dio et la intercessione del propheta che noi la acquistaremo. Con queste allective et spinose, dolce et amare parole fece stare Cali stupefacto, col sangue seccho per le vene; la memoria e' core afflicto. poi licentiandolo disse: va in pace. Et esso di et nocte non cessava dalle pincture et desegni, designando la citade, onde debia piantare le sue bombarde, da qual parte dar la bataglia et con le machine et bastie contrastare, et le scale acostare alle mura della terra. Tutte le cose che la nocte pensava, la matina con festinantia faceva operare. Ma quelli della citade, sollicitati da più gravi et più amari pensieri, di et nocte invigilavano come possano salvare la città dale mane de Bucchadenosor. Lo imperator havea zà mandato el suo legato a Roma ad domandar aiutorio, et che voleva consentire alla sancta unione celebrata a Fiorenza. Et prometteva far commemorare el papa nelle messe sollemni in la ecclesia magna, et ch'el patriarcha Gregorio seria reposito in la sua chatreda. appresso domandava ch'el papa mandasse qualche grande prelato a levar la sisma et la iniuicitia che era tra Greci et Latini. Papa Nicolà, el quale in quel tempo regnia el pastorato, mandò Isidoro Cardinale de Sabina, archivescovo de Rossia, Greco per patria, homo molto savio et docto in la sacra scriptura della fede evangelica; et fo uno delli antistite prefecto in la sacra unione Fiorentina, come el sermon davanti ha demostrato. Questo reverendissimo Cardinale nolezò una grossa nave Zenuese et andò in Asio, dove scripse molti valorosi provisionati, et car-

tinoi. Rezevuto et honorato dallo imperadore del meze
 de Zoharo 6961, honorandolo con quella reverentia che se
 convenia al legato apostolico, poi comenzarono a parlar de
 la unione; ad la quale l'ordine clericale di preti Greci e
 l'ordine monastico de Caloieri et Calogree de S. Basilio si-
 mulatamente consentivano. Et lo imperadore proprio, benchè
 in vista paresse assentire, non era inperzo colla mente
 sincero. Pur niente dimeno tutti de fora mostrandose catholi-
 ci, et dentro sentendo altramente, lo imperadore col suo
 senato, el clero sacerdotale et l'ordine monastico, vennero
 alla chiesa grande per celebrare una sollemne messa in uni-
 one et puramente far le prece a dio. In quella hora la
 parte sismathica essendo andata al monasterio de Pandocra-
 tora, alla cella de Genadio, el quale per avanti se nomina-
 254 va Georgio Scolario, dicevano a quello: et noi che faremo?
 Quello serrandose in la cella, scripse la sua opinione et con-
 seggio. La scriptura cosi parlava. Miseri Romei, perchè
 errando ve allontanate dalla speranza de dio, et havete po-
 sta la vostra speranza in la potentia di Franchi, et con la
 città, in la quale dovete perire, perderete anche la vostra
 pietà. O misericordioso dio, habbi de me misericordia. In-
 voco te per testimonio della mia purità, che sono immacu-
 lato de questo peccato, che farete, miseri cittadini? appresso
 l'altra iactura vostra havete perduta la pietà, che dalli patri
 vostri havete ricevuto, et havete confessato la impietà. Guai
 ad voi nel iudicio eterno. Queste cose habiando scripto, in
 la porta della sua cella forono affisse. Et lui dentro fo ser-
 rato, et la scriptura de fora se legeva. Alhora li abbatì con
 li monaci et monache, li preti et laici, che attendevano al-
 la doctrina del suo magistro Genadio, publicamente hanno
 anatimatizzato lo decreto della unione et tutti quelli che lu
 hanno confermato et ch'el confirmarano. El vulgo e'l populo
 forenze, usiando del chiostro del monasterio, andavano per
 le taverne; tenendo li vasi in le sue mane, pieni de vino
 puro, anatimatizavano quelli della unione. Et bevando de-
 precavano la figura della madre de dio, che fosse adiutrice
 255 de la città contra Mechemeth, come zà fo contra Chosrhoi
 et de Chaganos et contra li Harabi, perchè nè de lu aiuto
 di Latini nè dela unione havemo bisogno. Sia lontana da
 noi la oratione de li azemiti. Quelli veramente, li quali se
 congregarono in la grande chiesa, havendo facta oratione
 distesa a dio, et aldendo le parole del cardinale, hanno con-
 fermato el decreto della unione. Et convennero che quan-
 do serà passatà la fortuna di Turchi, habbiano a sentare
 alquanti doctores delle sacre scripture et de li sacri canoni,
 et alderarano ogni dubio, et vederano li decreti delli sancti;

et se si trovarà qualche cosa indirecta, con maturità et con consiglio la correzeranno. Et fermata questa deliberatione, la quale a tutti piccque, cominzarono una messa molto solenne in la chiesa grande, celebrata da Greci et da Latini in unitate, in la quale feceno commemoratione de papa Nicolà, allora pontefice Romano. La qual messa essendo compita, fo scandito el patriarcha Gregorio, ali XII de Decembrio et anno 6961. Molti forono li quali non volseno togliere del antidaro, abominando quello per esser sta celebrato in la mensa della unione. El cardinale, che era Greco per natura, ma catholico et molto savio, benchè intendeva le simulatione et falsità de Greci, mostrava non intendere. Bene intendeva lui, che era de gente Greca, che la radice della ²⁵⁶ superbia, li rami della vana gloria, et lu fiore della pompa erano nasciuti della generatione di Greci, li quali tutte le zente desprezavano. Ma non sapevano li miseri ignoranti ch'el zorno era appresso che deveano andar in captività et despregio de tutte le generatione del mundo. o Greci! o nome! o lingua preclara! quanto sei facta obscura, adulterata da ogni zente per li vostri irremissibili peccati, per le blasfemie, per li periurii. Quante volte havete iurato osservare el decreto della unione della chiesa Orientale con la Occidentale insu la sacrata croce de Christo con tanto misterio celebrato, basciata con la booccha vostra. Colla boccha vostra havete con excommunicatione inrevocabile imaledicto et exacrato tutti quelli che contradirà o contrafarà al decreto della unione delle doi chiese catholiche Greca et Latina, affirmato da tutto'l Christianissimo nel sacro concilio Lugdunense, nel tempo del primo Paleologo imperador di Greci, poi nel concilio Fiorentino, nel tempo de Ioanni ultimo imperadore di Romei (perchè Constantino Paleologo pro-imperador presente non fo coronato), ultimamente in questo sacro ministerio concelebrato dal patriarcha vostro e dal cardinale de Roscia, legato apostolico, nel nome della sancta trinità. O Greci ostinati e spergiuri, rei de tanti sacramenti violati, delli quali non ve siete mai pentiti! tante volte havete per malitia et superbia offesa la maestà divina. Non volete humiliarve a dio, che vi remetto el peccato vostro della blasfemia et del periuro. non vedete ch'el peccato senza confessione et senza penitentia è irrimissibili. Meritevolmente adunque voi, come li Zudei de Hierusalem, fora della patria vostra andarete per el mundo sparsi, colla pena pianzendo el peccato vostro. Non havete voluto comunicare el corpo e'l sangue immacolato de Christo per le mane delli ²⁵⁷ preti Greci secundo l'ordine della chiesa vostra Orientale, la qual voi chiamate ara e templo di zentili per esserse uni-

ta colla chiesa catholica de Ponente. Non havete voluto la benedictione dal vostro patriarcha, el quale havete des-
 cacciato dala sua cathedra. Iustamente adunque havete la
 inmaledictione dal tribunal de dio omnipotente. Et io scri-
 ptor de questa hystoria viddi con li mei occhi proprii una
 Calogrea delle honorate nel suo monasterio non solamente
 manzar et vestir veste barbariche, ma al modo Turcico ad-
 orare el pseudo-propheta, confessando la impietà senza
 vergogna. Et noi devemo credere che la iustitia de dio ve-
 da tanta infidelità senza vendetta? Lo imperadore adunque
 spectando lu assedio al tempo novo de la primavera mandò
 alcuni di soi nobili alle insole et altri lochi diversi a com-
 perar frumenti biave et legumi per munitione della città. Zin-
 que nave grosse con una nave la quale venne da Peloponeso
 se congregaro in la insula de Chio; et tutte carchate de
 frumento, orso et biave in grande quantitate, legumi, vino,
 olio, carobie, fiche et de ogni generatione victuvaglie, arme
 et grande numero de marenari, navigarono a Constantinopo-
 258 li. La Grecia et tutte le provintie vicine pianzevano, alcuni
 pensando che la città a tanta potentia et apparato de barbari
 non possa resistere, alcuni altri dicenti che, come el patre
 et l'avo del tyranno haveano tentato prendere la città et ha-
 veano faticato invano, così costui caminarà quella medesima
 via. Passato el mese de Zenaro, al principio de Febraro
 comandò che la grande bombarda se inviasse verso Constan-
 tinopoli, tirata da trenta carrette, ale quale erano coniu-
 gate trenta para de possenti bovi. Docento huomeni expedi-
 titi per banda andavano per aiutare et dirizar quella. L ma-
 rangoni et CC manuali andavano avanti la bombarda per far
 ponti de legname et gualzare le inequalitate dele vie. Fe-
 braro et Marzo fatigarono ad condurre la bombarda fin cin-
 que miglia lontano da Constantinopoli. per assecurar la
 bombarda; prima che fosse mossa dal suo loco, fo manda-
 to Carizabei con grande stolo alli castelli de Ponto, Mesem-
 bria, Achieloon, Visou et l'altre forteze de sancto Stefano,
 che iaceno verso Saliveria; le quale tutte acquistando per
 forza de bataglia con crudeltade et multa effusione de sangue.
 Le altre poi zirçumstante castelle se rendiro ala descretion
 di barbari. Portata la grande bombarda al loco deputato,
 259 fo data in guardia a Charaziabei. Trè squatroni de Turchi
 demorarono tutto quello inverno intorno a Constantinopoli
 a contrastare che nissuno usscisse della cittade. Ingrossan-
 dose adunque ogni zorno el campo de Turchi, che veniva-
 no da Amasia et da li confini de Pamplagonia, li Romei
 non potevano più usscire della citade. Ma dal mare *et ipsi*
 con fuste et galie fine Chixichu robbavano i lochi aiacenti

alli *kiti* de Turchi. molti prendevano, molti amazavano, molti menavano ad vendere a Constantinopoli. In questi contrasti cominzò la primavera, et li zorni del sancto iciunio comenzò ad numerarse; et le statione de plenaria remissione de colpa et de pena, imposte per le chiese sacre, cominzarono ad visitarse. Cosa stupenda et mostruosa ad recordarse! Stavano li confessori per le chiese per aldire li Christiani confitenti li soi peccati. Et in tanta tempestate et perturbatione de tempi, et in tanto periculo di barbari et obsidione murale della citade, nissuna inquisitione facevano in le confessione mazor che se li confitenti se erano confessati da alcuno prete della unione, et se elli se erano comunicati per le mane de alcuno prete catholico, o pur havesse aldita messa celebrata da alcuno de loro. Questo, come peccato irremissibile, con asprissima penitentia convenia expurgare, admonendoli che li preti catholici non erano preti, ²⁶⁰ et el suo ministerio non era pio nè sacro. et se alcuno de loro fosse stato chiamato ad alcuno exequio sepulcrale, dove fosse apparso alcuno de preti catholici, subito se spogliavano le cotte, et fuzivano da lor come dal foco. La Catre-dal chiesa li pariva come refugio de demonii et ara over tempio de zentili. La quale soleva esser illuminata da tante lampade et luminarie, alhora era obscurata et deserta, pronosticando la desolatione, la quale poco tempo poi per la prevaricatione et peccati delli cittadini dovea sequire. Genadio in questo tempo non cessava admonire et imaledire quelli che adherirano et ferano pace con quelli della unione. Io a caso dapo la captività della cità scontrai una delle generose essendo schiava, la quale me raxonò che essendo per partorir nel mercore sancto de quel tempo obscuro, chiamò uno suo confessador, el qual la confessò, admonendola che se dovesse comunicare. Et quella domandando el confessador se si dovea comunicar da uno suo prete che officia in la sua corte, el qual havea conversato con li preti catholici in la grande chiesa ali XII de Decembrio. A la quale ²⁶¹ el confessador rispose dicendo: vate, comunica da lui, perchè è sacerdote. dio te perdonarà. Quella dubitando per la ambigua risposta del confessador, chiamò uno altro nominato Neophito, el quale confessava nelle case delli gnerosi. Et questo aldita la dubitatione della generosa dona, li disse: se tu torrai communion de man de quel prete, tu non rezeverai el corpo et sangue dominico, ma mauzarai del pane et beverai del vino. o Christo imperador! Chi dirà che la subversion de questa zente non sia proceduta da iusta sententia divina? Se quel prete fosse sta Latino, tu Neophito haveresti havuto qualche caxone quantumque vana et super-

stittiosa, o che le deprecatione nel misterio della consecratio-
 ne fossero facte ala Latina, o ch'el pan non era fermentato,
 o che l'acqua non fo scaldata, et altre caxone senza raxone,
 impie et indegne da dirse per bocca de orthodoxo Christia-
 no. Quello che apriva le sue labre per parlar contra li mi-
 sterii divini, meritamente dovea esser lapidato. Che hai tu,
 ipocrita vano, ad metter lengua in li misterii divini, li quali
 262 usano tutti li preti Anatolici della tua lingua? Ma se tu pur
 voli confessar el tuo peccato, non hai la dir altro se non
 che per superbia et sismatica iniquità te sei seperato dal re-
 sto di fideli Christiani. Et tu, Neophito, confessor perverso,
 che hai impedita la comunione a quella generosa donna
 col tuo maligno comandamento, se ella partorendo fosse
 morta senza esser comunicata, quella anima non havendo ha-
 vuto el sigillo dello spirito sancto, non seria perita per tua
 caxone? certe sì. Ma suo seria sta el danno, et tua la col-
 pa el peccato. Ma tornamo alle onde dello amaro pianto.
 Tornamo al mar indomito et salvatico, che deve absorbere
 et sumerzere l'archa de Noe, privata del suo patriarcha. En-
 trando el meze de Marzo, el tyranno fece far comandamenti
 et cride per tutte le provintie, che ciascheduno dovesse venire
 allo assedio contra la citade. Tutti corrivano, et quelli che fo-
 rono scripti et non scripti, senza numero; così quelli che non
 poteva caminare per la età puerile, come quelli che non po-
 devano correr pre la età senile. Li cittadini veramente, che
 intendiva ch'el tyranno veniva con le zente armate, prega-
 vano dio che non venisse la septimata sancta, come Boccha-
 denaxor alle porte de Hierusalem. Zonto adunque el tyran-
 no ficcò li soi tabernaculi avanti la porta de Carisu drieto
 li tumuli. Et tutta la sua potentia fo disposita da Xilopor-
 ta presso el palazzo fine ala porta aurea verso ostro; et an-
 chora da Xiloporta infine Comidio, et da ostro in tanta lar-
 263 ghezza quanto el campo teniva. Ali sei d'Aprile, el venerdì
 dopo pasqua, hanno facta la fossa intorno quelli della città
 dal dì che fo facta la unione in la grande chiesa fuzivano
 da quella chiesa, come fusse tempio de Zudei. non se li ce-
 lebrava messa, non se li faceva offerta nè incenso; era da
 tutti abbandonata. Et per questo dicea Isaias dala bocca
 de dio: perderò la sapientia di soi savii, et toglierò la scien-
 264 tia dalli scientifici. Guai a loro che fanno consiglio in pro-
 fundo et non con dominedio. Chi fa consiglio in secreto,
 le sue opere serrano obscure. Et dirà: chi ha visto noi?
 et chi saverà quel che noi facemo? Et perzò dice dio:
 Guai a voi, figlioli! voi non ve sete consigliati con mi, et
 non havete facta conventione collo spirito mio, per accu-
 mular peccati sopra altri peccati. Genadio non mancava con

la sua doctrina scrivendo contra quelli della unione et silogizzando contra S. Tomaso de Aquino et alle sue sententie et contra Demetrio Chidoni, vogliando mostrar che quelli furono heretici, habiando el Megaducha protomesagio per suo protectore, el quale era grande adversario di Latini. Quando li miseri Romei videro venire el grande exercito di Turchi contra la città, dicevano: o dio, havesse voluto che la città fosse data in mano de Latini, li quali adorano Christo et la matre de dip, che siamo dati in le mano deli impii. In quella hora Meghaducha disse: Meglio è vedere in mezo la città el fazolo de Turchi imperare che berretta Latina. Ma aldi quello che dice Ezechia contra de lui. Aldi la parola de Sabaot. Ecco che venerano zorni, nelli quali serano prese tutte le cose che se trovaranno in la tua casa. Et tutto che hanno congregato li patri toi fine a questo zorno, serà portato in Babillonia. Nissuno di toi figlioli remanerà. Quelli che descenderano da ti, prenderanno et ferranoli eunuchi in la casa de lo imperadore di Babilloni. Lo imperadore Constantino, quanto li era possibile, sollicitava con li Zenuesi de Galata, li quali bene intendevano che quel che seria della città, conveniva esser de Galata. Onde molto avanti haveano mandato a Zenua ad domandar aiutorio. Et era in la via una grande nave de Zenuesi con homini 500 per subsidio de Galata. El baiulo de la Signoria de Venetia, el quale se trovava a Constantinopoli con li altri Venetiani, ritennero le galie grosse de mercantie, le quale venivano dal mar mazor da Trapisonda et dal fiume della Tenai, et tutte rimaseno per defensione della città. Da Zenua venne uno homo molto valoroso, chiamato Zuan Longo Iustiniano, con doi grande nave carche de multa munitione bellicosa, coverte de molti zoveni Zenovesi, potenti in arme et exercitate in le guerre: et sopra tutti Zuani Zustiniano, capitano delle nave Zenuese, pareva una fulgure de Marte. Fo abbrazato dalo imperadore con grande honore et benivolentia, fo scripto ala provisione con tutta la sua compagnia, et publicato prothostara; el quale fo facto prefecto alla defensione delle mure presso al palazzo, contra le quale el tyranno ordenava piantar la grande bombarda. Ancora lo imperadore concessa a questo Longo Iustiniano l'insula de Limno con bolla aurea, piacendo ala misericordia de dio liberare la città dalle mane di soi nemici. Da quel zorno in po Zuane Iustiniano con li altri Latini combativano contra li Turchi come semidei, stando avanti le fosse et li revellini. Et molte volte nasciando fora al campo combattevano con Turchi; et uno Cristiano valeva per XX Turchi. Ma el consiglio dello imperadore et del suo senato fo che i Romei contrastasseno

dalli muri et dalli stecchati con verettoni saietine et bombardata, perchè alla città mazor perdeta et mazor danno era
 267 la morte de uno Romeo o Latino, che al signor Turcho la morte de cento di soi subditi. Cresceva lu exercito Turchescho da zorno in zorno de homini che de sue voluntà venivano. Erano in campo contra la città, secondo el comune arbitrio, homini più de 400 milia. Li Zenuesi de Galata, essendo anchora Mechemeth in Andrinopoli et per venir allo assedio de Constantinopoli, li hanno mandato ambaxiatori, commemorando la immacolata lor amicitia verso de lui. Et esso simulatamente respondendo diceva esser loro vero amico; et che dall'amore verso de loro nisuno el potrà mai separare, pur che non dagheno adiutorio ala citade. Et così li hanno promesso. Ma come el fine ha dimostrato, le pecore forono inganate dal lopo, perchè quelli de Galata pensava che la fortuna de la città andasse per quel medesimo corso che era andata per avanti nel tempo di precessori del ducha Mechemeth, li quali havendo assediata la citade, al fine se partirono senza victoria et senza honore. Et nel tempo della obsidione Galatiani mostrava amicitia con li Otomanide. Et daxeivano aiutorio alla citade. Così speravano far con questo dracone, finzere amicitia con lui, et ascosamente aiutare li Romei. Ma lo tyranno maligno pensando tra se così diceva: io lassarò dormire el serpente infine ch'io amazarò el dracone; poi con uno flagello leziere
 268 percotendolo insu la testa, stomirò el serpente. Et così fece. Coadunata adunque l'armata Turchescha et appresentandose dala parte del mare galie fuste et parantarie finca 300, lo porto della città fo serrato con cathene da parte de la porta dela città chiamata horea infine alla parte de Galata. Et li navilii stevano alla fila dentro, guardando el porto et la cathena. Et le nave cinque predicte, una dello imperadore, la quale era venuta da Peloponeso carcha de frumento, et le altre quatro le quale partirono da Zenua per venire in aiutorio de Constantinopoli, tutte arivarono ad Chio, ove per mettersse meglio in ordine delle cose necessarie alla guerra, demorarono tutto'l mese de Marzo. Intrando el mese de Aprile, et navigando le nave per inboccare el canale de Galipoli, obstando Bora, forono impedita alcuni zorni. In questo tempo l'imperadore spectando era in grande affanno. Finalmente cambiandose li venti, le nave veniva con le vele piene verso la città. Spectando li cittadini dalle mura con grande festa et allegrezza salutavano le nave. El tyranno, apparendo le nave, subito come dracone indomito corse alle sue galie, comandando alli patroniche o prendesse le nave, o contrastasse per modo che non intrasseno in porto. Alhora uscite le galie contra

le nave fora del porto verso porta aurea, le nave vegnando ²⁶⁹ per la drecta via per passar S. Demetrio acropoli per entrare el golfo de Chieratio, l'armata Turchescha contrastava alle nave, perchè in quella hora el mare era in bonaccia. Et fo ad veder cosa maravigliosa. el mar non se vedea, perchè era tutto coperto dalle galie nave et navilii. quelli dalle galie et fuste non podevano mettere remo in acqua. tante erano le saette che anevolava el cielo. Quelli veramente delle nave, come aquile soprane, traxevano li veretoni coma folgori et bombarde senza fine, che facivano risonare tutti li elementi. Fo facta grande occisione de Turchi. El tyranno a cavallo collo exercito terrestre, stringendo el cavallo corse al mare; acceso di superbia et desdegno voleva con lu exercito fendere el mare et venire alle nave corrociandose, alli soi ignavia et inertia improperando. Alhora comenzando spirare el vento prospero, le nave con le vele piene sé ne veniva verso el porto, et le galie da popa rimaseno: che certe, se le nave le havebbe havute avanti, con quella prosperità de vento tutte le haveria affondate. El ducha, che non intendeva l'arte del mare, forte turbato eridava al grande comestabile, el quale non attendeva alli comandamenti del ducha per essere inutili et senza razons. Alhora el tyranno irato comandò alli soi servi che andasseno al Diplochioni et menasseno el grande comestabile ala sua presentia; el quale me- ²⁷⁰ nato fece distender in terra a quatro homini, et el duca con le proprie mane el batù con uno baston d'oro grevemente, dagan-doli fine a cento botte. Questo era de generatione Bulgaro, de sangue nobile, chiamato Palta, quatro anni avanti havea cor-sezato la insola de Lesbo, onde portò via multa preda. Fo servo paterno de Mechemeth; el quale per haver condition et fama con i barbari senza fede, abbandonò la propria fede vera, et al fin perse l'anima, l'honore et la conditione del mundo, et venne intanto vilipendio, che uno vile Asappo li cavò uno ochio. Le nave venute a vele in porto, quelli della città calando le cathene dentro dal mandrachio lietamente le recevet-teno. El ducha vedendo che dentro dalle cathene sono octo nave grande et alquante galie imperiale et galie grosse Venetiane et molte altre fuste et navilii, pensò che era impos-sibile a vincere per la via del porto; onde trovò un'altra nova et miravigliosa via. Comandò spianare le valle le qua-le zazeano drieto a Galata dalla parte verso Natolia, zoso di-plochioni, infine al'altra parte de Galata iacente verso i lità ²⁷¹ del golfo Chieratio contra Cosmidio. et havendo facta la via qualita quanto poteva, menava le fuste con li vasi. et ha-vendo destesse le vele, comandava tirar per terra dal canal de Sacrostomio, et introdur li fusti nel golfo Chieratio. La

qual cosa, come fo ordinata, fo facta. Le fuste se tiravano, et in ciascheduna fusta era uno nochiere che sentava al temone, l'altro che governava le vele. L'altro tegniva el tamburlo, l'altro la trombetta; cantando nautico canto. Et navigando in pupa per le valle andavano per terra, per fine che zonseno al mare. per questa via forono conducte fuste octanta. Cosa maravigliosa et nova! Xerses fece ponte sopra el mare, et tanto exercito passa per quel ponte, come sarrebbe passato per terra, ma questo novello Macedone, come io credo, ultimo tyranno della sua zente, fece de la terra mare, et li navilii caminare per cima delle montagne come per le onde marine. Xerse venendo passò lu Hellesponto con grande gloria: tornando passò vestito da Atheniesi de grande vergogna. Questo navigando per terra come per mare, desfece li Greci et prese le famose Athene, che adornava tutto el mundo, imo prese la imperatrice de tutte le citade. Questo fece per mare. Per terra veramente, portando quella bombardarda grande contra la città, la piantò verso la porta appresso S. Romano. Arente la bombardarda grande, ne fece piantare doi altre minore, una da uno lato, l'altra da l'altro. Et prima faceva trare le doi minore; poi dava foco alla grande bombardarda, azò la botta non andasse vota, pigliando segno et misura per la grande dalle doi altre minori. Descarcata la grande bombardarda, per el grande tono et tremore tutti Constantinopolitani rimaseno attoniti et stuprefacti, chiamando in suo adiutorio Christo redemptore. Alhora tolseno l'anchora della genitrice de dio dal palazo, dove soleva sempre stare, et portola con devote rogatione et prece al monasterio de Chora. Et ivi stette fine che la città fo presa. Alhora fo compito el dicto de Ieremia propheta, dicente per la bocca de dio: perchè tu porte libano da Sava et cynamo da terra lontana? Li vostri sacrificii, non sono acceptati, et li vostri holocausti non me danno piacere. *haec dicit dominus: Ecce*, io do a questo popolo infirmità, et deventarano infermi in quello el patre et figlioli. El vicino e'l propinquo se perderano. *haec dicit dominus*. Eccho, el popolo venne da Borea, grande gente. Et molti imperadori se levarono dalli confini della terra, et portarano archi et pharetra, et seranno crudeli et non haverano misericordia. Et la voce sua serrà come mar procelloso. in cavalli et arme
 273 menaranno zoso li loro exercito come foco in bataglia, in te, figliola Sion. Ma tornamo ala sagacità del magistro bombardiero, el quale, azochè non se sfendasse la bombardarda trahendo la pietra, intrando el vento nel vacuo di metalli calefacti dalla calidità della polvere, subito copriva le calde bombarde con pelle de camelli. Ma perche questo reme-

die non era sufficiente, doi et trè volte fo visto che buttata la petra le bombarde se rompevano. El maistro prudente trovò miglior remedio, che scarchata la bombarda, subito la bagnava con oleo caldo, et così la frigidità del vento et del'aere veniva a temperarse dalla calidità del'olio bollito. in questo modo le bombarde portarono la fatica finchè la città fo presa. In questo tempo ch'el ducha Mechemeth castrameta- 374
metava Constantinopoli, se trovò nel suo campo uno messaggio de Iancho vaivoda et commissario de rè de Ungaria, mandato da Iancho ad retractar la pace, la quale con sacramenti sollemni havea facta col ducha Mechemeth per anni trè; di quali uno et mezo era passato. Et questo perchè lo imperador de Romani, el quale in quel anno fo coronato da papa Nicolà quinto, lo havea descacciato dalla commissaria, et dato la cura del reame a rè Ladislavo, el quale era zà pervenuto ala età legitima de governar el suo regno. Onde el vaivoda mandò el dicto suo messaggio al ducha Mechemeth, facendoli a sapere, in questo modo dicendo: io ho renduto el regno al mio signore, et da mò in avanti non son per mantenerte quello ch'io te ho impromesso. Tolli adunque le tue scripture, che tu me hai dato, et anche le mie; et fa come tu voli con rè de Ungaria. In questo tempo fo revelata la prophetia de uno sancto confessor. La terza volta ch'el vaivoda de Ungaria fo rotto da Turchi, come el sermon nostro ha demonstrato, fuzendo passò el Danubio, et tornando in la patria per ventura scontrò el confessore, homo vecchio de sancta vita; col quale razonando come era stato rotto et fugato, agrevandose che la bona fortuna se era partita dai Greci, et che più non li guarda con bon volto, et è andata alli impii, li quali guarda con riso et occhio iocundo, el beato religioso respone dicendo: sappi, o figliolo, che se la destructione non venerà compita alli Romani, la fortuna non riderà alli Christiani, perchè la città se de desfare da Turchi, et poi le male fortune de Christiani haverano fine. Essendo adunque per le botte delle bombarde cazute doi cortine de muro et la torre de S. Romano, quelli de fora vedevano quelli dentro, et quelli dentro vedevano quelli de fora. Ioanni Iustiniano con tutti quelli che erano sotto de lui, valorosamente combativa, et similmente quelli del palazzo. Da Galata grande numero passava in adiutorio della città. Andava anche allo exercito delli inimici senza paura palesemente, portandoli olio per le bombarde et altre cose che loro domandavano. Alla città davano aiuto quanto potevano, ma secretamente. I Venetiani con grande animo et virtude combattivano contra i Turchi, molte volte usciendo fora della città, contrastando con loro. De-

fendivano la porta imperiale insieme con i Romei, et da la porta fine al Chinigo, largamente expendendo li soi danari et le proprie facultade per defensione della città. El Megaducha con cinquecento armati andava a torno la città, confortando li stratioti, recensendo le guardie, et recercando quelli che mancava. Et questo faceva ogni zorno. El dracone non combativa la città con tutte le sue forze, spectando l'hora vaticinata dalli soi indivinatori. Ma l'imperador vedendo li muri caduti per terra, molto se cominzò a confortare, perchè questo mai piu non era intravenuto dal tempo de secondo Constantino per tante bataglie Tartaresche, Persiche et Arabiche. Pur una piera d'una libra delli muri della città non era cazuta. Et vedendo lu exercito grandenissimo inuberabile et potente, mandò ambaxiadori al tyranno, suadendolo et pregandolo ch'el togliesse da lui tributo ogni anno quanto voleva, anchor mazor de quello li poteva dar, solamente ch'el se partisse et facesse la pace. El tyranno veramente rispose così dicendo: non è possibile ch'io me parta. o prenderò la città, o la città prenderà me vivo o morto. Ma se tu voli partir da Constantinopoli, io te darò Peloponeso et ali altri toi fratelli darò altre provintie, et seremo amici. Et se non me darai la intrata con pace, entrerò co la spada per forza de bataglia, et tutti li toi baroni amazarò con esso ti, et tutto el populo darò in preda allo exercito mio, et la città vacua tenerò per mi. Lo imperador per modo niuno non volse mettere la sua mente alle parole del tyranno, perchè non era degna nè conveniente cosa, che la città imperiale fosse tradita alli Turchi per man de Romei, perchè quando questo fosse factò, que via, que loco in terra seria mai dato da Christiani ad habitare ali Romei? et non solamente da Christiani: ma da essi proprii Turchi, Zudei et altre barbare natione, che non fosseno abbominati, consputati, vilipenduti, desprezati et hodiati, come traditori della fede, delle cose sacre et della patria. Meglio parse morire in la sua patria con honore, che vivere in quella de altri con vergogna. El Longo lustiniano, el quale continuamente invigilava ala salute della città, ordinò bruxare le XXX fuste Turchesche, le quale erano state portate in porto, con una galia imperiale. Et havendo ordinata la galia, et empitala di misteria facile da bruxare, et posti in quella homini più de CL di più valenti de tutti'italiani, stavano apparecchiati, spectando el vento per acostarse alle fuste. Li Zenuesi de Galata havendo inteso l'ordine del Longo, subito ne diede aviso alli Turchi. Quelli veramente apparecchiandose alla defesa, meseno a segno la bombardata, spectando la galia di Latini. I Latini non sapendo che li

Turchi fosseno stati avisati da Galata, a meza nocte levate le anchora andarono colla galia per accostarse alle fuste. Li Turchi, che tutta la nocte vegiarono, senza dar voce, misero foco alla bombardarda; la quale investì la galia et affondola con tutti li homini, con grande danno et dolore de tutti Greci et Latini, et maximamente del Longo, perchè²⁷⁸ erano tutti della sua nave, zoveni strenni da bataglia. Li Turchi vero, levatise in grande superbia per quella virilità, levarono voce et clamori al cielo, così quelli delle fuste come quelli de campo. La terra pariva se movesse. In grande paura stevano quelli della città et de Galata tutta la nocte. La matina sequente li Turchi superbi per la non sperata victoria, hanno carcbata l'altra volta la bombardarda, et postala a segno contra una navè carcha de apeties et ricche robbe de mercatanti Galatani, la qual stava apresso la porta de Galata et dovea navigar in Italia, zonta dalla piera de la bombardarda fo sfessa dal fundo della carina, et rotta con tutto el carcho fo submersa. Questo fo el dono, el quale rezevetteno Galatani da li Turchi per la amicitia immacolata: che tenivano con quella zente impia, senza raxone et senza leze. in quel proprio zorno Galatani andarono alla presentia di baroni del tyranno, condolendosi del danno et della nave submersa, commemorando la amicitia, li antichi²⁷⁹ et novi servitù, et li advisi dati. Resposero quelli che credevano che la nave fosse dei nemici, et che havesse bona speranza, et pregasseno dio che presto prendesseno la città; che resarciriano li ricevuti danni. O miseri et trè volte miseri Galatani! Non intendete che in una medesima fortuna con Constantinopolitani sete konzunti. havete posta speranza in zente barbara senza fede. El tyranno in quelli zorni havea ordinato uno ponte de legno, el quale guardava verso el Chinigho. Era connexo de vasi et botte più de mille; largo quanto doi botte distendono, in longheza quanto distendono doi mano de botte, alla fila fine ad mille. Et konzonte le doi file in seme, forono ficchate con trave dalle doi parte, courendo et gualizando el ponte de tavole de sopra. Era largo quanto cinque homini in schiera podiva andare. Ordenato el ponte, mandò a dir allo imperador: sappi che le cose sono apparecchiate per la bataglia. hora è²⁸⁰ tempo redurte alla mente quello ch'io te ho nuntiato per avanti. Lassamo a dio el fine del proposto nostro. Et tu che dici? Voli lassar la città, et con li toi nobili andar là che tu voli, lassando el populo senza danno? O veramente voli contrastare et con la vita perdere la facultà con tutti quelli che se trovarano con ti? El populo captivo mandarè in servitù, disperso per tutta la terra. Lo imperadore col

suo consiglio ala horribile proposta così respose. Se tu voli vivere, come vivevano li toi progenitori, pacificamente con esso noi, serrà la gratia de dio, perchè quelli tractavano li nostri antiqui come patri, et così li honoravano. Questa città la haveano come sua patria, perchè nel tempo di bisogno tutti quanti venivano et in questa se salvavano. Habbi adonque le cose a noi tolte de mala raxone, terre et castelle, come se iustamente le havessi aquistate. Et taxa li nostri tributi, che damo a ti, quanto sia nostra possibilità, et vatene con la pace, perchè, come tu sai, spesse volte advene che quello che spera vincere, per lo inmoderato volere reman vento. Dare a te la citade non è in le nostre mane, nè de alcuno che habite in essa, perchè tutti quanti per universal decreto havemo disposto morir in la città et non habere

281 vere misericordia della vita nostra. Queste parole havendo inteso el tyranno, desperandose della pacifica traditione della citade, comandò fosse facte cride per tutto lo exercito con sacramento, manifestando el zorno della bataglia, che non vole altro guadagno che le mure della città: li tesori veramente et la preda deli homini et delle femine, sia tutto per vostro guadagno. Alhora tutto lu exercito, laudando el suo ducha, levò al cielo cride et remori. Venendo la sera, el ducha mandò nuptii et preconi a tutte le tenne et paviglioni. che cadaunò dovesse apigliare lumi et grandi fochi. Facto el comandamento per tutto lu exercito et navilii, fo visti tanti fochi et luminari, che parive el cielo, el mare et la terra ardesse. et intorno li fochi tanti belli, soni, voce et barbarici clamori se aldivano, che pariva tutto'l mundo se movesse. Alhora li poveri Romei della città, et li Greci et Latini de Galata, et quelli che erano in le nave et galie, molto se impaurirono. In tutta quella nocte parse vedere el mundo più chiaro ch'el sole. Tutti li Christiani eridavano, chiamando a dio misericordia, che li liberasse dalle ma-

282 ne delo inimico. Ioanni Iustiniano passò tutta quella nocte senza riposo. la matina fece far comandamento che tutte le stipule, sarmenti et fascine, che se trovavano in Constantino-poli, fosseno portati al muro rotto per far ripari, havendo facto uno altro fosso dentro via per salvare li muri rotti. Li Romei essendo inclusi et non possando più uscir fora ad contrastar con i Turchi, da alcuni vechi li fo mostrata una porta sotto terra, la qual molti anni avanti era stata ascosa sotto el palazzo. chiamavase Chierchoporta in lo perivoleon, zoè nel pomerio. in quelli zorni lo imperador la fece aprire. per questa porta li zovani uscivano secretamente a contrastar con li inimici. El tyranno uno zorno de Domenica comenzò la bataglia generale, la quale durò da l'alba fine

ala ora nona. Dapo la hora divise lu exercito dal palazo fine alla porta aurea , et li li LXXX navilii da Xiloporta fine a Platea. Li altri veramente, che stavano in Diplochioni, ²⁸³ hanno circondato la aurea porta fine ad S. Dimitri Acropoli et da la piccola porta, la qual era al monasterio de Odigitria, descendente dal grande palazo , et passando el porto hanno circondato fine al Ulangha, chadauno de quelli habiando scala ad la alteza de li muri. Et lunedì sequente el tyranno con lu exercito et col grande apparato se mosse contra la città. Lui a cavallo veniva verso li muri rotti con X milia zoveni di soi servi fideli, valenti combattivano come leoni. dietro et da lati li andava più de centomilia huomini armati a cavallo. In le parte de zoso, infine ala porta aurea, più de altri centomilia, et dal loco ove steva el duchs infine al palazo altri L milia. Et sopra el ponte et sopra li navilii una multitudine innumerabile. Quelli veramente dentro fo divisi. Lo imperadore con Ioanni Iustinano alli muri cazuti; fora del castro, dentro dal pomerio, havendo con essi de Greci et Latini fine a trè milia. Le Meghaducha alla porta imperiale havea fine a zinquecento. In li muri che sono verso el mare et ali soi merli, dalla porta lignea fine ala porta Horea, balestrieri et arceri fine ad zinquecento, et dala porta Horea attorno fine alla porta aurea, per cia- ²⁸⁴ scheduno merlo uno arciero o balestriero o funditore. Tutta la nocte senza sonno in le sue statione vigliarono. Li Turchi se afforzavano accostare le scale alle mura. El tyranno col bastone de ferro non cessava sollicitare le schiere, adortandoli alcuna volta, castigandoli e reprimendoli della ignavia, et che non appozavano le scale et non se portavano da valenti Musulmani. Quelli de la città virilmente contrastava, quanto per le loro forze et numero impare era possibile. Ioanni Iustiniano, gagliardo et forte, come bon capitaneo, con l'imperador armato provedea et soccorreva ad ogni bisogno. Ma oimè! ala volontà de dio chi po contrastare? Et se la città per sententia divina dovea caggere in le man de Turchi, qual potentia de Christiani la haveria mai poduto defendere? Eccho che dio ha tolto de mezo de lu exercito di Greci Ioanni Longho, armipotente et forte capitaneo, che paria uno gigante. el qual fo ferito nel brazo de una ballotta de piombo. essendo in quel brazo lu scudo, la ballotta passò la lama de ferro. Et non possendo star per la ferita, disse al imperador: sta gagliardamente. Io andarò fine ala nave, et subito ch'io serò medicato, tornarò. Oimè! che questa è l'hora che se conviene adempire li dicti de Hieremia da la bocca de dio a Sedechia. Queste cose dice el signore dio Hisrael. Ecco ch'io revolto le arme

- della battaglia, le quale sono in le vostre mane, contra de voi.
- 285 Lo imperadore de Babillone et li Caldei, li quali ve hanno serrato dentro dal muro, veneranno per mezo questa citade, et combateranno con voi con mano destesa et con braccio potente, et con grande ira et furore batteranno li habitadori de questa citade. Et li homini et li animali farò morire de morte crudele. Et non haverò misericordia de loro. *Lubricaverunt vestigia nostra in itinere platearum nostrarum. Appropinquavit finis noster. Velociores fuerunt persecutores nostri aquilis caeli.* Li Turchi a piano se accostavano alli muri per appozarli le scale. li poveri Romei virilmente combatavano, tutti disposti prima morir in le difese che laserli intrare. Ma la voluntà divina, la quale havea disposto perdere la città, dirizò li Turchi per la via della porta secreta, la quale de sopra havemo dicto che fo aperta. Et essendo saltati dentro alcuni di famosi servi del tyranno, li quali spiravano foco, amazarono tutti che li contrastava. Fo cosa horribile ad vedere li poveri Greci et Latini, li quali contrastavano et non lassavano accostare le scale alli muri, da quelli che erano intrati per la porta secreta, venivano tagliati; et alcuni serrando li soi occhi se buttavano dalle
- 286 mure. Et così tutti finivano la sua misera vita. Li Turchi poi senza contrasto ficcavano le scale ali muri, et montavano come aquile volanti. Lo imperadore con li altri Romei non sapevano che li Turchi fossino intrati, per chè la porta onde intrarono fo da longi, et perchè tutti attendevano ale loro statione. Li Turchi erano tutti homini da battaglia, et erano più de XX per ciasche uno Romeo. Vedendo adunque lu exercito de fora che li soi zà erano intrati in la città, tutto se mosse con grande impeta et furore. Et alcuni per le scale appozate ali muri, alcuni per le porte intrarono, con grande crudeltade et occisione de Greci et Latini, li quali voltati tutti in fuga, dalla grande multitudinede barbari sanguinari venivano pessundati et amazati senza pietade. La mazor parte dellu exercito intrò da quella parte che li muri erano ruinati, perchè le porte et le strate non capivano tanta multitudinede, anche perchè erano coperte et cumulate di corpi morti. Lo imperadore vedendose ad tal
- 287 fine conducto, tenendo anchora lo scudo et la spada in mano, disse questa dolente parola: non se trova qualche Cristiano che me toglia via la testa? Alhora uno di Turchi li trasse una botta et ferilo nella faccia. l'imperadore irato ferì quello de una mazor ferita. un altro Turcho, che dereto stava, ferì l'imperadore d'una mortal ferita, per la quale cadette in terra morto. Li Turchi credendo haver ferito uno privato stratioto, hanno lassato lo imperador di Greci in

terra scognoscinto. Essendo intrati li Turchi in Constanti-
 nopoli non perduta de trè homini solamente, li quali furono
 amazati in la intrata, perchè fo l' hora prima de zorno, non
 era anchora apparso el sole sopra la terra. Tutti se spar-
 sene per la citade, amazando Greci et Latini, quanti ne tro-
 varono. furono amazati circa doi milia homini da bataglia;
 et questi furono morti per paura, perchè Turchi pensavano
 che in la terra se trovasse più de cinquanta milia homini da
 operar arme: che se avesseno saputo che in tutta la città
 non erano più de octo milia homini da arme, li haveriano
 salvati tutti quanti per venderli con mazor sua utilidade, per-
 chè questa generatione è tanto avida de robbare che, se
 quello che li haverà amazato el padre, li cagiera in le mane,
 et farà libero per dinari. Et io scriptor ho parlato poi con
 molti de lor che se trovarano al conflictio, li quali me han-
 no data notitia della grande formidine che hebbero in la 288
 prima intrata che feceno in la città, de li servi electi del ty-
 ranno, che se chiamano lanizari, corseno alcuni al palazzo
 imperiale, alcuni al grande monasterio del Prodomo et al
 monasterio de Cora, dove era stata reposita l'anchona della
 immacolata matre de dio. o lingua, o labri, che per li toi
 peccati foste reservati per dover dire le cose intravenute alla
 adoratissima anchora della intemerata vergene. Uno delli
 impii, strinzendo conle nefarie mane una manara et alzando
 la braccia, sfesse la sancta ancona in quatro parte, et tra-
 ete le sorte, ciascheduno tolse la sua parte con lo havere et
 ornamento che se trovavano in quelle. Et similmente divi-
 sero li vasi et ricche supellectilie del monasterio. Alcuni in-
 trarono in Casa del prothostrator, onde rapirono li grandi
 thesori reconditi dalli antiqui. Et con li thesori hanno rap-
 pito le generose donne, le quale in quella hora per la sta-
 gione del meze de Mazo altamente dormivano. o fortuna
 miserando! o casa horribile! Vedevase correre li miseri
 Romei per le strade sbigottiti, e smorti, feriti et sanguenen-
 ti, scampano alle proprie case per vedere et abbrazare le
 moglie et li figlioli soi, domandati in chè stato se trova-
 vano le cose. O pianto inconsolabile! o voce et parola obscura!
 o risposta più amara che la morte! aldire: li adversarii nostri 289
 son dentro dalli muri. Poichè questa voce horribile fo divul-
 gata per tutta la citade, vedevi le strade piene de homini et
 femine, preti, Caloieri et Calogree. tutti correre alla chiesa
 grande, le femine con li piccoli putti in brazo, lassanti le
 proprie case alli impii possessori. Ma de questo concor-
 so ala chiesa grande qual fo la caxone? Da li antiqui fo
 manifestata una prophetia de alcuni falsi propheti, come
 Constantinopoli serrà data alli Turchi, li quali intrarono

con grande potentia, et i Romei serrano tagliati da quelli infine alla colonna del grande Constantino; da poi veramente l'angelo de dio descenderà dal cielo con la spada, et rimanderà l'imperio con la spada ad uno homo anonimo, che in 290 quella hora serà trovato stare alla colonna molto humile et povero; et dirà a quello l'angelo: tolli questa spada, et defendi el populo de dio. et alhora li Turchi serrano inferiori, et i Romei li tagliaranno, et cacciarannoli dalla citade et dalla Grecia et dalla Natolia infine alli confini della Persia, ad uno loco chiamato Monodendrio. Questa adunque fo la caxone del confugio a la chiesa grande et ala colonna, credendo trovare la misericordia de dio. In una hora el grande tempio se vidde pieno de homini et de femine, et li portici pieni de popolo innumerabile. O dolenti et miseri Romei! Questo è quel tempio che heri et lo avanti heri voi chiamavate speluncha et ara de gentili. nissuno de voi entrava dentro, azò non se commaculasse, per haver celebrata dentro la messa quelli che amava la unione della chiesa de dio. hora tutti havete confugio ad questo tempio come vostro salutare. Ma la ira iusta de dio non se mossa ad misericordia de voi per li simulati amplexi et per li vo- 291 stri pianti. Che se in tanto periculo l'angelo de dio fosse desceso dal cielo et haveasse domandato voi: volete ricevere la pace et acceptare la unione della chiesa? che io cacciàrò li inimici dalla citade. Certe voi non haveresti consentito. et se pur havessate consentito, el consentimento vostro seria stato falso, perche anchora stà in le vostre menti la sententia de quelli che dicevano: meglio è cagiere in le man de Turchi che de Franchi. I Turchi in quella hora prendando, robbando et amazando Greci et Latini zonzero al tempio, non era anchora passata l'hora prima de zorno. Et havendo trovato le porte del tempio serrate, colle manare le buttò per terra. Intrando li barbari con le spade sanguinose tra quello afflicto populo innumerabile, senza contrasto ciascheduno ligava el suo mancipio. hora chi serrà che assolutamente possa commemorare senza lacrimc la infanda clade delli cittadini, le voce et vagiti in quella hora deli teneri fantulini, li lacrimosi gridi et ululati delle matre, li amari pianti delli patri, la miserabile captività del populo tutto? Li barbari cernivano delle donzelle et delle Calogree le più tenere et le più belle. Le simplice infelice, battendo li sanguenati pecti et stracciando li sparsi capelli, non moveano li barbari ad compassione nè cordoglio, ma ad mazor libidine et rapina. Ligavano le madonne con le ancile, li signori con li soi servi comparati, li zoveni con le tenere donzelle. Le pudiche vergene, le quale appena osavano resguardar la faccia de

suo patre, abhorendo et reluctando el tacto delle barbarice mane, venivano tirate per li capelli et battute, perchè el ²⁹² barbaro raptor la voliva menar alla sua maxone et darle in salvo, et tornar poi per la secunda preda. Ligavano li maschi con le corde, le femine con le sue bende et parte con li proprii capelli. cosa miserabile avedere quello stolo lamentabile de maschi et femine de ogni etade, senza numero, ligati tutti come animali, andar piangendo dove li raptori li menavano. Et non fo chi li havesse misericordia nè cordoglio. Qual lingua de huomo mortale poderia mai narrare del magno et sacro tempio li grandi thesori, li ornamenti delle cose sacre et le reliquie sancte delle nepharie mane delli impii fedate, reversate et robbate. Parlando la lengua et la voce mia in la seccha boccha è diventata muta. Havendo li barbari vendicatori della iusta ira de dio expilato el grande tempio delli antiqui soi thesori, pretiosi ornamenti, sancte reliquie et cose sacre, vasi d'oro et d'arzeno, cathene, lampade et candelabri, et tutte le opere et immagine d'oro et d'argento, in piccolo momento de tempo ogni cosa infassiarono, ligarono et portò via, lassando el tempio nudo et deserto. Et in quella hora fo compita la prophetia de Amos propheta, dicente per la bocca de dio: el signor dio omnipotente dice. in quel dì al homo veloce mancarà la fuga. Lu homo forte non retenerà la sua virtù, e'l robusto non salvarà l'anima soa. Quel che tenerà l'arco, non starà costante, et quello che montarà a cavallo, non se salvarà. Li corni delli altari cazerano per terra. percuterò le case de l'inverno et da la estate, et le case eburnee perirà, et multe case seranno disipate. *dicit dominus.* Ho in hodie et des- ²⁹³ pregio le vostre feste. Non receiverò odore dale vostre congregatione, se me farete offerta. Li sacrificii et li vostri doni non acceptarò. Mon metterò mente alli vostri voti. non aldirò li versi et li canti della vostra citera. converterò le vostre festivitàde in lucto, et tutti li vostri cantici in plancto. El signor dice. Ecco che vengono li zorni ch'io mandarò la fame sopra terra; non fame de pane nè sete de acqua, ma de aldire la parola del signore. Et serano conturbati dal mare fine al mare et da Aquilone fine ad Oriente. Andaranno circuendo, cercanti la parola del signore, et non la trovaranno: in quella die mancharanno le belle vergine et li politi adolescenti. *haec dicit dominus.* Accadete in quel dì spauroso et obscuro del compimento della città, ch'el popolo faceva festa per memoria de sancta Theodosia martira. Grande multitudineda dala sera tutta la nocte vigila-
 va ala sepultura della sancta. Ma la matina in aurora la mazor parte delle donne con li soi mariti andavano ad ado- ²⁹⁴

rar la sancta, ornate delle più ricche robbe che havessero, portando candelie incensi et altri doni. et così sono cazute in le mane de Turchi. Como potevano cognoscere li miseri infelici la ira de dio, che era repentinamente cagiuta sopra la città da la parte che li muri erano cazuti, stagando alla regione contraria, et essendo la cita tanto ampla, spatiosa et grande quanto quelli che la hanno vista sanno. La città bruxava dalla porta Carsu et da Sancto Romano et dalla parte del palazzo. li molto sfortunati Greci, li quasi combattivano contra i Turchi che erano venuti con l'armata dalla parte del mare et del porto, non lassavano appozzare le scale ali muri, et erano piu forti che li Turchi. fine ala terza hora del zorno fortemente combattendo se mantennero. Ma vedendo che la città era presa, et aldendo la voce dolorosa delli captivi Greci, et dale forze delli animi et di corpi in tutto abbandonati, non havendo più altra via de salute nè speranza, boi hoimè, strangosati come morti cadivano da li muri. Alhora i Turchi che erano venuti con l'armata, vedendo la terra presa et li muri de la marina abbandonati, accostando le scale alli muri et rompendo le porte, intrarono in la terra senza contrasto. El Meghaducha, el qual guardava la porta imperiale con homini 500, veduta la città esser presa, andò alla sua casa. Et similmente quelli che forono in la sua compagnia, andarono ad
 295 abbrazzare le sue mogliere et figlioli. Ma li mischini trovarono le case votè senza robba et senza la famiglia. Li altri veramente, che ritrovarono le sue mogliere et figlioli, con loro insieme forono ligati. li vecchi, che per la età o infirmità non potevano andare, crudelmente amazavano. Li infantuli, che novamente erano venuti al mundo, buttavano per le strade senza pietade. El Megaduca trovò li soi figlioli et figliole con la mogliera serrati dentro in la torre, essendo in quel tempo la sua donna inferma. Ma li Turchi, che circondava la casa 'et la torre, non permettiva el Megaduca intrare dentro, perchè el tyranno havea posto alcuni di soi servi a guardar la casa et la fameglia del Megaducha; ali quali havea dato non pochi dinari, per dimostrare che recaptava quelli del Megaducha per lu iuramento che facto li havea. Et così el Megaducha con tutti li soi veniva guardato. La vil multitudine servile et inerme ultimamente intrarono ad exportare le antique et inevacuabile ricchezze di Greci. Ioanni Iustiniano, del quale lavanti havemo parlato, che era andato ala sua nave per medicar la piaga; aldito la nova amara et acerba della presa della città
 296 et della morte dello imperadore, comandò che tutti li soi se reducesseno alla nave. Et similmente l'altre nave fa-

cevano, benchè la mazor parte de quelle haveano perduto li soi patroni in la terra. Grande compassione et cordoglio fo ad vedere nel lito del porto la grande frequentia et concorso de homini et de femine, caloiieri et calogree, che piangivano et ad alta voce percotendosi el pecto chiamavano quelli dalle nave, dicendo: o boni Christiani Franchi, per amor de Christo recevete noi Christiani in le vostre nave; cavatene dalle mane de cani. Ma non era possibile, perchè la divina iustitia havia zà fatto la sententia inrevocabile, che tutti bevesse el calice pieno dela ira de dio. Et certe, se le nave li haveasse voluto levare, non haveriano poduto, perchè ad pena hebbeno tempo et loco ad scampar le sue persone. Et se li Turchi non havesseno lassato le sue galie per andar ad robbar la terra, di Latini nissuno seria scampato. Lassando adunque li Turchi le sue galie, li Franchi veramente per quella occasione uscirono del porto. El barbaro crudele, vedendo la fuga delle nave, de ira et de dolore soactiva li denti. quelli de Galata tutti con festinantia corrivano ali liti, procurando barche per andar alle nave, lassando le proprie case con le supellectile. Et molti per la improvida festinantia lassavano andare li soi thesori al fondo. In quella volta arrivò Zaganobei, messaggio del ducha Mechemeth, molto amato dal ducha per esser lui stato auctor et consultor de quella guerra. et arrivando chiamava: o Galatani, non fugite, giurando per la testa del tyranno che non haveano alcuna caxon de fugire, et che loro erano amici del suo signor, et habitaranno la città senza oltraggio de homo del mundo, et migliore conditione haverano dal ducha che non haveano havuto dall'imperadore; et che non haveasse cura d'alcuna altra cosa, azoch'el ducha non se adire contro de loro. Per queste parole de Zaganobei i Latini de Galata, li quali non hebbeno habilità da partire, rimaseno. li altri che forono più festinanti a fugire, quelli scamparono con le nave. li miseri disgratiati che per sua mala sorte rimaseno; facto tra loro el dolente consiglio, andarono col suo podestà alli piedi del tyranno. cazuti in terra genuflexi, orando et deprecando, se renderono, consignando le chiave della terra. humiliata la superbia del vincitore, con lieto viso et dolce parole forono licentiatu. Cinque nave grande, le quale erano uscite del porto, sopra le quale erano montati li patroni delle altre nave che erano remase, con venti secundi navigavano verso Italia. El simelmente le galie grosse de mercantia Venetiane, uscita del porto navigava verso ponente, tutti pianzendo et sospirando lo excidio della città imperiale, la quale haveano lassata in man de cani. Li Turchi che se trovavano con l'armata da mare, intrati in Con-

stantinopoli feceno la preda che possetteno havere de femine et homini, et congregato li menarono alle galie. El resto del populo fo menato fora della cita alli paviglioni. Tutte queste cose tanto horribile furono facte et finite dalla hora prima de zorno fine alla octava. In quella hora el tyranno essendo fora d'ogni dubio et paura, entrò in Constantinopoli con i soi visiri, consiglieri et messagii, havendo davanti et derietro et d'intorno intorno li soi servi preelecti, spiranti foco, zoveni Herculei, a tirar l'arco più periti che Apollo. Uno era sufficiente a contrastare ad X. et desceso in la grande chiesa, desmontò da cavallo, et intrato dentro con grande maraviglia guardò l'altitudine et grandesa dello antiquo tempio. Et mirando intorno vidde uno Turcho, el quale havea rotto uno di marmori nobili della operosa fabrica. et domandato el Turcho dal tyranno perchè caxonne havea rotto el marmoro, rpose: per gloria della sua fede. Allora el ducha strinse la spada et battì el Turcho, dicendo: non basta a voi li thesori et la preda? senza conminuire le opere della città, che sono mie. Così battuto, dalli piedi tolto mezo morto fo buttato fora. Poi fece chiamare uno di soi perfidi preti, et montare in uno alto pergolo, et pronuntiare uno sermone exacrabile et nephando. Oltra questo el figliolo et grande capitano de Antichristo montò sopra el sacratissimo altare, ove fece la sua oratione. Heu maledictione! heu portento maraviglioso et inaudito! hoimè, chi semo diventati! guai a noi. et che mostruosa cosa havemo visto alli di nostri! El Turcho senza legie et senza fede nel sanctissimo altare, ove sono le reliquie delli apostoli e delli martiri, ha facto la sua sedia. o sole, o stelle, o universo cielo et mundo, non abhorrete et abbominete questi miraculi tanto stupefacti et horrendi? ove è *l'agnus dei*? ove è el figliolo, el verbo del patre, manzato et non consumato; el quale se soleva sacrificare in quel altare. Certe semo reputati come vili animali di nissuno valore, et la nostra oratione per li nostri peccati appresso le zenti non venne aldita. El tempio, el qual fo edificato al nome della sapientia del verbo de dio, chiamato loco de Sancta Trinità, grande chiesa et nova Sion, boggi è facta ara di barbari et diventata et chiamata casa de Mechemeth. Iusto, signore, iusto è il tuo iuditio. Usciendo adunque el tyranno fora delli lochi sacri, rechiese Megaducha. Et essendoli presentato, li disse: havete facto bene non darne la città. Vedi quanto damno è sta facto, quanta destructione et quanta preda. Megaducha respondendo disse: signor, non haveamo noi tanta libertà darve la città; nè anchi la havea esso imperadore. Alcuni di toi scrivea allo imperador, confortandolo che non haveasse pau-

ra, perchè tua signoria non havea forse a prender questa citade. Per queste parole el tyranno notò Calil Baxia, contra el quale nutricava odio. Et in queste parole aldendo nominare lu imperadore, domandò se ello era fugito con le nave. El Megaducha respose che nol sapeva, perchè in quella hora che li Turchi intrarono, esso se trovava ala porta imperiale, lo imperador era ala porta Charsu. Doi zovani alhora della multitudine se levarono, et uno di quelli disse: Signor, io lu ho amazato. Et havendo presia per entraré con i miei compagni a guadagnare, lu lassai morto. L'altro veramente disse: io lo feretti in prima. Alhora el tyranno disse a tutti doi che andasseno ad cercarlo, et trovato li tagliasse la testa, et subito poi a lui la presentasse. Et così incontente fo facto. Presentata che fo la testa, el tyranno disse al Megaducha: dime la verità. è questa la testa del tuo imperadore? In quella volta mirata e ben affigurata la testa, respose et disse: signor, è sua. Et molti altri che la hanno vista, la hanno riconosciuta. Subbito poi la fece ficcare in la colona Augustea, et ivi la lassò fine ala sera. Dapoi havendola scortecata, et impita la pelle de paglia, la mandò per tutta la città mostrando. Poi la mandò a molti signori Turchi, allo imperador de Arabi et de Persi per triumpho della sua victoria. Altri dicono che ³⁰¹ Megaducha con Orchan et molti di generosi furono trovati nella torre del castel di Francesi, et li, perduta la città, se renderono. Orchan cambiò li soi vestimenti con uno monacho, et in quello habito uscette fora della città per una finestra del muro della terra. Et con i altri captivi, i quali con lui insieme se erano trovati in la torre, furono presi et menati alle galie. Uno Greco, che se trovava tra li altri captivo in la galia, tractando la sua liberatione disse al sopracomite: se tu mi voli liberare, hoggi darò presi in le tue mane el Megaducha et Orchan. El sopracomite con sacramento li zurò de liberarlo. Alhora el Greco li mostrò Megaducha et Orchan vestito in habito monachale. Riconosciuti el sopracomite l'uno et l'altro de quelli principi, subito tagliò la testa ad Orchan, et senza mora poi menò Megaducha al ducha Mechemeth, et presentoli la testa de Orchan in Cosmidio. Rezevuto tal presente, el duca donò molto avere al sopracomite ch'el condusse, et disse li che presto andasse via. poi comandò al Megaducha che sentasse. appresso comandò che per tutto lu exercito et per l'armata se cercasse la sua mogliera et figlioli. Li quali trovati, incon- ³⁰² tinente furono menati alla presentia del signor, el quale donò ad ciascheduno de quelli mille aspri, et mandoli a casa soa. Esso veramente Megaducha cominzò ad consolare et

confortare, dicendoli così: io te voglio ricomandar questa città, et che tu solo habi cura dessa; et darote mazor honor che tu havessi mai nel tempo del imperador; et non te sconfortare. Alhora Megaducha rendendo gratie al signore, basò la sua mano, et poi andò ad casa sua. Dopo queste el tyranno comandò che fosse chiamati tutti li nobili et ufficiali del palazzo dell'imperadore, li quali Megaducha tutti nominatamente havea dato in nota; et havendoli tutti recaptati con soi dinari, donò mille aspri per cadauno. Et passato el primo zorno tanto obscuro et tenebroso, che la generatione nostra fo dispersa, el tyranno venne alle case de Megaducha, et andando Megaducha incontro con molti inclini et riverentia, intrò in casa sua. essendo sua mogliera inferma in lecto, approssimandose el lupo che pareva pecora, salutando disse: *ave, o mater*. Non haver melanconia per le cose intravenute. *fiat voluntas domini*. Io ho da darte anchora più de quello che tu hai perduto, solamente si salva. Et venuti li figlioli, se inclinò alli piedi del tyranno, rendendo a quello molte gratie. Poi uscito fora, andò intorno alla città, la quale era tutta desabitata, in la quale non se aldiva homo nè animale nè uxello. El secondo zorno, che fo XXXmo de Mazo, el tyranno andò visitando ogni parte della terra festizando et facendo conviti apresso el palazzo imperiale. Et havendo bevuto el tyranno tanto che era facto inbriacho, comandò al capitano delli eunuchi che andasse a casa da Megaducha, et per nome del signor li comandasse che mandasse al convito suo figliol de età de anni XLIII, el qual era de bellezza predito più che alcuno altro. Aldendo el patre questo dispiazevole messagio, rimase come morto, et alterato nel viso disse ad l'Archieunuco: non è costume della zente nostra dar li nostri figlioli a conviti, che siano poluti et maculati nelli sordidi vittii convivali. Che certe meglio me seria intrevenuto, s'el signor me havesse mandato el lictore ch'el me tagliasse la testa. L'archieunucho consigliava Megaducha che li mandasse el putto, azò el signor non se adirasse contra lui. El patre non volea consentire alla iniquatione del figliolo, ma disse:

303 Se voi el vole tuorlo, tollelo et andate via, che io nol darò de propria voluntade. L'archieunucho tornato disse al signor quello che Megaducha li havea dicto, et che non li havea voluto dar el garzone. Alhora el tyranno irato di se al'eunucho: toglì uno di littori, et tu mena el garzone, el littore mene Megaducha et li altri soi figlioli. El Megaducha, inteso el nuntio, corse a basiar i figlioli et la mogliera. Dapoi con i figlioli et Cathacusinos, suo genero, col littore se ne andava verso el palazzo. L'archieunucho presentò el gar-

zone al principe, et disse che li altri stazevano ala porta del palazzo. El signor comandò ad littore che tagliasse le teste con le spada a quelli che stavano ala porta. Alhora el littore menando quelli pocho lontan dal palazzo, li disse el comandamento del suo signor. Ascoltando li figlioli el comandamento della morte, cominzarono a pianzere. Ma el generoso patre stando forte et costante, confortò li zoveni sbigottiti, confirmandoli et dicendoli: O figlioli mei, voi avete vistoche *hesterna die* in uno momento de tempo havemo perduto tutte le nostre cose. Le richeze nostre inevacuabile, la gloria amirativa che havevamo in questa magna citade, et per questa in tutto lu universo che habitano Christiani, tutte le nostre felicitade et tutto'l nostro bene è prae-terito. Adesso non n'è rimaso altro excepto la presente vita, la qual non è infinita, perchè per tempo moreremo, che tanto mancho ne deve aggrevare, essendo privati delle nostre cose, che havemo perduto la gloria, l'honore, la dominatione; et in lor vice recevemo obrobrii et ogni despre-3e5
gio, fatigando sempre, finchè la morte venga per noi, tollendone senza honor de questa vita. Dove è lu nostro imperador? Non fo occiso heri? dove è il tuo socero magno domestico? Dove è il Paleologo prothostrator con doi soi figlioli? Non forone iugulati heri in la bataglia! *Utinam* et noi fossamo morti con essi loro. Nientedimeno questa hora presente è sufficiente. Non peccamo più, perchè chi sa le arme del diavolo? se tardaremo, serremo feriti dalle sue saette, le quale mandano toxico, *Nunc nunc* lu Agone è apparecchiato per noi. In nome del crucifisso morto et resuscitato, moramo et noi, aciocchè con esso lui fruamo li soi beni. Et queste cose havendo dicto, i zoveni deventarono fermi et constanti, anzi pronti et solliciti ad morir. et disse al litor: fo quello che te è comandato, comenzando dalli zovani. El manegoldo obbediando tagliò le teste alli zovani, stante Megaducha, et dicendo: *Ago tibi gratias, domine. iustus es, domine*. Alhora disse al littor: fradello, dame poca induzia per intrar a dir la oratione era in quel loco una piccola ohiesia. Intrato con licentia del littor orò, et uscito dalla porta dove erano li corpi di soi figlioli anchora trementi, *iterum* dando gratie à dio, fo decapitato. El manegoldo compito el penitoso officio venne al convivio, 3e6
mostrando le teste al dracon sanguinario, lassando li corpi inhumati. Similmente quanti delli officiali et generosi del palazzo havea riconparato, tutti li mandò alla morte. Delle mogliere et figlioli ha electi li più belli corpi, et ricomandoli al archieunucho che per lui li salvasse. Del resto della preda ha dato la cura ad altri, finchè siano menati in Au-

drinopoli, nova Babillonia. La multitudine delli cittadini et popolari della grande citade se vedeva numerare per li paviglioni del barbarico exercito. La città nuda et deserta, senza voce, iacea morta; senza bellezza et senza forma rimase abbandonata. O città, *caput* de tutte le citade, centro de le quatro parte del mundo. O città, città, gloria de tutti i Christiani et destructione de barbari. o città, città, altro paradiso piantato verso l'occidente, havente dentro varie piante con abbondantia de fructi spirituali. Dove è il tuo decoro? dove è la valitudine tua benigna? dove sono le tue gratie *gratis* date? Dove sono i corpi delli apostoli del nostro signore, li quali sono piantati in paradiso sempre virente, haventi appresso se lu vestimento purpureo, la lancia, la spongia et la arundine; le quale noi basiendo, ne pareva veder Christo in croce. Dove sono le reliquie delli confessori? dove delli martiri? Dove sono le reliquie del

307 magno Constantino? Dove li cadaveri deli altri imperadori? Dove sono le strade, li cortivii, li trivii, li campi, le macerie delle vigne, che tutte erano piene de reliquie di sancti? Dove sono li sepulcri honorati delli generosi? *Vae nobis! propter damnationem nostram, domine, posuerunt cadavera servorum tuorum escas avium coeli, et carnes sanctorum tuorum belluis terrae* intorno intorno alla nova Sion; et non era chi li podesse sepellire. O tempio, che ere cielo in terra! o altare celeste! o divini, o sachri lochi dedicati a dio! o decoro delle chiesie! o libri sacri et parole de dio! o lezze vecchie et nove! *o tabulae scriptae digito dei!* o Evangelii dictati dalla bocca de dio! o theologie de angeli haventi carne! o doctrine de homini pieni de spirito sancto! o pedagogie, *i. e.* coreptione, de huomini mezi dei! o cittadinanza, o populo, o exercito dinanzi innumerabile, adesso destructo, come la nave in la sua navigation submersa! o case! o palazi diversi! o sacri muri! oggi convoco tutti voi, et come cose animate con voi piango, habiando per mio doctore Hieremia, principe della misera tragedia. *Quomodo sedet sola civitas*, la quale abbundava tanto populo? è facta come vedua la madonna delle gente, la imperatrice delle provincie è posta sotto tributo. Plorante plora la nocte, et le lacrime irrigano per le maxille. De tutti li soi cari non è alcuna che li daga consolatione. Tutti li soi amici la hanno des-

308 prezata; et sono facti a lei inimici. Iudas s'è partito per la afflictione et multa servitù. In le angustie li soi persecutori la hanno presa. Le vie de la nova Sion piangono, perchè non sono chi venga alle sollemnitate. Tutte le porte dela città sono destructe. Li soi sacerdoti plorano. Le sue vergine sono piene de squallore. *Et ipsa* è oppressa dalla

amaritudine. Li soi adversarii sono facti ricchi, et diventati soi inimici capitali, perchè'l signor ha parlato contra essa per la multitudine delle sue iniquitate. Li soi putti pizoli sono menati in captivitate al conspecto de quello che la ha tribulata. *Et omne decoro* s'è partito dalla figliola Sion. Li soi principi sono facti come montoni che non trovano pasculi, et sono partiti senza la forteza avanti la faccia del persecutore. Ierusalem s'è ricordata delli zorni della sua afflictione et prevaricatione de tutti li soi desiderii. Li inimici veddero essa, et deriseno le sue feste. Ierusalem ha peccato et per zò è facta instabile. Tutti quelli che la glorificava, la hanno dispresata, perchè hanno visto la sua ignominia. Lo inimico ha desceso le mane a tutti li soi desiderii, et ha visto intrare gente nel sanctuario suo, le quale havevi comandato che non intrasse nella chiesa tua. Tutto'l populo suo piangendo cercava el pane; et hanno dato tutte le sue cose pretiose per el cibo per refocillar l'anima sua. Vedi, signor, et considera come sono facta vile, o tutti voi che passate per la via, attendate et vedate se è dolor come è il dolor mio. Perchè'l signor me ha vindemiata secondo che disse nel dì del suo furor, da alto mandò el foco nelle ossa mei. Ha desteso le reti alli mei pedi, et hame facto tornar indietro. ³⁰⁹ El signor ha tolto tutti li mei potenti de mezo, et ha spectato tempo contra me per destruere li electi mei. El signor ha calcato el *torcular* ala vergene figliola de Iuda, et per questo io piango li mei figlioli desperai, perchè el mio inimico è facto più forte et l'auxiliator da me è facto lontano. El signor è iustu. Ma io ho facta la sua bocca amara, et hola provocata ad iracondia. O populi de tutto l'universo, io ve prego, audite et vedate el dolor mio. Le vergene mie et li zoveni mei sono andati in captivitate. ho chiamato li amici mei, et essi me hanno dispresata. Li sacerdoti e'l senato in la città sono mancati. Ascoltate adunque, perchè io sospiro. Miser domenedio è facto come inimico, et ha destructo el tabernaculo suo come vigna. ha facto desmenticare le sollemne feste nel furor della ira sua. Ha destructo l'imperadore e'l sacerdote. Renuntio Miser domenedio l'altar suo. ha buttato via lu sanctuario suo, et ha inmaledicto le sue sanctificatione. Et ha dato in man de lo inimico li muri et le torre della città sua. ha dato voce de bataglia in casa sua, come canto de sacerdoti nel dì de la festa. vedi, signor, et guarda. de chi hanno cosi buttato zuso tutti li figli? Li putti che stavano sono uccisi. hanno amazato nel sanctuario del signore el sacerdote e'l propheta. Le vergene et li zoveni mei tutti ³¹⁰ sono menati in preda. Ha compito el signor la sua ira, et ha messo. foco in la città, et ha consumato li fundamenti

soi. La nostra successione è devoluta in altri; le case nostre tradite sono alli forestieri. Semo diventati orfani senza padre, le matre nostre vedove. Semo cacciati havemo fatigato, senza mai haver riposo. Li nostri patri hanno peccato et non vivono: noi veramente sostenemo le sue prevaricatione. Li servi signoreza noi, et non è deliberator che ne delibere delle sue mane. La nostra pelle è devotata vecchia et seccha, come vite avulsa della radice dal viso delli venti. Li electi hanno cessato dalla voce delli psalmi. Ogni aleggere dal nostro core è mancata. Lo nostro choro s'è convertito in pianto. La corona del nostro capo è cazuta. Heu! per chè havemo peccato, el nostro core è devotata dolente, per el peccato li nostri occhi oscuriscono, per el peccato la nova Sion è destructa. Le volpe passeranno per essa. *tu vero, signor, habite in eterno, la tua sedia da generatione in generatione. Perchè ne hai dimenticato? Tu ne hai abbandonato in la longhezza delli zorni. Revoltate ad noi, signore, et noi ne revoltaremo ad te. El nostro zorno*

311 *se renovarà, et serrà come fo per avanti, perchè descacciando descacciati noi. Tu te corrociami con noi più che assai. Questi pianti et queste iscentive lamentatione de Gernia, le qual fece in la destructione dela vecchia Ierusalem, penso veramente ch'el spirito sancto ha revelato al propheta dela nova. Qual lingua mai potria compitamente dire la multitudine, le generatione et grandeza delli mali, oltra la preda inevacuabile, la desabitatione amara, che ha sostenuta la inconsolabile città, non da Ierusalem ad Babilonia, ma da Constantinopoli ala Soria, ad Egypto, ad Armenia, Persia, Arabia, Africa et Italia, per la Asia menor et per tutto'l resto delle provintie sono divisi et sparsi li miseri Romei. Et in chè modo? Lo marito in Pamplagonia et la mogliera in Egypto et li figlioli in altri diversi lochi, l'uno separato da l'altro, da lingua in lingua, et da la pietà alla impietà, et dalla scriptura sancta alle scripture barbariche. o sole, obscura della tua faccia la eterna luce. Et tu, terra, sospira et piangi per la horribile sententia, che dio iusto ha mandato sopra la generation nostra per li nostri peccati. Non semo degni alzar li occhi al cielo, ma col volto et li occhi bassi guardar sempre la terra, chiamando sempre: iusto, iusto sei tu, signore, et iusto è il tuo iuditio. Havemo peccato, havemo prevaricato, havemo facto iniustitia più che tutte le zente. Et tutte le cose che hai facto a noi, tu le hai facts con iustitia et con raxone. Nientedimeno habbi*

312 *de noi, signor, misericordia. Dapoi trè zorni dalla destructione licentiò tutti li navilli, li quali più che multo carichi della Greca preda et de essi Greci, homini et femine, preti*

et laici, Galoieri et Calogree, tornarono alle sue provincie. Non preterirò con silentio questo altro nephandissimo spectaculo. Tutti li tabernaculi dello exercito erano pieni delle Grece ricchezze. Vedevase lì barbari, per la victoria sopra el mundo petulanti, portare le cotte et li camisi sacerdotali, succinti con li zingoli benedecti et con le stole d'oro, in le quale era contesto *l'agnus dei*, insegna sancta del nostro salvatore. Altri haveano disteso per terra le adoratissime ancone della intemerata vergene, matre de dio, et del suo benedecto figliolo per nostra salute morto et crucifisso, magnando et bevendo colle patine et calici d'oro consacrati alli divini altari, che solevano receive el corpo et sangue del salvator nostro, signor Iesu Christo, chè diremo dei libri, delle carrette piene sparti per tutta la Romania et Anatolia? Per uno numisma vendivano dece libri theoloici, Platonici et Aristotelici, et altri, poeti, storyci et oratori. Li sacratissimi evangelistarii, desficando le sue bolle d'oro et d'ariento, parte vendivano, parte buttavano via. El quinto zorno (oimè zornate obscure et tenebrose et ad recordarle terribile et spaurose!) entrò el tyranno in Galata, dove comandò che fosseno conscripti tutti quelli che habitavano in quella terra, et trovando molte case serrate di Latini, che erano fuziti colle nave, comandò che fosseno aperte le case soe et scripte tutte le cose che se trovavano in quelle; et se fine a trè mesi tornavano, havessero podestà delle case et cose soe, et se non tornavano, fosseno del ducha. Appresso comandò che tutto l'exercito et le ville circumvicine veniseno ad spianare le mure de Galata, che stavano verso la seccha, lassando quelli che sono verso el porto; lo qual comandamento subito fo adempito. Appresso comandò che fosse facte calcine per tutto'l mese de Augusto per instaurare li muri cazuti della citade. Della Grecia et delle parte de Oriente conscripse fameglie zingue milia, alle quale fece far comandamento sotto pena della testa che per tutto Septembrio dovesse venir ad habitar in Constantinopoli sotto el governo de Soleiman suo schiavo. El tempio grande de Sancta Sophiia fece Moschea al suo pseudo - propheta Mahometh. Li altri tempi rimaseno expilati et deserti. Expedite queste cose, el tyranno victorioso ussì della città ali XVIII de Zugno, menando con seco tutte le generose matrone et le sue figliole a cavallo et in carrette. La mogliera de Meghaduca morì in la strada, appresso una villa chiamata Messini, dove la hanno sepellita, femina misericordiosa et di poveri molto-compassionevole, casta, astinente et patiente de tutte le perturbatione de l'anima et del corpo. Intrato in Andri-nopoli con grande triumpho, li principi Christiani da lonai

et da presso al suo imperio vennero ad salutarlo , gratulandose a lui della havuta victoria. Ma pensamo con qual core, con chè bocca et con chè labri. Con la mente simulata prestavano obbedientia, et con molti presenti et molti doni, non per amore, ma per forza et per paura. El tyranno victorioso stava colla cervice alta et superba. Li principi vero Christiani stavano pavidì et tremanti, spectando la sua vicenna. Respose adunque primeramente al'ambaxador de Servia che ogni anno dezesse al duchato de Musulmani numismata XII milia. Li dispoti de Peloponeso X milia ogni anno, et che vegnano con doni ad inclinar alla sua signoria. Li signori de Chio pagheno VI milia numismata ogni anno. El signor de Mitilino III milia numismata ogni anno. Quelli de Trapesonda, et tutti che habitano apresso el mar Pontico, vengano ogo anno con doni a dar obbedientia et a dar el tributo al primo de Augusto. Essendo venuti li ambaxiatori del dispoto della Servia, et habiando dato li tributi quanti doveano dare, per commissione del dispote Giorgio

315 feceno grande elimosine in Andricopoli, franchando dala servitù monache religiose zovene et vechie fine a cento, et li più honorati della casa di Paleologi. Onde grande frequentia de schiavi corriva in Servia al signor dispoto et alla dispotessa, li quali dispensarono molto havere recaptando li miseri schiavi dalla obscura servitù di barbari. Intrandò l'autumno del anno di 6962, et havendo hiamato tutto l'inverno in casa, comenzando la primavera deliberò romper guerra al dispote Giorgi et sottomettere tutta la Servia al suo ducato. El dispoto, el quale era vecchio, assueto più volte esser battutto dal tyranno, come avanti havemo narrato, dapo la presa de Constantinopoli ogni zorno spectava questa amara novella per la insatiabile avaritia del dracone. Onde tolse la occasione el tyranno? mandò uno di soi fideli servi al dispoto, dicendoli: la terra che tu signoreze, non è tua, et la Servia non è cosa paterna, ma è de Lazaro figliol de Stefano; adunque toccha a me. Sichè va fora presto di mei lochi. Ben ti posso dare una parte della terra de tuo patre Vulcho et la città de Sophia. Habiaudo imposto questa imbasciata al nuntio che facesse, et apresso li comandasse che in termine de XXV zorni se trovasse alla sua presentia ad render la risposta (altramente tagliaria la sua testa e'l

316 corpo buttaria a manzare alle fiere), l'ambaxador intrato in la Servia intese ch'el dispoto demorava in l'altra banda del Histro. Et li baroni della Servia tenentulo in parole et dicenti: anch'oi venne; domane zognerà. et in questo spatio mettevano li castelli in ordine, et ogni cosa necessaria alla guerra apparcchiava. El nuntio adunque vedendo ch'el fo

ingannato, hebbe non piccola paura per el termine dato dal ducha, et perchè era demorato più de zorni XXX. El tyranno adunque pieno de ira, uscito de Andrinopoli con tutto'l suo exercito, andò a Philipopuli, dove poco demorando arivò el suo nuntio che havea mandato al dispoto de Servia. El quale li notificò come el dispote era fugito in Hungaria, et che lui fo retenuto dalli soi baroni, et nondimeno havea nuntiato al ducha el suo dimorare et li apparecchiamenti che facevano li Servi e'l fuzir del dispoto. Aldite queste cose, el ducha liberò el servo dalla morte che per la sua dimora li havea terminato dare. Li Hungari, che in quel tempo haveano passato el Danubio, et vastando molto paese se scontrò collo exercito Turchesco, et venuti li doi exerciti ale mani, li Hungari forono superiori; onde con la victoria et con la preda tornarò ad Istro. El tyranno portendo da Philipopuli, andò in Sophia, et li lassò lu exercito con li messazi et multitudine de li vechi. E esso veramente con li zovani da piè fino a XX milia intrò in la Servia. non trovò alcuno che li venisse contra, perchè el dispoto molti zorni avanti era passato in Hungaria con tutti li soi baroni et fameglie, et fornendo li castelli d'ogni munitione³¹⁷ li comandò che stesseno dentro senza paura; che in poco tempo tornaria con grande potentia. El tyranno intrato fine a Smedrovo per la grande voluntà che havea de guastar quel loco, perchè era insù la riva del fiume, et deva et impediva el passo a quelli che intrava in Hungaria; et non podendo offendere el castello, se levò, et tornando combatè uno delli altri castelli. Et non volendo renderse, li homini delle ville circumvicine se redusseno con le sue famiglie ad una centa fora del castello, intro la qual centa salvi se tenevano, ancorchè non fosse tanto forte quanto era el castello. Ma el barbaro speriuero con sacramento li prese, et per schiavi tutti li menò in Sophia, onde partito con la preda tornò in Andrinopoli. Partendo adunque la preda con quelli che con lui havea meritato, donando a quelli la metà, l'altra metà retenne per se. La sua metà, che fo homini con le sue mogliere circa quaranta milia, mandò ad habitar le ville che inceno intorno a Constantinopoli. Dapoi partendose el ducha da Andrinopoli andò ad Constantinopoli perchè essendo in Philipopuli comandò che fossino redificati li muri caduti della città. Trovòli adunque bene instaurati, come se dovea. Venuto in la città fece mesurar la terra, et in mezo la città fece circumdar et fabricar una cortina de muro in cerchio, prendendo tanto spatio quanto cape octo stadia, et dentro fece fabricare palatii, et cohoprìre de³¹⁸ lane de piombo, le quale forono tolte dali monasterii, per-

chè erano rimasi deserti. Nel monasterio de Pandocratora habitavano conciacorami, nel monasterio de Mangani stavano Turchi Caloiri, perchè le altre chiese et monasterii habitavano Turchi con le sue mogliere et figlioli. Queste cose, le quale io ho scripto dopo la presa de Constantinopoli, non le ho scripto per far croniche et per narrare le victorie, audrie et valentigie dell'impio tyranno et perditore della nostra generatione et inimico inamicabile del nome Christiano. Ma quel che me ha inducto ad scrivere li facti de questa zente barbara et adultera, senza leze et senza fede, quì de sotto narrarò. Questa casa de Ottomani tanto exacrabile et nephanda non haveria havuto mai podere sopra lo imperio di Romci, se dal superno dio non li fosse stato concesso per punitione delli nostri peccati. Ma ecco che la sententia de dio adempita, l'imperio de Greci è mancato, la potentia de questa zente inimica de dio non deve più durare. essendo io anchora zovene imparai da alcuni vecchi sancti, per le loro virtù molto honorati, che la tyrannia delli Ottomanide havia a finire dapoi che l'imperio di Paleologi serà mancato, perchè quasi ad un tempo incomizarono Michael Paleologo per iniuria ad imperare, et Ottomano a poco tempo poi a corsezar le terre dell'imperio. Et così per dispositione divina haveano a finire li Paleologi in prima l'imperio et da poi li Ottomanide la tirania. Perchè Michael Paleologo con consiglio delli generosi habiando descacciato dall'imperio et excecato Ioanni Lascari, figliolo de Theodoro Lascari imperadore; el quale con mille sollemni sacramenti haveano promesso mantenerlo nello imperio paterno, la conscientia de tanti speriuiri et de tante millara de exacratione et imaledictione stipulate sopra la sua testa, heredi soi et descendenti, li bruxava l'anima e'l core, pensando che la divina iustitia non permetteria che li soi heredi succedesseno in lo imperio, el quale lui havea robbato, se non restituiva a chi l'havea tolto. Et essendo in questi amarissimi penzieri, 319 se consigliò con aruspici et vaticinatori, li quali aruspiciando per vaticinio obscuro li derono questa resposta. Quante lettere sono in le dictione che non significano, *i. e.* non sono significative, tanti imperatori signorezarano della tua semenza. Quando le lettere mancarano, l'imperio da la città et dalla tua generatione serrà tolto. Noi adunque che semo zoveni pervenuti al'ultimo anno de l'imperio, ripensando le horrible minaccie del signor dio sopra la generatione nostra, nel sonno fantastichemo spectando la nostra redemptione, et con ardentissimo desyderio deprecemo la bontà de dio, dapoi che con iustitia ha battuto noi, con la sua misericordia medicando ne resane.

Retornamo hormai al resto della historia. Nel secundo anno ch'el ducha fo facto signor de Constantinopoli, che fo dal principio del mundo nel 6955, essendo in Andrinopoli, vennero fereri da Rodo per inclinare al ducha, portando molti ricchi doni. Domandarono, come amici et boni vicini, podesseno conversare et mercantare in le parte de Caria et de Lycia, et de quelle parte podesseno venire a Rhodo securamente li mercatanti a far le sue mercantie et mantener amicitia et pace con pacti et promissione sacramentali. El tyranno domandò tributo. Li ambaxadori resposero a 320 questa domanda lor non poder dar risposta. Li messagi del ducha disseno alli ambaxadori: se non darete tributo, non haverete pace dal ducha, perchè costui è signore de tutte le insule del'Egeo pelago. Chio, Limni, Lesbo et tutte l'altre insule hanno dato obbedientia, et così fozate anchor voi. Se no, haverete grande guerra da noi. El signor destruerà la insula et li lochi circumstanti. Li ambaxadori risposero: venga con esso noi uno di servi del ducha, et dica de questa cosa al gran magistro. Et se lui vorà, potrà dar tributo et altro che zove alla città. Noi veramente sopra questo no podemo dar altra risposta. Piacquero le parole al ducha. Remandò li ambaxadori, et con essi mandò uno di soi servi famosi. Venuti a Rhodo, el gran maistro, aldite le parole et la conclusiva domanda del ducha, respose al servo: questa terra non è mia, ma io sono ad obbedientia del papa, come tu al tuo signore. El papa m'ha comandato ch'io non daga tributo a nissuno, et non solamente nol daga al tuo signor, el quale è de altra leze, ma a nissuno imperadore della propria fede. Dico adunque che se vole esser amicho, et che mande ambaxadori ogni anno ale mie spese, salutandolo come vicino et grande ducha, 321 ben se fera. Se non, faccia quello che po. Con questa altiera risposta licentiò lu schiavo. Aldito el tyranno le parole superbe del gran maistro, irato subito fece far cride et publicar la guerra con Rhodi, et che ad cadauno fosse licito andar alla vastatione della insula de Rhodi et damni de Rhodiani. Li Turchi che habitano in Caria armarono fuste et barche fine a XXX, et passati insù l'insula, come pirati hanno oorzezato et preso anime fine ad 40. et similmente la insula de Coa. Venendo la primavera ordenò grande armata, galie grosse 25, fuste 50, barche più de 100. in tutto fo numerate fine ad 180 vele. Del meze de Zugno vennero ad Mitilino. Amiraglio dell'armata fo Camusa, pincerina del patre del ducha. Approximandose ala terra non intrò in porto, ma girando da altra banda sorse con tutta l'armata. El signor de Metelino mandò me scriptor de que-

sta historia a Camusa capitaneo della armata con doni et presenti secondo la usanza de signori, perchè Camusa era homo de bona conscientia et capitaneo generale de tutta l'armata et governorator de tutto Chieroniso. Le cose presentate forono octo veste de velluto, sei milia monete d'arzen-
 322 to, XX bovi, L pecore, biscotto et pan fresco molte modia, formagi più de mille libre, frutte de quella stazone grande quantità. Et de simile cose fo facti presenti ali soi compagni secondo le sue dignitate. Demorato doi zorni ali Amati (che el loco così se chiama) fece vela et venne in Chio. Et similmente stallando al altra banda del porto, quelli de Chio non li usò quelle realità et accogliense che li havea usato el principio de Lesbo, perchè poco tempo avanti li Chii forono dispreszati dal tyranno per caxon de aspri 40 milia de arzento, li quali diceva dover havere Francesco Drappiero, uno di mercatanti de Galata, per pretio de alumi de rocha, el qual Francesco fo in armata. El tyranno havea comandato al Camusa che notificasse ali Chii che, se non pagava el debito a Francesco Drappiero, desfaria la sua insula. Levandose l'armata passò al'altra banda, et buttò l'ancora appresso'l tempio de sancto Isidoro martiro. Li Chii alhora mandarono alcuni ad salutar Camusa; ali quali Camusa presentò el comandamento del suo signor. Et havendolo lecto, Chii resposeno: noi non doveimo nè volemo dar a Francesco alcuna cosa, et fa come tu voli. Alhora Camusa mise fora Turchi, li quali feceno alcune prede particolare
 323 per le vigne et orti circumvicini. Alla città et alli borghi non ardivano accostarse, perchè la città era ben munita et li borghi pieni de zovani' taliani et Navaroli de più de XX nave de Zenuese, le quale in quella volta se trovavano in quel porto; et tutti erano zoveni pronti alla ira et apparecchiate alle arme. vedendo adunque Camusa che non podiva offendere la città, mandò alli signori Maonesi, che li mandasse uno o doi di soi cittadini a far raxone con Francesco in una delle galie, promettendoli la fede per lor assicurati-
 one. Forono mandati doi delli principi della città, uno vecchio chiamato Quiricho Iustiniano, et l'altro zovene delli honorati, et vegnando per venir al'armata, per la via comenzarono raxonando a titubare, dicendo: Se'l Turcho se mutarà de voglia et non vorà servarne la fede et menarne via con le galie, chi li potrà contrastare o torli poi el pegno, quando lo haverà facto? in questi pensieri raxonando, erano zà arrivati poco lontani dalla armata, tanta paura intrò in li animi loro, che voltando le breglie, et strinzendo li cavalli, cominzarono a correre verso Asia, quando molti Turchi, li quali erano andati ad robare in li orti et in le vigne, li

uscìo dalla contraria parte, et preseno quelli et menoli alla galia del capitaneo. El quale subito recevuti che li hebbe in la galia, fece levar le ancore et spandere le vele, et navigava verso Rhodi. Essendo venuti appressò la città, vedde molte et grosse nave in porto, tutte alla vela apparecchiate, et la città piena de homini, armata et preparata ad sostenere et contrastare ad ogni potente armata. Subbito voltate le prore, comenzò solcare el mare verso la insola Choa; dove arivati mise le gente in terra. Trovando lu castello abbandonato, et robbate le robbe che podevano portare, preseno alcuni poveri huomini vecchi, et vecchie, i quali erano rimasi. Et domandati dove era el popolo de quel castello, resposeno che se era transferito ad Rachia, altro castello della insula più forte. Passando adunque l'armata in Rachia, li Turchi usciti in terra poseno li paviglioni intorno el castello, Camusa rechiedendo quelli che erano dentro che se rendesse alui, promettendo con sacramento non robbarli nè farli schiavi. Li frati che erano nel castello, non vogliando darli altra risposta, trazevano le balestre et schiopetti, et cacciavali lontan dalle mura a quanto le saette tiravano. Alhora Camusa accostandose al castello con l'armata, piantando li bastoni; et ogni altra artegliaria battagliesca exercitando, XXII zorni combatì el castello senza alcuno guadagno. Lassandò adunque molti Turchi, parte morti in la bataglia et parte per la fluitione del corpo, esso con la sua armata navigava verso Asio. Et rasonando per camino con Quirico, convenue-³²⁴ ro insieme ambe le parte che li principi de Chio mandeno al ducha in Andrinopoli, de li quali l'uno sia Quirico, et exposita tutta la causa, quello ch'el ducha dirà, sia dalle parte confirmato. Venuti adunque in Chio, Quirico e'l compagno forono licentati. Et havendo li principi de Chio acceptato el convegno che Quirico havea facto con Camusa, intervenne ancora un altro casu più sinistro a quelli de Chio con Camusa. usciti li Turchi delle galie, et essendose inbriacati cominzarono ad assonarse et inzuriare Christiani. Uno Turco montato sopra'l tecto d'una chiesa cominsò a buttar zoso li coppi farne polvere. Uno taliano, che se trovò in quel loco, non sostenendo tanto dispregio et vilipendio, cominzò a battere el Turcho. Altri Turchi corseno ad aiutar quello. Et Christiani da l'altra parte, Greci et Latini, corseno contra li Turchi. Comenzata la rixa con arme et con fusti, li Turchi scamparono correndo ad una fusta più arrente, la quale era de Camusa, non lassando Camusa uscire alcun Turcho delle galie, anzi a quelli che voliva uscìr menacciando la forcha. Quelli della fusta scampando, alcuni in mare, alcuni montando in fusta; et Christiani correndoli derieto et battandoli fine che accostarono

alla fusta. Et zà tutti Christiani et Turchi hanno pesato in
 326 una banda della fusta, tanto che la hanno facto rebaltare
 et reversare con la carina insù. Et tutti quanti li Turchi,
 che erano et che non erano in colpa, se anegarono. El
 patron della fusta fo uno schiavo molto caro de Camusa, el
 quale del caso sinistro hebbe grandissima displicentia, et si-
 milmente li principi de Chio. Ma la bona discretione del
 capitano di Turchi et la festina reperatione delli principi del-
 la città fece cessare la ira et tumulti popolari. Nondimeno
 pagarono el valore della fusta et del schiavo et del duplo delle
 cose perdute, et facto loro amico et benivolo Camusa, in
 pace lu licentiarano. Venendo ad Metelino, el ducha de
 Lesbo el chiamò, ch'el volesse con l'armata intrare in por-
 to. El quale intrato, io scriptor de questa hystoria per
 nome del ducha con grande honore acceptai, et de varii et
 deli castissimi cibi li apparecchiài la cena, et seco in galia pre-
 gato con lui cenai per compagnia della sua signoria. la ma-
 tina sequente levatose dal porto navigò verso Galipoli. Era
 stato fora con l'armata mesi doi, partito da Galipoli Camusa
 andò in Andrinopoli. Venendo alla presentia del ducha, el
 ducha el guardò con turbato volto per esser stato in la im-
 presa ad lui data infortunato. Et iniuriandolo disse: se
 non guardasse allo amore che mio padre nutricava inverso
 di te, io te haveria facto scortecare. Et così dicendo el
 cacciò dal suo conspecto. Dapo alcuni zorni havendo inteso
 l'affondar della fusta et la submersione di Turchi, et che li
 Chii haveano alzato le mane contra i Turchi et amazone
 alcuni, chiamò Camusa et con irata faccia el domandò, di-
 cendo: O Camusa, dove è la fusta che fo submersa dalli
 327 Chii? Camusa respondendo disse: submersa et in mare. El
 ducha disse: in pelago. Camusas vero disse: non, signor, in
 pelago, ma in porto. Da chi? dai Latini, perchè non vo-
 gliante mi li Turchi uscirono et inbriachati cominziarono a
 divellere le porte et le soffite delle chiesie. I Latini veden-
 do questo se interponivano. Et quelli più se asforzavano
 ad guastare le sue chiesie. El populo adunque irato li cac-
 ciò. et quelli scantpando tumultuosamente et senza ordine in-
 trarono in la fusta, et facendola andare alla banda, el mar
 li entrò. et non possando passare ad l'altra banda per la im-
 briacheza, la fusta fo submersa, et loro tutti se anegarono.
 El tyranno alhora disse: perchè non me hai exposto questo
 caso? Camusa repose: non te ho voluto far haver melin-
 conia, per ch'el damno fo mio. li schiavi anegati era mei, la
 fusta et li correri erano mei. Che cosa, disse el ducha, era
 a tè a dire: signor, fo submersi parte de Turchi. Et tutti era-
 no degni de morire, et con iustitia perirono. Alhora Camu-

sa cessò dalle risposte. El tyranno publicò guerra contra Chio. Francesco, che se trovava presente, fo domandato dal ducha, dove sono li 40 milia aspri, o Francesco? per-³²⁸chè quelli dovea dar al tyranno. Non respondente Francesco, quello disse: va, et si da mò in avanti libero del debito, perchè io domandarò el duplo alli Chii. Francesco bastiò la man del tyranno et rezevette la carità della remissione. Camusa fo cacciato da Galipoli et mandato in Pamphilia della Natolia. In questo anno, el qual fo ali 6933, morì el ducha de l'insola de Lesbo, Dorino Cataluso. Et al primo de Augusto mi fui mandato dal ducha zovane, Domenico Cataluso, in Andrinopoli a dar el tributo consueto, tria milia numismata per l'insola de Lesbo, et doi milia trecento vinti cinque per l'insola de Stalimino. Et data la obbedientia al ducha Mechemeth secundo la usanza, e'l tributo in man del visiride, me domandò el visiride come stava el duca de Me-³²⁹telino. io resposi che stava bene et salutava la sua signoria. Quello disse: io domando del ducha vecchio. Et io a quello dixi: sono ancor zorni XL ch'el ducha vecchio morì, et sono bene anni sei che renuntìò el ducato al suo figliolo, el quale è stato da poi doi volte alla città portando iocunde salutatione al gran signore. Quello vero disse: lassa andar le cose passate. Non è da esser chiamato ducha de Lesbo, se non venne ad tor el duchato dal ducha altissimo. Vatene adunque, et vieni con quello. Et se serà altramente, lui sentirà quel che li sequirà. Et tornato a Mitilino, el ducha con alcuni generosi Romei et Latini, et io con loro in compagnia, alla speranza de dio passassimo in Chieroniso, et dellì andassimo in Andrinopoli. El ducha in quel tempo andava fuzendo de loco in loco per la peste la quale era generale per tutta Tracia. Et noi sequitando per molte³³⁰ terre et paesi diversi, finalmente zonzessimo in una villa di Bulgari chiamata Hislatin, dove era el tyranno col suo exercito. Et presentati noi molti doni ali messagii Maumet Baxia et Achomet Baxia, el ducha de Metelino baxiò la man del tyranno et uscì fora. pochi zorni dapoi venne alcuni servi del signor, li quali notificaro al ducha ch'el gran signor vole la insola de Metelino per lui, et che lui galila debia donar. El ducha de Lesbo non possando contradire, galila donò. Depo questo venne altro comandamento, che voleva adoppiare li tributì. Lu ducha agrevandose disse che tutta Lesbo è sua et in sua potestà de far come li piace. Ma quel che domanda, è più de quello che la sua possibilità potria dare. Et prego voi, signori mei, che me date aiuto. Alhora i messagii hanno pregato el tyranno, et fòli azonto mille numismata de più, che sono ducati X milia

al'anno. et prima pagava tria milia numismata, accressuti mille summavano ducati quaranta milia ogni anno. Alhora fo vestito el ducha de Lesbo de vesta d'oro et noi de vesta de velluto. Et facta la scriptura con sacramento, togliessimo conbiato, in spatio de zorni XIII zonzessimo alla insula de

331 Lesbo, ringratiando l'altissimo dio che ne havea deliberato de mane del demonio. Havea el tyranno facto apparecchiare una armata de XX galie et fuste X, de la quale fece capitaneo Zenusi, zovane bello, assueto al mare et Latino, de natione Hispano, homo molto valoroso, era anche capitaneo de Galipoli et grande comestabile della armata. Partito dal Hellesponto, navigando con l'armata contra Asio, venne a Troia. onde partendo colle vele piene, li scontrò buora spirante con tanto rabiosa bocca, che per forza li marenari convennero cambiar camino; et da tanta fortuna forono combattuti che de vinti fuste et galie zingue ne absorse el mare, et doi rompetteno in li vicini liti. El gran comestabile Genusi, probo in mare et assueto a simile precelle, solcando el pielago tra le horrible onde colla secunda del vento et col governo del temone, scorse et passò l'insula de Chio dalla parte de Ponente, et passando le insule Cielade el dì et la nocte con fortuna, la matina sequente in bonaccia se presentarono a Chio dalla parte de Eoa; recognoscendo la insula renderono gratie a dio et al suo propheta Machometh. O profundità della iudicii de dio, come non fo submersa quella

332 galia exacrabile in tanta fortuna de mare. Ma fo salvato el discipulo del tyranno per li nostri peccati. Genusi con la sua sola galia tenendo la via del pielago se seperò dalle altre, et salvosse alla insula de Chio. el resto fo salvato nel porto de Metelino. Et domandato del suo capitaneo, intendendo che non fo visto in quelle acque, pensarono ch'el fosse perito in mare. vegnando la sera s'ebbe vista de una fusta che veniva da Metelino, mandata dal fratel del ducha in Asio ad spiare se dalle parte Esperie fossino venute nave Catalane de corsari, et questo per darne avviso alli soi vicini subditi de Turchi, perchè questa angaria et servitù fo da principio imposta ai Lesbi. Non dagando avviso ali finitimi del venir di corsari, ogni danno che recevesseno li finitimi conveniva pagar li Lesbi. Li finitimi veramente forono dal fiume Pergameo in fine alla città Asu dicta Macramion. Essendo intrata una fusta nel portò de Mitilino, poco dappoi fo vista un'altra che havea le vele larghe et rossie. Onde le galie Turchesche se alegrarono, recognosciuto alle vele la galia del suo capitaneo. intrata adunque in porto, ficcò el suo paviglione in terra per dar riposo ai corpi fa-

333 ticati et strachi per la grande fortuna. Nicolò Cataluso, fra-

tello del ducha, descendendo dal castello venne al paviglione, et con multa benignità et cortesia acceptò el capitaneo, et sentato poco spatio Nicolò Cataluso se partì. El discipulo del demonio partito Nicolò, excogitò una malizia da robare el povero ducha de Lesbo, dicendo come la fusta la quale io cacciava fin quà, con tutte le cose che erano dentro, è mia. Era dentro in la fusta una donna de uno delli principi de Chio, la quale con se molte pretiose zoie, oro et arzento de gran valore. Adunque se noi sete amici del mio signore, date quella ad mi. altramente in questa hora scrivo queste cose al grande admira. Quelli vero resposono: non savemo quello che tu dici, perchè per altre nostre necessità el navilio fo mandato da noi ad Asio. Ma la nobile donna che tu dici, è venuta quì, perchè e socera del signore. Et quando el signor fece la sua partenza de quì, mandò a chiamar questa sua socera che venisse ad star quì in compagnia con madona sua figliola. Et certe questa fo la verità. Ma el corsaro capitaneo, mostrando non credere queste cose, scripse al signor quel che volea. partito poi del porto andò alle Fochie nove così chiamate, mandato avanti uno nuntio al podestà et zentili homini della città, che uscisseno fora per esser con seco al parlamento. Ma quelli avanti ch'el nuntio azonzesse, erano venuti per honorare el capitaneo. Nel primo congresso el capitaneo mostrò à quelli 334 el comandamento del tyranno. El comandamento era de questa substantia, che se no darano de volontà la terra e'l castello, che li debia menar tutti ligati et desfar la città. Quelli della terra senza altra risposta li tradetteno la terra, et lassarono intrar li Turchi a suo volere; li quali intrati robbarono tutte le mercantie di mercatanti Zenuesi, che in quella terra si trovarono, et li cittadini con le sue fameglie tutti presi menò in galia. Et lui demorato li zorni XV, costituì uno di Turchi governor della terra, et ali XV de Novenbrio partì con tutte le galie nel 1464. Zonte le galie a Galipoli, el capitaneo intese ch'el signor se trovava a Constantinopoli; onde subito con la preda et li prexoni se ne andò a Constantinopoli. el signor inteso che li captivi delle Fochie sono Zenuesi, comandò che tutti fossino venduti; la qual cosa incontinente fo facta. In questo tempo el signor de Lesbo tornò a Metelino. Et intesa dal fratello la vania del gran comestabile, che domandava la sua socera come una delle nobile de Chio, dubitando de quel che l'intravenne, mandò me ad demostrar questa inventiva malitioza. Et zonto in Constantinopoli, et essendo con Zenusi avanti li visiridi, et dicendo tutta la verità con iuramento, non fui creduto; et Zenusi dicendo tutta la bu-

sia con iuramento fo creduto, et io condemnato. Conmandò adunque el tyranno ch'io elizesse uno de doi mali, o veramente pagasse X milia ducati, o veramente prendesse la guerra. Et io contradicendo a tanta iniustitia non possetti nè revoocare nè mitigare la sententia. Ma subito el tyranno mandò uno di soi servi con certi secreti comandamenti alle Fochie vecchie, le quale erano del ducha de Lesbo. Partendo adunque el ducha Mechemeth da Constantinopoli ali 24 de zener 6964, venne ad Eno, et presa la terra, tolti li figlioli et le figliole tornò iu Adrianu. El signor de Eno, quando fo presa la terra, era in la insula de Samotrachi. Cominzando la primavera, el ducha comandò se apparecchiassse una grande armata contra Chio. Ma li Chii, che mal volentiera toglievano el partito della guerra, mandarono legati al tyranno, li quali con molte fatiche et stente conciaron la cosa a pagar XXXX milia duchati per la fusta et li Turchi che con essa forono submersi, et così le cose quiete rimaseno. Li citadini de Limno habiando mala mente contra el suo signor Nicolò Cataluso, ascosamente mandarono alcuni zentili homini al tyranno ad domandare uno di soi servi per governor della insula. El tyranno ascoltando el nuntio con aliegro core, nuntidò ad Esimael eunucho, governor allora de Galipoli (perchè Zenusi era sta desmesso et fo mandato prefecto in la provintia de Caria) che andasse in Limno con galie numero sufficiente ad tradere la insula ad Camusa suo schiavo et governor quella con iustitia. Agitandose queste cose da Ismael, el ducha de Lesbo mandò una sua galia et una nave con homini cento sotto Zuan Fontana et Spineta Columbato, ali quali commise che, se trovava i Limnei pentiti de quel che haveano facto, li guardasse con lieto volto, et con dexterità et con dolcezza li trattasse per modo che la insula torne al signor de Lesbo. ma quelli non hanno servato l'ordine dato, anzi hanno combattuto. I Limnei fine a cinquecento a cavallo uscirono fora, et hanno vincto et superato li adversarii. Alcuni forono amazzati, alcuni scampano in mare se annegaro. Circa XL forono presi. Quelli i quali erano rimasi in nave et in galia, pigliarono Nicolò Cataluso, fradello del signor, el qual se trovava in Paleo Castro et con pocho honor tornaro in Lesbo. A trè zorni dapoi ecco Ismael arivare ad Lymno, meoando Camusa, novo governatore. Et laudati i Limnei della probità che haveano usato, et tolti i Lesbii captivi, tornò ad Galipoli del meze de Mazo del 6964, onde nuntidò al tyranno el successo delle cose facte. Et bench'el tyranno fosse multo acceso de ira contra'l signor de Lesbo, nientedimeno non fece alcuna demonstratione per esser molto occupato

in la expeditione et grande apparecchiamento che havea appa-
parechiato contra Belgrado. Andato adunque con tutta la
sua potentia et artegliaria ad Belgrado, et spianate le mure
con le grosse bombarde, habiando anchora LX galie nel
fiume d'Istro, et combatuta la terra tanto asperamente che
li Turchi zà erano intrati dentro et cominzavano a robbare,
quando lancho grande vaivoda, del quale avanti havemo par-
lato, che in quel zorno havea passato el fiume, intrò in la
cità tagliando et amazando di Turchi quanti ne trovava. et
morti et cacciati quanti Turchi erano intrati in la città, es-
so colla sua grande et valorosa compagnia de stratioti ussò
della città, persecutando et tagliando li Turchi, tra li quali
fo ferito el ducha Mechemeth. Et foron tolte le bombarde
et tutte le monitione bellice; et li navilii tutti che si trova-
rono nel fiume di Turchi, forono bruxati. El tyranno con
grande vergogna tornò in Andrinopoli, consolando li subdi-
ti che l'anno sequente con mazor apparatu voleva tornar
ad expugnar Bellogrado. Tornato el tyranno dal conflictio
de Belgrado, del mese de Augusto fui mandato a pagar el
tributo dal principio de Lesbo consueto, et rechiedere li XL
homini de Lesbo de la nave et galia, li quali forono presi
a Lymno, come avanti havemo narrato. El tributo fo re-
cevuto, ma li homini XL non forono renduti, anzi comandò
el tyranno che a tutti fosse tagliata la testa; li quali erano
in prexon in Andrinopoli. Et menati al loco dove deviano
esser decapitati, el tyranno pentito comandò che fosseno
venduti. Et forono comprati ducati mille. Ali 6965 venne ³³⁸
da Roma X galie; de le quale fo legato et capitaneo el
patriarcha d'Aquileia, mandato da papa Calisto in auxilio
delle insule vicine alli lochi de Turchi, Rhodo, Chio, Les-
bo, Lymno, Embro, Thaso et Samotrasi. Queste galie
arivarono a Rodo per esser la cita et la insula subiecta al
papa, et la qual mai non volse dar tributo al Turcho nè ad
altro signor. Da Rhodo partendo vennero in Chio. Comanda-
ti li Chii dal legato che non pagasseno tributto al Turcho, et
più presto decernesseno la guerra che farse tributarii deli
impii. Ma li Chii, che haveano provata la ira del potente
et iniusto tyranno, et considerando ch'el patriarcha con le
sue galie nel tempo da venire tornaria in Italia, come fece,
deliberarono continuare el tributo al Turcho. Et simile fe-
ceno i Lesbii. El patriarcha azonzendo alle sue altre trenta
galie piratrice de Catalani, prese l'insula de Limno, l'insula
de Samotrachi et de Taso. Et posti ad cadauna de queste
insule li soi governatori colle munitione che se dovea, esse
tornò a Rhodo. Havendo inteso el tyranno la preda delle
insule, imponendo tutta la colpa al signor de Lesbo fece

grande armata contra lui, et con exercito da terra mandò Hismael capitaneo allo assedio de Mitilino. Et operate le grande bombarde, et date molte bataglie, operando scale, testudine et altri instrumenti bataglieschi, non podendo acquistare alcuna cosa, perduto molti di soi che rimaseno morti, 339 tornare a casa con danno et con vergogna. In quello anno, che fo del 6966, mandò alli dispoti de Peloponeso uno suo servo nominato Dialambano; el quale così expose per nome del tyranno. Voi de vostra volontà ve sete convenuti con mi darne ogni anno tributo de ducati dece milia. hora vedo che non me observete li patti, anzi me disprezate. Eligate adunque delle doi cose la meglio, o pagate el debito, et haverete pace con mi: o veramente partitevene presto de lì, lassando i lochi alla mia signoria. Doveano dare tributo da trè anni passati. In questo tempo vennero ambaxiatori da Comani, signore delle parte de Armenia che vicina con i Colchi et Usuncasan, domandandoli alcune cose de non grande valore, ma de raxon de tributo de più de anni LX passati, quale li dovia dar ogni anno, zoè mille Sagismata per li soi cavalli, *id est copertoria*, et mille tagistiria, *id est* mille para de sporoni, et mille chiefaledesmia, *id est* taistra seu sacchetti da ligar ale teste de cavalli ad darli a manzar la biada. Et per questo chiaramente se intende questa generatione de Ottomanide esser descesa de Armenia de servile et abiecta conditione. El ducha Mechemeth alli ambaxadori in questo modo respose: andate in pace. Io portarò queste cose con mi l'anno sequente, et pagarò el debito. In quello anno el ducha havea cominzato edificare la città verso Crisapili, *id est* la porta aurea. Edificava el castello, lo quale Ioanni vecchio imperador vogliando edificar, Paiasith avo del tyranno 340 le impedì. Intrando la primavera, et havendo congregato le sue potentie, corse in Peloponeso. Nel primo ingresso prese Corynto senza bataglia. Intendendo li dispoti la venuta del tyranno in la Morea, el dispoto Tomaso fuggette in Italia ad Roma, el dispoto Dimitrio se diede de sua volontà et ricomandose al tyranno. Havendo adunque acquistato tutto'l Peloponeso, et havendo sottomesso tutti li duci et tutti li principi senza bataglia et senza contrasto, esso tornò in Andrinopoli, menando seco Dimitri con tutta la sua famiglia, menando ancora con esso tutti li nobili del suo palazzo, et li generosi et eccellenti de tutta la Achaia, la Athica, Lachedemonia et l'Archadia. Et tutti li capitanei et eccellenti delli Albanesi fece morire. De tutti li castelli del Peloponeso altro non rimase che Menovasia. Tulse de Peloponeso famoglie fine ad doi milia, le quale mandò in Constantinopoli ad habitare in le contrade le quale havea de-

facto. Ancora tolse putti doi milia, li quali conscripse in lu exercito da novo electo. La armata de fuste et galie fine ad cento octanta mandò in l'Arcipelago contra le insule Cyclade, de le quale nisuna podette acquistare. la sua persona con la sua corte in quel anno invernò tra Constantinopoli et Andrinopoli, et habiando comenzato ad fabricar nave grande et uno theatro in la citade, el qual se chiama vestiopratorion et in lingua persica basestano. Nel anno del 696g fece armata de galie et fuste fine ad 200 et nave 10. Esso veramente in la primavera passando Hellesponto andò in Prusia de Bytina, nisuna persona intendante el suo pensiero. Dirò cosa notabile. El suo nomodi da scalo, el quale era iudice de iudici, havendo grande baldeza col ducha per la donesticheza la quale havea con esso, et anche per la riverentia ch'el ducha li mostrava per esser suo penitentiero, essendo el ducha per partir have ardimento a dirli queste parole: *o domine*, còn questa armata et questo exercito, che tu hai apparecchiato per mare et per terra, dove voli andare? Quello veramente mirando el suo penitentiero con ira, li respose et disse: Sappi che, se io sapesse che uno delli cavelli della mia barba sapesse el mio mistiero, lu sveleria da le radice et buttarialo in foco. Tanto quello homo era iracondo et secreto. Hebbero paura per quello apparatu tutti li Vulachi che habitano allo Stomio, et Cafas, Trapesunda et Sinopi, et le insule de lu Egeo pelago, Rhodo et le insolette a lui subiecte, Chio et Lesbo, benchè li desseno tributo. Partito adunque el ducha da Bithinia andò in Angira de Galata, et havendo lui ficcati li soi paviglioni, el ducha de Sinopi li mandò suo figlivoło con ricchi doni. El quale inclinandose servilmente salutò el tyranno per nome de Ismael suo patre, et presentò li doni et prestò la obbedientia. El tyranno acceptando li doni comise al zovane dicendo: Di a tuo patre come io voglio Sinopi, et s'el me darà la sua voluntade, io de bono core li darò la provintia de Philipopuli: altramente a lui vengo presto. El zovane tornato ad Ismael suo patre, li referette tutte le parole del tyranno. Navigando l'armata arrivò ad Sinopi. El tyranno inteso el zonzor della armata, esso con lu exercito arrivò alla terra. Ismael non savendo altro che fare, uscì da Sinopi; humilmente inclinandose alla sua signoria si ricomanda. El tyranno acceptò quello con alegra faccia. comandò che fosse tolti tutti li soi thesori, cavalli, muli, camelli. Poichè hebbe ben fornito Sinopi delle munitione come se devea, et lassato ducha uno di soi servi, esso con lu exercito andò più dentro in le parte de l'Armenia. Uzon Cazian, ducha in li confini de Persia, non havente possanza ad resistere al

ducha Moehemeth, recorse alle montagne vicine. Passando per l'Armenia e'l famoso fiume de Fasidos, alcune delle citade de quella provintia sottomise, alcune inexpugnabile exorrendo lassò. Et corsa l'Armenia, provintia sita tra'l monte Thauro e'l monte Caucaso, pervenne al altissimo monte Caucaso, el qual distermna la Scythia da la India. Et superate le asperime montagne Cascasie con grande fatighe,

343 fame et sete, alfin desoesse in Colchos. Approssimandose ad Trapesunda mandò al dire allo imperadore che decerna delle doi cose una la migliore: o che li trada lo imperio senza alcuna diminutione di thesori, oro, argento, rame, servi, serve et ogni altra cosa, o veramente perderà tutte queste cose, l'imperio, et ultimamente la vita. L'imperadore havendo intesa questa dura proposta, uscì con tutta la sua fameglia et inclinò al tyranno, perchè l'armata da mare partita da Sinopi molti zorni avanti era arrivata in Trapesunda, et ogni zorno combattendo non havea guadagnato alcuna cosa. Ma zonto el ducha con lu exercito terrestre, l'imperador non habiando forze da contrastare, se ricomandò al tyranno con la dona, con li figlioli et con l'imperio. Questo imperadore se chiamò David Comino, figliolo de Alexio Comino et fradello de Zuanni Comino, el quale imperò per avanti. fo mandato da Constantinopoli ad imperare in Trapesunda con li patrui et soi nepoti, et con molti delli principi et generosi del palazzo, et con le loro riccheze. Havendo adunque rezevuto ad sua obbedientia lo imperio et ordinate le cose de Trapesunda, el tyranno tornò alla sua sedia, habiando compito uno anno dal zorno della sua partita. In l'anno de 6970 mandò ambaxadori al vaivoda de Vulachia, nuntiandoli che presto dovese venire ad inclinar ad la sua presentia et portar el tributo de ducati X milia, che li deve dar ogni anno, appresso menar con esso puttì 500.

344 El vaivoda respose che li ducati ha da mandare, ma li puttì non ha da dare; et andar presto alla sua presentia, molto mancho po fare. Queste parole referite feceno diventare el tyranno indomito et feroce. Et subito mandò uno di soi excellenti con uno scriba delli honorati, che togliessero li tributi, notificandoli che de le altre cose seco se consigliaria. Venuti adunque li mezzasi et notificate le cose dicte, el vaivoda primamente ficò al palo li mezzasi, et fece li morire de morte dolente et victuperosa. Dapoi passò con la sua possanza discorrendo le parte de Istria, et havendo presa molta zente tornò in Vulachia, et tutti quanti impalò. Camusa, uno delli excellenti, vogliandose mostrar valente, passò in Vulachia con Turchi X milia. et scontrandoli el Vulachio, tutti li prese, parte vivi et parte morti in bataglia. Li

vivi tutti fece morir nel palo de morte penosa et crudele. Al Camusa anche simile morte fece sostenere. El tyranno, intese queste cose, acceso da grande ira fece congregare fine ad CL milia homini da arme. Et uscito da Andrinopoli, intrante la primavera, venne al Danubio et passò la riva. fece ficcare li soi paviglioni, et li stette tanto che tutta la sua potentia se convenesse in uno pezo. El Ulaccho con tutti li soi subditi se mise in le clissure, in lochi arborosi. Et abbandonate le campagne, tutti de qualunque generatione animali menò più dentro alli confini de Alani et Vunni. Esso col suo exercito in zardini et lochi densi nemorosi demorava. el tyranno havendo passato el Danubio. et scorso più de sette zornate de paesi, non trovò nè homo nè animale nè substantia da manzare nè aqua da bere. zonto poi ad una compagnia erbosa et abbondante de aqua, vedde innumerabili pali ficcati, haventi per fructi corpi morti. El Camusa, del quale havemo avanti parlato, in mezo pariva ficcato in uno palo, con veste rossie de velluto che soleva portare. el tyranno havendo visto questo spectaculo spauroso et minacievole, se admiraviglia. havente non pochi paura per la nocte imminente, fece cavare fossi altissimi et in mezo ficcare li paviglioni, et lui circondato dalli fossi in mezo iaceva. El Vulacho con i soi valorosi subditi levandose ad meza nocte, essendo in quella hora obscura, intrò nello exercito di Turchi dalla parte dextra. tagliando et amazando fine a zorno ne amazarono grandissimo numero, et molti de Turchi l'uno l'altro se amazavano. I Ulachi, cominzando apparire l'aurora, partendose intrarono in le sue mandre, ove securi reposavano. El tyranno levandose con danno et vergogna tornò, et passato el Danubio venne in Andrinopoli. Nel anno 6971 havendo apparecchiata armata de galie et fuste LX et nave sette, accompagniata dallo exercito da terra, descese ad l'insula Lesbo del mese de Septembrio. Venuto domandò la insula ad Nicóloso Cataluso, el quale signorezava alhora po la morte de Domenico Cataluso suo fratello, el quale havea strangolato con una corda d'archo. Trovandose adunque Nicolò Cataluso ducha de Lesbo nel quarto anno del suo duchato, quando venne l'armata et lu exercito da terra allo assedio de Metelino, et havendo ben fornita la terra de munitione de mure et de fossi, et grande numero de homini d'arme taliani, el ducha Mechemeth passò dalli Asmati in la insula, et domandò la città. Nicoloso li respose che non podiva traderli la città, perchè havea deliberato con tutti li homini, li quali sono dentro, prima morir che mai darli la terra de voluntà, et tutti ponere la vita per defensione della citade. Alhora el ducha Mechemeth

passò alli Asmati in terra ferma, et lassò Maumet Basia allo assedio de Metelino. et bombardando la città dalla parte del Milanudo et dalla parte contraria, et havendo zà buttato per terra li merli delle mure et de le torre, uscì fora Luchino Cataluso et con esso in compagnia el vicario della terra, li quali incominzarono ad tramare la traditione della città con Maumet Basia, mostrandoli tutti li lochi più debeli; li quali haveasse ad bombardare, combattere et scalare. Et data cognitione delli mancamenti della terra, tornarono dentro in la città, et cominzarono con persuasione false inclinare el signore ad l'accordio, salvando le teste et l'havere. Et così concludendo mandarono per el signor ali Asmati, el qual venne. El signor Nicoloso uscì fora con tutti li principali, con le chiave in mano. Et basiato li piedi del signor, fo confermato quello che havea facto Maumet Basia, de salvare le teste et l'havere. Dapoi fece venire tutti li homini da arme Franchi, et mandò dentro da la terra grande numero de Zanizari et Asappi ad prendere le forteze, facendo ben guardare le mure et le porte, che non uscisse nè homo nè femina. Poi fece tagliare per mezo tutti li Franchi, et mettere in destrecto el signor et tutti li principali, et così cavillando salvò le teste et salvò l'havere. El zorno sequente fece aprir le porte, facendo uscir fora tutte le anime, pizoli et grandi, homini et femine. Et fecele passar per el suo paviglione ad uno ad uno; et qualunque non havea marito, che li piacesse, pigliava. Et così putti, et fosse de chi volesse figlioli. De lo resto fece trè parte: l'una lassò in la terra di più vili; la seconda fece vendere; la terza condusse ad Constantinopoli per schiavi. Dopo questo el ducha passò con l'armata ali Agiasmati. Onde lui con lu exercito per terra et l'armata da mare tornarono ad Constantinopoli. El signor Nicoloso fo messo in la torre di Francesi in compagnia con Luchino Cataluso, che tradette la terra e'l suo signor. Dapoi el ducha Mechemeth fece ch'el signor Nicoloso regnegò la vera fede et fecese Turcho. El povero peccatore pensando salvar la vita perse l'anima. fo strangulato con una corda d'arco, come havea facto lui.

X P O N I K O N
ΣΥΝΤΟΜΟΝ.

Ducas.

33

ΧΡΟΝΙΚΟΝ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ.

Τὸ Ἄργος γέγονε μητρόπολις ἐν ἔτει 595ζ. Ἰωάννης ἦν P. 197
ὁ ἀναβιβασθεὶς μητροπολίτης εἰς πη' θρόνον, γέγονε δὲ V. 158
ὑστερον εἰς ρζ.

Ἔτους 595ε' παρέλαβον οἱ Σαρακηνοὶ τὸν ἅγιον τάφον
5 τοῦ δεσπότη Χριστοῦ. ἀπέ.

Ἔτους 595ια' παρέλαβον οἱ Φράγγοι τὴν Κωνσταντίνου
πόλιν.

Ἔτους 595η' παρέλαβεν τὴν Κωνσταντίνου πόλιν ἀπὸ
τοῦ Φράγγου κύριος Ἀνδρόνικος Παλαιολόγος.

10 Τῷ 595ς' ἐγένονεν τὸ μέγα θανατικόν.

Τῷ 595ζ' ἦλθεν εἰς τὸν Μωραΐαν ὁ δεσπότης ὁ Καν-
τακουζηνός.

Τῷ 595π' ἐγένονεν τὸ δεύτερον θανατικόν.

Τῷ 595β' ἐγένετο τὸ τρίτον θανατικόν.

CHRONICON

BREVE.

A. 6597 (1089) Argos metropolis facta. Iohannes, qui ei ec-
clesiae tunc praeerat, ad metropolitae dignitatem proventus est,
octogesimumque thronum seu locum obtinuit, qui ad centesimum
septimum deinde depressus est.

6695 (1187) Sanctum domini sepulcrum occupaverunt Saraceni.

6711 (1203) Franci Cpolim occupaverunt.

6768 (1260) Dominus Andronicus Palaeologus Cpolim expulsus
Francis cepit.

6856 (1348) Magna pestilentia grassata est.

6857 (1349) Despota Cantacuzenus in Moream proventus est.

6880 (1372) Secunda pestilentia.

6882 (1374) Tertia pestilentia.

Τῷ ζωπῆ ἐγένονεν κύριον πάσχα, ἀπέθανεν καὶ ὁ δεσπότης ὁ Καντακουζηνός.

Τῷ ζωϚ' ἐγένονε τὸ τέταρτον θανατικόν. ἦλθεν ὁ δεσπότης ὁ Παλαιολόγος ὁ Πορφυρογεννήτης εἰς τὸν Μωραϊαν. ἦλθεν ὁ Βρανέζης θελήματι τοῦ δεσπότητος καὶ ἐγύρισε τὸν Μωραϊαν.

Ἔτους ζωϚ' ἐπαρέλαβεν ἡ ἐκλαμπροτάτη ἡμῶν ἀφεντία τὸ Ἀναύπλι.

Τῷ ζωϚθ' ἔτει ἐγένονε τὸ πέμπτον θανατικόν. τῷ αὐτῷ ἔτει ἦλθεν ὁ Βρανέζης εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν, καὶ τότε εἰς τὸ Λέοντος, καὶ ἠνώθη μετὰ τοῦ Πρίνκιπος, καὶ ἀπήγασιν καὶ ἐπῆραν τὴν Ἀκουβαν τῆ κυριακῆ τῆς τυρινῆς. τῷ δ' αὐτῷ ἔτει ἐκατέβηκεν κύριος Δημήτριος ὁ Ῥάλ μετὸ φροσάτου τοῦ Λέοντος καὶ τῶν Ἀλβανιῶν, καὶ ἐπίασεν τὸν Πρίνκιπα, μηνὶ Ἰουνίῳ δ'. καὶ τῷ Δεκεμβρίῳ μηνὶ ἡγο-15 ράσθη.

Εἰς τὰ ατϚθ' ἐσυμφώνησεν ὁ δεσπότης τοῦ Μωραίου μετὴν ἀφεντία μας. καὶ ἔδωκε ὁ δεσπότης τῆς ἀφεντίας μας τὸ Ἀργος καὶ τὸ Θερμίσον. καὶ ἡ ἀφεντία μας ἔδωκε τοῦ δεσπότητος τὰ Μέγρα! καὶ τὸν πύργον τοῦ Μυλοποτάμου. 20

Τῷ Ϛθ' ἔτει ἦλθεν ὁ Γιαγουπασῶς καὶ ὁ Μουρτιάσης μετὸ φροσάτου τὸ Τουρκικὸν χιλιάδες Ϛ μηνὶ Ἰουνίῳ β' εἰς τὸ Ἀργος ἡμέρα σαββάτου, καὶ τῆ κυριακῆ ὄρα β' ἀπέϊραν αὐτό, καὶ ἤχμαλώτισαν τὸν λαόν. καὶ τῆ κα' τοῦ αὐτοῦ

6888 (1380) Festo paschatis despota Cantacuzenus mortuus est.

6896 (1388) Quarta pestilentia. despota Palaeologus Porphyrogenitus in Moream accessit. Branezis in Moream venit, eamque per totum circuitum peragratus est.

6897 (1389) Illustrissima dominatio nostra (id est respublica Veneta) Nauplium occupavit.

6899 (1391) Quinta pestilentia. eodem anno Lacedaemonem venit Branezis, et in urbem Leontarim; cum principe iunctus, Acuvam copias ambo duxerunt, eamque dominica esu caseorum, id est quinquagesimae, ceperunt. eodem anno Demetrius Raul cum exercitu ex Leontariis et Albanitis collecto Iunii die IV principem oppressit, et mense Decembri proditus est.

6902 (1394) Moreae despota foedera pactus est cum dominis Venetis, iisque Argos et Thermisum concessit; qui ei vicissim Megra et Mylopotami turrim donaverunt.

6905 (1397) Iacupes Bassa et Murtasis cum exercitu LX millium Turcorum Iunii die II sabbato Argos venerunt. postridie dominica urbem ceperunt, incolasque mancipia ceperunt. eiusdemque men-

μηρός ἦλθον εἰς τὸ Λέοντος καὶ ἐπολέμισαν. καὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν εὐρέθη εἰς τὸ Ἀναύπλι Δούκας ὁ Ἐπικερνός.

Τῷ ςϞϛ ἐγένονεν τὸ ἕκτον θανατικόν.

Τῷ ςϞιβ̄ παρέλαβεν ὁ δεσπότης Πορφυρογέννητος τὴν 5 Κόρινθον καὶ τὴν καστελλανίαν αὐτῆς ἀπὸ τοὺς φρερίους Ῥόδου μηρός Ἰουνίου ιδ'.

Τῷ ςϞιδ̄ ἔτει ἀπέθανεν ὁ δεσπότης ὁ Πορφυρογεν- νήτης.

Τῷ ςϞιη̄ ἔτει ἐγένονε τὸ ἕβδομον θανατικόν. τῷ αὐτῷ 10 ἔτει ἀπέθανε κύριος Μανουήλ ὁ μέγας δούκας.

Τῷ ςϞκγ̄ ἔτει ἦλθεν κύριος Μανουήλ ὁ βασιλεὺς ὁ Παλαιολόγος καὶ ἔκτισεν τὸ Ἑξαμίλιον μηνὶ Μαΐῳ, καὶ μηνὶ Μαρτίῳ λ' ἡμέρᾳ τοῦ μεγάλου σαββάτου ἐπίασεν τοὺς ἄρ- χοντας τοῦ Μωραϊῶς.

15 Τῷ ςϞκς̄ γέγονεν τὸ ὄγδοον θανατικόν. τῷ αὐτῷ ἔτει ἦλθαν καὶ οἱ Ἀναβαρεζοὶ εἰς τὴν Ταβίαν.

Τῷ ςϞκθ̄ ἡμέρᾳ δ' Δεκεμβρίου ιϛ̄ ἐγένετο χειμῶν φε- βρός, πληθὸς βροχῆς καὶ συνοχὴ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἐν τῷ Ἀναύπλι, καὶ ἐχάλασε ὁ νόρθηκας τοῦ ἁγίου Ἀνδρέως, 20 καὶ ἠνεψῆχθησαν αἱ πύλαι τῆς ἐκκλησίας, καὶ μνημεῖα ἠνεψῆ- χθησαν, καὶ ἡ καμπάνα ἔπεσεν, καὶ σημεῖα ἐγίνοντο εἰς τοὺς τοίχους καὶ εἰς τὰς πύλας ὡς ἀπὸ ξίφους.

Τῷ ςϞκθ̄ ἔτει, νεμῆσαι ιδ' , Ἰανουαρίου κα' ἡμέρᾳ γ' P. 198

ais 21 Leontarim venerunt, eamque expugnarunt. eodem tempore Ducas Epicernus Nauplii agebat.

6907 (1399) Sexta pestilentia.

6912 (1404) Idem despota Porphyrogenitus Corinthum eiusque regionem a Rhodiae militiae equitibus recepit Iunii mensis XIV.

6915 (1407) Despota Porphyrogenitus obiit.

6918 (1410) Septima pestilentia. mortem obiit dominus Ma- nuel magnus dux.

6923 (1415) Dominus imperator Manuel Palaeologus in Moream venit, et Hexamilium mense Maio refecit. Martii die XXX, anno sabbato, Moreae principes subegit.

6926 (1418) Octava pestilentia. eodem anno Anavarezi Tabiam venerunt.

6929 (1420) Decembris XVII, feria IV, horrenda procella Nauplii orta est; vis imbrium tonitruū et fulgetris continuīs immixta sancti Andreae nartheca deiecit. templi valvae et sepulcra patuerunt; campana cecidit: in parietibus et portis ut vestigia gladio impactorum ictuum apparuerunt.

6929 (1421) Indictione XIV, Ianuarii 21, feria 3, Siguntonania

Σιγουντονάνης ἐπίσκοπος Λυτίνων μετεκόμισε τὰ τίμια λείψανα τοῦ ὁσιωτάτου Πέτρου ἐπισκόπου Ναυπλίου καὶ Ἄργους ἀπὸ τοῦ Ἄργους εἰς τὴν ἐπισκοπὴν Ναυπλίου. φασὶ δὲ οἱ ἐκεῖσε εὐρεθέντες ὅτι ὅταν ἤνοιξαν τὸν ἅγιον τάφον ἐκεῖνον ἐγένετο σεισμός ἐν τῷ τόπῳ, καὶ ἐξῆλθεν εὐωδία πλεί-
στη καὶ ἐπλήρωσε τὸν χῶρον καὶ τὸν ἀέρα, καὶ ὁ τάφος πεπληρωμένος φωτός, καὶ τὰ τίμια λείψανα σεμνῶς κατα-
κείμενα, ἃ καὶ λαβόμενοι τινες τῶν πιστῶν ἐγίνοντο πλει-
σταί ἰῦσις.

V. 159 Τῷ 53λ' ἔτι, ἐν δευτέρῃ τῆς διακαιεστίμου, ἐγένονεν ὁ μέγας σεισμός, καὶ εὐθέως ἤρξατο εἰς τὸν Μωραϊαν σπο-
ράδην λυμαινέσθαι τὸ θανατικόν.

Τῷ 53λα', Μαῖη κβ', ἦλθεν Τοῦρκος ὁ Τουραχάνης μετὰ φοσάτου εἰς τὸ Ἐξαμίλιον, καὶ ἐπῆρεν αὐτὸ καὶ ἐχά-
λασέν το. εἶτα ἦλθεν εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν, εἶτα εἰς τὸ Λέοντος, εἶτα εἰς τὸ Γαρδικόν, εἶτα εἰς τὴν Ταβίαν. καὶ ἐκεῖ ἔκοψαν τοὺς Ἀλβανίτας Ἰουνίου ε'.

Τῷ 53λη' ἐπῆραν οἱ Μουσουλμανοὶ τὴν Θεσσαλονίκην.

Τῷ 53λθ' ἔτι γέγονεν τὸ ἐνάτον θανατικόν.

Τῷ 53μζ' ἔτι γέγονεν ἡ λεγομένη ἡ σύνοδος ἡ ἐν Ὠλω-
ρεντία.

Τῷ 53νβ' ἔτι, νεμήσει ζ', Δεκεμβρίου κ', ἦλθεν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως κύρις Κωνσταντῖνος δεσπότης ὁ Παλαιο-

Latinorum episcopus sanctissimi Petri Nauplii et Argorum episcopi pretiosas reliquias ab urbe Argis Nauplium, quae episcopalis sedes est, transtulit. qui tum illic adfuerant, dicunt terram, cum sanctum monumentum illud apertum fuit, motu concussam fuisse. odor etiam suavis admodum dimanavit, locum illum et totum aërem complevit; et monumentum luminibus splendere visum est, pretiosae reliquiae honeste compositae; quas cum tetigissent fideles aliquot, plurimi illis sanati sunt.

6930 (1422) Feria 2 hebdomadis diacaenesimae i. e. postridie paschatis, magnus terrae motus contigit; statimque per Moream pestis grassari passim coepit.

6931 (1423) Maii 22 Turchanes Turcorum dux cum exercitu ad Hexamilium profectus, expugnatumque deiecit. inde Lacedaemonem profectus est, deinceps Leontopolim, Gardicum et Taviam, ubi Iunii die V Albanitarum copias cecidit.

6936 (1430) Musulmani Thessalonicam occupaverunt.

6939 (1431) Nona pestilentia.

6947 (1439) Synodus octava Florentiae celebrata.

6952 (1443) Indictione VII, Decembris XX, dominus Constantinus despota Palaeologus Cpoli in Moream venit, cuius dominium

λόγος, και παρῆλαβεν τὴν ἀυθεντιάν τοῦ Μωρσιῶς. ὁ δὲ ἀδελφὸς αὐτοῦ κύρις Θεόδωρος ὁ Πορφυρογέννητος ὁ δεσπότης Μωρσιῶς ἀπῆλθεν εἰς τὴν Κωνσταντίνου πόλιν, ἔνυ γένηται βασιλεύς. και ἀπέτυχεν τοῦ σκοποῦ· ἔβασίλευσε 5 γὰρ κύρις Ἰωάννης ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ.

Τῷ ςθνβ̄ ἔτει μηνὶ Μαρτίῳ ἔκτισε τὸ Ἐξυμίλιον κύρις Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος ὁ δεσπότης Μωρσιῶν. ἐπαρέλαβε δὲ ὁ αὐτὸς τὰς Θήβας τὰς ἐπιταπύλας, και ἐκούρευσε μέχρι Λιβυδεΐας και Ζητουνίου και τοῦ τόπου τῶν 10 Ἀγραφῶν.

Τῷ ςθνε̄ νεμήσεως ἰ ἦλθεν εἰς τὴν Κόρινθον ὁ ἀγιώτατος μητροπολίτης κύρις Μαλαχίης μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ ἀγιωτάτου Μάρκου.

Τῷ ςθνε̄ ἔτει τοῦ κόσμου, τῆς δὲ θείας σωκώσεως 15 αὐμς̄, Δεκεμβρίου γ̄ ἡμέρῃ σαββῶδι, ἦλθεν μετὰ φροσύτου αἵ Τούρκος Ἀμιράς Ἀχμάτης ὁ Ἀμωράτης εἰς τὸ Ἐξυμίλιον Κορίνθιον. και τῇ ἄλλῃ ἐρχομένη παρὰ κ̄ ἐσπέρα ἤρξατο τοῦ πολέμου· και δι' ὅλης τῆς νυκτὸς γενυμένης ἰσχυρῶς τῆς μάχης τῷ πρωτῷ ἄφθη ὁ τεῖχος παρὰ τῶν ἐπιβούλων, 20 και ἐτρόπησαν εἰς φυγὴν οἱ Ῥωμαῖοι, και ἐσέβησαν οἱ Τούρκοι, και ἐδίωκον αὐτούς, και οὓς μὲν ἀντίλον οὓς δὲ ἤχημαλώτισαν, και ἐπῆραν ἄπειρα πλήθη και ἄρματα και ζῶα και χορήματα. εἶτα ἀπῆγαν εἰς τὰ βυσιλικά, εἶτα εἰς τὴν Βότζητζαν, και ἐνέπηρσαν αὐτὴν και ἤχημαλώτευσαν ὁμοίως· 25 και εἰς τὴν Πάτρην χωρὶς τὸν Κουλάν, εἶτα δὲ και τὰ περὶ

adeptus est. frater vero ipsius dominus Theodorus Porphyrogenitus Moreae despota Cpolim, ut imperator renuntiaretur, profectus, voti compos factus non est: regnavit enim frater ipsius dominus Iohannes.

6952 (1444) Mense Martio dominus Constantinus Palaeologus, Moreae despota, Hexamilium refecit, Thebas septem portis instructas occupavit; Libadiam, Zetunium et Agraphorum agrum usque excurrit.

6955 (1446) Indictione X sanctissimus metropolita dominus Malachias, post obitum sanctissimi Marci, Corinthum venit.

Decembris die III, sabbato, Turcus Amiras Ahmetes Amorates ad Hexamilium Corinthum venit cum 1060 militibus. postridie sub vesperam oppugnare coepit; cumque tota nocte non vehementer pugnasset, appetente die in murum subierunt obsessores. Romaeis in fugam effusis, intraverunt Turci, et fugientium tergo instantes, alios occiderunt, alios ceperunt et ipsos et arma, animalia, impedimenta. inde basilica abierunt; mox Bozizam, incolis in servitutem abductis, incendere-

τούτων. και ἐγένετον ἡ αἰχμαλωσία πολλή σφόδρα. και οὕτως ἐστράφηκεν.

Τῷ 595' ἔτει ἐτελεύτησεν ὁ ἀμιράς ὁ Ἀμωράτης, και ἔλαβεν τὴν ἀφεντίαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Τζαλαπής, και παραλαβὼν τὴν ἀρχὴν ἐκτίσεν τὸ νεόκαστρον, και ἤρξατο ζητεῖν τὴν 5 Κωνσταντίνου πόλιν. διαλύσας δὲ τὴν εἰρήνην συνήθροισεν πλήθος ἄπειρον, και στρατὸν συνάξας διὰ τε ξηραῖς και θαλάσσης παρεκάθισε τὴν πόλιν ἐν συγκλεισμῷ. ἤρξατο πολεμεῖν αὐτήν, μηχανήματα δὲ πολλὰ κατασκευάσας, και σύνταξεν συγκροτήσας πεζῶν και ἱππέων, και τὴν θύλασσαν τοῦ λιμένος 10 πληρώσας πλοίων, συγκροτεῖ πόλεμον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. και παρέλαβεν αὐτήν μηνὶ Μαΐῳ κθ', ὡρα γ', τῷ 595α' ἔτει νειμήσεως α'.

Τῷ 595δ' ἔτει μὲν δ', μηνὶ Μαΐῳ κθ', ἐφάνη αἰστῆρ ἐν τῷ οὐρανῷ ἀνατέλλων, ἐκβλύζων ὥσπερ καπνὸν εἰς μῆκος 15 ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Τῷ 595δ' ἔτει, νειμήσει δ', μηνὶ Ἰουνίῳ παρεδόθη εἰς τὰς χεῖρας τῶν Μουσουλμάνων ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων.

Τῷ 595δ' ἔτει, νειμήσει δ', ἐγένετο λεῖψις και ὑστέρησις πάντων καρπῶν, και ἦσθιον ὁ λαὸς ἐκ τοῦ λιμοῦ βοτάνων 20 χλοῶς ῥίζας γιγάρτας ἀκρόδρουα. ἤφασκε δὲ τὸ πεντάλιτρον τὸ σίκος ὑπὲρ λ', και οὐχ εὐρίσκειτο.

P. 201 Τῷ 595ς' μηνὶ Μαΐῳ ἦλθεν ὁ ἀμιράς ὁ Μαχεμετ Τζαλάπης μετὰ φοσαίου ἀξ' εἰς τὸν Μωραϊαν, και παρέλαβεν

runt. Patras quoque agrosque circumlectos, et praeter Culam, castra occuparunt. quamplurimos secum abducentes captivos reversi sunt.

6959 (1451) Amiras Amorates obiit, imperiique habenas suscepit filius eius Celebis: qui imperium adeptus Neocastrum extruxit, et de Spoli subigenda cogitavit. pace itaque violata, multitudinem infinitam contraxit; conscriptoque exercitu, terra marique urbem obsidione cinxit. deinde multis machinis admotis acie peditum et equitum instructa, portu navigiis occupato, utrinque urbem aggressus expugnat Maii 29, anno 6961 (1453), indict. I.

6964 (1456) Indictione IV, Maii 29, cometa in caelo apparuit, qui per multos dies velut fumum protensum emittebat.

Mense Iunio Athenae in Turcorum potestatem devenerunt.

Frugum omnium penuria laboratum: plebs urgente fame herbam, gramin, radices, acinos glandesque vescabatur. panis, qui vix reperiebatur, librae quinque pluris nummis triginta venierunt.

6966 (1458) Mense Maio Amiras Mehemetes Celebi cum mili-

τὴν Πάτραν τὸ Μουχλίν. καὶ Ἀγούστου εἰς τὰς 5 παρέλαβεν τὴν Κόρινθον.

Τῷ 595ῃ ἔτει ἦλθεν ὁ αὐτὸς ἀμιράς τὸ δεύτερον εἰς τὸν Μωραίαν, καὶ ἐπαράλαβε τὸν Μεζηθράν, καὶ ἐπῆρε 5 τὸν κύριον Δημήτριον τὸν δεσπότην σὺν τῆς βασιλείσσης καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἐπέειρεν εἰς τὸ Σαράϊ μὴνὶ Μαΐου λ', νεμῆσει ζ'.

Τῷ 596ῃ ἔτει, μὴνὶ Ἀπριλίῳ γ' ἡμέρᾳ, κυριακῇ τῶν βαιῶν, ἐπαρέδωσαν οἱ Ἄργεῖοι τὴν χώραν τοῦ Ἄργους εἰς τὰς 10 χεῖρας τῶν Τούρκων. καὶ τῇ κβ' τοῦ Ἰουλίου μηνός, ἡμέρᾳ β', ἐξοίκισαν αὐτοὺς οἱ Τούρκοι ἀπὸ τοῦ Ἄργους, καὶ ἐξόρισαν αὐτοὺς σὺν γυναιξίν καὶ τέκνοις εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. καὶ τῇ πέμπτῃ τοῦ Ἀγούστου παρέλαβον οἱ Βενετικοὶ τὸ αὐτὸ Ἄργος.

15 Τῷ 597ῃ ἔτει συνήθροισεν ἡ ἀνθεντία τῶν Βενετικῶν στρατὸν διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης ἰππέων καὶ πεζῶν καὶ πλοίων πλείστον εἰς τὸ Ἀναύπλι. καὶ τῇ πρώτῃ τοῦ Σεπτεμβρίου ἀπῆλθον εἰς τὸ Ἐξαμίλιον καὶ ἤρξαντο κτελεῖν καὶ τελεῖν αὐτὸ ξηρέμβολον· καὶ ἐπολέμιζον καὶ τὴν Κόρινθον. 20 καὶ γεναμένης ἐριδος διὰ μέσων αὐτῶν διελύθη ἡ σύναξις.

Τῷ 598ῃ ἔτει μὴνὶ Μαρτίῳ ἦλθεν ὁ Ἀμπάρ Μπεκνυς μετὰ πλείστου λαοῦ καὶ τεχνιτῶν, καὶ ἔκτισεν τὸν πύργον τοῦ Ἄργους, καὶ ἔβαλεν φύλαξιν, καὶ ἐκράτησεν αὐτό.

Τῷ 599ῃ ἔτει νεμῆσεος ἡ' ἦλθεν ὁ ἀμιράς σὺν στρατοῦ

tibus 1060 Moream ingressus Patras et Muchlin cepit. Augusti deinde 6 die Corinthum occupavit.

6968 (1460) Amiras ipse in Moream iterum movit, Mesithram cepit; dominumque Demetrium despotam cum regina et filia captum Maii die 30, Indictione VII, Cpolim in Saraium transtulit.

6971 (1463) Aprilis mensis die 3, dominica palmarum, Argivi regionem suam Turcis dederunt; et Iulii die 25, feria 2, Turci eos cum uxoribus et liberis Argis Cpolim transportarunt, habitatio-nemque eis assignarunt. Augusti die 5 Veneti Argos ceperunt.

6972 (1464) Veneta respublica terra marique exercitum peditum equitumque, navesque plurimas Nauplii contraxit. dieque Septembris, ad Hexamilium exercitus accessit, quod in partibus mediterraneis aedificari coeptum. Corinthus deinde oppugnata est: ortaque in exercitu discordia ac dissensione ab incepto cessatum.

6975 (1467) Mense Martio Argos accessit Abar-begus, multosque operarios et artifices secum adduxit; Argis turrim extruxit impositoque praesidio firmavit.

6978 (1470) Indictione VIII in Euripum venit Amiras cum in-

V. 162 πλείστου ἰππέων καὶ πεζῶν καὶ πλοίων διὰ θαλάσσης τριακοσίων ἕξ μικρῶν καὶ μεγάλων εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐπολέμιζεν αὐτὴν ἡμέρας καὶ νύκτας μετὰ μηχανημάτων πολλῶν ἀπὸ Ἰουλίου ἰβ' ἕως Ἰουλίου ἰβ'. καὶ τῇ ἰβ' Ἰουλίου ἡμέρᾳ πέμπτη ἐπαρέλαβεν αὐτὴν ὁ αὐτὸς ἡμέρας ὁ Μεσεμέτης Τζα-5 λαπῆς μετὰ αἰματοχυσίας πολλῆς καὶ μάχης ἰσχυρᾶς. ἀπέθανεν δὲ πλήθος ἄπειρον ἀμφοτέρωθεν, καὶ οὕτως ἐπαρέλαβεν καὶ τὴν καθόλου νῆσον.

Εἰς τὰ αὐοζ' Ἰουλίου ιζ' ἐποίησεν ἡ πανυψηλοτάτη ἡμῶν αὐθεντία τῶν Βενετῶν ἀγάπην μετὸν Τοῦρκον. 10

Εἰς τὰ αὐςθ' ἐποίησεν ἀμάχην ἡ αὐθεντία ἡμῶν μετὸν Τοῦρκον, καὶ τῷ αὐτῷ ἔτει ἐπῆρεν ὁ Τοῦρκος τὸν Ναύπακτον.

Εἰς τὰ αφ' ἔτη ἐπῆρεν τὴν Μοθοκορόνην.

Εἰς τὰ αργ' ἐποίησεν τὴν ἀγάπην μετὸν Τοῦρκον. 15

Τῷ ζα' ἔτει ἀπέθανεν ὁ ἀμιρᾶς ὁ Παγιαζήτης, καὶ παρέλαβεν τὴν ἀφεντιάν ὁ υἱὸς αὐτοῦ τοῦ Παγιαζήτη. καὶ τῷ αὐτῷ ἔτει ἤλθεν εἰς πόλεμον μετὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν Ἀχμάτη, καὶ ἐπίασεν αὐτὸν μετὰ δόλον ὑπὸ τῶν αὐτοῦ μεγιστάνων παραδοθεῖς, τὸν ὅποιον ἐπνιξεν μετὴν χόρδαν τοῦ 20 τοζαρίου.

Τῷ ζκα' ἔτει ἐπίασεν τὰ δυο παιδία τοῦ Ἀχμάτου καὶ ἔκοψεν αὐτά. καὶ τῷ αὐτῷ ἔτει ἐπίασεν τὸν δευτὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν Κουρκούτι καὶ ἐθανάτωσεν αὐτὸν.

Τῷ ζκβ' ἔτει Ἀπριλλίου ιε' ἐγένετο μέγας σεισμὸς εἰς 25

genti exercitu pedestrium et equestrium copiarum, navibusque maioribus minoribusque 360. multisque admotis machinis noctu atque interdium, a Iunii die 12 oppugnavit. Iulii die 12, feria V, post vehementem pugnam, magna cum strage cepit. ingens utrinque caesorum numerus. hoc pacto totam insulam (Euboeam) subegit.

6985 (1477) Iunii die 17 cum Turco excelsissima respublica nostra Veneta pacem composuit.

7007 (1499) Respublica nostra cum Turcis, qui eodem anno Naupactum occuparunt, bellum gessit.

7008 (1500) Turci Mothocoronem occuparunt.

7011 (1503) Veneti cum Turco pacem inierant.

7020 (1512) Amiræ Baiazitæ mortuo successit filius (Selimes I). is eodem anno cum fratre suo Ahmete bellum gessit, doloque oppressum et a magnatibus proditum arcus chorda strangulavit.

7021 (1513) Ahmetis liberos duos oppressit et interfecit. eodem fratrem suum alterum Corcutem interfecit.

7022 (1514) Aprilis die 16 Zacynthus insula ingenti terrae mo-

τὴν Ζάκυνθον, ὥστε ἐχάλασαν πλεῖστα ὀσπείτια ἀπὸ τε κάστρος τὸ ἄνω, καὶ μέρτικον ἀπὸ τὸ κάτω, καὶ ἐπλάκωσαν πλεῖστον λαόν.

Τῆ ζκβ' εὐνόαζεν ὁ Σαλήμης πλεῖστον φρουράτον ἰκπέων 5 καὶ πεζῶν, πλεῖστον ὑπὲρ τῆς σ' χιλιάδας, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Περούσαν εἰς τὸν Σοφίν. καὶ εἰς τὰς κθ' τοῦ Αὐγούστου μηνός, ὥρα δευτέρῃ τῆς νυκτός, ἔδωσαν πόλεμον εἰς τὸν τόπον τοῦ Σοφί. καὶ ἐτζάκησεν αὐτὸν ὁ Σοφίς, καὶ ἔκομην ἀπὸ τὸ φουράτον τοῦ Σαλήμι περισσότερον ὑπὲρ χιλιάδας ρ'. καὶ 10 ἐγύρισεν ὁ Σαλήμης τζακισμένος, καὶ πάλιν ἔλαβεν ὁ Σοφίς τὸ Ταμπρῆζιν καὶ τὸ Σαμνὴν αὐτῶν, καὶ τὸν τόπον ὅσον τοῦ ἐπῆρεν ὁ Σαλήμης.

Τῆ ζκγ' ἐπῆρεν ὁ σουλτὰν Σαλήμης τὸ Κάερος καὶ τὴν ἀφεντίαν τοῦ σουλτάνου ὄλην, καὶ ἐπίασεν τὸν σουλτάνον, 15 καὶ ἐθανάτωσέ τον πικρῶ θανάτῳ, ὃς ὀνομάζετο σουλτὰν Μπαράκ. ἐρμηνεύεται δὲ τῆ Ἑλλήνων γλώττῃ βασιλεὺς εὐλογημένος.

Τῆ ζκδ' ἔτι Σεπτεμβρίῳ κς', βασιλεύσας ἔτη θ', ἀπόθανεν ὁ ἀσεβῆς ἀμιράς σουλτὰν Σαλήμης, ἀνὴρ ἀνδρείος 20 σὺφρων καὶ δίκαιος κριτῆς. ἤγάπη τοὺς Χριστιανούς πλεῖστα, καὶ μάλιστα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. τῷ αὐτοῦ καιρῷ ἀνηγγέθησαν πολλαὶ ἐκκλησίαι τῶν Χριστιανῶν· ἔδωσαν ἀπλῆν ἐξουσίαν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἀπλῶς αἱ παλαιαὶ ἐκκλησίαι ἵνα ἀνεγείρονται. οὗτος εἶπεν πάντες οἱ οἴκοι τοῦ 25 Θεοῦ νὰ καλλωπίζονται. καὶ σὺν ταῖς παλαιαῖς ἐκκλησίαις

tu quassata est, ita ut domus plurimae corruerint in superiori castro, et inferioris pars collapsa sit. ea ruina multi homines perierunt.

Ingenti exercitu conscripto Selimes, equitum peditumque supra ducenta millia, in Persiam contra Sophinum movit. Augusti mensis 29, hora noctis secunda, castra Sophini adortus est. repulit eum Sophinus, et supra centum millia Turcorum cecidit. Selimes clade affectus redit. Tabrisiam regiam Persarum Sophinus recepit, omniaque oppida, quae Selimes occupaverat.

7025 (1517) Sultanus Selimes Cairum cepit, totamque Sultani Aegyptiaci ditionem subegit. Sultatum victum acerba morte affecit. appellabatur is Sultanus Barac, id est rex benedictus.

7029 (1520) Septembris die 26, anno regni sui IX, impius Amiras sultanus Selimes obiit; vir generosus, temperans, et iudex aequus. Christianos valde, praecipue vero Christi ecclesiam dilexit. imperante ipso multa Christianorum templa condita sunt. plenam libertatem antiqua templa reficiendi concessit, voluitque omnes ae-

P. 202 ἔγιναν καὶ πλεῖστοι νῆαι ἐκ Θυμελίων. τῷ αὐτῷ ἔτει ἔλαβεν τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Σουλαιμῶν ἐτῶν ὦν κγ', καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν θρόνον τῆς βασιλείας τῷ αὐτῷ Σεπτεβρίῳ μηνὶ εἰς τὰς κς' ἐν τῇ Ἀδριανουπόλει.

Τῷ ιξθ' ἔτει Ἰουνίῳ μηνὶ ἐποίησεν ὁ σουλτᾶν Σουλαι-5 μάνης φουσάτον ἰππέων καὶ πεζῶν χιλιάδας ρ'. ὅστις ἐπῆγεν εἰς τὴν Οὐγγρίαν καὶ ἐπολέμιζεν τὸ Ἀμπελογράδι, καὶ εἰς τὰς β' τοῦ Αὐγούστου ἐπαράλαβεν αὐτό, καὶ πύλιν ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν.

Εἰς τὰ αφκβ' Ἰουνίῳ ἐποίησεν ὁ σουλτάνης Σαλαιμάνης 10 φουσάτον διὰ ξηρῶς χιλιάδας σ', καὶ στόλον διακοσίους ἐβδομήκοντα ἄρμενα κάτεργα, καράβια καὶ φοῦστες, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ρόδον, καὶ ἐπολέμησεν αὐτὴν διὰ πλείστων ἐλεπόλεων ἀπὸ τὸν Ἰούνιον μῆνα ἕως τοῦ Δεκεμβρίου, καὶ τῇ κ' τοῦ αὐτοῦ ἐπαρεδόθη ἡ αὐτὴ ἀθλία εἰς χεῖρας αὐτοῦ. ἔδωσε δὲ 15 ἄδειαν, καὶ ἐξέβη ὅστις ἤθελεν. πρὶν βασιλεῦσαι οὗτος ὁ Σουλαιμάνης, ἐπορεύθη τις Ἑβραῖος μάγος πρὸς αὐτόν, καὶ εἶπεν αὐτῷ „γινώσκει, σουλτάνε μου, ὅτι μέλλεις βασιλεῦσαι.” καὶ ἀποκριθεὶς ὁ σουλτᾶν Σουλαιμᾶν εἶπεν αὐτῷ „ἐν πόσῳ καιρῷ;” ὁ δὲ Ἑβραῖος ἔφη „τρία στοιχεῖα γραμμᾶτων 20 με διδάσκουν· οὐκ οἶδα εἰ χρόνοι εἰσὶ ἢ μῆνες ἢ καὶ τὰ ἄλλα.” καὶ ταῦτα εἰπὼν, καὶ ἄλλα ὅσα εἶταν χρεῖαν, ἔφη ὁ σουλτᾶν Σουλαιμάνης ὅτι „ἐὰν βασιλεύσω, δώσω σοι λοφῶν ὅσον θέλεις.” καὶ ἐποίησεν αὐτῷ ἔγγραφον ὁμολογίας.

des deo consecratas ornari; praeter antiquas igitur novae multae a fundamentis constructae sunt. eodem anno filius ipsius Suleimanes, annum agens XXIII, in imperii solio collocatus est Adrianopoli, Septembris die 26.

7029 (1521) Mense Iunio Sultanus Suleimanes, cum exercitu centum millium militum, tam peditum quam equitum, in Hungariam movit. Belogradum oppugnavit et die Augusti 2 cepit; unde Adrianopolim rediit.

7030 (1522) Mense Iunio, conscripto ducentorum millium militum exercitu, classeeque CCLXX velorum, cum trirremium tum navium et dromonum, apparata, Sultanus Suleimanes in Rhodum insulam traiecit; urbemque multis machinis a mense Iunio ad Decembrem usque oppugnavit. tandemque huius mensis die 25 urbs ei misera dedita est. libertatem abeundi omnibus, qui discedere velent, fecit. priusquam hic Suleimanes imperium adeptus est, adiit ipsum Hebraeus quidam magus, et „disce,” inquit, „mi Sultane, te regnaturum esse. quaesivit Sultanus Suleimanes, quando id esset futurum? respondit Hebraeus: „tria litterarum elementa me docent: ve-

- καὶ κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ἑβραίου ἐβασίλευσεν, καὶ τῶν στοι-
 χείων ἀριθμουμένων εὐρέθη ἀληθῶς ὁ Ἑβραῖος. ἦλθεν δὲ ὁ
 Ἑβραῖος, καὶ αἰτήσας τὸν λοφᾶν κατὰ τὸ ἰδιόγραφον τοῦ
 ἀφεντός, καὶ λαβὼν αὐτὸ καὶ ἄλλας πλείστας τιμὰς. ἤρώ-
 5 τιξεν δὲ αὐτὸν περὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ τί μέλλει γενέσθαι.
 ὁ δὲ Ἑβραῖος ἢ κακίᾳ φερόμενος, ἢ καὶ ἀληθῶς ὡς ἐδιδά-
 σκετον ὑπὸ τὰς μαντείας αὐτοῦ, ἔφη, ὅτι οἱ Χριστιανοί,
 ὅπου εἶναι εἰς τὴν πόλιν, μέλλει νὰ ποιήσουν στάσιν καὶ
 βασιλεία ὅστις ἔνε τὴν σήμερον εἰς τὴν πόλιν, καὶ αὐτοὶ σὺν
 10 αὐτῷ νὰ στασιάσουν κατὰ τοῦ σοῦ κράτους, καὶ διὰ τοῦτο
 προΐδῃς ἡ βασιλεία σου νὰ τοὺς κόψῃς, ἵνα μὴ τελέσουν τὸ
 ἔργον. ὁ δὲ συμβούλιον ἐποίησε μετὰ τῶν πρωτοσυμβούλων
 αὐτοῦ, ἵνα κόψῃ τοὺς Χριστιανούς. καὶ τις ἐκ τῶν μεγιστά-
 νων αὐτοῦ ὀνόματι Πυρι Μπασιαῖς ἀπέκοψεν αὐτὸν τῆς αὐτῆς
 15 ἀθέσμον καὶ ἀδίκου ὀσμῆς, εἰπὼν αὐτῷ „σουλτάνε μου, τὰ
 τοιαῦτα μεγάλα πράγματα ἀπὸ Θεοῦ εἰσιν· καὶ εἰ μὲν εἰσιν V. 163
 ἀπὸ Θεοῦ, οὐ δυνάμεθα ἐναντιηθῆναι, ἵνα μὴ εὐρεθῶμεν καὶ
 θεομάχοι· εἰ δὲ εἰσιν ἐξ ἀνθρώπων, ἄφες ἡμᾶς τοὺς δού-
 λους σου, ἵνα ποιήσομεν τὴν ἐκδίκησιν.
- 20 Τούτῳ τῷ ἔτει ἔδειξεν ὁ Θεὸς σημεῖον τοιόνδε ἐν τῇ Κων-
 σταντίνου πόλει τῇ μεγάλῃ κυριακῇ τοῦ Πάσχα. τὸ μεσονύκτιον
 ἠγέρθησαν οἱ Τερβήσιδες, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν ἀγίαν σοφίαν, νὰ
 συναβατίσουν κατὰ τὸ αὐτῶν ἔθος. καὶ ἐλθόντες εἰς τὰ προαύλια

rum, anni sint an menses an alia temporis intervalla, nescio“. his et aliis, quae ex re erant, dictis, Sultanus Suleimanes, „imperium,“ inquit, „adeptus mercedem, quantam volueris, solvam;“ scriptoque de mercede ei cavuit. et adeptus est imperium secundum Hebraei vaticinium, quod numero litterarum inito verum esse inventum. mercedem itaque ex instrumento scripto a principe Hebraeus repetiit et accepit, multisque honoribus affectus est. interrogavit porro Sultanus Hebraeum, quidnam se regnante futurum esset. tum Hebraeus aut malevolentia sua ductus aut vere ab arte sua edoctus, „Christiani,“ inquit, „qui in urbe sunt, seditionem excitabunt, imperatoremque constituent, quo duce adversus potentiam tuam rebellent: propterea eos, o Sultane, reprime, priusquam eo sceleris prorumpant.“ ipse ergo cum suis consiliariis de Christianis delendis deliberat. quorum unus, Pyri Bassa vocatus, ab iniquo eum ac nefario impetu retraxit, sic affatus: „mi Sultane, tam magnae res a deo sunt. et si a deo sunt, non possumus adversari, aut et adversus deum pugnare deprehendemur. sin ab hominibus sunt, sine nos servos tuos vindictam sumere.“

Hoc anno tale signum Cpoli magna paschatis dominica deus ostendit. cum Dervisii media nocte, ut ipsis mos est, surrexissent et ad S. Sophi-

τοῦ ναοῦ ἤκουσαν ψαλμωδίαν, καὶ εἶδον καὶ φῶς μέγα ἐν τῷ ναῷ, καὶ πλησιάσαντες εἶδον τὰς πύλας ἀνεῳγμένας καὶ φωνὰς ψαλμωδίας, τὸ Χριστὸς ἀνέστη. καὶ ἀκούσας σπουδαίως ἔδοσαν γνωστὸν τοῦ ἀφεντός, ὅστις ἦλθεν σωματικῶς, καὶ ἤκουσεν καὶ εἶδεν ἐν ὀφθαλμοῖς, κελύσας ἵνα ἀναβοῦν 5 εἰς τὰ ἀνηγούμενα, νὰ σκοπεύσουν μήποτε ἐστὶν ἐξ ἀνθρώπων ἢ τοιαῦτα ἐνέργα. καὶ εὐθὺς ἐξέλιπεν καὶ τὸ φῶς καὶ ἡ ψαλμωδία. καὶ πάλιν ὄρμησεν, ἵνα κόψη τοὺς Χριστιανούς, εἰ μὴ πάλιν ὁ αὐτὸς Πυριπασσιᾶς ἀπέκοψεν αὐτοῦ τὴν ὄρμην. 10

Εἰς τὰ ἀρκβ Ἰουλίῳ ἐπῆρεν ὁ Σπανίας τὴν Γένουβαν ἀπὸ σπαθίου, καὶ ἔκοψεν ἐν αὐτῇ ψυχὰς λέ' χιλιάδας.

Εἰς τὰ ἀρκγ' ἀπεστάλη ὁ Αἰχμάτη Μπασσιᾶς ὑπὸ τοῦ ἀμιροῦ σουλτάνου Σουλαιμάνη εἰς τὸ Κάερος, ἵνα ὀρίξῃ αὐτό. ὅστις διὰ φθόνον, διότι ἡγάπα ὁ ῥηθεις ἀμιράς τὸν 15 Πραι Μπίσιαν, ἀνυποτάσει, καὶ ἐγένεν ἀπάρτης, καὶ ἔκοψεν ὄλους ὅσους εἶδεν ὅπου ἤθελαν νὰ εἶναι εἰς τὴν δουλοσύνην τοῦ ῥηθέντος ἀμιρός. οἱ δὲ οἰκετοὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου ἔψωσαν τὸν ῥηθέντα Μπίσιαν, καὶ ἐποίησαν αὐτὸν σουλτάνον, αὐτὸς δὲ ἀδελφὸς ἦν Φλαμπουριάρης εἰς τὸν Μωραϊαν. καὶ 20 ἔστειλεν ὁ ῥηθεις ἀμιράς, καὶ ἀπεκεφάλισαν αὐτὸν ἐν τῇ Μεθόνῃ· τὴν ὁποῖαν κεφαλὴν ἔκδειραν, καὶ ἐπῆραν αὐτὴν P. 205 εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. ὁ δὲ ῥηθεις Ἀχμάτης, ὁ νεοστί σουλτάνος, ἐσύναξεν ὄλους τοὺς Ἑβραίους τοὺς ὑπ' αὐ-

ae templum venissent, iuxta ritus suos orgia celebraturi, vestibulum ingressi psalmodiam audierunt lumenque magnum in templo viderunt; propius deinde accedentes patentes portas conspexere, audieruntque voces canentium hymnum „Christus resurrexit.“ quod ad Sultanum accurate retulerunt, ipseque ingressus audivit et vidit oculis suis, iussitque ut attenderent ad resonantes istos cantus, perpenderentque an ab humana voce ederentur. mox cum psalmodia lumen defecit iterumque Sultanus de Christianis interficiendis vehementius agit, a quo violento consilio Pyri Bassa eum retraxit.

Mense Iulio Gennam vi occupavit Hispaniae rex, hominumque triginta quinque millia occisa sunt.

Ahmetes Bassa Cairum in Aegypto, ut provinciam regeret, a Sultano Suleimane missus est. invidiae vero stimulis in Abrahamum Bassam percitus, quod apud Sultanum gratia prae ceteris valeret, a Suleimane deficit et contra eum rebellat; omnesque, quos illi fideles reperit, de medio tollit. provinciales Ahmetem illum Bassam Sultanum proclamarunt. huius frater in Morea Flaburiaris, i. e. Sangiacus, erat; quem Methonae per satellites illuc missos amiras capite truncat; caput pelle detracta Cpolim asportarunt. Ahmetes

τόν καὶ ἔκοψέν τους καὶ τὸν βίον αὐτῶν ἐδήμειπεν, ὃς ἐσύν-
αξεν ἔξ αὐτῶν βίον πλῆθος ἄπειρον.

Τῷ αὐτῷ ἔτει διὰ συνέργου τοῦ ῥηθέντος μεγάλου ἀφέν-
τος τοῦ Σουλαιμάνη ἐσκόπισαν μέσα εἰς τὸ λουτρὸν τὸν
5 ῥηθέντα Ἀχματ Μπασία, καὶ πάλιν ὁ τόπος ὄλος τῆς Συ-
ρίας ἐγύρησεν εἰς τὴν δουλοσύνην τοῦ μεγάλου ἀφέντος.

Τῷ αὐτῷ ἔτει ὁ ῥηθείς ἀμειράς ἐξέβαλεν πολλὰς φαμι-
λίας ἀπὸ τὰ κάστηρ τῆς Ῥωμανίας, καὶ ὑπῆγε τὰς εἰς τὴν
Αἴγυπτον καὶ Τούρκους.

10 Τῷ αὐτῷ ἔτει καὶ τὸ παρελθὸν ἐγένετο λοιμικὴ νόσος
παγκόσμιος, κυρίως δὲ εἰς τὴν Κρήτην, εἰς τὴν Ῥόδον, εἰς
τοὺς Κορφοὺς, εἰς τὴν Ζάκυνθον, εἰς τὴν Ἄρταν, εἰς τὰ
Ἰωάννινα ἐγένετο Περίαν, καὶ εἰς τὸν Μωραϊαν σποράδην,
καὶ εἰς τὴν Ἀθήναν.

15 Τῷ αὐτῷ ἔτει Ἀγούστου εἰς τὰς τ' ἐπέρασεν ὁ Κουρ-
τουγλης μετὰ κατέργων καὶ φούστων, καὶ ὑπῆγε τὸ μέρος τῆς
Πουλίας, καὶ ἐπῆρεν ἓνα κάστελλον.

vero, nuper Cairi Sultanus renuntiatus, cunctos suae ditionis Hebraeos simul contractos interficit, eorumque bona publicat, unde magnam pecuniarum vim corrasit.

Eodem anno, magno Saltano Suleimane auctore, Achmetes Bassa in balneis oppressus necatur, rursusque universa Syria Sultani imperio subiicitur.

Eodem anno praedictus amiras ex Romaniae, id est Thraciae, oppidis familias multas in Aegyptum et inter Turcos abduxit.

Eodem anno, etiamque superiori, contagiosus morbus per universum orbem saevit, praecipue vero per totam insulam Cretam, Rhodum, Corfunium, Zacynthum, Artam, Iohanuzina, Perfa. Moream passim Athenasque invasit.

Eodem anno Augusti die 8 in Apuliam triremibus dromonibusque Curtugles traiecit, istiusque provinciae partem populatus est, et castrum unum occupavit.

ISMAELIS BULLIALDI

AD DUCAE HISTORIAM

NOTAE

- P. 206 P. 10. 1. *ed. Bonn.* Cap. 1. Initio huius operis propositum
V. 165 auctoris fuit annorum a mundi ortu et creatione exactorum syn-
opsim ob oculos ponere iuxta ecclesiae Orientalis calculum,
quae ab initio mundi ad annum 1 aerae Christianae vulgaris an-
nos integros 5508 a Septembri antecedente Kal. Ian. anni primi
numerat. nullus vero eorum qui in Chronologia parumper
versati sunt, nescit Graecos annum suum ab illo termino
Kal. Septemb. ordiri; ita ut Christus anno 5509, sive au-
tumno sive ineunte hieme *Ἰσοτόκος* eum genuisse dicatur,
natus sit. norunt etiam omnes Septuaginta, ita appellatos ac
creditos veteris testamenti interpretes, plures annos a mundi
exordio ad Abrahamum in versione sua computavisse quam in
textu Hebraïco reperiantur. qua ratione id contigerit assequi
arduum. textus equidem Hebraïcus ab Adamo ad diluvium
annos exactos solummodo exhibet 1655, cum interim LXX
interpretes numerent 2242. in huius enim capitis verbis, *ἀπὸ
τοῦ Ἀδάμ ἕως τοῦ κατακλυσμοῦ ἔτη βίμβ*, rectus est, et-
si e generationum explicatarum numeris colligantur 2249. a
diluvio ad Abrahamum textus Hebraïcus numerat annos 292:
at interpretes LXX numerant annos 1178, hic noster 1121.
de hac computandi dissensione non est dicendi nunc locus;
nec propositum est nobis disquirere et scrutari num textus
Hebraïcus, quo illi usi sunt, ab eo qui omnibus probatus
circumfertur variaverit, num etiam aliqua ratione ducti illi
viri, qui gentilium, Aegyptiorum praecipue ac Graecorum,
oculis ac iudicio sacram historiam subiiciebant, annos ali-
P. 207 quot ab orbe condito ad diluvium et inde ad Abrahamum
intercalarint, importunas gentium ob idololatriam caecuti-
entium obiectiones declinaturi.

P. 11, 12. οὐτος ὁ Μωϋσῆς] At Eusebii Chronicon initium annorum Inachi alligat anno aetatis Abrahami 161, eo ipso quo natus est Jacob seu Israel. Mosem vero natum prodit anno ab Abrahami nativitate 435, ita ut annis totis 274 posterior sit Inachi initio Mosis nativitas.

P. 12, 2. εὐρομεν ἀπὸ τοῦ πρώτου Ἀδάμ] In enumerandis annis ab orbe condito ad incarnationem hallucinatus est huius historiae auctor, vel qui illum transcripsit lapsus est. ab anno namque primo aerae mundi ad annum primum Christi ecclesia Graeca numerat annos 5508, et tali intervallo Epocharum utitur in sequentibus hic scriptor: legendum itaque hoc loco ἔτη εφεῖ 5508.

P. 12, 3. τῆς ἐνοάρκου οἰκονομίας] *Mysterium adorandum incarnationis filii dei Graeci theologi et scriptores appellant ἐνοάρκον οἰκονομίαν.*

P. 12, 4. ἕως τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου] Post Christi epocham mentionem facit Constantini, qui ob redditam Christianae ecclesiae pacem et tranquillitatem clarus, deo ac hominibus acceptus, Graeco etiam homini religiose cultus est. huius enim imperatoris matrisque Helenae ecclesia Orientalis memoriam die 21 Maii celebrat. Et Cpolitani imperatores, referente Codino Curopalata lib. de officiis palatii Cpolit., in templum SS. Apostolorum die illa se conferebant. *κατὰ τὴν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἀπέροχται εἰς τὸν ναὸν τῶν ἁγίων ὑποστόλων, ἔνθα καὶ ἡ ἁγία τοῦτον σορὸς κέεται. die quo magni Constantini memoria celebratur, confert se imperator in templum SS. Apostolorum, in quo illius sanctus locus situs est.* Graecorum insuper universitati cara Constantini memoria est, qui translata imperii Romani sede ab Italis ad Graecos, nomini suo novam quam condidit Romam consecravit. Byzantii appellatione omissa urbem immensum in modum auctam atque ornata Cpolim appellavit. Iustinianus etiam de S. Sophiae magnificentissimo ac elegantissimo, quod extruxit, templo iure commendatur. anno porro II regni sui Iustinianus S. Sophiam restitutam ac aedificatam consecravit. Georgius Cedrenus: *τῷ ια' ἔτει γέγονε τὰ ἐγκαινία τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ ἐξῆλθεν ἡ λιτή ἀπὸ τῆς ἁγίας Ἀναστάσεως μετὰ τοῦ πατριάρχου καὶ βασιλέως σὺν τῷ λαῷ. ἀπὸ δὲ τῆς ἡμέρας τῆς κἀσεως αὐτῆς μέχρι τῶν ἐγκαινίων ἔτη ε', μῆνες ια' καὶ ἡμέραι ι' παρηλάθον· ἐν γὰρ τῷ σή' ἔτει ἀπὸ πίστεως κοσμοῦ Ἰνδικτ. ιε' τῆς κγ' τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς ὧρα πρώτη τῆς ἡμέρας τὴν τῆς μεγάλης ἐκκλησίας ἀνοικοδομὴν ἤρξατο ποιεῖν ὁ Ἰουστινιανός. anno Iustiniani II magnae ecclesiae consecratio celebrata est. litanias et preces recitantes patriarcha et imperator, comitante populo, a sanctae Anastasiae templo egressi processerunt. a die porro quo flammis periit, ad con-*

secrationem anni 5, menses 11, dies 10 transierunt: anno enim ab orbe condito 6008, Indict. XV, Februarii die 23, hora diei prima, Iustinianus instaurationem Magnae ecclesiae auspiciatus est. In hoc Cedreni loco mendum librarii occurrit in annis mundi hic enumeratis: coepit Iustinianus anno Christi 527, mundi 6035, Kal. Aprilibus anno eius quinto, id est 531 Christi, mundi vero 6039 vel 6040, seditio Cpoli orta est. Februario mense coepta est reaedificari S. Sophiae Basilica; et anno eius undecimo consecrata est, id est anno Christi 537, ab April. Kal. ad similem diem anni 538. et ut quod sentio dicam, anno mundi 6040, Februario mense, coepit instaurari templum S. Sophiae, Indictione IX. ita ut legendum sit *ἐμ' ἔτει ἰνδικτ. θ'*, anno 6040, Indict. IX.

V. 166 praeter illud alia collapsa aut seditione factionum Prasinæ ac Venetae combusta instauravit. xenodochia et monasteria fabricari iussit, iisque redditus annuos ingentes attribuit: imperii fines barbarorum incursionibus angustiores redditos dilatavit. de quibus omnibus Procopii tractatus *sex περὶ τῶν τοῦ Ἰουστινιανοῦ κτισμάτων* legendi sunt.

Ab aerae Christianae vulgaris initio ad Constantinum com-
P. 208 putantur anni 305 et unius semissis cum diebus aliquot. nam mortuo anno 306, Iulii die 25, Constantio Chloro, ipse imperii fasces suscepit. perperam igitur noster a Christo ad Constantinum numerat annos 318. A Constantino pariter ad Iustinianum erravit statuens annorum 210 intervallum, cum revera intercesserint ab anno 306, Iulii 25, ad annum 527, Kal. April., quo imperium adeptus est Iustinianus, anni 221 fere: quatuor quippe propemodum menses desunt. ista numerorum perturbatio etiam dum cernitur in illo temporis intervallo, quo Iustiniani initia distant a Constantino Leonis IV F. et huius coniuge Irene, quod noster historicus statuit annorum 260, cum tamen iuxta historicam veritatem anni tantum 253 numerentur. et enim cum Irene matre coepit Constantinus anno Christi 780. a Constantino et Irene ad Alexium Comnenum numerat annos noster 295. simul itaque collectis intervallis quae a Christo ad Alexium Comnenum statuit, reperiuntur anni elapsi 1083. ideo coepisset Alexius 1084 ineunte. iuxta veritatem vero chronologicam anno Christi 1081 imperium adeptus est Alexius Comnenus. propterea a Constantino et Irene ad Alexium verum temporis intervallum statuitur annorum 301. videtur equidem historiae huius auctor has temporum epochas et intervalla ex memoria descripsisse: nam ista cum sequentibus committi ac concinnari nequeunt. cum enim occupatam a Latinis urbem Cpolim anno mundi 6712, hoc est Christi 1204, Aprilis die 12, statuatur, numeretque Ducae Martzuphli, Alexii Angeli eiusque fratris Isaaci annos, qui-

bus regnarunt, 19 fere, Comnenorum vero dynastiam annorum 105, quae summa colligitur ex numeris annorum attributorum singulis ex gente Comnena imperatoribus, non vero 101, ut in textu legitur, summa annorum quibus Angeli ac Comneni regnarunt fit 122. quam cum ab annis 1204 reiecerimus, ad annum 1082 et initium Alexii Comneni regrediendo perveniemus. at ex intervallis antecedentibus initia dynastiae Comnenorum anno Christi 1084 hunc auctorem alligare invenimus. non sibi itaque constat Ducas in hac calculi subductione.

P. 12, 20. ἐν ἧ καὶ εἰλω ἡ Κωνσταντινούπολις] Huc advocandae sunt calendarii notae vulgares, ut nobis constet num auctor in assignanda die erraverit. anno Christi 1204 fuit cyclus lunae VIII, solis IX, litterae dominicales D. C. Pascha igitur Aprilis 25, dominica τῶν βραίων sive palmarum Aprilis 18. ergo dies Aprilis 12 fuit feria 2 seu dies lunae sextae septimanae ieiuniorum, ut a nostro notatur; quae in libris Graecorum ecclesiasticis δευτέρα τῆς ἐκτῆς τῶν νηστειῶν vocatur. huic etiam temporis notae consentit Nicetas Acominatus Choniates. Flandriae comes Balduinus ab Henrico Dandolo Venetiarum duce ceterisque 12, vel ut aliis placet, 15 electoribus imperator electus est 6 Kal. Maii, hoc est postridie Paschatis, quod eo anno incidit in 7 Kal. Maii seu 25. Aprilis. coronatur vero 17 Kal. Iunii, hoc est Maii 16. Haec tradit Iacobus Meyerus Baliolanus Annal. Flandriae lib. 7 sub finem. Villharduinus scribit diem coronationis indictam fuisse tribus post Pascha septimanis, hoc est 16 die Maii, quae fuit dominica *Iubilate*.

Inducit Villharduinus Dandum promittentem se imperatoris nomen proclamaturum *hora qua deus natus est*. quae verba me inducunt ut credam vigilia Paschatis electionem factam et post Pascha incoronationem Balduini dilatam; ita ut Calvisio adhaereamus, qui electionem 24 Aprilis sabbatho sancto factam asserit. et fortasse Villharduinus scripsit aut scribere voluit *hora qua deus resurrexit*, hoc est, summo mane die Paschatis, paulo post mediam noctem. hic tamen omittere non debemus imperatorem Balduinum, in epistola quam de Cpoli expugnata scripsit, monere se electum fuisse dominica *misericordias domini*, quae contigit Maii die 9, sublimatum vero dominica *cantate*, hoc est Maii die 23. P. 209 epistolam illam edidit Aubertus Miraeus in codice *Donationum piarum a Flandriae comitibus factarum*.

P. 13, 1. Cap. 2. Θεόδωρος Λασκαρις ἐν Νικαίᾳ] Extincto a Latinis Alexio Duca Murtzuphlo, qui Alexium Angelum veneno bis frustra aggressus laqueo tandem necaverat, Balduinus Belga seu Flander, adiuvante Henrico Dandolo Vene-

tiarum duce Cpolitanus imperator renunciatur. Theodorus vero Lascaris occupata a Latinis urbe in Orientem abiit et Nicaeae imperator salutatur. ita Nicephorus Gregoras lib. 1 Hist. Byzant. post urbem captam: ἕως ὄψῃ καὶ μόλις περὶ τὴν Νικαίῳν μητρόπολιν ἀναγορευθῆναι συμπέπτωκε βυσιλέα Θεόδωρον Λάσκαριν τοικοντούτη ἤδη τυγγάνοντα. donec in Nicaeae metropoli vix tandem acciderit Theodorum Lascarim annos iam triginta natum imperatorem renunciari. clarus vero lib. 4. cap. 2: ἐντεῦθεν εἰς Νίκαιαν ἀθῆς ὑποστρέφει. αὐτὴ γὰρ ἐγεγόνει Ῥωμαίων βασιλείῳ μετὰ τὴν τῆς Βυζαντιδος ἄλωσιν. inde Nicaeam rediit, quae regia sedes imperatorum Romanorum post captam Byzantium fuit. Nicetas enim Choniates in Annalibus Theodorum Lascarim in Asia regnasse scribit duobus in locis: ὁ δὲ Λάσκαρις Θεόδωρος ὡς γένοι εὐπρεπέστατος καὶ κῆδει βασιλείῳ περιδοξος, ἀποκρουσόμενος ἐπέειπον, τὸ ἐρυθρὸν πεδίλον ὑποδύεται καὶ βασιλεὺς Ῥωμαίων ὑφ' ἧλων τῶν ἐγῶν ἀναγορεύεται πόλεων. Theodorus Lascaris genere nobilissimus et imperatoris affinitate clarus, illo repulso [Manuele Maurozome] calceos purpureos induit et a cunctis urbibus provinciarum Orientalium imperator proclamatur. et infra: κατὰ δὲ τὴν ἔω Προυσαῖοι μὲν καὶ Νικαεῖς Ἀνδοῖ τε καὶ οἱ Φιλόμολποι καὶ Σμύρνη καὶ Ἐφεσος καὶ τὰ μεταξὺ τούτων κείμενα Θεοδώρῳ προσανέιχον τῷ Λάσκαρι. in Oriente vero Prusaei et Nicaeenses, Lydi et Philomolpi, Smyrna et Ephesus, quaeque regiones illas interiacent urbes, Theodori Lascaris partibus adhaerebant. nescio igitur cuius auctoritate sulti Sethus Calvisius, in prima editione suae Chronologiae, quam postea correxit et ampliorem reddidit, et post eum Christophorus Helvicus dixerint Lascarim Adrianopoli regnasse; imprimis vero Calvisium demiror, qui Nicephorum auctorem citat. non extra rem erit si Lectorem moneamus populum illum qui Φιλόμολποι hic vocantur, apud nullum Geographum reperiri; et procul dubio error est librariorum, et forte ex duobus Φυλακησῖοι καὶ Ἱεραπολίται coaluit vox Φιλόμολποι. Phylacensii autem et Hierapolitae populi sunt Phrygiae maioris, qui Lydiae, cui Theodorus Lascaris imperavit, finitimi et contermini sunt.

P. 13, 2. Ἰωάννης Δούκας ὁ Βατάτζης] Nicephorus Gregoras lib. 2. cap. 1: ὀκτωκαίδεκα δὲ βασιλεύοντι τούτῳ [Λάσκαρι] παρερρύησαν ἔτη, καὶ τὸν παρόντα βίον ἀμείβει, διάδοχον τῆς βασιλείας καταλελοιπῶς τὸν ἐπὶ θυγατρὶ Εὐσένη γαμβρὸν Ἰωάννην τὸν Δούκαν. cum annos 18 Lascaris in imperio egisset, ex hac migravit vita, successore relicto Iohanne Duca, V. 167 qui filiam eius Irenem uxorem duxerat. sed sedem habuisse Iohannem Batatzam seu Vataciam Magnesia potius quam Nicaeae, non constat ex illo loco. cap. 6 ait Iohannem lu-

strata Macedonia et Thracia per aestatem Nicaeam recessisse et in hyberna militem dimisisse, et cap. 12 Iohannem aedificasse Magnesiae templum *ὄνομα τῆς Θεομήτορος Σώσανδρα καλούμενον*, aliudque *ἐντὸς τῆς Νικαίας εἰς ὄνομα Ἀντωνίου τοῦ μεγάλου*. hic Vatacia Didymotoecho oriundus erat, et Protovestiarii dignitatem adeptus a Lascari gener adscitus est. Georgius Logotheta in Chronico.

P. 13, 4. *Θεόδωρος Λάσκαρις ἐτῆ δ'*] Hic Theodorus iunior senioris ex filia nepos, annos 33 natus erat, quando fascis imperii suscepit. anno enim quo pater ipsius Iohannes P. 210 imperator designatus fuit, natus est Theodorus, ut scripsit Gregoras lib. 2. sub finem.

P. 13, 5. *Ἰωάννης Λάσκαρις*] Hic filius Theodori iunioris fuit, cui pater moriens Arsenium patriarcham et Muzalonem protovestiarium tutores dederat, ut res imperii administrarent, donec Iohannes, qui sexennis solummodo erat, adolevisset. Muzalo, dum funus Theodori effertur et Magnesiae in magno templo Sosandrio defuncti commemoratio agitur, ad ipsam sacram mensam ab irruentibus militibus confoditur. Arsenius deinde patriarcha rerum usu ac consilio destitutus Michaelem Palaeologum in imperatorem coronat, ea conditione ut adulto Iohanni imperio cedat seque abdicet. Michael coronatus Iohannem custodiendum Magnesium mittit, tandem que excaecat, hocque scelere ineptum ac inhabilem imperio reddit. Niceph. Gregoras lib. 3 sub finem, et lib. 4. Georgius Phranzes lib. 1 capp. 3 et 5. Michael Palaeologus ex gente antiqua et nobilissima oriundus erat, quam, ut ex aliis Petrus Bizarus refert lib. 1 de bello Veneto, *ex Italia adeoque Viterbo ipso, Hetruriae civitate haud sane ignobili, quae olim Veiusa nuncupata tanquam trium urbium septa vel moenia in se complectens, originem traxisse nonnullis placet.*

P. 13, 7. *ἐξώσθησαν καὶ οἱ Λατῖνοι τῆς πόλεως*] mundi anno 6768, Christi 1260, Iulii 25. Referrī debet haec temporis nota ad annum 1 imperii Michaelis Palaeologi. quippe urbs a Graecis recuperata fuit anno Christi 1262, mundi iuxta Graecos anno 6770. nam collectis aqnis Theodori Lascaris, Iohannis Vataciae, Theodori et Iohannis annis tribus fit summa annorum 58; qui cum additi fuerint annis 1204, exhibebunt annum 1262, quo Iohannes, cui imperialis corona nunquam imposita fuit, a Palaeologo Michaele excaecatus et imperio pulsus est, et Latini urbe exacti sunt. libro etiam 4 Gregoras de urbe recuperata per Caesarem Strategopulum verba faciens notat, *δύο ἐξῆς ἠνύετο ἐτῆ ἀφ' ὃ τῶν τε βασιλικῶν θρόνων ἐγκρατῆς ὁ Μιχαὴλ ἐγεγόνει*. qua igitur anno urbs capta est, iam duos in imperio annos integros Michael exegerat: unde constat ipsum clypeo insidentem imperatorem

proclamatum esse anno 1260. Phranzes cap. 4 lib. i dynastiam Francorum annos 59, menses 3, dies 4 Cpoli durasse ait. Georg. Logotheta in Chron. Cpolitano sub finem ait urbem a Latinis captam anno 6712, et eam tenuisse annis 58. recuperatam anno 6769, Indict. IV. in quo sibi non constat: nam mensis Iulii 25 captam ait Cpolim a Graecis post annos 58; qui additi cum fuerint annis 6712, dabunt annos 6770 et Indictionem V. transcriptoribus fortasse hic error impulsandus est, non Logothetae.

P. 15, 16. *μετὰ δὲ τὸν Μιχαὴλ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀνδρόνικος*] Sub Michaelae Palacologorum primo coeperunt Turci provincias Asiaticas, quae imperatoribus Cpolititanis adhuc parebant, vexare ac perpetuis latrociniis vastare. Gregoras lib. 5 et lib. 7 c. 1 statum provinciarum Asiae talem fuisse narrat. *κατέσχον ὁ μὲν Καρμανὸς Ἀλισούριος τὰ πλείω τῆς μεσογείου Φρυγίας, καὶ ἔτι τὰ μέγχι Φιλαδελφίας, καὶ τῶν ἔγγιστα πάντων ἀπὸ τῆς περὶ Μαίανδρον ποταμὸν Ἀντιοχείας. τὰ δὲ ἐκείθεν μέγχι Σμύρνης καὶ τῶν ἐπὶ παραλίῳ τῆς Ἰωνίας ἕτερος ὄνομα Σαρχάνης. τὰ γὰρ περὶ Μαγνησίαν καὶ Πριήνην καὶ Ἐφεσον φθάσας ὑπέλειτο σατραπείης ἕτερος ὄνομα Σασάν. τὰ δὲ ἀπὸ Αἰολίδος ἄχρι Μυσίας τῆς πρὸς τῷ Ἑλλησπόντῳ ὁ τε Καλάμης λεγόμενος καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ Καράσης. τὰ δὲ περὶ τὸν Ὀλυμπον καὶ ὅσα τῆς Βιθωνίας ἐξῆς ἕτερος ὄνομα Ἀτμᾶν. τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Σαγγαρίου μέγχι Παφλαγονίας μεμερισμένως εἰς τοὺς Ἀμουρίου διέβησαν παῖδας. Caramanus itaque Alisurius maximam Phrygiae mediterraneae partem occupaverat, et Philadelphiam atque etiam Antiochiam ad Maeandrum usque omnia ditioni suae subiecerat. quae vero regiones ab illis locis ad Smyrnam et Ioniae maritima pertingunt, alius Sarchanes appellatus illis dominabatur. Sasan etiam qui vocabatur, satrapa Magnesianam, Prienen et Ephesum [Romaeis] eripuerat. Calames eiusque filius Carasis ab Aeolide usque ad Mysiam Hellesponto adiacentem regnabat. Bithyniam et quae Olympo monti circumiecta sunt alius nomine Atman obtinebat. a Sargario tandem fluvio Paphlagoniam usque Amurii filii inter se regionem partiti erant. qui nostro Carmian appellatur, Gregorae est Caramanus Alisurius. Sarchanem et Carasim uterque habet. pro Othmiane Gregoras legit Atman. Sasanem noster, ut et Amurii seu Homuris filios, nescit. Gregoras Mantachiam ignorat, etiamque Atinen. Laonicus Chalcocondylus lib. 1 de Reb. Turc. non longe ab initio, lib. etiam 2 hos duces fuisse Aladinis Selzuccii, qui sedem imperii Iconii habuerat, ministros asserit. quique Laonicus est Aedines, nostro vocatur Atin, et qui illi Mendesius, nobis est Mantachias. Phranzes lib. 1 cap. 26 hos duces enumerat ut*

Gregoras, easdemque ditiones attribuit. Leunclavius in Pandectis historiae Turcicae num. 15 duces istos aliter enumerat, ita ut in tanta varietate auctorum nomina illa ducumque numerus in incerto aliquatenus maneant, Asiae statu interim misero imperiique vastatione pro compertis habitis. Cantacuz. l. 2 c. 29 Atinis sive Aetinis filios ait fuisse *Χετήρ καὶ Ἀμούρ*, id est, Cheterem et Homurium. Carasem vero Phrygiae regulum tradit lib. 5 c. 82.

P. 13, 21. *Μαγεδῶν ἐπαρχίας*] Valde probabile est Magedi vel Magidi praefecturam hic vocari, quae in ms. Notitia Episcopatum Cp. dioeceseos sub Sardium metropolita legitur *Ἰσκιῶν ἤτοι Μαγίδου*. sub Sylaeo etiam sive Pergaeo metropolita Pamphyliae secundae habetur in eadem Notitia *Μαγίδου* Episcopatus, sed in alio exemplari legitur *Μαγύδου*, quae ab alia differt. haec secunda forte illa est quam Nagidon appellat Leunclavius, et Turci Nigde. Magydum habet in Pamphylia Ptolemaei interpretes, textus Graecus *μάτυλον*, non longe a Cestri fluvii ostiis. Nagidon non habet Ptolemaeus. Stephanus de urbibus *Νάγιδος πόλις μεταξὺ Κιλικίας καὶ Παμφυλίας*, ubi citat Hecataeum. estque eadem cum Matylo. Casaubonus in Strabonem lib. 14 in his verbis *τοῦτο δὲ ἐστὶ Ἀγιδος πόλις* ex Stephano corrigit et *Νάγιδος* legit.

P. 13, 22. *ἀπὸ Ἀσσοῦ*] Assus urbs ad Propontidem in littore Asiatico, quam Strabo lib. 13 a Methymnaeis conditam scribit, teste Myrsilo: *φησὶ δὲ Μυρσίλος Μηθυμναίων κτίσμα εἶναι τὴν Ἀσσόν*. Stephanus de urbibus duas facit Assos, unam in Lycia *πλησίον Ἀτάρνης*, alteram in Aeolide ad Hellespontum. hic obiter notabimus Stephanum errasse, dum Assos duas facit primamque in Lycia collocat Atarnae vicinam, in Lycia siquidem Atarna sita non est, ut ipse scribit, sed in Mysiae et Lydiae finibus, *Ἀτάρνα πόλις μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας*. Strabo quoque lib. 15 Atarneam habet prope Assum; nec ipse nec Ptolemaeus Assum in Lycia ponunt. Notitia Episcopatum sub throno Constantinopoleos habet *Ἀσσόν* sub Ephesino metropolita.

P. 14, 3. *μετὰ δὲ τὸν Ἀνδρόνικον ἐβασίλευσε Μιχαήλ*] Hic V. 168 auctor noster male ac perperam scribit Michaellem in imperio successisse Andronico patri: simul namque pater et filius regnarunt; et Michael anno 6829, Christi 1320, Octob. 12. die dominica ante patrem obiit, accepto Thessalonicae nuncio Manuelem secundo genitum filium ab Andronico natu maiore, quem eius frater Manuel in meretricis, cum qua consueverat ille, domo quaerebat, occisum fuisse, cum quis esset Andronici satellites ignorarent, rivalemque esse suspicarentur. de quibus adeundus Gregoras lib. 8 in principio.

Cantacuzenus lib. 1. hist. cap. 1 generis mortis nullam mentionem facit, quo Manuel extinctus est. diligenterque animadvertendum dissidii causam inter Andronicos avum et nepotem orti, quo mutuis odiis certarunt, in avum a Cantacuzeno transferri; et Gregoram ab isto, utpote scriptorem mendacem, asperis aliquando verbis castigatum esse, quod ipse scripsit Cantacuzenus lib. 4 capp. 24 et 25. cui tamen potior fides hac in re adhibenda sit, nescio. nam Cantacuzenus cum iuniore Andronico a puero educatus adoleverat, inter huius fidissimos ac maximo familiares semper numeratus, ita ut ab eo ad dignitatem usque imperatoriam, tutoris munere cohonestatus, proventus fuerit, quapropter non levi suspitione perstringendus venit, actis et gestorum ab Andronico iuniore memoriae nimio studio indulgens et consulens, dum Andronico seniori aequum minus forte se praebet.

Phranzes Protovestiarius lib. 1 cap. 10 sub finem tradit Andronicum seniorem cum Michaele regnasse annos 45, et Andronicum iuniorem coepisse anno mundi 6836, quæ fuit Christi 1528. Gregoras lib. 8. notat Andronicum iuniorem coronatum fuisse Februarii *ἡμέρα δευτέρα τῆς οὐδῆς ἰνδαιώνος*. haec Indictio VIII congruit cum Christi anno 1525. ita ut hic auctor noster, annos imp. Andronici eiusque F. Michaelis dum numerat 45, terminum istum incoronationis iunioris Andronici respiciat, quæ anno 1525, Februarii die 2, Indict. VIII peracta est. quibus etiam consentit Cantacuzenus lib. 1 cap. 41. postquam incoronationem nepotis Andronicus avus annos 3 in imperio adhuc vixit, ita ut totos annos 46 cum filio et nepote regnaverit, quos 45 solummodo numerat Protovestiarius, anno siquidem 1528 nepos solus imperio potitus est. Christi deinde anno 1530 senior Andronicus ad vitam monasticam a nepote invitatus cogitur, ut ait Gregoras; inque monasterio mutato nomine Antonius appellatus biennium vixit, summaque rerum necessarium inopia pressus anno demum 1532 obiit. Cantacuzenus lib. 2 cap. 16 Andronicum seniorem ad vitandas insidias, quas sibi aliquos struere tyrannidem affectantes suspicabatur, sponte monasticam vestem induisse asserit; aerumnis ac miseriis colloquentem obiisse silentio transmittit, ne sibi dedecus accersat et Andronico iuniori invidiam et odium conciliet, quandoquidem praecipuum inter consiliarios huius Andronici, apud quem prae ceteris gratia potentiaque valuit, habitum esse notum sit. hic Andronicus ad vitam privatam coacto avo solus regnavit ab anno 1528 ad annum 1341, Iunii diem 15, orbis conditi 6849, ita ut annos 13 imperaverit. notandum etiam Andronicum seniorem anno aetatis suae 74 fato concessisse; ex quo vero imperium adsecutus fuerat, anno 50, ut

adnotavit Gregoras lib. 9 monodia in eum scripta, et in eo cum aliis convenit. tradit praeterea ipsum vivente patre, Michaelae Palaeologorum primo, imperatorem designatum et appellatum esse, quod contigit circa annum 1281. Michael secundus Palaeologus Andronici F., tradente Cantacuzeno lib. 1 cap. 1, anno mundi 6829 Octobris 12 vitam cum morte commutavit, id est, anno Christi 1320, non vero 1321, ut in editione Parisiensi typographiae Regiae in margine adscriptum est. at ex Niceph. Greg. in lib. 7 calce annus alius colligi potest. narrat quippe Iohannis Glyci patriarchae anno 2 vehementi Borea flante crucem e manibus statuae aeneae, quae columnae imposita ante vestibulum templi S. Sophiae stabat, excussam fuisse anno mundi 6825, id est, anno Christi 1316 a Kal. Septemb. ad easdem Kal. anni 1317. paulo post dicit Irenen ex Alemania Andronico iuniori avum despondisse, Michaellem deinde imperatorem Thessalonicam abiisse, et anno ibi exacto rebus humanis exemptum esse. ex quibus annum orbis 6827, Christi 1319 concludere possumus. veruntamen Cantacuzeno, qui annum et diem adscripsit, adhaerebimus.

P. 14, 5. *μετὰ δὲ τὸν Ἀνδρόνικον Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος*] Andronicus iunior filium suum quem ex Anna, nostro Alemanna, Cantacuzeno e Sabaudia, aliis Pannonia, susceperat, imperii heredem reliquit. Iohannes Andronico nascitur post avi Andronici obitum anno 6840, Christi 1332, Iunii die 18, ut adnotavit Gregoras lib. 10 cap. 3. obiit autem Andronicus iunior anno mundi 6849, Christi 1341, ita ut impubes admodum esset Iohannes, annum agens cum imperium adeptus est nonum; quod etiam fuisse tradit Cantacuzenus lib. 5 cap. 2. quamobrem pater moriens rebus imperii administrandis tutorem testamento dedit hunc Iohannem Cantacuzenum magnum domesticum, historiae iam saepius allegatae auctorem, virum equidem Gregorae et nostro laudatum, Phranzae affectati regni suspectum, et quod voluerit ad liberos suos imperium transferre insimulatum. legendus Phranzes lib. 1. cap. 13, 14 et 15. illum Cantacuzenum tanti fecit Andronicus iunior, ut testamento suo, quod anno Christi 1330 gravi morbo decumbens condidit, praeteritis in illo Andronico avo adhuc superstite nondumque monacho, matre etiam sua Xena, tutorem eum posthumo filio suo daret, si ex Anna uxore sua tunc praegnanter nasceretur. nec etiam omittenda sunt, quae a Codino Curopalate de Andronici erga Iohannem Cantacuzenum benevolentia et amore referuntur lib. de offic. Palat. Cpolit. *ἐποίησε τὸν μέγαν δομέστικον Καντακουζηνὸν Ἰωάννην, ὃς ἐγγόνει καὶ βασιλεύς, ἰσοστάσιον τῷ πυνυπερσεβύσιψ. magnum domesticum Iohannem Canta-*

caezenum, qui postea imperavit, aequalem summo panhypersebasto reddidit. paucisque lineis interiectis post Andronici senioris obitum ab hoc iuniore Cantacuzenum honoribus auctum esse narrat: ὑπερέχοντα πάντων ἐποίησε, τῶν μὲν τοῦ κίππου καὶ βασιλέως ἀνεψιῶν, ἑαυτοῦ δὲ θεϊῶν, τῶν ἐτέρων τε πάντων, τοῦ πανυπερσεβάστου, βεστιαρίου· ἦν οὖν οὗτος ἐνταῦθα ὁ μέγας δηλιάδης δευτέρου μετὰ τὸν Κασάρχη. supra ceteros eum extulit, avi sui imperatoris nepotibus nisque avunculis ceterisque omnibus summo panhypersebasto et vestiario dignitatis ordine anteposuit, hacque sanctione secundus erat a Caesare magnus domesticus.

P. 14, 8. ἐν τῷ αὐτοῦ εἶσι * ἤρξαντο οἱ Τοῦρκοι] Haec Turcorum in Europam irruptio prima est sub auspiciis Oguziorum sive Othmanidum, regnante Orchane sive Urchane: antea enim in Europam transierunt Turci, a Catelanis bellum Andronico seniori et Michaeli eius F. inferentibus evocati, ut lib. 8 Hist. Rom. narrat Gregoras, et post eum Leonicius lib. 1. transierunt etiam Turci paulo post annum 1300, eodem Leonico teste lib. 1. huius quoque Turcorum in Europam expeditionis meminit idem loco citato, verum iam defuncto Orchane et Suleimane eius filio regnante. nostro tamen consentit Turcorum narratio a Leunclavio adducta lib. 4 Hist. Musulmanicae; et Phranzes lib. 1. capp. 15 et 27; quibus potior fides habenda est. adnotatur autem ille transitus, quoniam Turci tunc primum sedes in Europa fixerunt, occupata Callipoli anno iuxta Annales Turcicos 758, Christi 1357. Coepit annus Heg. 758. anno 1356, Decemb. die 25 dominica, Cyclo solis 21 litteris C B, Iohannis Palaeol. a. 16. Matthaeus Villanius Hist. Florent. lib. 6 c. 29 transitum Turcorum accidisse ait anno 1356..

P. 14, 14. ἄχρι Διδυμοτείχου] Didymotoechus oppidum Thraciae, quod Hebrus alluit. Nicetas Choniates duobus locis illius meminit: καὶ ἡαγδαίας βροχῆς θεόθεν ἀφορισθείσης ἐν τοῖς ἀνόπιν τοῦ Διδυμοτείχου μέρεσιν, ὁ τῷ φρουρίῳ παρρέων Ἔδρος διευρυνθεὶς ὑετῷ etc. imbre subito ac impetu cadente in locis supra Didymotichum sitis, qui oppidum alluit Hebrus, undas dilatavit. Turcis Dimotac.

P. 14, 15. ἄχρι Σηλυμβρίας] Stephanus: Σηλύμβρια πόλις Θράκης. κέκληται δὲ ἀπὸ Σήλως· Βριά γὰρ κατὰ Θράκας ἢ πόλις. Selymbria Thraciae urbs. nomen a Selye trahit: Bria enim Thracibus urbs dicitur.

P. 14, 18. ἐκ τῶν Ναβάρας ἀφικομένων Φράγγων] Franci ex Navarra sunt ii quos alibi Catelanos appellat, qui Hispaniam Tarraconensem habitant. illa Genuensium expeditio ab Augustino Nebiensi, Uberto Folietta et Petro Bizaro facta adnotatur anno Christi 1346, quo Simone Vignosio duce Geau-

enses Chium, Smyrnam et Phocaeam utramque dominio suo adiecerunt. idem testatur Iohannes Villanius Hist. Florent. lib. 12 cap. 169: *l'anno 1346 el simile feciono all' isola del Silo in Arcipelago di Romania, e quella presono, e sonne signori, e tolsolla a' Greci; ove nasce la mastica, la quale è di grande frutto e rendita.* nou video autem quare Navarros hoc loco adducat: nisi quia illis temporibus Petrus IV Arragoniae rex Philippi III Navarrae regis filiam Mariam an- P. 214 no 1334 uxorem duxerat. rex Navarrae seu Vasconiae his foederibus nuptialibus urbes aliquot Arragonio concesserat, vicissimque Arragonius illi; propterea Navarri seu Vascones Arragonensibus iuncti atque Catelanis in Orientem profecti sunt. tunc etiam Vascones in illis expeditionibus Catelanis ultro magis se adiunxerunt, quod in regni successione Maria sorori suae Iohannae praelata esset, si Philippo patri mascula proles deesset. Genealog. Dom. Francicae clarissimorum virorum fratrum Sammarthanorum lib. 22. Mariana lib. 16 cap. 4 hist. Hispanic.

P. 14, 22. Cap. 3. *ἐν δὲ τῷ αὐτῷ ἔτει ἐτεθνήκει ὁ προρηθείς Ὀρχάν]* Duae sunt de anno obitus Orchanis opiniones. alii e vita migrasse volunt anno Hegirae 759, id est, Christi 1358. nam coepit annus 759 anno 1357, Decemb. 14, feria 5. et ita Calvisius sentit. Leunclavius sub finem lib. 4. aliam sequitur, quae mortuum Orchanem asserit anno 760, qui coepit anno 1358, Decembris die 3, feria 2. Annales Turcici adnotant post captam Callipolim Suleimanem inter venandum equo lapsum humi tam graviter afflictum fuisse ut statim exspiraret, et duobus mensibus ante patrem obiisse. quae narratio non consentit illis quae infra cap. 10 Ducas noster narrat, deletum scilicet exercitum Turcorum a Matthaeo Cantacuzeno, et Suleimanem occisum, antequam imperio cedisset Iohannes Cantacuzenus, id est, ante annum 1355.

P. 15, 2. *τὴν Ἀδριανούπολιν ἔσχε]* In margine adiecimur annum ex Leunclavii hist. Musul. lib. 5, Hegirae 763, Christi 1362. at Annales referunt ad annum 761, id est, Christi 1360, quem annum Calvisius retinuit.

P. 16, 12. *συλλαμβάνεται οὖν ὁ Αἰζαρος]* Laonicus lib. 1 sub finem hanc Serviorum infelicem expeditionem clademque acceptam narrat secundum Graecorum sententiam, huius nostri narrationi paucis mutatis prope similem; Lazarumque Eleazarum appellat, Moratem peremptum inter praeliandum tradit: at Phranzes a Lazaro necatum fuisse scribit. nomen illius qui Moratem occidit, Miloes traditur a Laonico: Milos Cobilitzius appellatur a Leunclavio, Milos Cobilik Lazari despotae gener a Mauro Orbino. Lazarus ille, ut hic Orbinius in Slavorum historia scribit, partem imperii defuncti Stepha-

ni Crakis seu imperatoris occupavit, alii alias, cum Uroscus Stephani F. ignavia ac desidia tempus transigeret. hic Lazarus primus fuit Serviae despota e familia Privazia sive Privazia. pugna porro illa commissa est in campo Cossovo anno Hegirae 791, Christi 1389, non vero anno 1390, ut vult Leunclavius in Pandectis Turcicis cap. 54. annus enim 791 coepit anno Christi 1388, Decemb. 30, fer. 4, cyclo solis XXV, litt. E, D. propter occisum vero ex insidiis Moratem, morem ac consuetudinem inde manasse ait Leunclavius ut nullus legatus Sultanum accedat, nisi a duobus Capigis brachia complectentibus ducatur, ex parte verum esse concedatur: honoris nihilo minus gratia id etiam nunc fieri constat; et anno 1647 Vezir - Azemum seu primum Vezirum palatio suo egredientem rursumque illud ingredientem vidi, duorum famulorum manibus brachia complectentium sublevatum, eodemque modo Genitzerorum Agum seu praefectum, qui eundem Vezirum conveniebat, duorum famulorum manibus sublevatum incedere adspexi. hic Lector monendus est falli Leunclavium lib. 6 hist. Musulm. quando mense Iunio Ramadan celebratum esse ait anno Hegirae 791: neomenia enim huius mensis Ramazan iciunii Turcorum eo anno incidit in Augusti diem 24 anni 1389 aerae Christi.

P. 215 P. 17, 5. ἀγνοῦντος δὲ Σαβουζίου] Conveniunt inter se historici de Baiazitis ad imperium evectio. Ducas excaecatum fuisse prodit Sabuzium, Laonicus et Phranzes strangulatum asserunt. Leunclavius lib. 5 eodem mortis genere perisse scribit et Baiazitem Gilderum, nostro Iltrim, quod nomen *fulmen* interpretantur, natu maiorem; fratremque illius Iacupem Zelebim natu minorem fuisse. Laonicus Suleimanem fuisse natu maiorem, Baiazitem vero minorem tradit. Phranzes illum Musulmanum, Turci Iacupem, Laonicus et Graeci Suleimanem appellant, quem Ducas Sabuzium nominat.

P. 17, 15. Cap. 4. De Baiazitis expeditione in Asiae minoris regulos Turcos adeundi Laonicus lib. 2, Leuncl. lib. 6, et Phranzes lib. 1 cap. 29.

De Lazari despotae filia Maria, Stephani sorore, quam Baiazites uxorem duxit, non convenit cum Leunclavio noster: ille enim lib. 6 hist. Musulm. Baiazitem Bulcoglii principis Christiani filiam uxorem duxisse refert; et cap. 54 Pandect. hist. Turc. in genealogia Bulcorum accuratius explicat quanam illa fuerit: Stephani nempe Serviorum despotae filiam, non sororem facit. et loco historiae citato adnotavit Mariam illam Serviam Baiazitem vinum bibere primam docuisse, cum Osmanidae abstemii hactenus fuissent. cum nostro faciunt Laonicus lib. 3, qui Eleazari, qui Lazarus est, filiam fuisse scribit, et a Temyre captam, non sine Baiazitis indignatione

summa, illi pocula ministrasse. Maurus quoque Orbinus in historia de regno Slavorum illam fuisse Lazari filiam scribit, eiusque nomen Milievam fuisse prodit, eamque Baiaziti in matrimonium collocatum a matre sua Miliza Lazari vidua, ut benevolam ac pacatam eum sibi pararet.

P. 17, 24. τῶν μετὰ ἄλλων Σεβρίας] Illarum argenti fodinarum meminit Bonfinius D. 3 lib. 8: *Mehemetes superiorem prius Mysiam ingressus fodinas argenti, quae despotis erant, occupare V. 170 nititur. novum montem Trepciam et Prifren eius oppida, argenti metallorumque feracissima, obsidet et expugnat. Maurus etiam Orbinus in Slavorum regno: Monte nero ove il Turco hā ricchissime minere d'oro e d'argento.*

P. 18, 4. Καλλιουπόλεως καὶ Λαμψάκου] Callipolis urbs ad Hellespontum in Europa sita, a Callia Atheniense olim condita, cum a Turcis Suleimane Bassa duce Callipolis seu Calliopolis capta fuit, et tantae iacturae nuncius Constantinopolim perlatus, eo vaesaniae caeci Graeci devenerant, ut dicerent *amphoram vini a Turcis ereptam*, nec de illa arce recuperanda cogitarent. Lampsacus in Asia est, et *Lapsaco* hodie a Graecis vocatur.

P. 18, 6. Κοτύαιον] Maioris Phrygiae urbs, quam Turci *Cutahige* appellant.

P. 18, 11. Λαοδικαίας] Laodicea urbs Phrygiae Cappadociae, Diospolis antea appellata.

P. 19, 2. τὸν Μαίανδρον] A Turcis *Madre* appellatur.

P. 19, 2. πρὸς Φιλαδέλφειαν] Laonicus lib. 2 refert imperatorem Manuelem per caduceatorem iussisse Philadelpiae cives ut se Baiaziti dederent ac permitterent, quibus parere renuentes Baiazites obsidione cinxit, urbeque potitus est. libro etiam 6 hist. Musulm. narrat Leunclavius Baiazitem anno Christi 1390 Philadelphiam subegisse; quae per multos annos steterat, postquam ceteras Asiae urbes in ditionem suam Turci rede-gissent. Philadelphia Lydiae urbs est, Sardium metropolitae olim subdita.

P. 29, 18. Cap. 5. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἰωάννης] Quae ab Orcha-P. 216 ne eiusque filio Morate gesta sunt dum Christianorum aut vicinorum Turcorum sese rebus immiscent, breviter enarravit huius historiae auctor. Baiazitis deinde initia usque ad Iohannis obitum leviter hactenus perstrinxit, ad eorum deinde narrationem regreditur, quae in aula Cpolitana et in imperio Graecorum, quibus Iohannes regnavit temporibus, acciderunt, rerum ac eventuum praecipuorum seriem exponit, et infortunia narrat quibus labantis imperii Cpolitani reliquiae, sub Andronico et Iohanne tanquam procellosis turbinibus circumactae ac iactatae, tandem perierunt. quarum amplio-rem notitiam qui habere cupit, Cantacuzeni historiam et Gregorae

adeat. iam diximus Cantacuzenum illum ob generis splendorem, eximias insignesque virtutes, quibus domi militiaeque claruit, a Gregora et nostro laudatum, accusatum vero a Phranze affectatae tyrannidis et in Iohannem perfidiae. his de obiectis sibi criminibus passim in historia, quam scripsit, purgat se Cantacuzenus, omnemque suspicionem a se, quantum potest, amolitur. quicquid sit, coronam imperialem sibi et uxori bis imponi voluit, Matthaeum liberorum suorum primogenitum despotam designavit calceosque purpureos induere iussit, Manuelem natu minorem Spartaes despotam proclamavit; ita ut viam ad imperium sibi suisque usurpandum ac retinendum sternere voluisse videatur. ut vero inceptum omitteret, vires, quibus instructus erat, infirmae ac fluxae, rerum imperii perturbatio, quae attritae in peius quotidie ruebant, atque imminetia a Turcis pericula suaserunt.

P. 20, 5. ἡβούλετο δὲ Καντακουζηνὸς κηδεστὴς αὐτοῦ γενέσθαι] Phranzes lib. 1 c. 12 tradit Andronicum morti vicinum mandatis supremis praecepisse ut filius suus ac heres Iohannes filiam Cantacuzeni uxorem duceret, quam ob causam potiori iure affinitatem illam contractam Cantacuzenus cupiebat. verum senatorii ordinis huic adversata est sententia, in quam Annam adducere haud difficile fuit, rerum quippe summa ex testamento Andronici iam potiebatur Cantacuzenus; quod Annae imperatrici Iohannis matri grave ac molestum erat. contracto deinde matrimonio illo, pluribus nitebatur munimentis tutor socerque imperatoris factus. hoc loco lectorem monebimus historicum nostrum in enarrandis rebus quae sub imperatore Iohanne gesta sunt, donec Cantacuzenus monachus et anachoreta fieret, ab hoc non multum dissentire; ex quo non parum auctoritatis ac commendationis ei accedere debet, cum Cantacuzenus diligens ac iudicio praestans historicus sit. paucis indicabimus illa quae diversa apud Cantacuzenum occurrunt, qui res illas singulas amplius et exquisite magis explicatas complexus est.

Lib. 5 cap. 3 Cantacuzenus queritur se a patriarcha et Apocaicho statim post excessum Andronici petatum esse, cumque in Tribalos seu Servios, qui fines imperii populabantur, moturus esset, urbe excedit: prius vero quam abeat, imperatricem adit ei valedicturus. dum inter se colloquuntur, Cantacuzenum Anna hortatur ut ante discessum filiam suam imperatori Iohanni despondeat; quod ut faceret, adduci tuoc non potuit, et sponsalia illa post reditum suum distulit. πρὶν δὲ Βυζαντίου ἐξελθεῖν γενόμενος ἐν βασιλείοις αὐτῆς ὡς συνταξόμενος τῇ βασιλίδι, τὴν θυγατέρα κελουούσης βασιλεῖ τῷ νέῳ Ἰωάννῃ τὸν μέγαν Διομέστικον κατεγγυῶν, ἀνεβύλλετο εἰς τὴν ἐπάνοδον ἐκείνος τὴν ἐκ τῆς ἰσπερίας. ἀνιεγραμ

vero Byzantio discederet, in palatium iterum abiit imperatrici valedicturus; quae cum hortata ipsum fuisset ut Iohanni imperatori adolescenti filiam suam desponderet, id facere post reditum suum ex occidente distulit, dissentit ergo a Cantacuzeno Ducas noster, qui eum ambiisse generum sibi imperatorem adsciscere narrat, eumque repulsae impati- P. 217 entem invidiaque procerum se peti animadvertentem Cpolim deseruisse.

P. 20, 15. δὲ Ἀλαμανῶν ἦν] Ducas eam ex Alemania fuisse dicit; quod fortasse Sabaudiae comites imperio subditos esse sciverit; vel quod eadem regione ortam ac imperatricem ex ducum Brunsvicensium prosapia, Annam Andronici senioris uxorem, crediderit, verum Cantacuzenus ipsam ex Sabaudiae comitibus ortam asserit. quod confirmat Lambertus Vander-Burchius in Sabaudorum ducum principumque historia gentilitia. sed illam vocat Iohannam. sic itaque ille: *Iohanna uxor Andronici Palaeologi imperatoris Byzantini, Amedei IV Sabaudiae comitis VIII et Iohannae Brabantinae filia.* Gregoras lib. 8 c. penult. appellatam fuisse Annam mutato nomine tradit.

P. 21, 7. πρὸ θανάτου τὴν σκότησει] Excaecationem ut vitet' monent: verosimile enim est ipsum excaecandum fuisse, si tunc captus fuisset, ut imperio ineptus redderetur; ipsaque Cantacuzenus lib. 4 sub finem genero suo Iohanni gratias agit, quod Matthaeum Cantacuzenum filium non excaecaverit: hic enim imperium affectabat, et regnante patre Cantacuzeno despota designatus fuerat. Theophylactus Simocatta hist. Mauricianae lib. 4. cap. 6 de excaecato Hormisda Persarum rege a subditis suis verba faciendo hisce exponit, *νύκτα κατ' αὐτοῦ τὸ λοιπὸν διὰ παντός ἐψηφίζοντο, nocte perpetua eum damnarunt*, ne ut Cabades olim aufugeret et contumelias sibi illatas ulciseretur.

P. 21, 9. οἱ δὲ τῆς πόλεως ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ] In Cantacuzenum, dum Cpoli abest reipublicae causa, invidia et odio accensi patriarcha et Apocauchus coniurant, et ut hostem proscribunt, hicque praefectus urbi creatus est. Cantacuzenus lib. 3 cap. 22: *Ἀποκαυχὸν δὲ τὸν παρακοιμώμενον ἄρχοντα Βυζαντίου ἀποδείξαντες ἐκέλευον τὸν πόλεμον κινεῖν ὅθεν ἂν αὐτῷ δοκοῖη βέλτιον.* Apocauchum vero accubitorem Byzantii praefectum creantur, iusseruntque in quascumque partes, prout ipsi e reipublica visum erit, bellum movere. quisnam fuerit V. 171 iste Apocauchus, et unde ortus, discimus a Cantacuzeno lib. 3: *οὗτος γὰρ δὴ ὁ παρακοιμώμενος ἐκ Βιθυνίας ὠρημένος καὶ ἀσημος ἐκ φανύλων φύς, τὰ πρῶτα μὲν ὑπεργουμάτευσε πολλοὺς τῶν τὰ δημόσια χρήματα εἰσπρατιόντων ὀλίγον ἔνευα μισθοῦ.* hic accubitor [Apocauchus] ex Bithy-

nia profectus, inglorius parentibusque vilius et obscuris natus, primum quidem operam suam mercede tenui vectigalium redemptoribus ad scriptum faciendum locavit, vocatur etiam a nostro ἀγενής καὶ ἀναδρός. fortuna tamen usus secunda ad praecipuas palatii dignitates profectus est, ita ut magnus dux creatus sit.

P. 21, 13. *μαθὼν τοὺς τὸν Καντακουζηνόν] Noster historicus semel in carcerem compactos Cantacuzeni amicos indicat: sed hic historiae suae libro tertio capp. 36, 87 et 88 saepius in carceratos fuisse queritur. his vero duobus postremis capitibus de constructione istorum ergastulorum loquitur, et de nece Apocaucho illata. cap. 87 sic narrat: δεσμοτήριον δὲ ἐν τοῖς βασιλείοις Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου καινὸν ποιεῖν διανοεῖτο. οἶκον γὰρ ὄντος ἐκεῖ μεγάλου Ἰουστινιανίου προσεγορευμένου, τὴν στέγην ὑπὸ τοῦ χρόνου διεφθαρμένον, πᾶσαν εἰσοδὸν ἀναφράξας, οἰκίσκους ἄνδρας ἐκείνου πλείστους διελθὲν ἐφ' ἑκατέρῳ μέρει, καὶ τοῦτοις κατακτεῖναι τοὺς δεσμοτάτας ἀνωθεν καλωδίους καθιελίς, ὥστε νυκτὸς μὲν τοῖς οἰκίσκοις χρῆσθαι, ἡμέρας δὲ πρὸς μετρίαν ἄνοιαν τῇ ὑπολειμμένῃ μεταξὺ χωρίῳ. carcerem novum in Constantini magni palatio extruere cogitavit; in quo domus ampla de Iustiani nomine appellata stabat, cuius tecta temporis lapsu diruta erant. aditibus omnibus praecclusis, intra illius parietes tuguriola plurima a se invicem separata ex utraque parte aedificare volebat, in quae per superius ostium carcerati funibus demitterentur,*

P. 218 *in hisque totam noctem agerent; per diem vero in area levandae aegritudinis causa deambulare iis liceret, quomodo vero interemptus fuerit Apocaucus, sequenti capite 88 narrat eodem fere modo quo Ducas noster. alia vero Cpoli gesta sunt, quae recenset Cantacuzenus, ex quo Apocaucus praefecturam urbis inivit, ad ipsius caedem per incarceratos illos patratam. statim namque praefectus urbi creatus Apocaucus aliquos Cantacuzeni amicos interfecit, aliquos in vincula coniecit; quo territi alii ad hunc aufugerunt, et hortantur ne longiores moras nectat, imperatorisque nomen et insignia quanto ocyus sumat; quorum monitis tandem paruit, et ornamenta imperatoria induit, quae cum ad Annam et senatum Cpolitanum allata essent, iis placuit Iohannem imp. Palaeologum coronari. Apocaucus porro auctoritate sibi concessa per superbiam ac proterviam abutendo, Cantacuzeni matrem diris ac inhumanis modis in carcere vexat; quae febri tandem correpta, medicorum ope alimentisque opportunis immanitate saevissima ei negatis, anno 6850, Christi 1342, Ianuarii die 5 diem obiit. his peractis ad Serviae seu Triballorum Cralem Stephanum Cantacuzenus abit, et iunctis cum eo foederibus auxilia sibi parat. ubi dum moratur, Atinis seu Aidinis F. Amur sive*

Homur superato Hellesponti freto Didymotoechum advolat, ei opem laturus; qui a Cantacuzeno humane ac magnifice excipitur, et per longum tempus frustra expectato Cantacuzeno in Asiam revertitur. unde ab illo evocatus opem fert, et auxiliares copias ei adducit. cum vero Smyrna a Latinis capta fuisset, eam oppugnaturus Amurius abit, frustra tentat. imperatrix ad Orchanem auxilia rogatum legatos mittit et foedus cum eo init; quod Cantacuzenus Orchane in partes suas tracto interrumpit; iterumque Amurium ut sibi opem ferat accersit. Apocauci deinde consilium de extruendo carcere secutum est, et caedes illius ab incarcerationis patrata.

P. 22, 16. ἐκ γένους Ραούλ] Unde genus duxerit Raulus ille, non mihi constat. cuiusdam eiusdem nominis mentionem facit Gregoras lib. 6 dnobus in locis, qui a Muzalone relictam Theodoram, Michaelis imperatoris ex eius sorore Eulogia neptem, uxorem duxit: *γυνή δὲ πρότερον τοῦ Μουζάλωνος τοῦ πρωτοβεστιάριου, ὕστερον καὶ τοῦ Ραούλ πρωτοβεστιάριου καὶ αὐτοῦ γενομένην.* et infra refert Constantinum Porphyrogenitum Rauli filiam uxorem duxisse. Phranzes lib. 3 c. 23 et 25 Georgii Rauli viri nobilitate generis eximii meminit, qui num ex eadem gente ortus fuerit non mihi constat.

P. 23, 8. ὁ πατὴρ κατὴρ] Ex hoc loco discimus historiae huius auctorem ex Ducarum antiqua gente originem paternam duxisse; ex qua imperatores aliquot orti sunt, Constantinus Ducas, Michael, Alexius Murzuphlus dictus, et quartus Iohannes Vatacia cognominatus; si tamen hic ex eadem gente ortus sit, quem Didymotoecho oriundum ex Georgio Logotheta supra ad cap. 3 didicimus.

P. 24, 7. Cap. 6. Quae hoc capite Ducas enarrat, videntur potius ante Apocauci mortem quam postea accidisse, anno nempe 6850, Christi 1542, quo tempore Iohannes imperator Palaeologus annos X natus erat, cui aetati impuberi conveniunt verba illa *ἡ ἀρχὴ ἐν ὑπομαζίῳ* etc. post mortem enim Apocauci non longo tempore Cpolim ingressus est Iohannes Cantacuzenus anno 6855, Christi 1547, quo tempore Palaeologus annos fere XV natus erat, nec amplius puer lactens balbutiensque appellari poterat.

P. 25, 1. τότε ὁ Καντακουζηνός] Hortatu suorum amicorum imperatoria ornamenta induit Cantacuzenus, crepidas sericas coccinei seu purpurei coloris, quae insignia fuerunt ab imp. Cpolitianis usurpata. Zonaras tom. 3 de Basilino quodam renige imperatoriae triremis Michaelis Theodorae filii mentionem faciendo, *ἔδιδου αὐτῷ τὰ φοινικόχροα πέδιλα, καὶ προσέταττεν ὑποδήσασθαι, καὶ βασιλεῖα ἀνεῖπε.* dedit ei (id

est Michael imperator Basilino) *purpureos calceos, et induere praecepit, eumque imperatorem appellavit.* Nicetas Choniates in Annalibus duobus locis, primo cum Alexius Comnenus Iohannem filium suum successorem designat: *ἐρωθροῦ τέ οἱ πεδίλον μετεδεδώκει, καὶ βασιλέα ἐδεδώκει ἀναγορεύεσθαι. crepidas purpureas ei concessit, imperatoremque appellavit.* et tomo 3 de Theodoro Lascari: *τὸ ἐρωθρόν πέδιλον ὑποδύεται, καὶ βασιλεὺς Ῥωμαίων ὑφ' ὧν τῶν ἐφῶν ἀναγορεύεται. calceos purpureos induit, et Romanorum imperator ab Orientalibus omnibus proclamatur.* Gregoras etiam libro tertio de Palaeologorum generis splendore disserens, et de contracta affinitate ab Alexio Angelo imperatore cum Palaeologo Alexio, cui Irenem primogenitam filiam despondit, eamque imperio destinavit: *ὅς ἐπειδὴ γονῆς ἄρρενος αὐτοῦ οὐκ ἠνυμοίρει, ταύτην ἐρωθροῦς ὑποδεδέσθαι κρηπίσι προσετείχει, ἵνα εἴη αὐτῇ τε καὶ ὁ ταύτην συζευχθησόμενος τῆς βασιλείας διάδοχος. qui [Alexius Angelus] postquam prolem masculinam non suscepit, crepidas purpureas induere hanc [Irenem filiam suam] praecepit, ut ipsa et qui ei iunctus esset, in imperio ei succederent.*

P. 25, 15. τὸς φοικωδιστάτους δροκούς] Theodorus Lascaris II, Iohannis Batatae seu Vataciae filius, Iohannem filium suum pupillum moriens reliquit, tutoresque ei dedit Arsenium patriarcham et Muzalonem. Theodorus, quod futurum vereretur, a successore suo avertere voluit, ideoque semel atque iterum ab aulae suae proceribus infimisque iusiurandum exegit, ut filio suo fideles obsequentesque eo constricti se praebent. post illius etiam obitum repetitum ac statim violatum est. hoc de negotio adeundus Gregoras lib. 3 cap. 6 et Phranzes lib. 1 cap. 3. Michael etiam Palaeologus, et Muzalonis caedis rei, anathemate dirisque devoti et excommunicati sunt.

V. 172 P. 26, 15. ἐνωτισθεῖς οὖν τῶν δημάτων τοῦ Καντακουζηνου] Stephanus Serviae Crales Cantacuzeno auxilium roganti conditiones tulit, quibus ei opem ferre cogitabat: at duras nimis visas Cantacuzenus haud admisit. Stephanus propterea Cantacuzeno indignatus de vi ei inferenda consilium agitavit, verum per uxorem Cralaenam reconciliatus statim fuit. Cantacuzenus lib. 3 capp. 43 et 44. Monendus hic lector hunc Serviae despotam seu Cralem Stephanum, ad quem Cantacuzenus confugit, ex Nemagua gente fuisse vocatumque imperatorem, Byzantiniue imperii provincias Thessalonicam usque dominationi suae supposuisse, regnare coepit hic Stephanus anno 1331, quo patrem suum Uroscum aulicorum consilio gula fracta interfici iussit. regnavit ad annum usque 1354, cum ad Divolopotamum Thraciae urbem fato conces-

sit. successit illi Uroscus unicus filius, qui imperium ignavia amisit, avique diras et imprecationes in filium eiusque posterios iactatas expertus est. supra notavimus Lazarum Vulci filium Uroscus partem imperii paterni ademisse. Maurus Orbinus in hist. de regno Slavorum, vide etiam ad caput XXX infra.

P. 28, 5. Cap. 7. συλληπτορας] id est, συναγωνιστάς ita ut foedus inter eos intercederet, tam ad propulsandum quam inferendum bellum iunctis semper simul viribus.

P. 28. 18. τῆς Ρόδου φρέριοι] Iacobus Bosio qui historiam religionis et militiae S. Iohannis Hierosolymitani Italice scripsit, Smyrnam a foederatis captam ait anno Christi 1344, sed de castro aedificato nullam mentionem facit. recte equidem convenit haec temporis nota cum illis quae a Cantacuzeno narrantur; nam belli civilis huius initio Homur Didymotoechum venit. Bosio consentit Cantacuz. lib. 3 cap. 68, et a Rhodiis equitibus aliisque belli foedere consociatis captam Smyrnam tradit. τριήρεις γὰρ τέτταρες καὶ εἴκοσι Λατινικαὶ ἔκτε Ροδίων καὶ τιῶν ἑτέρων παρεσκευασμένοι ἐπέπλευσαν τῇ Σμύρῃ, καὶ τὸ πρὸς τῷ λιμένι φρούριον εἶλον, καὶ ναῦς ἐνέπρησαν οὐκ ὀλίγας Περσικὰς. Ἀμοῦρ δὲ παρῶν καὶ ἀμυνόμενος οὐκ ἴσχυε περιγενέσθαι τῆς Λατινικῆς δυνάμεως. *triremes 24 Latinae Rhodiorum equitum aliorumque Smyrnam bene instructae appulsae sunt, et ab iis castrum portui impositum occupatur, navesque plurimae Persicae incenduntur, quo cum accessisset Homur et pro viribus Latinos oppugnaret, ipsos nusquam superare potuit.* manifeste sibi adversantur Ducas noster et Cantacuzenus: nam si quae Cantacuzenus narrat vera sunt, post Smyrnam scilicet a Latis occupatam Homurem eam expugnare frustra tentavisse, Cantacuzeno deinde suppetias laturum fretum Hellespontiacum denuo traiecisse, non potuit in oppugnanda Smyrna, ut noster narrat, occubuisse. qui porro Frerii Rhodi appellantur, sunt religiosi ac milites ordinis S. Iohannis Hierosolymitani, qui hodie vulgo Equites Melitenses appellantur.

P. 30, 7. ἐν τῷ Πολιχνίῳ τῆς Σμύρνης] Anno 1647 vidimus adhuc castrum illud in montis vertice locatum, cuius moenia integra ferme sunt. verum omnia aedificia, praeter templum, quod in meschitam Turci transformarunt, diruta sunt. extat etiam in eo cisterna amplissima, cuius laquearia ac fornices multis columnis fulciuntur. castrum illud quadratum oblongum est, vicinum illi urbis antiquae regioni in qua Acropolis, cuius adhuc moenium pars cernitur, sita erat. castrum inferius ad littus maris et portus ingressum situm est, nuncque integrum videtur.

P. 32, 3. Cap. 8. ἀσφαλτώσας] Metaphora a re navali du-

cta: ut enim naves firmiores sint nec facile aquam admittant, pice et sebo iunguntur; quod etiam ad navigationis celeritatem confert. usus est autem hoc verbo ἀσφαλτοῦν, bitumine inducere, quod pro πιπτοῦν etiam, id est impicare, usurpatur. sed fortasse voluit scribere ἀσφαλίσας.

P. 32, 17. Abasgi, de quibus hoc capite loquitur, populi sunt olim Iberi dicti, ad Euxinum pontum pertinentes.

Cantacuzenus harum turpium et Christiano nomine indignarum conditionum non meminit, quibus cum Orchane foedus et societatem belli Anna contraxit.

P. 33, 5. Cap. 9. Hoc capite de nuptiis Orchanis et Cantacuzeni filiae Theodorae agitur. in eo notanda est varietas et dissensio inter nostrum auctorem et Cantacuzenum: hic quippe asserit lib. 3 cap. 92 Orchanem filiae suae nuptias ambiisse; quas cum in aliud tempus reiiceret Cantacuzenus, imo proco respondere differret, ab Homure eam affinitatem utilem sibi fore suasus filiam suam Orchani despondet. Cantacuzeno soli in sua causa credendum non est; et verisimilius videtur quod dicit noster, Cantacuzenum filiae nuptias Orchani proposuisse, ut foedus, quod cum eo iungere cupiebat, artiori vinculo stringeret et Orchanem a priori cum Anna pacto averteret. alliciendus erat princeps ille; nec gratiori aut suaviori esca eum in partes suas trahere poterat Cantacuzenus, quam nuptiarum spe ac ingentis dotis promissis. Phranzes cap. 15 lib. 1 has inter imperatores discordias ad tempora Amerae Moratis falso transfert; quod hoc loco notandum fuit.

P. 35, 18. ἐλθόντος δὲ τοῦ Καντακουζηνού] Adeundus ipse Cantacuz. lib. 3 cap. 99, ubi de se modestius verba facit quam noster eum loquentem inducit, hortatus est equidem Annam ut se ad pacis condiciones adduci pateretur, neve pertinacia sibi ac liberis malum extremum arcesseret.

P. 36, 20. οἱ δὲ τῆς πόλεως] Videndus Cantacuz. lib. 3 cap. 96, ubi queritur se contumeliis a Cpoleos incolis saepius petitum fuisse.

P. 37, 7. εἴσεισιν ἐν τῇ πόλει] Cantacuz. lib. 3 cap. 99. annum ad marginem notavimus.

P. 37, 9. Cap. 10. Consentit omnino Cantacuzenus his quae narrantur a Duca. adeundus est a cap. 99 lib. 3 ad cap. 10 lib. 4.

P. 38, 1. ἀνακεκαλυμμένη τῇ κορυφῇ] Gestus est venerantis, salutantis et officium exhibentis. Codinus Curopalates de offic. Palat. Cp., ubi de Protovestiarii officio agit, ipsum nudato capite ad imperatorem accedere notat, ut e veste eius floccos vel quidvis sordium, si casus ita tulerit, auferat; ita ut apud Graecos caput nudum habere venerationis causa in usu

fuert. verba Codini talia sunt: ἔχει δὲ καὶ τοῦτο ἴδιον καὶ ἐξαιρετικόν, καὶ εἴαν τι ζουφίδιον ἴδῃ ἢ πηλὸν ἢ ἄλλο τι περὶ τοῦ ἱματίου τοῦ βασιλέως, τὸ σκιαδίον, ἢ ὡς τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐκβάλλων, τὴν χεῖρα ἐκτείνας ἐπαίρει ἢ καθάιρει τοῦτο ἀνερωτήτως. hoc etiam ei soli [Protovestiarario] officium peculiare obseivandum, ut si togae imperatoris floccum, lutum aliarve sordes adhaerere viderit, umbella seu capitis tegmine deposito manum extendat non vocatus et detergat.

P. 38, 14. ἐτοιμάζονται τοίνυν γάμοι] Cantacuz. lib. 4 cap. 1 ait in Blachernis et templo sanctissimae Virginis nuptiarum solemnia peracta esse, quoniam anno superiore 6854, Christi V. 173 1846, terrae motu S. Sophiae templum quassatum fuerat et vestibuli pars conciderat, cubae etiam seu tholi pars rimis dehiscerat; quas ruinas Iohannes imperator instauravit. nuptiae porro celebratae sunt Maii die 21, quo memoria Constantini magni eiusque matris Helenae ab ecclesia Orientali peragitur.

P. 38, 19. πολλὰ τὰ ἔτη] *Ad multos annos*, mos usurpatus in aula Cpolitana, in festis celebrioribus annos multos imperatoribus precari, ut apud Codinum Curopalatem videre est multis locis, et uno verbo dicebant πολυχρονίζειν τὸν βασιλέα. hicque mos adhuc durat in ecclesia Cpolitana; ut sacram liturgiam celebranti patriarchae ex ecclesiae officialibus unus aliquoties, sed per intervalla exclamet ἐς πολλὰ ἔτη δέσποτα. quae etiam verba tanquam εὐχαριστικὰ a Graecis nunc usurpantur, cum gratiam officio vel muneri accepto verbis reponunt: dicunt enim ἐς πολλὰ ἔτη, multos annos precantes.

P. 38, 20. ὁμοίως καὶ ὁ Καντακουζηνὸς Ἰωάννης] Cap. 4 lib. 4 iterum se coronatum fuisse hoc anno Maii 13 scripsit: voluisse etiam uxorem suam coronari. Adrianopoli iam coronatus fuerat. quare denuo sibi coronam imponi voluerit, hanc ipse rationem affert: καίτοι γὰρ αὐτὸς ἐν Ἀδριανονπόλει ὑπὸ Λαζάρου τοῦ τῶν Ἱεροσολύμων πατριάρχου ἐστεφάνη· καὶ ἀπέχρησεν ἂν ἢ τοῦ ἁγίου μύρον χρίσις ἐκείνη παρ' εὐφρο- P. 223 νοῦσιν· ἵνα δὲ μηδεμίᾳ εἴῃ πρόφασις τοῖς ὑβρισταῖς ὡς ἄρα μὴ ἐν Βυζαντίῳ κατὰ τὸ ἀρχαῖον τῶν βασιλέων ἔθος ἐστέπτο, καὶ τὸ δεύτερον αὐθις ἐτελεῖτο. iam ipse *Adrianopoli ab Hierosolymorum patriarcha Lazaro coronatus fuerat; illaque sancti chrismatis unctio apud benevolos sufficiebat. ne vero occasio ulla calumniandi maledicis et sibi iniquis relinqueretur, quod ex more ab imperatoribus antiquitus servato Byzantii coronam non suscepisset, sollemnis iterum incoronatio repetita et peracta est.* hic ritus aliquatenus necessarius ad res in illo imperio auctoritate imperatoria gerendas habitus est. quoniam equidem Constantinus, qui in Cpoleos ex-

pugnatione occubuit, coronatus non fuit, imperator a nostro censeri non videtur: Iobagnem enim Palaeologum, Manuelis F. Palaeologinae stirpis ultimum infra appellat, et Constantium illum fratrem despotam solummodo vocat, postquam mortuo Iohanne ipse res imperii Cpoli administravit. Michael Palaeologorum primus, ut res imperii administraret eiusque auctoritate et auspiciis gererentur, coronam suscepit interim, cum legitimus heres non coronaretur, quod per aetatem puerilem rebus gerendis ineptus esset. eaque solemnem caerimoniam imperii non tantum insignia, sed et legitimam potestatem traditam esse videri potest. et ad tempus etiam concedi potuisse, siquidem patriarcha Arsenius, qui Michaellem coronavit, imperium ei continuum non concessit. πλὴν (ait Gregoras lib. 4) οὐκ ἀποτίθω γε διηγεκῆ τὴν αὐτοκρατορικὴν ἀρχὴν χαρίζεται, ἀλλ' ὡς τῶν πραγμάτων τέως ἀναγκαζόντων διοικεῖν αὐτὸς αὐτήν, μέχρις ἂν ἐς ἥβην ὁ γνήσιος τῆς βασιλείας κληρονόμος ὁμοῦ καὶ διάδοχος φθύσῃ· τότε δὲ αὐτὸν ἐκόντα παραχωρεῖν ἐκείνῳ μόνῳ τῶν τε αὐτοκρατορικῶν θρόνων καὶ πάντων ἅμῃ βασιλικῶν συμβόλων. *verumtamen perpetuum ipsi imperium non concessit, sed ut tantisper, rebus ita flagitantibus, imperium administraret, dum legitimus heres adolescentiae annos adeptus in imperio etiam succederet: tum solio imperatorio ac ornamentis illi soli sponte cederet.* ex Cantacuzeno idem constat lib. 3 cap. 36. nam ut auctoritatem Iohannis Palaeologi Cantacuzeno opponerent Anna imperatrix senatusque Cpolitani, illum coronari curarunt; ut eius auspiciis ac auctoritate legitima res geri possent. at ubi certa est in imperio successio, statim ac decessor obiit, heredi ius ac titulus regiaeque maiestatis insignia cedunt; nec illa unctione aut coronatione opus habet, ut regem agat, rerum summa potiat, eiusque auspiciis ac nomine cuncta gerantur.

P. 39, 12. ἐκ Σηστοῦ πρὸς Ἀβυδὸν] *Ducas invertit situm locorum. Turci enim ex Asia in Europam traiecientes ἐξ Ἀβύδου πρὸς Σηστόν vehebantur: Abydus enim Asiae littori, Sestus Europaeo adiacet.*

P. 39, 15. τότε καὶ Σουλεϊμάν εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Ὁρχάν] *Videndus Cantacuzenus lib. 4 cap. 10, qui Suleimanem Orchanis filium in hac expeditione occubuisse non refert, eiusdemque libri cap. 38 illum Callipolim terrae motu eversam de integro aedificasse et munivisse narrat. Leunclavius historiae Musulmanicae lib. 4, in quo res ab Orchanes gestas exponit, nulla prorsus mentione facta foederis inter Annam imperatricem et Orchanem sociati, aut etiam affinitatis inter hunc et Cantacuzenum contractae, res Turcorum auspiciis gestas solummodo narrat, Suleimanisque in Chersonesum expedi-*

tionem, ubi fato illum concessisse scriptores Turci tradunt. in hoc tamen variant, cum quidam asserant ante captam a Turcis Callipolim Suleimanem obiisse, alii eius ductu et auspiciis compulsam ad deditioem fuisse.

P. 59, 21. Cap. 11. Hoc capite narrat Ducas noster causas P. 223 ob quas Iohannes Palaeologus imperator a socero iterum alienior factus, Cpoli relicta, in Italiam et Germaniam discesserit; ubi transacto biennio, et collectis pecuniae subsidiis ad urbem adversus Turcos tuendam, Tenedum revertitur, ibique Gatelusius nactus, cum eo de Cpoli et imperio recuperandis consilia agit. Phranzes lib. 1 cap. 15 Gatelusii nullatenus meminit, nec etiam protectionis Iohannis Palaeologi in Italiam, antequam socerum urbe ac imperio pelleret. imo cap. 17, postquam solus regnare coeperat, auxilii contra Turcos petendi causa illam protectionem suscepisse scribit. Cantacuzenus lib. 4 c. 33 tradit Iohannem Palaeologum, quem candidum ac simplicem dicit, a quibusdam aulicis ei familiaribus excitatum ac irritatum fuisse; hisque rationibus in sententiam eorum pertractum, quod scilicet Cantacuzenus res imperii solus gereret ac moderaretur, totam potentiam in se traheret, destinatisque ad imperium filiis Iohannis legitimum heredem privatam agere vitam artibus suis cogeret. ab iisdem etiam Cantacuzeno obiiciebatur quod inermis Iohannes Thesalonicae relictus Turcorum incursionibus expositus esset, dum universas copias contra Serviae Cralem duxerat Cantacuzenus. his itaque permotus Palaeologus etiamnum adolescens cum socero simultates odiaque occulta exercere coepit, Tenedum aufugit, et inde Cp. spe potiundi urbe ductus revertitur. verum Cantacuzeni factio, opes, apud multitudinem gratia, atque etiam imperatricis Cantacuzenae diligentia Iohannis molimina irrita reddiderunt, utque Galatam se reciperet adegerunt. tandem, cum Palaeologus socerum in imperatorio sedere solio diutius ferre non posset, Tenedum repetit, ubi conscensa una biremi Cpolim vectus urbem recuperat, simulque Cantacuzenus vitam monasticam amplectitur. nullum equidem de Gatelusio verbum facit Cantacuzenus, quamvis certissimum sit Genuensem illum egregiam operam Iohanni Palaeologo navavisse. quodque Cantacuzenus Gatelusii facinus tacerit, merito in suspensionem venit multa silentio transmisisse, quae ipsi dedecus ac famae detrimentum creare poterant. de Gatelusio, praeter nostrum Ducam, praecclare disserunt Genuensis historiae scriptores. Augustinus Iustinianus episcopus Nebiensis in Annalibus Italice scriptis ad ann. 1355: *l'imperatore di Cpoli nominato Cato - Iohanni V. 174 con aggiunto di Francesco Gattiluisio Genoese scacciò uno nominato Catacozino, che gli occupava parte dell' imperio; e*

per gratitudine diēda sua sorella per moglie al detto Francesco, e per dote li diēda l'isola di Metellino. Ubertus Folieta lib. 7 hist. Genuensis. *nonnulla in historia nostra inserere haud abs re duxi, quae a civibus Genuensibus privatim gesta, quanquam rempublicani nihil attingunt, dignitatem tamen civitatis nostrae augent, quae tales viros tulerit, qui virtute clarisque gestis rebus ad magnos honores magnamque potentiam apud maximos principes pervenerunt, qualis fuit Franciscus Catalusius, cuius viri in Graecorum historia plurima est mentio. is igitur vir classium Graecarum praefectus, sortem et fidem Iohanni Graeco imperatori multorum annorum navatam operam egregio facinore cumulavit, conatus enim Cantacuzeni magnae nobilitatis ac potentiae hominis, ingentibus motibus adversus Caesarem consurgens, bona ditionis Cpolitanae parte iam illi adempta, opera et consilio suo compressit. quod promeritum Caesar insigni praemio remuneratus est, insula Lesbo illi et successoribus fiduciaria tradita, sororeque sua in matrimonium data. quae anno 1355 accidisse notat etiam Folieta. Petrus quoque Bizarus lib. 6 histor. senatus populi-que Genuensis eadem de Catalusio scripsit; addidit solummodo, *triremes in subsidium Calo-Iohannis Graeci imperatoris cum Genuensibus confederati, adversus Cantacuzenum, qui magnam imperii partem illi abstulerat, Byzantium transmissae.* vult itaque auspiciis viribusque reipublicae Genuensis, non privati viri Catalusii opibus gestum id fuisse. adeundus etiam Laonicus lib. 10 de rebus Turcicis, ubi de Catalusii occasione sibi ex narratione status insularum maris Aegaei totiusque Archipelagi data obiter disserit. ita ut dedita opera nomen Catalusii subticuisse Cantacuzenus videri possit, ne imperator in imperii sede privati hominis stratagemate oppressus diceretur, quod ipsi turpe ac infame futurum erat; praecipue cum illius uxor Cantacuzena imperatrix tam egregiam ac strenuam operam antea navasset, ut Cpolim invadentem Iohannem Palaeologum repelleret et Galatam petere cogeret.*

P. 40, 3. *καὶ εἰς Ἰταλίαν ἀφίκετο*] Parachronismum procul dubio hic admisit Ducas, qui Iohannem Palaeologum in Italiam profectum esse tradit, antequam imperio Cantacuzenum deturbaret. Phranzes, ut iam notavimus, ei adversatur. Laonicus etiam lib. 1 Iohannis profectionem post expulsam Cantacuzenum contigisse memorat, rerum apud Turcos summam obtinentem Morate, qui patri suo Orchani anno 1359 successit, quatuor post Cantacuzenum regno pulsum annis. profectionem illam susceptam fuisse a Iohanne Palaeologo ab anno Christi 1367 ad 1371 ex Pauli Mauroceni patricii Veneti historia constat lib. 15. *Perciò Giovanni Palaeologo impe-*

rātore non contento de soli officii de gli ambasciatori, per rappresentare il bisogno, si risolse venire egli medesimo in Italia e nelle provincie Occidentali, sperando con la forza di sua presenza dal pontefice e da gl'altri prencipi ottenere quei aiuti che fossero al suo pericoloso stato necessarii. nel ritornare a Cpoli si condusse a Venetia, onde con ogni cortesia et honore recevuto, di vinti cinque milia ducati fù accommodato, et in oltre per le sue galee di quattro cento starrā di biscotto, et il figliuolo che haveva seco con altro nobil dono presentato. Laonicus et Phranzes cum Mauroceno non sentiunt in modo quo Venetiis habitus est Iohannes. ille lib. 1 tradit a mercatoribus Venetis, qui pecunias ei crediderant, quo minus discederet nisi soluto aere alieno, prohibitum fuisse. hic cap. 17 lib. 1 Manuelem Iohannis filium pecuniam patri attulisse quo se alieno aere exolveret.

P. 41, 9. τῆς ὁδηγηρίας] Parva haec porta Hodegetriae, seu viae monstratricis, ea forte est quam Graeci Contoscalii vocant, quae in murorum parte Bosporo adiacente aperta est; de qua Leuncl. in Pandectis hist. Turc. n. 201. Gillius Condescalam vocat lib. 1 cap. 20 Topograph. Cpoleos. Cantacuz. lib. 4 cap. 39 de illo appulsu Iohannis Palaeologi ad Cpolim, ἀθρόον μηδενὸς εἰδοτος ἐπέπλευσεν Βυζαντιῶν, καὶ ἐγένετο νυκτὸς ἔνδον τοῦ ἐν Ἐπτασκάλῳ νωορίον. confestim omnibus insciis Byzantium navigavit, et nocte navale Heptascalii ingressus est. porta illa inter portas Psamatii et Catergoliensis sita est; et a nostro vocatur ὁδηγηρίας a monasterio τῶν ὁδηγῶν, in quo B. Virginis Mariae imago miraculis clara colebatur.

P. 41, 13. τὰς λαίνας] Vox est idiomatis vulgaris Graeci. figulus λαίνας dicitur, vas fictile λαίνοι.

P. 43, 14. Cap. 12. De excaecatione Cuntuzis et Andronici P. 225 adeundus Laonicus lib. 1, qui Sauzen, non Cuntuzen appellat, et natu maximum filiorum Moratis fuisse dicit. Iohannes imp. aceto fervido Andronici oculis infuso eum excaecavit. Phranzes lib. 1 c. 16 Moratis istum filium appellat Mosen Zelebin, et patris iussu capite plexum fuisse ait. de illorum excaecatione Leunclavius nullum verbum facit.

P. 45, 1. τῇ πύργῳ τοῦ Ἀνεμῶ] Leunclavius in Pandectis hist. Turc. docet se a Zygomala didicisse Cpoli turres illas, quas Leonardus Chiensis in narratione expugnationis Cpoleos Aveniades appellat, vero nomine Anemanis turres vocari, et esse eas quae in arce Pentapyrgo, ad angulum urbis Orientalem, iuxta Blachernarum templum sita visebantur.

P. 45, 1. διετίαν δὲ ἐν φυλακῇ] In carcerem coniectus est Andronicus a patre excaecatus, ut c. 16 narrat Phranzes: ex eo vero extractus est, cum proceres Cpolitani Ameram Mo-

ratem, ut liberaretur, exoratum habuerunt. narrat postea Iohannem in Italiam profectum, Andronicum excaecatam despotam rebus imperii interea procurandis praefecisse: at ubi reversus fuit, Manuelem filium suum secundo genitum, universis applaudentibus, imperatorem proclamasse, quod indigne ferens Andronicus ad Baiazitem aufugit; et auxilia ab eo consecutus, urbem noctu ex improvise adortus patrem fratremque cepit et in carcerem compegit; qui post duos annos cum semisse, Bulgaris custodibus deceptis, ad Baiazitem aufugerunt, tributaque annua pendere polliciti in imperium reducti sunt, hac de re Laonici narratio lib. 1 hist. de rebus Turc. valde confusa est, nec his consentit, vult etiam ante Andronici excaecationem Iohannem in Italiam discessisse. de Andronici ad Baiazitem protectione lib. 2 agit.

P. 46, g. *δαρσιον*] Apud alios legitur Daonium: oppidum est Thraciae maritimum sub Heracleensi metropolita. Heraclea, quae hodie Propontidi adiacet et metropolis est, olim Perinthus appellata fuit, ut clare docet inscriptio, quam Heracleae anno 1647 Maii die 1 ex marmore transcripsimus. Lapis ille marmoreus olim fuit stylobates, cui imperatoris Severi statua imposita erat. parieti templi metropolitanae Heracleensis, quod templorum Christianorum per Graeciam universam residuorum elegantissimum est, transverse insertus visitur lapis ille, non erectus, et qui illum inseruere fabri, forinsecus inscriptionem apparere, ut legeretur, voluerunt. illam in marmoribus Arundellianis Seldenus transcripsit pag. 55, V. 175 sed corruptam: qualem ipsi legimus, hic proponimus:

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ
 ΣΕΠΤΙΜΙΟΝ ΣΕΟΥΘΡΟΝ *)
 ΕΥΣΕΒΗ ΠΕΡΤΙΝΑΚΑ
 ΣΕΒΑΚΤΟΝ ΑΡΑΒΙΚΟΝ
 ΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΝ ΠΑΡΘΙΚΟΝ
 ΜΕΓΙΣΤΟΝ Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ
 Ο ΔΗΜΟΣ ΤΩΝ
 ΝΕΟΚΟΡΩΝ
 ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ

quae statua posita fuit procul dubio a Perinthiis, quando capta a Severo, quae ei fame compulsae se permisit, Byzantium, muris balneis publicisque aedificiis eius dirutis, in vici formam redacta, omni iurisdictione privata, Perinthiis attri-

*) *Ultimae syllabae duarum vocum Σεπτιμιον Σεουθρον ita scriptae sunt, ut infra O τὸ Ν comprehendatur.*

buta est, ut Dion Nicaeus in Severo prodidit: *καὶ δασμοφόρον ἀποφῆρας, τὰς τε οὐσίας τῶν πολιτῶν δημοσίας, αὐτὴν τε καὶ τὴν χώραν αὐτῆς τοῖς Περινθίοις ἐχαρίσατο. vectigalem eam reddidit, civiumque bona in fiscum publicum redegit, ipsamque et eius agrum Perinthiis gratuito attribuit.* in ista inscriptione haec verba, ὁ δῆμος τῶν νεοκόρων, significant *universitatem vel collegium sacerdotum vel aedilium*. P. 226 rum. Latini hac etiam voce usi sunt, ut apud Gruterum inscriptionum libro legimus pag. 1102.

VETTIO AGORIO PONTIFICI.

VESTAE PONTIFICI.

SOLI QUINDECIMVIRO, AUGURI,
TAUROBOLIATO, CURIALI, NEOCORO,
HIEROFANTAE, PATRI SACRORUM.

Zosimus, qui tempore erecti huius monumenti posterior est, lib. 1 etiam testatur suis temporibus Perinthi nomine omisso Heracleam vocatam fuisse: *διατρίβοντι αὐτῷ κατὰ τὴν Πέριονθον, ἣ νῦν Ἡράκλεια μετωνόμασται.* Stephanus de urbibus idem testatur.

P. 46, 10. τὸν δὲ Μανουὴλ στέφει ταινίοις] Annum quo Manuel imperator designatus est, excaecato Andronico, habemus in themate caelesti, erecto ad meridianum Cpoleos ipso meridie, anno mundi 6882, Septembris 25, id est, anno Christi 1373, sic se habet. *Ἔμα γεγονός ἐπὶ τῇ ἀναγορεύσει κυρίου Μανουὴλ τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου, ἔτους 5068 μηνὶ Σεπτεβρίῳ καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς μεσημβρίας.* horoscopus Sagittarii gradus 17, Dom. 2. Capricorni grad. 19 m. 40, Dom. 3. Aquarii grad. 27 m. 20, Dom. 4. Arietis grad. 10, Dom. 5. Arietis 27 m. 20, Dom. 6. Tauri grad. 19 m. 40. oppositae domus sex inde haberi possunt, loca vero planetarum sic se habuerunt. sol in Librae gradu 10 m. 21. Luna Capricorni gradu 8 m. 44. Saturnus Capricorni grad. 27 m. 50. Iupiter Cancri grad. 26 m. 22. Mars Arietis grad. 12 m. 28. Venus Librae grad. 12 m. 10. Mercurius Librae grad. 18 m. 37. nodus Ascendens seu caput Draconis Virginis grad. 28. κληρὸς βασιλέως seu sors regia in Capricorni grad. 9. τύχη seu pars fortunae Piscibus grad. 15. 43. Quivis ex istis, themate delineato, planetas et alia puncta coeli per domus distribuere poterit. hocce porro thema caeleste nacti sumus in bibliotheca Serenissimi magni Hetruriae Ducis Ferdinandi II, principis Sapientissimi et erga litteratos humanissimi.

P. 46, 24. Cap. 13. ἐπεὶ δὲ ὁ Βαγιαζήτ] Supra cap. 4 legenda sunt quae scripsit Ducas.

P. 47, 2. καὶ κατὰ μὲν τὸ πρῶτον] Supra adnotavimus By-

zantinos imperatores tributa obtulisse, adeoque a Turcis imperium precario obtinuisse. Laonicus porro, Phranzes et Leunclavius nullam mentionem faciunt munitae a Iohanne imperatore Cpoleos, aut tributa ei a Baiasite imperata fuisse.

P. 47, 8. ὁ βασιλεὺς Μανουήλ] non solum Manuel, si Phranzae credimus, sed et illius pater Iohannes Baiasiti militarunt, ut narrat lib. 1 cap. 16. et Laonicus lib. 2.

P. 47, 22. ἀλλὰ δι' ἐτέρων ἀναθεμάτων] Georgius Cedrenus in Mauricio meminit templi illius Quadraginta Martyribus dicati; quodque a Tiberio inchoatum a Mauricio imperii sui anno octavo absolutum, eius verba talia sunt: τῷ δὲ αὐτῷ ἔτε Μανυρίκιος τὸν ναὸν τῶν ἁγίων τεσσαράκοντα, ὃν ἀπήρξατο Τιβέριος, ἀνεπλήρωσε. Zonaras iisdem fere verbis Tomo tertio. de templo S. Mocii mentionem facit idem Cedrenus in Basilio, qui collapsum refecit. ἐπεποιήσατο καὶ τὸ μέγα τέμενος Μωυσιὸν τοῦ μάρτυρος, καὶ τὸ ἄδυτον τούτου καταβληθὲν ἄχρι γῆς, ὡς καὶ τὴν ἱερὰν κατεῖχαι τράπεζαν, ἐπιμελείας ἡξίωσε καὶ τοῦ πτώματος ἡγίερε. *Martyris Mocii templum deinceps absolvit; adytaque in terram usque prolapsa, quorum ruina sacra mensa fracta ac disrupta fuerat,*

P. 227 *refici et de integro instaurari curavit.* Iohannes quoque Curopalates huius templi, quique illud refecit, Basillii meminit. de omnium sanctorum templo, de quo Ducas hoc loco verba facit, nihil praeterea legi.

P. 48, 5. τῆς χρυσείας πύλης] Arcem istam Iohannes aedificaverat in moenium urbis angulo, qui ostio Propontidis et Bospori Thracii adiacet; in quo Mehemetes II post captam Cp. castrum aedificari iussit, quod a septem turribus *Iediacula* Turcice appellatur; hodie desertum pene visitur, et a paucis hominibus habitatum. Aurea illa porta nunc etiam, ut et Leunclavii temporibus, clausa est. de hac arce infra cap. 45 Ducas mentionem facit.

P. 48, 15. ὁ οὖν βασιλεὺς Ἰωάννης] De hoc Iohanne imperatore eiusque libidinibus et lascivia Laonicus lib. 2, ubi scribit ipsum Manuelli filio suo sponsam Trapezuntini imperatoris F. abstulisse, et quamvis podagra confectum uxorem duxisse.

P. 48, 23. ἀπέθωκε τὸ χρεῶν] Obiit imp. Iohannes anno mundi 6899, Ind. 10, Christi 1391.

P. 49, 11. ἕνα τῶν αὐτοῦ χριτῶν] Omnes Musulmani hoc semper ambierunt, ut in Christianorum, quas incoluerunt, urbibus Cadizios seu Cazileros, a quibus iudicarentur, suos haberent. messitas se habuisse Cpoli iactant Musulmani Constantino Copronymo eiusque successore Leone regnantibus; quod tradit Leuncl. lib. 1 hist. Musulm. inter monumenta mss. Nicolai Fabri Peirescii, viri clarissimi et in antiquitate investiganda accuratissimi, repertum est exemplar pactorum

olim foederum inter imperatorem Fridericum Siciliae regem, et Abu-Issac F. Abu-ebraim, nepotis Abi-Hafri, anno Hegirae 628 Ziumadiachir, id est, secundo mediante seu die 15. fuit annus Christi 1231, Aprilis 21, die dominica: eo namque anno littera dominicalis fuit E. coepit vero annus Hegirae 628 anno 1230, Novembris 9, feria 7. in illorum foederum diplomate talia verba leguntur ex versione Marci Obelii Citeronis. *et ut etiam detur illis dimidium tributi insulae Cosirae signatum et ordinarium tempore messis solitae. neque habeant Christiani in praedicta insula Cosira iurisdictionem super ullum Mahumetanum, praeter praefectum Mahumetanum missum a praedicto rege Siciliae nomine suo ad regendos tantummodo populos Unitatis, et sit occupatus in negotiis populi Unitatis, quem deus honorificet.* ex quibus patet omnino Musulmanos seu Mahumetanos semper in eo laborasse, ut a Christianis iudicibus lites eorum minime dirimerentur, sed a suis Cadiziis. in verbis allegatis notandum est Cosiram vel Cossyram insulam iacere inter Siciliam et Africam, hodieque *Pantalaream* appellari. per populos Unitatis Muhametani intelligendi sunt, non propterea quod deum haud in personarum trinitate sed in unitate tam essentiae quam personae adorent; verum dicuntur populi unitatis, id est concordiae, quoniam inter se concordiam et consensum diutissime servarunt, et propterea *Islami*, id est unanimes, sunt appellati, ut passim adnotat Leunclavius. Fridericus, qui cum Abu-Issac foedus inivit, nomine secundus est, Friderici Aenobarbi nepos. de isto iudice Musulmano Cpoli instituto Laonicus lib. 2 adnotat Andronicum luminibus privatum hanc conditionem Baiaziti, cuius opibus ac viribus imperium recuperare sperabat, proposuisse, praeter vectigal annuum imperii causa solvendum, *καὶ ἀρμοστήν ἔχειν ἐν τῇ πόλει, iudicem se in urbe habiturum*; quem scilicet e Musulmanis Baiazites dedisset. verum Laonici perturbatae narrationi ac confusae parum fidei adhibendum esse mihi videtur.

P. 49, 20. *τότε ὁ τύραννος*] Leunclavius lib. 6 in Gilderune Baiazite agrum Thessalonicensem tunc solummodo occupatum fuisse a Turcis memorat, urbem neutiquam, prout a quibusdam traditum est.

P. 49, 22. *ἀπὸ Πανίδου*] Panidus urbs ad Propontidem sita, olim Pactya dicta et Paros. Plinio lib. 4 cap. 11 Pactie vocatur.

P. 50, 1. *εἰς καὶ Θεσσαλονίαν*] Anno Hegirae 793 Ziumasiulachir 19, Christi 1391, Maii 25 Thessalonica capta.

P. 50, 2. *Ἀβρανέλην ἀρχηγόν*] His temporibus res gessisse Eurenosem in Thessalia ad Serras Leunclavius tradit, sed Phranzes lib. 1 cap. 20, item cap. 29, Brenezem in Pelopon-

P. 228 nesum missum esse scribit, et ita cum nostro Duca sentit. hic Eurenoses ab uno e tribus ducibus, cum quibus Othmanes foedus ac societatem inivit, et qui inter Turcos nobiles habentur, genus ducebat: alii erant Marcozogli, a quodam Marco religionis Christianae desertore, et Michalogli ab alio Michaele appellato pariterque apostata, genus ducentes.

P. 50, 4. *Τουραχάνην*] Turachanides a quodam Turachane nobili etiam inter Turcos habito, infra de Abranezidis et Turachanidis Tzineites loquitur ut de nobilitate ac antiquitate generis illustribus cap. 26 pag. 95. Leunclav. in Pandectis cap. 27.

P. 50, 6. *ἡ δὲ πόλις οὐκ εἶχεν*] Per totum fere decennium urbs Cpolis a Baiazite circumsessa fuit admodumque vexata, ut narrat Phranzes lib. 1 cap. 19 sub finem. verum coepisse circumdari milite Turco, postquam pugnatum ad Nicopolim fuit, memorat. Ducas vero noster ante praelium id commissum coeptam obsideri scribit; et cum eo convenit Leunclavius lib. 6 hist. Musulm., qui Baiazitem terra marique Cpolim obsedissee narrat ante pugnam ad Nicopolim initam.

P. 51, 1. *καμφθέντες οὖν ἐπὶ τοῦτοις τοῖς λόγοις*] Aduendi Laonicus lib. 2, Phranzes lib. 1 cap. 19, Leunclavius lib. 6 hist. Musulm., Bonfinius hist. Hungaricae decadis 3 lib. 2, Froissardus vol. 4 cap. 79 et seqq. alii que.

P. 52, 20. *τὸν Δούκα τῶν Φλάνδρων*] Hic est Iohannes dux Nivernensis, Philippi Audacis Burgundiae ducis F., Iohannis Galliarum regis N. omnes porro aevi illius aequales historici acceptae a Sigismundo iam insignis cladis culpam in nostros conferunt, qui Turcorum modum ac artem pugnandi nescientes temerario impetu in perniciem suam ceterorumque ruerunt. annus autem huius praelii varie a diversis proditus est. Turcorum annales, quos sequitur Leunclavius, illam Christianorum stragem editam a Musulmanis tradunt anno Hegirae 794, qui coepit anno Christi 1391, Novemb. 29, fer. 4. quapropter pugna illa commissa est anno Christ 1392. Turcorum chronologiam sequutus est Calvisius in prima editione: sed perperam scribit anno 1391 Novemb. 27 coepisse annum Hegirae 794. fortasse error est typographicus: in posteriori vero editione ad annum 1396 transtulit. quare vero Turci anno Hegirae 794 hocce praelium commissum esse scripserint, causam, ut mihi videtur, valde probabilem adducam. ex hist. Hungarica Bonfinii decad. 3 lib. 2 constat Sigismundum Hungariae regem, post caesum profligatumque Walachorum Turcorumque exercitum, Nicopolim minorem obsedissee et expugnasse anno Christi 1392. hanc cladem a suis passam ut ex annalibus suis expungant Turci, anno 1392, quo eorum exercitus caesus est, praelium Nicopolita-

nam adsignant, insigne Christianorum strage ac caede: duas ergo pugnas confundunt, et sibi prosperam in annum 1392 transferunt, ut improspere memoriam obliterent. his adversantur Froissardus loco citato, qui accidisse ait anno 1396, die Lunae seu feria 2 ante festum S. Michaelis, qui fuit Septembris 25, quoniam anno illo fuerunt litterae dominicales B, A. Bonfinius decad. 5 lib. 2 contigisse ait Kal. Octob. anno 1396. Brassoviae seu Coronae in Transsylvania in ecclesiae parietibus ita scriptum legitur, ANNO 1396 SIGISMUNDUS INFELICITER PUGNAT AD NICOPOLIM CONTRA BATAZITEM SEPTEMB. 28. ita refertur in volumine Scriptorum hist. Hungaricae. his Maurus Orbinus in Slavorum historia consentit. Buntingus et Ubo Emmius in chronologia anno 1395 contigisse scribunt. at Phranzes, quem hactenus Latine solum habemus, illam cladem ad annum mundi 6900, id est Christi 1392, refert, et Turcicis congruit Annalibus. ubi notandum etiam Phranzem post pugnam illam Nicopolitanam, Christianis tam lububrem, Manuelis in Italiam discessum, ut et Ducam collo- P. 229 care. ex hist. Veneta constat anno 1395 Manuelem Cpoli solvisse et Venetias accessisse; quod si huius profectio cladem ad Nicopolim secuta est, annus praelii Nicopolitani antecessit annum 1395. quomodo conciliari possint ista, non video: sed nostris auctoribus fidendum potius existimo, qui accuratius, et hoc loco meliori quam Turci fide tempora observarunt.

P. 52, 23. *δόντες ἑγγυήν τὸν αὐθέντην Μιτυλήνης*] Idem scribit Froissardus de sponsione facta a principe Mitylenes: verum in rebus ac geographia regionum Orientalium ignarum admodum ac imperitum se prodit.

Hoc autem loco rem adnotare, quae ad pugnae illius Nicopolitanae historiam pertinet, alienum prorsus non erit. inter Galliae principes qui ei interfuerunt, Philippus Artesius regiae prosapiae princeps, comes de Eu et Franciae Conestabularius, recensetur; isque una cum Iohanne Nivernensium duce captus est. de eius obitu die et loco, ubi fato concessit, historicos nostros et monumenta quae Cpoli extant, inter se dissentire animadverto. Clarissimi viri Sammarthani fratres Genealogiae domus Franciae lib. 3o Philippum Artesium Prusae, vulgo Burusae, die 3 Iunii anno 1397 fato functum fuisse tradunt, eiusque cadaver in Galliam translatum, et in choro templi monasterii seu abbatae S. Laurentii Essuorum, vulgo de Eu, conditum esse. dum vero anno 1647 per menses Februarium, Martium et Aprilem Cpoli agebamus, in monasterii S. Francisci Galatensis sacello uno, peristyllo seu claustrum contiguo, sepulchrum illius principis marmoreum vidimus, cui sequens epi-

taphium characteribus Gothicis insculptum legitur: † ΣΕΥΣ-
 CΗΡΗ ΜΑΓΝΙΦΙΚΙ ΔΟΜΙΝΙ ΦΙΛΙΠΠΙ ΔΕ ΑΡΤΟΡΕΣ, ΚΟΜΙΤΙΣ ΔΕ ΕΥ ΕΤ
 ΚΟΝΕΣΤΑΒΙΛΙΑΡΙΙ ΦΡΑΝΚΙΑΣ, ΚΑΙ ΟΒΙΙΤ ΙΝ ΜΙΚΑΛΙΚΙ ΜΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟ
 ΔΙΕ ΧΥ ΙΟΥΝΙ. ΙΝ ḡ ΕΣΤ ΚΑΡΝΕ ΣΥΑ: ΑΝΙΜΑ ΚΥΙΥΣ ΡΕΚΥΙΕΣΚΑΤ
 ΙΝ ΦΑΟΕ. ΗΟΟΟΕ ΕΠΙΤΑΦΙΥΜ ΚΡΥΧ ΙΝ ΜΕΔΙΟ ΠΟΣΙΤΑ ΙΝ ΔΥΑΣ ΠΑΡ-
 ΤΕΣ ΔΙΔΙΔΙΤ. ΑΔ ΛΑΤΥΣ ΙΝ ΣΙΓΝΙΑ ΓΕΝΤΙΛΙΤΙΑ ΦΡΑΝΚΙΑΣ, ΚΥΑΛΙΑ ΤΥΝΟ
 ΙΝ ΔΕΦΙΝΙΤΟ ΛΙΛΙΟΥΡΥ ΜΝΕΡΟ ΚΟΝΣΤΑΒΑΝΤ, ΑΔΔΙΤΑ ΑΡΤΕΣΙΑΣ ΦΑΜΙ-
 ΛΙΑΣ ΠΕΚΥΛΙΑΡΙ ΤΡΙΣΙΔΑΣ ΛΑΚΙΝΙΑΣ ΙΝ ΣΚΥΤΙ ΦΡΟΝΤΕ ΔΙΣΤΙΝΚΤΙΟΝΕ,
 ΚΕΡΝΥΝΤΥΡ. ΜΙΚΑΛΙΚΙ ΣΕΥ ΜΙΟΑΛΙΖΙ ΥΡΒΣ ΕΤ ΡΕΓΙΟ ΕΣΤ ΝΟΝ ΠΛΥΣ
 ΔΕΚΕ ΜΙΛΛΙΑΡΙΒΥΣ ΔΙΣΤΑΝΣ Α ΙΑΚΥ ΛΟΠΑΔΙΟ ΕΙΥΣΔΕΜΕΚΥ ΝΟΜΙΝΙΣ
 ΥΡΒΕ, ΚΥΑΜ ΗΟΔΙΕ ΓΡΑΕΚΙ ΛΥΠΑΔΙ, ΤΥΡΚΙ ΥΛΥΒΑΤ ΑΠΠΕΛΛΑΝΤ.
 ΒΥΡΥΣΑ ΕΤΙΑΜ ΒΙΔΥΙ ΙΤΙΝΕΡΕ ΑΒΕΣΤ. ΛΑΟΝΙΚΥΣ ΛΙΒ. 4 ΡΕΓΙΟΝΙΣ
 ΜΙΟΑΛΙΖΙΙ, ΕΤ ΛΕΥΝΟΛΑΥΙΥΣ ΗΙΣΤ. ΜΥΣΥΛΜ. ΛΙΒΒ. 4 ΕΤ 13, ΑΤΚΥΕ
 ΙΝ ΠΑΝΔΕΚΤΙΣ ΚΑΠ. 86, ΜΕΜΙΝΕΡΥΝΤ. ΙΝ ΙΛΛΟ ΕΠΙΤΑΦΙΥ ΟΥΔΙ
 ΣΙΓΝΙΦΙΚΕΤ ΙΛΛΥΔ ḡ ΑΔΣΕΚΥΙ ΗΑΟΕΝΥΣ ΝΟΝ ΠΟΤΥΙ.

V. 177 P. 53, 3. Cap. 14. φουσιωθεις οδν] Leunclavius lib. 6 idem scribit, caduceatorem scilicet a Baiazite missum, qui Cpolim sibi dedi Manuelemque ea decedere iuberet.

P. 53, 5. ζητων την πόλιν] Baiazites Cpolin sibi dedi insolenter postulat a. Chr. 1395, iuxta Annales Turc.

P. 53, 18. ο προ μικρου λαληθεις Ανδρονικος] De Iohanne Andronici excaecati filio in imperium a Baiazite constituto Ducas a Phranze multum discrepat. hic namque lib. 1 cap. 20 Iohannem a patruo suo Manuele in Italiam discedente rebus Cpoleos administrandis praefectum fuisse refert, non vero a Baiazite Sultano in solium imperatorium collocatum. Laonicus omnia confuse lib. 2 describit.

P. 56, 6. επλει εις Βενετιαν] Nicolaus Dolionus Hist. Venetae lib. 6 scribit Emanuelem imperatorem anno Christi 1395 Cpoli discessisse, Venetiasque appulsum in Galliam inde transiisse; ut adversus ingruentem singulisque diebus auctam Turcorum potentiam opem et suppetias impetraret. Iohannes Iuvenalis Ursinius adnotavit Manuelem anno Christi 1400 Parisios venisse; anno demum 1402 ab aula regis Christianissimi post biennium cum anni semisse in ea transactum discessisse. Augustinus Iustinianus in Annalibus Genuensibus tradit ipsum Genuam advenisse Ianuarii die 22 anno 1403.

P. 56, 13. εις Μεθωνην] Urbs Peloponnesi Methone, quae hodie *Modon* appellatur, in sinu Messeniaco, vulgo *Golfo di Coron*.

P. 56, 17. Cap. 15. Leunclavius lib. 6 tradit Cazim seu Cadim ab imperatore Byzantino Cpoli admissum anno Hegirae 795, qui fuit Christi 1393.

P. 57, 4. στρουθων κελαδισμασι] Passeres pro omni genere avium hic sumuntur. e rure tamen petitum schema

illud: nam aliae sunt aves magis vocales, quarumque suavior vocis inflexionibus variis cantus sentitur.

P. 57, 12. *Σάξων*] Cur hic Saxonum potius meminerit noster quam Alemannorum seu Germanorum, nescio: aut si per Saxones quos hic nominat, eos intelligat qui Transsylvaniam partem unam incolunt, reliquis duabus a Cictilis et Transsylvanis occupatis. dubitare etiam possumus an Polonos intelligat, infra siquidem cap. 32 *ῥῆγα τῶν Σάξων* appellat Hungariae regem Ladislaum Casimiri Poloniae regis fratrem. Leunclavius adeundus in Pandectis n. 122.

P. 57, 20. *κατασπαταλοῦντος οὖν*] De legatione Temyris, qui vulgo Tamerlanes dicitur, ad Baiazitem legendi sunt Phranzes lib. 1 cap. 21, Laonicus lib. 2 sub finem, et Leunclavius lib. 7 hist. Musulm.

P. 58, 12. *ξυρίαι καθάραι τοὺς πώγωνας*] Principes Turcos ignominiae inurendae causa barbam alicui praecidi iubere mos fuit. Leunclavius lib. 4 in Urchane Gasi ubi de pristinis Turcorum institutis agit, haecce scribit: *si cui rex iratus esset, ignominiae et poenae causa barbam homini praecidi iubebat.* et lib. 10 exemplum huius affert: dum Suleimantus filiorum Baiazitis unus bellum cum fratre suo Moyse gerebat, Chasani Agae barbam iniuriae ac contumeliae inferendae causa praecidi mandavit, apud Cantacuz, etiam lib. 4 cap. 22 legimus Stephanum Serviae Cralem, postquam Macedoniae Edessam in potestatem suam prodentibus aliquot civibus redigisset, iussisse *τὸ γένειον ἐπ' αὐτοῦ τίλλεσθαι, barbam e mento se coram velli Lyzico eius urbis praefecto*, quod se acrius urbem intranti opponere voluisset. Leunclavius lib. 7 legatos illos Temyris Baiazitem indigne habuisse, dona sibi missa flocci fecisse, tandemque epistolam superbe ac insolenter scriptam eis tradidisse narrat.

P. 58, 15. *ἔστω κεχωρισμένος ἀπὸ τῆς αὐτοῦ νομίμων γαμετῆς*] Laonicus lib. 2 sub finem alia verba respondisse Baiazitem legatis Temyrianis tradit: *τὸν δὲ Παγιαζήτην ὑπολαβόντα ἐς τὸν ἄγγελον φάναι, εἰ τοίνυν μὴ ἐπ' ἡ μαχομένοις ἡμῖν, ἐς τρεῖς τὴν αὐτοῦ γυναῖκα ἐχέτω ἀπολαβῶν. εἰ ἴταque bellum nobis non intulerit, uxorem suam [dimissam] ter apud se admittat.* exponit deinceps virum, quando uxorem repudiavit, iureiurando affirmare eam apud se nunquam admissurum; ita ut ipsi fas non sit, cum a trinis splenibus dimisit uxorem, eam iterum domi accipere nisi adulterio pollutam. idem Laonicus lib. 3, ubi de Turcorum moribus disserit, ad eundem, ratio ob quam turpissimum habetur ad uxorem dimissam redire haec est. periurii ac levitatis nota ac macula se adspersit, qui se non amplius admissurum iuravit, deinceps vero admittit; ab honesto denique et decore alienum

est adulterio pollutam sibi uxorem adiungere. Quando igitur Baiazites dixit *a legitima uxore separetur*, cetera subaudienda sunt, illamque repudiatam a tribus splenibus apud se accipiat, quo deducit ipsi adultera ducta accedat, levitatisque ac perituri nota inuratur. Leunclavius lib. 7 non longe a fine Temyris ad Baiazitem verba refert, quae lucem istis afferunt. *quid opus erat te quosdam ad me mittere tot nugas mihi renuntiuros, atque etiam addere te pro marito meretricis me habiturum, ni tuis in regionibus te quaesitum irem, ac vice versa ni tu bello me venires oppugnatum, ut a te libera esset mulier tua, hoc est, divortio separata, rursumque tibi nuberet ab alio prius polluta*, quibus verbis manifestus fit huius loci sensus.

P. 58, 22. *τῶν Τουρκονέσεων*] Turcopersae atque etiam Persae appellati sunt Turci, postquam in Persidem a Muchumete Imbrailis filio vocati, in eumque deinceps rebellantes duce Tagrolipice, regionis illius dominium adepti sunt circa annum Christi 1042. unde a Zeogi vel Tzingi-Chane pulsus circa annum Christi 1200 in Anatoliam venerunt. Turci etiam Leonienses hae appellatione comprehenduntur.

P. 58, 25. *Αρσωνγγάν*] olim Dascuta seu Dascusa, ut habet Itinerarium Antoniani, sita ad Euphratis oram, in finibus Cappadociae et Armeniae maioris. illam Leunclavius lib. 6. et 7 Ertzintzanem appellat.

P. 59, 7. *ὁ μέγας προφήτης*] Baiazites intelligit prophetam suum Mohammedem.

P. 59, 22. *Σεβαστείαν*] Sebastia urbs Cappadociae, quam Turci Sivas et Sivaste appellant. cuniculis ductis eam cepisse Temyrem refert Leunclavius lib. 7. Laonicus vero lib. 3 tradit Temyrem suffossa trabibus sustentasse moenia, illisque igne iniecto consumptis ista corruisse.

P. 60, 5. *πλίνθου ὠμῆς*] Hodie etiamnum in Anatolia istis lateribus cradis ad domos aedificandas utuntur; qui ex terra aqua modice subacta formantur in lignea forma quadrata, et ad solem siccantur.

P. 61, 2. *καὶ ἕως αὐτῆς Δαμάσκου*] Leunclavius lib. 7 hist. Musulm. et in Annal. Turcicis Halepum primum captam, deinde Damascum tradit. hoc contigit anno Christi 1400, ut etiam Augustinus Iustinianus episcop. Nebiens. in Annal. Genuensibus adnotavit. diris modis ac inhumanis Damascum afflixit et vastavit Temyr, cuius illatae cladis causa a Turcicae historiae scriptoribus talis traditur. Iezides princeps, haeticus a Musulmanis habitus, Hasanem et Huseinem prophetae Muhametis e filia nepotes occidit, eiusque familiam contumeliosis gravibus affecit; tandem mortuus Damasci sepultus est. illius itaque sepulchrum perquiri Temyr, et eo reperto ossa

refodi ac comburi, stercore etiam humano sepulchrum operi iussit. quod ergo Iezides Damasci sepultas esset, erga Damascenos tam crudeliter ac immaniter se gessit. mitiori vero modo Hamusenos, olim Emisenos dictos, habuit quod inter ipsos Halidis (*qui Velidis filius erat*) et Amru (*Humeia patre nati*) Mohametis sociorum ac discipulorum sepulchra ac monumenta extarent. V. 178

P. 61, 21. Cap. 16. Ταυροσκύθας] Tauroscythae sunt, qui inter Borysthenem et Tanaim et Tauricam Chersonesum habitant. Zinchi populi sunt ad Euxinum pontum, Sindi alias dicti. Plinius lib. 6. cap. 7: *a Cimmerico accolunt Meotici, Vati, Sorbi, Archi, Zingi, Pseii*. qui Zyngi Plinio, ii Zynchi sunt, in peninsula Corocondama siti. Sindi et Zinchi idem sunt Eustathio ad *Περιγηγίσεως Διονυσίου* hunc versum,

Σινδοὶ Κιμμέριοι τε καὶ οἱ πέλας Βυξέτιοιο.

οἱ Σαυρομάνας ἐπέχουσι οἱ Σινδοὶ οἱ καὶ Ζήχοι λεγόμενοι κατὰ τινὰς. Sauromatis succedunt Sindi, qui apud quosdam Zinchi appellantur. regio Zynchorum Ζυκχία appellatur in biblioth. Regiae MS. libro, in formulis subscriptionum et inscriptionum epistolarum patriarchae Croleos; et habetur inter metropolitans, quibus scribit patriarcha, *ὁ Μοτραχων ὁς καὶ Ζηκχίας*. Constantinus Porphyrogenitus libro de administratione imperii sub finem de Zinchia hoc adnotatum reliquit: *ἰστίον ὅτι ἐν τῇ Ζηκχίᾳ πρὸς τὸν τόπον τῆς παγῆς τῆς οὐσῆς πρὸς τὸ μέρος τῆς Παπαγίας, ἐν ἣ κατοικοῦσι Ζηκχοί, ἕννα πηγαὶ εἰσι ἄφθαν ἀναδιδούσαι. tenendum in Zinchiae parte ad fontem quae Papagiam respicit, quam Zinchi incolunt, novem esse fontes, quorum aqua pota ulcera labiis atque pustulas affert.* P. 232

P. 62, 10. πληκυσίων ἦν] Leonis imperatoris Tacticae lib. 1 cap. 2 hunc titulum habet, *περὶ ἀπληκτων διατάξεις*. ἀπληκτων vero et φουσαίτων eadem sunt et castra significant, et verbum ἀπληκυσίον castra locare eodem loco significat. per apocopen τὸν α scripsit Ducas πληκυσίων, quae figura Graecis etiam nunc tam familiaris est, ut unum verbum vix integrum ab iis pronuncietur, nec antiqui Graeci idiomatis vestigia cernantur.

P. 62, 11. Ἀγκύρας] Ancyra urbs Galatiae est.

P. 65, 11. ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκαίταις] Iohannes Invenialis Ursinius illius cometae, qui anno 1401 fulsit, et Buntingus in Chronologia meminerunt; hicque mense Februario visum esse addit. cometa autem λαμπριάς dictus, quod ardentem imitetur facies. Plin. lib. 2 cap. 25.

P. 65, 19. Τζιαβούζιδας] Hanc periodum non ita claram ob auctoris impurum stylum constructionemque barbaram, vertimus hoc sensu, ut Baiazitem Persis ignaviam exprobrantem

exposuerimus, cum antea de se multa iactavisset et contumeliose erga eos se gessisset. non sine ratione etiam potest intelligi Baiazites suis iratus, quod pugnam segnius inirent, probra in eos iactasse; tuncque per Tiabuzidas Trauzios intelligere oportebit.

P. 65, 21. τοῦ Ἀτῆν] Omnes isti Turcorum reguli hic enumerati, antea a Baiazite spoliati fuerant et ditionibus suis exuti, ut supra noster enarravit. Leunclavius lib. 7 idem de Baiazite ab illorum regulorum subditis deserto testatur. βῆσδον autem significat *vexillum*, et βανδοφόρος *vexillifer*. βῆσδον Turcis *Sangiak*.

P. 66, 5. ὡς κολοίος] Fabula notissima graculi, qui plumis alienis se adornaverat, ab aliis deinde avibus, dum suas quaeque repetit, spoliatus est.

P. 66, 23. καὶ τὸν πρῶτον υἱὸν τοῦ Παγιαζῆτ τὸν λεγόμενον Μουσουλιάν] Laonicus lib. 3, non longe a fine, Baiazitem eum uxore et liberis suis Musulmane Iesu et Mehemete captum esse tradit. at Leunclavius, lib. 8 in principio, solum Mussem (id est Mosem) cum patre captum fuisse testatur; et cum eo sentit Phranzes lib. 1 cap. 22. Leunclavius ibidem scribit Emirem Suleimanem ab Eisses - Bego et Hassan - Aga pugnae subtractum in Europam abductum fuisse. hic Suleimanes Ducae est Musulman, quem Stephanus, Leunclavio lib. 7 Vulcoglius, res desperatas videns arrepta fuga e praedio abduxit.

P. 67, 8. ἕως οὗ ὁ Παγιαζῆτ] Leunclavius his consentit, dum Genitzeros Baiazitem ultimos deseruisse scribit; nec deditionem eos fecisse, nisi cum nulla spe salutis reliqua Baiazitem mox captum iri vidissent.

P. 67, 16. νόμος γὰρ ἔστιν οὗτος] Quod pro lege auctor noster adducit, Leunclavius lib. 7 Temyris propositum fuisse tradit, et illius ad Baiazitem verba refert. *quo tempore*, ait, *meis e regionibus ipse discedebam hanc suscepturus expeditionem, iuratus promisi deo, siquidem praelio victor evaderem, neminem me deinceps a pugna commissa interfectorum.* cum vero Ducas Romaeos eadem consuetudine usos ait, intelligere oportet erga Romaeos, sicut Musulmani erga Musulmanos utuntur.

P. 68, 5. τότε καὶ μὴ θέλων κατέβη τοῦ Ἰππου] Hanc Baiazitidis cladem et captivitatem referunt Turci ad annum Hegirae 803 post triduum finientem, qui fuit annus Christi 1401, Augusti 7, feria 1. coepit enim annus 804 Augusti 11, feria 5. P. 233 confirmat hanc temporis epocham cometa visus vere antecedente, quem Iuvenalis Ursinius fulsisse testatur anno 1401, et in chronologia Buntingus, ut iam diximus. quae nota ceteris, anni etiam characteribus vulgaribus, certior est. congruit

etiam tempus anni calidissimum, quo Leonis dodecatemorion sol permeabat. Ursinius tamen anno 1402 praelium initum fuisse tradit; Phranzes eodem anno contigisse vult Iulii die 28, ut colligitur ex lib. 1 capp. 21 et 22. in illo natum se scribit anno mundi 6909, Augusti die 30, dum Cpolis obsidebatur; certum est autem solutam fuisse urbis obsidionem diu antequam Temyr Baiazitem bello vicisset; quare 28 Iulii, quo Phranzes hosce principes acie dimicasse tradit, erit annus 6910, Christi 1402. quod etiam confirmatur eius verbis, quibus profitetur cap. 21 se scripturum deinceps ea quae ab anno 6910 praeclara facinora ac memoria digna contigerunt; unde excluditur annus ille 6909. non dissimulandum est notam seu characterem temporis, quem ex Hannivaldana historia refert Leunclavius, congruere cum 28 Iulii anni mundi 6910, Christi 1402. dicit enim feria 6, quae Zumma iuni, id est dies templi, Turcis dicitur, ad Ancyram pugnatum fuisse; et ille dies Iulii 28 fuit feria 6. Hegirae anno 804 finiente, et post triduum mox incipiente anno 805 Augusti die 1, feria 3. Paulus Interianus in Annal. Genuens. lib. 5, Ubertus Folieta lib. 9, Petrus Bizarus quoque lib. 9 historiae Genuens., Augustinus Iustinianus in Annal. Genuens. pugnam anno 1402 commissam scribunt. Damascus a Temyre captam et vastatam anno 1400 testatur Augustinus Iustinianus, cuius urbis clades secundum nostrum Ducam anno uno pugnam ad Ancyram antecessit. veramta-men cometae supradicti nota ceteris aliis certior est, ita ut in ea sententia stemus, quae anno 1401 pugnata fuisse asserit. Sethus Calvisius in chronologia pugnam istam anno Christi 1399 alligat, anno Hegirae 801 iamiam finienti Septemb. 2. fuisse quoque feriam 6 scribit. a vero longius recedit illa sententia, et a nota illustri, quam Ducas protulit, prorsus aliena est: si enim biduo vel triduo ante Septemb. diem 2 pugna commissa est, sol tunc Virginem, non Leonem tenuerit, contra indicatum a Duce insignem characterem. Iacobus Bosius in historia ordinis militiae Hierosolymitanae annum prodidit Christi 1398, qui a vero longissime distat; ut et Bonifius decad. 3. lib., dum obitum Temyris anno Christi 1399 accidisse scribit.

P. 68, 5. Ἴππος Ἀραβικός] Hic et infra commendantur equi Arabici. Leunclavii locus in supplemento Annalium Turc. ad annum Christi 1584 confirmat principes Osmaneos his equis ut maxime agilibus usos fuisse. Zonaras in Romano Diogene de equis Arabicis talia scribit: οἱ γὰρ Ἴπποι τοῖς Ἀραβσι ταχῆς μὲν εἰσι τὴν πρώτην ὁρμὴν καὶ τῶν λοιπῶν ποδιώεστα. V. 179 τοι, εὐκ ἐπιπολυ δὲ τὸν δρόμον ἐκτείνουσιν, ἀλλ' ἀποκταίνουσι τάχιστα. Arabum equidem equi primo impetu prompti et

prae caeteris celeripedes sunt, cursum vero per longum spatium statim deficientes minime continuant.

P. 68, 10. ζατρίκιον] Ita appellatur ludus schacchorum ab Artemidoro in Oneirocriticis.

P. 69, 4. σιαχρούχ] Si Leunclavium sequimur, legendum erit σιάχ ρούχ, quo Ducas noster id significare vult, quod Itali *Scacco matto*, Galli *Eschec mat* appellant, quando in Zatrichii ludo regulus ad angustias ita redactus est, ut mor capiendus et deturbandus in nullam amplius se movere possit partem, ut salvus evadat. Leunclavius lib. 12 Schach - Ruch duas distinctas voces facit, quibus rex Ruchus significetur: eo nomine sic vocatus est Temyris filius, qui Laonico Sachruchus dicitur, ad hunc schacchorum, ut mihi videtur, solum alludebat Siouanes Bassa, cum anno 1583 allato nuncio cladis in Perside a Turcis acceptae, Sultano Morati III dixit *Schachum Schacho*, id est regem regi opponendum esse, ut res Turcorum a Persis fractas in melius restitueret.

P. 234 P. 69, 17. καὶ ψυχαγωγίας καὶ παρηγορίας] Aduerfus Leuncl. lib. 7 historiae Musulmanicae, ubi modum explicat quo Temyr Baiazitem excepit et habuit. Phranzes lib. 1 cap. 29, et Laonicus lib. 5 non longe a fine, sed uterque a Duca et Leunclavio dissentiunt.

P. 70, 11. ὁ δὲ Τεμὺρ λαβῶν πλοῦτον] Crudelissimum et avarissimum fuisse Temyrem testantur Laonicus et Leunclavius.

P. 70, 17. εἶτι ὄντος τοῦ Παγιαζήτ ἐν τῇ καιρῷ τοῦ πολέμου] Leunclavius lib. 8 in principio omnes Baiazitis filios enumerat, quorum nomina haec fuere, Ertogrul, Emir Suleiman, Mustapha Zelebis, Isa Zelebis, Musa Zelebis, Sultanus Mehemetes, Cassimes vel Cassumes Zelebis, occisus est Ertogrul in pugna contra Casim Bucharedinem; Mustaphas in praefio Temyriano periit. Suleimanes ex eo subtractus salvus evasit, etiamque Mehemetes rebus deploratis excessit. Isa Prusam seu Burusam venit, illicque imperii sedem habuit. Musa captus est cum patre; interea vero Cassumes in Seraio educabatur, hoc loco noster Mustaphae nomen omisit, cumque infra in pugna non occubuisse asserit, quem porro Esé vocat Ducas, cum Laonicus Iesum, Leunclavius Isam appellant; hodieque Turci dominum redemptorem nostrum *Prophetam Isam* vocant.

P. 70, 20. εἶγς δὲ καὶ ἐν τῷ οἴκῳ] Hic Mustaphas postea in scenam prodibit adversus Mehemetem, qui Musulmano, Mose et Esé seu Isa occisis, ac Mustapha hocce debellato, Osmanici imperii summam solus obtinebit, discrepat ergo Leunclavius a nostro tam in Mustaphae aetate quam in natu minimi nomine, qui Orchanes nostro, Cassumes illi dicitur.

P. 71, 3. *ἐδρῶν οὖν τεχνίτας ὄρουκτάς*] Laonicus lib. 3 prodidit a Baiazitis ducibus, non a Mehemete eius filio, tentatum fuisse, ut in libertatem ille assereretur, corruptis grandi pecunia Temyris fossoribus, qui cuniculum in eam partem in qua Baiazites erat egerunt, demumque in ipso opere deprehensi capti sunt. Leunclavius et Phranzes huius facinoris egregii et audacis nullam mentionem faciunt.

P. 71, 15. *πρωτῆς δὲ παραστάς τῷ Τεμύρῳ*] Nescio quare Ducas caveam illam ferream ita reticeat, ut nullum de ea verbum ipse fecerit, cum accurate satis cetera recenseat. equidem, ut quod sentio aperiam cum bona dissentientium venia, caveam illam, ad immanitatem et saevitiam Temyris-chani exaggerandam, commentos esse temporis illius homines ingenue dicam; vel fortasse manicas pedicasque ferreas, quibus noctu vinciebatur Baiazites, caveam ferream ipsos appellavisse.

Leunclavius lib. 7 narrationem Ducas partim confirmat, quae ad Chotziaferuzen seu Hozzapherisem-Begum spectat, ipsum nempe in pugna captum fuisse, at ipsi caput fuisse abscissum omisit, quod noster factum fuisse narrat.

P. 71, 22. Cap. 17. Hoc capite res gestas a Temyre accuratius Ducas quam Leunclavius aut Laonicus, narrat: Smyrnae praecipue expugnationem describit, quam optime ob locorum viciniam, bidui siquidem itinere Lesbos a Smyrna dissita est, nosse potuit; atque etiam ex principis Lesbi seu Mitylenes monumentis, qui Temyri honorem cultumque ad saevitiam eius iracundiamque devitandam exhibuit. Ducas vero illius Lesbi principis successor in praecipuis negotiis operam suam navavit, et inter eius maxime familiares ac consiliarios habitus est. Iacobus Bosius in hist. ord. militiae Hierosolymitanae Smyrnam a Temyre expugnatam fuisse prodidit, ut et Laonicus lib. 3, qui breviter expeditionem illam explicat et P. 235 machinas, quibus ad urbium expugnationem utebatur Temyr, describit. Leunclavius Smyrnam expugnatam fuisse non docet.

P. 72, 7. *καὶ οὖν αὐταῖς τὴν θυγατέρα Λαζάρου*] Leunclavius lib. 7 Lazari filiam, quae in superioribus Maria appellatur, ad convivium Temyris mandato venire iussam tradit: cum apud Zagataios Scythas id vitio aut dedecori non verteretur. Iniuriam nihilominus sibi fieri Baiazites Gilderuta ex more gentis suae reputans, id aegerrime tulit. Videndus etiam haec de re Laonicus lib. 3.

P. 72, 11. *Ἀδραμύντιον*] Urbs maritima Phrygiae inferioris vel Lydiae Asso vicina, hodie appellatur Landrimyti, Ephesine olim metropolitae subdita.

P. 72, 19. *Ἀννάλη*] Notitia patriarchatus Cpolcos sub

Sardibus metropolitae habet *Ἀτταλείς* Episcoporum, aliam ab eo, qui Sylaei seu Pergae metropolitae subest.

P. 73, 2. *Νύμφαιοι*] Veteres Geographi non meminerunt loci illius prope Magnesiam ad Sipyllum. Plinius in Asiae descriptione in Cilicia collocat Nymphaeum lib. 5 cap. 27. Ideo coniecere possumus, Nymphaeum, de quo hoc loco Ducas mentionem facit, multis saeculis Plinio et aliis Geographis posterius esse. de illo duobus locis Gregoras meminit, lib. 3 sub finem, traditque Iohannem Vataciam imp. illic obiisse. lib. deinde 6 appellatque *Νύμφαιον τῆς Λυδίας*. Logotheta quoque, in Chronico Cpolitano.

P. 75, 10. *μίαν πέτραν ἐνθεῖς, καὶ μίαν κεφαλὴν συναρμόσας*] Genus illud structurae ad similitudinem reticulatae facta erat, de qua sic Vitruvius lib. 2 cap. 8 *Structurarum genera sunt haec, reticulatum, quo nunc omnes utuntur, et antiquum quod incertum dicitur: ex his venustius est reticulatum, sed ad rimas faciendas ideo paratum, quod in omnes partes dissoluta habeat cubilia et coagmenta.*

P. 76, 17. *καὶ πρὸς τὴν Μιλησίων*] In margine correximus *Μυλάσων*: in Caria enim fuit Mylassa vel Mylas, a Stephano etenim et aliis ita appellatur. in notitia Thronorum sub Cpolitano patriarcha, metropolitae Staurupoleos subiicitur Episcopus *τῶν Μυλάσων*, vel ut alius MS codex correctius exhibet *τῶν Μυλάσων*, et propterea Mylassum reddidimus, quod ad hodiernam pronunciationem magis accedat.

P. 77, 10. *ἀπὸ δὲ Λαοδικείας ἐς Φρυγίαν Σαλοταμίαν*] Quo in loco mortuus sit Baiazites, non prodiderunt Laonicus Phranzes et Leunclavius. animi aegritudine confectum obiisse docet Laonicus; causam addit Leunclavius, quod Baiazites a Temyre intellexisset fore ut Semerkandum transferretur, idque Ducas aliquatenus innuit. venenum a Temyre ipsi propinatum aliqui volunt, quod Leunclavius in calce lib. 7 hist. Musulm. scribit. Ducas in Phrygia Salutaria Turcis Carasar dicta Baiazitem diem supremum clausisse docet. locus autem ille Carasar, quo nomine noster Phrygiam Salutariam intelligit, procul dubio est quem Kara-Chisarem Turci appellant, id est arcem nigram; Graeci medii aevi locum illum *μαυρόκαστρον*, hoc est *nigrum castrum*, quem antiqui Corycum appellarunt, ut notat Leuncl. lib. 3 et cap. 144 Pandect. Turc. Contigit mors Baiazitis anno Hegirae 804, id est Christi 1402, postquam annos 14 regnasset, ita tradit Leunclavius lib. 7. at lib. 8 mortuum ait anno Hegirae 805. Laonici textus admodum depravatus est, qui annos 25 eum regnasse prodit. Orbinus scribit uxorem Baiazitis Lazari filiam Milicvam (Ducas Mariam appellat) altero post maritum die obiisse; cui ut illudcret Temyr, vestes illius ad

pudenda usque rescindi iussit, et eo habitu mensae accumbentibus ministrare coegit.

P. 78, 7. ἀλλ' ἐκάνωμεν] Post mortem Baiazitis interregnum constituunt Turcici Annales annorum 12, donec Sultanus Mehemetes rerum summa et imperio potiretur.

P. 78, 11. Cap. 18. καὶ τὴν τοῦ Παγιαζήτ] Hoc loco P. 236 addidimus καὶ αὐτόν, absque quibus verbis constructio orationis claudicat.

P. 78, 22. Ἐνα τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ] Ducas hoc loco duos Baiazitis liberos obsides datos ait, marem unum, feminam alteram nomine Phatma-Catun. at infra cap. 20 narrat tres obsides fuisse datos, duos mares impuberes et illam Phatmam; quorum alter, isque natu grandior, et Phatma redditi sunt, minor Cpoli remansit Christianisque sacris initiatus obiit. Leunclavius lib. 10, cui Suleimanicus titulus est, Suleimanem Graecorum auxilia sibi parare cogitantem, fratrum natu minimum Cassimem et sororem suam Sultanam Fatimam obsides dedisse tradit. Phranzes cap. 30 lib. 1 eum qui Christianus obiit, Iusuphum, id est Iosephum, appellat. porro Phatma seu Fatima Catun idem est ac domina Fatima, Italis *Signora Fatima*; ista enim vox *Caden* Turcis est quod Italis *Signora* ὁ *vero Madamigella*. Armeni Cadun vel Catun per u Italicum pronunciant. nomen illud Fatima Turcis familiare est ac venerandum: sic enim appellabatur unica Muhamedis filia, quam ex Aische Ebubekiris filia suscepit et Hali patrueli suo nuptam dedit.

P. 79, 3. τὰ τοῦ Στρυμόνος] Strymon Macedoniae fluvius est, Zetunium oppidum est cuius Episcopus Larissaeo secundae Graeciae metropolitae olim suberat, et ad Thermopylas situm Sperchii fluminis ripis adiacet. Laonicus lib. 2: τὸ τε Ζητούνιν τὸ ἐν Θερμοπύλαις. Sperchius olim, postea *Ἀγριομέλας* appellatus est, qui in sinum Pelasgicum, hodie *del Volo* appellatum influit. Zetunii mentionem faciunt Iohannes Curopalata Scylitza in Basilio et Constantino, et in iisdem Georgius Cedrenus.

P. 79, 8. Λεοντάριον] Pro *Λεοντάριον* more vulgaris idiomatis huius Demetrii meminit Phranzes lib. 1 cap. 39.

P. 79, 7. εἰρηναίαν κατάστασιν ποιήσας] anno Hegirae 805, Chr. 1402. coepit Hegirae annus Augusti die 1.

P. 79, 22. καταβάς τοίνυν ὁ Καρμιάν] Leuncl. lib. 7 hist. Musulm. narrat Temyrem principibus a Baiazite spoliatis ditiones restituisse. qui hic vocatur Carmian Alysar, Laonico Caramanus Alosurius dicitur lib. 2. videndus Leuncl. in Pandectis hist. Turcicae n. 56.

P. 80, 4. Παγιαζήτ νιοί] Leunclavius libb. 9, 10 et 11 hanc fratrum lanienam stragesque narrat. lib. 9, quae ad-

versus Isam - begum gessit Mehemetes, exponit: Temirtasem a partibus Esè vel Isae stetit, et a militibus Mehemetis occisum fuisse, Isamque, postquam se fugae commisit, nusquam conspectum fuisse tradit. verum noster Temirtem, qui cum Temirtasi idem est, Mehemeti militasse affirmat. Laopicus lib. 4 Iesum seu Isam contra Musulmanum bellum gessisse et captum praelio morte affectum fuisse scribit; cui Phranzes lib. 1 cap. 30 consentit, sed quod lib. 10 initio dicit Leunclavius verissimum est, Laonici narrationem confusam et mutillam esse, ex qua vel acutiores sese extricare et expedire vix possint. Becani Annales et Historia Verantiana, eodem Leunclavio teste et eos improbante, Isam a Musa occisum tradunt.

P. 80, 15. *Ἐν δὲ τῷ πρὸς Ἰωνίαν μέρει*] Huius Cineitis mentio frequentissima est in hac nostra historia. Laonici lib. 4 et 5 de eo verba fecit, et *Ζωνναίτην* appellat. Leunclavius eius meminit primum lib. 10, in quo Duzane seu sposititii Mustaphae historiam contexuit, eumque Tzaneitem nominat. Ducas ubique *Τζιανήτ* habet, quod nomen Cineitem reddidimus, ita ut ei prima syllaba pronunciatione Italica efferatur. hic Cineites a Leunclavio Ismyroglia, id est Smyrnae principis filius dicitur: Ducas vero eum Kara - Supassi id est nigri Subassi filium fuisse prodit, et Adinis seu P. 237 Atinis filios, qui Ismyroglia et Smyrnae principes erant, Ionia expulisse. obiter hic lectores monebimus, in enarrandis interregni rebus Ducam nostram a Laonico et Leunclavio multum differre.

P. 81, 12. *ὁ καὶ Ὀμοῦρ καλούμενος*] Homur iste fuit frater Esè seu Isae, et uterque Homuris illius nepotes, cui Smyrna ab equitibus militiae Hierosolymitanæ crepta fuit, uti supra cap. 7 narratum. vocantur autem isti Atinis filii, quod ab Atine Turcorum duce genus duxerunt: filiorum nomine etiam nepotes et posterii continentur.

P. 81, 14. *Ἐλιέζπεγγη*] id est Eliam - begum ex Mantachiae posteris.

P. 82, 15. *Μάμυλος ὀνομάζεται*] Hoc castrum ad maris litus situm fuisse, quae mox sequuntur, ostendunt; et fortasse illud est, quod tabulae Geographiae Guillelmi Blaeu ad sinum Halicarnassi vel castri S. Petri situm ostendunt et *Castelmarmora* appellant. habent equidem Strabo Ptolemaeus et Stephanus *Μάλλον ἐν Κιλικίᾳ*, sed non est ille de quo noster hic verba facit, quippe situs est Mallus in extrema fere Cilicia versus Amani portas et Issum; Mamalus vero in Caria esse debet. Turci *Mermere* appellant, unde in Rhodum brevis est traiectus.

P. 83, 11. *Ἀτήνης καθολικός*] Legatus generalis seu Vica-

rius Atinis, id est Adinensis ditionis, quam Turci Aidin-ili appellant: cum Homure enim ab Atine orto affinitate contracta, soceri sui vicarius generalis proclamatus est.

P. 85, 15. τοῦ Ἑρμῶνος ποταμοῦ] Hermus est qui Smyrnaeos campos alluit.

P. 84, 2. ὁ δὲ Μουσουλμὰν μὴ φέρων] Expeditionem suscepisse hunc Musulmanum seu Soleimanem adversus Mehemetem, et in Asiam transiisse, Leunclavius lib. 10 ex Hanivaldana historia tradit.

P. 85, 4. τῆ κάμψ τοῦ Μαινομένου] Hodie retinet idem nomen, et ab omnibus Smyrnae incolis appellatur *Μαινομαί*, *Μενεμέ*. planities camporum illa quam Hermus alluit, Smyrnae eiusque sinui a Septentrione obiacet. fertilis est ager, vini generosi, peponum aliorumque fructuum serax, ille locus est de quo Leunclavius lib. 6 mentionem facit, eumque in Sarchanis seu Saruchanis ditione situm fuisse et a Turcis *Μετμεν* appellari docet; ubi tunc temporis salis officinae erant.

P. 85, 7. *Μεσαύλιον*] De illo loco nihil legi. si cui forte appellatio loci illius corrupta videtur, dispiciat num ex *εἰας αὐλῆς* degeneraverit; quam urbem Catalogus seu Notitia episcopatum sub patriarchali Cpoleos throno constitutorum refert suppositam esse Ephesino metropolitae.

P. 85, 19. μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ Τζινηῆς] Vaser admodum ac versipellis hic Cineites fuit, ingenioque tam versatili praeditus ut saepius ad contrarias partes transierit. diuturnos carceres toleravit in Lemno, et tandem a ducibus Sultani Moratis captus vitam laqueo finivit.

P. 87, 10. πρὸς Γαλήσιον ὄρος] Mons ille Galesius Epheso vicinus est, et procul dubio nomen ab urbe Galesio V. 181 traxit, cuius meminit Stephanus de urbibus. *Γαλήσιον πόλις Ἐφέσου. Παρθένιος ἐν ἐπικηδείῳ τῆ εἰς Ἀδείθμιν. Galesium urbs Epheso subdita. Parthenius in Auxithemin episcodio.* Abrahamus Ortelius de illo monte perperam opinatur, cum vicinum Cpoli illum facit, et Gregoram, ut suam taceatur sententiam, adducit.

P. 87, 18. πῆξας ὄν τὰς σκηνάς] Lib. 10 hist. Musulm. notat Leunclavius hunc fuisse Soleimanis seu Musulmani genium, ut diuturnis, aliquando quadrimestribus compositionibus indulgeret; quae ignavia ac socordia ultimam perniciem ei tandem attulerunt.

P. 87, 23. Cap. 19. Leunclavius lib. 10 Mosis adversus Suleimanem seu Musulmanum gesta narrat, auctorumque dissidentes narrationes notat.

P. 88, 2. *Σπεντιόρ*] Isfendiares a Leunclavio appellatur, eiusque genealogiam descripsit. a Turcis Omerogii et

Isfendiarogii appellati sunt. Laonicus lib. 4 Mossem ad Sinopes principem profectum esse etiam narrat.

P. 88, 6. Μύλτζη βεηβόδα] Mirkien Iflakum seu Marcum Valachum appellat illum Leunclavius; Laonicus lib. 4 Myrxen. hic est Dani frater, de quo infra fit mentio cap. 29.

P. 88, 20. Σαλαγρούζω δὲ Νέγρω] Annales Genuenses nullam isto tempore huius Nigri mentionem faciunt. cuiusdam alius, qui saeculo superiore vixit, nomen ab illis celebratur.

P. 89, 9. τῶν ἀχρίδων] In MS lib. bibliothecae Regiae catalogus urbium et locorum, quorum nomina mutata sunt, extat: in eo πρεβέλλης ἢ ἀχρίδα. in alio MS eiusdem bibliothecae extant formulae inscriptionum et subscriptionum, quibus Cpolititanus patriarcha in litteris ad papam patriarchas et metropolitans utitur, inter illos extat πρὸς τὸν Ἰουστινιανῆς, his verbis: μακαριώτατε ἀρχιεπίσκοπε τῆς πρώτης Ἰουστινιανῆς Ἀχρίδων καὶ πόσης τῆς Βουλγαρίας ἐν ἀγίῳ πνεύματι ἀγαπητὸ ἀδελφὸ τῆς ἡμῶν μητροπόλεως. beatissime archiepiscope Iustinianae primae, Achridarum, et universae Bulgariae in Spiritu sancto dilecte modestitatis nostrae frater. ex his istis verbis videri posset Iustiniana prima differre ab Achridis, illaque esse urbs, haec regio dici posset; cui convenienti verba libri MS 1952 bibliothecae Regiae, Θράκη ἐστὶν ἢ Ἀδριανούπολις μέχρι τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Σοφίας καὶ τῆς Βουλγαρίας καὶ τῆς Ἀχρίδος καὶ τῶν μερῶν αὐτῆς. Thracia ab Adrianopoli ad Cpolim extenditur, et Sophia Bulgaria et Ochride eiusque partibus terminatur. ita ut Ochris seu Achris pro provincia et regione hoc loco, non pro urbe accipiatur. Iustinianam primam Turci Giustandil appellant, urbs Achris a Gregora lib. 3 in Macedonia collocatur, quae et Bulgarici regni in Illyricum usque protensi pars fuit. libro etiam 2 habet περὶ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Βουλγαρίας τῆς καὶ Ἀχρίδος καλομένης, de archiepiscopatu Bulgariae, qui et Achridis dicitur, cuius metropolis Iustiniana prima dicta. Georgius Logotheta in Chron. de Achridis mentionem facit. Laonicus lib. 1 Macedoniae urbem Ochridem nominat. Acta etiam Leonis papae IX adversus Michaellem Cerularium et Leonem Achridae episcopum urbem esse clare exponunt. in illis extat epistola Michaelis et Leonis quae sic incipit: Michael universalis patriarcha novae Romae et Leo archiepiscopus Achridae metropolis Bulgarorum dilecto fratri Iohanni Cannensi episcopo. Cantacuzenus etiam πόλιν ἐσπέριον eam appellat lib. 2 cap. 20, ita ut dubium omne tollatur et Achridam esse urbem constet.

P. 90, 4. ὁ δὲ Μουσουλμάν] Eius mortem eodem fere modo accidisse Beccani Annales et historia Verantiana narrant, dissentit ab illis Hanivaldana, videndus Leunclavius lib. 10, ex quo annum devicti Musulmani textus margini adiacens. Laonicus lib. 4 rem aliter quam alii narrat.

P. 91, 19. Καβούρ] Gaurum et Gauros scribit Leunclavius, Turci Giaour dissyllabum Gallica pronunciatione, verbum contumeliosum est, quod *infidelem* significat. Moses porro fratrem suum Musulmanum Gaurum seu infidelem appellat ob foedus cum imperatore Manuele ab eo percussum obsidesque fratrem ac sororem datos.

P. 91, 21. τὴν ῥομφαίαν τοῦ προφήτου] De Halis P. 239 acinace hic locus intelligendus est; de quo Leuncl. hist. Musulm. lib. 1 ex Arabum et Turcorum monumentis sic disserit. *hinc illae Muhametanorum fabellae de illius Sulficare (sic Alis acinacem nominare consueverunt) quem narrat, quoties vagina educeretur, ita se divisisset ut geminus efficeretur, cubitos 18 longus, et Alim eo contra Gauros utentem ab utroque latere non aliter ipsos ac segetem messorum prosternere solitum, ac montes etiam seu scopulos eo dissecurisset. mos indidem inolevit ut in militaribus signis Musulmanorum hic Alis acinax, sive Sulficar, velut inauspicatus Christianis, faustus ipsis exprimatur.* in superliminaribus quarundam aedium publicarum Cpoli hoc Sulficar expressum bifidiensis figura vidi, et gladium Halis appellari ab incolis audivi. hoc *μορμολυκείη* et terriculamento pavorem Christianis iniicere gens viribus suis nimium confisa credit.

P. 92, 10. πρῶτον μὲν ἐν Σερβίᾳ κατέδραμεν] Adeundus Leunclavius lib. 11 hist. Musulm. a Muhamede per legatos ad foedus amicitiamque contrahendam Manuelem imperatorem sollicitatum Verantiana et Hanivaldana historiae tradunt, illa victum a Mehemete Mosem primo congressu, haec vero secundo praelio asserit, et utraque Mosem in fratris sui Mehemetis manus vivum devenisse affirmant. de Mose Laonicus lib. 4 adeundus. Phranzes etiam lib. 1 cap. 30 istorum Baiazitis filiorum res gestas narrat; nostroque consentit, cum semel atque iterum victum Mehemetem a Mose recessisse, tertio tandem praelio victoria potitum esse scribit.

P. 95, 15. πᾶν τὸ ἐν μετώποις γραφέν] iuxta mentem Musulmanicae religionis, quae praedestinationem inevitabilem adstruit, nihilque ex hominis voluntate libera fieri asserit.

P. 96, 15. ἔπεσεν] Moses vincitur et interficitur anno Hegirae 816, qui coepit anno Christi 1413, Aprilis 3 feria 2.

P. 97, 7. Cap. 20. Leuclavins libb. 12 et 15 eorum quae inter Manuelem imperatorem et principes Othmaneos gesta sunt, nihil attigit.

P. 97, 25. τῶν Ἰωαννίνων] Urbs Epiri sub metropoli Naupacti Aetoliae, olim Cassiope appellata, nunc Iohannina.

P. 98, 9. στείλας εἰς τὸν ἔγγα Ῥωσίας] De his nuptiis pauca Phranzes lib. 1. cap. 38. illius Annae a Rhosia seu Russia obitum accidisse anno 6925, Christi 1417, et peste consumptam fuisse scribit.

P. 98, 19. ὁ δὲ ἄλλος] Hunc filiorum Baiazitae nata minimum Christianum fuisse testatur Laonicus lib. 4, qui Iesum eum appellat, et Phranzes lib. 1 cap. 30, eius Iosuph seu Iosephum nomen fuisse tradit.

P. 100, 1. καὶ στείλας ἐν Ἰταλίᾳ] Haec secundae Iohannis imperatoris nuptiae iuxta Phranzem celebratae sunt anno 6927, Christi 1419, Ianuarii 19, ita ut biennium intercedat ut plurimum inter mortem Annae a Russia et secundas istas nuptias, nequaquam vero triennium secundum Ducae calculum, qui hanc alteram Iohannis uxorem Sophiam appellatam eximia et absoluta pulchritudine nitentem ironice describit, eiusque partes anteriores Quadragesimae, posteriores Paschati, proverbio non nimis honesto, comparat. hinc V. 182 facie macilenta nec florida deformemque fuisse concludere licet. de illa Laonicus lib. 4 non longe a fine: illam narrat ἐπισκεῆ μὲν τὸν τρόπον, ἀηδῆ δὲ τὴν ὄψιν, moribus quidem honestis, sed ingrata ac deformi facie fuisse.

P. 101, 1. ἡ δὲ βασιλὶς ὁρῶσα τὸ ἀμυτάθιστον] Cap. ultimo lib. 1 Phranzes eam aufugisse testatur anno 6934, Christi 1426, Augusto mense.

P. 101, 16. ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουὴλ ἐκώλυος] Phranzes et P. 240 Ducas dissentiunt in assignando tempore quo Sophia in Italiam aufugit. Ducas Manuele superstite id factum tradit: contra vero Phranzes iam obiisse diem Manuelem adstruit, fato siquidem concessit Manuel, ut refert Phranzes lib. 1 cap. ultimo, anno mundi 6933, Christi 1425, Iulii die 21. Sophia vero anno 6934 mense Augusto aufugit, post mortem scilicet Manuelis, aliud etiam hoc loco notabimus circa temporis momenta a Phranze indicata de Manuelis obitu et Iohannis initiis, mors Manuelis contigit anno praedicto 6933, Iulii 21. capite deinde primo lib. 2 narrat anno 6934 mense Augusto rerum summam ad Iohannem imperatorem devolutam fuisse, quod equidem verisimile mihi non videtur, Iohannem iam coronatum imperatorem post annum a morte patris Manuelis rerum summam adeptum esse. Phranzem ergo, aut qui illum transcripsit, errasse puto, vel pro Septembre mense Augustum

scripsisse; vel si Augusto mense Iohannes imperii administra-
re res coepit, pro anno 6934 legendum esse anno 6955.

P. 102, 9. *ὁ δὲ βασιλεὺς Ἰωάννης*] Phranzes lib. 2
cap. 1 anno 6935, Christi 1427, Augusti 29 Mariam Trape-
zuntinam Cpolim advenisse, et anno 6936, eodem Christi
anno 1427, mense Septembri nuptiarum solemnia celebrata
esse scribit, at Laonicus rerum ordinem perturbans narrat,
postquam marchionis *Μονφραρίας* filia aufugisset, aliam
uxorem Iohannem duxisse *ἀπὸ τῆς Σαρματίας τοῦ Σαρμάτων*
ἡγεμόνος θυγατέρα. ε Σαρματία, Σαρματάρων, id est Russiae
seu Moscoviae, *regis filiam*, quod duobus testibus Ducae et
Phranzi repugnat, qui tertiam Iohannis uxorem Trapezunti-
ni imperatoris filiam esse asserunt.

P. 102, 15. *ὁ βασιλεὺς δὲ ἀπάρθως ἀπὸ Κωνσταντι-
νουκ.*] Auctor noster trium uxorum Iohannis historiam di-
gressionem usus hactenus pertexit. redit deinceps ad narratio-
nem seriem, exponitque Manuelis in Peloponnesum profectio-
nem; quam imperator hicce anno adventum Annae a Russia
sequenti teste Phranze suscepit, mundi nempe 6925, Christi
1415, cuius mense Martio die 25 in Cenchreorum portum
salvus venit. anno deinde sequente 6924 Cpolim rediit. pro-
fectionis illius mentionem facit Laonicus lib. 4, Hexamilium-
que, quod et Phranzes testatur, ab eo refectum. Martinus
papa V indulgentias plenarias postea concessit illis qui ad He-
xamilium propugnandum abire vellent. quoniam vero de Cen-
chreorum navali et porta hic mentio iniecta est, lectorem ad-
monebimus Leunclavium lib. 14 hist. Musulm. et in Pandectis
historiae Turcicae cap. 120 nec sibi constare nec veritatem
adsecutum omnino esse. non sibi similis est, quod lib. 14
Geremen in Isthmo Corinthiaco prope Corinthum collocet,
cap. vero 120 Pandect. in Laconia seu Tzaconia. quod impos-
sibile est in duobus locis eandem urbem sitam esse. verita-
tem partim adsecutus est, cum Geremen in Isthmo Corin-
thiaco prope Corinthum sitam dixit: at Corinthus non est,
sed Cenchreae in Saronico sinu, ubi quondam fuerunt Corin-
thiorum navalia.

P. 105, 6. Cap. 21. Leunclavium hist. Musulm. lib. 12,
et in Annalibus Turcicis, expeditionis Mohametis contra Ci-
neitem, qui illi Ismyroglus est, nullum verbum facit; sed
adversus Caramanum in Asiam movisse scribit.

P. 103, 22. *εἰς Κύμην*] *Κύμη πόλις Αἰολίδος πρὸ*
τῆς Λέσβου, ἀπὸ Κύμης Ἀμαζόνος. Stephanus de urbibus.
idem Strabo lib. 11. Dominicus Marius Niger vult esse Pho-
caeam novam, quae Lesbo obiacet.

P. 104, 3. *τὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου λεγόμενον*] Notitia me-
tropoleon sub Smyrnae throno habet *ἐπίσημον τοῦ Ἀρχαγγ-*

γίλου, qui procul dubio is est, cuius hic nomen a nostro refertur.

P. 241 P. 104, 6. τὸ Νυμφαίων] Urbis istius nomen in partibus Aeolidis Lydiae aut Ioniae in antiquis Geographis non reperitur: Ptolemaeus Strabo et Stephanus in Taurica Nymphaeum habent inter Panticapaeum et Theodosiam. Abrahamus Ortelius huius nostri in Lydia Nymphaei nullum verbum facit, at Gregoras duobus in locis de eo loquitur oppido. lib. 2 in fine, ubi de Iohannis Ducae obitu, qui in eo obiit: *περὶ τὸ Νυμφαίων τότε ποιούμενος τὰς διατριβάς.* et lib. 6 cap. 15, ubi de Porphyrogenito verba facit: *ἐπεὶ δὲ τέως περὶ τὸ Νυμφαίων τῆς Λυδίας ἐτύχανε* etc.

P. 105, 3. πυκτακομοιστοῦ] Phavorinus, *πυκτὸς πύναξ παρ' Ὀμήρου, τὴν ἐπιστολὴν παρὰ τοῖς ὕστερον. δηλοῦν πυκτὸς apud Homerum abacum seu tabulam significat, apud recentiores epistolam.*

P. 106, 22. ὁ δὲ μέγας μαγίστωρ] Magnus magister militiae Hierosolymitanae tunc fuit Frater Philibertus de Nailaco, natione Gallus, et antequam magnus magister electus fuisset, Aquitaniae Prior. creatus fuit sociorum suffragiis anno 1595, ut lib. 4 tradit Iacobus Bosius. anno 1409 Pisas appulit ad Concilium proficisci cogitans, et Constantiensi interfuit. Rhodum deinde rediit anno 1420, et sequenti 1421 obiit, ut idem Bosius lib. 5 testatur. verum de illius incepto Smyrnae castrum iterum excitandi deque cum Saltano Mehemete colloquiis verbum nullum facit.

P. 109, 5. τοῦ Σουσμάνου] Susmanus ille Mysiae inferioris dux fuit, a Baiazite vivus captus et in carcerem detrusus. ut vitam impetraret, filius patri cognominis musulmannissavit, quod a Leunclavio lib. 5 scriptum est. Susmani Laonicus quoque lib. 1 mentionem habet. Cantacuzenus meminit etiam lib. 3 cap. 2 Sismani; qui Michaelis Mysorum regis filius erat, qui ad Turcos primum, deinde Cpolim profugit. illum repetebat Alexander Mysorum rex, qui Michaeli successerat.

P. 109, 7. κατὰ τοῦ Λουκὸς Ναξίας] Leunclavius de illo bello et praelio nihil habet. Laonicus, lib. 4 non longe a fine, more suo confuso et intricato illud narrat, et classis Venetae ducem fuisse Petrum Lauredanum asserit. a Duca dissentit in eo quod scripsit de Venetis, *τὴν τε Λίμνηνα πολιορκία παρσητήσαντο, καὶ φυλακὴν ἐγκατέλιπον, καὶ αὐτοὶ ἤχοντο ἐν οἴκῳ ἀποπλέοντες, Lampsacum deditione acceperunt, impositoque praesidio domum renavigarunt.* Ducas ipsos frustra tentasse scribit et Cpolim navigasse. Phranzes lib. 1 cap. 51 paucissimis verbis de illo bello disserit, ducemque classis Venetae Petrum Lauredanum fuisse notat.

P. 109, 18. Ἀδριανοῦ κόλπου] Improperie appellat V. 183 Adriani sinum, mare Hadriaticum ab urbe Hadria nomen habet, non ab Adriano. notandum porro per sinum Adriaticum hic intelligi mare Ionium, quod Siciliam et Peloponnesum interfluit, et hodie a nautis ἡ Γόλφο adhuc appellatur.

P. 111, 22. ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις] Hanc de nova secta historiam persequitur Leunclavius lib. 12 et in *Annal. Turc.* Bedredinis Semavinae F. nomen nostro ignotum est, sicut etiam monachus Cretensis Leunclavius ignotus. magna singularique prudentia Sultani Mehemetis huic nascenti sectae itam obviam, quae seditiones et tumultus excitasset; P. 242 quales postea contigerunt sub Soleimane anno 1526 in Asia minore excitati, ut lib. 18 Leunclavius notat.

P. 112, 1. ὁ κοινῶς καλοῦσι στυλάριον] Nautae Italiae tabulis suis nauticis loci illius nomen *Capo Stilari* habent; eumque a Smyrna milliaribus 40, Phocaea veteri (*Foia Vecchia*) milliaribus 20, a Chii sancta Panagia milliaribus 10 distare asserunt. Dominicus Marius Niger in *Comment. Asiae primae*, disserens de Chersoneso Chalcitide, talia scribit. *in eiaus altero cornu promontorium est Numantis* (Mimantis dicendum erat), *quod recentiores caput Stilari appellant.* antiquis temporibus μέλαινα, ut Strabo lib. 14 refert, appellabatur, inque eo promontorio latomiae molarium lapidum erant. quae appellatio antiqua hodiernae Turcicae respondet: appellatur enim hodie Kara-borru, Kara-bornu vulgo pronunciat, id est niger nasus seu nigrum promontorium. fallitur Leunclavius lib. 12 cit., qui Caraboru vel Caraburum Lyciae oppidum, Turcicamque appellationem inde derivatam putat. Caraborum, ubi secta illa increverat, in Aidinensi ditione situm est, cui Adin seu Atin imperaverat, cuius pars Ionia fuit. Caraborum illud seu Caraboru promontorium est altissimum, quod sinum; cui Smyrna adiacet, intrantibus ad dextram obiacet.

P. 113, 8. ὁ τοῦ Σούσμανοῦ νιός] Historiae Turcicae, quas edidit Leunclavius, expeditionum ab Alexandro Susmano et Hali-bego in sectae novae auctorem eiusque sequaces susceptarum non meminerunt: ultimae, cuius Morates Mehemetis filius et Baiazites Mesazon duces fuerunt, solummodo meminere. illubenter enim Turci se victos fatentur, nec hactenus nisi semel atque iterum praelio fractos fuisse se agnoscunt, bello nempe Temyriano et navali ad Naupacti, *Le-panto* vulgo, sinum, a foederatis cum Veneta republica principibus Christianis superati. quem porro Ducas Bercligiam Mustapham, Leunclavius Buruglusem Mustapham appellat.

P. 114, 19. τερτί] Pronunciatur *dede*, qua appellatione viris sanctitate ac gravitate praestantibus venerationem exhibent. *dede* Turcice *avum* significat. Dervisium quandam

ab ipsis *Sidik Dede* appellatum audivi, id est *intime fidelem avum*, quod honoris causa ab ipsis factum: secundus enim a praesule Dervisionum erat.

P. 115, 15. Cap. 22. *ὁ δὲ προρηθεις μέγας μαιώτωρ*] Philibertus de Nailaco appellatus.

P. 116, 8. *ἐλευθέρους γράφεσθαι παρὰ τοῦ ἁγίου Πέτρου*] Bosius lib. 4 Hist. ord. milit. Hierosol. scribit anno 1399 Smyrnam a Temyre expugnatam, statimque magnum Magistrum in Cariam cum classe navigasse, locum illic situ tutissimum inter sinus Ceramicum et Iasium, qui hodie *Golfo di San Pietro* appellatur, ubi quondam steterat Halicarnassus, occupavisse, et S. Petri castrum aedificavisse. de quo sic loquitur Bosius, *il quale fù poi di gran gloria e riputatione a quest' ordine, e di grand' utile alla Christianità.* additque caes in eo castro nutritos fuisse, qui interdum vincti, noctu ad castrum custodiam mittebantur; quorum adeo exquisita erat sagacitas, ut Christianos a Turcis olfactu dignoscerent, hos dilaniarent, illos ad castrum portam salvos deducerent. libro quoque 5 idem Bosius de isto castro disserit. notandum ergo discrimen quod inter Ducam et monumenta a Bosio in historiam suam relata intercedit, quorum tempora annis, ut minus, 17 a se invicem distant. si quae Ducas scripsit vera sunt et anno 1416 vel 1417 acciderunt, non potuit magnus magister, qui tunc Concilio Constantiae intererat, Smyrnam venire, P. 243 castrum reficere, et cum Mehemete colloqui: oportet itaque legatum magni magistri aliquem, qui classi praecisset, a Duce magnum magistrum appellari. porro verosimile non est Rhodios istos anno ipso, quo Smyrna a Temyre capta est, castrum sancti Petri in Caria aedificasse: totus enim ille Asiae tractus a Temyriano exercitu occupatus erat. praeterea Smyrnae situs opportunus magis est in medio fere intervallo Ponti Euxini et maris Carpathii, cum S. Petri castrum in Caria, Asiae minoris angulo locatum sit. hac de causa prius tentasse Rhodiis Smyrnam iterum occupare quam alias sedes quaesivisse. et procul dubio Smyrnam facilius confugere poterant Christiani, et in libertatem se vindicare; quod iis quidem utile erat, atque etiam illi Rhodiorum equitum societati, qui ex illa confugientium multitudine socios navales volonesque remiges legere poterant, et ad navales expeditiones excursionisque eorum opera uti.

P. 116, 11. *ὁ δὲ Μεχμέτ*] Haec est expeditio cuius meminit Leuncl. l. 12.

P. 117, 5. *Μουσταφᾶς*] Hic est Mustaphas, de cuius natalibus controversatur. historici Musulmani, quos sequitur Leunclavius, supposititium esse contendunt, eum propterea *Dusme* lingua Tarcica appellant. Phranzes lib. 1. cap. 52

legitimum eum fuisse asserit Moratisque secundi patrum, ab eoque victum et strangulatum. Laonicus lib. 4: *Μουσαφῶς γέ τοι ὁ τῶν Παιαζήτεω παιδῶν εἷς, Βαϊαζιτὶς filiorum unius Mustaphas*. Ducas pariter illius filium fuisse asserit, idque adversus reclamantes Turcos contendit. Leunclavius porro et Phranzes eum innotuisse sub Morate II tradiderunt, Laonicus sub Mahomete Moratis patre; qua in parte cum nostro sentit. atque in enarrandis primordiis tumultus ab isto Mustapha excitati, Cineitis ad eius partes transitu amborumque carcere mediocris est.

P. 117, 21. *μέχρι καὶ τῶν πυλῶν Θεσσαλονίκης*] Leonicus dicit Therma venisse, captos Cpolim deductos fuisse; verum auctoris nostri narratio amplior est et circumstantiis appositis lucidior. in margine editi Laonici anno 1615 Coloniae Allobrogum Therma vocatur Thessalonica: Therma equidem a Thessalonica non longe abest, et sinus Thermaici oris utraque adiacet. posterioribus temporibus Thessalonica appellata est quae olim Therma, si verum est testimonium auctoris, qui Catalogum descripsit urbium aliquot quorum nomina mutata sunt: *Θέρμη καὶ Ἡμαθία ἢ Θεσσαλονίκη*. extat in MS lib. 1354 bibl. Reg.

P. 119, 21. *περὶ ὅν τῶν προσφύγων*] Manuel imperator, ut principem summum, alienae clientelae non obnoxium, generosum ac magnanimum virum decet, Mehemeti respondit. indignum enim se facinus flagitiumque admisisset, seque Mehemetis subditum ac clientem confessus fuisset, si asylorem ac hospitalitatis iure violato confugientes ad se Mustapham et Cineitem tradidisset.

P. 121, 23. *ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις*] Infra huius Theologi, qui Corax dicebatur, scelera et proditioes, ob quas acerbissimo supplicio multatus est, latius explicantur; cuius apud alios nullum verbum invenio.

P. 123, 15. *Θολλόγου*] *Θολλόγος* sordium aut faecium collector. *Θολός* enim significat caenum, sordes, faeces.

P. 124, 7. *παρῆλθοῦντος ὅν τοῦ Μαχουμέτ*] Mortem V. 184 Mahometis I anno Hegirae 824, qui coepit anno Christi 1421 Ianuarii 6, feria 2, Annales Turcici contigisse volunt. Leunclavius et alii, quo perierit morbo, non scripsere.

P. 124, 20. *κατέλιπε τὸν πρῶτον τῶν υἱῶν*] Leunclavius lib. 12 ita tradit, imperii heredem primogenitum filium suum Mehemetem morientem declaravisse, et ut quam celerime accerseretur ille, mortemque suam in occulto Bassae tenerent donec advenisset, iussisse. idem factum Morate II mortuo, eiusque mors celata, infra cap. 33.

P. 124, 24. *ὅς ἤρχε Καραϊουλούκ*] Hic Karaiulucus sive Kara-oilucus apud Leuncl. lib. 14. hist. Musulim. filium

P. 244 habuit nomine Habilem a Damascenis, id est Mizirensibus seu Aegyptiis, in servitutem redactum. Laonicus lib. 5 Carailuci filios Leucarnas appellatos dicit. Turcice porro Kara-oiluc idem est ac Latine *nigra meridies*; sicque a calore climatis et terrae colore appellatur Mesopotamia. eodem quoque libro notat Leunclavius Kisulis Cozzae, hoc est *rubri senis*, filios Amasianam provinciam seu Sangiacatum latrocinii infestasse, eosque auctores fuisse Chasani-bego Dulgardiris filio et Habili-bego Kara-oiluc-oglio in eas provincias pariter grassandi; quos Cozzae filios Iorguzes Bassa captos occidit, et Turcomannis praedas agendi facultatem in posterum ademit.

P. 125, 17. Παγιαζήτ] Hunc Baiazitem fuisse Vezir-azemum seu summum ex Leunclavio intelligere licet. ille enim post Mehemetis mortem communicatis cum Chasi-eivase et Abrahamo Bassa consiliis res omnes usque ad Moratis adventum administravit, quae porro de officiis Mehemeti a Baiazite Bassa praestitis, quaeque de aerumnis quas ille post Temyrianam pugnam toleravit, nullus praeter nostrum Ducam narrat.

P. 126, 9. μονοχίτωνος] Per monochitonem Dervisium seu monachum Musulmanum tunica una indutum intelligit.

P. 126, 24. ἐν τῷ ἄρτω καὶ ἄλατι] Baiazitem Bassam per panem et salem, quos ei praebuerat, adiuravit Mehemetes, quae ipsi mandabat, executurum se esse, apud Leuncl. lib. 10 Emirem Suleimanem alloquitur Hali-Bassa, et de suorum imminente defectione eum monet, et verba ista adicit, *nec ab alio putes admonitionem hanc animo proficisci, quam illius hominis qui diu et copiose patris tui panem et salem comedit*, dominus itaque hoc historiae huius loco adiurat per panem, quo victus praecipue constat, et per salem, quo edulia condiuntur magisque grata palato parantur; quorum nomine servus domino tenetur.

P. 127, 7. τὰ δὲ δύο ἄνηθα ὀκτοῦτη] Tres ergo solum mares superstites liberos reliquit Mehemetes. at Leunclavius quatuor fuisse ex Verantiana historia asserit lib. 12 et 13 in Dusme Mustapha. mares quinque susceperat, sed Ahemetes tertio-genitus res humanas ante patrem reliquit. fuerunt ii Morates, Mustapha, Ahmet, Iusuphus et Machmutes. Laonicus lib. 4 sub finem alio modo de Mehemetis liberis eiusque testamento disserit, duos scilicet illi tantum Moratem et Mustapham fuisse filios, huicque Asiae, illi Europae imperium dedisse; quod ita verisimile non est.

P. 128, 6. Θανάων δὲ Μαχουμέτ πσυ] Paulo antequam obiret, occultari mortem suam, donec filius suus Morates adveniret, iussit.

P. 129, 9. Cap. 23. *καὶ διὰ ταχυδρόμου τινός*] *Cursor ille erat primus Cesnegir, id est praegustator, nomine Elvan-begus.*

P. 130, 16. *συλλέξαντες ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν*] *Morates primus nomine huius militiae Genitzerorum ex nationalibus cunctis collectorum auctor fuit, sapienti equidem prudentique consilio usus. inexhaustus enim fundus ille militum est, qui a nullo praeter principem praemiorum spe dependent, cuius non solum mancipia sed etiam alumni ac veluti filii sunt.*

P. 131, 11. *Παγιαζήτ σὺν τῷ Ἰπραίμ*] *Primi Veziri cadaver defuncti imperatoris gestant, Romanos imitati senatores, qui funus Augusti humeris extulerunt; vel consulares, qui urnam, qua Severi cineres Romam portati sunt, humeris gestarunt, ut notat Herodianus lib. 4 hist. post Marcum.*

P. 152, 7. *Παλαιολόγον Λαχνηνῆν*] *Infra pag. 102 Λαχανῆν, ut alii etiam, appellat.*

P. 154, 7. *πρὸς Χαζαρίαν*] *Constantinus Porphyro- P. 245*
genitus lib. de admin. imperii cap. 5 Chazarorum mentionem facit; qui populi sunt ad Boream ultra pontum Euxinum siti et Borysthenem accolentes, Chersonorumque vicini. Bulgari oram Danubii australem accollere, ripam oppositam Patzinacae seu Patzinacitae, quas hodie regiones a Valachia, Moldavia et Podolis occupantur. versus Borysthenem et Boream sequebantur Uzii Chazari et Alani. eodem lib. c. 37 de Patzinacitis loquitur Constantinus. κείται παρ' αὐτοῦ Δανάπρωος ποταμοῦ πρὸς τὰ ἀνατολικώτερα καὶ βορειότερα μέρη ἐναποβλέποντα, πρὸς τε Οὐζίαν καὶ Χαζαρίαν καὶ Ἀλανίαν καὶ τὴν Χερσῶνα καὶ τὰ λοιπὰ κλίματα. ad Danapris seu Borysthenis ripam iacent Patzinacitae, ad ortum et Boream, Uziam, Chazariam et Alaniam et Chersonem aliaque climata respicientes. hos Patzinacitas Uzii et Chazari sedibus expulerunt antiquis; illique has occuparunt. pulsis itaque Patzinacitis probabile est Uzios et Chazaros ea simul occupasse loca, et partem illam Ponto Euxino ostiisque Danubii vicinam Chazariam ab illis populis appellatam esse. aliter certe constare non potest quod Ducas scribit. tunc temporis enim imperante Iohanne nihil ultra Thraciam, nedum Aemum montem aut Danubium, Cpolitani imperatores tenebant; ita ut vicina locorum, quibus imperabat Constantinus Palaeologus accipi nequeat de Chazariae antiquae regione, sed de ista quam Chazari pulsus Patzinacitis occuparunt; quae Ponto Euxino adiacens et Danubii ostiis vicina aliquatenus dici potest Mesembriae aliorumque castrorum Euxini orae Thracicae impositorum. de Chazaris Chersonae seu Chersoneso Tauricae vicinis mentionem faciunt Georg. Cedrenus

tis in libris expressam habentis. Gaebria aenea circumdata est zarcula, in parte eius anteriore adsurgit cylindroides argentea vel aenea fistula; et a vertice in dorsum syrma trium spithamarum longitudine demittitur. Genitzeris est album, quibusdam aliis rubrum id capitis tegumentum.

P. 139, 4. *ὅτι ὑπῆρξον μεταβάλλεται*] Huiusce indifferentiae in principibus agnoscendis luculenta exempla exhibita sunt in Baiazitis I liberis quatuor, in Mehemetis I duobus filiis, Morate et Mustapha, in filiis Mehemetis II, Baiazite II eiusque fratribus, Sultani quoque Suleimanis liberis, et tandem hocce saeculo in Achmetis Sultani fratre Mustapha et liberis.

P. 247 P. 136, 16. Cap. 24. *ὁ Δημήτριος λαβὼν τὸν Μουσταφᾶν*] Laonicus lib. 5 de reducendo in imperium Occidentis Mustapha initum consilium alio quam noster modo exponit. dissensisse nempe inter se imperatores, Manueleque pactis cum Mehemete foederibus stare voluisse; atque eius filio Iohanne adnidente Romaeo Mustaphae partes favisse. Phranzes etiam lib. 1 cap. 40 rem brevissime narrat: uterque sane ieiune, et Leontarii nomine omisso. Ducae et Laonico contrarius est Phranzes, dum Iohannem imperatorem reduxisse e Peloponneso Mustapham scribit. Leunclavius lib. 13. hist. Musulm. de Mustapha Dusme historiam auspicatur; eumque post Sultani Mehemetis I mortem in Selanicensi seu Thessalonicensi urbe prium innotuisse scribit.

P. 140, 1. *Ἐρισσοῦ*] Aliter *Ἰερισσὸς* appellatur, in catalogo urbium quarum nomina mutata sunt, qui habetur in Cod. Ms biblioth. Regiae: *Ἰερισσὸς ἢ Ἀπολλωνία, Ierissus nunc appellata, Apollonia olim vocata fuit*. Notitia patriarchalis throni Cpoleos sub Thessalonicensi metropolita habet *ὁ Ἰερισσοῦ ἤτοι ἁγίου ὄρους, Ierissi Episcopus, vel Montis Sancti*, id est Athi Montis. Mela Acroathon illam appellat, et Ptolemaeus *Ἄθω ἄκρον, promontorium Athi*. hoc tamen loco notandum Erissum et Athon in Macedonia, non vero in Thessalia sitos esse; et Ducam aut errasse, aut aliis finibus regiones illas terminatas fuisse quam quos antiqui Geographi produnt.

P. 140, 3. *ἀσφαλίσαντες οὖν αὐτοὺς ἕρκεις*] Ex histor. Musulm. a. Hegirae 825, Christi 1422.

P. 140, 11. *βασμουλικόν*] Scriptum reperitur etiam *γασμουλικόν*. Nicetas in Manuele Comneno *βασμουίλους* vocat et levis armaturae milites exponit: *καὶ τὸ τοῦ στρατοῦ ἐλαφρόν, τοὺς περὶ ἡμῶν λεγόμενους βασμούλους*. Niceph. Gregoras lib. 6. *γασμουλικόν* appellat. Georgius etiam Pachymerius in historia Gasmulicum, et natos tales milites viris Latiniis, mulieribus Romanis, id est Graecis, ad bella ani-

mosos esse dicit. eadem etiam significant Gregoræ verba loco citato, qui eos Graecis Latinisque moribus aduetos dicit ab his fortitudinem, ab illis audaciam didicisse.

P. 143, 1. οἱ δὲ τοῦ Μωράτ δοκιμώτατοι]. Quam Ducas orationem Veziros ad Moratem habuisse hoc loco narrat, quicum historia Verantiana apud Leunclavium consentit, eam ad Baiazitem Bassam illos habuisse Morates Dragomannus apud eundem asserit. in narrandis enim rebus hisce a Baiazite gestis Morates a Duca et Verantiana historia discrepat, dum Bassam illum ad solam famam prosperi rerum Mustaphæarum successus a Morate defecisse scribit.

P. 144, 5. τῆς προποντίδος τοῦ ἱεροῦ στομίου] Ducas Bosporum Thracium, errorem vulgi secutus, Propontidem perperam vocat: illis quippe temporibus binae Propontides a Graecis imperitis ferebantur. Codex Reg. MS: Προποντίδες δύο, ἡ μὲν κατὰ τὴν Ἄβυδον, ἡ δὲ κατὰ τὸ ἱερόν καὶ ψαμμάθιον. una ad Abydum, alia ad [ostium] sacrum et Psammathion. ἱερόν στόμιον ad Bosporum pertinet Thracium; ubi in angustissimam latitudinem coartatur fretum. in utroque littore castrum aedificatum est. Gillius lib. 3 cap. 5 de Bosporo Thracio adeundus.

P. 144, 21. μεγάλη Καρύα] Ptolemaeus et Stephanus in Thracia Chersoneso habent Καρδίαν; quam Dominicus Marius Niger comment. 10 in Europ. Geographiam Cardiaspolim appellat. illam quoque exhibent tabulae Geographicae Caesiorum in Chersoneso Thracica; quae procul dubio illa est μεγάλη Κάρυα, pro Καρδία, a Graecis antiquis appellata. Leunclavius in Pandectis Historiae Turcicae cap. 26 in Thracia Cherepolim locat, quam Graeci Chariupolim appellant. Notitia Episcopatum sub patriarcha Byzantino exhibet Χερσιούπολιν Heracleensi Thraciae metropolitae subditam. P. 248 Cantacuzenus lib. 1. cap. 42. habet etiam mentionem illius urbis: μεγάλη Καρύα, κατὰ τοῦ Ἀπηνος λεγόμενον ὄρος, Magna Carya iuxta Lipicem montem sita. lib. 3 cap. 76 de ea loquitur, ita ut Hexamilio Chersonesi Thraciae vicina sit; ubi et cap. etiam 77 illam Chariupolim vocat.

P. 151, 3. ἐλθὼν δὲ ὁ Τζιναήτ] Laonicus lib. 5 Baiazitem Bassam iussu Mustaphae interfectum, et Phranzes lib. 1. cap. 40 scriptum reliquere. Leunclavius lib. 13 ex historia Verantiana tradit occisum fuisse Vezirorum invidia, qui, ut diutius Veziri munere apud Mustapham fungeretur, pati nequibant. ex Morate Dragomanno addit necatum fuisse in loco quodam Sali-dere dicto. Hamzam huius Baiazitis fratrem a Magnatum parte, qui salvum eum volebant, servatum fuisse Verantiana historia narrat.

P. 152, 2. οἱ δὲ τῆς Καλλιουπόλεως] Laonicus et

Phranzes delusus fuisse Graecos a Turcis narrant, hi siquidem illis Callipolim relinquere, ut inter ipsos convenerat, noluerunt. causam, cur id facere recusarent Turci, affert, quod sibi rebusque suis nondum satis confirmatis talem urbem Graecis concedi haud expediret. Phranzes id sibi religiosum esse Turcos dixisse docet: in eo quippe loco ceremonias litaniasque iuxta Musulmanicum ritum primum celebraverant, postquam in Europam transierunt; lege propterea sibi vetitum Christianis eum tradere. a Phranze non dissentiunt Mustaphae ad Leontarium verba.

P. 156, 1. *ἔγγυς που τὰ τριάκοντα ἔτη*] Fieri nequit ut a Baiazitis Iltrim obitu ad hanc diem anni triginta numerentur, cum Baiazites obierit anno Christi 1402, Leontarius vero anno 1422 haec ad Mustapham verba habuerit.

P. 157, 1. Cap. 25. *μαθὼν δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς Μανουήλ*] Verisimiliora sunt quae noster hic explicat, quam illa quae Phranzes et Laonicus quasi per transennam et negligentissime percurrunt. delusus enim a Mustapha, qui opem tulerat, Manuel ira commotus consilia, quibus istum pessumdare suasque in tuto res collocare possit, iure agit et ad finem perducere laborat.

P. 157, 10. *δρουγγαρίους*] Drungarii sunt classis praefecti, quibus inferiores erant comites. Videndus Curopalates in officiis aulae Cpolitanae.

P. 158, 12. *πέμπει πρὸς βασιλέα Ἰπραίμ*] Frater huius Abrahami fuit Hali-begus; quem cap. 21 fugatum vidimus a Percligiae Mustaphae sectatoribus.

P. 158, 17. *μεσάζων*] *μεσάζων* hic pro *συμβούλῳ* seu consiliario, Turcis *Vezir* dictus.

P. 160, 12. *ἐν τῇ Φωκίδι*] Plinius lib. 5 c. 29. *finis Ioniae Phocaea*. idem, qui lib. 35 loca omnia in quibus alumen gignitur enumerat, huius in Phocide Asiatica montis, in quo alumini conficiendo apti lapides reperiantur, non meminit, a multis etiam annis omissae sunt illae alumini officinae; nec hodie occidentalium provinciarum mercatores Phocaeae novae confectum in Occidentem advehunt. quoniam vero de alumine conficiendo hic sermo est, ex Petri Bizari senatus populique Genuensis Historiae lib. 13 lineas aliquot transcribemus, quibus in Occidente restitutum alumini confectionem anno 1459 adnotavit. *Bartholomaeus Pernix, civis ac negotiator Genuensis solertis ingenii rerumque naturalium diligentissimus investigator, in Ischia insula plures scopulos ad alumen conficiendum aptos reperit, adeo ut parte illorum desumpta et in fornace decocta optimum ac praestantissimum alumen inde conflaverit; fuitque primus qui hanc artem diu in Italia et plerisque aliis regionibus intermissam*

ac fere extinctam, cum incredibili multorum beneficio, in usum tanquam postliminio reduxerit, dignus profecto cuius nomen ab omni interitu vindicetur. hoc idem adnotavit Au-P. 249 gustinus Iustinianus lib. 5 Chron. Genuensium.

P. 161, 12. *ἐν ταῖς ἡμέραις δὲ τοῦ βασιλέως Μιχαήλ*] Nicephorus Gregoras lib. 11 cap. 1 de Phocaea Cataneis concessa sic loquitur: κληρος δὲ αὐτῷ περιελθὼν ἦν ἀπὸ προγόνων ἢ Φωκαία, πρὸς τοῦ βασιλέως καὶ πάππου τοῦ βασιλέως σφίσι δοθεῖσα ἐπιτροπῆς ἕνεκα καὶ χρημάτων τι- νὸς πορισμοῦ. διὸ καὶ κατὰ χρόνους τακτοὺς οἱ ταύτης ἐφο- ρίαν διαδεχόμενοι γράμμασι βασιλικῶς ἀνανεοῦντες ἀεὶ διε- τέλουσιν τὴν δόσιν τοῦ κλήρου, μὴ λάθῃ παρακρουσαμένη τὴν βασιλικὴν δεσποτείαν ἢ μεταξὺ τοῦ χρόνου μακρὰ περίοδος. *Phocaea iure hereditario ei [Cataneae] obtigerat a maioribus accepta, quibus ab imperatoris avo eoque imperatore, ut eam regerent, vectigal et pensionem eo nomine ipsi solverent, concessa erat. idcirco definito temporis intervallo, qui regimen illius capessunt, bulla imperatoria donationem hereditatis si- bi renovari postulant, ne temporis lapsu contra dominium eiusque imperatorum praescribant.* Catanea iste, de quo lo- quitur Gregoras, Mitylenem invasit, ut etiam ex Cantacus. hist. lib. 2 c. 29 discimus, et imperatorem Andronicum iu- niorem viribus imminutum sprexit; cui tamen Genuenses Phocaeam et Mitylenem postea dederunt. ex illis Gregorae verbis constat Phocaeam tanquam feudum Cataneis concessam fuisse; aut potius contractu emphyteutico ab imperatore loca- tam pensionis seu vectigalis annui accipiendi causa. cum ve- ro de imperatoris Andronici innioris avo hic loquatur Gre- goras, de seniore intelligendum esset Andronico, quem iu- nior excepit. at verba illa, ἀπὸ τῶν προγόνων, ostendunt Cataneam illum non a patre aut avo, sed abavo saltem suc- cessionis iure accepisse; propterea temporum exigente ratione Michaelem Palaeologum I, qui teste Bizaro lib. 4 Hist. Ge- nuens. Smyrnam et Chium Genuensibus anno 1261 donavit, eam concessisse. ita ut Ducas rem accurate tradiderit; qui prout gesta erat probe nosse potuit, utpote qui Lesbi prin- cipis negotia procuravit et Phocaeae domum possedit.

P. 163, 14. *ἐν τῇ Ἀμισῷ, ἐν τῇ Ἀμαστρίδι, ἐν Κα- φῶ*] Amisus seu Aminsus Galatiae oppidum, Turcis *Hemid*. Amastris Bithyniae metropolis olim, *Samastro* vulgo. Capha olim Theodosia Tauricae Chersonesi.

P. 166, 17. *σὺν τοῖς Φράγκοις*] Id est, cum Adarno. Occidentales namque omnes, Germani, Itali, quique occi- dentaliores illis sunt, Franci ab orientalibus appellantur.

P. 167, 12. *ἀλλὰ πονηρὸς ὤν*] Cineites ubique perfidus. sponte equidem Mustaphae partes secutus fuerat, eius-

que natalium statum testimonio suo vindicabat, Baiazitis filium verum esse asserendo. cum se Mustaphae adiunxit, eum magis strenuum forsitan crediderat; cumque spe ac opinione se deceptum sensit, rebus suis consulere eum deserendo quam cum eo perire maluit. multos Cineites sectatores habet, pauciores Cicero; qui cum Pompeii imprudentiam negligentiamque pervideret, Caesarem vero acrem magis ac strenuum cognosceret, volens sciens partibus Pompeianis perituris adherendo pericula victis impendentia potius obire quam fidem corrumpere elegit.

P. 167, 18. *ἐν ταῖς ἄρκυσι*] Pro *ἐν ταῖς ἄρκυσι*. sicque voluit scribere: sed vitiosae pronunciationis perpetuus Iotacismus in scribendo etiam ista *οι η ει υ ι* confundit, nisi linguae Graecae peritissimus sit scriptor.

P. 168, 5. *Λοπάδιον*] Lopadium Turcis *Ulubat* dicitur. Leuncl.

P. 168, 6. *Χατζιαιβάτην*] Ille est quem Leunclavius lib. 13 Chazi-Eivazem appellat. Chazi apud Turcos ille dicitur, qui religionis causa Meccam aut Medinam adivit.

P. 250 V. 187 P. 168, 24. Cap. 26. Scriptorum, praeter Ducam, nullus accurate narrat quibus Cineites a Morataeis sollicitatus Mustapham deseruerit.

P. 172, 11. *μετὰ γὰρ τῶν Ταρτάρων ἐπιδρομῆν*] Ex his constat Cineitem non fuisse ex Atinis seu Aidinis posteris, quamvis id velit Leunclavius.

P. 172, 22. *Κελεῖται ἀνδρὶ Τριβαλῶ*] Supra cap. 21 Alexandri Susmani filium illum appellavit.

P. 174, 15. *Χλίερα καὶ Θυάτιρα*] Sub Ephesino metropolitano episcopus urbis Chlierae constitutus erat locumque ultimum tenebat; eidemque metropolitae subditi sunt Thyraeorum, quae hodie Thyria dicitur, Bryelae sive *Βρυούλων*, Erythrarum et Glazomenarum episcopi. at Sardium metropolitae subditus erat Thyatirae episcopus. eadem, quae Ducas, Stephanus et Strabo urbium nomina habent.

P. 177, 20. Cap. 27. *ὁ δὲ Ἀδοῦργος*] Laonicus lib. 5 et Leuncl. lib. 13 nave una Genuensi, quae fortuito ad Lampsaci oram appulerat, usum esse ad transfretandum Moratem narrat. Phranzes lib. 1 cap. 40 Moratem, ut traiceret, navibus Genuensibus usum esse ait.

P. 181, 1. *Περιθωρίον*] castrum est; sub Traianopolitano metropolitano episcopatus. de illo loco ita loquitur Cantacuz. Hist. lib. 2 c. 38, dum recenset oppida ab Andronico iuniore instaurata: *καὶ περὶ Θράκην περὶ ἄλλοις ἐτέροις πόλιν, κατεσκευασμένην καὶ αὐτήν, ἧς φασὶν Ἀναστάσιον βασιλέα Ῥωμίων οἰκιστήν, καὶ ἐξ ἐκείνου προσαγορευομένην, ἀνέσθησεν αὐτίς, οὐ πάσαν, ἀλλ' ὅσον μάλιστα ἐνῆν ὑποβα-*

λαίῳ, Περὶ Θεωρίῳ προσηγόρευσε. etiam in Thracia maritimam aliam urbem aedificavit antea dirutam; cuius conditorem Anastasium imperatorem dicunt, et de eius nomine Anastasiopolim vocatam fuisse. illam [Andronicus] refecit, non totam equidem, sed quantum spatii concludere potuit, Peritheoriumque appellavit. urbs illa Aeno urbi vicina est in Thracia sita, non longe ab insula Thaso.

P. 181, 14. ἐν τῷ δημοσίῳ τόπῳ] De castelli piana suspensus a Leunclavio dicitur lib. 13. in loco autem publico factum, ut supposititium Mustapham homines crederent. principes enim Musulmani clam et extra hominum conspectum fratres et consanguineos necare consueverunt. porro quod ad annorum notam spectat, observandum est Leunclavium Hist. Musulm. lib. 13 bellum a Mustapha Morati illatum, et universas ad illius interitum res gestas, ad annum Hegirae 825, Christi 1422 referre: coepit enim ille 825 Hegirae anno, Christi 1421, Decembris 26, fer. 6, cyclo Solis 2, litera E. adque eundem annum lib. 1 cap. 40 ista Phranzes retulit. idem vero Leunclavius in Annalibus Turcicis ad annum 827 Hegirae, Christi 1424 (perperam 1425 apud Leunclavium legitur) Moratem salutatum esse imperatorem capto strangulatoque Mustapha Dusme narrat. ista igitur conciliare tali discrimine adhibito oportet, ut dicamus post mortem Mebemetis adversus eius filium Moratem statim Mustapham rebellasse ac pro imperatore se gessisse; id bellum triennio gestum esse, ac tandem capto strangulatoque Mustapha anno Hegirae 827, Christi 1424 finitum esse. hunc equidem Mustapham triennio regnasse testis est Laonicus lib. 5: ἐτελευτήσας δὲ Μουσταφῆς βασιλεύσας ἐν Εὐρώπῃ ἕτη τρία. vitam finivit P. 251 Mustaphas, postquam tres annos in Europa regnaverat. plura equidem gesta sunt, negotia plura agitata, legati de iungendis foederibus ultro citroque missi, quam ut anni unius spatio perfici potuerint. recte itaque Calvisius in Chronologia Mustaphae mortem anno 827 Arabum, Christi vero 1424 adsignat; quem etiam Annalesque Turcicos sequimur.

P. 185, 17. Cap. 28. ἐν ἁλίαις δὲ ἡμέραις] Hanc Cpoleos obsidionem Phranzes refert ad annum mundi 6930, ut et Iohannes Cananus, brevi a doctissimo clarissimoque viro Leone Allatio edendus. noster Ducas eodem anno, quo Mustaphas strangulatus est, tradit, id est anno Christi 1424, mundi 6932. Laonicus lib. 5 post interfectum Mustapham Cpolim a Morate, frustra tamen obsessam ait; idemque Phranzes lib. 1 cap. 32, quod Annales Turcici silentio transmittunt.

De Theologo illo Corace et Pylle nihil apud Phranzera et Laonicum legimus.

P. 187, 7. ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουήλ] Hunc Mustapham Moratis fratrem Mustaphopulum Phranzes lib. 1 cap. 40 appellat, Byzantiumque venisse tradit. Laonicus vero illum apud Caramanum degisse, quaeque ad victum necessaria sunt, ab eo accepisse scribit. Cpolim deinde venisse; Graecorum tandem factione in Asiam transvectum, ab Aliaze Saraphtare, cui Mehemetes eum crediderat, Morati proditum, huiusque iussa strangulatam. Leunclavius lib. 14 ex Verantii et Hanivaldi monumentis illam historiam fusius explanavit.

P. 188, 9. Μανουήλ ἔκτιστο] Mortem Manuelis Phranzes accidisse tradit anno 6933, Iulii 21, id est Christi 1425.

P. 189, 9. ὅτε ἀντάραι τῷ Τζινεήτ] Anno Hegirae 828, qui coepit 1424, Nov. 25, fer. 5.

P. 189, 16. Ἀκινζίδας] Id est cursores. *Akin* excursio. dicuntur etiam Akenzii.

P. 190, 9. ἐτοιμάσας τὸν τῆς ἐφας στρατόν] Quae ex Hanivaldanis monumentis refert Leunclavius, Ducæ narrationi magis congruunt quam quae ex Verantiano lib. excerpta sunt. Laonicus huius adversus Cineitem expeditionis nullum verbum facit.

P. 192, 1. Ὑψηλὴ ἐπονομαζόμενον] Turcis appellatur Ala-Sar vel Alachisar, id est altum castrum. Hypsilin quoque eam vocant, quae nostro maritima est.

P. 193, 9. Ἀμώριον] Phrygiae maioris urbs.

P. 193, 24. τὰ Τριακοντα] Alibi non extat huius loci nomen.

P. 194, 17. Περιβὰς Παλαβιτζίνος] De isto nihil reperio in Genuensi Historia.

P. 195, 8. ὁ δὲ Χαμζᾶς] Hic Hamzas est qui a Cineite servatus fuit, Baiazitis Bassae frater; de quo supra actum cap. 24.

P. 196, 19. Cap. 29. καὶ Λάζαρος] Non appellabatur Lazarus, sed Stephanus Lazari F. hic loquutus est Turcorum more, qui Serviae despotas Lazaros sive Lazar-oglios appellarunt.

P. 197, 1. ὁ δεσπότης Ἀνδρόνικος] Laonicus lib. 4 ab Andronico, qui elephantiasi postea obiit, venditam Venetis Thessalonicam, quod ad tuendam illam impar esset, lib. deinde 5 post Mustapham a Morate fratre suo occisum Thessalonicam ab hoc Morate expugnatam fuisse tradit. hoc loco meminisse oportet a Laonico Thessalonicam Thermam vocari. P. 252 Phranzes lib. 1 capp. 21 et 52 etiam adeundus. sed cap. 21 errorem admisit et parachronismum: ait enim Andronicum eodem anno Thessalonicam vendidisse, quo Theodorus Lacedaemonem Rhodiorum collegio Spartam vendidit, quod est falsissimum. Nicolaus Doglionius Venetae Hist. lib.

6 Thessalonicam a Morate II captam anno 1430 scribit, postquam per annos quatuor sub Venetiarum dominio stetit. Annales Turcici ad annum 855 referunt, qui coepit anno 1429 Sept. 30, feria 6. Phranzes lib. 2 cap. 9 mense Aprili anno 6938, Christi 1430 occupatam a Turcis Thessalonicam scribit. Paulus Maurocenus patricius Venetus Hist. lib. 20 anno 1430 tradit Andream Dandulum, qui ducis titulo res gerebat, et Paulum Contarenum capitanei munere fungentem, ignavia ac seordia sua Thessalonicam perdidisse.

P. 199, 11. εἰς Σέρρας] Serrae Thessaliae urbs me. V. 188 tropolis thronum 58 sub Leone Philosopho tenuit.

P. 201, 5. εἶτα ἐκέλευσε εἶναι ἐν χειρὶ τῶν Χριστιανῶν] Hoc notavit Auctor noster, quoniam Turcorum instituto adversari videtur, qui Christianorum templa, in quibus preces suas recitaverint, lege vetiti restituere se posse negant.

P. 201, 12. τοῦ βασιβόδα Βλαγείας Μάλτζου] Ut Duae narratio, quam de Valachis hic prosecutus est, rite intelligatur, principum istorum seriem genealogicam subiiciamus, qualem ex textu ipsius colligimus.

N

MYLCE seu MIRKES de quo
cap. 19 et hoc 29.

DAVUS

N. filius nothus DRACULA alter
a Dano Dani F. filius nothus,
occisus. qui Danum Dani
F. occidit.

DAVUS a Dra- N. a Morate in Va-
cula occisus. lachiam ut ei impe-
raret missus, et a
Dracula victus et in-
terfectus.

N. a Iohanne Hunniade excaecatus.
Hist. Hung.

de Mirke et Dano Iohannes Thwrozius in Chronicis Hungaricis anno 1415 cap. 17 mentionem facit, eodem sanguine natos, non tamen fratres fuisse; quorum hic Turcorum auxilia, ille Sigismundi opem imploravit. Antonius pariter Bonfinius Rerum Hungaric. decad. 3 lib. 3 anno 1415 sic loquitur. *in causa Valachorum duo fuere principes, Daan alter, alter Merkes dictus est, uterque eodem genere natus. dominandi gratia est nata discordia. Daan cum se viribus inferiorem esse cerneret, praecipiti consilio tractus ad Turcarum opem confugit; a quibus auxilia, quae petierat, facile impetravit, cum occupandae illi Daciae potissimam hanc esse ducerent occasionem. quare ut cognatum sibi infensum regno exigeret, profanas legiones induxit. Merkes, ne Turcas Daciam inva-*

dere pateretur neve foedae gentis opibus regno eiceretur, ad Sigismundi opem confugit, etc. Lozonotus cum exercitu ad tuendum Merkem missus a Turcis et Valachis caesus est. Laonicus lib. 4 de Myrke et Tano verba facit, quorum opibus et auxiliis usus est. Moses adversus Musulmanum. lib. 5 Draculium ab Hunstade victum, et Daciae seu Valachiae Danum praepositum fuisse, qui omnes Draculii consanguineos et affines occidit; qui ducis Myrxae filii nothi erant; ait Laonicus. ex Iohanne vero Thwrozio discimus post eadem Varnensem ab Hungaris acceptam Iohannem Hunniadem Corvinum fuga salutem sibi quaerentem in Walachiam evasisse, ibique a Draculio Vaivoda captum aliquandiu detentum fuisse. P. 253 séi tali iniuria accepta, ira incensus Hunniades in Draculium anno 1446 movet, captumque cum filio eius primogenito capite plectit; Dani quoque Vaivodae filium luminibus privat. Laonicus lib. 7 de capto a Draculio Hunniade etiam disserit; et hunc in Dacos movisse, ut Danum in possessionem Walachiae mitteret. belli exitus is fuit: Daci Draculium deserunt et ad Danum transfugiunt. Draculius a suis desertus fugae se mandat, a qua per Danum, qui cum insecutus fuerat, retrahitur, ab eoque una cum filio interficitur. aut igitur Laonicus de Dano isto falsa scribit, aut duos fuisse necesse est, unum iuxta Hungaricam historiam, excoecatam, alterum, qui iuxta Laonicum Draculium interfecit. de his Mirke et Dano pauca Leunclavius in Pandectis numero 71. sed quae nullius sunt momenti.

P. 203, 5. ἐν ἐκείνῳ ἔτει] Huius belli Caramano illati Laonicus lib. 5 et Leuncl. lib. 14 mentionem faciunt.

P. 204, 19. Ἀτσιάρη, Πέγσιαρ] Leuncl. lib. 14 A. Heg. 839, qui coepit A. C. 1435, Iulii 27, fer. 4. captas has urbes dicit, quae vocat Aescheherem et Beg-Scheherem, et eodem libro Boscara appellat. in tabulis Geographicis vulgatis Sari, quae forte Acsiari, sita est ad Septentrionem Iconii. Bogus, quae Begsiari vel Boscara est, ad ortum et meridiem Iconii respectu iacet. fallitur Ortelius, qui Ac-Serai Leunclavii Anazarbum facit, cum Anazarbus in Ciliciae finibus orientalibus olim fuerit, quae ab Iconio plurimum dierum itinere distat.

P. 205, 5. Cap. 30. ὅτι ὁ δεσπότης Σερβίας υἱὸς τοῦ Αὐλαρόου] Ut clarior sit legentibus historia Ducae in illis quae ad Servinae despotas spectant, repetemus hic ex Mauro Orbino, qui Italice Regnum Slavorum scripsit, genealogias duas, unam ex parte gentis Nemagnae scilicet, alteram Prizavorum.

Pars Genealogiae gentis Nemagnae.

MILUTINUS vel UROSCUS SANCTUS.

P. 254

WLADISLAUS. UROSCUS a filio Stephano laqueo CONSTANTINUS.
interemptus anno 1331.

PRINISCIA vel SEMISSA. STEPHANUS DUSCIANUS obiit ad *Ληδίαμον*, ab Andronico iuniore extractum oppidum, anno 1354, aetatis 45. NEDA Michaelis Bulgarorum regis uxor. de illa Cantacuzen, lib. 3 cap. 2.

UROSCUS rex altimus gentis Nemagnae; quem Cantacuzenus lib. 4 cap. 43 *Οὐροσκύ* appellat Cralae filium; qui aduersus Simonem auunculum suum Acarnaniae principem bellum gessit.

unde patet Ducam cap. 3 huius historiae errasse, cum Lazarum Stephani, qui in hac genealogia Duscianus est, filium asserit; quod forte crediderit alium praeter filium Stephano Cralae non successisse. Lazari itaque genealogiam exhibebimus, ut ultimorum Seruiae et Rasciae despotarum originem videamus.

Genealogia gentis Pribaziae, ex qua ultimi Seruiae despotae. V. 189

PRIBASIUS.

Despota LAZARUS occisus in praelio ad Cossouum campum. is Uroscus Stephani Dusciani F. imperii partem armis ademit.

STEPHANUS despota Seruiae.	MARA vel MARIA uxor Wki Branchovikii.	IELINA vel HELENA uxor Nicolai de Gara.	DESPINA uxor Balsae.	WCOSAVA uxor MilosKoblichii, qui Morate I occidit.	MILIBVA uxor Baziatis I.	WK.
----------------------------	---------------------------------------	---	----------------------	--	--------------------------	-----

STEPHANUS.	GEORGIUS despota Seruiae succedit auunculo suo Stephano. eius uxor Irene Cantacuzena.	IOHANNES.
------------	---	-----------

GEORGIUS. WK.	MARIA uxor Bonifacii marchionis Montisferrati.	CATHARINA comitissae Uldarici uxor.	LAZARUS.	MARIA uxor Moratis II.	NN. filii duo a Morate luminibus priuati.
---------------	--	-------------------------------------	----------	------------------------	---

IOHANNES.

MARIA uxor Ferdinandi Frangipani.

Ducas.

MARIA uxor Stephani Bozinae regis.	IERINE vel IRENE uxor Iohannis S. Petri in Galatina ducis.	MILIZA uxor Leonardi despotae Lartensis.
------------------------------------	--	--

ex ista genealogia et ex historiae consensu Leunclavii error confutatur, qui Baiazitis I uxorem Georgii despotae filiam asserit; et omnino falsa est Genealogia, quam in Pandectis numero 54 exhibuit. Lazari filius, qui liberis nullis superstibus obiit anno 1421, Stephanus est: cui successit Georgius Brancovikius Lazari nepos ex Mara, quam Maro Ducas appellat. quod vero dicit noster Georgium fuisse Lazari generum, non autem nepotem, perperam scriptum; et certe scribere debuit *υιὸς Βούλκου τοῦ γαμβροῦ τοῦ Λαζάρου*. si enim Stephanus despota superstite ex sorore sua Maro seu Mara nepote, qui ei successit, obiit, alius esse non potest praeter Georgium, a quo novi iuris repertor Morates Serviam repetebat, quia sine liberis Stephanus eius avunculus obierat. Morates Mahometis F. Baiazitis N. Milievam aviam non habuit: ex ea enim liberos suscepisse Baiaxitem nullus auctor tradidit.

P. 205, 18. *δίδωσιν αὐτῷ τὴν αὐτοῦ θυγατέρα εἰς γάμον*] Maurus Orbinus in regno Slavorum notat Moratem in Georgium Serviae despotam post Stephani, qui Lazaro natus erat, obitum movisse, et loca aliquot occupasse; quem ut placaret Georgius, tributarium ac vectigalem Moratis se profiteretur. verum cum Morates Georgium promissis haud stare cerneret, bellum rursus anno 1435 ei intulit. legatum vero Georgius ad eum mittit, per quem se vectigal solvere paratum et ad iussa capessenda promptum fore pollicetur. Morates ergo per Saraziam Bassam non solum vectigal, sed et Mariam Georgii filiam uxorem sibi dari postulat. ut tributum solvere paratus erat Georgius, ita nuptias illas aversabatur, victus tamen Ierinae sive Irenes uxoris suae precibus, quae hoc matrimonio Serviis placatum Moratem sperabat, filiam suam Chalili Bassae ad Moratem adducendam tradit. de Serviae parte dotis nomine a Georgio concessa nullum verbum facit Orbinus. ibidemque refellit Reinerium Reineccium et P. 255 alios, qui dixerunt Mariam illam Georgii filiam Semendriae seu Smedrovi deditioe in Turcorum manus devenisse, Morati deinde matrimonio iunctam. in qua etiam opinione deprehenditur Bonfinius Rerum Hungaricarum decad. 3 lib. 4, Mariamque captam fuisse scribit. de Smedrovo Morate concedente aedificato Leunclavius et Laonicus nihil tradunt; qui de nuptiis illis mentionem faciunt hic lib. 5, ille 14.

P. 206, 6. *ὁ δὲ Μωράτ ἤδη θέρους*] De hac expeditione Moratis, Draculio duce, a. Heg. 840, qui coepit a. 1436, Iulii 14, fer. 7., adeundus Leunclavius lib. 14, quo loco Direcolam hunc vocat. Zipinium vero Cibunum est seu Hermenstadium Transsylvaniae, quam Ardeliam appellat Laonicus, urbs inter praecipuas.

P. 207, 9. ἀγαγεῖν τὴν νύμφην] A. Heg. 839 iuxta Annales Turcicos; sub finem a. 1435 et initium 1436.

P. 207, 17. ἦν γὰρ ἕξων καὶ ἑτέραν] Hic locus, et qui infra cap. 33, probant Moratē ex ista Maria Mehemetem non suscepisse, quod aliqui, inter quos Reinerius Reineccius, ab Orbino confutati scripserunt.

P. 207, 18. καὶ ἑτέραν προλαβών] A. Heg. 828, qui coepit a. 1424, Nov. 23, fer. 5, ita ut hae nuptiae celebratae sint a. 1425.

P. 208, 1. ἔαρος δ' ἀρχομένου] Post obitum Sigismundi imperatoris, qui incidit in annum 1437, ut notant Thwroczius et Bonfinius, bellum Georgio Serviae despotae Turci anno 1438 intulerunt, dum Albertus Austriacus Sigismundi gener et successor bello Polonico distinebatur. impar viribus Georgius Savum transvectus ac Danubium, cum nobilibus et sacerdotibus et filiorum uno Lazaro in Hungariam, in qua oppida possidebat, abiit. Synderoviam, quae Smedrovum, Sancti Andreae castrum appellatum, tuebatur filiorum Georgii unus. Synderoviam fame expugnatam Turci deditione accipiunt. Gregorius Stephani frater capitur et excaecatur. haec Bonfinius dec. 3 l. 4. Laonicus lib. 5 Smedrovi obsessae ac deditae meminit.

P. 209, 7. ἦν γὰρ ἡ στροθῆκη τοῦ κάστρου κένη] Notavit Maurus Orbinus Synderoviam fame expugnatam fuisse, cum Irene Georgii uxor avara mulier omne frumentum, ut pecuniam corraderet, distraxisset. quo simili errore muliebri et impotenti avaritia aliae urbes in hostium potestatem concesserunt.

P. 210, 12. κατὰ τοῦ Πελογράφου ἱστορίας] Bonfinius D. 3. l. 5: eo fere anno quo Albertus obiit, Amurathes Mysiam occupavit, Albam Graecam obsedit, et frustra expugnare tentat. ad annum Hegirae 843, qui coepit Christi 1439 Junii 14, fer. 1 ea referunt Turci. Laonicus lib. 5 de illa Belogradi obsidione mentionem facit. Belogradum multis nominibus appellatur, Alba Graeca, Alba Bulgarica, Nandor Alba.

P. 210, 15. πρὸ ὀλίγου δὲ αἰτήσας αὐτὴν] Ducas Si- V. 190 gismundum, quem Hungariae Cralem appellat, Albam Graecam a Georgio, tuendae illius causa adversus Turcos, petiisse scribit. at Hungaricarum rerum scriptores aliter narrant. Thwroczius Georgium Sigismundo cessisse Nandor-Albam et cum eo permutasse anno 1425 scribit. Bonfinius dec. 3 lib. 3 Sigismundo cessisse Albam Graecam Georgium scribit. *Frequentavit quoque illius aulam Georgius, superioris Mysiae princeps, quem despotam nominant. hic Sigismundi beneficentia victus Albam Graecam, ibi ad Danubii ac Savi confluentia*

sitam ubi Taurinium olim fuerat, in perpetuae fidelitatis pignus, veluti tuti obsidis loco, imperatori sponte dono dedit; quod quidem in Mysia et ea quae ad Turcos nunc spectat Hungaria unicum est propugnaculum. contra ille, ne bene merendo cederet, haec illi castella in regno rependit, Zalon, Kemem, Bekiem, Kelpem, Vilagosuarum, Tochaium, Monkachum, Thaalliam, Rhegesum, oppida vero Zathmar, Bezermem, Debreczem, Thur, Varsan et pleraque alia, Budae autem magnificas aedes, quae regiae loco haberi possunt. sunt tamen alii auctores, qui hanc permutationem factam ab Alberto Austriaco Hungariae rege dicant.

P. 211, 13. βοτάνης σκευασία] βοτάνην appellant Graeci moderni pulverem tormentarium seu pyrium. hoc loco τσάφης per τ scribitur in cod. MS, sed in dictionariis Graecobarbaris θειάφι sulphur. verba porro illa, ὄσμην οὖν ἀσπίθως ἢ τῆς σπινθήρος πυρός, εἰ πλησιάζουσιν, reddidi ut in textu leguntur. et pro ἀσπίθω ἀσφαλτον voluisse dicere probabile est, cum ἀσπίθως Graecobarbara vox idem significet ac σπινθήρ: deinde quis odor scintillae illius pulveris accensi, nisi sulphureus, cui bituminis odor proximus est.

P. 212, 7. Cap. 31. Post multas rixas, contentiones atque discidia, quae pacem ac concordiam ecclesiarum convulserunt, sub Photio Cp. patriarcha, qui Ignatio eiecto sedem invasit, schisma secutum est; quod instar ulceris carcinomatici serpsit, nec postea sanari potuit, quamvis Christianae pacis studiosi medicamina et unguenta ei adhibere conati sint. sub Constantino demum Monomacho patriarcha Cpolititanus factus Michael Cerularius odio capitali ecclesiam Romanam eiusque praesules persecutus est; illiusque malis artibus discordia invaluit. Alexio patriarchae successit Cerularius anno mundi 6551, Christi 1043, Martii 25, ut scripsere Georgius Cedrenus et Iohannes Curopalates Scylitza. quae in ecclesiam Romanam molitus sit ille Michael, quantumque fuerit Leonis IX pacis ac concordiae studium, in huius contra Acridanum actis, et apud Baronium videre licet anno 1053. quod ut magis confirmemus malevolumque Cerularii animum ostendamus, Graeci, anonymi quidem, testimonium adducemus, quod extat in bibliothecae regiae MS. σημείωσαι ὅτι ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου ἀναχθεῖς εἰς τὸν θρόνον Κωνσταντινουπόλεως Μιχαὴλ ὁ Κηρουλάριος ἅμα τῷ χειροτονηθῆναι, τὸν πάπα Ῥώμης ἐξέβαλε τῶν διπτύχων, τὸ τῶν ἀζύμων ζήτημα ἐπενεγκῶν αὐτῷ τῆς ἐκβολῆς αἴτιον, καὶ τὴν τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐν τῷ συμβόλῳ προσθήκην, ὡς φασὶ συνηγόρησεν αὐτῷ ὁ Πέτρος Ἀντιοχείας ὁ πατριάρχης καὶ Λέων ὁ Βουλγαρίας. ἦν δὲ ἡ βασιλεία τοῦ ῥηθέντος τοῦ Μονομάχου κατὰ τὴν χρονικὴν τοῦ Σκυλίτζη περιλήψει ἐν

ἔπει σφονζ'. εἰσὶν οὖν ἐν τῷ παρόντι σφραγίσται (ἐν ᾧ καὶ ἡ αἰωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως παρὰ τῶν ἀθέων Γούρκων γέγονε, Μαΐου κθ', ἡμέρα τρίτη) ἔτη υδ', ἀφ' οὗπερ ἐγένετο τὸ σχίσμα τῶν ἐκκλησιῶν τῶν Ῥωμαίων καὶ Φραγκῶν τελείως. ὁ δὲ αὐτὸς Μιχαὴλ ὁ Κηρουλάριος ἐπὶ πλέον ἀνήγειρε τὸ σχίσμα, καὶ τὴν φλόγα ἐξέκαυσεν αὐτοῦ, καὶ διὰ τινὰ κοσμικὰ πράγματα, ἅπερ ἔφθασε διακυκλήσας ὁ Ἴταλὸς Ἀργυρος· ἐπὶ πλέον δὲ διὰ τὸ ἐθέλειν τὸν πατριάρχη ἐκεῖνον καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν εἶναι μὲν ἀνεγκλήτους καὶ ἀκρίτους παρὰ τοῦ Ῥώμης, ἀντιπεριστῆσαι δὲ εἰς ἑαυτοὺς καὶ κατὰ τῶν λοιπῶν πατριαρχικῶν θρόνων κράτος, καὶ εἶναι τὸν Κωνσταντινουπόλεως κατὰ πάντων, ὅπερ ἦν πρότερον ὁ Ῥώμης τῶν πάντων ἐξάρχων. *Imperante Constantino Monomacho in sedem patriarchalem collocatus est Michael Cerularius; qui statim ubi creatus fuit, papam Romae e sacris diptychis abstraxit, ei obiciens quod pane azymo eucharistiam conficeret, et symbolo additam Spiritus sancti a Filio processionem. hoc in negotiis adiutores ipsi fuerunt Petrus Antiochiae patriarcha et Leo Bulgariae archiepiscopus. regnabat porro Monomachus ille iuxta Scylitzae Chronicon anno 6557, [Christi 1049] inde ad annum 6661, quo Cpolis ab atheis Turcis capta est Maii 29 feria 3, anni 404 elapsi sunt, quibus schisma inter Romanos seu Graecos et Francos seu occidentales perseveravit. Michael ipse Cerularius schismatis malum auxit, et in maius discordiae incendium prorumpere fecit. Italus quoque quidam nomine Argyrus, rebus quibusdam saecularibus admixtis, vulnus illud exasperavit. maxime vero ac praecipue patriarchae libido, qui se suosque successores Romanae sedis iurisdictioni subtrahere voluit, nec ad papam amplius provocari, nec ab eo iudicari. propositum insuper illius erat in aliorum patriarcharum thronos auctoritatem et iurisdictionem in se trahere; quamque antea papa Romae in ceteros habuerat, potestatem ad Cpolititanum patriarcham transferre. hoc schisma ad Michaelis I Palaeologi tempora perseveravit; qui anno 1274 in Concilio Lugdunensi illud reconciliare, discordias inter Graecos et p. 257 Latinos componere per legatos laboravit, et Graecam ecclesiam in communionem a Romana recipi effecit. verum unionis decreto Graeci plerique contradixerunt; frustra quoque fuit Michaeli imperatorem unionem amplexum esse, Iohannemque Becum patriarcham, qui dum privatus vixerat, eam aversatus fuerat, tandem approbasse. Andronicus enim Michaelis filius et Georgius Cyprius patriarcha illam improbarunt et condemnarunt. Andronicus etiam patrem suum Michaeli defunctum sepulturae pompa ac consuetis honoribus privavit, quod cum Latinis sensisset. Iohannes deinde Cantacuzenus, cum res eius ad angustias redactae essent, illam ecclesiarum*

unitatem meditatus est, et Graecam ecclesiam cum Romana in gratiam redire cupiebat, ut summum pontificem Latinosque in suas partes adversus Annam et senatum Cpolititanum traheret; quod ipse in historia, quam scripsit, testatur. verum quem ex ea unione fructum sperare poterat in tanta Graecorum ab ecclesia Romana dissensione? quam maximam fuisse, et saeviusse in Latinos acerbissimo odio Orientales, ex ipso Cantacuzeno constat. ille enim de Apocauci perditissimi viri malis artibus disserendo, tradit istum ad summum pontificem imperatricis Annae nomine eaque inscia scripsisse, quibus Anna Orientalem ecclesiam Romanae restituebat et papae iurisdictioni subiciebat. rem serio agi verasque esse litteras persuasus pontifex ad Annam rescribit: de tam sancto proposito eam laudat, hortaturque ut in eo perseveret. pontificis litterae Apocauco redditae sunt, quas apud se occultabat, adversus Annam in medium illas adducturus, si eam abhorrere a coniugio Iohannis imperatoris et filiae suae sensisset, in publicum siquidem pontificis litteris editis clerum Cpolititanum plebemque in Annam concitaturum se sciebat, illique ecclesiarum unioni Graecos prorsus adversari noverat. Manuele porro Palaeologo imperante, cum Graecorum res a Turcis attritae fuissent, nec imperium nisi precarium, ut ita dicam, Turcis vectigales facti obtinerent, ultima necessitate cogente opem rebus afflictis suis implorantes ad Latinos confugiunt, utque facilius impetrent, spem ad ecclesiae communionem redeundi Latinis faciunt. et circa annum Christi 1417 a Manuele missus in Italiam Eudaemon Iohannes Cpolititanam ecclesiam totumque Orientem ecclesiae Romanae redditurus erat. et cum illius anni die 11 Novemb. summus pontifex electus fuisset Martinus V, cum eo de ecclesiarum conciliatione agit; imperatoris et patriarchae affectum, quo promovere tam ingens bonum student, exponit. Martinus papa Eudaemonem Iohannem benigne amplexus est, indulgentiasque concessit illis qui militatum irent ad Hexamilium propugnandum. litteras etiam ad imperatorem et patriarcham scribit, quibus significat quanta animi cupiditate ecclesiarum unionem optet. postquam vero Manuel obiit, Iohannes eius successor legatos ad papam de reconcilianda concordia semel atque iterum mittit. secundam legationem, cuius meminit Phranzes l. 2 c. 9, obierunt circa annum 1450 Marcus Iagaris magnus Stratopedarcha, Curunus Manganorum praesul, et Demetrius Angelus Clidas, qui imperatori a secretis erat. actum deinde de concilio indicendo, ut in eo transigerent decernerentque ecclesiae unionem. concilium per id tempus Basilleae habebatur, ad quod Orientalem ecclesiam patres invitabant: sed Graeci summi pontificis partibus adhaerent, et in Italiam veniunt,

V. 191

cumque Latinis concilium Ferrariae, Florentiae demum celebrant; quod qualem exitum habuerit, ex hac historia Ducae colligere licet.

P. 212, 14. οἱ δὲ ἀθροισθέντες] Archipraesules a patriarcha electi eum comitati sunt et synodo interfuerunt, Ephesi, Trapezuntis, Heracleae, Cyzici, Sardinum, Nicomediae, Nicaeae, Tornovi, Monembasiae, Lacedaemonis, Amasiae, Mitylenes, Staurupoleos, Moldaviae, Rhodi, Melenici, Dramae, Ganni, Dristrae et Anchiali, omnes numero viginti. venit ad concilium et Russiae archipraesul cum episcopo. P. 258
 ex Archontibus etiam ecclesiae adfuerunt, Magnus saccellarius, Magnus σκευοφύλαξ seu vasorum custos, Magnus chartophylax, Magnus ecclesiae praefectus, Proteclicus, Nomophylax, et alii officiales omnes fere excepto Hieromneme, qui tunc morbo decubuit. praesules vero monasteriorum fuerunt Gregorius Pantocratoris praesul, Malei praesul, S. Basilii praesul. ex hieromonachis Pachomius, Moyses Laurae Monasterii, Dorotheus Batopaedii monasterii monachi. Alexandrini patriarchae vicarius fit Heracleensis archiepiscopus. Antiochiae patriarchae vices obeunt Gregorius Pneumaticus et Russiae archiepiscopus; Hierosolymitani tandem Ephesi et Sardinum archiepiscopi.

P. 212, 17. τριήρεις πέμψας ὁ Πάπας] Illae triremes Venetae circa finem Septembris anno 1437, quibus praefectus erat Antonius Condolmerius Eugenii papae nepos, Cpolim appulsae sunt, terraeque motus ipso die factus adnotatur.

P. 212, 19. ἀπὸ τῆς Κωνσταντίνου εἰς Βερεσίαν] Cpoli solverunt Novemb. 24, anno 1437, quo die Cpoli terrae motus accidit. Phranzes cap. 14 lib. 2 ait imperatorem advenisse Venetias Februarii 8, anno 6946, Christi 1438. qui tum etiam cum imperatore et patriarcha aderant, tradunt Venetias advenisse sabbatho τοῦ ἀσώτου, id est sabbatho pridie Dominicae, qua orientalis ecclesia evangelium prodigi filii, quod habetur Lucae c. 15, in liturgia recitat. experiendum est num conveniat Phranzes cum his. anno illo 1438 cyclus Lunae fuit 14, Solis 19, littera Dom. E. ergo Pascha fuit Aprilis die 13. a quo si retro numeremus Dominicas 9, pervenimus ad Februarii diem 9, Dominicam τοῦ ἀσώτου seu filii prodigi. pridie ergo fuit sabbathum Februarii dies 8. Dominica illa ἀσώτου nobis Latinis Septuagesima dicitur. ab illa Dominica ad sequentem, quae τῆς ἀποκρῶς appellatur, carnibus egregie vescuntur Graeci. convenit etiam notatio diei 8 Martii anni illius, qui fuit σάββατον δεύτερον τῶν νηστειῶν, quo die patriarcha Iosephus papam salutavit osculo pacis in domino, ut refert Phranzes cap. 16 lib. 2. et qui concilio interfuerunt Graeci idem tradunt, adduntque patri-

archam noluisse iuxta occidentalium consuetudinem papam salutare.

P. 212, 23. ἔδωκαν οὖν αὐτοῖς] Quoddam templum Veneti Graecis ad liturgiam celebrandam tunc concesserint nescio, nisi forte S. Georgii, in quo Venetias reversi pro defuncto patriarcha liturgiam celebrarunt. notant qui adfuerunt Graeci, a Venetiarum duce rogatum imperatorem a concilio Venetias reversum, ut Graecos in D. Marci templo liturgiam celebrare iuberet; quod factum. ad celebrandum Protosynceus, quos Latinis norat maxime adversari, elegit; et praesente Venetiarum duce patriciisque sacra liturgia, iis probantibus caerimoniasque laudantibus, peracta est. excusant hanc celebrationem in Latinorum templo peractam, dicuntque in proprio Antimensio celebrasse, vasis suis usos esse, omnemque ordinem et caerimonias ecclesiae suae servasse. nec omittendum est Heraclae archiepiscopum cum Lacedaemoniensi celebrare noluisse, eo quod irregularis ipsi factus videretur, quod ad ordinem sacerdotalem quendam homicidam promovisset.

P. 214, 8. ὁ δὲ καρπὸς τοῦ ὄρου] Illa de additione seu potius explicatione, symbolo facta, contentio exorta est circa tempora Leonis papae IV, qui anno 847 adsumptus est, anno vero 855 obiit.

P. 214, 11. πάντες οὖν ὑπογράψαντες] Iulii die 5, dominica, anno 1439, Graeci decreto subsignarunt, excepto Ephesino Marco. papa deinde subsignatione sua confirmavit et probavit: rem porro infectam esse dixit, cum Ephesinum non subscripsisse intellexit. postridie Iulii 6, fer. 2, liturgia celebrata est. cantores papae et musici cecinerunt, deinde Graeci τὴν μεγάλην δοξολογίαν. decretum in ea lectum. Philanthropinus mantile, quo manus abstersit papa, porrexit. et celebrata illa Missa unio perfecta est, petiit deinde a papa imperator ut eo praesente Graeci quoque Liturgiam celebrarent; quod obtinere nequivit.

P. 259 P. 215, 3. καὶ αἰτία] Graeci theologi aliquando utuntur hoc verbo αἰτία in explicando SS. Trinitatis mysterio: sed eo sensu intelligunt, ut filius genitus a patre generante ut principiatum a principio, non vero tanquam effectus a causa differat, ut ὁμοσιῶν ratio integra servetur.

P. 215, 7. καὶ ὁ Πατριάρχης μετὰ τὴν ἔνωσιν] Qui concilio adfuerunt, aliter tradidere, patriarcham scilicet Iunii die 10, Indict. II, patriarchatus anno 24 ineunte et ante dies 20 coepto, dum coenaret obiisse. decreto vero non subsignaverunt Graeci nisi Iulii sequentis die 5.

P. 215, 11. ἀπὸ Βοιωτίας εἰς Κωνσταντινούπολιν] Cpolim redierunt Graeci anno 1440, Februarii die 1, In-

dict. III, feria 2 τῆς τυροφάγου: fuit enim hoc anno Pascha Martii die 27, cyclo Lunae 16, Solis 21, litteris C B; unde Dominica τῶν ἀσώτων seu Septuagesimae concurrit cum Ianuarii die 24, et Dominica τῆς ἀποκρέω cum 31 Ianuarii, ita ut Februarii dies prima fuerit feria secunda τῆς τυροφάγου septimanae, qua Graeci caseis ad Dominicam sequentem vesci possunt.

P. 215, 15. ὁ δὲ βασιλεὺς πέμπει πρέσβεις πρὸς τὸν Μωράτ] Phranzes lib. 2. cap. 15 notat Amiram Moratem, ad quem Andronicus Iagrus seu Iagris missus est, voluisse ab illa protectione imperatorem avertere. alii dicunt Iohannem imperatorem ad Moratem misisse Paulum Asanem, ut de protectione sua eum certiore faceret. Moratem discessum imperatoris in Italiam dissuasisse, veritum ne quod foedus cum Latinis contra Turcos iniret. Veziros etiam Asani dixisse tradunt Sultani amicitiam quam Latinorum utiliore imperatori fore.

P. 216, 7. ὁ Ἡρακλείας Ἀντώνιος] Hic Antonius Heraeleensis metropolita, postquam Cpolim Graeci reversi de eligendo patriarcha egerunt, vel invitus electioni adfuit, non ut suffragium ferret (negavit enim id laturum) sed ut coram V. 192 universo clero peccatum, quod admiserat subscribendo decreto Florentino, confiteretur ac execraretur; seque dignum cui manus, qua subscripserat, praescinderetur, quibusdam familiariter secum versantibus se fassus est.

P. 216, 13. τινὲς τῶν ἀρχιερέων ἐν τῷ ὑπογράψειν] Qui ex clero Cpolitano concilio Florentino adfuerunt, negant, quando decreto subsignatum est, Graecos σιτηρέσιον, id est cibaria et pecunias, petiisse, aut Latinos promisisse; quod Graecis tamen in patriam reversis obiectum est, ipsosque auro suffragia sua vendidisse. iidem fatentur pecuniam accepisse aliquos, plures tamen eorum decreto non subsignavisse. de illo Florentino concilio adeundus Laonicus lib. 6, Phranzes lib. 2 cap. 13 et seqq. usque ad 17.

P. 217, 1. Cap. 52. Hoc capite Ducas in rebus Hungaricis parum peritum se prodit, cum eo tempore Hungariam a regina gubernatam et laneo scribit. sic autem se res habet. Albertus Austriacus Sigismundi gener, cum socero defuncto successisset in Hungariae regno, biennio fere regnavit, obiitque anno 1439 Octobris die 27, Elizabetha coniuge praegruante relicta, quae anno 1440, Februarii die 22, Ladislaum posthumum peperit. nuptias quoque Ladislai Poloni, regis Poloniae Casimiris fratris, aspernata, anno eodem in festo Pentecostes filium suum infantulum Hungariae regem coronari curat. seditiosi interea aliquot Hungariae proceres Ladislaum Polonum regem eligunt et in Hungariam evocant.

adventantem Polonum cum Elizabetha sensisset, in Austriam, filio secum abducto et Hungariae corona clam subrepta ac asportata, ad Fridericum III imperatorem aufugit. Ladislaus P. 260 Polonus die 17 Iulii Hungariae rex coronatur, eique corona, qua S. Stephani regis reliquiae coronatae erant, imponitur; quod aliam Regina suffurata esset secumque abstulisset. Polonus Hungariam usque ad cladem Varnensem rexit. eoque interfecto Ladislaus posthumus, cuius mater Elizabetha regina anno 1441 obierat, Hungariae rex iterum anno 1445 proclamatur; simulque Iohannes Hunniades Corvinus interrex et regni gubernator eligitur, eique reipublicae Hungaricae summa traditur; quam ad annum usque 1453, cum Ladislaus posthumus ex Austria in Hungariam reversus est, rexit. Georgius Serviae despota, post Sigismundi obitum et Smedrovum a Morate occupatum, tota Servia spoliatus cum filio suo Lazaro Antibarium, vulgo *Antivari*, se recepit. eum Morates ab huius urbis incolis repetit, et Ragusium aufugere cogit. cumque Ragusaeos Morates, ut Georgium sibi dederent, sollicitaret, molestiam et incommodum Ragusaeis creare despota veritus, in Hungariam ad regem Wladislaum sive Ladislaum Polonum confugit, eumque rogat ut sibi contra Turcos opem ferat. Ladislaus Georgii aerumnis ac calamitate motus, simul ut Turcorum audaciam retunderet, in Turcos movere destinatus, bellumque ad annum 1443 protractum est. veritus Morates illius belli exitum, inducias decennales cum Ladislaio et despota pepigit, huicque ditiones suas ipsamque Semendriam restituit, vix compositis induciis ad arma reditum est; Iulianoque Cardinale Caesarino auctore atque impulsore Ladislaus inducias et iusiurandum violat foederaque confundit. denuo itaque conscripto exercitu Ladislaus anno 1444 Morati bellum infert. poenas vero repetente Nemesi a foederum corruptoribus iurisqueiurandi contemptoribus, ad Varnam, Tiberiopolim olim appellatam, ad pontum Euxinum sitam, praelium committitur; in quo Ladislaus et Iulianus Cardinalis occubuerunt, magnaque clade Christiana respublica afflicta est. Bonfinius D. 3 libb. 4, 5 et 6, Thwroczius in Chronicis Hungaricis, Gerardus de Roo Hist. Austriacae lib. 5, et Maurus Orbinus in Slavorum regno P. 217, 14. τῆς καλουμένης σοφίας] Urbs Serviae Sophia.

P. 217, 17. ὁ δὲ Μωραίτ] Iuxta Annal. Turc. a. Heg. 847, qui coepit a. C. 1443 Kal. Maii fer. 4.

P. 217, 21. Ἰζλάτη] Hunc locum angustias saltus Isladini Lemclavius appellat.

P. 218, 16. μὴνύει ἐν Οὐγγρία ῥηγένη] Fieri nequit istud, ut ex superioribus liquet. aufugerat anno 1440 regina,

et in Austriam transierat, anno sequenti 1441 res humanas reliquit; quare gestis anno 1445 interesse non potuit.

P. 218, 17. ἦν γὰρ πρωτοστράτωρ ὁ Ἰάγγος] Verum est Iohannem seu Iohannem Hunniadem praefectum generalem Hungaricae militiae fuisse.

P. 218, 17. ὁ δὲ τοποτηρητὴς ἦν ὁ θῆξ τῶν Σάξων] Hoc falsum. Ladislaus enim Polonus rex fuit Hungariae, eamque regio nomine, non tutorio aut vicario rexit; nec unquam Saxonum, qui hoc loco pro Polonis a Duca sumuntur, rex fuit, sed Casimiri Poloniae regis frater. videndus Leuncl. lib. 14 de istis motibus bellicis et pace cum Hungaris Turcisque inita.

P. 219, 1. ὁ δὲ Ἰάγγος οὐκ ᾔμωσε λέγων] Cum istis non bene conveniunt quae huius capitis initio dixit Ducas, omnia scilicet in Hungaria per reginam et Hunniadem gesta fuisse et gubernata: hic vero per proregem et regis adolescentis tutorem. quamvis vero Ducas res Hungariae personarumque principum statum ignoraret, res inter Turcos et Hungaros gestas optime persecutus est. de istis bellis adeundi Laonicus lib. 6 et 7, Leunclavius lib. 14, et Phranzes lib. 2, cap. 18.

P. 219, 4. κατὰ τοῦ Καραμάν] Laonicus lib. 6 et Leuncl. lib. 14 huius quoque belli, post motus Hungaricos Serviosque compositos, historiam narrat.

P. 219, 19. Λαριάνδα] Urbs Lycaoniae sub Iconii throno.

P. 220, 4. χειμῶνος δὲ ἄρξαντος] Leunclavius Aladinis mortem ex historiis Turcicis anno 846 et ex Annalibus anno 847 contigisse statuit, ante bellum a Iohanne Hunniade et Georgio despota Turcis illatum. Ducas vero post bellum illud confectum pacemque cum Hungaris et Serviis compositam tradit. P. 261

P. 220, 21. ἐξ Αἰγαίου πελάγους] Leunclavius idem notat lib. 14. et in Annalibus Turcicis classem Italorum fuisse dicit.

P. 221, 7. Βύγλας] Forte hic intelligenda urbs in Odrysis, quae Βούκελος appellatur, sub metropoli Adria-nopoleos Aemi montis. Bilgiur Turcis appellatur, ut ex vocabulorum elementis probabile fit.

P. 221, 9. καὶ τῇ ἐπιούσῃ συνάψαντος πόλεμον] Nov. 10. a. 1444, Heg. 848, qui coepit 19 April. die Dominica. Nov. 10 erat Regeb vel Regiab mensis dies 29, feria 3.

P. 221, 15. ὁ δὲ Ἰάγγος ἐκώλυεν] Idem Phranzes lib. 2 cap. 18 tradit. Laonicus lib. 7. Wladislaum, ut castra Moratis aggrederetur, a quibusdam impulsum qui Hunniadi invidabant, scribit.

P. 222, 3. *ὁ γὰρ Χαλιλ*] Leunclavius lib. 14 et Laonicus lib. 8, quibus artibus Chalil Moratem in regium solium reducerit, exponunt. id factum adnotant Annales Turcici anno Hegirae 850, id est Christi 1446, expeditionemque Moratis in Moream eodem anno. sed ita intelligendum est, anno 849, Christi 1445 Moratem in thronum imperatorium reductum; in Peloponnesum sub finem anni 1445, at Hegirae 849 venisse, et anno 1446, Hegirae 850 Hadrianopolim rediisse. tam annales Turcici quam historia Hungarica adnotant Moratis in Moream expeditionem plusquam biennio antevertere Hunniadis cum Morate in campo Cosovo praelium; quod verum est, expeditio siquidem in Moream contigit circa finem anni 1445 et initium 1446, pugna in campo Cosovo anno 1448. Phranzes tamen et Chronicum breve, quod hic dedimus, ad annum 6955 mensemque Decembrem, id est Christi 1446, referunt. Ducas forte huius quoque pugnae mentionem statim subiicit illis quae de Varnensi narravit, quod ad res Hungaricas et Serviorum pertineant.

P. 222, 10. *τὸ Νῆσιον*] Nisis urbs Serviae ad Ibarem fluvium. Ptolemaeo in IX Europae Tabula habet *Νέσον* in superiore Mysia; in qua habetur etiam fluvius Ciabrus, quem aliqui volunt esse Ibarem: verum in illa Ptolemaei tabula longissime abest Ciabrus fluvius ab urbe Neso. Laonicus lib. 7 *Νῆσιον* vocat.

V. 193

P. 222, 22. *ὁ γὰρ Κωνσταντῖνος*] Adeundus Laonicus lib. 7, ubi diffusius illam expeditionem narrat, et cum nostro prorsus sentit. Phranzes lib. 2 cap. 19.

P. 223, 9. *παρεδίδοιτο ὑπὸ τῶν Ἀλβανίτων*] Moreae seu Peloponnesi partem Albanos habitasse testatur Phranzes lib. 3 cap. 21, qui ipsos vocat Peloponnesios Albanitas.

P. 223, 11. *μέχρι Πατρῶν καὶ Γλαρέντζας*] Patrae urbs Aethiopiae in Peloponneso metropolis. Clarenza vulgo *Chiarenza*, olim Cyllene, in Elide Peloponnesi. aliis est Dyme. sita est in ora occidua Moreae seu Peloponnesi.

P. 223, 13. *τὸ Ἑξαμίλιον*] Hexamilium Morates oppugnat Nov. 27, capit Dec. 10. a. Ch. 1445.

P. 223, 15. Cap. 33. *ὁ δὲ βασιλεὺς Ἰωάννης*] Phranzes lib. 2 cap. ult. Laonicus lib. 7 sub finem. Constantinus imperatoris Iohannis frater Demetrio fratri natu maiori praelatus est: metuebant enim Cpolitani ne Constantinus repulsam passus Demetrio et urbi bellum inferret resque Graecorum reliquas perderet.

P. 223, 19. *ἔσχατος βασιλεὺς*] Iohannes ultimus imperator appellatur, quia nunquam Constantinus eius successor coronatus est.

P. 224, 1. *βουληθεῖς δὲ γάμους ποιῆσαι*] Leunclavius

lib. 14 hanc mulierem Dulgadiris, qui est Turcatir, neptem et Suleimani filiam fuisse tradit ex historia Hanivaldana. noster Ducas Turcatiris seu Dulgadiris filiam dicit, in quo cum Verantiana historia consentit.

P. 224, 3. Τουργατήρ] Huius Dulgadiris sive Turca- P. 262
tiris ditio Anadole, sed vera pronuntiatione Aladeule, ut vult Leunclavius in Pand. Hist. Turcic., Cappadocia ad Boream et occasum terminatur: ad meridiem Syria et Carmania ei obiacent, ad ortum Armenia minor. Leuncl. cap. 163 adeundus.

P. 225, 10. ἔγνω τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ] De Moratis morte et Mehemetis initiis Laonicus lib. 7 in calce et 8 in capite adeundus. Leunclavius etiam libb. 14 et 15 et Phranzes lib. 3 cap. 2.

P. 227, 24. πλείστα νομίσματα κενώσας] Leunclavius in Annalibus Turcicis, Selimem II in funere patris ingentem pecuniae summam erogavisse scribit et funebre epulum apparasse. in funere Baiazitis Iltrim seu Gilderunis epulum etiam instructum lib. 8 Hist. Musulm. in fine.

A. 228, 1. ὁ θάνατος οὖν τοῦ Μωράτ] De genere mortis Moratis et eius indole eadem, quae Ducas, ex Turcorum historiis Leunclavius tradit.

P. 228, 21. τὴν νῆσον] Illam sic explicat Leunclavius. *Insula vero Adrianopolitana vocatur interiectura fluminibus duobus, Meritzae Tunsaeque, spatium; quod amoenos admodum hortos, campos et prata complectitur. Meritza olim appellatus fuit Hebrus, Tunsae vero Taenarus.*

P. 229, 10. δευτέρα τοῦ Φεβρουαρίου μηνός] Vide notam in huius capitis fine, ubi de anno mortis Moratis pauca disserimus.

P. 229, 16. ἐκβαλὼν τὴν σφενδόνην] Apud Oneirocriticos annuli eiection significat rerum amissionem. Artemidorus lib. 5 cap. 32: ἔδοξε τις τὸν δακτύλιον, ᾧ πάντα κατασημαίνετο, ἐκβαλεῖν, εἶτα ζητῶν καταλαβεῖν τὸν ἐν αὐτῷ λίθον κατεαγμένον εἰς πολλὰ ὥστε ἄχρηστον εἶναι· διέπνευσεν αὐτῷ πάντα τὰ τῶν πραγμάτων ἡμερῶν πέντε καὶ πενήτηντα. visus est sibi quis annulum suum, quo omnia obsignabat, eiecisse, et postea quaesivisse, ac reperisse lapidem ei infixum in multa fragmina comminutum et ad obsignandum inutilem. dissipatae ac disperditae sunt cunctae res illius quinquaginta quinque diebus, et iuxta Persas ac Aegyptios tradit Achmetes in Oneirocriticis cap. 260 annulum reges et regiam potestatem significare: τὸ δακτυλίδιον εἰς κέρωσιν βασιλείας κρίνεται· πολλάκις γὰρ καὶ οἱ βασιλεῖς ἐξ αὐτοῦ κρίνονται, καὶ ἄνευ στέμματος. annulus ad regni confirmationem refertur: saepius enim reges, etsi absque corona, ex eo intelliguntur. et infra,

καθ' ὅλου τὸ δακτυλίδιον πρὸς τοὺς ποιῶντας ἐξουσιάζειν ἢ βασιλεύειν οὕτω κρίνεται· τοὺς δὲ μὴ ποιῶντας, χαρὰν καὶ τέκνον μετὰ γυναικὸς σημαίνει. *generaliter annulis, eorum respectu qui res gerunt et administrant, potentiam et regnum indicat. privatae vero conditionis hominibus gaudium, liberos et uxorem praenuntiat.* σφενδόνη est proprie pala annuli, sed pro ipso annulo hic accipitur.

P. 250, 15. *εἶτα εὐρών παιδίων*] Leunclavius lib. 14 sub finem, hunc puerum Cutzug - Achmetem appellat, nec a fratre suo necatum tradit; imo ex Moratis II liberis solum Mehemetem superstitem fuisse. quod etiam disertis verbis scripsit Phranzes lib. 3 c. 2. at Laonicus hunc puerum spiritu aqua ei intercluso necatum fuisse docet. hic ex Spendiaris seu Isfendiaris filia natus erat Leunclavio teste loco citato; et verba Ducae, qui Mehemetem ancilla natum tradit, confutant Reineccium et Philippum Lonicerum, qui scripsere ortum ex Maria Georgii uxore filia, religionis Christianae dogmatibus ab ea imbutum. quodsi res ita se habuisset, credibile non est illam Morate mortuo ad patrem remissam fuisse.

P. 250, 21. *πρωτοοστιαριος*] Turcice *Capigi-bashi*.

P. 251, 1. *τῷ Ἰσαὰκ εἰς γάμον ἡμίμοστο*] Leunclavius lib. 7 idem tradit de Spentiaris filia Isaaco - Bassae nupta et de Georgii despotaе filia ad ipsum remissa.

P. 252, 1. *ὁμοίως καὶ οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει*] Laonicus lib. 7 pacem a Graecis initam et foedera sancita cum Mehemete tradit.

P. 253, 1. *τοῦ Ὀρχάν τοῦ προλεχθέντος*] Hic Orchanes, secundum Turcos, Dusme seu suppositivus fuit: Orchanis filius ferebatur, Suleimanis, qui Ducae Musulmannus, nepos, et Baiazitis I pronepos. de quo Orchane sic loquitur Leunclavius lib. 11. *Emir Suleiman rebus humanis excedens*

P. 263 *Urchaneni filium superstitem cum filia quadam unica reliquit. ambo simul arrepta, Musae patrii metu, fuga Cpolim se receperunt.* infra cap. 40 in urbis expugnatione Orchanes, de quo hoc loco fit mentio, agnitus occisus est.

P. 233, 5. *Ῥόδιοι*] Ex Iacobi Bosii Histor. militiae Hierosolymitanae lib. 6 discimus magnum Rhodi magistrum Fratrem Iohannem Lasticum legatum ad Mehemetem destinasse Petrum Zinottum, qui pacem cum Mehemete anno mundi 6959, Ind. XV, Christi 1450, Decemb. 25, Hegirae vero 855, firmavit.

Hoc loco notabimus discordiam auctorum in assignando anno Christi quo obiit Sultanus Morates II. hic Bosius et noster Ducas anno 1450 contigisse asserunt: verum refragantur Phranzes lib. 3 cap. 2, qui asserit mortuum anno mundi 6959 mense Februario, et Leunclavius, qui lib. 14 et in Annali-

bus Turcois e vita migrasse refert anno 855, mense Meherem, die Mercurii seu feria 4. totis 13 diebus mors illius occultata est: die vero 16 Meherem Adrianopolim accessit Mehemetes. coepit annus Hegirae 855 Februarii die 3, feria 4, anno 1451, cum cyclus Solis esset 4, littera C. obiit Morates die Mercurii seu feria 4, Meherem seu Muharram mense. usque ad filii adventum mors eius in occulto per dies 15 habita est, et die 16 Muharram Mehemetes Adrianopolim venit. dies 16 fuit feria 5 seu dies Iovis, qui congruebat tunc cum die 18 Februarii. a quo si retrocedamus per 15 dies, proximam feriam 4 reperimus Muharram diem 1 Februariique diem 3. unde concludere possumus Moratem obiisse Februarii die 3, quae fuit neomenia Muharram; deincepsque eiusdem mensis die 16, seu 14 Muharram, mortem Moratis vulgatam, simulque Sultani Mehemetis Callipolim adventum; biduo post, nempe 16 Muharram et Februarii 18, Mehemetem imperatorem salutatum fuisse. in hocce Ducae V. 194 textu transcriptoris, non auctoris errorem esse ut credam, adducor eo quod, quid quoque anno gesserit Mehemetes, diligenter persequitur. ab anno itaque urbis captae 1453 si regrediendo annos computemus per res a Mehemete gestas, anno 1452 illum occupatum in aedificando castro ad Bospori fauces videbimus; anno vero 1451 bellum Caramano intulisse, eodem nempe quo Morates ipsius pater fati concessit. unde dubitandum non est quin error transcriptoris sit in textu, in quo legendum *ζηνθ Φεβρουαρίον γ'*. 6959, Feb. 25.

P. 233, 11. Cap. 34. *σὺν ἀπὸ ἐπιτρόπῳ Οὐγγρίας τῷ Ἰάγγῳ*] Mehemetem pacem cum Triballis seu Serviis iniisse statim ac fasces imperii suscepit, testis est Laonicus.

P. 233, 13. *κατὰ τοῦ Καραμάν ἐκστρατεύει*] Hanc expeditionem statim post patris obitum suscepisse Mehemetem anno Hegirae 855, Christi 1451, tradit Leunclavius, et Laonicus lib. 7 sub finem.

P. 233, 22. *φρούρια τρία*] Videnda sunt capp. 29 et 32 supra.

P. 234, 21. *ἀσπρῶν τριακοσίων χιλιάδων*] Si pro singulis piastris Hispanicis argentea aspra 120 tunc computabantur, accipiebant Graeci annuam pensionem ad Orchanem alendum piastrorum 2500. hocce vero tempore 80 solummodo aspris piastrum mutant, edicto imperatorio de re monetaria ante quinque circiter annos lato, dum Vezir-azemur erat Kara Mustapha Bassa, vir quamvis ineruditissimus, ut qui nec legere nec scribere sciebat, in rebus gerendis negotisque expediendis solertissimus ac promptissimus.

P. 236, 9. *μορμολύχεια*] Apud Theophylactum Simocattam lib. 2 cap. 14 in oratione cuiusdam senis ad Com-

mentioli exercitum, οὐ γὰρ καθάπερ παῖδας ἡμῶς μορμολύτεται τοῖς σοφίσμασι.

P. 264 P. 258, 19. ἔτος ἐπὶ πέντε ἑκατοστῶν] Bonfinius Hist. Hungar. D. 3 lib. 8 Constantinum questum esse de hoc novo opere apud Sultanum Mehemetem tradit, in annorum intervallo fallitur Ducas. Adrianopolis enim capta est anno 1560 vel 1562, Mehemetes vero anno 1452 castrum aedificabat: anni itaque tantum 90 vel 92 elapsi sunt.

P. 240, 19. ἃ οὐκ ἠδύνατο] Mehemetes χειροδίασιν hic se profitetur, iusque habere in manibus et armis. quae ratio aliena invadendi universum terrarum pervasit orbem, ita ut qui viribus pollent, iure ac causa superiores esse se credant, quasi fortioribus ac validioribus infirmi ac invalidi iure naturali parere teneantur. leones ceteraque ferocia animalia, quae raptō vivunt, imitantur isti; quae quidem solitarie vagantur nec gregatim ambulant. illi ergo homines societatem ceteris renunciare, et se diversae a vera genuinaque humanitate differentis speciei esse praedicare debent, ut et leones ab ovibus, vultures et aquilas a gruibus differre novimus. humana equidem natura ad societatem nata, secundum verum dictamen rationis, imperium non viribus sed sapientiae deserit, quae suum cuique tribuere, neminem laedere, alienaque non rapere docet.

P. 241, 11. ὁ δὲ Μεχεμετ ἤδη ἔαρος ἀρξ.] Phranzes Martii 26 castrum aedificari coeptum lib. 3. cap. 7 tradit.

P. 241, 12. καταφύγια] Nescio num sit locus Bospori littori Asiatico adiacens, Καταγγεῖον appellatus, et nomen illius mutatum fuerit.

P. 242, 1. Πάσχεσεν] Laonicus lib. 8 hocce castrum appellat λαιμοκοπίαν: sed iuxta vulgi errorem scripsit istam arcem aedificatam esse κατὰ τὴν Προποντιίδα ἐν Βοσπόρῳ. differunt enim et appellatione et situ Propontis et Bosporus Thracius. Leunclavius a Turcis *Kessen-hisari* appellatum fuisse monet. Gyllius in Bospori Thracii descriptione arcem illam in promontorio Hermaeo aedificatam fuisse. Sosthenium vero et Phonea Ponto Euxino viciniōra sunt, et propterea Hermaeo superiora; de quibus Gyllius adeundus lib. 2 de Bosporo Thracio capp. 12 et 13. ista porro appellatio *Basc-Kesen* recte reddita est a Duca κεφαλοκόπτης: *basc* enim caput significat, *kemek* scindere, et participium *kessen* scindens.

P. 242, 24. τοῦ ναοῦ τοῦ ταξίαρχου Μιχαήλ] Vocabatur templum illud τῶν ἀσωμάτων, id est *incorporeorum*, quoniam dicatum erat S. Michaeli archangelo, angelorum et militiae caelestis archistratego. vocabatur etiam Michaeliam; quo in loco Estiis ab antiquis appellato aedificatum fuerat. Sozomenus lib. 2: τόπος ὁ ἐν Ἐστίαις, in quo τὸ Μιχαήλ-

ov. archangelus Michael ibi apparuit, multaque morborum miraculosae curationes factae sunt, ut tradunt Graeci.

P. 243, 21. ἐκ τοῦ Ἀδραμυντίου] Isphendiarius filius Sinopes reguli Adramyttio, seu ut Ducas habet, Adramyntio Epibatas venit, quod castrum non longe a Selymbria situm est. Adramyttium urbs est Aeolidis ad mare sita, quae hodie *Landrimytti* appellatur. quare probabile est hunc Isphendiarius filium, Moratis Sultani defuncti generum, Adramyttii tunc degisse, non vero in Sinopensi provincia. aliqua de causa voluit Morates generum suum apud se degere et Adramyttii sedem habitationis habere. non enim ad Epibatas accessisset aut Adramyntio profectus esset, si ex mari Pontico ad castrum novum profectus fuisset. Adramyttium porro urbs sub metropolita Ephesio.

P. 246, 4. ἄλονας] Haec vox locum seu aream, in qua messis trituretur, significat, at pro ipso frumento hic usurpatur.

P. 246, 9. Φερούζαγαν] Leunclavio Pherizes - begus appellatur, in historia Hungarica Frige - begus.

P. 247, 6. Cap. 35. εἰς τεχνίτης] De illo artifice P. 265 Leonardus Chiensis in enarratione captivitatis Cpoleos: *itaque artifex cui provisio negata fuit ex nostris, ad Teucros (Turcos dicere vult) reductus, quanto ingenio potuit, naves frangere studuit.* Laonicus de eodem lib. 8: *τηλεβολιστής δὲ ἦν τοῦ βασιλέως, τὸν ὄνομα Ὀρβανός, ἀπὸ τὸ γένος, καὶ πρότερον παρ' Ἑλλησι διατρίβων, καὶ τοὺς Ἕλληνας ἀπολιπὼν δεόμενος βίου, ἀπίκετο παρὰ τὰς θύρας τοῦ βασιλέως. Sultani porro bombardarius erat Dacus quidam nomine Urbanus, qui inter Graecos primum habitaverat; victus vero quotidiani inopia coactus eos reliquit et ad Sultani portam se contulit.*

P. 248, 9. Πύτζος ὁ ναύαρχος] Phranzes lib. 3 cap. 3 de isto Riccio mentionem facit, et a Turcis interfectum fuisse insinuat his verbis: *et ego 14 Septembris anni 6960, Christl 1451 Cpolim incolumis reverti, in navi optimi viri Antonii Ritzii, qui postea propter Christi fidem martyrium pertulit.*

P. 250, 15. λαλά] Sultanus Vezirem suum hac voce compellens ei ablanditur, et anxietate metuque liberat.

P. 252, 16. Cap. 36. Γρηγόριος] Hic Gregorius teste Phranze lib. 3 cap. 3 anno 1451 mense Augusto ab urbe instar exulis discesserat.

P. 253, 4. ὁ Καθδηνάλιος οὖν] Inter eos qui mercede conducti sunt a Cardinali Sahinensi Isidoro, fuit Leonardus Chiensis Mitylenes archiepiscopus, ut ipse testatur in principio narrationis de captivitate Cpolitana.

P. 253, 12. τὸ πλεῖστον οὖν μέρος τοῦ ἱερατικοῦ] Idem testatur Leonardus Chiensis.

Ducas.

39

P. 255, 1. *κατὰ τοῦ Χοσροῦ*] Heraclio imperante Hunnorum Avarum rex Chaganus Cpolim adortus est, dum V. 195 Chosroes in Asia imperii provincias populabatur et Heraclium in Persarum propulsandis incursionibus distineret. post annos vero 36 imperante Constantino Pogonato Agareni Cpolim obsederunt. tertio sub Leone Isaurio iidem Agareni urbem oppugnarunt. hisque angustiis pressae urbi ter Beatissima virgo Hodegetria opem tulit, ut Graeci docent. has ob causas et tanti beneficii memores Cpoleos incolae sabbato quintae septimanae ieiuniorum, id est more nostro loquendi sabbato ante Dominicam passionis, secundam vigiliam Palatii celebrabant, quae τῆς ἀκαθίστου vocabatur, in qua hymnus ἀκαθίστος et ὀλονύκτιος a clero et laicis stantibus per totam noctem canebatur. ἀκάθιστος enim appellata est illa solemnitas propterea quod a stantibus, non sedentibus indesinenter hymnus canebatur.

P. 255, 16. *ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ*] Leonardus Chiensis: *verum quoniam nec ratio nec auctoritas nec variae Scholarum Isidori Neophytique opiniones adversus Romanae ecclesiae fidem stare poterant, actum est industria et probitate praefati domini Cardinalis, ut sancta unio assentiente imperatore senatuque, si non ficta fuit, firmaretur celebrareturque secundo Idus Decembris, Spiridionis episcopi sancti die. qui pridie Idus Decembris duodecimus est mensis.*

P. 256, 7. *ἄφετε, ἰδόμεν*] Allegata quam proxime verba Leonardi, si non ficta fuit, confirmat hic Ducas.

P. 266 P. 258, 6. Cap. 57. Laonicus l. 8 in principio consulendus, qui apparatus istum describit machinaeque advectionem. Leonardus etiam Chiensis adeundus, et Phranzes lib. 3 c. 8.

P. 258, 23. *ἡ δὲ Σελυμβρία*] Capta Cpoli Selymbria deditionem fecit.

P. 259, 4. *σκήπτρα*] Hic pro turmis equitum tribus usurpatum *σκήπτρα τρία*, quae sub totidem bandis seu vexillis stipendia faciebant.

P. 259, 19. *κανὼν*] Canon hic pro poenitentia et poena quae poenitenti indicitur.

P. 260, 4. *φελώνεις*] Penulam interpretantur alii: sed genus vestis communis olim fuit. *pallium* vertere nolui, siquidem sacerdotibus non convenit, sed solis archiepiscopis, quibus a summo pontifice confertur; a quo etiam olim patriarchae Cpolitani id acceperunt. stolam interpretari placuit, quae omnibus sacerdotibus convenit et propria est. hodie apud Graecos non solum patriarchae sed et episcopi *pallium* gerunt.

P. 261, 1. *ἐν τῷ ναυῷ αὐτῆς*] Vocabantur oratoria illa

ἐκτῆρια. de quibus Canon 31 Synodi 6 in Trullo : τοὺς ἐν τοῖς εὐκτηρίοις οἰκοῖς ἐνδον οἰκίας τυγχάνουσι λειτουργούντας κληρικοὺς ὑπὸ γνώμῃ τοῦτο πράττειν τοῦ κατὰ τὸν τόπον ἐπισκόπου ἔρξομεν , ὥστε εἴ τις κληρικός μὴ τοῦτο οὕτως παραφυλάξῃ , καθαιρείσθω. clericos qui in oratoriis intra domus privatae parietes constructis sacra faciunt , sacras liturgias celebrare in illis ex episcopi loci sententia et assensu decernimus. quodsi quis clericus decreto nostro non paruerit , deponatur. et Leo Philosophus novella 4 de illis ita statuit : ἔρξομεν οὖν οὐ μόνον τοὺς ἐκάστης καθολικῆς ἱερῆς , ἀλλὰ καὶ τοὺς ἱερῆς ἐκάστης οἰκίας , ἄδειαν ἔχειν ἐν πάσαις ταῖς οἰκίαις ἱεραῶσαι τε καὶ μυσταγωγεῖν , οὓς ἂν προσκαλεῖσθαι αἰροῖτο ὁ ἐκάστης οἰκίας δεσπότης. decernimus itaque non solum singularium ecclesiarum Catholicarum (id est hoc loco paroecialium) sed etiam uniuscuiusque domus sacerdotes libere in omnibus domibus sacram mystagogiam celebrare posse , quos singularium domuum dominis vocare visum fuerit. novella deinde sequente in iis baptizare quoque permittit. adeundus Theodorus Balsamo.

P. 261, 11. αἰ γὰρ λάβοις] Quasi corporis dominici consecratione conficiendi potestatem, unionem amplexus amisisset, insanisse Graecos ac transversos actos fuisse certissimum est.

P. 261, 16. οὐκ ἦν ἐνζυμος] Ista ad ecclesiae Graecae ritum pertinent, quae panem fermentatum adhibet et aquam calidam calici immiscet.

P. 262, 23. τῆ παρασκευῇ οὖν τῆς διακαινησίμου] Hebdomada illa Diacaenesimi seu renovationis ea est, quae Paschatis diem sequitur; cuius Codinus Curopalates meminit c. 14 lib. de officiis aulae Cp. vocatur etiam νέα, id est nova, ob renovatos baptismate catechumenos, qui Paschate baptizati fuerant. Latina Balsamonis commentariorum in Canones Apostol. Canone 6η versio, quorum textus Graecus non extat, sic habet : hebdomas autem τῆς διακαινησίμου tanquam ipse magnus dies Dominicus reputatur. anno illo Aureus numerus seu Lunae cyclus fuit X, cyclus Solis VI, litera G. Pascha Aprilis 1, feria 6, diacaenesimi Aprilis 6. Pentecoste Maii 20, Dominica omnium SS. Maii 27. iuxta Ducam ergo coepit Cp. obsidio Aprilis die 6. iuxta vero Leonardum Chiensem, et qui eum secutus est, Bizarum, coepit Nonis seu die 5 Aprilis. Phranzes Aprilis 2 obsideri coepisse l. 3 c. 8 asserit. Hist. Turc. oppugnationem tradunt Rebiul-evel die 17, qui fuit Martii dies 28.

P. 263, 2. κατέναντι τῆς πύλης τοῦ Χαρίσου] Alibi habet Χάρσου. Gylius lib. 1 cap. 20 Topographiae Cpoleos portae Charsianae meminit. Leunclavius cap. 200 Pandectar. Hist. Turcicae, hodie vocari a Turcis *Egri capi*, id est ob-

liquam portam, docet. Graeca vox *κάρσιος* *obliquum* significat; et tramite obliquo in urbem per illam portam patet ingressus, qualem in portis arcium urbiumque munitarum locandis architecti nostri regulam servant. loco citato notat Leunclavius a quodam Charsia portam illam Charsiam appellatam; quem P. 267 Venetae factionis fuisse Paralipomena originum Cpolitanarum a Gretzero edita tradunt, et Magdalaе cuiusdam tribuni plebis collegam, quando Theodosius iunior diebus 60 muros terrestres ad Blachernas usque construxit. vicina est illa porta palatio Constantini vulgo dicto, Blacherniano olim appellato. Leonardus Chiensis portam illam appellat Caligaream sive Caligariorum, qui sutores sunt. in illo Constantini palatio cubiculi superioris concumerationis ianuae boream spectantis, et qua in meniana patet exitus, lapidi superliminari aquila biceps alis expansis insculpta est; et in columellarum, quae meniana ambiunt, capitulis lilia scuti Francisci cernuntur; aliquot etiam scuta hac forma expressa in palatio illo videntur.

aliquando putavi Pascha legi debere, et a Francis nostris scuta illa insculpta fuisse cum mentione Paschatis, quod Cpoli capta utrumque Paschatis festum in urbe celebrassent; quod etiam Balduinus in festo Paschatis, ut historici tradunt, et eorum aliqui in ipsa Paschatis vigilia, Cpolitanus imperator electus sit.

P. 263, 4. *Ξυλοπόρτης*] Xyloporta est illa quae vicinissima est occidentali urbis angulo. Blacherniana olim dicta fuit, quod Blachernarum templo proxima esset, videndus Gillius lib. 1 c. 20. Leunclavius, Pandectis Hist. Turc. c. 200, appellat eam Xylokercon. verum diversas fuisse persuadeor; hancque Xylokercon eam esse quam Ducas Kercoportam infra appellat, quae iam a longo tempore oclusa tenebatur. quod ut credamus et asseramus, auctor nobis est Cantacuzenus lib. 3 c. 9: *καὶ διελέγετο κρύφα τοῖς ἐν Βεζαντίῳ φίλοις, εἰὰν δύναιτο τὴν πόλιν αὐτῇ παραδίδοιμι ἐπηγγέλλοντό τε τὴν τῆς Ξυλοκέρκου λεγομένην πύλην ἐκ πόλεων ἐτῶν ἀπρηχοδομημένην διορύξαντες εἰσάγειν. clam etiam cum amicis suis, qui Cpoli morabantur, colloquitur et agit, quomodo sibi urbem tradere possent, promittebant illi portam quae Xylocerci dicitur, quaeque a multis annis pariete clausa erat, perfossuros, et ut illa ingrederetur urbem, patefacturos.*

P. 263, 5. *τῆς Χρυσῆς πύλης*] Aurea porta adhuc clausa est. Selymbriae porta olim appellabatur, ut notat Leunclavius l. c. ad illam extra muros fons adhuc extat, prope quem templum B. Mariae deiparae extractum erat. in marmore sculpti Herculei labores Auream portam ornantes cer-

nuntur. sed calcis albo, cum anno 1647 eos considerabam, ut et totus moenium ambitus, inducti erant, ita ut oculos fugeret sculpturae elegantia.

P. 263, 6. ἕως τοῦ Κοσμηδίου] De Cosmidio Zonas Annal. Tomo 5 in Romano Lecapeno; ex quo ad littus Ceratini sinus extra urbem situm fuisse patet. καὶ κατὰ τὸν τοῦ Κοσμηδίου αἰγιαλὸν etc. Nicetas etiam in Annalibus: ἡ δὲ ἱσπὸς μετὰ τῆς προβεβλημένης πεζῆς στρατίας τῇ Κοσμηδίου ἐπίστανται, μικρὰν ἐφευρηχότες ἐκ τῶν Ῥωμαίων ἀνίστασιν, περὶ τὴν ἐκεῖ που γέφυραν καὶ τὸν λεγόμενον τρομητὸν λίθον. καὶ τὰ μὲν πλοῖα καὶ αἱ νῆες καὶ οἱ δρόμωνες ἐκεῖ που προσίσχουσι. *coriae equestres (Latinorum) cum peditatu, qui antecedebat, Cosmidium occupant, cum languide ipsis restitissent Romaei, qui ad pontem illic constructum et lupidem Perforatum appellatum stationem habebant.* fuisse autem locum illum extra urbis muros ex eodem loco constat: σκηναὶς τε ὀρθαῖς ἐώρων οἱ ἐν τοῖς τείχεσι. *erecta tentoria (Latinorum) videbant, quae intra muros erant.* et cap. seq. satis ostendit Ducas ad littus Ceratini sinus extra urbem Cosmidium situm fuisse. locus ergo ille ad extremum littus sinus Ceratini situs erat iuxta pontem S. Mainantis, et alius esse nequit praeter eum qui hodie Ai-bazari appellatur, cui vicina est Meschita IUP appellata, in qua collegii doctorum et legisperitorum pontifex, Muphti appellatus, imperatori novo imperium adepto, precibus quibusdam additis, acinacem cingit.

P. 264, 8. Θωμᾶ τοῦ δὲ Ἀκίνου] B. Thomas de Aquino opusculum scripsit adversus Graecos, quod Urbano IV pontifici maximo dedicavit. extat editum in operum illius P. 268 tomo 17; eodemque continetur aliud opusculum ordine tertium, adversus Graecos Armenos et Saracenos scriptum.

P. 264, 9. Δημητρίου τοῦ Κυδωνῆ] Iohannes Cantacuz. lib. 4 cap. 16 Histor. huius viri eruditissimi, cuius plura doctrinae ac eruditionis monumenta extant, mentionem facit. fuit Cantacuzeno familiaris hic Demetrius, vitamque monasticam cum Nicolao Cabasila amplecti aliquando meditatus est. in Serenissimi Hetruriae magni Ducis bibliotheca Laurentiana Ptolemaei Mathematicae Syntaxeos volumen in membranis elegantissime scriptum adservatur, quod hic Cydones in bibliotheca sua olim habuit. in illo tres lunares eclipses Thessalonicae observatas earumque momenta adnotantur, ex quibus epicycli lunaris quantitas demonstratur. has observationes a Cydone et Cabasila habitas et consignatas fuisse arbitror; quarum prior facta adnotatur anno Alexandri 1665, Athyr 13 in 14, lucescente hora 2. m. 24 post mediam noctem, sole sagittarii gradum 16. m. 7 percurrente.

P. 264, 11. *Μεγαδούκων σύνεργον*] Hic est Lucas Notaras, de quo cap. 19 supra mentio facta est; quem Leonardus Chiensis Chir Lucam appellat, id est, *κύριον Λουκᾶν, Signor Luca*; qui cum Scholario sentiebat, de quibus talia verba facit Leonardus: *intendeat ex una parte Scholaribus, ex altera Chir Luca quandoque ad praesentiam semet Apostolicam conferre, ut hi essent qui soli rem intellexisse viderentur, quique primi laudarentur tantae unionis auctores.*

P. 265, 12. Cap. 38. *Βενετικῶν ἐμπορικῆ καὶ τριήρεις*] Tres fuerunt, ut adnotat Leonardus, qui intra urbis muros tunc agebat. aderant insuper duae agiles seu leves triremes Venetae actuarias illas comitatae. Bizarus lib. 12 naves Genuenses septem, Cretenses tres et Chienses paucas in Byzantii portu fuisse tradit.

P. 265, 18. *Ἰωάννης Λύγος*] Leonardus eadem de Longo narrat, deque extra portas obsessorum eruptionibus.

P. 267, 8. *οἱ τῶν τοῦ Γαλατᾶ Γενουίται*] Leonardus clam Galatinos opem tulisse obsessis ait: verum eos ignaviae arguit, quod castrum ad fauces Bospori aedificari non impediterint.

P. 268, 3. *κεκλεισμένος σὺν τῇ ἄλυσαι*] Cpoleos portum catena ferrea clausum fuisse securitatis causa constat, cum Galli Cpolim expugnarunt, ut Nicetas in Annalibus docet. *ὡς δὲ οἱ μὲν ἐπίγειοι οἱ δὲ ἐνάλτιοι τῷ φρουρίῳ ἐπίστησαν, ἐν ᾧ εἰδιστοὶ Ῥωμαίοις σιδηρᾶν βαρυτάλαντον ἀποδέειν ἄλυσιν, ἥνικα πλοίων πολεμίων ἐνσταίη τις ἔφοδος, εὐθὺς προσβύλλουσι τῷ ἐρύματι. ut vero, qui terra profecti et mari advecti erant, ad castrum accessere, in quo retinaculum fixum est, cui catenam ferream gravissimamque alligare solent Romaei, si classis hostilis irruptio immineat, statim illud oppugnant.* Laonicus lib. 8 catena ferrea clausum fuisse portum hocce obsidionis tempore tradit.

P. 268, 7. *πέντε*] Tres fuisse Chienses narrat Leonardus, et navale proelium describit. Laonicus etiam lib. 8 adendus.

P. 270, 4. *λίτραι πενταχόσαι*] Hoc per hyperbolam dixit Ducas quingentas etiam uncias aequavisse incredibile est, necum tot libras verum fuerit. fortasse drachmae hic intelligendae sunt, quarum quingentae aequant uncias 62 cum semisse unius, id est libras nostras quatuor, minus se-scuncia.

P. 270, 7. *Πάλδα*] Balthoglum appellat illum Leonardus; cui vitam concessisse Mehemetem procerum precibus flexum: fortunis tamen omnibus honoribusque privatum scribit. Laonicus lib. 8 paulo aliter de Palda, quem Pantoglen

vacat, disserit, et inter proeliandum a suis laesura fuisse P. 269 tradit. Phranzes quoque adeundus lib. 3 cap. 10.

P. 270, 21. προσάττει τοῦ εὐθυδρομηθῆναι] Hoc factum fuisse asserit etiam Leonardus Chiensis, et per stadia 70 terra tractas fuisse biremes. res equidem ardua, et locorum peritis tanto magis difficilis videtur, quod e mari per clivum saxum trahendae fuerunt. Augustinus Iustinianus in Chronicis Genuensibus terra tractas in *aquas dulces* tradit, id est in fluviorum Barbysae et Cydaris ostia, quibus in sinum Ceratinum influunt. Leunclavius lib. 15 transvectionem illam navigiorum terra factam quoque asserit, ut et Laonicus lib. 8 et Phranzes lib. 3 cap. 10. extat apud Zonaram in Basilio Macedone et apud Cedrenum tale tractatarum terra navium ex uno mari in aliud exemplum. Nicetas Ooryphas Saracenos ut imperatos et ex improvise opprimeret, e Cenchrearum portu in sinum Corinthiacum terra traduxit. Zonaras διὰ τοῦ κατὰ Κόρινθον ἰσθμοῦ ταχέως διαγαγὼν τὰς τρεῖς ἐν τῇ ξηρᾷ ἐπιτίθειται τοῖς πολεμίοις, ἀνωσιτί. per *Isthmum Corinthiacum* terra *triremes* celeriter traxit, et ex improvise *hostes* adoritur.

P. 270, 23. τοῦ διπλοῦ κίονος] Uno verbo *Διπλοκίονιον* dicitur, Turcis vero *Betziktachs*, id est *Cumarum Saxum*; quod a Galata ad Pontum Euxinum navigantibus post superatum locum, qui *Ortachioi* appellatur, ad sinistram statim occurrit.

P. 271, 2. φαλαγγίαν] Phalangia ligna sunt, quibus naves dum in terram subducuntur aut in navali repositae stant, fulciuntur. Phranzes adeundus lib. 3 cap. 10.

P. 271, 4. τοῦ ἱεροῦ στομίον] Hoc loco *στόμιον ἱερὸν* iuxta *Διπλακίονιον* collocare videtur Ducas, unde navigia in sinum Ceratinum terra tracta sunt. in quo locorum situ cum Gillio et Leunclavio non consentit, qui *πόμα ἱερὸν* supra castella locant versus Pontum Euxinum, ita vocatum a templo Iovis Urii, quod in Christianae religionis templum a Constantino magno postea commutatum est.

P. 271, 4. καὶ ὅτε ἠβούλετο ἀπολύειν τ' μ'] Hoc bombardarius faciebat, ut certius dirigeret ictum maioris tormenti; quem, ut efficaciorē, ad locum destinatum certo dirigi magis intererat. Laonicus lib. 8 narrat ad latera maioris tormenti duo minora apposita fuisse, ita ut tribus bombardis murus V. 197 quateretur, primo minoribus, maiori deinde, quod lapides trecentarum librarum pondo emittebat.

P. 272, 8. ἦν δὲ τότε κατὰ τὸ εἶδος εὐρηθεῖσα] Quotannis feria 5 quintae septimanae ieiuniorum, cum *μέγας κωνών* ab Andrea Cretensi compositus recitatur, atque etiam vigilia prima in palatio peragebatur, imago B. Mariae Vir-

ginis Hodegetriae a monasterio τῶν ὀδηγῶν in palatium detrebatur. Codinus cap. 12 offic. Cp. ἀπὸ δὲ πρώτης αὐτῶν ἐπιδημοῦσα ἐν τῷ παλατίῳ εἰκὼν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς ὀδηγητρίας μένει μέχρι καὶ τῆς μεγάλης κοριακῆς τοῦ Πύσσα. ἤτινα εἰκόνα ἐρχομένην μὲν ἀπαιτῶ ὁ βασιλεὺς ἐν τῇ πύλῃ τοῦ παλατίου αὐλῆς, τῇ δευτέρῃ δὲ ἀπερχομένην προπέμπει μέχρι καὶ τῶν ὑψηλῶν ἐκτός, καὶ γενομένης ἐκεῖσε μνήμης τῶν βασιλέων ὁ βασιλεὺς ἀποστρέφει. *a prima quatuor istarum vigiliarum Sanctissimae Deiparae imago in palatium venit, et usque ad magnam Paschae Dominicam in eo moratur. cui venienti ad portam aulae palatii occurrit imperator. feria vero secunda post Pascha abeuntem deducit ad usque gradus altos exteriores; factaque ibi imperatorum commemoratione imperator revertitur.* de hac Sanctissimae Virginis imagine ad-eundus Gregoras libro 5, qui Michaelem Palaeologum primum urbem, post exactos Latinos, intrasse praecante sancta imagine scribit. lib. 9 Andronicum seniore ante illam orasse, dum ipsius nepos iunior Andronicus ipsum invadit, tuncque in palatio stetit sancta imago extra tempus consuetum, capta siquidem fuit ab Andronico iuniore Cpolis Maii 24, multis post Pascha celebratum diebus. quae etiam huius ultimae P. 270 obsidionis tempore in palatio ad expugnatam urbem mansit. Cantacuzenus quoque lib. 4 cap. 1 narrat Annam imperatricem eiusque filium Iohannem imperatorem orantes ante imaginem SS. Virginis Hodegetriae stetisse, cum ipse Cantacuzenus occupata urbe in palatium penetravit. de illa qui plura volet, adeat Iac. Gretzeri comment. in cap. 12 Curopalatae Codini.

P. 272, 11. ἐν τῇ μονῇ τῆς Χώρας] Huius monasterii hoc loco et pag. 162 mentionem facit Ducas. illud Gregoras lib. 9 cap. penult. a Iustiniano aedificatum, collapsum deinde ab Alexii imp. socru instauratum, tandem a Theodoro Metochita ruinae proximum resectum fuisse lib. 8 scribit. Gregorae interpres vertit Choraе monasterium; quare vero Χώρας appellatum sit nescio. in versione vertimus, tanquam Χώρας hoc loco *regionem* vel *vicum* significaret. sed videtur melius esse, si Choraе monasterium appellum, forte quia in urbis parte, quae Χώρα proprie appellabatur et quae palatio vicina fuisse videtur, constructum esset.

P. 274, 5. ὁ ἐξ τῆς Οὐγγρίας] Ita se res habet. anno 1453, Idibus Februarii, Ladislaus Posthumus Alberti filius Hungariae rex Budam venit; et a Iohanne Hunniade Corvino, qui a Varnensi clade prorex Hungariae fuerat et Hungaricam reipublicam administraverat, arces quam plurimae ei, administrationem regni tunc capessenti, redditae sunt. quod vero Turcorum mala fides suspectos ipsos semper

redderet, Hungariae partes inferiores tuendas Corvinus suscepit: perque multos dies in regia aula versatus, et secum omnibus consiliis communicatis, a Ladislao honorifice dimittitur. sed de pace inter Mehemetem et Corvinum iusta, aut de pacis illius instrumento scripto reddito, missoque ad Mehemetem nuntio, nullum verbum historia Hungarica facit. imo ubi Ladislao regni administrationem suscepit, adversus Turcos Iohanne Capistrano adhortatore Corvinus statim se accinxit.

P. 274, 18. *ὅτι δὲ μετὰ τὴν τρίτην ἤταν*] Quae accidit anno 1448 ad Cossovum campum, seu Merulae.

P. 275, 9. *τοῦ ἀγίου Ρωμανοῦ*] S. Romani porta hodie vocatur a Turcis *Top-capi*, id est tormentorum bellieorum seu bombardarum porta, eo quod machinas illas ad expugnandam urbem contra istam portam praecipue direxerit Mehemetes. stat autem ipsa inter Adrianopolitanam et Novam Turcis *Geni-capi* appellatam.

P. 275, 21. *ἐν τῇ βασιλικῇ πύλῃ*] Haec porta Regia Leunclavio eadem est cum Pulchra.

P. 276, 4. *ἐκδεχόμενος τὴν ὄραν*] Huc referri debent, quae in Legatione Cpolitana Luitprandi Cremonensis episcopi leguntur; quam ipse anno 968 obiit. pro Othonibus Augustis et Adelheida ad Nicephorum Phocam. eius verba talia sunt. *Sed cur exercitum non in Assyrios duxerit, quae-so advertite. habent Graeci et Saraceni libros, quos ὀράσεις seu visiones Danielis vocant, ego autem Sibyllanos; quibus scriptum reperitur, quot annis imperator quisque vivat, quae sint futura eo imperitante tempora, pax an simultas, secundae Saracenorum res an adversae. legitur itaque huius Nicephori temporibus Assyrios Graecis non posse resistere, huncque septennio tantum vivere, post cuius obitum imperatorem isto deteriorem (sed timeo quod inveniri non possit) et magis imbellem debere surgere; cuius temporibus praevalere debent ad eo Assyrii ut in Chalcedoniam usque, quae distat Cpoli haud longe, potestative cuncta debeant obtinere. considerant enim utriusque tempora: una eadem re Graeci animati insequantur, Saraceni desperati non resistunt, tempus expectantes cum et ipsi insequantur, Graeci interim non resistant. hactenus inter Turcos piratas iste mos invaluit, ut librum quendam in pretio habitum et religiose observatum adeant, sortes ex eo ducant, ut olim Homericas et Virgilianas et omnium aestimatione ac religionis opinione praecipue cultas Praenestinas consuluisse veteres novimus. quodsi ex libro pirata faustam sortem duxerit, naves quascunque adgredi haud dubitat nec cunctatur. saepe tamen delusus stultae credulitatis ac P. 271 barbarae superstitionis poenas, praeda ipse factus, fuit. gen-*

tis Turcicae moribus satis congruit, hariolos et Isicos, vel ut Laonicus Zichidas appellat, qui in Mehemetis exercitu plures erant, tempus commodum urbi expugnandae indicasse: sic enim spes obsidentibus iniecta urbe potiundi, auctique ad coeptum perficiendum animi.

P. 276, 5. *ὁ δὲ βασιλεὺς ἰδὼν τὰ τείχη*] Notant historiici Saraceni a gente sua Cpolim saepius obsessam fuisse. primo imperante Constante Heraclii nepote, anno eius 13, Christi 654; tuncque totus ager Cpolitanus direptus fuit. secundo Constantini Pogonati anno 5, Christi 672. tertio Leone Isaurio imperante anno Christi 717. quarto Constantini Copronymi temporibus, anno Christi 743. verum huius obsidionis quartae gloriam totam falso sibi arrogat, suisque auspiciis bellum gestum fuisse praedicant, iuxta Graecos siquidem sic se res habet. dum Ardavasdam usurpatorem Copronymus bello petit et imperium recuperare conatur, Cpolim obsidet ac capit anno praedicto 743. quinto obsessa fuit eiusdem Copronymi anno 24, Christi 764. sexto tandem anno quarto Leonis Copronymi F. Irenes mariti, qui fuit annus Christi 779. anno praeterea Christi 798, regnante Irene, Saraceni in Thraciam penetrant et ad suburbia Cpoleos omnia depraedantur. postea anno 821 a servo quodam fugitivo Thoma, qui ad Saracenos transfugerat fidemque Christianam eiuraverat, Cpolis obsessa fuit, anno quoque 914 Bulgari urbem obsidione cinxerunt. a Gallis et Venetis anno 1304 obsessa ac expugnata fuit. eam quoque Moratos II per trimestre tempus obsedit, et tandem anno 1453 a Mehemete II expugnatur, qui tormentis aeneis, quae anteriora saecula ignorabant, muros quassavit ac diruit.

P. 276, 12. *στέλλας πρέσβεις*] Laonicus lib. 8 narrat Mehemetem legatum ad obsessos misisse Ismailem Spentiaris F., ut eos ad deditioem hortaretur, vel potius ut urbis statum exploraret. ad illum vero Graecos respondisse nullo modo se dedituros, sed extrema, ut urbem tuerentur, passuros.

V. 198 P. 277, 1. *ταῦτα ὁ βασιλεὺς ἀκούσας*] Leunclavius lib. 15 contrarium ex historia Turcorum refert, Constantinum scilicet et Chir Lucam de deditioe facienda cogitasse, nisi Italorum auctoritate et factione, qui ei nusquam consensuri erant, ab hoc proposito retracti fuissent.

P. 277, 9. *τότε ὁ Λόγγος Ἰουστινιανός*] Huius coepti meminerunt Laonicus lib. 8, Leonardus Chiensis et Phranzes lib. 3 c. 11. de nave Genuensi a Turcis demersa idem Phranzes capite 12 disserit, sed a nostro in quibusdam dissentit.

P. 279, 11. *κατασκευάσει καὶ γέφυραν*] Leonardus Chien-

sis, Laonicus lib. 8, Leunclavius lib. 15, Phranzes lib. 3 cap. 10 adeundi.

P. 279, 20. Cap. 39. Ἀπαρτίσας εὖν τὰ πάντα] Capite proximo diximus quisnam fuerit ille legatus, et quo animo a Mehemete fuerit missus. praeter Laonicum adeundi Leonardus Chiensis, atque etiam Paulus Maurocenus Historiae Venetae libro 24.

P. 280, 14. καὶ ἀπόκοπον καὶ τοὺς φόρους] Non conveniunt de huius tributi solutione Ducas et Laonicus. ille quippe Constantinum inducit quamlibet vectigalis annui summam pollicitum, quantam Mehemetes imperaret; quod hunc respuisse supra narravit. Laonicus vero decem myriadas nummorum tributi nomine sibi solvi Mehemetem petiisse scribit.

P. 281, 7. τὴν μιὰν αὐτῶν φωνήν] Intelligit voces illas *Alla-hu*, id est *deus est*, et illas *Alla-hu-ekber*, id est *deus magnus est*. quas quidem Ducas *μιὰν φωνήν* appellat, quia a pollutis impiorum labiis, dei nomen contra ipsum eiusque ecclesiam usurpantibus, pronuntiat.

P. 282, 14. ἐκαλεῖτο ποτὲ Κερκοπόρτα] De illa ne verbum quidem faciunt Gyllius et Leunclavius, videnda sunt quae supra cap. 37 attulimus, ubi de Xyloporta mentio habetur.

P. 282, 21. ἀπὸ τῆς Ξυλοπόρτης ἄχρι τῆς πλατείας] Hagio-bazari, vulgo Ai-vazari appellatur his temporibus; vicina est Occidentali urbis anguli. verum differt a porta Xylocerco appellata. haec quippe Xyloporta semper aperta fuit: at Xylocercos etiam Cantacuzeni temporibus, huiusque etiam obsidionis clausa erat. Platea Cynego vicina est.

P. 282, 23. ἀπὸ τῆς ὀρειᾶς πύλης] Pulchra porta appellabatur, quae hodie *Bacze-capi*, id est *horti porta*, vocatur, vel *Cifut-capi*, quod magna frequentia portae illius proximi vici ab Hebraeis habitentur, qui per contumeliam *Cifut* appellantur.

P. 283, 1. τὸν Μεγαδημήτριον] Arx illa fuit in promontorio quod Bosphorus Thracius et sinus Ceratinus ambiunt; in quo hodie Sultani Saraium aedificatum cernitur.

P. 283, 2. τὴν ἐν τῇ μονῇ τῆς ὀδηγητρίας] Ex hoc loco et superiori cap. 11 colligere licet monasterium τῶν ὀδηγῶν non longe fuisse dissitum a muris Bosphoro obiectis.

P. 283, 4. ἄχρι τοῦ Βλάγκα] Non longe distat hic locus ab arce Heptapyrgo, *Iedi-cula* Turcice dicta.

P. 288, 2. Ἀζαπίδες] Haec vox proprie significat pedites; et Genitzeri eo nomine appellari possunt, quod pedites etiam sint.

P. 288, 15. ὁ Μαΐος φέρων εἴκοσι ἑννέα] Capta fuit Cpolis anno 1455, Maii 29, ut Phranzes quoque et Leonardus, qui obsidionem toleravere, testantur; quare nulli chronologi contra horum auctoritatem audiendi sunt. annus Hegirae 857 tunc agebatur, et Tziumadi-evel dies 20. coeperet autem annus ille Iannarii die 12 1455. fuerunt itaque initia mensium, Muharam Ianuarii 12, Seplier Februarii 11, Rehiul-evel Martii 12, Rehiul-Achir Aprilis 11, Tziumad-evel Maii 10, cuius proinde mensis dies 29 fuit Tziumad-evel dies 20.

Qui conferre volet Ducae narrationem de expugnata Cpoli cum aliorum narrationibus, adeat Leonardum Chiensem cum Philippi Loniceri historia editum; Laonicum lib. 8, Phranzen, qui accurate omnia, quae ad urbis obsidionem pertinent, complexus est lib. 5 a cap. 12 ad 19. Iustinianus porro apud plerosque male audit, et propter obmissam mari propugnationem accepto levi tantum vulnere ignaviae accusatur. errorem etiam gravem admissum ab ipso notant, quod loco, cui praecerat, decedens nullum qui imperaret substituit. in insula Chio inglorius postea obiit, ut tradit Petrus Bizarus Historiae S. P. Q. Genuensis lib. 12. Augustinus Iustinianus in Annalibus et Folieta lib. 10 vulnus letale ipsum accepisse scribunt.

P. 289, 1. τοὺς μέρει τοῦ Ταύρου] Tauri regio est illa, in qua Sultani Baiazitae meschita et balnea aedificata sunt.

P. 289, 18. ἄκρι τοῦ κίονος τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου] Eadem est cum columna Crucis; hodie *columna cremata* appellatur, quod incendiis tota deformata sit.

P. 293, 20. Μάρτυρος Θεοδοσίας] Templum illius sanctae in ea parte quae *Casan Bassa* hodie appellatur, ultra sinum Ceratinum sita, Galatae adiacente; in meschitam postea conversum est. at quomodo potuerunt sinum transire, cum Turci omnia littora compleverint?

P. 293 P. 298, 7. Cap. 40. τότε καὶ ὁ Τύραννος] Phranzes videtur nostro consentire cap. 18 lib. 3, et eo ipso captae urbis die illam ingressum esse Mehemetem affirmare. alii, inter quos Leonardus et Bizarus, tertio ab urbe capta die intrasse illam asserunt.

P. 298, 25. αὐτὸς δὲ κελύσας ἕνα] In templo S. Sophiae recitatas ab Imame seu doctore Hutbeas preces, die Veneris expugnationem urbis sequenti, qui fuit Iunii dies primus, tradit Leunclavius l. 15. *primo post urbem captam Veneris die celebratum ad Aiam Sophiam (sic Turci scribunt), hoc est ad Hagiam seu Sanctam Sophiam, festum fuit longe maximum; conceptaeque preces Hutbeae Sultani Muhamedis*

nomine, pro ipsius tam incolumitate, quam prosperitate ritu veteri, quo Turci ~~unq~~ omnia fausta principibus optare solent.

P. 300, 1. *μη φοβου*] Phranzes lib. 3 cap. 14 Halilem Bassam consilium Mehemetis patefecisse obsessis et animum ipsis addidisse narrat.

P. 300, 4. *ει ο βασιλευς απεδρα*] Phranzes lib. 3 c. 18 agnatum imperatorem ex calceis purpureis aquilisque in eis depictis scribit, qualibus uti imperatores consueverant.

P. 300, 18. *του Αυγουστειου*] Forum Augustium non longe a S. Sophia aedificatum, et in quo columna a Iustiniano erecta fuit, suaque statua equestris ei imposita. Proprius de aedificiis Iustiniani sermone 1.

P. 301, 20. *τον δε Μεγαδουκα*] Dissentiunt a se invicem Ducas et Phranzes in iis quae ad Magnum ducem Lucam Notaram pertinent. hic equidem inimicum et infensum nimis ei se profitetur. Laonicus ad nostri Ducae sensum magis accedit.

P. 306, 12. Cap. 41. Hoc capite Ducas monodiam in captam desolatamque urbem, Nicetam Acominatum Choniam imitatus, scripsit.

P. 312, 9. Cap. 42. *Σακκον αρχιερατικον*] Id est vestem sacerdotalem, quae ad modum sacci consuta est, extumque capiti et manibus praebet, eamque superiniectam induunt. solis patriarchis saccus competit, quem tribus anni V. 199 diebus, Paschate Pentecoste et Natali, gestant.

P. 312, 10. *επιτραχην*] Patriarcharum et archidiaconorum gestamen; *αμνοι χρυσοϋφαντοι* sunt panni, in quibus agnorum figura et imago, qua Iesus Christus dominus noster vere agnus dei significatur, acu depicta est.

P. 313, 16. *και επαρχον καταστησας*] Leunclavius hunc quoque Suleimanem-begum appellat, et Subassam a Mehemete Cpoli captae praepositum narrat.

P. 313, 17. *και τον μεγα ναον*] Hoc factum Iunii die 1, feria 6, seu die Veneris, ut ad cap. 40 ex Leunclavio adnotavimus, ita ut prius S. Sophia in Meschitam transmutata ritui suo consecraverit quam Galatam intraverit.

P. 314, 13. *απελογισατο ον πρωτων*] Iacobus Bosius Hist. milit. Hierosolymit. lib. 7 post captam urbem, anno 1453, Chios Lesbios Servios Trapezuntinos et Caffatinos vegetiles factos esse narrat.

P. 314, 13. *τη προσει της Σερβιας*] Leunclavius asserit lib. 15 eadem aestate qua capta est urbs, Mehemetem in Serviam exercitum duxisse, et anno sequente arcem Novabardem occupavisse.

P. 315, 14. *ως ο τοπος ον δεσποζεις*] Nescio quod ius P. 274 in Servia se habere iactabat Mehemetes, qui maternum ge-

nus a Vulcoviczio non ducebat: Maria enim Georgii filia natus non erat Mehemetes, sed ancilla videnda quae supra ad cap. 50 diximus. hinc colligere possumus quam noxia ac pestilens sit arta nimis societas cum gente Turcorum, qui ex tali contracto matrimonio ius sibi acquisitum iactabant. affinitas ac foedera illa procul fugienda erant, Christianis praecipue, qui in certam perniciem illis trahebantur. pacem tamen ac societatem, quales cum ceteris intercedunt Christianis, cum illis inire et pacisci licitum et commerciis tractandis utile atque commodum. fas etiam adversus usurpatoris iniustam invasionem illos obicere; nec aequitatis studiosus regem aut rempublicam, qui repugnando impar adversus potentio-rem invadentem hostem auxilia inde sibi paraverit, merito reprehendere potest. peccat qui aggrediendo adversarium adigit ad tales protectores et adiutores confugere et viam iis ad nostras provincias occupandas sternere: quidquid enim uni perit principi Christiano, omnibus perit.

P. 317, 25. εἰσελθὼν δὲ ἐν τῇ πόλει] De aedificiis a Mehemete Cpoli constructis adeundus Leuncl. lib. 15 et in Pandectis cap. 159.

P. 318, 12. ἔμαθον παρὰ τινῶν] Advertendum est Michaelē Palaeologum primum diem obiisse anno 1285, ut cap. 2 in margine adnotavimus; etiamque Turcos coepisse tunc Asiae minoris themata residua diripere ac depraedari. Ertogrul Othmanis pater vivis exemptus est anno Hegirae 687, qui coepit anno Christi 1288, Februarii 5, fer. 5. tuncque agebat Othman annum 55, ita ut principia militiae illius superstite adhuc Ertogrulē cum Michaelis primi Palaeologi ultimis temporibus congruant.

P. 318, 23. ἐλέγγετο γὰρ] Non solum Michael conscientiae stimulis vexabatur, sed et filius eius Andronicus, ob excaecatū et imperio spoliatum contra ius iurisiurandique sacramentum Iohannem Lascarim. Nicephorus Gregoras lib. 6 adeundus cap. 7.

P. 319, 2. τὸ μαντεῖον οὖν] Vox ista conficta proculdubio ab illis qui ultimis Iohannis Palaeologorum postremi diebus res Graecorum ad exitium adductas cernebant, et ἄκρα στοιχεῖα accipientes nominum Palaeologorum qui ab anno 1258 regnarunt, Michaelis I, Andronici I, Michaelis II, Andronici II, Iohannis I, Manuelis et Iohannis II, vocem illam nihil significantem MAMAIMI composuerunt. ex Gregora equidem discimus temporibus Michaelis Palaeologorum primi oracula quaesita fuisse, hisque ineptiis et praestigiis animos suos, non superstitione solum percussos sed et ignavia et sordida deiectos, Graecos pavisse. adeundus ille lib. 5, tribus locis non longe a fine.

Non extra rem fuerit, si hic indicemus quaedam ex astrologia iudiciaria petita oracula vel praedictiones circa Musulmanorum regnum, ut vanitas artis et eorum qui fallendos se illis hariolis bona fide tradunt stultitia deprehendantur. in bibliotheca Serenissimi magni Hetruriae ducis Ferdinandi secundi extat MS liber cuius titulus est *παράδοσις εἰς τοὺς Περσικοὺς κανόνας τῆς ἀστρονομίας*, et sic incipit, ἡ τῶν Περσικῶν κανόνων σύστασις γέγονε, et in illo praeterea quaedam astrologica continentur; ex quo codice supra cap. 12 allatum thema coeleste, ad tempus ἀναρρήσεως Manuelis imperatoris constitutum, excerpimus; atque etiam sequentia exscripsimus ex Stephani cuiusdam Alexandrini astrologi de Mohammede et illius de religione dogmatibus successoribusque ex astrorum positione vaticinio.

Στεφάνου φιλοσόφου καὶ οἰκουμενικοῦ διδασκάλου, τοῦ Ἀλεξανδρέως, ἀποτελεσματικῆ πραγματεία πρὸς Τιμόθεον τὸν αὐτοῦ μαθητὴν, πρόφασιν μὲν ἔχουσα τὴν νεοφανῆ καὶ ἄθεον νομοθεσίαν τοῦ Μωάμεθ, πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τῶν μελόντων προσαγορεύουσα.

Ὡς οἶδα, ὃ εὐφρέστατε Τιμόθεε, ἡμῶν τὴν διατριβὴν ἐν τῷ παιδευτηριακῷ κηπιδίῳ ἔχόντων ἐπέστη ἡμῖν ὁ αἰδεσιμώτατος Ἐπιφάνιος ὁ Ἀραβικὸς ἔμπορος, ἀπὸ τῆς Ἀραβίας ἀφικόμενος· καὶ χαιρεῖν ἡμᾶς προσαγορεύσασα, P. 275
 ἀσμένως αὐτὸν καὶ ἡμεῖς καὶ φιλοφρόνως ἀντησπασάμεθα. ἔφαμεν δὲ πρὸς αὐτὸν „εὖ ἦκεις, ὃ φίλε, καὶ τοῖς κυλοῖς ἀγωγίμοις ἡμᾶς ξένις.“ ὁ δὲ πρὸς ἡμᾶς καὶ μάλα φιλοτίμως ἀντεπεκρίνατο. „τί οὖν μάλιστα ἐνήνοχας“ ἔφη „τοῖς φιλοσόφοις ἡμῖν;“ φάναι δὲ τὸν ἔμπορον „εἰ μὲν τι καὶ ἄλλο οὐκ οἶδα, μάλιστα δὲ ὧν ἐτεθείμην ἐπ’ ἀλλοδαπῆς, τὴν ἐξήγησιν ἐτοιμὴν ἔχω, ξενοφωνοῦσαν ἡμᾶς καὶ ἐκπλήττουσαν, ἀπαγγέλλαι.“ „πῶς ἔχει αὐτή;“ ἦν δ’ ἐγώ. ὁ δὲ ἔφη πρὸς ἐμέ „τὸν ἀστρόλαβον διαρτᾶν ἐπίσηψόν τινα τῶν σῶν φοιτητῶν, καὶ τὴν ὠροσκοπικὴν μοῖραν γινῶδι, παραιοσημιουμένου καὶ τὴν τῶν ἀστέρων κίνησιν καὶ τῶν κέντρων τὴν διευκρινημένην βεβαίωσιν, διὰ τὸ καινὸν διήγημα καὶ ξένον τὸ ἐπιχείρημα.“ παραρῆμα δὲ ἐγὼ τῷ ἐμῷ Συρροσίτῳ ἐνετειλάμην διαρτᾶν τὸν ἀστρόλαβον· αὐτοῦ δὲ διαστοῦντος καὶ τὴν ὥραν πολυπραγμονοῦντος, ἀνοίξας τὸ στόμα ὁ ἔμπορος διηγέτο ἡμῖν ὅτι κατὰ τὴν ἐρημον τῆς Ἐθριβῶν ἐφάνη τις ἀνὴρ, ἐκ τῆς τῶν λεγομένων Κορρασιανῶν φυλῆς, τῆς τοῦ Ἰσμαὴλ γενεαλογίας, ὄνομα δὲ αὐτῷ Μωάμεθ, καὶ ἑαυτὸν εἶναι λέγει προφήτην. ἐφάνη δὲ ἐν μηνί Φαρμουθί, ὃς λέγεται ῥωμαϊκῶς Ἀπριλλίος, τοῦ Ὡλβ’ ἀπ’ ἀρχῆς Φιλίππου. ἄγει δὲ καινοφρονίας καὶ διδαχὴν ἐξηλλυγμένην· ὑπισχεταὶ δὲ τοῖς δεχομένοις αὐτοῦ τὴν διδαχὴν πολέμων νίκας καὶ ἐχθρῶν ἐπικρατείας, καὶ παραδείσου τρυφὴν. ἐγὼ δὲ ταῦτα παριστο-

ρήσας, και ἔμφοβος γεγωνὸς ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρός εὐδοκιμήσει, πῶς δεξιᾷ κέχρηται τυχη και ἐν ἀνδρογαμδίᾳ κραταιοῖται, ἐθέμην ακοπὸν ἀναδέσθαι σοι ταῦτα τῇ φιλοσοφίᾳ, ὅπως διὰ τῆς σοι δοθείσης σοφίας εὐρῆς τὴν εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν ἀνδρῶν γινῶσιν. πεπυσμένος δὲ ἐγὼ αὐτὰ παρὰ τοῦ ἀνδρός σύννους τε γέγονα παραχορήμα, και διαλύσας, ὡς οἶσθα, και' ἐκέλευ τότε παιδευτήριον και τὸν ἀνδρᾶ προπέμψας, διηκριβωσάμην τὴν διὰ τοῦ ἀστρολάβου ἀναδοθεῖσάν μοι ὄροσκοπικὴν μοῖραν. και δὴ τὰ κέντρα ἐν διαπηξάμενος, και ἐπιγνοὺς τὰς ἐποχὰς τῶν πέντε πλανωμένων ἡλίου τε και σεληνης, ἐπὶ πολλαῖς ἐνησχολήθην ἡμέραις τὰς ἀποτελεσματικαῖς βίβλοις, και μετὰ πολλοῦ μόχθου και κόπου ἡδυνήθην γινῶναι τὴν τῶν μελλόντων διασαφήνειαν περὶ τε τοῦ προορηθέντος ἀνδρός και τῶν αὐτοῦ ὁμοφύλων, ἤτοι τὴν ποσότητα τῶν ἐτῶν τῆς αὐτῶν ἐπικρατείας, και τοὺς χρόνους τῶν ἐν αὐτοῖς βασιλευσόντων μετὰ τῆς αὐτῶν ἐπισυναγωγῆς, και ἄλλα τινὰ συμβησόμενα καθέξῃς ἐν ἰδίοις καιροῖς. πρὸς δὲ τὸ γινῶσκειν σε τὴν ἔξεργασίαν, και ὃν ὑπεβίβλωμεν τρέπον εἰς τὸδε τὸ χορήμα, ὑπέθέμην τοῦ ζωδιακοῦ τὴν κέντρωσιν και τῶν ἀστέρων τὰς ἐποχὰς και τὴν ἔξῃς ὑποτελεσματικὴν ἐπίνοιαν, καθὼς ὑποτέταται. *dum in hortulo scholastico, prout optime Theophile nosti, agebamus, honorandus admodum Epiphanius mercator Arabs, qui ex Arabia nuper advenerat, ad nos accessit; quem, ubi nos salutavit, ex animo ac benevole amplexi resalutavimus. diximus porro illi: oportune advenis amice, pulchras etiam, quas attulisti, res nov.* 200 *biscum communica. quibus honorifice respondit. quas ergo, inquam, nobis philosophis res praecipue advexisti? respondit mercator: quamvis alia nesciam, quorum tamen in exteris regionibus spectator fui, narrationem impraesens instituire possum, quae novitate sua aures et animos auditorum attonitos reddere possunt. quidnam sit, dixi, edissere. tunc ille: iube discipulorum tuorum unum ut astrolabum appendat; tu horoscopi partem inquire, stellarumque motus adnota. centris seu cardinibus signa accurate adscribe, siquidem hoc facere, propter casus inceptique portentosi novitatem, operae pretium erit. statim itaque, ut astrolabum aptaret, Sophronium meum iussi. appenso itaque horam curiose investigavi, coepitque mercator de illis nobis disserere. in deserto Ethribo vir quidam ex Corrhasianorum gente, quae ab Ismaele deducit genus, innotuit nomine Mohamed, qui se prophetam praedicat. ipse vero mense Pharmuthi, qui Aprilis Romanis dicitur, anno a Philippi initio 932 in publicum prodit. novas voces ille et dogmata a receptis diversissima invehit. in bello de hostibus victorias et paradisi delicias pollicetur iis qui doctrinam suam amplexati fuerint. ista cum audissem, pavorque mihi iniectus esset, quod vir*

ille auctoritatem sibi compararet, prospera fortuna uteretur et claris facinoribus potentiam stabiliret, ad te, qui philosophus es, ea referre statui, ut qua polles a deo tibi concessa sapientia, de illo viro quae futura sunt cognoscas. ab illo talia cum rescivissem, cogitabundus restiti: dimissis illico scholasticis deductoque illico advena, astrolabo assignatam mihi horoscopi partem rectificavi. in cardinibus deinde collocatis rite signis, et planetarum quinque etiamque solis et lunae locis computatis, multos dies in libris, quibus apotelesmata seu decreta continentur, evolvendis consumpsi. multoque labore ac molestia in futurorum cognitionem deveni, quae viro illi praedicto ipsiusque genti accidere poterunt, quot scilicet annis ipsorum imperium stabit, et singuli reges quot annos regnabunt, illorumque numerum; alia insuper quaedam temporibus suis deinceps ventura. ut vero operationem et eius quem inivi modum cognoscas, Zodiacum subiecti per cardines distributum; in eoque planetarum loca descripsi, et figurae iudicium praedictionemque subiecti. hactenus Stephanus, qui in sequentibus Mahometis sectatores Veneris rebus deditos fore praevidet, ex librae signo in orientis cardine posito; et quia ζυγός Graece appellatur, in servitutum gentes omnes ipsos redacturos. ζυγός ανατέλλων ζυγόν δουλείας επιφέρει πασιν ανθρώποις. libra seu iugum exoriens cunctis hominibus servitutis iugum imponit, ex eo quoque coeli themate Stephanus regum numerum colligit. Κρόνος δὲ τὴν βασιλέων ἀπαρίθμησιν ποιήσει ἐκ τῆς τῶν αὐτοῦ μοιρῶν ἐποχῆς ἐν τῷ μεσουρανῆματι. ἐπειδὴ γὰρ ἐπέχει τὴν κῶ μοῖραν τοῦ καρκίνου, ἧτις ἐστὶν ἐν ὀρίοις τῆς Ἀφροδίτης, διὰ τούτων εἰκοσιτεσσάρων σημαίνει τοὺς ἐπικρατοῦντας τοῦ ἔθνους τούτου. Saturnus regum numerum definiet ratione partium signi quod in medio coeli positus occupat. cum vero Cancri 24 partem in Veneris finibus occupet, his 24 gradibus significat illos qui genti illi dominaturi sunt. codex Florentinus reges 25 exhibet, imperium deinde ruiturum denuntiat. at codex Regius quem Parisiis habemus imperatores 48 describit, et ultimo regnante gentis Mahometanae et Saracenicae eversionem pollicetur. quae quam firmis rationibus nitantur, et quam accurate eventus responderint adsignato imperatorum numero, huius artis fallaciae adhuc obtemperantes decretis viderint, conferantque Ducae MAMAIMI cum Stephani apotelesmatico decreto. monendi porro sunt lectores, iudiciariae Astrologiae studiosi, Stephanum thema illud coeleste erexisse anno mundi 6130 (anno 6129, ut in margine codicis Regii legitur) ad diem Septemb. 2 hor. 3 post solis ortum, anno Christi 621. in quo themate Librae gradus 20 horoscopum occupat. Cancri grad. 22 in medio coeli reperitur. Sol tenet Virginis par-

tem 9 m. 5, Luna Capricorni gradum 12 m. 6, Saturnus Cancri grad. 23 m. 30, Iupiter Capricorni grad. 20 m. 39, Venus Leonis grad. 25 m. 6, Mercurius Virginis grad. 9 m. 5. nodus ascendens seu caput Draconis Aquarii gr. 19 m. 50. pars fortunae in Capricorni grad. 22 m. 9. quae deberet reponi in Aquarii grad. 23 m. 1. ex locis porro Saturni et Lunae certo concludimus non posse convenire alii anno quam Christi 621. loca vero trium planetarum ad diem Septemb. 2, hora ante meridiem tertia, ex Ptolemaei tabulis computavimus, quae non eadem ac Stephanus invenit se nobis obtulerunt. invenimus enim locum solis in Virginis gr. 8 m. 16 s. 53, Lunae in Capricorni gr. 20 m. 43 s. 22, Saturni in Cancri grad. 23' 45" 7. iuxta vero tabulas nostras Philolaicas erat sol in Virginis gr. 11 m. 56 s. 19, Luna in Capricorni gr. 23 m. 44 s. 8, Saturnus in Cancri grad. 26 m. 35 s. 49. Constantinus Porphyrogeneta lib. de administratione imperii, ad Romanum Porphyrogenitum F. suum, cap. 16 ad annum mundi 6150, Indict. X, Heraclii 12, Septembris diem 3, feriam 5, Stephanum thema coeleste constituisse tradit. verum eadem est Septemb. diem 3 eo anno fuisse feriam 5. sed si thema ad diem istam erectum est, tunc luna in Aquarium transierat, quod repugnat calculo et figurae.

P. 277 P. 319, 18. Cap. 45. καὶ ἀπὸ ῥόδου φέρεισι] Iacobus Bosius lib. 7 Hist. militiae Hierosolym. cum Duce omnino sentit, et Magnum magistrum audaci fortisque animo respondisse, et vectigal Mehemeti pendere omnino renuisse.

P. 324, 11. ἡ θαλασσία λέγεται] Idem Bosius lib. 7 ad annum 1455 de bello Rhodiis indicto et munito castro Narangia in insula Coe, quae *Lango* vulgo dicitur: *mandò il general del mare con le galere et altri vascelli armati della Religione a provedere la fortezza di Narangia nell'isola di Lango*. Rachia et Narangia eiusdem loci appellatio est a variis nationibus diversimode enuntiata. notandum autem et Bosium anno 1457 referre obsessum fuisse a Turcis per 20 dies castrum Landimachium; quam obsidionem nescio num ea sit de qua Ducas hoc loco disserit: et fortasse in nomine loci error admissus ab alterutro fuerit, et a Bosio biennii parachronismus.

P. 328, 18. Cap. 44. Αἶνον] Aenus urbs Thraciae ad mare situm: oppositam habet Thasum insulam. Imbrus insula maris Aegaei hodie *Lembro*.

P. 330, 11. Θάσον] Thasus insula hodie *Tasso*, freto brevi a Thracia disiuncta.

P. 331, 7. ἐπαρχον Καλλιουπόλεως] Adnotavit Leuclavius temporibus illis contostaulum seu archithalassum Basam quoque fuisse seu gubernatorem Callipoleos.

P. 332, 18. *Περγάμου*] Fluvius Pergameus hic appellatus olim Caius, qui Pergamum Galeni patriam praeterlabitur. ab urbe illa his posterioribus saeculis nomen accepit.

P. 333, 15. *πεντηρὸ τοῦ ἡγορέως*] Uxor ergo fuit Paëdis Iustiniani Chii. vide infra ad cap. seq. nota ultima.

P. 337, 1. Cap. 45. *πρὸς Βελόγραδον ἐρχεται*] De hac expeditione Hungarica Laonicus lib. 8, Piranzes lib. 5 c. 21, Bonfinius D. 3 lib. 8 in principio. ad annum Hegirae 860 refertur a Leunclavio, qui coepit anno Christi 1455 Decemb. 11, feris 5, cum Solis cyclus esset 8, litera E. obsidere eam coepit Mehemetes Iunii die 13. Augusti die 6 Mehemetes expugnare adortur. repulsus castrisque exutus in fugam postridie se coniecit.

P. 338, 2. *παρὰ τοῦ πάππυ Καλλίστου*] Bosius lib. 7 V. 201 Hist. mil. Hierosolym. narrat Petrum archiepiscopum Terraconensem praefectum classis a papa missae generalem fuisse; qui pecuniis omnino destitutus Rhodum venit, ut mutuum pecuniam acciperet ad stipendia classiarum solvenda. ducatos illi 5886 Rhodii mutuum, ut suis subveniret, dederunt.

P. 338, 5. *Σαμοθρακίην*] Samothrace insula est maris Aegaei, Thraciae continenti obiecta.

P. 339, 11. *Κομάτων*] Comana Pontica urbs Cappadociae, a qua scolae Comani dicti sunt. Ptolemaeus illius nomen et situm tradit in Asiae tabula 1, ad ripam Iridis fluvii conditae. episcopus fuit sub Nocesarese Ponti Polemoniaci metropolita.

P. 339, 12. *Ὀζῶν Χασιῶν*] Bosius l. 8 huius legationis meminit, quae ab Usun-Chasane, id est Longo Hasane, ad Mehemetem missa est: denuntiabat, ut vult Bosius Mehemeti ne Cappadociam, quam dotis nomine a socero suo Iohanne Comneno Trapezuntis imperatore acceperat, invadere aggrediretur. Armenia maior hic intelligenda est quae Colchidi finitima est.

P. 339, 21. *χρυσεία πύλη*] Leunclavius lib. 15. supra P. 278 ad cap. 13 aliquid adnotavimus.

P. 340, 1. *ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον ἄρμης*] Laonicus lib. 9, et Piranzes prolixè libro 5 capite 25 et 26.

P. 340, 21. *Μεξιστάνιον*] Rerum merciarumque omnis generis forum.

P. 341, 14. *Λυκοστόμιον*] Dom. Marius Niger, commentar. 10 in Europam, Lycostomium ad Euxinum satum esse in Mysia inferiori docet. Moncastro hodie appellari volunt. Arpispolim dictam esse, id est Arpiorum civitatem, postea Lycostomum ab ostii Istri seu Danubii nomine, quod *os lupi* significat, aiunt. hodie, ut et priscis temporibus op-

pidum ibi situm est. in Ptolomaei Tabulis Arpis ad Pontum Euxinum paulo borealior est ostio Istri Septentrionali.

P. 342, 1. *τὴν Σινόπην βούλομαι*] Laonicus lib. 9. Leunclavius lib. 15, Phranzes lib. 3 cap. 27. Sinope urbs Helenoponti ad Pontum Euxinum sita, Amasiae metropolitae olim subdita.

P. 342, 20. *Φάσιδα*] Phasis fluvius Colchidis.

P. 342, 23. *εἰς Τραπεζοῦντα*] Comnenorum Trapezuntium imperium annos 257 duravit, ab Alexio, qui anno 1204 urbe a Latinis capta Trapezunti Regiam sedem collocavit, ad Davidem, qui anno 1461 a Mehemete imperio spoliatus est. Trapezus urbs Lazicae metropolis, illius regionis incolae Lazi dicti. Caucasus mons notissimus est in veterum libris: inter Euxinum Pontum et mare Caspium excurrens, Sarmatiam Asiaticam ab Albania Iberia et Colchide disternat. Colchi hodie Lazi, Iberi et Albani Mengrelii appellantur.

P. 343, 19. *τὸν βειβόδα Βλαχίας*] Is erat Draculii sive Draculae filius, Vladus seu Vladislaus appellatus. Laonicus lib. 9 non longe a fine. Leunclavius lib. 15.

P. 344, 9. *Δυστρας*] Dystra olim *Δουρόστολον λεγέων*, Durostorum, Mysiae inferioris urbs ad Danubium sita.

P. 345, 1. *Ἀλάνους καὶ Οὔννοους*] Alani in Sarmatia Europaea sedes habuerunt: Podolia hodie appellatur illa regio. *Οὔννοι* sunt Hungari, qui Daciam occuparunt.

P. 345, 23. *ῆτήσατο τὴν νῆσον*] Bosius hanc obsidionem ad annum 1457 refert, sed perperam: anno enim 1462 Mitylene oppugnata et dedita est, et tota Lesbos in potestatem Mehemetis venit. Bosius porro asserit Mehemetem terra cum filio accessisse, et Luchini Catalusii nothi proditione Mitylenen occupavisse.

P. 346, 2. *Δομινίκου*] Hic Dominicus duxerat uxorem Mariam filiam Paridis Iustiniani, qui inter praecipuos insulae Chii opibus praestabat. hanc Paridis filiam Mariam, cum in lepram incidisset, maritus a se non dimisit, eodemque lecto ac mensa cum ea semper usus est. postea, cum Dominicus in insidias inimicorum suorum incidisset et ex uxoris carissimae amplexibus vi abreptus esset, ipsa miserum nusquam deseruit, mutuo amore maritum dilectissimum prosecuta, videndus Augustinus Iustinianus in Annal. Genuens. verum silentio transmisit Dominicum a fratre suo Nicolao fuisse occisum.

BULLIALDI IN CHRONICON BREVE

NOTAE.

P. 515, 1. Τὸ Ἄργος] Hoc ab imperatore Alexio Com-P. 279 neno factum, qui anno 1081 regnare coepit. Codinus in V. 202 Expositione thronorum ab imp. Andronico seniore facta: ὁ Ἄργους καὶ αὐτὸς πη' ὧν ρά' γέγονε. *Argorum metropolita cum octuagesimus octavus esset, ad centesimam quintam sedem depressus est.*

P. 515, 4. παρέλαβον] Contigit Octobris die 2, dedicatione Hierosolymae facta, postquam obsessi obsidionem 14 dierum tolerassent. Saladinus ante receptam Hierosolyman Julii die 5 Guidonem Regem praelio victum cepit.

P. 515, 6. παρ. οἱ φράγγοι] Error hic admissus est: contigit enim Christi anno 1204, mundi 6712.

P. 515, 8. παρ. τὴν Κωνσταντινου] Ab Andronico Palaeologo impossibile est ereptam fuisse Latinis Cpolim, cum bimulus tantum tunc fuerit, ut notavit Gregoras lib. 4, qui Caesarem Alexium Strategopulum urbem astu ac quorundam prodicione occupavisse quoque docet. error etiam in numeris deprehenditur, verum siquidem est anno Christi 1262 Latinos urbe exactos fuisse. anno vero 1260 coepit Michael Palaeologorum primus.

P. 515, 10. θανατικόν] Θανατικόν vulgo hodie dicitur pro peste et morbis contagiosis.

P. 515, 11. ἦλθεν εἰς τὸν Μώραιαν] Hic Cantacuzenus Manuel appellabatur, eratque Iohannis Cantacuzeni imp. filius. Phranz, lib. 1 cap. 15.

P. 515, 13. Ἐγένονεν κύριον Πάσχα] Pascha fuit anno illo Martii 25, cyclo Lunae 13, Solis 17, literis A G, Indict. III.

P. 516, 1. ὁ δεσπότης ὁ Παλαιολόγος] Is erat Theodorus Porphyrogenitus Iohannis imp. filius Manuelis frater. Phranz, lib. 1. cap. 15.

P. 516, 5. ὁ Βρανέζης] Adeundus Phranzes lib. 1 cap. 20.

P. 516, 8. Ἀναύπλι] Nauplium olim Ἀργείων ἐπίνειον. hodie appellatur *Napoli di Romania*.

P. 516, 12. Ἀκουβάν] Phranzes huius loci meminit lib. 3 cap. 22. Acuva seu Accumba in Elidis mediterraneis, olim Hypania appellata, Peloponnesi urbs. Tyrophagiae dominica fuit illo anno Februarii 7, Pascha Martii 28, cycl. Lunae 2, Solis 26, litera C. eodem anno Thessalonica a Baziæte capta. Ducas cap. 13.

P. 516, 15. Δημήτριος ὁ Πάλ] Phranzes de Iohanne Rale, quem Georgium etiam Ranlem appellarat, et de Michaele Raule lib. 3 cap. 26 et 28 mentionem facit. ex eadem forte gente erant ac ille qui Apocauchum occidit.

P. 516, 14. τοῦ Λεόντος] Vulgo Leontarium et Leontari, Μεγάλη πόλις olim appellata. at in tabulis geographicis Leondari longe a Megalopoli versus occasum distat. Albanitæ sunt Albani Peloponnesum incolentes, ut ad Ducae caput 32 ostendimus.

P. 516, 17. ἐσυμφώνησεν] Ubi locus ille Thermisus appellatus in Grascis sit, mihi incognitum. Mytopotami turris, de qua hic fit mentio, pariter mihi incognita: castrum insulae Cretae hoc loco esse intelligendum, non facile persuadeor, cum in Peloponneso situm esse locum illum aut in Attica oporteat. Megra, Megara olim appellata, locus est in Attica ad sinum Saronicum vulgo *Golfo d'Engia*.

P. 516, 21. ὁ Γεωσπασῶς] Adeundus Phranzes lib. 1 cap. 20.

P. 517, 4. παρέλαβεν ὁ Δεσπότης] Iacobus Bosius lib. 4 Hist. mil. Hierosolym. tradit Dominicum de Alemania cum Theodoro Porphyrogenito nomine collegii et societatis militiae Hierosolymitanae pepigisse, et de lite transegisse quae inter Theodorum et Rhodios orta erat venditionis causa a P. 280 Theodoro factae, qui despotatum Peloponnesi Corinthi et Lacedaemonis collegio Rhodiorum vendiderat anno Christi 1397, dum Magnus magister erat Philibertus de Nailacco. Iiti hac conditione finis impositus, ut Rhodiis ducatos aureos supra quadraginta sex mille quingentos sortis ac usurarum nomine solveret Theodorus, et ita Corinthum eius Castellaniam, Calaretam eiusque agrum ipsi redderent Rhodii. actum refert Bosius anno 1404, Aprilis die sexta. de Peloponnesi venditione Phranzes lib. 1 cap. 20, qui Theodorum Spartam, non totam Peloponnesum Rhodiis vendidisse scribit.

P. 517, 11. Μανουήλ ὁ βασιλεύς] Vide quae notavimus ad Ducae cap. 20.

P. 517, 16. Ἀναβαρέζοι] Abarinos forte intelligit: Abarinus autem est Pylus antiqua Nestoris patria. si quis vero Navarenos e castro Navarino, quod ad promontorium Zonchio vulgo appellatum situm est, intelligere voluerit, per

ne licet. *Τάβια* seu *Avia* ad sinum Messeniacum, vulgo *golfo di Corone*.

P. 517, 19. *ὁ νάρθηκας*] Iohannes Meursius in Glosario aliquot auctorum locis ostendit narthica locum esse extra ecclesiam, ubi stabant *οἱ ἀκροώμενοι*, id est auscultantes, qui inter quatuor poenitentium ordines numerabantur. Suidas: *πρόδομος ὁ νάρθηξ· ἐτύγχανε γὰρ ἐν τῇ προδόμῳ τοῦ ἱεροῦ*, in vestibulo templi. Phavorinus: *νάρθηξ σημαίνει δύο, τὴν τῆς ἐκκλησίας νάρθηκα· καὶ γίνεται παρὰ τὸ νέρθεν εἶναι τοῦ ναοῦ*. item: *νάρθηξ παρὰ τὸ νέρθεν ἔγουν κάτωθεν τοῦ ἄμβωνος κεῖσθαι. narthex duo significat, ecclesiae narthecem: et vox illa νέρθεν, quae infra significat; eo quod infra templum videlicet infra ambonem seu suggestum narthex collocatus sit.*

P. 518, 1. *Σγουντονίης*] Forte Secundus Nanus, gens Nanorum Patricia apud Venetos omnibus nota.

P. 518, 10. *τῇ δευτέρα τῆς διακαινησίμου*] Fuit hoc anno cyclus solis 3, litera D, lunae 17, Indict. XV. ergo Pascha Aprilis 12, feria 2, Diacaenesimae hebdomadis Aprilis 13. postridie Paschatis.

P. 518, 13. *ὁ Τουραχάνης*] Idem Phranzes lib. 1 cap. 41. *Γαρδικὸν* duplex in Peloponneso, unum ad Septentrionem et ortum prope Peltenen, alterum ad occasum et meridiem ad fluvium Melana, non longe a Leontario vel Leontopoli. de hoc altero hic locus accipiendus est. *Καρδικίον* Laonicus eam appellat lib. 9.

P. 518, 18. *ἐπῆραν οἱ Μουσουλμαννοί*] Phranzes lib. 2 cap. 9, Ducas cap. 29.

P. 518, 20. *ἡ λεγομένη ἡ σύνοδος*] Si Florentina synodus octava est oecumenica, ex antiquarum numero delenda erit vel quae sub Irene et eius filio Constantino anno 787 Nicaeae secunda habita est, vel Cpolitana celebrata anno 869 ad dirimendam controversiam Ignatii et Photii imperantibus Basilio et Constantino, vel Florentina Oecumenica nona appellandum, non octava.

P. 518, 22. *Νεμέσει ζ.*] Quia coepit Indictio imperatoria septima die Septembris praeteriti 24. de illa Palaeologorum profectioe adeundus Phranzes lib. 2 cap. 18.

P. 519, 6. *ἔκτισε τὸ Ἐξαμίλιον*] Ducas cap. 32. Thebae Heptapylae sunt in Boeotia. Libadia Achaia olim dicta.

P. 519, 10. *Ἀγριάρων*] Forte intelligit *ἄκρον ἄθω*, quae *ἀκράθων* etiam dicitur. videnda quae supra cap. 24 notavimus de Erisso vel Ierisso urbe.

P. 519, 12. De hoc Marco verba facit Phranzes lib. 2 cap. 18.

P. 519, 15. *Αυσιμβρίου γ' ἡμέρας σαββάτω*] Phranzes

lib. 2 cap. 19 Novembris 27 Moratem ad Hexamilium accessisse dicit, Decembris 10 occupavisse. adeundae notae nostrae ad Ducae cap. 32. Ahmetes Morates a nullo alio vocatur.

Cula locus in Laconica seu Spartana ditione, cuius Phranæ P. 281 loco citato meminit. 'Boziza est quae aliter Vostica appellatur, Achaiae urbs. Aegium olim appellata ad sinum Corinthiacum, nunc *Golfo di Lepanto*.

P. 520, 5. ἐπικεύτησε] Phranzes lib. 3 cap. 2 et 17, ubi de anno mense et die captae Cpoleos, 6961 Maii 29.

P. 520, 14. ἐφάνη ἀστὴρ] Historia Musulmanica visum narrat cometam cum duabus caudis, binos visos interpretantur, anno Hegirae 860, qui coepit anno 1455 Decembris 11, feria 5.

P. 521, 1. τὸ Μούχλιον] Phranzes Mochlion appellat lib. 3 cap. 22. Tegea olim appellata Arcadiae urbs. Maii 5 Mehemetem in Peloponnesum venisse, et Augusti 6 Corinthum recepisse adnotat Phranzes.

P. 521, 5. τὸν κύριον Δημήτριον] Phranzes lib. 3 cap. 24. Mesithra est Lacedaemon.

P. 521, 8. Ἀριλλίω γ'] Anno illo cyclus lunae fuit 1, solis 16, litera B. ergo Pascha Aprilis 10, et κυριακὴ τῶν βαίων Aprilis 5, ut hic adnotatur.

P. 521, 15. Phranzes lib. 3 cap. 27 Venetos hoc anno Monembasiam, Laconicae urbem, olim Epidaurum, nunc *Malvasia*, occupasse tradit, insulamque Lemnum.

P. 521, 24. Eubocam seu Euripum, Turcis *Egribos*, hoc anno Mehemetem subegisse tradit Phranzes lib. 3 cap. 30. idem Annales Turcici.

P. 522, 9. Doglionus lib. 8 Hist. Venetae idem testatur.

P. 522, 11. Annales Turcici, et Doglionus lib. 10.

P. 522, 14. Μοδοκορόνην] *Μεθώνη* et *Κορόνη* duae sunt in Peloponneso urbes: hodie *Modon* et *Coron* appellantur. Doglionus lib. 10, atque etiam Annales Turcici.

P. 522, 15. Doglionus ibidem.

P. 522, 16. ὁ Ἀμηνᾶς Παγιζήτης] Annales Turcici referunt ad annum Hegirae 918 mensemque Sepher. coepit annus ille Martii 20 anno 1512, fer. 6. Neomenia Sepher incidit in Aprilis diem 18.

P. 522, 25. Hanc expeditionem adversus Ismailem Sophinum resque gestas referunt historiae Turcorum ad annum 921, qui coepit Februarii 15, feria 5, anno 1515. cladem accepisse Selimem tantum abest ut tradant, potius vero Persas profligatos fuisse, et Tebrisium a Persis desertum Turcas occupasse.

P. 523, 13. Sultanus Selimes iuxta annales Turcicos

Aegypto potitus est anno Hegirae 923, culus anni mense Rebiul-evel seu prioris die 17 Sultanus Aegypti Tommambais vel Tonum-bei Alcairi media urbe suspendio necatus fuit. coepit annus Hegirae 923 anno 1517 Ianuarii 24, feria 7. Neomenia Rabiul-evel coincidit cum Martii 24. ergo 17 erit Aprilis 9, feria 5.

P. 523, 18. Anno 926 Scheval mensis die 7 Selimem mortuum perhibent annales Turcorum. coepit annus 926 Decembris 25, feria 6. ergo Neomenia Scheval cadit in Septembris 14 diem. ergo dies 26 Septembris fuit Scheval 15, non 7. die 17 eiusdem, qui fuit Septembris ultima, Soleimanes thronum regium conscendit.

P. 524, 5. Expugnatam Albam Graecam dicunt Annales Turcici anno 927 Ramadzanis 25. coepit annus 927 anno 1520 Decembris 11, fer. 5. Neomenia Ramadzan fuit 1521 Augusti 4. ergo Ramadzan 25 fuit Augusti 28, non 29, ut Calvisius habet. Chronicum itaque perperam diem consignavit.

P. 524, 10. Capta fuit Rhodus iuxta Annales Turcicos anno 929 mensis Sepher 3. coepit annus 929 anno Christi 1522 Novemb. 20, fer. 5. Decembris 22 fuit Sepher mensis 3. differt biduo Chronicon ab Annalibus.

P. 526, 11. δ Σανιάς] Duce Prospero Columna capta fuit Genua ac direpta.

P. 526, 15. De Ahmetis Bassae rebellionem nullum verbum facit Leunclavius. Iacobus Bosius Part. 3 Hist. mil. Hierosolym. lib. 2. de Mustapha Bassa Soleimanis sororio in Aegyptum misso, et ab Arabibus Syrisque Alcairum post caesum eius exercitum compulso ac obsesso, historiam breviter descripsit. ut illum liberaret rebellesque in ordinem cogeret, missus est cum ingenti exercitu Ahmetes Bassa, qui Mustapham illico liberavit, ad adventus sui famam pavore percussis rebellibus. Ahmetes vero ab Aegyptiis Sultanus paulopost salutatur. quem ut reprimeret Soleimanes, Abrahamum Bassam cum valido exercitu adversus Ahmetem mittit, teriti, qui ad Ahmetem defecerant, ut in gratiam cum Soleimane redire possent errorisque veniam obtinere, illum in balneo se religionis causa lavantem obruncant.

P. 526, 20. Φλαμπουριάς] Flammularius seu vexillifer, quem Turci Sangiakum appellant.

INDEX GRAMMATICUS.

- Ἄγγαξιμόνους* p. 111, 4. *ed. Bonn.*
ἀγγαξιμός 110, 21.
ἀγερωγῶν 191, 11.
ἀεροβαίμους πύργους 116, 3.
ἀερόβατος 249, 10.
ἀέλιπδες 288, 2.
Ἀλιμόντων 136, 20.
αἰσχροτέρα 216, 6.
αἰχμαλωτεύειν 35, 11.
ἀκίτιδες 189, 14.
ἀκρογωνιαῖοι λίθοι 115, 18.
ἀκρος τοσοῦτον τῆς τύχης 122, 24.
εἰς ἀκρος 122, 15. 319, 10.
ἀκην 135, 13.
ἀκτη ποταμοῦ 207, 33.
ἀκτημοσύνη 112, 3. 115, 7.
ἀμεριμία 84, 18. 89, 2.
ἀμερῆτως 166, 21.
ἀμειψασθερῆς 124, 19.
ἀμειψῆς 321, 14.
ἀμφοτεροδέξιος 179, 22. 225, 20.
ἀνα πήχεος διαμερίσις 242, 15.
χίλων ἀσπρῶν 301, 23. 302, 10.
ἀναδυσάμενος τὴν ἡγεμονίαν 17,
 15. *πρῶτος* 26, 11.
ἀναμική 249, 14.
ἀνδρογυνα i. e. *ἄνδρες καὶ γυ-*
ναῖκες 317, 19.
ἀνδρογυναῖκόπαιδα 318, 7.
ἀνδρῶς 19, 21. 43, 15.
ἀνεπαισχύντως 257, 11.
ἀνταρσία 43, 22.
ἀνταρτικά 201, 17.
ἀντιμαχόντων 286, 7.
ἀντιμισθία 279, 1.
ἀντισταίνων 280, 13.
ἀνωρεπῆς 100, 14.
ἀπανδοχή 268, 17.
ἀπολογισασθαι respondere 314,
 13. 330, 15.
ἀποφλητικόν 328, 6.
ἀρα] ὀποίας ἀρα i. q. *ὀποιασού*
 246, 11.
ἀρεϊκές 66, 9. 170, 23. 172, 10.
 180, 18. 218, 8. 265, 20.
ἀρεϊκῶς 140, 18.
ἀρματα arma 84, 20. 152, 9. 167,
 4. 174, 2.
ἀρτοι μαλακοῦ — *πεφυρμένοι*
 322, 3.
ἀρχιευρεσθῆς 71, 13. 303, 10.
ἀσβεστοεργαίης 313, 10.
ἀσβεστοκαύστης 237, 22.
ἀστρατηγικόν 170, 21.
ἀσπη τῆς πόλεως 49, 21.
ἀσφαλιώσις 32, 3.
ἀτασθαλεῶν 39, 6.
ἀτερ κέρδους 16, 10.
αὐτόγλωττος 34, 9.
αὐτοκάλεστος 27, 16.
ἀφεδρῶν 248, 18.
ἀφελικότης 39, 6.
ἀφορισμοί 25, 14.
ἀφορρίζων 66, 7.
βαιβόδα 201. 13. *βειβόδα* 88, 6.
βειβόδα 189, 20.
βάλκαι 179, 16. 246, 15. 296, 21.
βάνδον 65, 20. 23.
βαροῦντος 276, 9.
ἡ βασιλεύουσα i. e. *Cropolis* 14, 14.
 41, 20. 200, 13.
τὸ βασμουλικόν 140, 11. 184, 24.
γασμουλικόν 177, 17.
βεστιοπρατήριον 340, 20.
βίγλαι 276, 1.
βιοθανῆς 149, 15. 151, 16.

- βολίς 211, 10.
 βουβώνος πληγή 98, 14. 329, 18.
 βράζουσαι 161, 4.
 γαιουρύγματα 29, 14.
 γαλιωτή 193, 13.
 γαμβρός ἐπ' ἀδελφῆ 41, 5. 199, 10. 205, 2.
 γαρδία 199, 7.
 γονιότης 169, 10. 172, 2.
 γυναικαδελφός 60, 7. 192, 21.
 γυναικωνίτιδες 101, 6.
 δειγματίσας 15, 20.
 δειλοκαρδίως 16, 11.
 δειφένδειν 110, 6. 179, 21. 243, 5. 274, 13.
 δειφένσoras 243, 5.
 διαβολάγγελος 45, 17.
 διαβουλή 236, 4.
 ἡ δεσκαυνέσιμος 263, 1. 272, 10.
 διαλάλημα 170, 20.
 διαλαλία 64, 9. 73, 8. 181, 22. 286, 2. 237, 19. 238, 5. 245, 24. 280, 22.
 διασυντόμως 237, 8.
 διαταχώς 189, 12.
 διήραια πλοῖα 193, 3.
 δικαιοκρήτης 311, 17.
 δικαιοῶσα τοὺς ἀδικηθέντας 36, 14. 334, 22.
 διπλοκόνισον 282, 23.
 δομηθέντι 77, 21. 99, 20. δομη-
 θεῖσι 124, 12. 128, 7.
 δομήσας 340, 19.
 δομήτωρ 88, 20.
 δόμοι 157, 14.
 δορυπόμος 179, 19.
 δροσίζεσθαι 250, 4.
 δουλὺς 230, 18. 343, 3.
 δουῖα] ταῖν χειρῶν 143, 7. τῷ
 πόδε 143, 9. διαστάντε 173, 20.
 ἐγχατοικοὶ 13, 12.
 εἰ δ' οὐ 320, 8. 321, 1. 336, 10. 342, 3. εἰ δ' οὐ μὴ 245, 8. 315, 22.
 εἰκοσιοστόν 157, 20.
 ἐπὶ θυγατρὶ 243, 20.
 εἰπεῖν i. q. ὡς ἐπος εἰπεῖν 183, 19. 187, 8. 225, 21.
 εἶς] μίαν καὶ δευτέραν 47, 7. καὶ μίαν καὶ δις καὶ πολλὰκις 159, 17. 329, 8.
 εἰσοδήματα 208, 5. 232, 22.
 εἰσοδοῦξοδος 282, 5.
 ἐκπορτῶν 93, 17.
 ἐκτωπώματα 267, 11.
 ἐλεπάλλεις 187, 21.
 ἐμπρός 100, 17.
 ἐν] τὰ ἐν τῇ Σμύρνῃ πολίχνηα 27, 2.
 ἐνδιαθήκως 183, 11.
 ἐνζυμος 261, 16.
 ἐνορθίνως 190, 18.
 ἐξαγορασία 315, 5.
 ἐξανγάειν 63, 19.
 ἐξίσωται 137, 15.
 ἐξόδη 233, 1.
 ἐξορμασθέντας 229, 18.
 ἐν ἐκπεδίτῳ 47, 4.
 ἐπάνω κεφαλιπῆς τιμωρίας 242, 14. 313, 15.
 ἐπιληψήσας 229, 10.
 ἐπίση 183, 6.
 εὐάριθμος 144, 6.
 εὐγενὺς 260, 12. 262, 3. 288, 15. 313, 22. 333, 8.
 εὐδιάμετρον 136, 18.
 εὐδοκίμια 278, 3.
 εὐδυδρόμως 144, 15.
 εὐδυροσύνη 62, 12.
 εὐνουχόπουλος 245, 1.
 εὐσυνείδητος 321, 21.
 ἔχω τοῦ δουλεύσαι i. q. δουλεύ-
 σαι 97, 21. ἔχει ἡμέρας μ' (i. γ. a) 329, 5. μὴ ἔχων τί ποιήσας 153, 22. δεῖ ποιήσας 157, 2. 164, 21. 236, 18. τί δρασάσαι 178, 24. 204, 21. οὐκ ἔχομεν ποῦ κατα-
 φυγεῖν 59, 12. οὐκ ἄλλο εἶχον
 τί λέγειν 216, 13.
 ζαρκόλαν 138, 9.
 ζατρίκιον παῖζων 68, 10.
 ζωντόθαπτος 72, 1.
 ζωστροφία 28; 6. 32, 3.
 ἠδέας sem. 57, 7. πλατέας 282, 22.
 ἡμερονύχθιον 188, 19.
 ἡμεροῦχειρος 128, 1.
 ἡμέ] μῆνας δ' καὶ ἡμέ 12, 12.
 ἡμίληρος 123, 20.
 τὴν ἡμισυ 317, 16.
 θανῆ 142, 19.
 τῷ πατέρῳ 47, 20.
 θέσισμα 20, 24. 21, 8.
 θηριόγνωμον 29, 21.
 Ἰγγλήνοι 51, 4. 161, 10. 164, 20.
 ἱεροτελεστία 38, 16. 102, 14.
 ἡ ἱππική i. q. ἡ ἱππος 18, 2.

- ἰσοτερίζων 224, 6.
 καβούρ 91, 19, 105, 7. καβούριδες
 49, 15, 132, 21.
 καθί 49, 11. τοῖς καθίσι 242, 13.
 ἡ καθεδρία 232, 5.
 καθοσίωσις 20, 18.
 κατογνωμήσαντες 335, 18.
 κανθόχοιρος 60, 18.
 καπιτάνος στόλου 321, 16. κα-
 πιτάνος 324, 2.
 τὴν κάραν 84, 18.
 καρβούνος 211, 13.
 καρκινίδιον 77, 7.
 τὸ κάρος 90, 1. 167, 10.
 κατάκοιτος 48, 17. 187, 7.
 καταπειθής 38, 11. 40, 21. 66,
 20. 87, 14. 184, 9.
 καταπροσωπήσαι 266, 14. 342, 18.
 καταρωπίσασθαι 143, 21. 336,
 14.
 κατατροχάδην 44, 16.
 κάτεργα 42, 4.
 κατονηεύν 63, 7. 144, 21. 168,
 24. 330, 4.
 καυστηριασμοί 76, 17.
 κέλλιον 254, 12.
 κεφαλοδέσμια 339, 16.
 κεφαλοκόπτης 242, 2.
 κλεισούρα 87, 8. 344, 22.
 κληροδοθέντες cf. λιθοστρωθῆναι
 et σιδηροδήσαντες
 κοιτώμενος 249, 16.
 κομμέρκιον 181, 3. 239, 13. 246,
 16.
 κοντόσταυλος 269, 22. 331, 8.
 κουρεύσας 28, 15. 219, 18.
 κουρσεύειν 190, 4. 219, 21. 259,
 11. 291, 4.
 κραλεύων τὴν Σερβίαν 15, 8.
 κρειττότερος 178, 4. 201, 1. 264,
 14. 302, 4.
 κρεμάζων 72, 1.
 κυριωνυμούντες i. e. κύριον ὀνο-
 μάζοντες 235, 1.
 λαίλαψ 331, 11.
 λαῖναι 41, 13.
 λαλά 250, 15.
 λιβαδιαίος τόπος 345, 6.
 λιθοστρωθῆναι 261, 19.
 τὰ λοιθία πνέων 16, 15. 77, 18.
 λυκαυγίζειν 42, 16.
 λυκοφωγγούσης τῆς ἡμέρας 288,
 20.
 ξεμακροβίω 280, 13.
 μανδρίζειν 298, 5.
 μανούαλια 292, 12.
 μαρτίσιος 100, 2. 102, 5.
 μεγαδάκτυλος 230, 1.
 μεγαδομέστικος 207, 6.
 μεγαδοῦκας 264, 11. τὸν μεγα-
 δοῦκα 299, 16.
 μεγαλογνωμοσύνη 153, 14.
 τὸν μεγαμαγίστοραν 106, 1.
 μεθελικλώσις 19, 19.
 μειζονοτέρα 178, 4.
 ὁ μείραξ 14, 17. 31, 3. 53, 20.
 188, 23.
 μελλονύμφη 34, 17.
 μεσάζων 94, 2. 104, 15. 111, 10.
 114, 3. 122, 20. 125, 17. 264,
 11.
 μετοικεσία Βαβυλωνῶνος 11, 21.
 μηδαμιοὶ ἄνδρες 24, 20. μηδα-
 μινόν, σιτηρίσιον 247, 11.
 μηχανουργία 17, 13.
 τὰ μῆστρα 206, 3.
 μόδιος 55, 14. 322, 3.
 μολυβδοβόλος 266, 18. 284, 15.
 μονοχίτων dervisius 126, 9.
 μόνον μὴ ἐθρεθώσιν 267, 13. τὰ
 χα μόνον ἐθρεθώως ποιήσωσιν
 τὴν εἰρήνην 205, 20.
 μπαλούλος 74, 20.
 μυριδριδμος 135, 15. 136, 15.
 188, 8. 262, 18.
 ναρκότης 19, 19.
 νεαρά lex 137, 13.
 νέαρχος i. e. νέος ἀρχων 139, 9.
 νομιμάριος 49, 11.
 νυκταΐδης πνιγμονή 22, 8.
 ὁ ubi 90, 21. 180, 8. 241, 19.
 οἰκειοθελῶς 333, 24. 339, 3.
 οἰκιακός 70, 4. 86, 3.
 οἰκοδεσποτεύοντας ταύτην 237,
 16.
 οἰκοδεσπότης 326, 5.
 οἰκονομία ἢ ἐνοσαρκος 12, 3.
 δλοκαύτωσις 263, 13.
 δμαίχμων 191, 11.
 ὀπισθοδρόμιος 191, 19.
 ὀπισθορμών 18, 18. ὀπισθώρη-
 σαν 206, 24.
 ὀπισθόρμως 53, 11.
 ὄρθιος σταθεῖς 68, 20. 69, 16.
 100, 14.
 ὄρμαθηδόν 268, 5.
 ὄρύγειν 60, 12.
 ὀσιόμαρτυς 293, 20.

- ὄσον-ὄσον *iam-quam* 21, 20.
 43, 3. μεθ' ὄσης *ναρκότητος*,
χαρᾶς, *τιμῆς* 19, 19. 84, 5. 90,
 15. 99, 18.
 ὅτι *i. q.* ὥστε 34, 3. 182, 18.
 οὐρανόβροντος *κτύπος* 249, 5.
 ὄφφικία 137, 21.
 ὄφφικιάλιος 163, 12. 302, 8.
 ὄφφικίωσεν αὐτὸν *μέγαν* *δοῦκα*
 21, 12.
 παγιδεῦσαι 44, 15.
 παγιοθῆναι 76, 21. 231, 6.
 παιδαρίσκος 80, 7.
 παιδίσκη 334, 6. 335, 9. *παιδί-*
σκος 157, 17.
 παιδοτρέβη 99, 1.
 παλαιόκαστρον 336, 11.
 παλάμαι 264, 19.
 πανδασία 38, 23. 82, 19. 92, 16.
 πανυπέραγνος 36, 18. 272, 9.
 παρακλώθουσα 24, 17.
 παραπύριον 282, 9.
 παρασπονδαί 228, 8.
 παραταγαί 171, 13. 265, 21.
 παρατρακτούσα 24, 17.
 παρεικήσαντες 41, 20.
 πάτρωες 139, 9.
 πέλειθι *τῶν ζήμάτων ἡμῶν* 24, 20.
 περίγειον 65, 12.
 περιορία 318, 1.
 πετροβολισμός 211, 3. 337, 3.
 338, 21.
 πετροβολιστής 284, 2. 337, 3.
 πιγκέρης 187, 14. 321, 14.
 πληκεῖον 62, 10.
 πλήρης *μεσότης θυμοῦ* 321, 4.
 πλησιότης 341, 4.
 πλῆσις 128, 19.
 πνευματικῶν 261, 10.
 τὸν *πνευματικὸν αὐτῆς* 260, 15.
 261, 2.
 ποδεστῆς 163, 17. *ποδεστῆτος*
 297, 12. 333, 20. *ποδεσταία*
 163, 23.
 ποιῶν *ἡμέρας* 70, 4. 72, 12. 76,
 13. 89, 14. 106, 14. 180, 11.
 210, 4. 229, 6. 253, 1. 322, 6.
 μήνας 87, 19. 188, 14. 258, 14.
 πεισθῆναι *παιῆσαι i. e. πείσαι*
 245, 14. *ἐπαναστραφῆναι ποιή-*
σουσιν i. e. ἐπαναστρέφουσιν
 336, 9. *ἀπαλλάξιν ποιῆσαι*
 77, 17.
Πορτογαλέκεια 241, 14.
- πολυνοσώδιστος 228, 1.
 πόρτα 52, 6.
 προαιδεῖσαι 277, 1.
 προαιθεντεύσας 141, 3.
 προβατόσχημος *λύκος* 302, 16.
 προγαμιαία *θωρήματα* 34, 13.
 προοδοποιός 204, 11. 207, 1.
 προσκυροῦν 137, 12.
 χθές *καὶ πρότερον* 236, 5. 288,
 17. *χθές καὶ πρό τὴν χθές* 290,
 15.
 πρωτοοσιτάριος 230, 21.
 πρωτοστράτωρ 217, 7. 218, 17.
 266, 1.
 πυτακοχομιστής 105, 3.
 πυριφλέγτος 116, 19.
 πῶς *i. q.* ὅτι 287, 21. 289, 16.
 ρήγνα 207, 5. 217, 6. 218, 16.
 ριπεπάλλεις 50, 9.
 ρόγα 247, 15. 262, 17. 265, 23.
 ρογεῦσαι 165, 21. 187, 19. 217,
 12. 253, 5. 268, 8.
 σαγίσματα 312, 11. 339, 14.
 σαλπυγγώτης 180, 3.
 σαντράτζ 68, 10.
 σὰς *i. q.* ὅμων 254, 7.
 σαρπητάρ 187, 17.
 σιαχροῦχ 69, 5.
 σιγήσαντες *τοῦ πολεμῆν i. q.*
παυσάμενοι 110, 16.
 σιδηροθήσαντες 192, 10.
 σιτοθήκη 209, 7.
 σκάκον 69, 4.
 σκήπτρα *i. q.* *τάγματα* 259, 4.
 σιληρολογεῖν 152, 12.
 σιτοδινάσις *τοῦτον* 267, 24.
 σπότησις 21, 7.
 σπέκουλάτωρ 305, 13. 306, 4.
τῶν στενδῶν 113, 22.
 συγκαθηδρίσας 98, 2.
 συγχαϊρόμενος 132, 9.
 συμβίβασις 83, 7. 239, 3. 325, 1.
 συμπασχῆσαι 152, 20. 159, 9.
 162, 1.
 συμπλώτης 296, 5.
 συνανάστροφος 175, 4.
 συνεικὴ βουλή 54, 18.
 συγγεωδῆς *μεσουράνημα* 19, 6.
 σύντρομος 250, 8. 23.
 τὸ *συνφετόν* 21, 21.
 σφακελίξειν *τοὺς Ῥωμαίους καὶ*
καταπτύειν 277, 6.
 σφενδόνη *i. q.* *θακτύλιος* 229, 15.
 24.

σφῶν 185, 11.
 ταγησθῆρα 339, 15.
 ταγματάρχης 64, 12.
 ἑταλάνισον 241, 10.
 ταξίδιον 326, 17.
 τατά 250, 16.
 ταυτοπάθεια 25, 23.
 τείδη 211, 13. τεάφρον 273, 11.
 τειχομηχανήματα 92, 19.
 τένια 69, 18. 71, 13. 85, 9.
 86, 5.
 τεντώσαι 72, 20. 168, 15. 190,
 15.
 τεχνήντως 248, 23.
 τεχνούργημα 15, 12.
 τζάγρα 152, 8. 269, 10.
 τζαγκατῆρος 179, 19. 283, 22.
 τζαγκρόβαλας 30, 2.
 τζαγκροβλικὰ βέλη 286, 17.
 τζαγκροβλισματα 180, 1.
 τζαγκροβόλος 200, 6.
 τζαγκρότης εἰς 284, 2.
 τζιαβούσιδες 65, 19.
 τοιχεπάλλξεις 50, 9.
 τοιχορύγματα 29, 14.
 τοξοβολικὴ θυρίς 301, 7.
 τοξοβολουῦτες 218, 6.
 τοποτηρητής 218, 16. 17.
 Τουρκοκαλόγηρος 115, 7. 318, 6.
 τούρουν καιζιμὸν 177, 6.
 ἐτρομάξαν 344, 18.
 ἐτροπώσατο 191, 17.
 τρυγία 256, 3.
 τριτανευόμενος 144, 23.
 ἐτυχεν ἢ μνηστία γενέσθαι 34,
 12. ἐτυχε κατοικῆσαι ἀναχωρη-
 τήν 112, 16. ἐτυχαν ἰ. q. ἐνέ-
 τυχον 184, 17. 260, 12.
 ὑπάντη 103, 21. 224, 18. 226,
 14.
 ὑπατεία 190, 5.
 ὑπερφυλίων 160, 22.
 ὑπερεκδήσις χάριτι χείριτις 141,
 13.
 ὑπέροφρος 143, 4.
 ὑπερπεριτεῦον 138, 17.
 ὑπερυψώσαι 94, 22.
 ὑπορθύματα 273, 8.
 ὑποξανθίζουσα 100, 10.
 ὑπόσχομαι 118, 7. 172, 12. 173,
 10.
 ὑποψιδυρίσασ 15, 18.
 ὑστερατα βούλησις 126, 23. 132,
 10.

ἢ θφάλιος 19, 5.
 φακιδίον 264, 15.
 φαμελία 313, 13. 340, 15.
 φελώνεις 260, 4.
 φορηγώσαντες 312, 15.
 φορτικῶν νηῶν 27, 6.
 φούρκα 111, 1. 325, 20.
 φρέριοι οἱ τῆς Ρόδου 26, 18.
 319, 18.
 φυλακήσας 210, 1.
 φυσιωθεῖς 53, 3.
 φωτοδόχα ἀγγελία 292, 13.
 χάραγμα ἀργυροῦν 322, 1.
 χαρμονικῶς 95, 21.
 χαρμωσύνως 278, 8.
 χειροδεσμήσαντες 192, 10.
 χρυσόβουλλον γράμμα 266, 5.
 χρυσόκοσμος κρείος 23, 17.
 κώρησέν μοι σιρατέν 86, 14.
 ψελλίσματα 24, 19.
 ψυχάρπαξ 22, 15.
 ὡς ἴνα 31, 6. 127, 8. 165, 11.
 173, 12.

Flexio nominum.

αἰδῆς 23, 7. ἀρκίος 167, 18. ἀρ-
 ρένοις 57, 15. μεγιστάνους 89,
 4. 184, 8. 278, 18. μεγιστάνους
 192, 13. 276, 21. νόις ἰ. q. να-
 σί 192, 3. τείχοις 266, 4.
 ἀπόλεις 138, 1. ἀπόγονος 21, 17.
 βορρέως 101, 20. 268, 13. σί-
 μεως 313, 24. κώμεων σι κώ-
 μεσι 317, 9. 17. Σιναίσιως 341,
 19. χειροπέδες 71, 19.
 ἀνδρας 234, 24. et ἀνδρας 199, 5.
 ἰ. q. ἀνδρ.
 βάσανα 122, 9.
 ἡμίθυος 91, 19.
 Θράκας ἰ. q. Θράκες 63, 23. Κρή-
 ται 185, 6. Κικλάδας 14, 18.
 νῆαι 268, 5. 13. 270, 15. 296,
 6. 297, 15. σανίδαι 22, 4. φορ-
 βάσαι 228, 24. — Συγατέραν
 37, 1. 100, 1. μήτης 228, 12.
 φειδῆ 23, 7.
 κόντε 100, 3. κόντες 56, 9.
 παρούσους 49, 46. Μουσιά-
 φες 189, 4. μαρσόντες
 52, 22. ἑγγυτες 47, 6. 56, 9.
 Φραντζέλιδες 52, 21.
 κρέη 198, 14. 312, 21.

κίνεσι 139, 2. πλάσσει 318, 2.
ταῖς νῆεσσι 266, 18. ταῖς Σάρδεσσι
72, 19.
τριήρων 110, 11.

Flexio verborum.

αἰθόμενον 221, 4. αὐθάρτευσεν
202, 19. ἔα, ἔασα, ἔασαν 166,
1. 271, 12. 300, 10. 313. 10.
ἔλγχετο 318, 23. ἐνώθη 176,
17. ἐρωμώθησαν 200, 14. ἐρῶ-
μωσεν 50, 5. ἐτοιμάζοντο 179,
14.
ἀνταμείψατο 126, 13. ἀφείδη 296,
15. ἐκδέχοντο 277, 16. ἀπεκ-
δέχετο 51, 16. ἔλλειπε 57, 4.
ἐναπόκειντο 180, 8. ἐπιμελούν-
το 74, 18. κατέσθαι 82, 2.
προαιροῦντο 53, 7. συνεδρία-
ζον 178, 6.
ἔμετοίχησαν 206, 12. ἐπρόκειτο
118, 5. 318, 20. ἐπροορίσθη
296, 11. ἐπρόσσεχε 36, 6. ἐ-
πρόσθηκεν 330, 20. ἐπρόστα-
τεν 269, 23. 281, 4. ἐσύγκρι-
ναν 230, 6. ἐσυμβούλευον 290,
5. — προεφήτερον 176, 18.
ἀντεκαθίστατο 40, 5. ἀντεπαρέ-
σθη 178, 1. ἀπεκατέστησαν
202, 13. ἐδέβη et ἐδέβησαν
170, 4. 228, 21. 316, 18. ἐδει-
λάλησε 299, 1. συνεκατέθετο
119, 10. συνεκατέθεθη 97, 9.
ἐσυνεπλέκοντο 266, 11.
περικύκλωτο 325, 4. περιφρα-
μένους 64, 11. 66, 15. προ-
μελετηκότες 59, 10. συγχωρη-
μένον 261, 3. τεχνασμένως 272,
4. ἐκέκραγεν 54, 12. καθεί-
στηκε 40, 16.
ἔλθασιν 213, 12. 321, 14. ἔλθα-
σιν 174, 16. 219, 11. 220, 13.
332, 11. 338, 1. 13. ἐξήλθα-
μεν et ἐξήλθασιν 327, 6. 330,
8. 333, 21. 334, 8. ἀπέλθατε
et ἐξέλθατε imperat. 240, 18.
339, 7. — εἶδαμεν 299, 5. εἶ-
δατε 304, 15.
δῶσωσιν 199, 20. 253, 2. 332, 12.
333, 24. παραδώσωσιν 185, 15.
θῆσωμεν 53, 12. ἀποδοῦσαι 253,

20. μεταδιδάσκων 146, 18. θῆ-
σας 250, 14. διαβάσκων 32, 23.
316, 7. ἐπείσασεν 206, 10.
ἀνταποδίδω 342, 2. ἔδιδον 216,
16. ἔδιδον 247, 16. δίδωσκων
plur. 218, 22.
πεποίηκαν 33, 14. πέπρακται
216, 20. πεπραθησομένους
33, 1.
γεγονῶσα 24, 8. 178, 2. 192, 19.
ἔσθεις ἰ. γ. αἰσθηόμενος 221, 17.
344, 16. κατεργαζόμενος 286, 2.
ἐκεπήγηντο 313, 10.
ἴδωσαν et εἶπῶσαν (ἰ. γ. ἴδε-
τωσαν et εἰπέτωσαν) 238, 9.
10.
βαδιοῖ 258, 5. γένωμεν 238, 7.
δωρήσας 38, 9. 46, 9. 180, 24.
εἴσωμεν 245, 4. ἐπιμελιῶν 252,
9. ἐργασον 159, 21. κατερ-
γάσαντες 136, 18. τεθνή-
ξαι 232, 20. ἀποθανοῦμεν 280,
20. λυμαινόντες 136, 6. λυ-
μήνουσι 243, 7. φανοῦμεν
148, 13.
ἐχαίροντο 240, 13. χαρίζαι 154,
17. — ἀπωλίσασθε 236, 14.

Infinitivi genitivus.

ἀγωνιζόμενος τοῦ καταδραμεῖν
288, 7.
αἰτεῖ ταύτην τοῦ δωρήσασθαι
330, 11. 338, 7.
ἤρετιοαντο τοῦ θανεῖν 84, 5. 173,
17.
ἀξιώ τοῦ δοθῆναι 147, 18.
ἀπειλογίσατο τοῦ διδοῦναι 314,
13.
ἀρκεῖ σοι τοῦ χαλινώσαι τοῦτον
ἐγώ 147, 24.
βούλει τοῦ εἶναι σε ἡμέτερον φί-
λον 59, 4. 104, 20. τοῦ εἶναι
φίλον ἐμόν 189, 11. τοῦ εἶναι
φίλος 49, 10. 60, 6. 108, 5.
193, 6. 202, 25. 236, 13. 258,
4. 276, 17. 320, 22. 339, 22.
δεῖξαι τοῦ πῆξαι 241, 19.
δύναται τοῦ ἀνταποκριθῆναι 203,
21.
δυνατόν 270, 20.
ἐπλήζων 203, 12.
ἐρχόμενος 259, 16.

<i>ἔστιν ἐν τῇ ἡμετέρῃ διαγωγῇ</i>	<i>δμῶναι</i> 232, 12. 240, 14. 301, 14.
303, 16.	<i>δρίσας</i> 243, 12. 313, 2.
<i>ἔτοιμος</i> 165, 4. 344, 1.	<i>παραγγείλας</i> 193, 6.
<i>εὐχεσθε</i> 279, 5.	<i>παρακαλοῦντες</i> 254, 23.
<i>ἔχω τοῦ δοῦναι</i> 244, 24. 302, 19.	<i>ποθεῖν</i> 185, 12.
327, 17.	<i>προέτρεψεν</i> 260, 16.
<i>θελήτῳ ἔστω</i> 245, 15.	<i>προστάξας</i> 244, 15. 270, 21.
<i>ἔκλειυον</i> 262, 21.	336, 1.
<i>ἔκλειυσε</i> 201, 5. 217, 10. 313, 6.	<i>προυξένησεν</i> 30, 24. 31, 2.
320, 18.	<i>ἔστερξαν</i> 197, 19. 325, 1.
<i>κινδυνεύουσι</i> 37, 18.	<i>συμβουλευσας</i> 303, 19.
<i>κρείττον ἦν</i> 303, 17.	<i>συνέθετο</i> 194, 18. 197, 17.
<i>ἔμελλον</i> 173, 15.	<i>ἔτάχθην</i> 120, 6. 339, 16.
<i>ἐμήγυσε</i> 199, 19. 323, 8. 343, 20.	<i>ὑπέσχετο</i> 179, 4. 192, 15. 339, 3.

INDEX HISTORICUS.

- A**
Aaron p. 11, 9. *ed. Bonn.*
Abar-begus 521, 21.
Abasgi 32, 17. 61, 22.
Abrahamus Moratis ad Manuelem
 legatus 159, 20.
Abrahamus Bassa 227, 12.
Abrahezes Peloponnesum ingredi-
 tur 50, 2. eius posterii 197, 9.
Abydus 39, 13.
Achaia 340, 8.
Achaiae princeps 102, 17. ad
 Mehemotem legatos mittit 97, 23.
Achelous a Caracia-bego capitur
 258, 16.
Achris 89, 8. 572, 9.
Acsiari 204, 19.
Acuva urbs 516, 12.
Adramyttium 72, 11.
Adriani sinus 109, 18.
Adrianopolis a Turcis capta 15, 2.
Ioh. Adurnus Georgii F. Phocae-
 ae magistratus 163, 21. Mehe-
 meti amicus 164, 1. classem
 Morati adducit et beneficiis ab
 eo afficitur 177, 20. 180, 24.
Aeni insulae tributum 328, 18.
Aeolides civitates 18, 22.
Aetolia 197, 7.
Agiasmates vicus 322, 6.
Agraphi 519, 10.
Agriomelas 569, 32.
Ahmetes Bassa Cairi rebellat 526,
 13.
Ai-bazari 613, 23. 619, 25.
Aische Mohamedis uxor 569, 25.
ἀνδραγαθὸς ἄνθρωπος 610, 12.
Akenzilari 582, 39.
Akkin 135, 13.
- Akimidae** 189, 16.
Aladines Moratis F. moritur Ama-
 siae 220, 5.
Alamani et Germani 20, 8. 56, 11.
Alamania 204, 11.
Alani 345, 1. 581, 24.
Alba Graeca 595, 31.
Albani a Turcis caesi 340, 9.
Albanitae 25, 10. Peloponnesi 223,
 10. 516, 14.
Albertus Austriacus Sigismundi
 gener 595, 13.
Alexandri Susmani F. Ioniae gu-
 bernator 109, 2. a Stylariis oc-
 ciscus 113, 8.
Alexius Angelus 12, 17. 546, 12.
Alla-hu, Alla-hu-ekber 619, 16.
 aluminis confectio 160, 12. usus
 161, 6. commercium 164, 5.
Alysar et Alysius. v. Carmian.
Amasia 125, 3. 224, 8.
Amastris 163, 15.
Amiras 164, 2. 192, 7. 204, 8. 333,
 10.
Amisus 163, 14.
Amorium 193, 9.
Amru apud Emisenos sepultus
 563, 4.
anachoretae Cretensis deliria 112,
 17. 113, 15.
Anavarezi 517, 16.
Anazarbus 592, 36.
Ancyra opp. 62, 9. 70, 16.
Andronicus Palaeologus. v. Palaeo-
 logus.
Anemae turris 45, 1.
Angelus Alexius 12, 17. 546, 12.
 Isaacius *ib.*

- Angli cum foederatis contra Baiazitem 51, 4.
 annorum ab orbe condito enumeratio 10, 1.
 Anna a Sabaudia Imperatrix, Iohannis Palaeologi I mater 20, 12. Iohanna antea appellata 543, 16. cum Orchane foedus init 31, 2.
 Anna a Russia Iohannis Palaeologi II uxor 98, 10.
 Anna Brunsvicensis 543, 12.
 annonae penuria 520, 19.
 Antonius Heracleae metropolita 216, 7.
 Alexius Apocancus in amicos Cantacuzeni saevit 21, 10. occiditur 22, 10. illius interfectores pene omnes interempti *ib.* illius origo et fortuna 543, 41. fraus insignis 598, 8.
 Apollonia 584, 28.
 Arabici equi 68, 5. 203, 7. 225, 17. 565, 38.
 Archangeli oppidum 104, 3.
 archieunuchus 303, 10.
 argentifodinae Serviae 17, 23. 208, 20.
 Argos metropolis 515, 1. captum a Venetis 521, 13.
 Argyropulus 214, 2.
 Armenia 13, 14. 78, 3. 135, 5.
 Arsenius patriarcha 533, 14. 546, 23.
 Arsyngan a Baiazite capta 58, 23. a Temyre 59, 19.
 Asia minor 13, 9.
δωδαυαρος 608, 42.
 Assus urbs 13, 22. 72, 11. 332, 18.
 Athenae 47, 16. a Turcis captae 520, 18.
 Athos 584, 28.
 Atin 13, 19. 30, 11. eius subditi a Baiazite ad Temyrem transfugiunt 65, 20.
 Attalia Pamphyliae 328, 7.
 Attalus 72, 19.
 Audulas Cineitis gener 104, 12. castratus 105, 20. 151, 12.
 Aveniades turres 553, 38.
 Augustium 300, 17. 621, 9.
 Aurea porta Cpoleos 47, 19.
 Azapides 288, 2.
 Bacze - capi porta Cpoleos 619, 32.
 Baiazites I fratre excaecato imperator proclamatur 17, 8. eius mores *ib.* Servios vectigales facit, Mariam Lazari filiam uxorem ducit *ib.* regulos Turcos spoliat 19, 5. Iohanni imperatori tributa imperat 47, 3. in Pamphyliam contra Turcos movet 47, 11. 48, 11. Cycladas vastat 47, 16. Iohannem imp. nova propugnacula Aureae portae diruere iubet 48, 11. Manueli Iohannis filio excaecationem minatur *ib.* Cadim a Manuele imp. intra urbem recipi iubet 49, 9. Cpolim obsidet 50, 6. sibi dedi postulat 53, 3. Thraciam vastat 49, 20. Manuelem regno pollit, Iohannem excaecatum in eo collocat 53, 3. deliciis fruitur et genio indulget 57, 1. illudit Temyris legatis 58, 12. ab Iohanne sibi dedi Cpolim postulat 59, 2. adversus Temyrem bellum movet 61, 7. prope Ancyram castra habet 62, 9. venatum abit et suos fatigat 62, 16. capitur et ad Temyrem ducitur 68, 2. eius ad Temyrem verba 69, 10. quinam ex eius filiis ei in proelio contra Temyrem adfuerint 70, 17. morientis ad Temyrem verba 77, 19. sepelitur Prusae *ib.* eius filiorum unus Christianus Cpoli moritur 98, 16. nomina filiorum eius 568, 28. eius uxor Maria ad convivium iussu Temyris venit 567, 36.
 Baiazitis II meschita et balnea 620, 24. obitus 522, 16.
 Baiazites Bassa a Cineite spernitur 104, 19. Audulam castrat 105, 20. Vezir - Azemus 125, 15. Mehemeti fidelis 126, 14. ad exercitum oratio eius Mehemetis morte patefacta 129, 22. ipse cum Hibrachimo cadaver Mehemetis humeris effert 131, 11. Manuelis legatis respondet 132, 18. ob potentiam exosus 143, 2. Mustaphae ob-

- vius 143, 18. 144, 17. milites suos cohortatur 145, 8. a suis desertus 150, 14. una cum fratre Hamza se dedit *ib.* Cineitia iussu interficitur 151, 3.
- Balazites** Cineitis frater 85, 23.
- Balcha** seu Belche 582, 16.
- Balduinus** Flandriae comes quo die imp. Cpoleos sit renuntiat 531, 20.
- Balsamo** chartophylax 213, 23.
- Bárdor** 65, 20. 564, 8.
- Barac** sultanus suspenditur 523, 15.
- barbam** praecidere ignominiae causa 561, 15.
- Barbyses** fl. 615, 9.
- Barnabas** de Cornelia 179, 3.
- Bas** 264. **Bas** - Kessen *ib.*
- Basilica** 519, 23.
- Basilinus** inter Michaelis imp. remiges 546, 1.
- βασμουλιχόν** 140, 11. 177, 17. 184, 24.
- Bedredines** Semavinae F. 577, 8.
- Beg** - Scheherem 592, 31.
- Belogradum** obsessum 210, 13.
- Bercligia** Mustapha 113, 13.
- Bessarion** 213, 21.
- Betzik** - tachs 615, 22.
- Bezestan** 340, 21.
- Bithynia** 13, 10. 14, 1.
- Blachernarum** templum 38, 15.
- Blanca** seu Vlanca 619, 42.
- bombardarum** fusor a Graecis ad Mehemetem fugit 247, 6. bombardam ingentem fundit 248, 11. explorat 249, 8. prope Cpolim advehit 258, 6. bombardis ne frangantur, medicamentum adhibitum 273, 1.
- Borysthenes** 581, 21.
- Boscara** 592, 34.
- Bosporus** Cimmerius 61, 23.
- βοσπόρυ** 596, 12.
- Bozla** 281, 20.
- Braneses** 516, 5.
- Brassovia** Transsylvanicae, alias Corona appellata 559, 8.
- Bryela** 175, 6.
- Bucoglii** 540, 38.
- Bulgaria** 89, 9.
- Bulgarorum** legati ad Mehemetem 97, 22.
- Burugluses** 577, 43.
- Burgundia** 52, 21.
- Byglae** 221, 7.
- Byzus** a Caracia - bego capta 258, 17.
- Cabades** Persarum rex excaecatus 543, 31.
- Nicolaus Cabasilas** 613, 36.
- Caden** Catoun 78, 22. 569, 21.
- Cadius** seu iudex Musulmanus Cpoli constituitur 56, 17.
- Caesar** Strategopulus 533, 42.
- Caesarea** 78, 3.
- calcei** purpurei et serici 25, 4.
- Caligarea** porta Cpoleos 612, 11.
- Callipolis** destructa, a Balazite instaurata 19, 12. Leontario dedita 159, 4. amphora viui a Graecis appellata 541, 18.
- Callipolitani** ad Mustapham transeunt 141, 19.
- Callistus** papa opem mittit insulis Aegaei maris 338, 2 eius triremes Lemnum occupant 338, 12.
- Iohannes Cananus** 589, 38.
- canes** sagaces 578, 15.
- canon** 259, 19.
- Cantacuzeni**:
- Iohannes Cantacuzenus** 14, 7. Iohannem Palaeologum generum sibi adsciscere vult 20, 5. Cpoli discedit 20, 16. aulicorum in eum invidia 20, 7. ob amicorum necem Cpolitanis irascitur 24, 7. imperator salutatur 25, 5. ad Serviae cralem abit 26, 2. eius uxor Didymotoechi moratur 27, 21. ipse in Thraciam redit 30, 14. contra Turcos feliciter pugnat 32, 3. Orchani filiam suam despondet 33, 9. 35, 6. Cpoli bellum infert 35, 8. urbem ingreditur 37, 4. Annam et Iohannem impm. salutatur 38, 1. plebem demeretur beneficiis 38, 4. coronatur cum uxore 38, 20. his coronatus 549, 29. monasterium ingreditur pulsus a genero 42, 19.
- Manuel Cantacuzenus** Iohannis F. 628, 23
- Matthaeus Cantacuzenus** despotata proclamatur 38, 22. Turcos vincit *ib.* 543, 25.

- Cantacuzenus Strauometis 190, 5.
 Capha 163, 15 587, 40.
 Caphatini 341, 14.
 Capigi-bachi 606, 20.
 Iohannes Capistranus 617, 8.
 Cappadocia 13, 13. 135, 6.
 Caracia-begus vicina Cpoleos op-
 pida capit 258, 16.
 Cara-iulucus 124, 24.
 Caramanus cum Cineite adversus
 Muslimanum foedus init 84,
 20. a Cineite desertus in locum
 tutum se cum Carmiano reci-
 pit 86, 20. Prusam diripit et
 Baiazitis ossa comburit 103, 8.
 bello a Mehemete I petitus in
 Syriae montes fugit 116, 20.
 Cineiti se adiungere recusat 193,
 15. equum Arabicum Morati II
 dare non vult 203, 17. eius
 uxor Moratis soror 205, 1. eius
 dicio Turcatiris contermina di-
 cioni 224, 4. bellum ei inferre
 cogitat Mehemetes II 236, 17.
 Carasar 234, 10.
 Carases Turca 14, 1.
 Caria 13, 11. 19.
 Cardia 585, 22.
 Carmian Phrygiae princeps 13,
 22. 18, 7. 66, 2. 79, 22. 106, 9.
 Carya magna vicus Chersonesi
 Thraciae 144, 20.
 Casan-Bassa 620, 30.
 Castel-marmora 570, 40. v. Mer-
 mere.
 Castrum novum Basc-Kesen in-
 choatum 242, 1. perfectum
 246, 4.
 Catalani 19, 13. 164, 17. 332, 12.
 338, 11.
 Catanaeae Andreas et Iacobus fra-
 tres domini Phocaeae 162, 13.
 Categolimem 553, 23.
 cavea ferrea 567, 9.
 Cavor, cavorides 573, 6.
 Cenchreae 575, 20. 615, 15.
 Ceramicus sinus 578, 10.
 Cercoporta aperta 282, 14.
 Cerularius v. Michael.
 Chalil v. Halil.
 Chamzas v. Hamzas
 Chariopolis v. Cheriupolis.
 Charsi porta 287, 10.
 Chazaria 134, 7. 581, 18.
 Chazi apud Turcos quis 588, 18.
 Cheder Sarchanis f. Lydiae dux
 Baiaziti se dedit et veneno nec-
 catur 18, 12.
 χερσοδίας 608, 9.
 Cheriupolis 585, 31.
 Chersonesitae ad Mustapham trans-
 eunt 142, 9.
 Chersonesus Thracica 14, 12.
 Chius insula a Gemensibus ca-
 pta 14, 17. 27, 9. eius dominus
 Mehemetem I adit 106, 10.
 Chii 108, 16. superbi erga Ham-
 zam 322, 9. Turcos ebrios oc-
 cidunt 325, 8. Mehemeti II pe-
 cunia soluta bellum avertunt
 335, 13. Chii S. Panagia 577,
 17.
 Chliera 174, 13.
 Chorae monasterium 272, 11. 288,
 4. 616, 29.
 Chorazan 582, 16.
 Chotzia-pheruz Baiazitis archi-
 eunuchus 71, 18.
 Ciabrus fl. 604, 21.
 Cibinium v. Zipinium.
 Cicali 561, 2.
 Cifut, Cifut-capi 619, 33.
 Cilicia 13, 11.
 Cineites Karasupasi F. 80, 14. Ephe-
 sum capit 81, 2, patrem carcere
 liberat 82, 13. Homuris affinis
 83, 7. Asiav supremus dux 83,
 23. foedus cum Caramano et
 Carmiano contrahit 84, 7. eos deserit
 85, 19. veniam a Musul-
 mano impetrat 86, 6. Ioniam oc-
 cupat 97, 3 finitimis exosus 106,
 7. eius mater et uxor Mehe-
 meti se permittunt 106, 16. ma-
 ter a Mehemete vitam ipsi im-
 petrat 108, 18. Mehemetem
 in Thraciam sequitur 109, 4.
 Nicopoli ad Danubium praefi-
 citur 111, 18. Mustaphae Baia-
 zitis F. partes sequitur 117, 9.
 Thessalonicam fugit 118, 1. in
 Lemnum relegatur 121, 6. cu-
 stoditus 148, 4. adversus Mo-
 ratem Mustaphae militat 140, 9.
 dux summus Ioniae 147, 7. Ba-
 iazitem Bassam vincit et interficit
 151, 7. eius ad Demetrium
 Leontarium verba 152, 13. Mu-

- staphae ignaviam exprobrat 166,
11. cum deserere cogitat 167,
11. cum Hamza fratre suo collo-
quitur 172, 6. Morati se cli-
entem pollicetur 173, 18. in Ioni-
am deserto Mustapha fugit
173, 23. Smyrnam ubi natus
erat venit 174, 15. Mustapham
Atinis nepotem bello vincit et
occisum honorifice sepelit 176,
7. cum Halile infeliciter pugnat
190, 15. Hypselam profectus in
Lycaoniam ad Caramanum dis-
cedit 191, 22. tenue auxilium
ab eo impetrat 193, 15. Hypse-
lam redux dedit se Halili *ib.*
cum toto genere suo Hamzae
iussu interficitur *ib.*
- Clazomenae 175, 7.
Coeloesyria 13, 15.
Colchi 342, 23.
Columbotus Spineta 336, 6.
columna crucis. columna cremata
620, 27.
Comani legatos ad Mehemetem
mittunt 339, 10.
cometes 63, 14. 520, 14.
Comnenorum dynastia 12, 10.
Alexius Comnenus 12, 11. 546,
12.
Iohannes 12, 12.
Manuel Iohannis F. 12, 13.
Andronicus 12, 14.
David Trapezuntis imp. Alexii
F. Iohannis frater 343, 10.
concilium Ferraria Florentiam
translatum 203, 12. in eo de-
cretum de unione ecclesiarum
conditum 214, 7.
Antonius Condolmerius 599, 25.
Constantinus Irenes F. 12, 9.
Constantinus Magnus imp. 12, 3.
templum S. Mocii aedificavit
48, 3. eius et matris Helenae
dies festus 529, 19. 549, 16.
Constantinopolis a Latinis capta
12, 20. a Michaele Palaeologo re-
cuperata *ib.* a Balazite obsessa
50, 10. a Mose 92, 22. a Mo-
rate 188, 8. eius plebis indo-
les 255, 21. a Mehemete II ob-
sideri coepta 262, 23. primis
obsidionis diebus quid actum
266, 15. vehementer oppugna-
- ta 271, 22. expugnata 288, 7. 520,
5. desolatae facies 302, 22. moe-
nia urbis calce dealbata 613,
1. quoties obsessa 618, 7.
Copolitani cum Balazite pacem po-
scunt 54, 12. Galatinis bellum
minantur ob imperatricis fugam
101, 14. ad Mehemetem II le-
gatos mittunt 234, 15. obsessis
naves quinque opem ferunt 268,
8. Turcorum ignibus et voci-
feratione territi 281, 6. muro-
rum defensione omissa fugiunt
286, 12. captam urbem vix cre-
dunt 289, 3. in S. Sophiae tem-
plum confugiunt 290, 9. misere
captivi 291, 16. intra naves
accipi frustra nautas rogant
296, 10. proceres a Mehemete
omnes interfecit 305, 21.
Copolitanus senatus nuptias Io-
hannis imp. et Helenae Canta-
cuzenae respuit 20, 5.
Paulus Contarenes 591, 8.
Contosealion 553, 15.
Milos Cobillitzius 539, 43.
Cos insula 321, 10. 324, 8.
Corax Theologus quis fuerit 122,
1. 182, 5. suspectus Copolitanis
123, 10. 182, 1. a Manuele imp.
ad Moratem mittitur *ib.* reus
proditionis tormentis necatur
186, 5. Turcis favet 122, 19. de
eo 132, 8.
Corinthus in despota Porphyro-
geniti potestatem redit 517, 4.
a Venetis capitur 521, 13.
Gorocondama 563, 12.
Coron 560, 37.
Corona Transsylvaniae 559, 6.
coronatio necessaria Graecis im-
peratoribus 549, 44.
Corycus 568, 39.
Cossyra 557, 8.
Cossova 222, 11. Cossovus cam-
pus 540, 4.
Cotyaeum Phrygiae metropolis 18,
6. 70, 14. 71, 22.
crales quid significat 26, 12.
Creta 109, 18.
Cretenses praetoriani Coracem ex-
cruciant 185, 6.
crucis columna 289, 2.
Cula 519, 25.

- Curtis Cineitis f. ab Halile captus
 Adrianopolim mittitur 191, 40.
 inde Callipolim vincitur dēci-
 tur 192, 6. una cum Hamza
 avunculo capite plectitur 195, 24.
 Cutzug - Ahmetes 606, 9.
 Cyclades (*Κυκλάδαι νῆσοι*) a Na-
 varraeis occupatae 14, 18. a
 Turcis direptae 109, 7.
 Cydaris fl. 615, 9.
 Cyma a Mehemete capta 103, 22.
 Cynegus 275, 21. 279, 12.
 Damascus urbs 61, 2.
 Danapris 581, 26.
 Henricus Dandulus 531, 20.
 Andreas Dandulus 591, 7.
 Danium 48, 9.
 Danus Mylcae ex fratris nepos Tur-
 cis militat 201, 24. in Valachiam
 abit et princeps renuntiatus a
 Draculio occiditur 202, 21.
 Dascuta 562, 21.
 David rex Israel 11, 19.
 Demetrius Aga 165, 13.
 Demetrius Cydonis 264, 9.
 S. Demetris templum Thessaloni-
 cae 201, 3.
 Demetrius Leontarius Thessaloni-
 cae receptae praeficitur 79, 8.
 Mehemeti dedit sibi Mustapham
 petenti respondet 118, 19. Las-
 caris etiam appellatur 133, 15.
 in Thraciam Mustapham et Ci-
 neitem traiecit 139, 16. Calli-
 polis arcem obsidet 142, 10. ad
 deditionem cogit 152, 4. a Mu-
 stapha et Cineite decipitur 152,
 13. eius ad Cineitem verba 153,
 12. ad Mustapham 155, 11.
 Diabolangelus Iohannem imperat.
 eiusque filios carcere liberat
 45, 15.
 Didymotoechus opp. 14, 14.
 Diospolis 541, 23.
Δηλοξιδόνιον 615, 21.
 Draculius seu Dracula vel Dire-
 cola nothus Mylcae f. 201, 12.
 Danum interficit 202, 21. ope-
 ram suam Morati pollicetur 204,
 7. Moratem in Hungariam ducit
 206, 6. suspectus ei in car-
 cerem conicitur 209, 23. libe-
 ratus filios obsides dat 210, 5.
 eos recipit 218, 14.
 Franciscus Draperius 322, 13.
 Drungarii et comites classis 157,
 10.
 Ducas Murtzuphul 12, 18.
 Iohannes Ducas Vatatzes 13, 2.
 Michael Ducas auctor huius hi-
 storiae avus 23, 9.
 Ducas huius historiae auctor 162,
 15. 165, 1. 14. 248, 19. 257,
 22. 260, 12. 287, 20. 318, 8.
 321, 17. 326, 12. 328, 12. 330,
 22. 334, 19. 337, 18.
 Ducas Epicernus 517, 2.
 ex Ducarum gente imperatores
 544, 37.
 Dusme 578, 46.
 Dulgadis 580, 8.
 Dystra 344, 9.
 Ecclesiarum unio discordiae causa
 inter Graecos 259, 14.
 Egri-capi porta Cpoleos 611, 46.
 Eleemosynae in funere Moratis
 228, 1.
 Eliez sive Elias Mantachiae F.
 Cariae princeps a Baiazite spo-
 liatus ad Persas fugit 18, 16.
 Cariam et Lyciam recuperat 80,
 3. Karasupasim Cineitis patrem
 capit 82, 13. magno Rhodi ma-
 gistro frustra se opponit 116, 2.
 Elias Siaraptar 187, 13.
 Ephesus Asiae metropolis capta
 a Turcis 13, 18. combusta 80, 23.
Ἐφεσος 583, 43.
 Epibatae 258, 21. interfecti inco-
 lae illius vici 244, 2.
 Epiphanius mercator Arabs de Mo-
 hammede plura narrat 623, 22.
Ἐπιτραχῆλιον 312, 10. 621, 26.
Ἐπίπτης 583, 43.
Ἐπτάκαλον 553, 21.
 Ertogrul-begus 583, 35.
 Erythrae 175, 7.
 eshec-mat 566, 7.
 Esses seu Isa Baiazitis sultani F.
 70, 19. 80, 2.
 Eses Atinis f. 80, 7.
 Euboea 47, 16. a Mehemete sub-
 acta 522, 7.
εὐκτήρια 611, 1.
 Eugenius papa 212, 11. eius ver-
 ba de Marco Ephesino 600, 25.
 eunuchi Mehemetis II capti et
 dimissi 255, 2.

- Ἰστορία* 137, 15.
 Ferraria 56, 7.
 Flandriae regulus, Burgundiae comes ad Nicopolim captus et pretio redemptus 52, 20.
 Florentina synodus 518, 20.
 Iohannes Fontana 336, 5.
 Franci 14, 19. cum aliis foederatis bellum Baiaziti inferunt 50, 19.
 Fridericus Siciliae rex foedus cum Saracenis percutit 556, 45.
 Galata 163, 14. magistratus oppidi claves Mehemeti tradit 297, 14.
 Galatini Andronicum et Iohannem Palaeologum eius filium carcere liberant et Cpolitans bellum inferunt 45, 2. Mehemetem II pacatum habere cupiunt 267, 8. opem obsessae Cpoli clam ferunt 267, 17. in urbe contra Turcos pugnant 275, 12. Turcis consilium Iustiniani de incendiis eorum navibus produnt 277, 13. demersa nave sua apud Veziros queruntur 278, 7. urbe capta fugere conantur 296, 19. a Zagano revocantur 297, 3.
 Galatia 13, 14. 125, 21.
 Galesus mons 87, 10. 194, 1.
 Gardicum 518, 16.
 Dominicus Gateluzius a fratre necatus 346, 2.
 Franciscus Gateluzius Genuensis 41, 2. eius stratagema, quo Cpolim occupat 41, 9. Mariam Iohannis imp. sororem uxorem accipit et Lesbium obtinet 46, 11.
 Luchinus Gateluzius 345, 23.
 Nicolaus Gateluzius 333, 1. a Lemniis pulsus 335, 17. aufugit 336, 17. fratrem suum strangulat 346, 2.
 Dorinus Gatelus 328, 11.
 Gemistus 214, 1.
 genealogia Valachiae principum 591, 17. Serviae 593, 22.
 Geni-capi porta Cpoleos 617, 17.
 Genitzi 137, 18.
 Gennadius, antea Georgius Scholarius, unioni ecclesiarum adversatus 214, 1. 254, 16. 260, 11. 264, 5.
 Genua capta 526, 11.
 Genuenses (*Γενουαται*) Chium, Poloponnesum, Phocaeas capiunt 14, 17. eorum imperio urbes Orientis subditae 163, 10. eorum politeia *ib.* Phocaeae capti et venundati 334, 3.
 Genuzes Callipoleos gubernator et contostaulus 331, 6. humane a Lesbio principe excipitur 334, 19. triremem e Chio perfectam sibi tradi a Mitylanaeis poscit 332, 4.
 Georgius Ulci F. Serviae despota 205, 13. filiam suam Morati despondet 205, 19. regia insignia ab imp. Iohanne accipit 207, 14. in Hungariam traicit 210, 16. auxilia Hungaros rogat 217, 1. Moratis provincias vastat 217, 12. Smedrovum ei et filios excaecatos reddit Morates 218, 13. eleemosynis Graecorum captivitatem et aerumnas solatur 315, 1. cum Sigismundo urbes permutat 595, 43. ex alio in alium locum migrat 602, 13.
 Georgius Chrysococca 582, 17.
 Georgius Scholarius, qui et Gennadius 214, 1.
 Gereme 575, 31.
 Giali-begus archithalassus 109, 11. occisus 110, 11.
 Giawr 573, 8.
 Glarenzia 223, 11.
 Golpho 577, 5.
 Golpho del Volo 569, 33. di San Pietro 578, 10.
 graculi seu monedulae apologus 150, 14.
 Graeci Iudaels posteriores 11, 13. ad concilium in Italiam profisciscuntur 212, 8. decretum unionis conficiunt cum Latinis 214, 5. in patriam reversi de illo quid dixerint 215, 21. archiepiscoporum Graecorum de decreto verba 216, 3. unionem repudiant *ib.* discordiis agitantur ob ecclesiarum unionem 253, 12. 259, 14. schismaticorum Graecorum petulantia adversus Henoticos 254, 19. perfidia ac simulata cum Latinis concordia

- 256, 3. pertinaciam in schismate eis exprobrat Ducas 290, 14. vaticinio freti in S. Sophiae templum fugiunt 289, 10. 290, 9.
- Gregorius patriarcha Cpolititanus 252, 16.
- Haciaivat 165, 16. 168, 6.
- Habilis Kara-oiluci F. 580, 9.
- Halepura urbs 61, 4.
- Halides apud Emisenos sepultus 563, 4.
- Hall-Bassa Balazitis-Bassae frater in Cineitem movet, eiusque F. Curtim capit 190, 10. Ioniae praeficitur 192, 19.
- Hall-Bassa 220, 15. Moratem in imperium redact 222, 3. de eo plura 225, 11. 227, 11. 21. Cpolititanis legatis respondet 235, 18. de eo 242, 4. a Mehemete noctu vocatus vitae suae timet 250, 5. Mehemeti suspectus 300, 2.
- Halis. Eurenensis F. Mehemetis II iussu morte affectus 230, 21.
- Halls-begus a Stylariis fugatus 113, 20.
- Halls-begus 165, 16. 168, 7.
- Halis acinax Sulficar 573, 13.
- Hamzas Balazitis Bassae frater 111, 10. Mustaphae se dedit et servatur a Cineite 151, 14. classe Hypselam obsidet et Cineitem captum occidit 194, 19.
- Hamzas maris praefectus 321, 14. a Lesbi principe dona accipit 321, 22. Chium vastat 322, 16. Rhodum venit 324, 4. Coum populatur et Narangiam obsidet 324, 8. cum Chiis paciscitur 325, 2. ab iis pecunias accipit occisorum Turcorum et demersae triremis pretium 326, 8. ob rem male gestam a Mehemete reprehenditur 326, 16.
- Hamzas Cineitis frater eum ad defectionem sollicitat 169, 4. cum nepote suo Curti interficitur 195, 24.
- Hamzas dux Turcorum a Valacho captus et palo transfixus 344, 16.
- Hasan et Huseines Mohamedis nepotes occisi 562, 43.
- Hatipines 165, 18.
- Hebrus 605, 27.
- Helenae Constantini M. matris celebrata memoria in ecclesia Orientali 549, 16.
- Helena Cantacuzeni filia Iohannis imp. uxor. 20, 7.
- Helenopontus 13, 14.
- Hellespontum traiciunt Turci 14, 8. Hemid 587, 39.
- Henotici celebrant liturgiam in magna ecclesia 254, 21. de iis iterum 259, 18.
- Heraclea Thraciae 46, 9.
- Heraclea Ponti 241, 14.
- Hermenstadium 594, 45.
- Hermon 518, 14. Hermus fl. 83, 15. 174, 15.
- Hexamilium 142, 8. eversum a Morate 223, 13. refectum a Manuele 519, 6.
- Hibraimus Bassa cadaver Mehemetis humeris effert 131, 11.
- Hierapolitae 532, 34.
- Hodegetriae B. Mariae Virginis imago in palatium delata 272, 9. 615, 46. a Turcis disrupta 288, 5. miracula 610, 7.
- Hodegetriae porta 41, 9. 283, 1.
- Homur Atinis F. Smyrnae princeps Hellespontum traicit 14, 9. ad Cantacuzenum invisit et Thraciam vastat 27, 1. Smyrnae a Rhodiis equitibus occiditur 30, 4.
- Homur et Eses Ioniae partem recuperant 80, 2.
- Homur a Cineite spoliatus ad Eliam Mantachiae F. fugit 81, 12. Cineitis fit socer et subito moritur 83, 7.
- Homur-begus 165, 16. 168, 7.
- Hormisda Persarum rex excaecatus 543, 28.
- Horucius-begus 168, 8.
- Hunni 136, 17. 345, 1.
- Iohannes Hunniades, Iancus hic appellatus, exercituum Hungaricorum praefectus 217, 6. e clade Varnensi salvus evadit 221, 20. ad Cosovam victus 222, 11. eius legatus ad Mehemetem bombardarium sultani docet ictus dirigere 273, 19.

- Hungariae rex Ladislaus ad Varnam occisus 221, 13. regni status mortuo Alberto Austriaco 601, 37.
 Hungari et Georgius despota Moratis provincias vastant 217, 20. pacem violant 220, 16. Danubium transeunt 221, 1. ad Varnam victi 221, 20. Turcorum provincias populantur 316, 15.
 Hutbeae preces 620, 42.
 Hypsela 192, 1. 194, 3.
 Iacobus pneumaticus 260, 15.
 Iacupes Bassa 516, 21.
 Marcus Iagaris 183, 7.
 Iancus v. Hunniades.
 Iasius sinus 578, 10.
 Ibares fl. 604, 19.
 Iconium 193, 10. 219, 15.
 Iconienses Turci 562, 19.
 Iedicula castrum Cpoli a Mehemete constructum 556, 26.
Ἰερακοῦς 584, 26.
 Iesae Atinis F. Ioniae princeps 18, 12.
 Iezides haereticus a Turcis habitus 562, 42.
 Inachus Mosi aequalis 11, 12.
 inscriptio in ecclesia Coronae 559, 6.
 insomnia de annulo 605, 31.
 Iohanna a Sabaudia imperatrix Anna postea appellata 543, 18.
 Iohannes Cantacuzenus 14, 7.
 Iohannes Ducas Vatatzes 13, 2.
 Iohannes Nivernensium dux 558, 22.
 Iohannes Lascaris 13, 5.
 Iohannes Palaeologus 14, 6.
 Iohannina 197, 8. Iohanninorum ducis ad Mehemetem legati 97, 8.
 Iosephus patriarcha Cpolititanus 102, 10. 212, 8. Florentiae obiit 215, 7.
 Irene Constantini mat. 12, 10.
 Isa seu Isaacus 18, 12.
 Isaac Bassa 227, 16. 21. Moratis II viduam uxorem ducit 231, 8.
 Isici 618, 1.
 S. Isidori martyris templum in Chio 322, 19.
 Isidorus Russiae metropolita 213, 21. cardinalis creatus et a papa
- Cpolim missus 252, 20. 609, 41.
 Graecis parum fidit 578, 30.
 Islami 557, 22.
 Ismael eunuchus Callipoleos gubernator 336, 18. Methymnam oppugnat 338, 19.
Isural 583, 43.
 Isfeudiaris seu Spendiaris filius in castro aedificando Mehemeti operam navat 243, 20.
 Ister 135, 23.
 Itali cum Hungaris Turcis bellum inferunt 51, 4.
 Iulianus cardinalis S. Crucis concilio Florentino adest 213, 17.
 Iup Meschita 613, 23.
 Iupiter Urius 615, 34.
 Iustinianus imp. 12, 6. 529, 43.
 Iustiniana prima 572, 16.
 iusiurandum ex utilitate sua aestimant Turci 154, 4.
 Iohannes Iustinianus Longus Cpolim appellit 265, 17. fit protostator 266, 1. egregie pugnat 275, 10. Turcorum naves comburere improspere tentat 277, 9. dirutam muri partem tuetur 281, 22. laesus a pugna recedit 284, 9. urbe capta suos a pugna revocat 295, 23.
 Paris Iustinianus 627, 4. 628, 31.
 Iustinias Cyricus Chius 323, 12.
 Izlati Bulgariae 217, 21.
 Kagiack 104, 4.
καραὶν 259, 19. 610, 36.
 Kara-boru 577, 25.
 Kara-chisar 568, 36.
 Kara-Iusup 224, 10.
 Kara-Mustapha Bassa 607, 41.
 Kara-Bustemes Molla 583, 28.
 Karasar 77, 11.
 Karasupasi Cineitis pater Ephesum propugnat 80, 15. captus ab Eliabego 82, 4.
Καταγγεῖον 608, 26.
 Kavur Ortachi 251, 4.
 Kelpaxisi 172, 22.
 Kesmek 608, 39.
 Kesen 608, 39.
 Kisul-Cozza 580, 6.
 Kuntuzes in patrem suum Moratem coniurat et excaecatur 43, 23.
 Lacedaemon equitibus Rhodiis ven-

Ducas.

41*

- dita 590. 41. Lacedaemonis
 despotae ad Mehemetem legati
 97, 23.
 Lachanes sen Lachynes Palaeolo-
 gus 132, 8.
 Ladislaus Polonus Hungariae rex
 601, 45.
 Ladislaus Posthumus Hung. rex
 616, 41.
Alyras 553, 27.
 Lampsacus 18, 5. 39, 16. 109, 21.
 Lampsaci turris aedificata 88,
 16. a Venetis frustra oppugna-
 ta 111, 7.
 Landimachium 626, 34.
 Laodicaea 18, 11. 77, 10.
 Laranda 219, 19.
 Iohannes Lascaris excaecatus. 13,
 5. 25, 19.
 Theodorus Lascaris 13, 4.
 Iohannes Lasticus magnus Rhodi
 magister 606, 38.
 lateres crudi 562, 31.
 Latini Cpoli expulsi 13, 7. illo-
 rum classis Mehemetis copias
 traiectu arceat 220, 21.
 Petrus Lauredanus 576, 39.
 Lazarus Serviae despota 15, 8. a
 Turcis captus et occisus 16, 12.
 genus illius unde 540, 2.
 Lazi 124, 24.
 legati sultanum ut salutant 540,
 10.
 Lemnus insula 121, 4. Iustiniano
 data 266, 5. tributum solvit
 328, 16.
 Lemnii Turcos advocant et Nico-
 laum Gateluzium pellunt 335,
 17.
 Leo Philosophus imp. 47, 24.
 Leontarius v. Demetrius.
 Leontarium seu Leontopolis 516,
 11. 518, 15.
 Lepanto 577, 40.
 Leucarnae 580, 3.
 Lesbos 27, 9. in Gateluzorum po-
 testatem venit 41, 4. eius
 princeps sultanum adit 329, 15.
 Nicolao Lemni principi auxili-
 um mittit 336, 3. Lesbi tribu-
 tum 328, 16.
 Lesbii 108, 16. Turcos monere
 de adventu piratarum teneban-
 tur 332, 12.
 Libadia 519, 9.
 librorum dissipatio 312, 14.
 Libysticus asinus 126, 7.
 Lipex mons 585, 34.
 Lopadium 85, 1.
 Lucas Notaras seu Notarius 93,
 19. Iohannis imp. consiliarius
 196, 18. v. Magnus dux.
 luctus ob Moratis II mortem
 226, 12.
 lunae eclipseos tempus 613, 40.
 lupi et ciconiae Apologus 153, 7.
 Lycaonia 13, 13. 78, 2. 135, 6.
 Lycia 13, 15.
 Lydia 13, 19.
 Lycostomium 341, 14.
 Machramion i. q. Assus 332, 18.
 Madre 541, 25.
 Maeander 18, 15.
 Maenomeni campus 85, 4. 104, 2.
 Magedi 13, 21.
 Magnesia ad Sipylum 13, 4. 20.
 18, 20. 72, 17.
 Magnus dux 275, 22. (v. etiam
 Lucas Notaras) eius impia ver-
 ba 264, 11. urbe capta station-
 nem deserit et captus cum fam-
 ilia custoditur 295, 13. Me-
 hemeti respondet 299, 20. de
 illo varia narratio 301, 1. ad
 Mehemetem filium suum non
 perducit 303, 15. eius ad filios
 verba antequam occiderentur
 304, 13. eius uxor obit 313, 23.
 Magnus Rhodi Magister v. Rho-
 dus.
 Mahometes v. Mehemetes.
 Malachias metropolita 519, 12.
 Mallus Ciliciae 570, 40.
 Mamsimi 622, 41.
 Mamalus castrum Cariae 82, 15.
 S. Mamas 613, 21.
 Mantachia Turca 13, 19. 106. 9.
 eius subditi in proelio Bazi-
 tem deserunt 66, 2.
 Manuel Maurozome 532, 19.
 Manuel Palaeologus v. Palaeologi.
 Marcus Ephesinus 213, 16. de-
 creto non subscribit 214, 6. 13.
 Maria Iohannis imp. soror Gatul-
 lizo nubit 46, 11.
 Maria Alexii Comneni filia Tra-
 pez. imp. Iohannis II imp. uxor
 102, 11. obit 215, 13.

Maria Lazari filia Bazaritis uxor 17, 22. Temyr ei illudit 567, 37.
Martinus papa V indulgentias dat Hexamilium propugnantibus 575, 24. de eo item 598, 32.
Mauricius imp. 48, 2.
Μαυρόμαστορ 568, 38.
Mediolanum 56, 6.
Megademetrius arx 283, 1.
Megra 516, 20.
Mehemetes I patrem suum liberare frustra tentat 71, 3. An-cyrae moratur 80, 5. Manuelis ope in Thraciam adversus Mossem traicit 94, 5. victus, deinde victor 94, 23. Mossem luget 96, 17. Adrianopolim ingreditur 96, 20. Manueli promissa adimplet 97, 10. Cineitem in ordinem redigit 103, 17. Smyrnae castrum quod Rhodii aedificabant diruit 105, 23. Magno Magistro arcem in Caria aedificare permittit 108, 7. Naxi duci bellum infert 109, 6. in novae sectae homines exercitum mittit 113, 7. 117, 18. Mustapham et Cineitem victos a Leontario repetit 118, 10. eis alendis sumptus praebet 121, 1. Walachis bellum infert 121, 17. apoplexia ictus obit 123, 19. qualis erga Christianos fuerit 124, 7. cur Moratem filium Amasiae praefecerit 124, 21. a Temyre vexatus 125, 20. filios suos impuberes testamento iubet Manueli imp. tradi 127, 5. eius mors occultatur 128, 6. Prusae sepelitur 131, 15.
Mehemetes II successor patri destinatur 220, 10. Turcatiris filium ducit 224, 3. Magnesiam abit, et redit in Thraciam nuntiata patris sui morte 225, 5. porta obviam ei procedit 226, 10. fratrem suum strangulat 230, 15. ipse ancilla natus *ib.* Georgio despotae filiam novercam suam remittit 231, 1. cum Cpolititanis pacem firmat 232, 1. Orchani alendo pecuniam eis solvit 232, 23. legatos princi-

pum audit 233, 3. pacem cum Hungaris paciscitur 233, 12. Graecis offensus alimenta Orchani negat 237, 13. castrum novum ad fauces Bospori aedificare parat 238, 1. Constantini legatis respondet 239, 16. horrenda minatur 240, 16. castrum novum absolvit 241, 11. Incolas vici Epibatarum interficit 244, 14. Cpolititanis bellum indicit 245, 23. de occupanda urbe consilia agit 247, 1. 249, 8. opiniones hominum de se explorat 249, 19. Halilem noctu ad se vocat 250, 6. Cp. obsidionem designat 252, 10. tormentum aeneum prope urbem admovet 258, 6. copias ad obsidionem colligit 262, 14. classem urbi admovet 268, 1. Paldam verberat 270, 4. naves terra trahit 271, 1. Constantino respondet, urbem sibi dedit poscit 276, 15. pontem in portu Cp. struit et ad deditionem hortatur 279, 11. oppugnat 282, 15. expugnat 285, 21. 288, 6. in S. Sophiae templo preces recitat 299, 1. magnum ducem de imperatore interrogat 299, 18. in eius domum venit et uxorem salutat 302, 15. ad convivium filium adducere suum eum iubet, recusantemque occidi 303, 10. proceres omnes Cp. interficit 306, 2. Galatam ingreditur et res constituit 312, 22. S. Sophia in Meschitam conversa Adrianopolim revertitur 314, 3. Christiani principes ipsi gratulantur victoriam 314, 5. Serviis tributa imperat 314, 13. Serviam invadit 316, 1. fecciali suo minatur 315, 17. Smedrovum tentat 317, 3. tributum a Rhodiis poscit 320, 2. Hamzae succenset 326, 16. classem adversus Chios mittit 331, 9. 335, 12. Lesbiis pecunias imperat 334, 22. Belogradum frustra oppugnat 337, 15. itemque Methymnam 338, 19. tributa a Mo-

- reae despotis exigit 339, 1. Co-
 rinthum occupat, Demetrium
 Palaeologum despotam capit 340,
 1. Beaestanum aedificat Cpoli
 340, 20. curioso irascitur 341,
 9. in Asiam movet ibi Sinopem
 occupat, Phasim superat 342,
 9. Trapezuntem capit 343, 6.
 tributum a Valacho poscit, et
 territus recedit 343, 20. 345,
 10. Lesbum invadit 345, 21.
 Melanudion 346, 17.
 Meritza fl. Hebrus 605, 27.
 Mermere, Mamalus 570, 36.
 Mesaulion 85, 7. 175, 18.
 Mesazon 227, 14.
 Mesembria a Caracia-hego capta
 258, 17.
 Mesene vicus 313, 24.
 Methone 56, 5.
 Methymna a Turcis frustra ob-
 sessa 338, 19.
 metropolitaram et aliorum e cle-
 ro qui Florentino concilio in-
 terfuerant numerus 599, 4.
 Michael Cerularius patriarcha Cp.
 596, 28.
 Michael Mysorum rex 576, 32.
 S. Michaelis templi rudora 242,
 24.
Μιχαήλιον 608, 46.
 Michalici 460, 7.
 Milieva Lazari despotae filia 541,
 3. v. Maria.
 Miliza Lazari despotae uxor 541, 3.
 Miltza Valachiae Vaivoda 88, 6.
 Mirkes in notis.
 Mimas 577, 20.
 miracula B. Mariae Virginis v.
 Hodegetriae.
 Misithra a Mehemete capta 521, 4.
 Mitylenes regulus 106, 10.
 Mitylenaci triremem Genuzae tra-
 dere nolunt 333, 10.
 S. Mocius 48, 3.
 Modon 560, 37.
 de Mohamede pseudopropheta
 Stephani philosophi praedictio
 astrologica 623, 15.
 monasteria Cp. occupata a cer-
 donibus 318, 4.
 monasteria Prodromi et Petrae
 268, 3.
 Monemhasia opp. 14, 20.
 moniales schisma fovent 254,
 15. monialis apostata musul-
 manissat 257, 7.
 monochiton 226, 9.
 Monodendron 290, 4.
 Monte nero Serviae 541, 11.
 Montisferrati marchionis filia Io-
 hannis imp. uxor 100, 1. spre-
 ta ob formam a marito fugita
 Italiam 100, 8. 101, 1.
 Mons Sanctus 43, 9. 140, 2. 212,
 16.
 Murates I Orchanis F. Adrianopolim
 capit et Thessaliam 15, 1.
 a Servio quodam occiditur 15,
 22. militiae Gemitzerorum au-
 ctor 581, 4.
 Murates II Styliarios debellat et
 Bercligiam Mustapham capit 114,
 2. Amasiae praeficitur 115, 11.
 patri succedit 125, 5. Prusam
 venit cognito patris obitu 129,
 9. imperator salutatur 131, 19.
 Mustapham rebellasse audit 142,
 17. ministris, qui tunc eum
 alloquuntur, obnoxius 143, 7.
 de recuperando imperio cogitat
 et ad Manuelem mittit 158, 2.
 Lopadii pontem dissolvit 168,
 3. Cineitem a Mustapha ei-
 iungit 169, 2. 173, 20. ope
 Adurni in Europam traiecit 179,
 7. Callipoli capta Adrianopolim
 venit et Mustapham suspensio
 necat 180, 2. 181, 12. Cpolim
 oppugnare parat 181, 21. legatos
 Manuelis detinet 183, 13.
 Coracis mortem aegre fert 186,
 13. obsidione urbis soluta Ni-
 caeam venit et Mustapham fra-
 trem suum strangulat 188, 20.
 Cineiti bellum inferre decernit
 189, 8. Thessaliam et Pelopon-
 nesum invadit 189, 22. cum
 omnibus Christianis exceptis
 Venetis pacem componit 196,
 21. Thessalonicam capit et no-
 vam eo coloniam deducit 201,
 12. S. Demetrii templum Chri-
 stianis reddit 201. 5. Caramano
 bellum infert ob equum sibi
 denegatum 203, 5. 204, 3. Ser-
 viam a despota repetit 205, 8.
 in Hungariam duce Dracula pe-

- netrat 206, 6. Serviae despotae bellum infert 209, 1. Smedrovum in ditionem accipit et Serviam debellat 209, 16. despotae filios excaecat *ib.* Draculam in carcerem conlicit *ib.* Belogradum frustra oppugnat 211, 2. Iohannem imp. in Italiam profectum suspectum habet 215, 22. cum Hungaris et Georgio paciscitur 218, 9. Iconium et Laranda Caramano eripit 219, 17. Aladinem f. suum luget 220, 6. Ostio sacro copias traicit 221, 5. vitam privatam agit 221, 21. in imperium reducit 222, 5. in Peloponnesum movet 223, 3. Turcatis filiam filio suo uxorem dat 224, 3. obit 229, 9. mors ipsius occultatur 226, 5. illius mores et ingenium 229, 9. secedit 229, 11. insomnium ei oblatum 229, 11. Hexamili-um occupat 519, 16.
- Murates III** 566, 15.
- Moses propheta** 11, 7.
- Moses Baiazitis f.** in Valachiam abit 88, 3. Occidentales provincias occupare tentat 88, 13. Musulmanum vincit 89, 13. fit imperator 90, 14. vicum cum incolis comburit, qui Musulmanum occiderant 90, 20. eius ad proceres suos oratio 91, 9. Serviam vastat, Thessalonicam et Cpolim oppugnat 92, 2. vincitur et interficitur 96, 10.
- Mothocorone** 522, 14.
- Muchlin et Mochlion** 521, 1. 632, 14.
- Muchumet Imbrailis f.** 562, 15. 582, 5.
- Murtasis** 516, 21.
- Murtzuphilus** 12, 18.
- Mustafas Baiazitis F.** 80, 9. Mehemeti fratri suo bellum infert, victus Thessalonicam fugit 117, 15. Cpoli in Lemnum relegatur 121, 4. Manuelis ope Morati patruo suo bellum movet 133, 10. Callipolim oppugnat 140, 16. ad oppidanos orationem habet 140, 24. Chersonitae partes eius sequuntur 142, 8. Baiaziti Bassae occurrit 144, 17. suppositivus a Turcis creditus 146, 10. 170, 18. 578, 41. in Lemno custoditus 148, 6. Baiazitem Bassam vincit et capit 150, 7. 20. Adrianopolim ingreditur 151, 21. eius ad Leontarium verba 154, 3. res imperii constituit 157, 7. quieti se tradit 157, 19. ad famam transeuntis in Europam Moratis moestus 165, 24. Lopadium venit 168, 4. a Cineite desertus fugit 176, 22. Adurnum corrumpere tentat 179, 2. Adrianopolim fugit 180, 6. captus strangulatur 181, 10.
- Mustafas Homuris F.** ex Atinis posteris 173, 8. a Cineite vincitur et occiditur 175, 20, 176, 7.
- Mustafas Mehemeti I F.** Moratis frater contra hunc suscitatur et strangulatur 187, 12. 188, 24.
- Mustafae tres anno uno interfecti** 189, 3.
- Musulmanus Baiazitis F.** obsides dat Manueli, Adrianopolim regnat 78, 16. in Cineitem movet 84, 2. contra eum et Caramanum exercitum ducit 85, 1. Cineiti veniam dat 86, 6. Ephesum ingreditur 86, 19. eius mores 89, 12. a Mose vincitur 89, 18. occisus a quinque fratribus rusticis, Prusae sepelitur 90, 9.
- Musulmani a Musulmanis iudicari volunt** 49, 15. 556, 39.
- Muzalo protovestiarius** 533, 15.
- Mylasus Cariae urbs** 76, 18. 77, 8.
- Mylopotami turris** 516, 20.
- Mysia quae et Bithynia** 13, 10.
- Philippus de Nailacco magnus Rhodi magister** 576, 18.
- Narangia** 626, 27.
- narthex** 517, 19.
- Navarra** 14, 18. 538, 42.
- Navarraei Cyclades capiunt** 14, 18. 102, 18.
- naves terra tractae** 271, 8. 615, 5.
- Naupactus** 577, 40.
- Nanplium a Venetis captum** 516, 7.
- Naxus** 27, 10. Naxi dux sub clientela Venetorum 109, 7.
- Nemagnae gentis genealogiae pars** 592, 44.

- Suleimanus Selimi** succedit 524,
 10. vaticinium ab Hebraeo ei
 redditum 524, 19.
Sulficar 573, 16.
Tabia 517, 16. 518, 16.
Taenarus 605, 27.
Tagrolipix Mucaletus 582, 8.
Tatari 172, 11. 182, 6.
Tauri regio urbis Cpoleos 289, 1.
Taurisium Sophino ereptum 523,
 11.
Tauroscythae 61, 22.
Τεραρον 596, 14.
templum omnium Sanctorum 47,
 23. **Martyrum XL** 48, 1. 556, 7.
S. Mocii 48, 3.
Temyr-chan legatos ad Baiazi-
 tem mittit 57, 22. **Syriam** inva-
 dit 59, 16. **Arsyngam** et **Seba-**
stiam expugnat 59, 20. in **Se-**
bastiae incolae saevit 60, 10.
Phoeniciam vastat. **Halepum** et
Damascum capit 61, 1. in **Da-**
mascenae crudelia 562, 40. ver-
 sus **Tanaim** profectus in **Cap-**
padociam inde venit 61, 20. ad
 pugnam se parat et suos allo-
 quitur 62, 9. 64, 16. **victoria**
potitus Baiazite capta scacchis
 ludit cum filio 68, 8. et **Sia-**
cruch eum appellat 69, 5. **Ba-**
iazitem verbis carpit 69, 13. di-
 ligenter custodit 70, 1. **exerci-**
tum per **Asiam** diffundit 70, 6.
Mariam Baiazitis uxorem capit
 72, 6. ad convivium vocatae il-
 ludit 567, 37. **Asiae** urbis di-
 ripit, **Smyrnam** expugnat 72, 20.
 in **Smyrnaeos** saevit 75, 9. eius
 nepos **Phocaeam** venit 75, 22.
 in **Persidem** redit 78, 4.
Temyrtes-begus 168, 7. **Esen** seu
Isam Baiazitis F. vincit et oc-
 cidit 80, 10.
Tenedus 40, 11. 109, 20.
Thasus 330, 11.
Thebae 197, 8.
themata Anatoliae 135, 21. 582, 21.
thema caeleste ad tempus coro-
nationis Manuelis imp. 555, 20.
Theodora Muzalonis vidua 545, 12.
Theodosia 587, 41.
S. Theodosiae festo die expugna-
ta Cpolis 293, 19.
Therma 579, 12.
Thermisum 516, 19.
Thessalia a Turcis capta 15, 2.
Thessalonica 15, 2. a **Baiazite**
 capta 50, 1. de ea 79, 2. eam
Moses oppugnat 92, 20. **obsessa**
 a **Morate** 190, 3. **quomodo Ven-**
neti eam obtinuerint 197, 1.
obsessa et expugnata 199, 12.
 200, 6. 518, 18. in ea **S. De-**
metrii templum a Morate pol-
lutum et Christianis redditum
 201, 8.
Thessalonicenses Venetis se de-
 dunt 197, 10.
Thomas Aquinas 264, 8.
Thracia pace fruitur bello **Te-**
myriano 79, 15.
Thyatira 174, 13.
Thyraei 175, 5.
Tiberiopolis 602, 32.
Tmolus Lydiae mons 18, 19.
Top-capi porta **Cpoleos** 617, 13.
transmigratio Babylonica 11, 21.
Transsylvani 561, 2.
Trapezuntii 341, 14.
Trepia Serviae 541, 9.
Tribali 15, 5.
triremes e mari in mare tractae
 615, 13.
Tansa fl. 605, 27.
Turachanes Baiazitae dux 50, 4.
 197, 9.
Turachanides 171, 3.
Turci quas provincias tenuerint
 imperante **Michaele Palaeologo**
 13, 12. **nomina ducum Turco-**
rum 13, 19. **Thraciam** vastant
 14, 13. cum **Serviis** pugnant 16,
 7. eorum **reguli a Baiazite spoli-**
ati 18, 10. **Christianis** opem
 ferentes, **Christianis captivos**
abducent 32, 12. eorum **lasci-**
via 34, 1. **Chersonesum** vastant
 39, 17. **captivos Veneti interfici-**
unt 110, 10. **Persia** pulsus 135,
 4. eorum **Akkia** 135, 13. **plu-**
res in Europa quam in Asia
 136, 21. **quo stratagemate Chri-**
stianos aggrediamur 135, 17.
quintam praediae partem prin-
cipi solvunt 137, 11. **Othmanis**
indifferenter serviunt 139, 5.
iustusandum ex utilitate aesti-

- mant 154, 11. Lydiam vastant
 161, 15. Thessalonicam a Ve-
 netis repetunt 198, 3. naves in-
 gressu portus Cpoleos arcere vo-
 lunt 269, 1. in castris circa Cpo-
 lim ignes accendunt et vocife-
 rantur 281, 5 eorum quinquaginta
 muros urbis subeunt 285,
 19. vi in cam perrumpunt 285,
 20. ad S. Sophiae templum ac-
 currunt 288, 1. quanta praeda
 eis cesserit 312, 3 Phocaeas
 occupant 333, 18. 335, 3. Lem-
 num 336, 18. nobiles inter eos
 familiae 558, 3. victos se haud
 libenter fatentur 577, 4.
- Turcocalogeri 115, 7.
 Turcomani 224, 4.
 Turcopersae 58, 22. 124, 23. 224,
 7. 562, 14.
 Turgataris filia Mehemeti nupta
 224, 3.
 Turlote monasterium Chium 112,
 18.
 Varna 79, 5. 221, 9.
 Vatatzes 13, 2.
 vaticinium de Turcis et Christia-
 nis 274, 12.
 Veneti Naxio duci opem ferunt
 109, 14. Turcos pugna navali
 vincunt 110, 15. Christianos
 Turcis militantes suspendio necant
 110, 22. Thessalonicenses
 crudeliter habent 198, 10. du-
 rum responsum a Morate referunt
 198, 22. Venetiis ecclesiam
 Graecis concedunt ad celebrandam
 liturgiam 212, 23. Cpolim
 contra Turcos tuentur 275, 21.
 Venetae triremes capta urbe e
 portu aufugiunt 298, 1.
- Venetiae 56, 6.
 Vlamea 283, 4.
 Ulubat 588, 15.
 unitatis populi 557, 11.
 Urbanus lombardarum fusor 609,
 25.
 Vrosus Serviae despota a Ste-
 phano filio suo strangulatus
 547, 1.
 Urosus Stephani despota F.
 549, 1.
 Usun - Hassan ad Mehemetem legatos
 mittit 339, 12. in montes
 fugit 342, 17.
 Valachia 88, 8.
 Valachorum legati ad Mehemetem
 97, 22. gens inconstans 201, 21.
 Valachiae princeps Mehemetis legatum
 palo transfigit 344, 4. huius
 castra invadit 345, 10.
 uxorem dimissam revocare turpe
 561, 43.
 Uzii 581, 25.
 Xena Andronici iunioris mater
 537, 40.
 Xerxes 271, 13.
 Xylocercos porta Cpoleos 612, 25.
 Zacythus terrae motu afflictus
 522, 25.
 Zaganus Bassa 220, 15. 242, 7. Ga-
 latinos a fuga revocat 297, 3.
- Zatrachium 566, 3.
 Zarcola 138, 9.
 Zengis - chan 562, 18. 582, 19.
 Zetunium 79, 3. 92, 22. 190, 4.
 519, 9.
 Zichidae 618, 2.
 Zipinium 206, 20.
 Zuma - iuni 565, 14.
 Zynchi 61, 22. 563, 9.

CORRIGENDA.

P. 3. INDEX | lege BULLIALDI INDEX p. 5 v. 18. sic] lege
 hic 5, 19. lege apocrisarios 8, 10. contostabulum 8, 12. Copia
 9, 22. opem insularibus fessadām 16, 17. ἔδξατο, 19, 23.
 εἶπος 20, 12. συγκαταρευούσης 20, 23. ταχὺ 21, 6: γεγράφειν
 23, 13. Ἰσαί τῷ 25, 15. υἱῷ τοῦ Ἀασκάρως καὶ 30, 21. τὸν
 32, 11. ἐπεποιήτο 32, 23. διαβάσαντες 39, 8. δριμύν 43,
 8. κατὰ κόσμον 47, 16. Κυκλάδας 57, 10. τρυφερὰ 59, 10. προ-
 μεμελετηχότες 61, 18. ἕνα 88, 20. Νέγρω 96, 7. γένους
 98, not. τὴν ante πρὸς deest. 98, 21. ἐμνεῖτο 99, 14. ἀβλι-
 στος 100, 18. ταύτην, 109, 14 et 16, et ubique id nomen
 recurrit, Βασιλικὸς Βενετικῶν Βασιλικὸς Βενετικὸς. 109, 15. οὐχ
 117, 14. πολὺν 119, 20. οὐ 141, 16. συγκοπιώτο 143, 12.
 αὐτὸν „δρῆς, 148, 12. οὐχ 159, 17. μίαν καὶ 183, 1. με-
 ταπεσόντα 189, 18. πάντοθεν 205, 13. οὐν τοὺς ἀποκρισι-
 ούς 216, 12. ἔλεγον, „κοπήτω· 219, 20. Λαζαρηνοῖς 226,
 20. μέγαν 244, 22. τῆς 246, 3. στάχυν 252, 20. σωφρονε
 256, 3. γένους 259, 4. τὸν 262, 3. γυνή 262, 6. ἔποιήθη-
 τος 264, 21. ἡμέρας 273, 16. τυράννου 303, 12. σου

